STEPHEN KING

YABANCI

THE OUTSIDER

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI
THE OUTSIDER

YAYIN HAKLARI
© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK DÜZENLEME
OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI
1. BASIM / NİSAN 2019 / İSTANBUL
2. BASIM / NİSAN 2019 / İSTANBUL
3. BASIM / MAYIS 2019 / İSTANBUL
4. BASIM / MAYIS 2019 / İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

ISBN 978 - 975 - 21 - 2500 - 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Bağlar Mah. Yalçın Koreş Cad. 63. Sok.
No: 5 Kat: 1 Güneşli – Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

YABANCI

Türkçesi
Esat Ören

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
MEDYUM
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
GECE YARISINI İKİ GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
TEPKİ
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DR. UYKU
BAY MERCEDES
KİM BULDUYSA ONUNDUR
CEP
KÂBUSLAR PAZARI
SON NÖBET
UYUYAN GÜZELLER
HAYATI EMEN KARANLIK

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE/YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

Rand ve Judy Holston'a...

Düşünce yalnızca dünyanın gösterişli bir yer olduğuna kanacak kadar zayıf insanlara düzenli bir görünüm verir.

– Colin Wilson
The Country of the Blind

TUTUKLAMA

14 Temmuz

1

Sivil plakalı, birkaç yıllık sıradan bir Amerikan otomobiliydi, ama lastikleri ve içindeki üç adam aslında ne olduğunu ele veriyordu. Önde oturan iki kişi mavi üniformalıydı. Arkadaki adamsa siyah bir takım elbise giymişti ve çam yarması gibiydi. Biri tek ayağını turuncu bir kaykayın üstünde tutan, diğeri kireç renkli olanını koltuk altına almış iki siyah genç, bu otomobilin Estelle Barga Eğlence Merkezi'ne dönüp otoparka girişini gördükten sonra birbirine baktı.

"Aynasızlar," dedi biri.

"Hadi be!" dedi diğeri.

Daha fazla konuşmadan kaykaylarını sürerek oradan uzaklaştılar. Kural basitti: Aynasızlar geldi mi, oradan toz olacaktın. Siyahların da hayatları önemlidir, diye uyarmıştı ebeveynleri, ama bütün aynasızlar için değil. Beyzbol sahasında atış sırası Flint City Golden Dragons takımına gelince seyirciler tezahürata ve alkışa başladı.

İki genç dönüp bakmadı bile.

2

Bay Jonathan Ritz'in ifadesi. (10 Temmuz, 21.30. Görüşmeyi gerçekleştiren: Dedektif Ralph Anderson.)

Dedektif Anderson: Çok sarsılmış olduğunuzu biliyorum Bay Ritz. Sizi anlıyorum, ama bu akşam, daha önce tam olarak ne gördüğünüzü bilmem gerekiyor.

Ritz: O manzarayı hiçbir zaman aklıdan çıkaramayacağım. Asla! Galiba bir sakinleştirici alsam iyi olacak. Valium olabilir. Hiç böyle ilaçlar kullanmadım ama şu anda gerçekten ihtiyacım var. Hâlâ yüreğim ağzıma gelmiş haldeyim. Soruşturma ekibiniz olay yerinde kusmuk bulacaktır; o kusmuk bana ait. Bundan utanmıyorum. Öyle bir şeyi kim görse o akşam yemek falan yiyemezdi.

Dedektif Anderson: Görüşmemiz bittikten sonra eminim bir doktor size gerekli olan sakinleştiriciyi reçete eder. Bunu sağlayabilirim, ama şu anda karşımda zihninizin tamamen açık olması gerekiyor. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Ritz: Elbette.

Dedektif Anderson: Bana gördüğünüz her şeyi anlatın, bu akşam bu işi bitirelim. Bunu yapabilir misiniz, efendim?"

Ritz: Tamam. Bu akşam saat altı sularında Dave'i dolaştırmaya çıktım. Dave bizim Beagle cinsi köpeğimizdir. Akşam yemeklerini saat beşte yer. Karımla ben beş buçukta yeriz. Saat altı olduğunda Dave ihtiyacını karşılamaya hazırdır – yani, Bir ve İki numaralı ihtiyaçlarını. Ben onu gezdirirken karım Sandy bulaşıkları yıkar. Adil bir işbölümüdür. Özellikle de çocuklarınız büyüdükten sonra adil işbölümü evlilikte çok önemlidir. İkimiz de bu konuda hemfikiriz. Konudan uzaklaşıyorum, değil mi?"

Dedektif Anderson: Ziyanı yok, Bay Ritz. İstediğiniz gibi anlatın."

Ritz: Ah, lütfen, bana Jon deyin. Bay Ritz'den hiç hoşlanmıyorum. Bana kraker markasını hatırlatıyor. Okuldayken çocuklar bana Ritz Kraker derlerdi."

Dedektif Anderson: Peki. Demek köpeğini gezdiriyordun ve–"

Ritz: Evet. Sonra keskin bir koku aldığı an –sanırım ölümün kokusuydu– tasmasını iki elimle tutmak zorunda kaldım; oysa Dave küçük bir köpektir. Kokusunu aldığı şeye doğru gitmek istiyordu. Ama–"

Dedektif Anderson: Dur bir dakika, Jon. Geriye dönelim. 249 Mulberry Avenue'daki evinden saat altıda çıktın–"

Ritz: Belki ondan biraz daha önce olabilir. Dave'le birlikte yokuştan aşağıya, Gerald's Market'e doğru yürüdük. Sonra Barnum Street'e ve Figgis Park'a yöneldik. Çocuklar buraya Fingirdeme Parkı diyorlar. Bununla neyi kastettiklerini anlamadığımızı sanıyorlar ama anlıyoruz. Hiç değilse bazılarımız.

Dedektif Anderson: Bu sizin her zamanki yürüyüş rotanız mıdır?"

Ritz: Bazen sıkılmayalım diye değiştiririz ama hemen her zaman son durağımız o park olur, çünkü orada Dave'in koku alacağı pek çok şey vardır. Burada bir otopark bulunur, ama akşamın o vaktinde çoğu zaman boştur; eğer o saatte tenis oynayan lise öğrencileri yoksa... O akşam kimse yoktu, çünkü kortlar topraktır ve daha önce sıkı bir yağmur yağmıştı. Orada park edilmiş tek araç beyaz bir minibüstü.

Dedektif Anderson: Ticari bir araç mıydı?

Ritz: Evet. Camı yoktu, sadece arkasında çift kanatlı kapısı vardı. Küçük şirketlerin mal teslimatı için kullandıkları araçlardandı. Bir Econoline olabilir, ama yemin edemem.

Dedektif Anderson: Üstünde bir şirket adı yazılı mıydı? Sam's Conditioning veya Bob's Custom gibi? Ya da onun gibi bir şey?"

Ritz: Hayır. Öyle bir yazı yoktu ama çok kirliydi. Uzun zamandır yıkanmadığı belliydi. Lastikleri de çamurluydu. Yağmurdan olabilir. Dave lastikleri kokladı, sonra da ağaçların arasındaki o çakıl kaplı patikadan yürüdük. Dört yüz metre gittikten sonra Dave havlamaya başladı ve sağ taraftaki çalılıklara doğru koştu. Kokuyu işte o zaman almıştı. Neredeyse tasma kayışını sökecekti. Onu geri çekmeye çalıştım, direndi ve havlamayı sürdürerek yere uzanıp pençeleriyle toprağı kazmaya çalıştı. Kayışını kısalttım –geri toplanabilen kayışlardandır ve çok işe yarar– ve hayvanın peşinden yürüdüm. Dave artık yaşı gereği sincaplara ilgi duymuyor ama belki bir rakun kokusu almış olabilir, diye düşündüm. İstese de istemese de onu geri çekecektim; bir köpeğin patronun kim olduğunu bilmesi gerekir. İşte o anda birkaç damla kan gördüm. Göğüs hizamda, bir huş ağacı yaprağındaydı. Yani yerden bir buçuk metre yükseklikte... Biraz daha ileride, başka bir yaprağın üstünde de bir damla vardı. Daha ilerideki çalılar kana bulanmıştı. Kıpkırmızıydı ve hâlâ ıslaktı. Dave bunu da kokladı ve ilerlemek istedi. Ha, unutmadan söyleyeyim, o sırada bir motorun çalıştırıldığını işittim. Bunu fark etmeyebilirdim ama öyle yüksek bir ses çıktı ki, sanki susturucusu delinmişti. Gümbürdeyen bir ses. Anlatabiliyor muyum?

Dedektif Anderson: Anlıyorum.

Ritz: Bunun o beyaz minibüs olduğuna yemin edemem; o tarafa dönmediğim için oradan gidip gitmediğini bilmiyorum, ama bahse girerim oydu. Bu ne anlama geliyor, biliyor musunuz?

Dedektif Anderson: Sence ne anlama geliyor, Jon?

Ritz: O adamın beni gözetliyor olduğu... Katilin. Ağaçların arasında gizlenmiş, beni seyrediyordu. Bunu düşünürken bile ürperiyorum. Yani şimdi. O sırada aklım sadece kandaydı. Ve neredeyse kolumu sökecek gibi çeken Dave'e

hâkim olmakta... İtiraf ediyorum ki korkmaya başlamıştım. İri bir adam değilim ve her ne kadar formda kalmaya çalışıyorsam da altmışlı yaşlardayım. Yirmili yaşlarımdayken bile dövüşmeyi beceremezdim. Ama görmem gerekiyordu. Belki yaralı birisi vardı.

Dedektif Anderson: Çok güzel düşünmüşsün. İlk kan izlerini gördüğün zaman saatin kaç olduğunu söyleyebilir misin?

Ritz: Saate bakmadım ama tahminen altıyı yirmi geçiyordu. Belki yirmi beş. Çalıların arasından geçebilmem için Dave'in kayışını kısa tuttum; kısa bacaklarıyla onların altından geçebiliyordu. Dave çıldırmış gibi havlıyordu. Açık bir alana geldik, sevgililerin iş pişirebileceği kuytu bir noktaydı. Bu alanın tam ortasında granit bir bank vardı ve üstü kanla kaplıydı. Çok fazla kan. Altındaysa daha fazlası... Ceset bunun yanındaki otların üstünde yatıyordu. Zavallı oğlan... Yüzü bana dönüktü ve gözleri açıktı; boğazı yoktu. Orada sadece kırmızı bir delik vardı. Blucini ve külotu ayak bileklerine kadar sıyrılmıştı ve bir şey gördüm... Sanırım kuru bir ağaç dalıydı... orasından sarkıyordu... yani şeyinden... tahmin edersiniz.

Dedektif Anderson: Tahmin ediyorum, ama kayıtlara geçmesi için senin söylemen gerekiyor.

Ritz: Oğlan yüzüstü yatıyordu ve o dal poposundan dışarıya çıkmıştı. O da kan içindeydi. Dalın kabuğunun bir kısmı soyulmuştu ve orada bir el izi vardı. Çok net gördüm. Dave artık havlamayı kesmiş, ulumaya başlamıştı. Kim böyle bir şeyi yapar, bilemiyorum. Mutlaka manyak biri olmalı. Onu yakalayacaksınız, değil mi Dedektif Anderson?

Dedektif Anderson: Evet. Onu mutlaka yakalayacağız.

3

Estelle Barga otoparkı en az Ralph Anderson ve karısının cumartesi günleri alışveriş yaptığı Kroger's süpermarketininki kadar büyüktü ve bu temmuz akşamı tıka basa doluydu. Çoğu otomobilin tamponunda Golden Dragons çıkartmaları vardı ve birkaç aracın arka camında da çeşitli sloganlar yazılıydı: SİZİ SİLKELEYECEĞİZ; DRAGONLAR CANINIZA OKUYACAK; CAP CITY İŞTE BURADAYIZ; BU YIL SIRA BİZDE.

Beyzbol sahasının ışıkları (her ne kadar gün ışığı ortalığı aydınlatmaya bir süre daha devam edecekse de) yanmıştı; tezahürat sesleri ve tempolu alkışlar ortalığı inletiyordu.

Sivil plakalı aracın direksiyonunda mesleğin yirmi yıllık emektarı Troy Ramage vardı. Boş park yeri aramak için dolanırken, "Buraya ne zaman gelsem, Estelle Barga'nın kim olduğunu merak ederim," dedi.

Ralph karşılık vermedi. Kasları gerilmişti, teni alev alevdi ve nabzı aşırı hızlı atıyordu. Yıllar içinde düzinelerce suçlu tutuklamıştı ama bu defaki farklıydı, çünkü kişisel bir yanı da vardı. İşte bu hepsinden kötüydü. Bu tutuklamada rol alması gerekmiyordu ama son bütçe kısıtlamalarının ardından Flint City Emniyet Müdürlüğü'nde sadece üç dedektif kalmıştı. Jack Hoskins tatildeydi, kim bilir nerede balık tutuyordu. Aslında doğum izninde olması gereken Betsy Riggins bu akşamki görevin bir parçası olarak eyalet polisine yardım edecekti.

Umarım bu işi çok aceleye getirmiyoruzdur, diye düşündü. Daha o öğleden sonra, yaptıkları toplantıda endişesini Flint County Bölge Savcısı Bill Samuels'a ifade etmişti. Samuels bu görev için biraz genç sayılırdı, otuz beş yaşındaydı, ama "doğru" siyasi partiye mensuptu ve kendinden çok emindi. Ukala değildi ama kesinlikle aşırı hevesliydi.

"İşin hâlâ törpülememiz gereken bazı pürüzlü tarafları var," demişti Ralph. "Olayın perde arkasını bilmiyoruz. Üstelik muhtemelen, suç işlendiğinde başka bir yerde olduğunu tanıklarla

kanıtlamaya çalışacaktır. Kendiliğinden itiraf etmezse mutlaka böyle olur."

"Eğer öyle yaparsa," demişti Samuels, "tepesine bineriz. Bunu yapabileceğimizi biliyorsun."

Ralph'ın bundan kuşkusu yoktu, doğru adamın peşinde olduklarını biliyordu, ama yine de tetiği çekmeden önce biraz daha soruşturma yapılmasını tercih ederdi. O orospu çocuğunun "kanıtlar"ındaki delikleri bulup bunları içinden bir kamyonun geçebileceği kadar büyütmek, ondan sonra da adamı yakalamak... Çoğu vakada doğru işlem bu olurdu. Ama bunda değil...

"Üç şey," demişti Samuels. "Bunları duymaya hazır mısın?"

Ralph başını salladı. Ne de olsa bu adamla çalışmak zorundaydı.

"Bir; halk, özellikle de küçük çocukların anne babaları korku ve öfke içinde. Kendilerini yine güvende hissetmek için hemen bir tutuklama yapılmasını istiyorlar. İki; deliller şüpheye yer bırakmıyor. Ben bugüne kadar hiç böylesine emin olduğumuz bir vaka görmedim. Buraya kadar aynı görüşte miyiz?"

"Evet."

"Pekâlâ, bu da üçüncüsü. En büyüğü." Samuels öne eğilmişti. "Adamın bunu daha önce yaptığını söyleyemeyiz –eğer yapmışsa, bunu sıkı bir araştırmanın sonunda nasılsa öğreniriz– ama şimdi yaptığını kesinlikle biliyoruz. Ve bu bir kez oldu mu..."

"Bir daha yapabilir," diye tamamladı Ralph.

"Doğru. Peterson'dan hemen sonra bunu yapması pek akla yatkın değil, ama mümkün. Herif devamlı çocuklarla birlikte, Tanrı aşkına! Küçük oğlanlarla. Eğer onlardan birini öldürecek olursa, işimizden olmamız bir yana, kendimizi hiçbir zaman affetmeyiz."

Ralph zaten bir zamandır bu işi daha önce sezemediği için kendini bağışlamakta zorlanıyordu. Böyle düşünmesi akılcı değildi, çünkü Küçükler Ligi sezonunun sonunda verilen bir barbe-

kü partisinde bir adamın gözlerine bakıp onun iğrenç bir eylem tasarladığını –o adamın bu işin temelini orada atıp büyütmekte olduğunu– anlayamazdı, ama akılcı olsun olmasın, kendini suçlu hissediyordu işte.

Şimdi otomobilin ön tarafındaki iki polis memurunun arasından öne uzanıp, "Şurası," dedi Ralph. "Engellilere tahsis edilen yere gir."

Yolcu koltuğunda oturan polis memuru Tom Yates, "Oraya park etmenin cezası iki yüz dolar, patron," dedi.

"Sanırım bu defa bize göz yumarlar," diye yanıt verdi Ralph.

"Şaka yapıyordum."

Polis esprilerini kaldıramayacak bir ruh halinde olan Ralph cevap vermedi.

"İşte! Yaşasın!" dedi Ramage. "İki boş yer görüyorum."

Bunlardan birine girdikten sonra üç adam otomobilden çıktı. Ralph, Yates'in Glock tabancasının kılıf kapağını kaldırdığını görünce başını iki yana salladı. "Sen aklını mı kaçırdın? O maçı seyreden en az bin beş yüz kişi var."

"Ya kaçmaya kalkışırsa?"

"O zaman koşup onu yakalarsın."

Ralph sırtını sivil plakalı polis otosuna yaslarken, iki Flint City polis memuru tribünleri tıklım tıklım dolu, ışıklarla aydınlanmış ve tezahürat sesinin giderek yükseldiği sahaya doğru yürümeye başladı. Peterson'ın katilinin derhal tutuklanması kararını Samuels'la birlikte vermişlerdi (kendisi her ne kadar gönülsüz de olsa), ama onu maç sırasında gözaltına almak kesinlikle Ralph'ın kararıydı.

Ramage dönüp ona baktı. "Gelmiyor musun?"

"Gelmiyorum. Siz gerekeni yapın, ona yüksek sesle haklarını okuyun, sonra da buraya getirin. Tom, yola çıkarken sen arkada onunla otur. Ben önde Troy'la oturacağım. Bill Samuels benden telefon bekliyor, merkezde bizi karşılayacak. Bu iş tamamen bir ekip çalışmasıdır. Tutuklama başarısı sizin sicilinizde yer alacak."

"Ama bu vaka senin," dedi Yates. "Sen neden bu orospu çocuğunu tutuklayan kişi olmak istemiyorsun?"

Ralph kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Çünkü Frankie Peterson'a bir ağaç dalıyla tecavüz edip gırtlağını yaran adam, oğlumun da antrenörüydü; iki yıl Minikler Ligi'nde, iki yıl Küçükler Ligi'nde olmak üzere dört yıl boyunca... Beyzbol sopasını nasıl tutacağını öğretirken elleri oğlumun üstündeydi. Kendime güvenemiyorum."

"Anladım, anladım," dedi Troy Ramage. Yates'le birlikte sahaya yöneldiler.

"Ha, durun bir dakika."

İki polis de ona döndü.

"Onu orada kelepçeleyin. Ve önden kelepçeleyin."

"Ama protokol öyle değil, patron," dedi Ramage.

"Biliyorum ama umurumda değil. Onun elleri kelepçeli olarak götürülüşünü herkes görsün istiyorum."

İki adam oradan uzaklaştıktan sonra Ralph cep telefonunu çıkardı. Betsy Riggins'in numarası hızlı aramadaydı. "Pozisyon aldınız mı?"

"Evet. Evinin önünde park ettik. Benimle beraber dört eyalet polisi."

"Arama izni?"

"Şu anda elimde."

"Güzel." Tam konuşmayı bitirecekken aklına başka bir şey geldi. "Bets, senin doğum ne zaman?"

"Dündü," dedi Betsy. "Yani şu işi çabuk bitirin." Sonra da telefonu kapadı.

4

Bayan Arlene Stanhope'un ifadesi. (12 Temmuz, 13.00. Görüşmeyi gerçekleştiren: Dedektif Ralph Anderson.)

Stanhope: Bu iş uzun sürer mi, dedektif?

Dedektif Anderson: Hayır, sürmeyecek. Sadece bana 10 Temmuz Salı günü öğleden sonra gördüklerinizi anlatın, o kadar.

Stanhope: Pekâlâ. Gerald's Fine Groceries'den çıkıyordum. Salı günleri alışverişimi hep o marketten yaparım. Her şey orada daha pahalıdır ama otomobil kullanmayı bıraktıktan sonra Kroger'a gitmiyorum. Kocam öldükten bir yıl sonra ehliyetimi iptal ettirdim, çünkü artık reflekslerime güvenemiyorum. Birkaç kez kaza yaptım. Sadece tampon tamponaydı ama ben dersimi aldım. Evi sattıktan sonra oturduğum daire markete sadece iki blok uzaklıkta. Doktorum da bana yürümenin iyi geleceğini söyledi; kalbim için iyiymiş. Küçük alışveriş arabamla çıkarken –sadece üç poşet vardı, param ancak bu kadarına yetiyor, her şey çok pahalı, özellikle et, en son ne zaman jambon yediğimi unuttum– o sırada Peterson adlı oğlanı gördüm.

Dedektif Anderson: Gördüğünüz kişinin Frank Peterson olduğuna emin misiniz?

Stanhope: Evet, eminim, Frank'tı. Zavallı çocuk... Ona olanlar için o kadar üzgünüm ki... Neyse, artık cennette ve bütün acıları sona erdi. Bu da tesellisi işte. İki tane Peterson var, iki erkek kardeş, bilirsiniz, ikisi de havuç gibi kızıl saçlıdır ama daha büyük olanı –adı Oliver– en az beş yaş daha büyüktür. Bize gazetemizi getirirdi. Frank'ın bir bisikleti vardır, o gidonu yüksek, selesi dar olanlardan–

Dedektif Anderson: Onlara muz sele deniyor.

Stanhope: O adı bilmiyorum ama bu bisiklet parlak yeşil renkteydi –iğrenç bir renk– ve selesinde bir çıkartma

vardı. Flint City Lisesi yazılıydı. Fakat o çocuk hiçbir zaman liseye gidemeyecek, değil mi? Zavallı... zavallı çocuk...

Dedektif Anderson: Bayan Stanhope, kısa bir ara vermek ister misiniz?

Stanhope: Yoo hayır, bitirmek istiyorum. Eve gidip kedimi beslemem lazım. Onu hep saat üçte beslerim, şimdi çok acıkmıştır. Üstelik beni merak ediyordur. Bana bir kâğıt mendil verebilir misiniz? Teşekkür ederim.

Dedektif Anderson: Frank Peterson'ın bisikletindeki çıkartmayı görebildiniz, çünkü–

Stanhope: Çünkü oğlan üstünde değildi. Zinciri koptuğu için bisikletini Gerald's otoparkına doğru götürüyordu.

Dedektif Anderson: Üstündeki kıyafeti fark ettiniz mi?

Stanhope: Üstünde bir rock grubunun resmi olan bir tişört vardı. Grupları tanımadığım için hangisi olduğunu söyleyemeyeceğim. Eğer önemliyse, bağışlayın. Başında ise bir Rangers şapkası vardı. Şapkayı geriye ittiği için kızıl saçlarını görebiliyordum. Bilir misiniz, o kızıl saçlı olanların saçları erken yaşlarda dökülür. Ama o artık bunu dert edecek değil. Ah, ne acıklı... Her neyse, otoparkın en uzak ucunda kirli beyaz bir minibüs vardı, içinden bir adam çıkıp Frank'ın yanına geldi. Bu adam–

Dedektif Anderson: O konuya geleceğiz, ama önce bana minibüsü anlatın. Hiç camı olmayanlardan mıydı bu araç?

Stanhope: Evet.

Dedektif Anderson: Üstünde hiç yazı yok muydu? Şirket adı falan?

Stanhope: Gördüğüm kadarıyla yoktu.

Dedektif Anderson: Tamam, şimdi gördüğünüz adamla ilgili konuşalım. Onu tanıdınız mı, Bayan Stanhope?

Stanhope: Tabii ki. Terry Maitland'dı. Batı Yakası'ndaki herkes Koç T'yi tanır. Lisede bile onu bu isimle anarlar. Orada İngilizce öğretmenidir. Kocam emekli olmadan önce aynı okulda ders verirdi. Ona Koç T diyorlar, çünkü

Küçükler Ligi ve Şehir Ligi beyzbol takımlarını çalıştırır. Sonbaharda futbol oynamak isteyen küçük oğlan çocuklarını da o çalıştırır. Onların liginin de bir adı var ama hatırlamıyorum.

Dedektif Anderson: Yine salı öğleden sonra gördüklerinize dönebilir miyiz?

Stanhope: Anlatacağım fazla bir şey yok. Frank, Koç T'yle konuştu ve ona kopan zincirini gösterdi. Koç T başını sallayıp beyaz minibüsün arka kapısını açtı, ama o minibüs onun olamaz–

Dedektif Anderson: Neden böyle düşünüyorsunuz, Bayan Stanhope?

Stanhope: Çünkü plakası turuncuydu. Bu hangi eyalettindir bilmiyorum ve uzağı eskisi kadar iyi göremem ama Oklahoma plakalarının mavi beyaz olduğunu bilirim. Her neyse, o minibüsün arkasında bir alet kutusuna benzeyen uzun, yeşil bir şeyden başka bir şey görmedim. O şey bir alet kutusu muydu, dedektif?

Dedektif Anderson: Sonra ne oldu?

Stanhope: Koç T, Frank'ın bisikletini alıp minibüsün arkasına koydu ve kapısını kapadı. Frank'ın sırtını sıvazladı. Sonra kendisi aracın şoför tarafına giderken Frank da yolcu koltuğu tarafına yürüdü. İkisi de bindikten sonra minibüs Mulberry Avenue'ya doğru gitti. Koç T'nin oğlanı evine kadar götüreceğini düşündüm. Tabii başka ne düşünecektim ki? Terry Maitland yirmi yıldır Batı Yakası'nda yaşıyor, çok hoş bir ailesi var, bir karısı ve iki kızı... Bana bir mendil daha verebilir misiniz? Teşekkür ederim. Görüşme bitmek üzere mi?

Dedektif Anderson: Evet, bana çok yardımcı oldunuz. Sanırım, ben konuşmamızı kaydetmeye başlamadan önce, o gün saatin üç civarında olduğunu söylemiştiniz, değil mi?

Stanhope: Tam tamına üçtü. Ben alışveriş arabamla dışarıya çıktığımda belediye binasının çanları saatin üç

olduğunu duyuruyordu. Ben de bir an önce evime gidip kedimi beslemek istiyordum.

Dedektif Anderson: Gördüğünüz o oğlan, kızıl saçlı çocuk, Frank Peterson'dı?

Stanhope: Evet. Peterson'lar hemen o köşede otururlar. Ollie bana gazetemi getirirdi. O çocukları hep görürdüm.

Dedektif Anderson: Ve o adam, bisikleti o beyaz minibüsün arkasına koyup Frank Peterson'la birlikte oradan giden adam, Koç Terry veya Koç T olarak tanınan Terence Maitland'dı?

Stanhope: Evet.

Dedektif Anderson: Bundan eminsiniz.

Stanhope: Evet.

Dedektif Anderson: Teşekkür ederim, Bayan Stanhope.

Stanhope: Terry'nin böyle bir şey yapacağı kimin aklına gelirdi? Sizce başkaları da var mıdır?

Dedektif Anderson: Soruşturmamızda bunu öğreneceğiz.

5

Bütün Şehir Ligi maçları Estelle Barga sahasında oynanır –akşam maçları için aydınlatması olan tek sahaydı ve aynı zamanda bölgenin en iyisiydi– ve maça kimin başlayacağı para atışıyla belirlenirdi. Terry Maitland maçtan önce yapılan atışta her zamanki gibi "tura" dedi ve tura geldi. Bu inanış Terry'ye kendi oynadığı günlerdeki koçundan miras kalmıştı. "Nerede oynadığımız umurumda değil," dedi oyuncularına, "yeter ki finale kalalım."

Bu gece bütün oyuncularına ihtiyacı vardı. Bu yarı final maçının dokuzuncu ve son devresinin başlarında Bears takımı bir sayı öndeydi. Golden Dragons son hakkını kullanacaktı ama bü-

tün kaleleri doluydu. Bir teknik faul, bir kötü atış veya bir hata onlara beraberliği getirir, sonra boşluğa atılan iyi bir atışsa maçı kazandırırdı. Küçük Trevor Michaels solakların vuruş alanına gelince seyirciler alkışlamaya ve ayaklarını metal tribünlere vurmaya başladılar. Takımın elindeki en küçük kask çocuğun kafasındaydı, ama buna rağmen hâlâ gözlerinin önüne kayıyor, oğlan onu ikide bir eliyle itmek zorunda kalıyordu. Trevor gergin bir şekilde sopasını ileri geri salladı.

Terry bu oğlanın yerine oyuna yedek vurucusunu sokmayı düşünmüştü, ama boyu bir hayli kısa olan Trevor, rakip takıma epeyce teknik faul yaptırmıştı. Her ne kadar sayı turu attıracak kadar iyi bir vurucu değilse de, arada bir topa iyi vurabiliyordu. Fakat çok sık değil, arada bir... Terry onun yerine yedek vurucuyu kullansaydı, bu zavallı oğlan ortaokulu bitirene kadar bunun utancıyla yaşamak zorunda kalacaktı. Ama eğer iyi bir vuruşla sayı kazandırırsa, ömrünün sonuna kadar içkili muhabbetlerde ve barbekü partilerinde bunu hatırlayacaktı. Terry bunu biliyordu. Beyzbolun alüminyum sopalarla oynandığı o antik çağlarda kendisi de aynı durumu yaşamıştı.

Bears takımının atıcısı –takımın sonlandırıcısı* ve en gözde oyuncusu– gerilip tam kaidenin ortasına bir atış yaptı. Trevor bunu kederli gözlerle seyretti. Hakem, "Birinci ıska!" diye duyurdu. Seyircilerden bir inleme sesi yükseldi.

Terry'nin yardımcı antrenörü Gavin Frick bir elinde skor defteriyle banktaki oğlanların önünde asabi voltalar atıyordu. (Terry kim bilir kaç kez ona böyle yapmamasını söylemişti.) Gavin'in XXL Golden Dragons tişörtü, XXXL göbeğinin üstünde sonuna kadar gerilmişti. "Umarım sırası olduğu için vuruşu Trevor'a yaptırmak yanlış olmamıştır," dedi. Yanaklarından aşağıya ter damlaları akıyordu. "Çocuk korkudan ölecek gibi. O oğlanın hızlı bir atışı tenis raketiyle bile vurabileceğini sanmıyorum."

---

* Maçın sonlarına doğru oyuna giren ve daha isabetli atışlar yaptığı için sonucu etkileyeceği düşünülen oyuncu; İngilizcede "closer". *–yhn.*

"Bakalım ne olacak..." dedi Terry. "İyi olacağını hissediyorum." Aslında hiç de öyle hissetmiyordu.

Bears atıcısı bir atış daha yaptı ama bu defa top kaidenin önündeki toprak zemine düştü. Dragons takımının üçüncü kaledeki koşucusu Baibir Patel çizgi boyunca birkaç adım atabildi. Top yerden sekip kalecinin eline gelince seyircilerden bir inleme sesi daha yükseldi. Bears kalecisi üçüncü kaledeki Dragons oyuncusuna baktı. Yüzündeki maskeye rağmen Terry onun içinden ne dediğini kestirebiliyordu: *Hele bir dene de görelim.* Baibir denemedi.

Bir sonraki atış, karşılamak için daha elverişliydi ama Trevor bunu da ıskalamıştı.

"Bir ıska sonra devre dışı kalacak, hadi Fritz!" Bağıran adam tribünlerin en üst sırasındaydı. Muhtemelen atıcının babasıydı. "Harca onu Fritz!"

Trevor bir sonraki atışta da bir şey yapamadı, çok kısa gelmişti; ama hakem bunu faul olarak nitelendirdi. Bu defa inleme sırası Bears taraftarlarındaydı. İçlerinden biri hakemin daha iyi bir gözlük kullanmasını önerdi.

Artık ikiye iki olmuştu. Terry, Dragons takımının o sezonki sıralamasının bir sonraki atışa bağlı olduğuna emindi. Ya şehir şampiyonluğu için Panthers takımıyla oynayacaklar ve eyalet maçlarına katılacaklar –bu maçlar televizyondan yayınlanırdı– ya da evlerine dönüp sezon sonu partisi için Maitland'ın arka bahçesinde barbekü yapacaklardı.

Dönüp tel örgünün ardında oturan karısı Marcy ve kızlarına baktı. İki kız, annelerini aralarına almıştı. Üçü birlikte ona el salladı. Terry onlara göz kırpıp zafer işareti yaptı; oysa hâlâ kendini pek iyi hissetmiyordu. Bir süredir böyle bir ruh hali içindeydi.

Birden Marcy'nin gülümsemesi yüzünde dondu ve şaşkınlıkla kaşları çatıldı. Sol tarafa bakıyordu, parmağıyla Terry'ye de gösterdi. Terry o tarafa bakınca iki üniformalı polis memurunun üçüncü kale çizgisine doğru indiğini ve rakip takımın koçu Barry Houlihan'ın önünden geçtiğini gördü.

"Mola, mola!" diye bağırdı orta hakem, atışını yapmak üzere olan Bears atıcısının önüne geçerek. Trevor Michaels yüzünde bir rahatlama ifadesiyle vurucu kutusundan çıktı. Seyirciler susmuş, iki polise bakıyorlardı. Polislerden biri elini arkasına götürürken, diğerinin eli kılıfındaki tabancasındaydı.

"Sahadan çıkın!" diye bağırıyordu hakem. *"Sahadan çıkın!"*

Troy Ramage ve Tom Yates ona aldırmadı. İçinde uzun bir bank, üç sepet malzeme ve bir kova idman topu olan Dragons takımının yedek kulübesini geçip Terry'nin bulunduğu yere geldiler. Ramage kemerinin arkasından bir kelepçe çıkardı. Bunu gören seyircilerden kısmen şaşkınlık, kısmen heyecan yansıtan bir uğultu çıktı. *Ooooo!*

"Hey, beyler!" dedi Gavin, az kalsın yerdeki bir kaleci eldivenine takılacaktı. "Burada maç bitirmeye çalışıyoruz!"

Yates başını iki yana sallayarak onu geriye itti. Artık seyircilerden çıt çıkmıyordu. Bears oyuncularının gergin ifadeleri yerini meraka bırakmıştı.

Terry kelepçeleri tutan polisi biraz tanıyordu; sonbaharda bazen kardeşiyle Pop Warner maçlarını seyretmeye gelirdi. "Troy? Bu ne anlama geliyor? Neler oluyor?"

Ramage onun yüzünde samimi bir hayret dışında hiçbir ifade görmedi, ama doksanlı yıllardan beri polislik yaptığı için en suçlu tiplerin, *Kim, ben mi?* ifadesini kolayca takındığını bilirdi. Bu adam da en az onlar kadar kötüydü. Anderson'ın talimatlarını hatırlayarak sesini bütün seyircilerin duyabileceği kadar yükseltti. (Ertesi günün gazetesi bunun 1588 kişi olduğunu yazacaktı.)

"Terence Maitland, seni Frank Peterson'ı öldürmek suçuyla tutukluyorum."

Tribünlerden bir *Oooo* sesi daha yükseldi ama bu kez daha güçlüydü, şiddeti artan bir rüzgârın uğultusunu andırıyordu.

Terry kaşlarını çatarak Ramage'e baktı. Kelimeleri anlıyordu, sade bir İngilizceyle bir bildiri yapılmıştı; Frankie Peterson'ın kim olduğunu ve ona ne olduğunu da biliyordu ama söylenen şeye bir anlam veremedi. Diyebildiği tek şey, "Ne? Dalga mı geçiyorsun?"

oldu. Bunu dediği anda da *Flint City Call* gazetesinin spor fotoğrafçısı deklanşöre bastı; ertesi günün gazetesinde çıkan fotoğraf buydu: Terry'nin ağzı bir karış açık, gözleri fal taşı gibi açılmış, saçları Golden Dragons şapkasından sarkmış halde... Bu fotoğrafta hem süngüsü düşmüş hem de suçlu görünüyordu.

"*Ne* dedin?"

"Lütfen bileklerini uzat."

Terry hâlâ tel örgülerin ardında oturan ve ona büyük bir şaşkınlıkla bakan karısına ve kızlarına döndü. Dehşet hissi daha sonra gelecekti. Baibir Patel üçüncü kaledeki yerinden çıkıp kulübeye doğru yürümeye başladı; kaskını çıkarmıştı, siyah saçları terden sırılsıklamdı. Terry onun ağlamak üzere olduğunu gördü.

"Dön yerine!" diye bağırdı ona Gavin. "Maç daha bitmedi."

Ama Baibir faul bölgesinde durdu ve ağlayarak Terry'ye baktı. Terry onunla göz göze gelirken bütün bunların bir rüya olduğuna emin gibiydi. Fakat sonra Tom Yates onu kollarından tutup sertçe çekince Terry öne doğru sendeledi. Ramage kelepçeyi taktı. O plastik şeylerden değil, gerçek bir kelepçeydi, öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Ramage aynı yüksek perdeli sesiyle ona haklarını okudu: "Sessiz kalma hakkına sahipsin, konuşmayı tercih edersen söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhinde delil olarak kullanılabilir. Sorgu aşamasında veya daha ileride avukat tutma hakkın var. Anlıyor musun?"

"Troy?" Terry kendi sesini tanımakta zorlanıyordu. Sanki bütün soluğu boşalmıştı. "Tanrı aşkına, nedir bu böyle?"

Ramage bunu kulak ardı etti. "Anladın mı?"

Marcy tel örgülere geldi, parmaklarını deliklerden geçirip sarstı. Sarah ve Grace arkasında ağlıyorlardı. Grace, ablasının katlanan koltuğunun yanında diz çökmüştü. "Ne yapıyorsunuz?" diye haykırdı Marcy. "Tanrı aşkına ne yapıyorsunuz? Ve neden bunu *burada* yapıyorsunuz?"

"Anladın mı?"

Terry'nin anladığı tek şey bileklerine kelepçe vurulduğu ve onları seyreden, aralarında karısının ve kızlarının da bulunduğu

yaklaşık bin altı yüz kişinin önünde haklarının okunduğuydu. Bu bir rüya değildi, sadece bir gözaltı da değildi. Amacı, anlayamadığı nedenlerle onu uluorta rezil etmekti. Bu durumda en iyisi bir an önce bu aşamayı atlatmak ve sorunu kökten halletmekti. Ama o şaşkınlığın içinde bile, bundan sonra hayatının uzun bir süre normale dönmeyeceğini anlıyordu.

"Anladım," dedi Terry. Sonra da, "Koç Frick, sakin ol!" diye yardımcısını uyardı.

Yumrukları sıkılı, yüzü pancar gibi olmuş bir halde polislere doğru yürüyen Gavin durdu ve geri çekildi. Tel örgünün ardındaki Marcy'ye bakarak iki kolunu yana açtı.

Troy Ramage eski zaman çığırtkanları gibi bağırarak Terry'ye haklarını okumaya devam etti. Sırtını sivil plakalı polis otosuna dayamış olan Ralph Anderson bulunduğu yerden onu işitebiliyordu. Troy işinin hakkını veriyordu. Çirkin bir sahneydi ve muhtemelen Ralph bu yüzden kınanacaktı, ama Frankie Peterson'ın ebeveynleri tarafından değil...

"Eğer avukat tutacak paran yoksa sorgun başlamadan önce sana bir avukat sağlanacaktır. Anladın mı?"

"Evet," dedi Terry. "Anladığım bir şey daha var." Seyircilere doğru döndü. *"Neden tutuklandığım hakkında en küçük bir fikrim bile yok! Maç bitene kadar takımın koçu Gavin Frick olacaktır!"* Sonra da, "Baibir, hemen üçüncü kaleye dön ve faul bölgesine koşmayı unutma!"

Yalapşap bir tezahürat oldu ama zayıftı. Tribünlerin arkasındaki adam bir kez daha bağırdı. "Ne yapmış dedin?" Seyircilerden uğultu halinde gelen karşılık kısa sürede bütün Batı Yakası'nda ve şehrin geri kalanında seslendirilecekti: Bu, Frank Peterson'ın adıydı.

Yates, Terry'nin kollarını kavrayıp onu otoparka doğru iterek yürütmeye başladı. "Hayranlarına daha sonra vaaz verebilirsin, Maitland. Ama şimdi hapse giriyorsun. Bak ne diyeceğim... Bu eyalette idam cezası var ve gerektiğinde uygulanır da. Ama sen öğretmen olduğun için bunu zaten bilirsin herhalde."

Yedek kulübesinden yirmi adım uzaklaştıktan sonra Marcy Maitland onlara yetişip Tom Yates'in koluna yapıştı. "Tanrı aşkına, ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Yates onu silkeledi; kadın bu defa kocasının kolunu tutmaya çalışınca, Troy Ramage onu nazikçe itti. Marcy bir an orada donakalmış gibi durduktan sonra adamlarını karşılamak için oraya yürüyen Ralph Anderson'ı gördü. Bu adamı Küçükler Ligi'nden tanıyordu; Derek Anderson, Terry'nin çalıştırdığı Gerald's Fine Groceries Lions takımında oynamıştı. Ralph bütün maçlara gelememişti ama birçoğunu izlemişti. O günlerde hâlâ üniformalı polis memuruydu. Dedektifliğe terfi ettiği zaman Terry onu tebrik etmek için bir e-posta göndermişti. Marcy, Ralph'ı görünce ona doğru koştu; ayaklarında eski tenis ayakkabıları vardı, uğur getirdiğine inandığı için Terry'nin bütün maçlarında bu ayakkabıları giyerdi.

"Ralph!" diye seslendi Marcy. "Ne oluyor? Bir yanlışlık var!"

"Korkarım ki yok," dedi Ralph.

Ralph işin bu aşamasından memnun değildi çünkü Marcy'yi severdi. Aslında Terry'yi de hep sevmişti – adam, Derek'e biraz özgüven kazandırarak oğlunun hayatını değiştirmişti; on bir yaşındaki bir erkek çocuğu için *biraz özgüven* bile çok önemliydi. Fakat başka bir şey daha vardı: Marcy kocasının ne olduğunu, bilinçaltı düzeyinde bile olsa, biliyor olabilirdi. Maitland çifti uzun süredir evliydi ve Frankie'nin korkunç bir şekilde öldürülmesi birdenbire patlamış bir olay olamazdı. O ana kadar bir birikimin olması gerekirdi.

"Eve gitmen lazım, Marcy," dedi Ralph. "Hemen. Kızlarını da bir arkadaşına bıraksan iyi edersin, çünkü kapınızda sizi bekleyen polisler olacak."

Marcy hâlâ hiçbir şey anlayamadan ona bakıyordu.

Arkalarında bir beyzbol sopasının topa vuruş sesi duyuldu, cılız bir tezahürat çıktı; seyirciler hâlâ şok içindeydi ve az önce tanık oldukları olay onlara sahada oynanan maçtan daha ilginç

geliyordu. Yazık olmuştu, çünkü Trevor Michaels hayatının en harika vuruşunu yapmıştı. Ama ne yazık ki top Bears oyuncusunun tam avcuna geldi.

Maç bitmişti.

6

June Morris'in, Bayan Francine Morris'in nezaretinde alınan ifadesi. (12 Temmuz, 17.45. Görüşmeyi gerçekleştiren: Dedektif Ralph Anderson.)

Dedektif Anderson: Kızınızı merkeze getirdiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Morris. June, gazozunu sevdin mi?

June Morris: Güzel. Bir suç mu işledim?

Dedektif Anderson: Hayır, öyle bir şey yok. Sana sadece iki gün önce gördüklerinle ilgili birkaç soru sormak istiyorum.

June Morris: Koç Terry'yi gördüğüm zaman mı?

Dedektif Anderson: Evet, Koç Terry'yi gördüğün zaman.

Francine Morris: Dokuz yaşına bastıktan sonra, sokağın bitiminde oturan arkadaşı Helen'in evine tek başına gitmesine izin veriyorduk. Hava aydınlık olduğu sürece. Aşırı koruyucu ebeveynlerden değiliz. Ama bu olaydan sonra eskisi gibi olmayacağı kesin.

Dedektif Anderson: Akşam yemeğinden sonra arkadaşını görmeye gitmiştin, değil mi June?

June Morris: Evet. Yemekte köfte vardı. Dün gece de balık. Balık sevmem ama oluyor işte.

Francine Morris: Caddenin karşısına falan geçmesi gerekmiyor. Çok iyi bir semtte yaşadığımız için herhangi bir tehlike görmüyorduk. Yani en azından ben iyi bir semt olduğunu düşünürdüm.

Dedektif Anderson: Çocuklara ne zaman sorumluluk vermeye başlanacağını bilmek her zaman zor bir iştir. Pekâlâ June, sokağın sonuna doğru yürürken Figgis Parkı otoparkının önünden geçtin, değil mi?

June Morris: Evet. Helen ve ben Güney Amerika haritamızı bitirecektik. Bu bizim yaz kampı projemiz. Farklı ülkeler için farklı renkler kullanıyorduk ve neredeyse bitirmek üzereydik; ama Paraguay'yı unutmuşuz, bu yüzden en baştan başlamak zorunda kaldık. Oluyor böyle şeyler. Daha sonra da, hava karardığı için babam beni almaya gelene kadar Helen'in iPad'inde Angry Birds ve Corgi Hop oynayacaktık.

Dedektif Anderson: O sırada saat kaç olabilir, Bayan Morris?"

Francine Morris: Junie evden çıktığında televizyonda haber bülteni vardı. Norm haberleri izlerken ben de bulaşıkları yıkadım. Yani saat altıyla altı buçuk arasıydı. Altıyı çeyrek geçe olabilir, çünkü hava durumu veriliyordu.

Dedektif Anderson: June, otoparkı geçerken ne gördüğünü bana anlatsana.

June Morris: Dedim ya, Koç Terry'yi. Sokağın üst tarafında oturuyor, bir keresinde köpeğimiz kaybolmuştu ve Koç T onu bulup getirmişti. Bazen ben Gracie Maitland'la oynarım, ama sık sık değil. Benden bir yaş büyük ve oğlanlardan hoşlanıyor. Koç T kanlar içindeydi. Burnu kanıyordu.

Dedektif Anderson: Peki. Onu gördüğün anda ne yapıyordu?

June Morris: Ağaçların arasından çıktı. Ona baktığımı görünce el salladı. Ben de karşılık verdim ve "Selam Koç Terry, size ne oldu böyle?" dedim. Yüzüne bir dalın çarptığını söyledi. "Korkma," dedi, "sadece burnum kanıyor, sık sık kanar." Ben de ona, "Korkmadım," dedim, "ama o

gömleği bir daha hiç giyemeyeceksiniz, çünkü kan lekesi hiç çıkmazmış. Annem öyle der." Koç Terry gülümsedi ve "Neyse ki çok gömleğim var," dedi. Ama pantolonu da kanlıydı. Ellerinde de kan vardı.

Francine Morris: Kızım o adamın çok yakınındaymış. Bunu aklımdan çıkaramıyorum.

June Morris: Neden? Burnu kanıyor diye mi? Geçen yıl Rolf Jacobs oyun parkında düşmüş ve burnu kanamıştı. Hiç korkmamıştım. Ona mendilimi verecektim ama benden önce Bayan Grisha onu alıp revire götürdü.

Dedektif Anderson: Koç Terry'nin ne kadar yakınındaydın?

June Morris: Şey... bilmiyorum. O otoparktaydı, ben kaldırımdaydım. Bu ne kadar yakın oluyor?

Dedektif Anderson: Ben de bilmiyorum, ama öğrenebiliriz. O gazozu sevdin mi?

June Morris: Bunu zaten sormuştunuz.

Dedektif Anderson: Haklısın, sormuştum.

June Morris: Yaşlı insanlar unutkan olurmuşlar, dedem hep böyle der.

Francine Morris: Junie, kabalık etme!

Dedektif Anderson: Önemli değil. Deden akıllı bir adammış, June. Sonra ne oldu?

June Morris: Hiçbir şey. Koç Terry minibüsüne binip gitti.

Dedektif Anderson: O minibüs ne renkti?

June Morris: Eğer yıkanmış olsaydı beyaz derdim ama çok kirliydi. Üstelik çok gürültülüydü ve arkasından mavi duman çıkıyordu.

Dedektif Anderson: Kenarlarında herhangi bir yazı var mıydı?

June Morris: Hayır. Sadece beyaz bir minibüstü.

Dedektif Anderson: Plakasını gördün mü?

June Morris: Hayır.

Dedektif Anderson: Minibüs ne tarafa doğru gitti?

June Morris: Barnum Street'e doğru.

Dedektif Anderson: Sana burnunun kanadığını söyleyen adamın Terry Maitland olduğuna emin misin?

June Morris: Elbette, Koç Terry'ydi. Koç T. Onu hep görürüm. İyi mi, bir şeyi yok ya? Kötü bir şey mi yapmış? Annem gazeteye bakamayacağımı, televizyon haberlerini seyredemeyeceğimi söylüyor, ama o parkta kötü bir şey olduğuna eminim. Okul açık olsaydı öğrenirdim, çünkü kimsenin ağzında bakla ıslanmaz. Koç Terry kötü bir adamla kavga mı etmiş? O yüzden mi burnu–

Francine Morris: Bitirmek üzeresiniz, değil mi dedektif? Bilgi toplamak zorunda olduğunuzu biliyorum ama unutmayın ki kızımı bu gece yatağa ben sokacağım.

June Morris: Yatağa kendim girerim!

Dedektif Anderson: Bitiyor. Ama June, gitmeden önce seninle bir oyun oynayacağız. Oyun oynamayı sever misin?

June Morris: Eh, sıkıcı değilse...

Dedektif Anderson: Şimdi masanın üstüne altı farklı kişinin fotoğrafını koyacağım... Bu şekilde... Hepsi de Koç Terry'ye benziyor. Senden bana–

June Morris: Bu! Dört numara. Bu adam Koç Terry.

7

Troy Ramage sivil plakalı polis otomobilinin arka kapılarından birini açtı. Terry omzunun üzerinden arkaya bakınca otoparkın kenarında duran Marcy'yi gördü: Karısının yüzünde acı dolu bir şaşkınlık ifadesi vardı. Arkasından koşarak gelen *Call* fotoğrafçısı hâlâ fotoğraf çekmeye devam ediyordu. *O fotoğraflar beş para etmeyecek,* diye geçirdi içinden Terry. Marcy'ye doğru seslendi: "Howie Gold'u ara! Ona tutuklandığımı söyle. Ona–"

O anda Yates elini Terry'in kafasına bastırıp onu otomobilin içine itti. "Kenara kay, kenara kay. Ben emniyet kemerini bağlarken ellerini kucağına koy."

Terry kenara kaydı. Ellerini kucağına koydu. Ön camdan maç sahasının büyük elektronik skor tabelasını görebiliyordu. Karısı bunun satın alınması için yürütülen kampanyanın başındaydı. Terry onun yüzünde gördüğü ifadeyi artık hiçbir zaman unutamayacaktı. Köyünün yakılışını seyreden bir Üçüncü Dünya kadınının ifadesiydi bu.

Ramage direksiyona geçti, Ralph Anderson yolcu koltuğuna oturdu ve daha Ralph kapısını kapatamadan sivil plakalı polis otomobili engellilere ayrılan park yerinden hızla geri çıktı. Ramage otoparktan çıkıp Tinsley Avenue yoluna saptı. Sirenin sesi yoktu ama otomobil göğüslüğünün üzerindeki çakarın mavi ışığı yanıp sönmeye başlamıştı. Terry otomobilin Meksika yemeği koktuğunu fark etti. İnsan, hayatı aniden uçurumdan aşağıya yuvarlanırken ne tuhaf şeyler fark ediyordu... Öne doğru uzandı.

"Ralph, dinle beni."

Ralph dosdoğru önüne bakıyordu, ellerini kenetlemişti. "Merkezde istediğin kadar konuşabilirsin."

"Yahu, bırak ne diyecekse desin," dedi Ramage. "Hepimize zaman kazandırır."

"Kes sesini, Troy!" dedi Ralph, hâlâ gözleri önlerindeki yola dikili. Terry onun ensesindeki kasların gerildiğini görebiliyordu.

"Ralph, sizi bana neyin yönlendirdiğini veya beni neden kasaba nüfusunun yarısının önünde tutukladığınızı bilmiyorum ama büyük bir hata yapıyorsunuz."

"Hepsi öyle der zaten," dedi yanında oturan Tom Yates. "Ellerini kucağının üstünde tut, Maitland. Burnunu bile kaşıyayım deme."

Artık Terry aklını toparlamaya başlamıştı –çok değil, biraz– ve Memur Yates'in (adını göğsündeki rozette görmüştü) talimatına uymaya özen gösterdi. Elleri kelepçeli olmasına rağmen Yates ona vurmak için bahane arar gibiydi.

Birisi bu otomobilde *enchilada** yemiş, diye düşündü Terry. Muhtemelen Senor Joe'dan alınmış. Kızları da bu yemeği çok sever –hepsi çok severdi– ve eve dönerken birbirlerini osurmakla suçlarlardı. "Lütfen dinle beni Ralph."

Ralph iç geçirdi. "Pekâlâ, dinliyorum."

"Hepimiz dinliyoruz," dedi Ramage. "Can kulağıyla dinliyoruz."

"Frank Peterson salı günü öldürüldü. Salı öğleden sonra. Hem gazetelerde hem de televizyon haberlerinde duyuruldu. Ben salı günü Cap City'deydim, salı gecesi ve çarşamba gününün neredeyse tamamı. Çarşamba gecesi dokuz veya dokuz buçuğa kadar dönmedim. O iki gün çocukları Gavin Frick, Barry Houlihan ve Lukesh Patel –Baibir'in babası– çalıştırdı."

Bir an için otomobilin içini sessizlik kapladı. Terry için pırlanta gibi bir andı; Ralph şimdi direksiyondaki iri polise kenara çekmesini söyleyecek, sonra da mahcup gözlerle Terry'ye dönüp, *Of, Tanrım, çok fena çuvalladık, değil mi?* diyecekti.

Oysa Ralph'ın arkasına bile dönmeden söylediği şey şuydu: "Ah... Meşhur 'kanıt' iddiası geliyor işte."

"Ne? Ne demek istediğini anlamıyo–"

"Sen akıllı bir adamsın, Terry. Bunu Derek'i Küçükler Ligi'nde çalıştırdığın günlerden beri bilirim. Suçunu hemen itiraf etmediğinde –bunu beklemediğimi de söylemeliyim– olay günü başka yerde olduğunu öne süreceğinden emindim." Nihayet ona doğru döndü; bu yüz Terry'ye bir an yabancı geldi. "Ve emin olduğum bir şey daha var: Bu sözde kanıtını çürüteceğiz. Çünkü bu defa elimizdesin. Kesinlikle elimizdesin."

"Cap City'de ne yapıyordun, koç?" diye sordu Yates; az önce Terry'ye burnunu bile kaşımamasını söyleyen adamın sesinde samimi bir merak vardı. Terry tam ona ne yaptığını söyleyecekken vazgeçti. Artık tepki göstermek, yerini düşünmeye bırakmıştı. Bu *enchilada* kokan otomobil düşman topraklarıydı. Howie Gold

---

* Meksika mutfağına özgü, acı biber sosu kullanılarak yapılan, böreğe benzeyen bir yemek. –*yhn.*

merkeze gelene kadar susacaktı. İkisi birlikte bu sorunu çözebilirlerdi. Çok sürmezdi.

Başka bir şeyin daha farkına vardı. Çok öfkeliydi, herhalde hayatında hiç bu kadar öfkelenmemişti; ve Main Street'ten dönüp Flint City polis merkezine giderken kendine bir söz verdi: Sonbaharda, belki daha da önce, ön koltukta oturan ve o güne kadar dostu olduğunu sandığı adam kendine yeni bir iş arayacaktı. Muhtemelen Tulsa veya Amarillo'da bir bankanın güvenlik elemanı olarak...

8

Bay Carlton Scowcroft'un ifadesi. (12 Temmuz, 21.30. Görüşmeyi gerçekleştiren: Dedektif Ralph Anderson.)

Scowcroft: Bu iş uzun sürer mi, dedektif? Çünkü genellikle erken yatarım. Demiryollarında bakım görevi yapıyorum ve saat yedide işbaşı yapmazsam başım derde girer.

Dedektif Anderson: Elimden geldiğince çabuk bitireceğim Bay Scowcroft, fakat bu da çok ciddi bir mesele.

Scowcroft: Biliyorum ve elimden geldiğince yardımcı olacağım. Ama size anlatabileceğim fazla bir şey yok ve bir an önce eve gitmek istiyorum. Ne var ki, nasıl uyuyabileceğimi de bilmiyorum. On yedi yaşındayken katıldığım içkili bir parti nedeniyle çağrıldığımdan beri bu merkeze gelmedim. O zamanki amir, Charlie Borton'dı. Babalarımız bizi nezaretten çıkardılar ama bütün yaz evde kalma cezası aldım.

Dedektif Anderson: Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Bana 10 Temmuz akşamı saat yedide nerede olduğunuzu söyleyin.

Scowcroft: Buraya geldiğimde danışmadaki o kıza söylediğim gibi, Shorty's Pub'daydım, beyaz minibüsü ve beyzbol koçu olan o adamı gördüm. Adamın adını hatırla-

mıyorum ama gazetede hep fotoğrafları çıkar, çünkü bu yıl Şehir Ligi'nde iyi bir takımı var. Gazeteler onları şampiyonluk adayı olarak gösteriyor. Adı Moreland mıydı? Üstü kana bulanmıştı.

Dedektif Anderson: Nasıl oldu da onu gördünüz?

Scowcroft: İşten çıktıktan sonra belli bir rutinim vardır; evde beni bekleyen bir karım olmadığından ve yemek yapmayı pek beceremediğimden böyle olur. Pazartesileri ve çarşambaları Flint City Restoranı'na giderim. Salıları ve perşembeleri genellikle Shorty's Pub'a gidip orada bir porsiyon pirzola yer, bira içerim. O salı günü Shorty'ye saat altıyı çeyrek geçe falan gittim. O saatlerde o çocuk çoktan ölmüştü, değil mi?

Dedektif Anderson: Ama saat yedi civarında yine dışarıdaydınız, değil mi? Shorty's Pub'ın arkasında?

Scowcroft: Evet. Ben ve Riley Franklin. Ona orada rastladım, yemeği birlikte yedik. Barın arkasında insanların sigara içtikleri bir yer vardır. Koridorun sonunda, tuvaletleri geçtikten sonra arka kapı dışarıya açılır. Orada izmaritler için bir kova bile vardır. Yemeğimizi yedikten sonra –ben pirzola, Riley hamburger– tatlı sipariş ettik, tatlılar gelene kadar da sigara içmek için dışarıya çıktık. Biz orada tüttürürken o beyaz minibüs geldi. New York plakası olduğunu hatırlıyorum. Küçük bir Subaru'nun yanına park etti –sanırım Subaru'ydu– ve bu adam dışarıya çıktı. Adı Moreland mı, her ne ise.

Dedektif Anderson: Ne giyiyordu?

Scowcroft: Pantolonundan emin değilim; belki Riley hatırlar. Blucin olabilir. Ama gömleği beyazdı. Bunu hatırlıyorum çünkü ön tarafı kan içindeydi. Pantolonunda fazla kan yoktu, sadece biraz sıçramış gibiydi. Yüzünde de kan vardı. Burnunun altında, ağzının etrafında ve çenesinde. Korkunç görünüyordu. Bunun üzerine Riley –ben gelmeden

önce birkaç bira içmiş olmalıydı ama ben sadece bir şişe içmiştim– "Öbür adam ne halde, Koç T?" diye sordu.

Dedektif Anderson: Ona "Koç T" mi dedi?

Scowcroft: Tabii. Koç da gülüp, "Başka bir adam yoktu," dedi. "Burnumda bir damar çatladı galiba, sonra da oluk gibi kanamaya başladı. Burada bir burun tamircisi var mıdır?"

Dedektif Anderson: Siz de bununla bir reviri veya sağlık görevlisini kastettiğini anladınız, öyle mi?

Scowcroft: Onu kastetti, çünkü birinin burnuna bakmasını ve koterize edilmesi gerekli mi diye karar vermesini istiyordu. Ne kötü, değil mi? Dediğine göre daha önce de başına gelmiş. Ona bir kilometre ileride, ikinci trafik ışığından sola dönerse bir tabela göreceğini söyledim. Coney Ford'un yanındaki o ilan panosunu bilirsiniz, değil mi? Ne kadar beklemeniz gerektiğini falan bildirir. Koç T bana, minibüsümü barın arkasındaki o küçük park yerine bırakabilir miyim, diye sordu; arkadaki tabelada burasının sadece çalışanlar için olduğu yazılıdır. Ben de ona, "Burası benim otoparkım değil, ama uzun süre kalmazsa sorun olmaz herhalde," dedim. Sonra ikimize de çok tuhaf gelen –zaten çok tuhaf zamanlarda yaşıyoruz– bir şey söyledi. Belki birisinin çekmesi gerekebilir diye anahtarları üstünde bırakacaktı. Riley, "Çalınmasını istiyorsan bu çok iyi bir yol olur, Koç T," dedi. Ama koç bir kez daha işinin uzun sürmeyeceğini ve birinin minibüsünü oradan çekmesi gerekebileceğini söyledi. Ne düşünüyorum, biliyor musunuz? Bence birilerinin minibüsünü çalmasını istiyordu; hatta benim ve Riley'in... Sizce böyle olabilir mi dedektif?

Dedektif Anderson: Sonra ne oldu?

Scowcroft: O küçük yeşil Subaru'ya binip bitti. Bu da bana çok tuhaf gelmişti.

Dedektif Anderson: Neden?

Scowcroft: Belki çekerler diye endişelendiği için bize minibüsünü kısa süreliğine oraya bırakıp bırakamayacağını sordu, ama otomobili onca zamandır güvenli bir şekilde orada duruyordu. Ne tuhaf, değil mi?

Dedektif Anderson: Bay Scowcroft, şimdi önünüze altı farklı adamın altı fotoğrafını koyacağım ve sizden Shorty's Pub'ın arkasında gördüğünüz adamı seçmenizi isteyeceğim. Hepsi birbirine benziyor, dolayısıyla acele etmeyin. Bunu yapar mısınız?

Scowcroft: Tabii ki. Fakat uzun uzun düşünmeme gerek yok. Bu o işte, Moreland, ya da adı her ne ise. Artık gidebilir miyim?

9

Sivil plakalı otomobil polis merkezinin otoparkına girip SADECE RESMÎ ARAÇLAR İÇİNDİR işaretli park yerlerinden birine girene kadar kimseden ses çıkmadı. Sonra Ralph dönüp oğluna koçluk yapmış olan adama baktı. Terry Maitland'ın Dragons şapkası gangsterlere özgü bir şekilde hafifçe yana kaymıştı. Üstündeki Dragons tişörtünün eteği pantolonunun üstüne çıkmıştı ve yüzü ter içindeydi. O anda iliklerine kadar suçlu görünüyordu. Gözleri hariç... Ralph'a bakan bu gözler büyümüştü ve suçlayan bir ifadesi vardı.

Ralph daha fazla beklemeden sormak istediği bir şeyi sordu. "Neden o çocuk, Terry? Neden Frank Peterson? Bu çocuk bu yıl Lions Küçükler Ligi takımında mıydı? Ona göz koymuş muydun? Yoksa o, sadece tesadüfen, önüne bir fırsat olarak çıktığı için mi kurban oldu?"

Terry bunu inkâr etmek için ağzını açtı ama neye yarardı ki? Ralph onu dinlemeyecekti, en azından şimdilik. Hiçbiri dinlemeyecekti. En iyisi beklemekti. Zordu, ama işin sonunda zaman kazandırabilirdi.

"Hadi," dedi Ralph. Sohbet eder gibi konuşuyordu. "Az önce konuşmak istiyordun, hadi, konuş şimdi. Anlat bana. Anlamamı sağla. Hemen burada, otomobilden çıkmadan önce."

"Sanırım avukatımı bekleyeceğim," dedi Terry.

"Eğer suçsuzsan," dedi Yates, "avukata ihtiyacın olmaz. Bizi inandır, seni evine kadar götürelim."

Gözleri hâlâ Ralph Anderson'ın gözlerine sabitlenmiş haldeki Terry zor duyulabilecek kadar alçak sesle konuştu: "Davranışın çok yanlış. Salı günü nerede olabileceğimi soruşturmuş bile değilsin, yalan mı? Bunu senden hiç beklemezdim." Bir an bir şey düşünüyormuş gibi sustuktan sonra, "Adi herif!" dedi.

Ralph bu konuyu Samuels'la tartıştığını Terry'ye söyleyecek değildi, ama şimdilik. Burası küçük bir yerdi. Maitland'ı peşinen suçlu durumuna düşürecek sorular sormaya başlamak istememişlerdi. "Soruşturma yapmamızı gerektirmeyecek ender vakalardan biriydi bu." Ralph kapısını açtı. "Gel hadi. Avukatın gelmeden önce kaydını yapıp fotoğrafını çekelim ve–"

"Terry! Terry!"

Marcy Maitland, Ralph'ın tavsiyesine uymayıp, kendi Toyota'sıyla polis otosunu takip etmişti. Komşusu Jamie Mattingly ona el uzatmış, Sarah ve Grace'i kendi evine götürmüştü. Her iki kız da gözyaşları içindeydi. Jamie de ağlamıştı.

"Terry, ne yapıyor bunlar? Benim ne yapmam gerekiyor?"

Terry silkinip Yates'in kolundan kurtuldu. "Howie'yi ara!"

Ramage hemen SADECE EMNİYET GÖREVLİLERİ yazılı kapıyı açtı ve Terry'yi sırtından hoyratça iterek içeriye soktu.

Ralph kapıyı tutarak bir an orada durdu. "Evine git, Marcy," dedi. "Gazeteciler buraya gelmeden önce git." Neredeyse "bunun için üzgünüm" diyecekti ama demedi. Çünkü üzgün falan değildi. Betsy Riggins ve eyalet polisleri onu bekliyor olacaktı, ama o anda Marcy'nin yapabileceği en iyi şey buydu. Aslında tek şey buydu. Belki de kendini Marcy'ye karşı borçlu hissediyordu. Kızlarına da... O kızlar bu olayın gerçek masumlarıydı – ama bir yandan da...

Davranışın çok yanlış. Bunu senden beklemezdim.

Bir çocuğa tecavüz edip öldüren bir adamın serzenişi yüzünden Ralph'ın suçluluk duyması için hiçbir neden yoktu, ama bir an için bu duyguya kapıldığını fark etti. Derken olay yeri fotoğraflarını, keşke kör olsam da görmesem dedirtecek kadar korkunç fotoğrafları düşündü. Küçük çocuğun rektumundan çıkan o ağaç dalını düşündü. O dalın pürüzsüz yüzeyindeki kanlı lekeyi düşündü. Pürüzsüzdü çünkü o izi bırakan el, dalı öyle sertçe itmişti ki, dalın kabuğu soyulmuştu.

Bill Samuels iki basit şey söylemişti. Ralph da, Samuels'ın çeşitli izin belgeleri için başvurduğu Yargıç Carter da razı olmuştu. Birincisi: Vaka çözülmüştü. Gereken her şey ellerindeyken beklemenin bir anlamı yoktu. İkincisi: Eğer Terry'ye zaman tanırlarsa kaçabilirdi ve tecavüz edip öldüreceği başka bir Frank Peterson bulmadan önce onu yakalamak zorunda kalacaklardı.

10

Bay Riley Franklin'in ifadesi. (13 Temmuz, 07.45. Görüşmeyi gerçekleştiren: Dedektif Ralph Anderson.)

Dedektif Anderson: Size altı farklı adamın altı fotoğrafını göstereceğim, Bay Franklin ve 10 Temmuz akşamı Shorty's Pub'ın arkasında gördüğünüz adamı seçmenizi isteyeceğim. Acele etmeyin.

Franklin: Düşünmeme gerek yok. Şuradaki adam. İki numaralı fotoğraf. Bu adam Koç T. İnanamıyorum. Küçükler Ligi'nde oğlumun koçluğunu yapmıştı.

Dedektif Anderson: Tesadüfe bakın ki benim oğlumun da koçuydu. Teşekkür ederim Bay Franklin.

Franklin: Onu iğneyle öldürmek fazla insaflı olur. Bir ağaçtan yavaş yavaş sallandırılması gerekir.

11

Marcy, Tinsley Avenue'daki Burger King otoparkına girdikten sonra çantasından cep telefonunu çıkardı. Elleri titriyordu, telefonu yere düşürdü. Almak için eğilirken başını direksiyona çarpınca yine ağlamaya başladı. Hızlı arama listesinde Howie Gold'un numarasını buldu. Bu listede olmasının nedeni, Maitland'ların ikide bir avukata ihtiyaçları olmaları değildi; son iki sezonda Howie ve Terry, Pop Warner'da* koçluk yapmışlardı. İkinci çalışında telefon açıldı.

"Howie? Ben Marcy Maitland. Terry'nin karısıyım, hatırladın mı?" Sanki 2016'dan beri ayda bir kere birlikte yemek yemiyorlarmış gibi...

"Marcy? Sen ağlıyor musun? Ne oldu?"

Olay o kadar korkunçtu ki, ilk başta Marcy bir şey söyleyemedi.

"Marcy, orada mısın? Bir kaza falan mı geçirdin?"

"Buradayım. Ben iyiyim, ama Terry değil. Terry'yi tutukladılar. Ralph Anderson, Terry'yi tutukladı. O oğlanın öldürülmesi suçuyla. Öyle dediler. Peterson adlı oğlanın öldürülmesi suçundan."

"*Ne?* Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Terry o gün kasabada bile değildi!" diye feryat etti Marcy. Bunu fark edince aklına bir ergenin yaygarayı basması geldi ama elinde değildi. "Onu tutukladılar ve bana evde polislerin beklediğini söylediler."

"Sarah ve Grace nerede?"

"Onları Jamie'nin evine gönderdim. Şimdilik iyi durumdalar." Oysa babalarının kelepçelenerek götürüldüğünü gördükten sonra ne kadar iyi olabilirlerdi ki?

---

* Hedef kitlesi çocuklar ve gençler olan bir Amerikan futbolu organizasyonu. Adını ünlü Amerikan futbolu koçu olan ve "Pop Warner" lakabıyla bilinen Glenn Scobey Warner'dan (1871-1954) almıştır. -*yhn.*

Marcy direksiyon simidi başında bir iz bırakmış mı diye alnını ovaladı, sonra da, neden umursuyorum ki, diye düşündü. Beni evde bekleyen muhabirler olabileceği için mi? Alnında bir leke görünce bunu, "Terry ona vurmuş!" diye yorumlayabilecekleri için mi?

"Howie bana yardım eder misin? Bize yardım eder misin?"

"Elbette ederim. Terry'yi polis merkezine mi götürdüler?"

"Evet. Kelepçeli olarak!"

"Tamam. Hemen yola çıkıyorum. Sen eve git, Marcy. Bak bakalım, polisler ne istiyormuş. Eğer bir arama izinleri varsa –orada olduklarına göre mutlaka vardır, başka ihtimal düşünemiyorum– bu izin belgesini oku, neyi aradıklarını öğren ve onları içeriye al, ama hiçbir şey söyleme. Anladın mı? *Hiçbir şey* söyleme!"

"Ben... evet."

"Frank Peterson sanırım geçen salı günü öldürüldü. Ama dur bir dakika..." Geri planda bir mırıltı duyuldu, önce Howie, ardından bir kadın sesi. Howie'nin karısı Elaine olmalıydı. Sonra Howie devam etti. "Evet, geçen salı günüydü. Terry salı günü neredeydi?"

"Cap City'de. Oraya–"

"Gidiş nedenini şimdilik boş ver. Polisler sana bunu sorabilirler. Sana her şeyi sorabilirler. Onlara avukatının tavsiyesiyle sessiz alacağını söyle. Anlaşıldı mı?"

"E-evet."

"Tatlı dille seni tavlamalarına izin verme. Bu konuda çok beceriklidirler."

"Peki. Peki, buna izin vermem."

"Şimdi neredesin?"

Az önce tabelayı görmüştü ama emin olmak için bir daha bakmak zorunda kaldı. "Burger King. Tinsley'deki . Seni aramak için otoparkına girdim."

"Araba kullanabilecek durumda mısın?"

Marcy az kalsın ona başını direksiyon simidine çarptığını söyleyecekti ama söylemedi. "Evet."

"Derin bir nefes al. Üç kere. Sonra evine git. Hız sınırını aşma, her dönüş yaptığında sinyal ver. Terry'nin bilgisayarı var mı?"

"Tabii. Ofisinde. Ayrıca, pek kullanmasa da bir iPad tableti var. İkimizin de dizüstü bilgisayarı var. Kızların kendilerine ait mini iPad'leri var. Ve tabii telefonlar... Hepimizin telefonu var. Grace'e üç ay önce doğum gününde alındı."

"Sana evden alacakları şeylerin bir listesini verecekler."

"Bunu gerçekten yapabilirler mi?" Marcy o anda ağlamıyordu ama buna ramak kalmıştı. "Pat diye bize ait şeyleri alabilirler mi? Sanki Rusya veya Kuzey Kore'deyiz!"

"Ellerindeki izin belgesinde yazan her şeyi alabilirler, ama ben senin de kendi listeni tutmanı istiyorum. Kızların cep telefonları yanlarında mı?"

"Ciddi misin? O telefonlar ellerinin bir parçası gibi."

"Tamam. Polisler seninkini almak isteyebilirler. Bunu reddet."

"Ya buna rağmen alırlarsa?" Aslında ne önemi vardı ki? Ne fark ederdi?

"Almazlar. Sen herhangi bir şeyle suçlanmıyorsan alamazlar. Hadi, git şimdi. En kısa zamanda yanına geleceğim. Bu işi halledeceğiz, söz veriyorum."

"Sağ ol, Howie." Marcy yine ağlamaya başladı. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim... Hız sınırını ve sinyal vermeyi unutma. Tamam mı?"

"Tamam."

"Şimdi merkeze gidiyorum," dedi Howie ve telefonu kapadı.

Marcy otomobili çalıştırdı. Derin bir nefes aldı. Sonra bir kere daha. Bir daha. *Bu bir kâbus, ama neyse ki kısa sürecek. Terry Cap City'deydi. Bunu anladıkları zaman onu bırakacaklar.*

"Sonra da," dedi otomobiline (arka koltukta kıkır kıkır gülüşen kızları olmadan araba o kadar sessizdi ki) "onlara tazminat davası açıp canlarına okuyacağız."

Bu düşünce belini doğrulttu ve aklını toparlamasını sağladı. Hız sınırına özen gösterip bütün trafik kurallarına harfiyen uyarak Barnum Court'taki evine gitti.

12

Bay George Czerny'nin ifadesi (13 Temmuz, 08.15. Görüşmeyi gerçekleştiren: Polis Memuru Ronald Wilberforce.)

Memur Wilberforce: Geldiğiniz için teşekkür ederim, Bay Czerny–

Czerny: "Zerni" diye okunur. C-Z-E-R-N-Y. Baştaki C seslendirilmez.

Memur Wilberforce: Peki, teşekkür ederim. Bunu aklımda tutacağım. Dedektif Ralph Anderson da sizinle konuşmak isteyecek ama şu anda başka bir görüşme yapıyor ve benden sizinle konuşup bazı olgular hâlâ aklınızda tazeyken bunları öğrenmemi rica etti.

Czerny: O otomobili çekecek misiniz? O Subaru'yu? Ona el koysanız iyi edersiniz, yoksa deliller kaybolabilir. Bir hayli delil bulacağınıza eminim.

Memur Wilberforce: Biz burada konuşurken o iş hallediliyor, efendim. Bildiğim kadarıyla bu sabah balık tutmaya gitmişsiniz, öyle mi?

Czerny: Eh, planım öyle yapmaktı, ama sonunda oltayı suya bile atamadım. Gün doğar doğmaz Iron Bridge denen yere yollandım. Bilirsiniz, Old Forge Yolu'nun üstündeki köprü.

Memur Wilberforce: Evet, efendim.

Czerny: Yayınbalığı yakalamak için ideal bir yerdir. Bu balıklar çirkin olduğu ve bazen onları iğnenin ucundan çıkarırken elinizi ısırdığı için çoğu kimse yayın avlamak istemez; ama karım onları tuz ve limon suyuyla kızarttığı zaman tadına doyum olmaz. İşin sırrı limondadır, bile-

siniz. Ve mutlaka demir bir tava kullanacaksınız. Annem bunlara 'örümcek' derdi.

Memur Wilberforce: Demek otomobilinizi köprünün bitimindeki bir yere park–

Czerny: Evet, ama otoyolun uzağına. Orada eski bir kayık iskelesi vardır. Birkaç yıl önce birisi bu araziyi satın aldı ve üstünde GİRİLMEZ yazılı tabelalar olan bir tel çitle çevirdi. Ama şimdiye kadar orada hiçbir inşaat yapılmadı. Arazi otlarla kaplandı ve iskelenin yarısı su altında kaldı. Ben hep kamyonetimi o çitin yanında uzanan küçük bir yola park ederim. Bu sabah da aynı şeyi yaptım. Ama bir de ne göreyim? Çit yıkılmış, o yarısı su içindeki iskelenin ucunda park etmiş küçük, yeşil bir otomobil... suyun o kadar yakınında, ön lastiklerinin yarısı çamura batmış vaziyette. Adamın biri önceki gece kafayı iyice bulmuş bir halde memeler-fora kulübünden çıktıktan sonra anayoldan kayıp buraya kadar inmiş, diye tahmin ettim ve oraya indim. Belki hâlâ oradadır, baygındır, diye düşündüm.

Memur Wilberforce: Memeler-fora derken bir striptiz kulübünü kastettiniz, değil mi?

Czerny: Evet. Erkekler oraya giderler, kafayı bulurlar, beş parasız kalana kadar birlik ve beşlik banknotları kızların külotlarına tıkıştırırlar ve sarhoş bir halde arabalarına binip evlerine giderler. Böyle yerlerden ne zevk alırlar, anlamıyorum.

Memur Wilberforce: Pekâlâ. Demek aşağıya inip o arabanın içine baktınız.

Czerny: Küçük, yeşil bir Subaru'ydu. İçinde kimse yoktu ama yolcu koltuğunda kanlı giysiler vardı; hemen aklıma, öldürülen o çocuk geldi çünkü haberlerde polislerin bu suçla ilişkisi olan yeşil bir Subaru'yu aradığı bildiriliyordu.

Memur Wilberforce: Başka bir şey gördünüz mü?

Czerny: Lastik ayakkabılar. Yolcu tarafındaki ayak boşluğunda. Onların da üstü kanlıydı.

Memur Wilberforce: Herhangi bir şeye dokundunuz mu? Kapıları yoklamak falan gibi...

Czerny: Olur mu hiç! Karım da ben de CSI dizisinin tek bir bölümünü bile kaçırmayız.

Memur Wilberforce: Ne yaptınız peki?

Czerny: Hemen 911'i aradım.

13

Terry Maitland sorgu odasında bekliyordu. Az sonra gelecek olan avukatı yaygarayı basmasın diye kelepçeleri çıkarılmıştı. Çift taraflı aynadan oğlunun eski koçunu seyreden Ralph Anderson ellerini arkasında kenetlemişti. Yates ve Ramage'i başka işlere göndermiş, Marcy Maitland'ın henüz eve gelmediğini bildiren Betsy Riggins'le konuşmuştu. Artık gözaltı işi gerçekleşmiş olduğu için Ralph'ın gerginliği biraz azalmıştı ve bu işin bu kadar hızlı gelişmesinden bir kez daha huzursuzluk duymaya başlıyordu. Terry'nin bir tanığı olduğunu söylemesinde şaşılacak bir şey yoktu ama bunun fos çıkacağı kesindi; ne var ki–

"Selam, Ralph." Bill Samuels hızla oraya gelirken bir yandan da kravatının düğümünü düzeltiyordu. Samuels'ın saçları Kiwi ayakkabı cilası gibi simsiyahtı ve kısaydı; bu da onu her zamankinden daha genç gösteriyordu. Ralph onun altı cinayet davasında savcılık yaptığını, bu davaların hepsinde başarılı olduğunu ve yargılananlardan ikisinin şu anda McAlester Hapishanesi'nin ölüm hücresinde olduğunu biliyordu. Ekibinde bir çocuk dâhi bulunması iyi bir şeydi!

"Selam, Bill."

"Demek artık burada," dedi Samuels, Terry'ye bakarak. "Her ne kadar onu takım forması ve Dragons şapkasıyla görmek hoşuma gitmese de... Onu hapishane tulumu içinde görünce sevineceğim. Ebedi uyku masasının yanında gördüğüm zaman daha da çok sevineceğim."

Ralph bir şey söylemedi. Marcy'nin polis otoparkının bir ucunda, kaybolmuş küçük bir çocuk gibi ellerini ovuşturarak duruşunu ve hepten yabancı biriymiş –ya da bir canavarmış gibi– Ralph'a bakışını düşünüyordu. Ne var ki, asıl canavar olan onun kocasıydı.

Samuels onun düşüncelerini okumuş gibi, "Pek de canavara benzemiyor, değil mi?" dedi.

"Çok azı benzer zaten."

Samuels elini spor ceketinin cebine sokup birkaç katlanmış sayfa çıkardı. Biri Terry Maitland'ın parmak izlerinin kopyasıydı; Flint City Lisesi'ndeki dosyasından alınmıştı. Derslere girmeden önce bütün yeni öğretmenlerin parmak izleri alınırdı. Diğer iki sayfada EYALET SUÇ DELİLLERİ başlığı vardı. "En sonuncusu ve en büyüğü."

"Subaru'dan mı?"

"Evet. Eyalet polisleri yetmişten fazla iz buldur, bunların elli yedisi Maitland'a ait. Eşleştirmeyi yapan teknisyene göre diğerleri çok daha küçükmüş; muhtemelen iki hafta önce Cap City'de otomobilinin çalındığını ihbar eden kadına aittir. Adı Barbara Nearing. Onun izleri çok daha eskiye ait, dolayısıyla Peterson cinayetiyle ilişkilendirilemez."

"Tamam ama hâlâ bize DNA lazım. Terry DNA örneği vermeyi reddetti."

"Buna ihtiyacımız olmadığını sen de pekâlâ biliyorsun. Riggins ve eyalet polisleri evinden tıraş bıçağını, diş fırçasını ve yastığında buldukları saç tellerini alacaklar."

"Burada alacağımız örnekle eşleştiremediğimiz takdirde işe yaramaz."

Samuels başını yana eğip ona baktı. O anda çok zeki bir kemirgene benziyordu. Ya da belki gözlerini parlak bir cisme doğrultmuş bir kargaya. "Tereddüdün mü var? Lütfen olmadığını söyle. Özellikle de bu sabah sen de benim kadar bu işi bitirmeye hevesliyken..."

O sırada Derek'i düşünüyordum, diye düşündü Ralph. *Terry en doğal hakkıymış gibi gözlerime bakmadan önceydi. Ve bana "adi herif" demeden önce... Bu lafa çok bozulmam gerekirken hiç öyle olmamıştı.*

"Tereddüdüm yok. Sadece bu kadar hızlı davranmamız beni rahatsız ediyor. Ben bir vakayla ilgili delil toplamaya alışkınım. Bu defa bir tutuklama emri bile yoktu."

"Şehir merkezinde bir çocuğu kokain satarken görürsen, tutuklama emrine gerek duyar mısın?"

"Tabii ki duymam, ama bu çok farklı."

"Aslında o kadar farklı sayılmaz. Sen tutuklamayı yapmadan önce ben Yargıç Carter'dan bu belgeyi aldım. Şu anda faks makinesinin yanında duruyor. O halde şimdi içeriye girip bu meseleyi konuşalım mı?" Samuels'ın gözleri her zamankinden daha çok parlıyordu.

"Bizimle konuşacağını sanmıyorum."

"Evet, herhalde konuşmayacaktır."

Samuels gülümsedi. Ralph bu gülümsemenin ardında iki caniyi ölüm hücresine gönderen adamı gördü. Ve yakında Derek'in eski koçunu da oraya göndereceğinden hiç kuşkusu yoktu.

"Ama onunla konuşabiliriz, değil mi? Duvarların onu kuşattığını ve yakında bunların arasında pelte haline geleceğini gösterebiliriz."

14

Bayan Willow Rainwater'ın ifadesi. (13 Temmuz, 11.40. Görüşmeyi gerçekleştiren: Dedektif Ralph Anderson.)

Rainwater: Hadi itiraf et, dedektif; hayatında benim kadar söğüde benzemekten uzak bir Willow* görmemişsindir.

Dedektif Anderson: Burada konumuz sizin beden ölçüleriniz değil, Bayan Rainwater. Burada konuşacağımız şey-

* İngilizcede "söğüt" anlamına gelir. *-yhn.*

Rainwater: Evet, tamam, ama sadece bilmenizi istedim. Orada bulunmamın nedeni beden ölçüm. Çoğu geceler saat on bir civarında o striptiz kulübünün önünde on-on bir

taksi bekler, aralarındaki tek kadın da ben olurum. Neden mi? Çünkü ne kadar sarhoş olurlarsa olsunlar, müşterilerden hiçbiri bana asılmaya kalkmaz. Lisedeyken eğer kızları futbol takımına alsalardı, harika bir sol bek olurdum. Zaten taksime binen müşterilerin yarısı benim kadın olduğumu bile fark etmez; ne bindikleri zaman ne indiklerinde. Çok da umurumdaydı! Sadece neden orada bulunduğumu bilesiniz diye söylüyorum.

Dedektif Anderson: Peki, teşekkür ederim.

Rainwater: Ama saat on bir değildi, sekiz buçuk civarıydı.

Dedektif Anderson: 10 Temmuz Salı gecesi.

Rainwater: Doğru. Buradaki petrol faaliyetleri durduğu için işler çoğu hafta içi gecesi yavaşlar. Taksi şoförlerinin çoğu garajda takılır, zar atar veya poker oynar, birbirlerine müstehcen fıkralar anlatır; ama benim onlarla işim olmaz; Flint Hotel'e, Holiday Inn'e veya Doubletree'ye gitmeyi tercih ederim. Ya da dut gibi sarhoş oldukları halde evlerine kendi otomobilleriyle gitmeye kalkan ahmakların, "Baylar, lütfen; dışarıda bir taksi durağı var," diye uyarıldıkları o memeler-fora kulübüne... Eğer oraya erken gelmişsem genellikle taksi sırasındaki ilk veya ikinci araba olurum. Orada oturup müşteri beklerken Kindle'ımı okurum. Hava karardıktan sonra normal bir kitap okumak çok zor oluyor, ama Kindle'la çok rahat. Muazzam icat lan! Kızılderili ağzım biraz bozuktur, özür dilerim.

Dedektif Anderson: Anlatmanızı istediğim şeye gelirsek–

Rainwater: Anlatıyoruz ya işte, benim anlatma biçimim budur, ta emekleme günlerimden beri... Onun için sus

ve dinle. Ne istediğini biliyorum ve sana bunu vereceğim. Burada da, mahkemede de. Sonra siz o çocuk katili orospu çocuğunu cehenneme gönderdiğiniz zaman, Kızılderili kıyafetimi giyip savaşçı başlığımı takacağım ve düşüp bayılana kadar dans edeceğim. Anlaştık mı?

Dedektif Anderson: Anlaştık.

Rainwater: O gece, saat daha erken olduğu için sıradaki tek taksi bendim. Adamın içeriye girişini görmedim ama bu konuda bir teorim var ve haklı çıkacağıma beş dolara bahse girerim. Bence o oraya göt ya da meme seyretmeye girmedi. Sanırım, ben gelmeden çok az önce o kulübe girdi ve amacı bir taksi çağırmaktı.

Dedektif Anderson: O bahsi kazanırdınız, Bayan Rainwater. Taksi sevk görevlisi–

Rainwater: Salı gecesi sevkte Clint Ellenquist vardı.

Dedektif Anderson: Doğru. Bay Ellenquist, arayan kişiye taksi durağına bakmasını tavsiye etmiş, eğer o anda bir araba yoksa az sonra birinin geleceğini söylemiş. Bu arama saat sekiz kırk olarak kaydedilmiş.

Rainwater: Aynen öyle. Bunun üzerine o adam dışarıya çıkıp doğruca benim arabama geldi.

Dedektif Anderson: Üstündeki kıyafeti tarif edebilir misiniz?

Rainwater: Blucin ve hoş bir gömlek. Blucinin rengi soluktu ama temizdi. O otopark lambalarının ışığında renk pek belli olmuyor ama sanırım gömleği sarıydı. Ha, bir de kemerinin tuhaf bir tokası vardı – bir at kafası. Rodeo boku işte. Herif eğilene kadar onun işini kaybetmiş bir petrol işçisi olduğunu düşünüyordum; malum, ham petrol fiyatları boka döndü. Ya da bir inşaat işçisiydi. Derken, onun Terry Maitland olduğunu gördüm.

Dedektif Anderson: Bundan emin misiniz?

Rainwater: Elbette. O otopark ışıkları geceyi gündüze çeviriyor. Hırsızları, torbacıları caydırmak için. Ne de olsa

o kulübün müşterileri nezih tipler değil. Ayrıca, ben YMCA Prairie Ligi'nde basketbol takımını çalıştırırım. O ligdeki takımların oyuncuları kız-erkek karışıktır, ama çoğu oğlanlardan oluşur. Maitland da bizi seyretmeye gelirdi –her cumartesi olmasa da çoğu zaman– ve diğer ailelerle birlikte tribünde oturup çocukların maçlarını seyrederdi. Bana beyzbol ligi için yetenek avcılığı yaptığını söyledi; "Basketbol oynarken çocukların doğal yetenekleri belli olur," demiş, ben de keriz gibi ona inanmıştım. Herhalde orada oturup hangi çocuğu düzmek istediğine karar vermeye çalışıyordu. Tıpkı erkeklerin bir barda kadınları, hangisinden iş çıkar diye seyretmeleri gibi... Sapık puşt! Yetenek avcısı palavrasını benim Kızılderili götüme anlatsın!

Dedektif Anderson: Arabanıza bindiğinde onu tanıdığınızı söylediniz mi?

Rainwater: Tabii ki... Ben hiç çenemi tutamam. Ona, "Selam Terry, karın bu gece nerede olduğunu biliyor mu?" diye sordum. Bana, "Kısa bir işim vardı," dedi. "O kısa işin kucak dansı yaptırmakla ilgili miydi?" diye sordum. Bana, "Sevk memurunu ara da benim taksi bulduğumu söyle," dedi. Bunun üzerine, "Tamam, şimdi eve mi gidiyorsunuz, Koç T?" dedim. "Hayır hanımefendi, beni Dubrow'a götür, tren istasyonuna," dedi. "Bu sana kırk dolara patlar," dedim. "Beni Dallas trenine yetiştir, yirmi dolar bahşiş çalışır," dedi. "O halde kemerini bağla ve uçuşa hazır ol, koç," dedim.

Dedektif Anderson: Demek onu Dubrow'daki Amtrak istasyonuna götürdünüz, öyle mi?

Rainwater: Aynen öyle. Dallas-Fort Worth treninin kalkmasından çok daha önce onu istasyona yetiştirdim.

Dedektif Anderson: Yolda onunla sohbet ettiniz mi? Sohbeti sevdiğinizi anladığım için bunu soruyorum.

Rainwater: Ah, evet. Çenem bir kez açıldı mı durmak bilmez. Kime sorarsanız sorun. Ona Şehir Ligi turnesini sorarak başladım; Bears'ı yenecekler miydi? Bana, "İyi

şeyler olacağını umuyorum," dedi. O kadar. Eminim, o anda, yapmış olduğu şeyi ve çabucak oralardan kaçmayı düşünüyordu. Öyle şeyler insanın havadan sudan konuşmasına izin vermez. Peki, ben sana sorayım, dedektif: Neden Flint City'ye döndü? Neden Teksas'a gidip oradan Meksika'ya geçmedi?

Dedektif Anderson: Başka ne dedi?

Rainwater: Pek bir şey söylemedi. "Biraz kestirmek istiyorum," dedi, gözlerini kapadı, ama bence numara yapıyordu. Sanırım beni gözetliyor, bana bir şey yapıp yapmamaya karar vermeye çalışıyordu. Keşke deneseydi! Keşke şu anda bildiklerimi, onun ne yapmış olduğunu o zaman da bilseydim. Onu arabamdan çıkarıp pantolonunu indirir, çükünü koparırdım. Yeminle yapardım!

Dedektif Anderson: Peki, Amtrak istasyonuna vardığınız zaman ne oldu?

Rainwater: Yolcu indirme yerinde durdum, ön koltuğa üç tane yirmilik attı. "Karına selam söyle" demeye varmadan uçup gitmişti. Acaba kulüpte üstünü değiştirmiş olabilir mi? Çünkü giysilerinde hiç kan yoktu.

Dedektif Anderson: Şimdi önünüze altı farklı adamın altı fotoğrafını koyacağım, Bayan Rainwater. Hepsi birbirine benziyor, onun için acele et–

Rainwater: Hiç zahmet etme. İşte şuradaki. Bu Maitland. Gidip onu enseleyin. Umarım tutuklanmaya direnir. Vergi mükellefleri de masraftan kurtulur.

15

Marcy Maitland ortaokuldayken sık sık gördüğü bir kâbus vardı: Kendini sınıfta çırılçıplak görürdü. Herkes gülüyor, *Salak Marcy Gibson, bu sabah giyinmeyi unutmuş! Her şeyi görünüyor!* diye

bağırıyordu. Liseye geçtiğinde bu kâbus daha karmaşık bir hale geldi: Bu defa sınıfa giyinik olarak geliyordu ama hayatının en önemli sınavına girecek olmasına rağmen çalışmayı unutmuştu.

Barnum Street'ten Barnum Court yoluna saparken o rüyalarda hissettiği korku ve çaresizlik yine kendini göstermeye başlamıştı; ama bu defa uyanıp, *Çok şükür!* diyebilme ihtimali yoktu. Evinin garaj yolunda Terry'yi polis merkezine götüren otomobilin ikizi vardı. Arkasına, bir kenarında büyük mavi harflerle EYALET POLİSİ SUÇLA MÜCADELE BİRİMİ yazan, camı olmayan bir minibüs park edilmişti. Garaj yolunun girişi iki siyah devriye aracı tarafından kapatılmıştı. Kafalarına kask takmış, boyları iki metre gibi görünen dört eyalet polisi, bacaklarını iki yana açmış, kaldırımda bekliyordu. Bu manzara kötüydü, ama en kötüsü değildi. En kötüsü, komşularının bahçelerine çıkıp onları seyretmesiydi. Polislerin neden aniden Maitland'ların evinde bitiverdiği biliyorlar mıydı? Çoğu biliyordu herhalde –cep telefonlarının laneti– bilmeyenler de öğreneceklerdi nasıl olsa.

Memurlardan biri yola inip elini kaldırdı. Marcy durup aracın camını indirdi.

"Siz Marcia Maitland mısınız, hanımefendi?"

"Evet. Garaj yolumdaki o araçlar yüzünden garajıma giremiyorum."

"Şuradaki kaldırım kenarına park edin," dedi memur devriye araçlarından birinin arkasını göstererek.

Marcy'nin içinden, başını camdan dışarıya uzatıp adamın suratına haykırmak geldi. *Burası BENİM garaj yolum! BENİM garajım. Arabalarınızı* çekin *yolumdan!*

Ama bunun yerine kenara park edip otomobilinden çıktı. Fena halde çişi gelmişti. Muhtemelen Terry'nin elleri kelepçelendiği andan beri vardı ama o ana kadar fark etmemişti.

Diğer polislerden biri omuz mikrofonundan birisiyle konuşurken, evin köşesinden elinde telsiziyle o akşamın kâbusunu taçlandıracak bir şey çıktı: Çiçek desenli kolsuz bir elbise giymiş hamile bir kadın. Gebeliklerinin son dönemindeki bütün kadın-

lar gibi o da paytak ördek yürüyüşle bahçeyi kat etti. Marcy'ye yaklaşırken gülümsemiyordu. İri memesinin altına Flint City Emniyet Müdürlüğü rozeti iğneyle tutturulmuştu.

"Bayan Maitland? Ben Dedektif Betsy Riggins."

Elini uzattı ama Marcy bu eli sıkmadı. Eyalet polislerinden biri yanlarına gelmişti. O dördü arasında en kıdemlisi olmalıydı çünkü gömlek kolunda şeritler vardı. Elindeki tek sayfalık belgeyi uzattı. "Bayan Maitland, ben Komiser Yunel Sablo. Mülkünüzü aramak ve kocanız Terence John Maitland'a ait her şeyi almak için izin belgemiz var."

Marcy, üstünde ARAMA İZNİ yazılı kâğıdı adamın elinden kaptı. Bir dolu yasal ıvır zıvırın altında, önce Yargıç Crater diye yanlış okuduğu bir imza vardı. *Bu adam yıllar önce ortadan kaybolmamış mıydı?* diye düşünürken, gözlerini kırpıştırıp belki ter damlası, belki gözyaşı olan sıvıyı temizledi ve bir daha baktı. İsim Crater değil Carter'dı. İzin belgesinde bugünün tarihi vardı ve altı saatten önce çıkarılmış olduğu belliydi.

Marcy belgeyi geri verip kaşlarını çattı. "Burada hiçbir şey belirtilmemiş. Yani isterseniz kocamın iç çamaşırlarını da alabilecek misiniz?"

Maitland'ların kirli çamaşır sepetinde bulacakları her türlü iç çamaşırı alabileceklerini bilen Betsy Riggins, "Orası bize kalmış," dedi.

"Size mi kalmış? *Size mi kalmış*? Burası Nazi Almanya'sı mı?"

Riggins, "Bu eyalette yirmi yıldır görev yapan bir emniyet görevlisi olarak karşılaştığım en iğrenç cinayeti soruşturuyoruz ve gerekli gördüğümüz her şeyi alacağız," dedi. "Nezaket gösterip siz eve dönene kadar bekledik ve–"

"Nezaketiniz batsın! Eğer daha geç gelseydim ne yapacaktınız? Kapımı kırıp içeriye mi girecektiniz?"

Riggins'in son derece huzursuz görünüyordu. Marcy bunun sorduğu sorudan değil, bu sıcak temmuz akşamında karnında taşıdığı yolcudan kaynaklandığını düşündü. Aslında şimdi burada değil, klimalı evinde, ayaklarını uzatarak oturması gerekirdi.

Fakat bu, Marcy'nin umurunda değildi. Başı ağrıyor, mesanesi zonkluyordu; göz pınarları dolmuştu.

"Son çare olarak bunu yapacaktık," dedi kolunda şeritleri olan polis, "ama size az önce gösterdiğim izin belgesinde belirtildiği gibi, bu yasaya uygun olacaktı."

"İçeriye girmemize izin verin, Bayan Maitland," dedi Riggins. "İşe ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk bizden kurtulursunuz."

"Şuraya bakın!" dedi polislerden biri. "Akbabalar üşüşüyor."

Marcy arkasına dönünce köşeden dönmekte olan canlı yayın aracını gördü; arkasında, kaputunda büyük beyaz harflerle KYO yazan bir SUV vardı. Onun arkasındaysa, başka bir kanala ait başka bir canlı yayın aracı park etmişti.

"Bizimle içeriye gelin," dedi Riggins, neredeyse yatıştıran bir sesle. "Buraya geldiklerinde onlarla baş başa kalmak istemezsiniz."

Marcy bu isteğe boyun eğdi; kim bilir daha ne kadar çok isteğe boyun eğeceğim, diye düşündü. Mahremiyeti elden gidecekti. Saygınlığı. Çocuklarının güven duygusu. Ya kocası? Terry'yi de teslim etmek zorunda kalacak mıydı? Tabii ki hayır. Onu suçladıkları şey akıl dışıydı. Oldu olacak, bari Lindbergh'in bebeğini kaçırmakla da suçlasalardı!

"Pekâlâ. Ama sizinle konuşacak değilim, bunu denemeyin bile. Ve size telefonumu vermek zorunda değilim. Avukatım böyle dedi."

"Tamam." Riggins onun koluna girdi; oysa o haliyle bir yerlere takılıp karnının üstüne düşmesin diye Marcy'nin onun koluna girmesi daha uygun olurdu.

KYO kanalının Chevy Tahoe'su yolun ortasında durdu ve muhabirlerinden biri, o güzel sarışın, araçtan o kadar hızlı çıktı ki, eteği beline kadar sıyrıldı. Polisler tabii ki bu manzarayı kaçırmamıştı.

"Bayan Maitland! Bayan Maitland, sadece birkaç soru sorabilir miyim?"

Marcy otomobilinden çıkarken çantasını alıp almadığını hatırlamıyordu, ama omzuna asılı olduğunu fark edip çantanın yan cebinden evin anahtarını çıkardı. Anahtarı kilide sokarken zorlandı. Eli titriyordu. Riggins ondan anahtarı almadı, ama elini onunkinin üstüne koyarak titremesini engelleyince anahtar nihayet deliğe girdi.

Arkasından biri seslendi: "Bayan Maitland, kocanızın Frank Peterson'ı öldürdüğü için tutuklandığı doğru mu?"

"Geride durun," dedi polislerden biri. "Kaldırımdan ayrılmayın."

"Bayan Maitland!"

İçeriye girdiler. Yanında hamile bir dedektif olmasına rağmen evine girmek Marcy'ye iyi geldi, ama ev ona çok farklı göründü. Bir daha hiçbir zaman eskisi gibi görünmeyeceğini de biliyordu. Kızlarıyla birlikte heyecan içinde ve gülerek buradan çıkan kadını düşündü; bu, sevdiğin bir kadını, öldükten sonra düşünmeye benziyordu.

Bacaklarında derman kalmamıştı; holdeki geniş tabureye oturdu; kızları kışın çizmelerini giyerken burada otururlardı. Bazen Terry (bu akşam olduğu gibi) burada oturup sahaya süreceği oyuncu listesine son bir kez bakardı. Betsy Riggins de inler gibi bir ses çıkararak yanına oturdu; iri kalçası Marcy'nin kalçasına yaslandı. Kollarında şeritler olan polis ve iki memur onlara bakmadan yanlarından geçip mavi plastik eldivenlerini giydikten sonra aynı renkteki galoşlarını ayaklarına geçirdiler. Marcy dördüncü polisin dışarıdaki kalabalığı kontrol etmek için orada kaldığını düşündü.

"İşemem lazım," dedi Riggins'e.

"Benim de," dedi Riggins. "Komiser Sablo! Bakar mısın?"

Kolunda şeritler olan polis yanlarına geldi. Diğer ikisi aramaya devam edip mutfağa girdi. Burada bulacakları en şeytani şey, buzdolabındaki pastaydı.

Riggins, "Alt katta bir tuvaletiniz var mı?" diye sordu Marcy'ye.

"Evet, kilerin yanında. Geçen yıl Terry ekledi oraya."

"Peki. Komiser, biz hanımların tuvalet ihtiyacı var, bu nedenle önce oradan başlayın ve elinizi çabuk tutun." Sonra Marcy'ye döndü. "Kocanızın bir çalışma odası var mı?"

"Pek oda sayılmaz. Yemek salonunun en arka köşesini kullanır."

"Teşekkür ederim. İkinci durağınız orası olacak, komiser." Yine Marcy'ye döndü. "Beklerken size tek bir soru sormamın sakıncası var mı?"

"Var."

Riggins bu cevaba aldırmadı. "Son birkaç hafta içinde kocanızın davranışlarında bir tuhaflık fark ettiniz mi?"

Marcy zoraki bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Yani cinayet işlemeyi tasarlıyor muydu, diye soruyorsunuz? Evin içinde ellerini ovuşturarak dolaşıyor, ağzından salyası akıyor, kendi kendine mırıldanıyor mu? Hamileliğiniz beyninizi mi etkiledi, dedektif?"

"Cevabınızı 'hayır' olarak kabul ediyorum."

"Evet. Ve lütfen artık dırdır edip durmayın!"

Riggins arkasına yaslanıp ellerini karnının üstünde kavuşturdu. Mesanesi zonklayan Marcy'nin aklına geçen hafta idmandan sonra Gavin Frick'in söylediği bir şey geldi. *Son günlerde Terry'nin aklı nerelerde? Çoğu zaman başka bir yerdeymiş gibi görünüyor. Grip falan mı oluyor yoksa?*

"Bayan Maitland?

"Ne?"

"Aklınıza bir şey gelmiş gibi görünüyorsunuz."

"Aslında geldi. Burada, sizin yanınızda oturmanın ne kadar rahatsız edici olduğunu düşünüyordum. Soluk almasını bilen bir fırının yanında oturmak gibi bir şey."

Betsy Riggins'in zaten pembeleşmiş yanakları iyice kızardı. Marcy bir yandan söylediği şeyin çok zalimce olduğunu düşünürken, diğer yandan da darbesi hedefe isabet ettiği için memnun olmuştu.

Her halükârda Riggins başka soru sormadı.

Sonu gelmeyecekmiş gibi geçen bir süre sonra Sablo döndü. Elinde, alt kat banyosunun ecza dolabındaki bütün hapların (birkaç reçeteli ilaç) ve Terry'nin hemoroit kreminin bulunduğu bir plastik poşet vardı. "İşimiz bitti," dedi Sablo.

"Önce siz," dedi Riggins.

Başka koşullar altında olsaydı, Marcy kendi çişini biraz daha tutup önceliği hamile kadına bırakırdı, ama bu koşullarda değil... Tuvalete girdi, kapıyı kapadığı anda sifon kapağının yamuk durduğunu gördü. Kim bilir burada ne aramışlardı? Belki de uyuşturucu... İşerken oradaki dağınıklığı görmemek için başını eğip yüzünü elleriyle örttü. Bu gece Sarah ve Grace'i buraya getirecek miydi? Kızlarını kapının önüneki projektörlerin hoyrat ışığı altında mı eve sokacaktı? Peki, burası olmazsa, neresi olabilirdi? Bir otel mi? Bu akbabalar (polisin benzetmesi) onları orada bulamaz mıydı? Tabii ki bulurlardı.

Mesanesini boşalttıktan sonra tuvalete Betsy Riggins girdi. Bir daha onunla holde yan yana oturmak istemeyen Marcy yemek salonuna geçti. Polisler Terry'nin çalışma masasını didik didik ediyorlardı. Bütün çekmeceler açılmış, içindekiler yere yığılmıştı. Bilgisayarı sökülmüş, içindeki parçalara sarı etiketler yapıştırılmıştı.

Bir saat önce hayatımdaki en önemli şey Golden Dragons'ın kazanması ve finallere gidebilmesiydi, diye düşündü Marcy.

Betsy Riggins yanına geldi. "Oh, burası çok daha iyi," dedi yemek masasına otururken. "Ve bir on beş dakika daha öyle olacak."

Marcy ağzını açtı ve az kalsın, *Umarım bebeğin ölür,* diyecekti.

Ama bunun yerine, "Birisinin kendini iyi hissetmesi güzel bir şey," dedi. "On beş dakikalığına bile olsa..."

16

Bay Claude Bolton'ın ifadesi (13 Temmuz, 16.30. Görüşmeyi gerçekleştiren: Dedektif Ralph Anderson).

Dedektif Anderson: Ee, Claude, hakkında bir suçlama olmadan burada bulunmak hoşuna gidiyor olmalı.

Bolton: Doğrusunu istersen, evet, öyle. Ve bir polis otosunun arkası yerine ön koltuğunda oturmak... Cap City'den buraya yolun büyük bir kısmını saatte yüz yirmi kilometre hızla geldik. Çakarlar açık, siren ötüyor... Haklısın, çok hoştu.

Dedektif Anderson: Cap City'de ne yapıyordun?

Bolton: Etrafı geziyordum. Birkaç gece izinliydim. Neden olmasın? Yasaya aykırı bir şey değil herhalde?

Dedektif Anderson: Bildiğim kadarıyla etrafı Carla Jeppeson'la birlikte geziyormuşsun. İş tutarken adı Pixie Dreamboat olan kadınla.

Bolton: Bilirsin tabii; ne de olsa Cap City'den buraya aynı polis otosuyla geldik. Bu yolculuk onun da çok hoşuna gitti. Trenden bin kat daha iyi, dedi.

Dedektif Anderson: En çok gittiğin yer de 40. Otoyol kenarındaki Western Vista Motel'in 509 numaralı odasıymış, öyle mi?

Bolton: Yok canım, bütün vaktimizi orada geçirmedik. Akşam yemeği için iki kere Bonanza'ya gittik. Yemekleri hem çok güzel hem de ucuzdur. Carla alışveriş merkezine gitmek istedi, zamanın bir kısmını da orada geçirdik. İyiydi yani.

Dedektif Anderson: Eminim öyledir. Flint City'de bir çocuğun öldürüldüğünden haberin var mıydı?

Bolton: Haberlerde öyle bir şey görmüş olabilirim. Hey, benim o işle bir ilgim olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?

Dedektif Anderson: Hayır, ama bunu yapan şahısla ilgili bir bilgin olabilir.

Bolton: Nasıl bilebili–

Dedektif Anderson: Gentlemen, Please adlı kulüpte fedai olarak çalışıyorsun, değil mi?

Bolton: Güvenlik görevlisi olarak çalışıyorum. Orada fedai kelimesini kullanmayız. Gentlemen, Please birinci sınıf bir işletmedir.

Dedektif Anderson: Bunu tartışacak değiliz. Bana verilen bilgiye göre salı gecesi çalışıyormuşsun. Çarşamba öğleden sonrasına kadar da Flint City'den ayrılmamışsın.

Bolton: Carla'yla birlikte Cap City'ye gittiğimizi Tony Ross mu söyledi?

Dedektif Anderson: Evet.

Bolton: O motel Tony'nin amcasının olduğu için bize indirim yapıyorlar. Salı gecesi Tony de görevliydi, ben de o zaman ona amcasını aramasını söyledim. Tony'yle yakın arkadaşız. Saat dörtten sekize kadar kapıdaydık, sonra sekizden gece yarısına kadar da parterdeydik. Parter sahnenin önündedir, hatırlı müşteriler burada otururlar.

Dedektif Anderson: Bay Ross bana, senin sekiz buçuk sularında tanıdığın birini gördüğünü söyledi.

Bolton: Ha, Koç T'yi diyorsun. Yahu, o çocuğa onun bir şey yaptığını düşünmüyorsun, değil mi? Çünkü Koç T çok düzgün bir adamdır. Pop Warner'da ve Küçükler Ligi'nde Tony'nin yeğenlerini çalıştırmıştı. Onu bizim kulüpte görünce şaşırmadım değil, ama şoke olmadım. O parterde kimleri gördüğümü tahmin bile edemezsin – bankerler, avukatlar, hatta papazlar bile... Ama işte meşhur söz: Orada olan orada kalır.

Dedektif Anderson: Anlıyorum; eminim siz de günah çıkarma hücresindeki papazlar kadar ketumsunuzdur.

Bolton: İstediğin kadar dalga geç ama öyleyiz. İşini kaybetmek istemiyorsan öyle olmak zorundasın.

Dedektif Anderson: Şunu kayıtlarımız için netleştirelim, Claude. Koç T derken Terry Maitland'ı kastediyorsun, değil mi?

Bolton: Tabii.

Dedektif Anderson: Onu nasıl bir durumda gördüğünü anlatsana.

Bolton: Bütün zamanımızı parterde geçirmeyiz, tamam mı? İş o kadarla bitmiyor. Çoğu zaman ortalıkta dolaşır, adamların kızlara dokunmasına engel oluruz, bir kavga başlamadan önce önlem alırız – erkekler kızıştıkları zaman saldırgan oluyor, bunu siz de kendi iş alanınızdan bilirsiniz. Ama sorunların başlayabileceği tek yer parter değildir. Sadece en yüksek ihtimalin olduğu yerdir, bu yüzden birimizin daima orada kalması gerekir. Diğeri dolaşır, barı kollar, video oyunlarının ve bir bilardo masasının bulunduğu küçük odaya ve tabii ki erkekler tuvaletine bakar. Uyuşturucu satışları burada yapılır; ama eğer görürsek hemen engel olup o herifleri dışarıya atarız.

Dedektif Anderson: Bunu söyleyen adam kaç kere satma amaçlı uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandı acaba!

Bolton: Kusura bakmayın ama bu saçmalık! Altı yıldır temizim. Tedaviye bile gittim. Test için idrar vermemi ister misiniz? Seve seve veririm.

Dedektif Anderson: Buna gerek yok; temiz kaldığın için de seni tebrik ederim. Demek saat sekiz buçuk sularında salonda dolaşıyordun ve–

Bolton: Doğru. Barı kontrol ettim, sonra erkekler tuvaletine bakmak için koridora çıktım, işte o zaman Koç T'yi telefonu yerine koyarken gördüm. Orada iki tane jetonlu telefon vardır, ama sadece birisi çalışır. Koç T–

Dedektif Anderson: Claude? Az önceki sorumu yanıtlamayı yarıda bıraktın.

Bolton: Düşünüyorum. Hatırlamaya çalışıyorum. Koç tuhaf görünüyordu. Sersem sepelekti. Önce bunu, genç ka-

dınların soyundukları bir yere ilk defa gelmiş olmasına yordum. Bazı erkekler öyle olurlar, ahmaklaşırlar. Ya da belki kafayı bulmuştu. "Selam koç, takım nasıl gidiyor?" diye sordum. Bana beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Oysa Stevie ve Stanley'nin oynadığı her Pop Warner maçına gitmiştim ve hatta ona taktik bile vermiştim. Verdiğim taktik çocuklar için çok karmaşık olduğundan bunu hiç uygulamadığını söylemişti.

Dedektif Anderson: Bu adamın Terence Maitland olduğuna emin misin?

Bolton: Tabii ki eminim. Takımın iyi olduğunu ve taksi çağırmak için orada bulunduğunu söyledi. Eşlerimiz *Playboy* dergisini tuvalette buldukları zaman bizim, "Sadece makalelerini okuyorum," dememiz gibiydi. Ama ben üstelemedim, bizim kulüpte müşteriler daima haklıdır; memeleri avuçlamaya kalkışmadıkları sürece... Ona dışarıda bir-iki taksi bulabileceğini söyledim. "Sevk görevlisi de aynı şeyi söyledi," dedi, bana teşekkür etti ve oradan ayrıldı.

Dedektif Anderson: Ne giyiyordu?

Bolton: Sarı gömlek ve blucin. Kemerinde at kafasından bir toka vardı. Şık spor ayakkabıları. Bunu hatırlıyorum çünkü bayağı pahalı bir şeye benziyordu.

Dedektif Anderson: Onu kulüpte sadece sen mi gördün?

Bolton: Hayır, dışarı çıkarken birkaç adamla selamlaştığını gördüm. Kim olduklarını bilmiyorum ama onları kolay bulamazsın, çünkü çoğu erkek böyle yerlere gittiğini itiraf etmek istemez. Hayatın gerçeği işte. Onu tanıdıklarına şaşırmadım, çünkü Terry buralarda meşhurdur. Hatta birkaç yıl önce bir çeşit ödül bile kazandı; gazetede görmüştüm. Flint City küçük bir yer, herkes hiç değilse sima olarak birbirini tanır. Ve oğulları spora yatkın olan kim varsa Koç T'yi beyzbol veya futboldan tanır.

Dedektif Anderson: Sağ ol Claude. Çok yardımcı oldun.

Bolton: Bir şey daha hatırlıyorum; çok önemli sayılmaz ama eğer gerçekten o çocuğu o öldürdüyse, dikkate değer olabilir.

Dedektif Anderson: Devam et.

Bolton: Her an olabilecek şeylerden biriydi, kimsenin suçu yoktu. Terry taksi var mı diye dışarıya çıkmak üzereydi. Ona elimi uzatıp, "Tony'nin yeğenleri için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek isterim, koç," dedim. "İkisi de çok iyi çocuktur. Biraz delidoludurlar ama bu da herhalde anne babaları boşandığı için... Sen onlara bu kasabada hiç bulamayacakları bir şey verdin." Sanırım bu onu şaşırtmıştı, çünkü bir an irkildikten sonra elimi sıktı. El sıkışı kuvvetliydi, sertti ve... Elimin üstündeki şu küçük çizgiyi görüyor musun? Bunu elimi sıkarken serçeparmağının tırnağıyla yaptı. Artık izi pek kalmadı, zaten ilk başta da önemli bir şey değildi, ama bir an için bana uyuşturucu kullandığım günleri hatırlattı.

Dedektif Anderson: Neden?

Bolton: Bazı çetelere mensup adamlar –çoğunlukla Hell's Angels ve Devils Disciples gibileri– eskiden serçeparmaklarının tırnaklarını uzatırlardı. Bazılarının bunu o Çinli imparatorlar kadar uzattığını görmüştüm. Bazı motosikletçiler bu tırnakları kadınlar gibi çıkartmalarla da süslüyor. Buna "kokain tırnağı" diyorlar.

17

Beyzbol sahasındaki gözaltıdan sonra Ralph'ın artık iyi polis-kötü polis senaryosunda rol alması mümkün değildi; bu nedenle sorgu odasının duvarına yaslanmış, önüne bakıyordu. Yine suçlayıcı bir ifadeyle karşılaşacağını sanmıştı ama Terry tamamen ifadesiz bir yüzle ona şöyle bir baktıktan sonra dikkatini masanın karşısındaki üç sandalyeden birinde oturan Bill Samuels'a çevirdi.

Ralph o anda Samuels'ı seyrederken bu adamın nasıl bu kadar çabuk yükselebildiğini anlamaya başlıyordu. Az önce birlikte çift taraflı aynanın karşı tarafında dururlarken, bu iş için gözüne biraz genç bile görünmüştü. Şimdi Frank Peterson'ın tecavüzcüsü ve katiliyle yüz yüzeyken daha da genç göründü; bir yanlışlık sonucu bu caninin sorgulanmasını üstlenmiş stajyer bir hukukçu gibiydi. Ensesinden havalanan saç kümesi de bu benzetmeyi vurguluyordu: sırf orada bulunmaktan bile mutlu, deneyimsiz bir genç... Kocaman açtığı gözleriyle, bana her şeyi söyleyebilirsin çünkü inanırım, der gibiydi. Büyük çocuklarla ilk defa oynuyorum ve yol yordam bilmiyorum.

"Merhaba, Bay Maitland," dedi Samuels. "Ben Savcılık ofisinde görevliyim."

İyi başlangıç, diye düşündü Ralph. *Savcılık sensin be adam!*

"Boşa zaman harcıyorsunuz," dedi Terry. "Avukatım buraya gelene kadar konuşmayacağım. Ama şu kadarını söyleyeyim ki, haksız gözaltı nedeniyle okkalı bir tazminat ödeyeceksiniz."

"Çok sarsılmış olduğunuzu anlıyorum, sizin yerinizde kim olsa sarsılırdı. Belki şimdi bazı pürüzleri düzeltebiliriz. Frank Peterson öldürüldüğünde nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Yani geçen salı günü öğleden sonra... Eğer başka bir yerdeyseniz, o zaman–"

"Başka bir yerdeydim," dedi Terry, "ama bunu sizden önce avukatımla konuşacağım. Adı Howard Gold. Buraya geldiği zaman onunla özel olarak konuşmak istiyorum; sanırım bu, yasaların bana tanıdığı bir hak. Ne de olsa suçum kanıtlanana kadar masum sayılırım, öyle değil mi?"

Ne çabuk kendini toparladı, dedi içinden Ralph. *Profesyonel caniler bu kadar iyi toparlayamazdı.*

"Haklısınız, öyle," dedi Samuels. "Ama eğer hiçbir şey yapmadıysanız–"

"Boşuna denemeyin, Bay Samuels. İyi bir insan olduğunuz için beni buraya getirmediniz."

"Aslında iyi bir insanımdır," dedi Samuels ciddi bir ifadeyle. "Eğer bir hata yapılmışsa, bunun düzeltilmesini sizin kadar ben de istiyorum."

"Ensenizden sarkan bir saç kümesi var," dedi Terry. "İsterseniz önce bunu düzeltin. Bana çocukken seyrettiğim komedi dizilerindeki Alfalfa çocuğu hatırlatıyor."

Ralph kahkaha atmadı ama dudağının kenarı ister istemez kıvrıldı. Kendini tutamamıştı.

Bir an dengesi bozulan Samuels saçını düzeltmek için elini ensesine götürdü. Saç bir an düzgün kaldıktan sonra yine kalktı.

"Bu işi burada düzeltmek istemediğinize emin misiniz?" dedi Samuels öne uzanarak; yüzündeki ifade Terry'ye büyük bir hata yaptığını bildirir gibiydi.

"Eminim," dedi Terry. "Tazminat davası konusunda da eminim. Sizin bu akşam sadece bana değil, karıma ve kızlarıma da yaptığınız şeyi karşılayacak kadar büyük bir miktar var mıdır bilmiyorum ama öğreneceğim."

Samuels bir an daha orada oturduktan sonra öne uzanıp masum ve umutlu bir ifadeyle Terry'nin gözlerine baktı, sonra ayağa kalktı. Şimdi yüzündeki o masum ifade kaybolmuştu. "Pekâlâ, tamam. Avukatınızla görüşebilirsiniz, Bay Maitland. Ne ses ne de görüntü kaydı olacak, perde bile çekeriz. İkiniz bu işi çabuk hallederseniz, belki bu gece her şey biter. Yarın sabah erkenden golf oynamaya gideceğim."

Terry yanlış duymuş gibi tekrarladı. *"Golf mü?"*

"Golf. Küçük bir topu deliğe sokmaya çalıştığın bir oyun. O oyunda pek iyi değilimdir ama bu oyunda çok iyiyimdir. Saygıdeğer Bay Gold'un da sana söyleyeceği gibi, seni herhangi bir suçlama olmadan kırk sekiz saat burada tutabiliriz. Aslında o kadar sürmeyebilir de. Bu işi burada sonuçlandıramazsak, pazartesi sabahı erkenden seni mahkemeye çıkarırız. Tutuklanman eyalet çapında haber olacak, bütün gazetelerde ve televizyonlarda yayınlanacak. Eminim kameralar seni yakışıklı gösterecektir."

Samuels son sözünü söylediğini düşünerek kapıya doğru yürüdü ama daha dışarı çıkamadan Terry, "Hey, Ralph!" diye seslendi.

Ralph dönüp ona baktı. Terry son derece sakin görünüyordu ki, o koşullar altında bu olağanüstü bir şeydi. Ya da belki öyle değildi. Bazen gerçekten duygusuz, soğuk tipler, sosyopatlar ilk şoktan sonra sakinleşir, uzun sürecek işlemler için pusuya yatarlardı. Ralph böylelerini daha önce de görmüştü.

"Howie buraya gelene kadar bu konuyla ilgili konuşmayacağım ama sana bir şey söylemek istiyorum."

"Devam et." Bunu söyleyen Samuels'dı; fazla hevesli görünmek istemiyordu ama Terry'nin söylediği şey üzerine yüzü asıldı.

"Derek benim çalıştırdığım en yürekli oyuncuydu."

"Hayır!" dedi Ralph. Sesindeki öfkeyi işitebiliyordu. "O konuya hiç girme. Oğlumun adını senin ağzından duymak istemiyorum. Ne bu gece ne de başka bir zaman."

Terry başını salladı. "Seni anlıyorum, çünkü ben de karımın, kızlarımın ve çoğu komşum olan bin kişinin önünde tutuklanmayı hiç istemezdim. Yani neyi duymak istemediğin umurumda değil. O çirkin gözaltı işlemi için bana borçlusun."

Ralph kapıyı açtı ama Samuels kolunu tutup başını iki yana sallarken köşede küçük kırmızı ışığı yanan kameraya baktı. Ralph kapıyı kapatıp ellerini göğsünde kavuşturdu ve Terry'ye döndü. Toplum önündeki gözaltı için Terry'nin alacağı intikam canını yakacaktı belki ama Samuels haklıydı. Konuşmaya hazır bir zanlı, avukatı gelene kadar susan bir zanlıdan daha iyiydi. Çünkü ağzından kaçıracağı herhangi bir şey onlar için fayda sağlayabilirdi.

"Küçükler Ligi'nde oynarken Derek'in boyu bir otuz beş falandı. Onu daha sonra gördüğümde –hatta geçen yıl şehir takımında oynamasını bile istedim– boyu en az on beş santim daha uzamıştı. Bahse girerim, liseyi bitirdiğinde boyu seni geçecektir."

Ralph bekledi.

"Kısa boyluydu ama vurucu kutusundayken hiç korku duymazdı. Çoğu oyuncu korkardı ama Derek topu nereye fırlatacağı hiç belli olmayan en sert atıcıların karşısında bile dimdik dururdu. En az on kere topa hedef oldu ama hiç pes etmedi."

Bu doğruydu. Bazı maçlardan sonra oğlu formasını çıkardığında Ralph onun vücudundaki morlukları görürdü: poposunda, bacaklarında, kollarında ve omuzlarında... Bir keresinde ensesinde kocaman bir çürük görmüştü. Oğlunun aldığı bu darbeler Jeanette'i deli ediyordu ve başında bir koruyucu kask olması da onu rahatlatmıyordu. Karısı, Derek vurucu kutusundayken her defasında Ralph'ın kolunu sıkar, oğlu iki gözünün arasına bir top yiyip komaya girecek korkusunu yaşardı. Ralph ona böyle bir şey olmayacağını söyleyerek teselli etmeye çalışsa da, oğlu beyzbolu bırakıp tenise başlayınca o da karısı kadar sevinmişti. E tabii, tenis topları daha hafifti.

Terry gülümseyerek öne doğru uzandı.

"O kadar kısa boylu bir oğlan rakibe pek çok faul yaptırır – aslında bu akşam Trevor Michaels'ı vurucu yaparken bunu umuyordum– ama Derek buna meydan bırakmazdı. Sopasını her topa sallardı – içeriye, dışarıya, başının üstüne, toprağa... Nereye giderse gitsin... Hatta bazı çocuklar ona süpürge demeye başladılar ve bu isim kalıcı oldu. En azından bir süreliğine."

"Çok ilginç," dedi Samuels, "ama artık bunun yerine Frank Peterson'dan söz etsek?

Terry'nin gözleri Ralph'a kilitlenmişti.

"Uzun lafın kısası, faul yaptırmak istemediğini anlayınca, ona topa yavaş vurmasını öğrettim. Onun yaşındaki çoğu çocuk bunu yapmak istemez – özellikle de sert atış yapan birisinin karşısında. Topa hedef olurlarsa canları yanacak diye korkarlar. Ama Derek öyle değildi. Mangal gibi yüreği vardı."

Ralph bütün bu anlatılanlara ilgi duyduğunu gösteren bir ifade takınmadı ama Terry'nin neden söz ettiğini biliyordu. Oğlunun böyle bir vuruş sonrası saçları alev almış gibi koşuşunu görmüş, gururla alkışlamıştı.

"Ona sadece doğru vuruş açılarını öğretmek gerekiyordu," dedi Terry, göstermek için ellerini kaldırarak. O geceki maçtan önce vuruş denemeleri yapmaktan parmaklarında hâlâ toprak lekeleri vardı. "Sola doğru açı verirsen, top üçüncü kale çizgisine doğru yönelir. Sağa vereceğin açı birinci kale çizgisine. Sopayı dürtme, bunu yaparsan atıcıya kolay bir top vermiş olursun. Sadece son saniyede biraz dürteceksin. Derek bunu çabucak öğrendi. Yedek kulübesindeki çocuklar, 'Bastır Derek, bastır!' diye bağırırlardı. Bölge şampiyonu olduğumuz o yıl boyunca ona bu adı taktılar: Bastır Derek. Biliyor muydun?"

Ralph bunu bilmiyordu; belki sadece takım içinde kalan bir şey olduğu için hiç duymamıştı. Bildiği şey, Derek'in o yaz epey büyümüş olduğuydu. Daha çok gülüyordu ve maç sonrası hemen arabaya binip ailesiyle eve gitmek yerine biraz daha orada kalıp arkadaşlarıyla takılmak istiyordu.

"Gelişmesinde en büyük pay onundu –doğru atışı yapana kadar ısrarla çalışmıştı– ama bunu yapabilmesi için çabalayan bendim." Terry bir an sustuktan sonra alçak sesle, "Ve şimdi sen bana bunu yapıyorsun," dedi. "Herkesin önünde bana bunu yaptın!"

Ralph yanaklarının kızardığını hissetti. Cevap vermek için ağzını açtı ama Samuels neredeyse onu sürükler gibi kapıya yöneltti. Çıkmadan önce son bir şey söylemek için orada durdu. "Sana bunu Ralph yapmadı, Maitland. Sen kendine yaptın."

İki adam bir kez daha çift taraflı aynanın arkasından bakıyordu. Samuels, Ralph'a, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Ralph. Yanakları hâlâ alev alevdi.

"Bu tiplerden bazıları insanın içine işlemekte ustadır. Bunu sen de biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ve bu cinayeti onun işlediğini de biliyorsun? Ben şimdiye kadar hiç bunun kadar kolay bir vakada çalışmadım."

Bu da beni huzursuz ediyor, diye düşündü Ralph. *Daha önce etmiyordu, ama şimdi ediyor. Etmemesi lazım, çünkü Samuels haklı; ama ediyor işte.*

"Ellerini fark ettin mi?" diye sordu Ralph. "Derek'e nasıl atış yapılacağını öğrettiğini bize gösterirken kaldırmıştı. Gördün mü?"

"Evet. Ne olmuş?"

"Serçeparmak tırnağı uzun değildi," dedi Ralph. "İki elinde de."

Samuels omuz silkti. "Demek ki kesmiş. Sen gerçekten iyi misin?"

"İyiyim," dedi Ralph. "Sadece–"

Ofis alanıyla nezarethane kanadı arasındaki kapı birden ardına kadar açıldı. İçeri giren adamın üstünde günlük giysiler vardı –rengi atmış bir blucin, önünde Superfrog resmi olan bir tişört– ama elindeki kutu gibi evrak çantası avukat olduğunun işaretiydi.

"Selam, Bill," dedi adam. "Ve sana da merhaba, Dedektif Anderson. İkinizden biri, bana 2015'te Flint City'de Yılın Adamı seçilen bir kişiyi neden tutukladığınızı söyleyebilir mi lütfen? Bu kolayca düzeltebileceğimiz bir yanlışlık mı, yoksa keçileri mi kaçırdınız?"

Howard Gold gelmişti.

18

Kime: Bölge Savcısı William Samuels
Flint City Emniyet Müdürü Rodney Geller
Flint City Şerifi Richard Doolin.
Dedektif Ralph Anderson, Flint City Emniyet Müdürlüğü

Kimden: Dedektif Komiser Yunel Sablo, Eyalet Emniyet Müdürlüğü 7. Polis Noktası

Tarih: 13 Temmuz

Konu: Vogel Ulaşım Merkezi, Dubrow.

Bölge Savcısı Samuels ve Dedektif Anderson'ın ricası üzerine yukarıda belirtilen tarihte, saat 14.30'da Vogel Ulaşım Merkezi'ne geldim. Vogel eyaletin güney tarafındaki kara ulaşımı için ana terminaldir. Önde gelen üç otobüs şirketinin (Greyhound, Trailways, Mid-State) yanı sıra Amtrak da burada bulunur. Burada ayrıca otomobil kiralama acenteleri de vardır (Hertz, Avis, Enterprise, Alamo). Ulaşım Merkezindeki tüm alanlar güvenlik kamerasıyla denetlendiği için doğruca güvenlik ofisine gittim ve Vogel'in Güvenlik Müdürü Michael Camp tarafından karşılandım. Beni bekliyordu. Güvenlik kameraları kayıtları otuz gün saklandığı için 10 Temmuz gecesi yaşanan her şeyi toplam on altı kameradan inceleyebildim.

10 Temmuz gecesi Flint City Taksi Şirketinin sevk görevlisi olan Bay Clinton Ellenquist'in ifadesine göre, taksi şoförü Willow Rainwater saat 21.30'da onu arayıp müşterisini istediği adrese götürdüğünü bildirmiş. Bayan Rainwater'ın belirttiğine göre, soruşturması yapılan şahsın binmek istediği Southern Limited treni saat 21.50'de istasyona girip yolcularını 3. Peron'da indirmiş. Bundan yedi dakika sonra, 21.57'de Dallas-Forth Worth'a gidecek olan yolcular yine aynı numaralı perondan trene alınmış. Southern Limited saat tam 22.12'de hareket etmiş. Verilen saatler kesindir ve bütün varışlar ve gidişler bilgisayar tarafından kaydedilmiştir.

Güvenlik Müdürü Camp'le birlikte on altı kameranın 10 Temmuz saat 21.00'de başlayıp Southern Limited'in istasyondan ayrılmasından elli dakika sonrasına, yani 23.00'e kadar kaydettiği bütün görüntüleri inceledik. iPad'imde bütün kamera kayıtları mevcuttur, ama Bölge Savcısı Samuels durumun aciliyetini bildirdiği için bu ön raporda şimdilik sadece bir özet vereceğim.

21.33: Şahıs, taksilerin indirme yeri olarak kullandığı ve çoğu yolcunun giriş yaptığı kuzey kapısından istasyona

giriyor. Terminali kat ediyor. Üstünde sarı gömlek ve blucin var. Bagajı yok. Tepedeki saate bakarken görüntülendiği 2-4 saniye boyunca yüzü net bir şekilde görünüyor. (Bu hareketsiz görüntüyü Savcı Samuels'a e-postayla gönderdim.)

21.35: Şahıs, terminalin tam ortasındaki gazete bayisinde duruyor. Nakit ödeyerek bir kitap satın alıyor. Kitabın adı okunamıyor, satış görevlisi de hatırlamıyor ama gerektiği takdirde bunu öğrenebiliriz. Buradaki kayıtta at şeklindeki kemer tokası görülebiliyor. (Hareketsiz görüntüyü e-postayla Savcı Samuels ve Dedektif Anderson'a gönderdim.)

21.39: Şahıs, istasyondan Montrose Avenue kapısından (güney kapısı) çıkıyor. Her ne kadar bu giriş-çıkış noktası halka açıksa da çoğunlukla Vogel personeli tarafından kullanılır; çalışanlara ait otopark binanın bu tarafındadır. Bu otoparkı kapsayan iki kamera var. Şahıs bu iki kamerada da görünmüyor, ama Camp de ben de bir an için orada beliren bir gölge gördük; bunun sağ tarafa, servis yoluna doğru yürüyen şahıs olduğunu sanıyoruz.

Şahıs bu trene nakit veya kredi kartıyla bir bilet almadı. Üç numaralı peron görüntülerini birkaç kez seyrettikten sonra –bence eksiksizdi– şahsın istasyona tekrar girmediğine ve trene binmediğine eminim.

Vardığım sonuç: Şahıs, arkasında sahte bir iz bırakmak ve onu takip edenlerin aklını karıştırmak amacıyla Dubrow'a gitti. Tahminime göre, bir suç ortağının yardımıyla veya otostop yaparak Flint City'ye döndü. Bir otomobil çalmış olması da ihtimal dahilindedir. Dubrow Emniyeti söz konusu gece Vogel Ulaşım Merkezi civarında otomobil hırsızlığıyla ilgili herhangi bir ihbar almadıklarını bildirdi. Ama Güvenlik Müdürü Camp'in de belirttiği gibi, otoparkta uzun süreli bırakılmış bir otomobilin çalınması ihbarı bir hafta veya daha uzun bir süre sonra yapılabilir.

Otoparkın uzun süreli bir güvenlik kamera kaydı yoktur; istenirse gözden geçirilebilir, fakat muhtemeldir ki eksiklerle doludur. Üstelik Güvenlik Müdürü Camp bu kameraların sık sık arızalandığını söylemiştir. Bence hiç değilse şimdilik soruşturmayı başka kanallardan sürdürmek yararlı olacaktır.

SAYGILARIMLA
Dedektif Komiser, Y. Sablo.
Bkz: ekler

19

Howie Gold, Samuels ve Ralph Anderson'la el sıkıştıktan sonra çift taraflı aynadan üstünde hâlâ Golden Dragons forması olan Terry Maitland'a baktı. Terry dimdik oturuyordu, ellerini masanın üstünde kavuşturmuştu. Yüzünde bir seğirme yoktu, gözleri gerginlikle sağa sola kaymıyordu. Ralph, hiç de suçlu birinin görünüşü değil, diye itiraf etmek zorunda kaldı.

Gold, Samuels'a döndü. "Konuş hadi!" dedi bir köpeğe talimat verir gibi.

"Bu aşamada söylenecek pek bir şey yok," dedi Samuels, ensesindeki saçı düzelterek. "Sadece bir yanlışlık olmadığını ve keçileri kaçırmadığımızı söyleyebilirim."

"Terry ne diyor?"

"Şimdiye kadar bir şey söylemedi," dedi Ralph.

Gold ona doğru bir adım attı; gözlük camlarının ardında daha da büyük görünen mavi gözleri parlıyordu. "Beni yanlış anladın, Anderson. Bu geceyi kastetmedim, bu gece size bir şey söylemediğini biliyorum. Akıllı adam. İlk sorgusunu kastettim. Bana anlatsan iyi edersin, çünkü nasıl olsa Terry anlatacak."

"İlk sorgusu yapılmadı," dedi Ralph. Bunda gocunacakları bir şey yoktu; vakayı sadece dört gün içinde çözmüşken... Ama yine de kendini huzursuz hissetti. Bunun bir nedeni Howie

Gold'un ona soyadıyla hitap etmesiydi; sanki mahkeme binasının karşısındaki Wagon Wheel'de birbirlerine defalarca içki ısmarlamamışlardı. İçinden Howie'ye, *Bana bakma, yanımdaki adama bak,* demek geliyordu. *İşi başlatan o.*

"Ne? Dur. Kahretsin! Dur bir dakika."

Gold ellerini pantolon ceplerine sokup ayaklarının ucunda öne arkaya sallanmaya başladı. Ralph bunu bölge mahkemesinde defalarca gördüğü için gerildi. Kürsüde Howie Gold tarafından çapraz sorguya alınmak hiçbir zaman hoş olmazdı. Ne var ki Ralph bu yüzden ona hiç bozulmamıştı; tüm bunlar işin doğası gereğiydi.

"Ona bir açıklama fırsatı vermeden iki bin kişinin önünde tutukladığınızı mı söylüyorsun?"

"Sen çok iyi bir savunma avukatısın ama Tanrı gelse Maitland'ı bu durumdan kurtaramaz," dedi Ralph. "Bu arada, orada bin iki yüz kişi vardı, taş çatlasa bin beş yüz. Estelle Barga Stadı iki bin kişi almaz. Tribünler çöker."

Gold onun havayı yumuşatmak için gösterdiği bu cılız çabayı kulak ardı etti. Ralph'a ilk kez gördüğü bir böcekmiş gibi bakıyordu. "Ama onu herkesin gözü önünde ve tam idolleştiği bir anda tutuklamakta bir sakınca gör–"

"Ne*leştiği?*" diye sordu Samuels gülerek.

Gold bu lafa da aldırmadı. Ralph'a bakıyordu. "Sahanın etrafına polis yerleştirip maç bittikten sonra onu evinde tutuklayabileceğin halde böyle yaptın. Bunu karısının ve kızlarının önünde yaptın. Mutlaka kasıtlıydı. Derdin neydi? Niye böyle bir şey yaptın be adam?"

Ralph yine yüzünün kızardığını hissetti. "Gerçekten bilmek istiyor musun Avukat Bey?"

"Ralph," dedi Samuels onu uyararak. Ralph'a engel olmak için kolunu tuttu.

Ralph silkinip elinden kurtuldu. "Onu tutuklayan ben değildim. Bunu iki polis memuruna yaptırdım, çünkü onun boğazına sarılıp gebertene kadar sıkacağımdan korkuyordum. Bu da senin

gibi uyanık bir avukatın işini kolaylaştırırdı." Gold'un yanına iyice sokuldu. "Frank Peterson'ı yakalayıp Figgis Park'a götürdü. Orada bir ağaç dalıyla çocuğa tecavüz etti ve onu orada öldürdü. Nasıl öldürdüğünü bilmek ister misin?"

"Ralph, bunu anlatamazsın!" dedi Samuels.

Ralph ona aldırmadı. "İlk adli muayeneye göre çocuğun gırtlağını *dişleriyle* yarmış. Belki etinin bir parçasını da yutmuştur. Bu onu o kadar heyecanlandırmış ki, pantolonunu sıyırıp menisini çocuğun uyluklarının her tarafına akıtmış. Hayat boyu görüp göreceğimiz en alçakça, en aşağılık cinayet! Bunu uzun zamandan beri içinde biriktiriyor olmalı. O manzarayı gören hiçbirimiz bunu ömür boyu unutamayacağız. Ve bunun faili Terry Maitland'dı. Bunu *Koç T* yaptı. Kısa bir süre önce bu herif, vuruş öğretmek için oğlumun ellerini tutuyordu. Az önce bana anlattı; bunun onu temize çıkaracağını falan mı düşündü ne!"

Gold artık ona böcekmiş gibi bakmıyordu. Yüzünde, uzaylılar tarafından Dünya'ya bırakılmış bir sanat eseriyle karşılaşmış gibi bir hayret ifadesi vardı. Ralph bu bakışa aldırmadı.

"Senin de bir oğlun var – Tommy, değil mi? Tommy de o takımda oynadığı için Pop Warner'ı Terry'yle birlikte çalıştırmadın mı? Elleri senin oğlunun da üzerindeydi. Şimdi onu savunacak mısın?"

"Tanrı aşkına, kapa çeneni!" dedi Samuels.

Gold sallanmayı bırakmıştı ama geri adım atmadı ve Ralph'a antropolojik bir muziceymiş gibi bakmayı sürdürdü. "Onunla konuşmamışsın bile," dedi neredeyse fısıldayarak. "Bunu yapmamışsın. Bugüne kadar hiç böyle bir şey görmedim... Hiç böy–"

"Hadi canım," dedi Samuels zoraki bir gülümsemeyle. "Her şeyi görmüşsündür, Howie. Hatta çoğunu iki kere."

"Onunla hemen görüşmek istiyorum!" dedi Gold sertçe. "Mikrofonları kapatın ve o perdeyi çekin."

"Peki," dedi Samuels. "Sana on beş dakika süre... Sonra yanınıza geleceğiz. Bakalım koç sana bir şeyler söyleyecek mi."

"Yarım saat istiyorum, Bay Samuels," dedi Gold.

"Tamam, yarım saat. Sonra ya onun itirafını alırız –ki bu McAlester'da müebbet hapisle ölüm cezası arasında hayati bir fark yaratır– ya da pazartesi günkü ön duruşmasına kadar bir hücreye kapatılır. Sana kalmış. Ama eğer bu işi baştan savma yaptığımızı sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Gold kapıya gitti. Ralph, kartını kilidin üstündeki güvenlik panelinden geçirip çift sürgülü kilidi açtı, sonra da pencereye dönüp avukatın içeriye girişini seyretti. Maitland'ın sandalyeden kalkıp kollarını açarak Gold'a doğru yürüyüşünü gören Samuels gerildi. Maitland'ın yüzünde büyük bir rahatlama ifadesi vardı. Gold çantasını yere bırakınca kucaklaştılar.

"Ne hoş bir görüntü, değil mi?" dedi Samuels.

Gold bunu işitmiş gibi döndü ve kırmızı ışığı yanan kamerayı işaret etti. "Bunu kapatın," dedi. "Sesi de. Sonra da perdeyi çekin."

Düğmeler duvara monte edilmiş bir panelin üstündeydi; ses ve görüntü kaydediciler de buradan kontrol ediliyordu. Ralph düğmeleri kapadı. Sorgu odasının köşesindeki kameranın kırmızı ışığı söndü. Başıyla işaret verince Samuels sertçe perdeyi çekti. Çıkan ses Ralph'ın zihninde can sıkıcı bir hatırayı canlandırdı. Üç kere –hepsi de Bill Samuels'dan önce– McAlester'da infaz edilen idamlarda bulunmuştu. İnfaz odasıyla izleme odası arasındaki uzun cam bölmenin üstünde buna benzer bir perde vardı. Tanıklar izleme odasına girdikleri zaman bu perde açılırdı; mahkûmun öldüğü ilan edilir edilmez de tekrar kapatılır ve bu sırada aynı rahatsız edici ses çıkardı.

"Sokağın karşısındaki Zoney'e gidip bir hamburgerle gazoz alacağım," dedi Samuels. "Gerginlikten hiçbir şey yiyemedim. Sen bir şey istiyor musun?"

"Kahve alırsan iyi olur. Sütsüz, tek şekerli."

"Emin misin? Zoney'in kahvesini bilirim, ona boşuna Kara Ölüm demiyorlar."

"Göze alıyorum," dedi Ralph.

"Peki. On beş dakikada dönerim. Daha önce bitirirlerse, sakın ben gelmeden başlamayın."

Böyle bir ihtimal yoktu. Bu işın artık Bill Samuels'ın gösterisi olacağını anlamıştı. Varsın, bütün şanı onun olsun, diye düşündü; böyle korkunç bir davada bir damla şan varsa... Koridorun karşı ucunda sandalyeler vardı; Ralph fotokopi cihazının yanındakine oturdu. Kapalı perdeye bakıp Terry Maitland'ın ne söylediğini, Pop Warner'daki yardımcısına cinayet sırasında nerede olduğuyla ilgili ne anlatabileceğini düşündü.

Sonra aklına Maitland'ı Gentlemen, Please kulübünden alıp Dubrow'daki tren istasyonuna götüren taksi şoförü Kızılderili kadının söyledikleri geldi. *YMCA'de Prairie Ligi basketbol takımını çalıştırıyorum,* demişti kadın. *Maitland da gelir, anne babalarla birlikte tribünde oturup çocukların maçlarını seyrederdi. Bana beyzbol ligi için yetenek avcılığı yaptığını söylemişti...*

Kadın onu tanıyordu, onun da kadını tanıyor olması gerekirdi; cüssesi ve etnik kimliğiyle kolay unutulabilecek bir tip değildi. Ama taksideyken ona *hanımefendi* diye hitap etmişti. Neden? Yüzünü YMCA maçlarından hatırladığı halde adını mı unutmuştu? Mümkündü, ama Ralph buna pek ihtimal vermiyordu. Kadının adı da –Willow Rainwater– kolay unutulacak türden değildi.

"Belki de çok gergindi," diye mırıldandı Ralph kendi kendine ya da uğultu çıkaran fotokopi cihazına. "Ayrıca..."

O anda aklına başka bir hatıra geldi ve bu da Maitland'ın neden "hanımefendi" dediğini ona daha inandırıcı bir şekilde açıkladı. Kendinden üç yaş küçük kardeşi Johnny saklambaç oyununda pek başarılı değildi. Çoğu kez yatak odasına koşup yorganın altına girer ve belli ki eğer o Ralphie'yi görmüyorsa Ralphie de onu göremez diye düşünürdü. Korkunç bir cinayet işlemiş olan bir adam da aynı büyülü düşünceye kapılmış olamaz mıydı? Uçuk bir mantık yürütmeydi bu tabii ama sonuçta uçuk bir kafadan çıkan bir cinayet işlenmişti ve Terry'nin Rainwater'a gösterdiği tepkiyi açıklamanın da ötesine gidiyordu: Terry, Flint City halkı tarafından çok iyi tanınmasına, spor meraklıları için

ünlü biri olmasına rağmen sanki hiç tanınmadan her yere gidebileceğini sanmıştı.

Ama bir de Carlton Scowcroft vardı. Ralph gözlerini kapatacak olsa şu sahneyi göreceğini sanıyordu: Gold, Scowcroft'ın ifadesindeki önemli bir cümlenin altını çiziyor, jüriye yapacağı son konuşmayı hazırlıyor ve muhtemelen OJ'in* avukatı Johnnie Cochran'dan bir fikir çalıyordu: *Eğer bu eldiven eline uymuyorsa, müvekkilimi beraat ettirmelisiniz.* Belki o da buna benzer bir şey söyleyebilirdi: *Müvekkilim bilmediğine göre, onu beraat ettirmelisiniz.*

Tabii ki bu işe yaramazdı, OJ'in savunmasına benzer olmaktan çok uzaktı, ama...

Scowcroft'a göre Maitland yüzündeki ve üstündeki kanı, *Burnumda bir damar çatladı galiba,* diye açıklamıştı. *Buralarda bir yerde burun tamircisi gibi bir şey var mı?*

Fakat Terry, üniversitede geçirdiği dört yılın dışında, hayatı boyunca Flint City'de yaşamıştı. Nerede tıbbi müdahale görebileceğini öğrenmek için Coney Ford yakınındaki Quick Care ilan panosuna bakmak zorunda kalmamalıydı. Aslında bunu sorması bile gerekirdi. O halde neden sormuştu?

Samuels, kolası ve folyoya sarılı hamburgeriyle geldi, Ralph'a kahvesini uzattı. "İçeriden hiç ses var mı?"

"Yok. Benim saatime göre daha yirmi dakika süreleri var. Bitirdikleri zaman ondan bir DNA numunesi almaya çalışacağım."

Samuels özenle paketi açtı ve içine baktı. "Of!" dedi. "Yanarak ölmüş bir adamdan sıyrılıp ayrılan ete benziyor." Ama buna rağmen yemeye başladı.

Ralph ona Terry'nin Rainwater'la olan konuşmasından ve revir arayışından bahsetmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Terry'nin kılık değiştirmeyişini, hatta güneş gözlüğüyle yüzünü saklamaya bile kalkışmayışını söylemeyi düşündü ama bunu da yapmadı. Bunları daha önce öne sürmüştü, fakat Samuels kulak

* Orenthal James Simpson. 1994 yılında eski karısını ve onun sevgilisini öldürdüğüne dair çok sayıda kanıt olmasına rağmen mahkemede beraat eden Amerikan futbolu yıldızı ve aktör. *–yhn.*

asmamış, görgü tanıklarının ifadeleri ve aleyhindeki adli delillerin yanında bunların hiçbir öneminin olmadığını söylemişti ki bunda da haklıydı.

Kahve Samuels'ın tahmin ettiği gibi berbattı ama buna rağmen Ralph küçük yudumlarla içmeye başladı; Gold dışarıya çıkmak için zili çaldığında bitmek üzereydi. Yüzündeki ifade Ralph'ın kanını dondurdu. Endişe, öfke veya müvekkillerinin boka battıklarını anladıkları zaman bazı avukatların sinirli görünme çabasına hiç benzemiyordu bu ifade. Hayır, bu yüzde samimi bir acıma hissi vardı.

"Beyler," dedi Gold, "ikiniz de ayvayı yemiş durumdasınız."

20

FLINT CITY HASTANESİ

PATOLOJİ VE SEROLOJİ BÖLÜMÜ

Kime: Dedektif Ralph Anderson
Komiser Yunel Sablo
Bölge Savcısı William Samuels.

Kimden: Dr. Edward Bogan

Tarih: 14 Temmuz

Konu: Kan Grubu ve DNA

KAN:

Kan grubu için birden çok öğe test edildi.

İlk olarak kurbanı sodomize etmek için kullanılan dal parçası ele alındı. Frank Peterson, beyaz erkek çocuğu, 11 yaşında. Bu dal yaklaşık 56 cm uzunluğunda, 7,5 cm çapındaydı. Yarısından aşağı kısmındaki kabuk, failin sıkı tutuşundan soyulmuştu (bkz. ekteki fotoğraf). Dalın

pürüzsüz kısmında parmak izleri bulundu; deliller bana Dedektif Ralph Anderson (Flint City Emniyeti) ve Komiser Yunel Sablo tarafından iletilmeden önce Eyalet Emniyet Müdürlüğü Kriminal Büro tarafından fotoğrafları çekilmiş ve saklanmıştı. Buna dayanarak, delil güvenlik zincirinin bozulmadığını beyan ederim.

Bu dal parçasının son 10 cm'lik kısmındaki O+, Frank Peterson'ın aile doktoru Horace Connolly tarafından da teyit edildiği gibi, kurbanın kan grubudur. Dalın üstünde, "geri sıçrama" denilen bir fenomen sonucu başka O+ izleri de görülmüştür. Bu sıçrama kurban cinsel şiddete maruz kaldığı zaman gerçekleşmiş olabilir ve aynı sıçramanın failin derisine ve elbisesine de bulaşmış olduğu varsayılabilir.

Numunede ikinci bir kan grubu da tespit edilmiştir. Bu çok ender görülen (nüfusun %3'ü) AB+ grubudur. Bunun failin kanı olduğunu düşünüyorum; tahminime göre dalı kuvvetle sokarken elini kesmiş olabilir.

2007 model Econoline minibüsün sürücü koltuğunda, direksiyonunda ve gösterge panelinde çok miktarda O+ grubu kan görülmüştür. Bu araç, Shorty's Pub'ın (1124 Main Street) arkasında terk edilmiş halde bulunmuştu. Minibüsün direksiyonunda AB+ grubu kan da vardı. Bu numuneler bana Eyalet Kriminal Büro'dan Komiser Yardımcısı Elmer Stanton ve Richard Spencer tarafından iletildi; delil güvenlik zincirinin bozulmadığını beyan ederim.

Route 72 (Old Forge Yolu olarak da bilinir) yakınındaki kayık iskelesinde bulunan 2001 model bir Subaru'nun içindeki giyeceklerde de (gömlek, pantolon, çorap, Adidas spor ayakkabıları, külot) önemli miktarda O+ grubu kana rastlandı. Bu gömleğin sol manşetinde AB+ grubu kan da görüldü. Bu numuneler bana Eyalet Polisi John Koryta (Birim 7) ve Kriminal Büro Şubesi'nden Komiser Yardımcısı Spencer tarafından iletildi; delil güvenlik zincirinin bozul-

madığını beyan ederim. Bu rapor yazılırken, henüz Subaru Outback'te AB+ kan grubu bulunmamıştı. Bu kan daha sonra bulunabilir, fakat suçun işlenişi sırasında eli kesilmiş olan failin kanı, Subaru'yu terk ettiği âna kadar pıhtılaşmış olabilir. Failin elini sarmış olması da ihtimal dahilindedir. Ne var ki, numunelerin ne kadar az olduğuna bakılırsa, failin elindeki kesiğin çok küçük bir yara olması gerekir.

AB+ grubu çok ender görüldüğü için bir an önce zanlının kan grubunun öğrenilmesini tavsiye ederim.

DNA:

DNA testi için gönderilen numuneler Cap City'de uzun bir süre beklemek zorundadır. Mevcut koşullar altında sonuçların çıkması haftaları veya ayları bulabilir. Bununla birlikte, bu cinayetin vahşeti ve kurbanın yaşı göz önüne alınarak suç yerinde elde edilen numuneler 'sıranın en başına' getirilmiştir.

Bu numunelerin en önemlisi kurbanın uyluklarında ve kalçasında bulunan menidir; ama Peterson'ı sodomize etmek için kullanılan dalın üstünde deri numuneleri ve tabii, daha önce belirttiğim gibi, kan numuneleri de bulunmuştur. Potansiyel bir eşleştirme için meniden alınacak DNA numunesinin raporu gelecek hafta elimize geçecek. Komiser Yardımcısı Stanton bu raporun daha da erken gelebileceğini söyledi, fakat daha önce de DNA konusuyla uğraştığım için, bana gelecek cuma günü daha akla yatkın görünüyor.

Protokol dışı olmasına rağmen burada kişisel bir not ekleme gereğini duyuyorum. Pek çok cinayet kurbanından elde edilen delillerle çalıştım, ama bu vaka çalışma hayatımda karşıma çıkan en korkunç suçtur ve failin derhal yakalanmasını gerektirir.

Dr. Edward Bogan

21

Howie Gold kendisine tanınan yarım saatlik sürenin bitiminden on dakika önce, 20.40'ta Terry'yle yaptığı özel görüşmeyi sonlandırdı. O saate kadar Ralph ve Bill Samuels'a Troy Ramage ile saat sekizde vardiyası başlayan kadın devriye polisi Stephanie Gould da katılmıştı. Kadının elinde, hâlâ plastik bir poşette bulunan DNA donanım kiti vardı. Howie'nin, *Ayvayı yediniz!* yorumuna aldırmayan Ralph DNA numunesi almalarına itirazlarının olup olmadığını sordu.

Howie sorgu odasının kapısı tekrar kilitlenmesin diye araya ayağını sokmuştu. "Terry, yanak içinden DNA numunesi almak istiyorlar. Razı mısın? Nasıl olsa alacaklar; ayrıca benim çok acil birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi Terry. Gözlerinin altında mor halkalar belirmişti ama sesinden hâlâ sakin olduğu anlaşılıyordu. "Gereken her şeyi yapalım da gece yarısı olmadan buradan çıkabileyim."

Kendinden çok emin, diye düşündü Ralph. Samuels'la bakıştılar.

"Karımı ara," dedi Terry. "Ona iyi olduğumu söyle."

Howie gülümsedi. "Listemdeki ilk iş o zaten."

"Koridorun sonuna git," dedi Ralph. "Orada beş tane jetonlu telefon var."

"Biliyorum," dedi Howie. "Buraya daha önce de geldim. Reenkarnasyon gibi bir şey." Sonra Terry'ye döndü. "Ben dönene kadar hiçbir şey söyleme."

Memur Ramage her bir yanağın içinden pamuklu bir çubukla sürüntü örneği aldı ve bunların her birini küçük şişelere bırakmadan önce kameraya doğru tuttu. Memur Gould şişeleri delil torbasına yerleştirdikten sonra kırmızı delil etiketini yapıştırdı ve torbayı kameraya doğru tuttu. Sonra delil güvenlik zinciri formunu imzaladı. İki memur bu numuneleri Flint City Emniyeti delil dolabı olan küçük odaya götürecek, onları burada

kayıtlara geçmeden önce bir kez daha tepedeki kameraya gösterecekti. Ertesi gün, muhtemelen eyalet polisinden iki memur gelip bunu Cap City'ye götürecekti. Böylece, Dr. Bogan'ın raporunda yazdığı gibi "delil güvenlik zinciri" bozulmamış olacaktı. Bu süreç aşırı titizlik gibi görülebilirdi ama işin şakası yoktu. Ralph bu zincirde kesinlikle zayıf halka olmasını istemiyordu. Bu vakada en küçük bir hataya bile yer olmamalıydı.

Howie ana ofis kapısının yanında telefon görüşmesini yaparken Samuels sorgu odasına dönmek için davrandı ama Ralph onu durdurdu; avukatı dinleyelim, demek istiyordu. Howie, Terry'nin karısıyla kısa bir konuşma yaptı. Ralph onun, "Her şey yoluna girecek, Marcy," dediğini duydu. Sonraki konuşması daha da kısaydı: Birisine Terry'nin kızlarının nerede olduğunu söyledi ve basının Barnum Court'a çörekleneceğini hatırlatıp ona göre davranmasını istedi. Telefon konuşmaları bittikten sonra tekrar sorgu odasına döndü. "Pekâlâ, bakalım bu sorunu çözebilecek miyiz."

Ralph ve Samuels masada Terry'nin karşısına oturdu. Aralarındaki sandalye boş kaldı. Howie müvekkilinin yanında oturmayı tercih etmişti; eli Terry'nin omzundaydı.

Samuels yüzüne bir gülümseme oturtup sorguya başladı.

"Erkek çocukları seviyorsun, değil mi koç?"

Terry'de en küçük bir duraksama yoktu. "Çok severim. Kız çocukları da çok severim. Benim de iki kızım var."

"Eminim kızların da spor yapıyorlardır; eh, babaları Koç T ise nasıl yapmasınlar... Ama sen hiç kızların takımlarını çalıştırmıyorsun, değil mi? Ne futbol, ne softbol, ne hokey. Sadece erkek çocuklar... Yazın beyzbol, sonbaharda Pop Warner ve kışın da YMCA basketbolu; ama bu sonuncusunda yalnızca seyirci oluyorsun. Cumartesi öğleden sonraları YMCA'ye gidip yetenek avcılığı yapıyorsun, öyle değil mi? Süratli ve çevik oğlanlar arıyorsun. Belki de, hazır oradayken kısa şortlarla nasıl göründüklerine de bakıyorsundur."

Ralph o aşamada Howie'nin savcıyı durdurmasını bekledi ama o ses çıkarmadı; en azından o anda. Yüzü tamamen ifadesizdi. Sadece gözleri hareket ediyordu. *Kim bilir ne müthiş poker oynuyordur,* diye düşündü Ralph.

Oysa Terry gülümsemeye başlamıştı. "Bunu Willow Rainwater'dan öğrenmiş olmalısın. Ne kadın, değil mi? Cumartesi öğleden sonraları onu oyuncularına kükrerken duyacaksın... *'Pozisyon al, gövdeni kullan, şimdi TURNİKE AT!'* Rainwater nasıl, iyi mi?"

"Sen söyle," dedi Samuels. "Ne de olsa salı gecesi gördün onu."

"Hayır, görme–"

Terry başka bir şey söyleyemeden Howie onun omzunu sıktı. "Bu saçma sorgulamayı keselim artık, tamam mı? Sadece bize Terry'nin neden burada olduğunu söyleyin."

"Bize salı gecesi nerede olduğunu söyle," dedi Samuels. "Başlamıştın, devam et ve bitir."

"Ben–"

Fakat Howie bir kez daha –bu defa daha sertçe– omzunu sıkıp susturdu onu. "Hayır, Bill, böyle olmayacak. Elinizde ne varsa bize söyleyin, yoksa derhal basına gidip, Flint City'nin önde gelen yurttaşlarından birini Frank Peterson cinayetinden dolayı tutukladığınızı, üzerine çamur bulaştırdığınızı, karısını ve kızlarını dehşete düşürdüğünüzü ve bunun nedenini açıklamadığınızı söylerim."

Samuels dönüp Ralph'a baktı. Ralph omuz silkti. Savcı orada olmasaydı, Ralph çabuk bir itiraf gelir umuduyla çoktan delilleri ortaya dökerdi.

"Hadi, Bill," dedi Howie. "Adam evine gidip ailesiyle birlikte olmak istiyor."

Samuels sırtlan gibi sırıttı; diş gösterme zamanıydı. "Delilleri mahkemede görecek, Howard. Pazartesi günü, ön duruşmada."

Ralph nezaket dokusunun giderek inceldiğini hissediyordu; bunun için önce Bill'i, sonra da bu korkunç suçu işleyen kişiyi

sorumlu tutuyordu. Herkes gibi Bill de öfke içindeydi ama bu mazeret değildi.

"Başlamadan önce benim bir sorum var," dedi Ralph havayı biraz yumuşatmaya çalışarak. "Sadece bir tane. Kabul mü, Sayın Avukat? Nasılsa öğrenebileceğimiz bir şey."

Howie dikkatini Samuels'dan ayırabileceği için memnun oldu. "Sor bakalım."

"Kan grubun nedir Terry? Biliyor musun?"

Terry, Howie'ye baktı, Howie omuzlarını silkti. Sonra Ralph'a döndü. "Bilmek zorundayım. Çok ender olduğu için yılda altı kez Kızıl Haç'ta kan veririm."

"AB pozitif mi?"

Terry gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl bildin?" Sonra cevabın ne olduğunu tahmin ederek, "Ama o kadar da ender değildir," dedi. "Gerçekten ender olan grup, AB negatiftir. Nüfusun sadece yüzde biri. Kızıl Haç bu gruptaki insanları daima hızlı arama listesinde tutar."

"Ender olan şeyler denince aklıma hep parmak izleri gelir," dedi Samuels bir sohbet konusu açıyormuş gibi. "Herhalde duruşmalarda hep konu olduğu için."

"Oysa jüri kararlarında pek etkili olmaz," dedi Howie.

Samuels ona aldırmadı. "Birbiriyle eşleşen iki ayrı parmak izi yoktur. Tek yumurta ikizlerinde bile çok küçük farklılıklar bulunur. Senin tek yumurta ikizin yok, değil mi Terry?"

"Peterson'ın öldürüldüğü yerde benim parmak izimin bulunduğunu söylemiyorsun, değil mi?" Terry'nin yüzünde katıksız bir hayret ifadesi vardı. Ralph onu takdir etti; harika bir aktördü ve belli ki sonuna kadar bu rolü oynamaya devam edecekti.

"Elimizde o kadar çok parmak izi var ki, saymakta bile zorluk çekiyorum," dedi Ralph. "Peterson'ı kaçırmak için kullandığın o beyaz minibüste var. Minibüsün arkasında bulduğumuz, oğlana ait bisiklette var. Shorty's Pub'ın arkasında minibüsü bırakıp aldığın Subaru'da var." Sustu. "Ve Peterson'ı sodomize etmek

için kullanılan dalda var; o dalın neden olduğu iç yaralar bile oğlanı öldürmeye yeterdi."

"Bu izler için parmak izi tozu veya ultraviyole ışın gerekmedi," dedi Samuels. "O izler oğlanın kanında vardı."

İşte bu aşamadayken, yanında avukatı olsun olmasın, suçlular –yüzde doksan beşi– çözülürlerdi. Ama Terry değil. Ralph onun yüzünde şok ve hayret gördü, ama suçluluk ifadesi yoktu.

"Parmak izleri var," dedi Howie. "Peki. Parmak izlerinin sonradan bir yere yerleştirilmesi ilk kez olmuyor."

"Belki birkaçı olabilir," dedi Ralph. "Ama yetmiş tanesi? Seksen? Peki, hem kanda hem de suç aletinde olabilir mi?"

"Ayrıca bir sürü tanığımız da var," dedi Samuels. Parmaklarıyla saymaya başladı. "Gerald's Fine Market'in otoparkında Peterson'a yanaşırken görüldün. Çocuğun bisikletini, kullandığın minibüsün arkasına sokarken görüldün. Oğlanın seninle birlikte minibüse girişi görüldü. Üstün başın kan içinde, cinayetin işlendiği ormandan çıkarken görüldün. Daha devam edebilirim ama annem bana hep, 'Birazını da daha sonraya sakla,' derdi."

"Görgü tanıklarına her zaman güvenilemez," dedi Howie. "Parmak izleri bir dereceye kadar, ama görgü tanıkları..." Başını iki yana salladı.

Ralph söze girdi. "Kabul, hiç değilse çoğu vakada. Ama bunda değil. Kısa bir süre önce biriyle konuşmuştum, Flint City'nin 'küçük bir kasaba'dan başka bir şey olmadığını söylemişti bana. Bunun tamamen doğru olduğuna emin değilim, ama Batı Yakası halkı iç içedir ve orada Bay Maitland'ı herkes tanır. Terry, seni Gerald's Market'te gören kadın senin komşun, Figgis Park'taki ormandan çıkarken gören kız da seni çok iyi tanıyor; sadece Barnum Street'te evinin biraz ötesinde yaşadığı için değil, bir keresinde onun kaybolan köpeğini bulup getirdiğin için de."

"June Morris mi?" Terry samimi bir hayretle Ralph'a bakıyordu. *"Junie mi?"*

"Başkaları da var," dedi Samuels. "Bir sürü."

"Willow?" Terry'nin soluğu karnına bir yumruk yemiş gibi ıkanmıştı.

"Bunların hepsi seni fotoğrafından teşhis etti," dedi Ralph. "Hiç tereddüt etmeden."

"Müvekkilimin fotoğrafında, üstünde Golden Dragons tişörtü ve şapkası da var mıydı?" diye sordu Howie. "İfadeyi alan memur, parmağını o fotoğrafın üstüne mi koymuştu?"

"Öyle olmayacağını sen de bilirsin," dedi Ralph. "Hiç değilse bildiğini umuyorum."

"Bu tam bir kâbus!" dedi Terry.

Samuels halden anlar bir ifadeyle gülümsedi. "Seni anlıyorum. Bu kâbusu sonlandırmak için yapacağın tek şey, bunu neden yaptığını söylemek."

Sanki bu koca dünyada aklı başında herhangi birinin anlayabileceği bir neden olabilirmiş gibi, diye geçirdi içinden Ralph.

"Bu bir fark yaratabilir," dedi Samuels. "Ama bunu DNA sonuçları gelmeden önce yapman gerekiyor. Elimizde çok sayıda numune var ve yanağından alınanlarla eşleşirse..." Omuzlarını silkti.

"Anlat bize," dedi Ralph. "Bu geçici bir çılgınlık mıydı veya dayanamadığın bir cinsel dürtü müydü? Neydi, söyle bize." Sesinin fazla yükseldiğini fark edip alçaltmayı düşündü, ama sonra, ne olmuş yani, dedi içinden. *"Adam ol ve söyle!"*

Terry, karşısındaki adamlardan ziyade kendi kendine konuşur gibi, "Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum," dedi. "Salı günü kasabada bile değildim."

"O halde neredeydin?" diye sordu Samuels. "Hadi, suçu bize at. Güzel masallara bayılırım. Lisedeyken bütün Agatha Christie romanlarını okumuştum."

Terry dönüp Gold'a baktı, avukatı başını sallayarak onay verdi. Ralph, Howie'nin artık endişeli göründüğünü düşünüyordu. Kan grubu ve parmak izleriyle ilgili duydukları onu fena sarsmış, görgü tanıklarının ifadeleriyse daha da beter etmişti. Ama onu en çok sarsan şey, müvekkilinin küçük Junie Morris tarafından

görüldüğünü duymak olmuştu. Kayıp köpeği Koç T tarafından bulunup getirilen küçük kız.

"Cap City'deydim. Salı sabahı saat onda gittim, çarşamba gecesi geç bir saatte döndüm. Eh, dokuz buçuk benim için geç sayılır."

"Herhalde yanında kimse yoktu," dedi Samuels. "Şöyle tek başına dolaşıp kafanı dinlendirmek istedin, değil mi? Büyük maça hazırlanmak için?"

"Ben–"

"Kendi otomobilini mi yoksa beyaz minibüsü mü kullandın? Sahi, o minibüsü nereye sakladın? Dahası, New York plakalı bir araç çalmayı nasıl başardın? Bu konuda bir teorim var ama senin bunu doğrulaman veya inkâr etmeni–"

"Yahu, söyleyeceklerimi dinleyecek misiniz?" dedi Terry. İnanılmazdı; yine gülümsemeye başlamıştı. "Belki duymaktan korkuyorsunuzdur. Belki gerçekten korkmanız gerekir. Boğazınıza kadar boka battınız, Bay Samuels ve giderek daha derine batıyorsunuz."

"Öyle mi? O halde bu görüşme bittikten sonra çıkıp evine gidebilecek olan kişi neden benim?"

"Sakin ol," dedi Ralph alçak sesle.

Samuels ona döndü, ensesindeki saç kümesi öne arkaya sallanıyordu. Ralph o anda bunu hiç komik bulmadı. "Bana sakin olmamı söyleme, dedektif. Burada bir ağaç dalıyla bir oğlan çocuğunun ırzına geçen, sonra da yamyam gibi boğazını parçalayan bir adamın karşısında oturuyoruz!"

Gold başını kaldırıp köşedeki kameraya baktı ve yargıca ve jüriye hitap eder gibi konuştu. "Kızgın bir çocuk gibi davranmayı bırakın, Bay Bölge Savcısı, yoksa bu görüşmeyi hemen bitiririm!"

"Yalnız değildim," dedi Terry, "ve o beyaz minibüsle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Cap City'ye Everett Roundhill, Billy Quade ve Debbie Grant'la birlikte gittim. Yani Flint Lisesi İngilizce Bölümünün bütün öğretmenleriyle. Kendi Expedition marka otomobilimin kliması arızalı olduğu için Everett'ın arabasıyla gittik.

Bölüm başkanı olan Ev'in bir BMW'si var. Çok geniştir. Liseden ayrıldığımızda saat ondu."

Samuels akla ilk gelecek soruyu soramayacak kadar şaşırdığı için bunu Ralph sordu. "Yaz tatillerinin ortasında dört İngilizce öğretmenini Cap City'ye çeken şey neydi?"

"Harlan Coben," dedi Terry.

"Harlan Coben da kim?" diye sordu Samuels. Polisiye romanlara olan ilgisi Agatha Christie'yle bitmiş olmalıydı.

Ralph bu yazarı tanıyordu. Kendisi pek roman okumazdı ama karısı okurdu. "Polisiye roman yazarı mı?"

"Evet," dedi Terry. "Bakın, Üç-Eyalet İngilizce Öğretmenleri adında bir grup var. Bu grup her yıl üç günlük bir yaz ortası etkinliği düzenler. Bir araya gelebileceğimiz tek zaman budur. Seminerler, paneller ve bu gibi şeyler yapılır. Bu etkinlikler her yıl farklı bir şehirde düzenlenir. Bu yıl sıra Cap City'deydi. Ne var ki, yazları bile olsa İngilizce öğretmenlerini bir araya getirmek zordur, çünkü tatilde yapacakları öyle çok şey vardır ki... Okul zamanı yapamayacakları boya-badana, tamirat işleri, ailece gidilecek tatiller ve bir dolu yaz etkinliği. Benim uğraşım ise Küçükler Ligi ve Şehir Ligi olur. Bu nedenle grup daima ikinci gün için ünlü bir ismi konuşmacı olarak getirmeye çalışır. En çok katılım da o gün olur."

"Bu defa da geçen salıya denk geldi, öyle mi?" dedi Ralph.

"Evet. Bu yılın toplantısı 9 Temmuz Pazartesi–11 Temmuz Çarşamba arası Sheraton'daydı. Ben beş yıldır bu toplantılara katılmamıştım, ama Ev bana açılış konuşmasını Coben'ın yapacağını ve diğer İngilizce öğretmenlerinin de etkinliğe katılacağını söyleyince, salı ve çarşamba antrenmanlarını yaptırmaları için Gavin Frick ve Baibir Patel'in babasını ayarladım. Önümüzde bir yarı final maçı varken bunu yapmak bana çok zor geldi ama ne de olsa perşembe ve cuma antrenmanları için burada olacaktım ve Coben'ı kaçırmak istemiyordum. Bütün kitaplarını okudum. Kurgusu çok iyidir ve mizah anlayışı da vardır. Ayrıca, bu yılın teması popüler yetişkin romanlarının yedinci sınıftan on ikinci

sınıfa kadar okutulması üzerineydi ki, bu konu yıllardan beri tartışılmaktaydı; özellikle de ülkenin bu kısmında."

"Uzatma," dedi Samuels. "Sadede gel."

"Peki. Hep birlikte gittik. Yemeğe katıldık, Coben'ın konuşması sırasında oradaydık, akşam sekizdeki panele katıldık, geceyi orada geçirdik. Ev ve Debbie tek kişilik odalarda kaldılar, ama ben iki kişilik bir odada kalıp masrafı Billy Quade'le paylaştım. Evine bir müştemilat yaptırdığı için tasarruf etmek zorunda olduğunu söylemişti. Hepsi söylediklerimi doğrulayacak ve tanıklık edecektir." Terry ellerini kaldırıp Ralph'a baktı. *"Oradaydım.* İşin özeti bu işte."

Odaya sessizlik çökmüştü. Sonunda Samuels, "Coben'ın konuşması saat kaçtaydı?" diye sordu.

"Üçte," dedi Terry. "Salı öğleden sonra saat üçte."

"Ne kadar da uygunmuş!" dedi Samuels.

Howie Gold'un ağzı kulaklarındaydı. "Ama senin için değil."

Saat üçte, diye düşündü Ralph. Neredeyse Arlene Stanhope'un Terry'yi, Frank Peterson'ın bisikletini çalıntı minibüsün arkasına koyduğunu ve sonra çocuğu yolcu koltuğuna oturtup oradan gidişini gördüğü zaman. Hayır, *neredeyse* değil. Bayan Stanhope belediye binası saatinin tam o anda çalarak saati duyurduğunu söylemişti.

"Konuşma Sheraton'ın büyük toplantı odasında mıydı?" diye sordu Ralph.

"Evet. Yemek salonunun tam karşısındadır."

"Ve sen bunun tam üçte başladığına eminsin?"

"Grup yöneticisi açılış konuşmasını o saatte yaptı ve en az on dakika sürdü."

"Peki, Coben'ın konuşması ne kadar sürdü?"

"Sanırım kırk beş dakika. Sonra da soruları aldı. Bitirdiğinde saat dört buçuk olmuştu."

Düşünceler, Ralph'ın zihninde hava cereyanına kapılmış kâğıt parçaları gibi dönüp duruyordu. Hiç bu kadar gafil avlandığı bir durumu hatırlamıyordu. Daha işin başındayken Terry'nin

günlük davranışlarını ve eylemlerini etraflıca araştırmaları gerekirdi; fakat pazartesi sabahı durumu farklı görüyorlardı. O, Samuels ve eyalet polisi Yune Sablo, tutuklamadan önce Maitland hakkında soruşturma yaparlarsa, çok tehlikeli bir suçluyu önceden uyarmış olacakları konusunda hemfikirdiler. Ayrıca, ellerinde onca delil varken bu gereksiz bir zaman kaybı olacaktı. Oysa şimdi...

Yan gözle Samuels'a baktı, ama onda bir ışıltı göremedi; adamın yüzünde hayret ve kuşku karışımı bir ifade vardı.

"Büyük bir hata yaptınız," dedi Gold. "Eminim, şimdi ikiniz de bunu anlıyorsunuzdur."

"Hata falan yok," dedi Ralph. "Elimizde parmak izleri var, onu tanıyan görgü tanıkları var ve çok geçmeden ilk DNA sonucu da gelecek. Bir eşleşme olduğu takdirde olay biter."

"Ama çok geçmeden elimize geçecek başka bir şey de olabilir," dedi Gold. "Biz burada konuşurken benim hafiyem de bu işin peşinde. Ona çok güvenirim."

"Ne?" diye patladı Samuels.

Gold gülümsedi. "Alec'in ne getirdiğini görmeden neden sürprizin tadını bozalım? Eğer müvekkilimin bana söylediği şey doğru çıkarsa, sanırım kayığında bir delik daha açılacak, Bill. Zaten şu anda fena halde su alıyor."

Söz konusu Alec, Eyalet Emniyet Müdürlüğü'nden emekli olmuş eski bir dedektif olan Alec Pelley'ydi; artık tamamen ceza avukatları için çalışıyordu. Ücreti yüksekti ama işinde çok iyiydi. Birlikte içki içtikleri bir gece Ralph ona neden Karanlık Tarafa geçtiğini sormuştu. Pelley, daha sonra suçsuz olduklarını anladığı dört kişiyi hapse attırdığı için bunun kefaretini ödemesi gerektiğini söylemişti. "Ayrıca," demişti, "eğer golf oynayamıyorsan, emeklilik çok boktan bir şey."

Pelley'nin bu defa neyin peşinde olduğunu tahmin etmeye çalışmanın yararı yoktu, ama bunun bir yanıltmaca veya savunma avukatı blöfü olduğunu düşünmemek gerekirdi. Ralph suçluluk ifadesi görebilme ümidiyle bir kez daha Terry'nin yüzüne

baktı, ama sadece endişe, öfke ve şaşkınlık gördü – işlemediği bir suç için tutuklanmış bir adamın ifadesi.

Fakat bu suçu işlemişti, bütün deliller bunu gösteriyordu ve DNA sonucu da tabuta çakılan son çivi olacaktı. Öne sürdüğü kanıtlar ve mazeretler çok ince bir şekilde ayarlanmış yanlış yönlendirme aracıydı; bir Agatha Christie (veya Harlan Coben) romanından çıkmış gibiydi. Ralph ertesi sabah bu iddiayı çökertmek için önce Terry'nin meslektaşlarıyla görüşecek, sonra Coben'ın konuşmasının başlangıç ve bitiş saatleri başta olmak üzere o etkinlik hakkında bilgi toplayacaktı.

Daha bu işe girişmeden bile Terry'nin suç zamanında başka yerde olduğuna dair kanıtlarında bir gedik görüyordu. Arlene Stanhope saat üçte Frank Peterson'ın Terry'yle birlikte beyaz minibüse bindiğini görmüştü. June Morris altı buçuk civarında Terry'yi üstü başı kan içinde Figgis Park'ta görmüştü; kızın annesi, June evden çıktığında televizyonda hava durumunun sunulduğunu söylemişti. Böylece, arada üç buçuk saatlik bir boşluk kalıyordu ki, bu süre Cap City ile Flint City arasındaki yüz kilometrelik yolu kat etmek için fazlasıyla yeterdi.

Ya Bayan Stanhope'un Gerald's Fine Market otoparkında gördüğü kişi Terry Maitland değilse? Ya Terry'ye benzeyen bir suç ortağıysa? Ya da tıpkı Terry gibi Golden Dragons şapkası ve forması giymiş biriyse? Bayan Stanhope'un ileri yaşı ve şişe camı gibi gözlüğü hesaba katılmazsa, akla yatkın bir ihtimal değildi.

"Burada işimiz bitti mi baylar?" diye sordu Gold. "Çünkü Bay Maitland'ı burada tutmakta kararlıysanız, yapacak bir hayli işim olacak. Listenin başında da medyaya açıklama yapmak var. Hoşuma giden bir şey değildir, ama–"

"Yalan söylüyorsun!" dedi Samuels.

"Ama bu sayede muhabirleri Terry'nin evinden uzaklaştırıp çocuklarının gazeteciler tarafından taciz edilmeden eve girmelerini sağlamış olurum. Hepsinden öte, bu sayede hayatlarından hoyratça çaldığınız huzurun birazını bulabilirler."

"Bu lafları televizyon kameralarına sakla," dedi Samuels. O da yargıç ve jüri karşısındaymış gibi Terry'yi işaret etti. "Müvekkilin bir çocuğa işkence yaptı ve öldürdü; eğer ailesi bundan zarar görmüşse, bunun sorumlusu kendisidir."

"İnanılmazsın!" dedi Terry. "Beni tutuklamadan önce hiçbir şey sormadınız. Tek bir soru bile!"

"Konuşmadan sonra ne yaptın, Terry?" diye sordu Ralph.

Terry kafasını toparlamak istercesine başını iki yana salladı. "Sonra mı? Herkes gibi ben de sıraya girdim. Ama Debbie yüzünden sıranın epey sonlarındaydık. Debbie tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi ve ayrılmayalım diye onu beklememizi istedi. Tuvalette çok uzun süre kaldı. Soru-cevap faslı bittikten sonra bir sürü erkek de tuvalete gitmişti, ama kadınların işi daima daha uzun sürüyor. Ev ve Billy ile gazete büfesine gidip orada bekledik. Debbie yanımıza geldiğinde kuyruk ta lobiye kadar uzamıştı."

"Ne kuyruğu?" diye sordu Samuels.

"Siz mağarada mı yaşıyorsunuz, Bay Samuels? *İmza kuyruğu!* Herkesin elinde Coben'ın son kitabı *I Told You I Would* vardı. Ben kendi nüshamı imzalattım, tarih atıldı ve alıp çantama koydum; isterseniz size gösterebilirim. Tabii evimdeki diğer eşyalarımla birlikte alıp götürmediyseniz... Biz imza masasına gelebildiğimizde saat beş buçuğu geçiyordu."

Eğer böyleyse, Ralph'ın Terry'nin anlatımında bulduğu hayali gedik, iğne deliği kadar ufalmıştı. Teorik olarak Cap City'den Flint City'ye otomobille bir saatte gitmek mümkündü –hız limiti yüz kilometreydi ama yüz yirmi-yüz kırk da yapsanız polisler dönüp bakmazdı– ama Terry bu cinayeti işleyecek zamanı nasıl bulacaktı? Tabii ona benzeyen suç ortağı yapmadıysa... Peki, ağaç dalı dahil her yerde Terry'nin parmak izleri varken bu nasıl mümkün olabilirdi? Dahası, Terry neden kendisine benzeyen, kendisi gibi giyinen bir suç ortağı kullansın ki? Cevap: Kullanmazdı.

"Sen kuyruktayken diğer İngilizce öğretmenleri de sonuna kadar seninle birlikte miydi?" diye sordu Samuels.

"Evet."

"İmza işi de büyük salonda mıydı?"

"Evet. Galiba oraya balo salonu diyorlar."

"Hepiniz kitaplarınızı imzalattıktan sonra ne yaptınız?"

"Kuyruktayken tanıştığımız Broken Arrow'dan İngilizce öğretmenleriyle birlikte yemeğe gittik."

"Nereye gittiniz?" diye sordu Ralph.

"Firepit denilen bir yere. Otelden üç blok ötedeki bir et restoranı. Oraya vardığımızda saat altıydı, yemekten önce bir-iki kadeh içki içtik, yemekten sonra da tatlı yedik. Güzel vakit geçirdik." Terry bunu özlem dolu bir ifadeyle söylemişti. "Sanırım dokuz kişilik bir grup olmuştuk. Birlikte otele kadar yürüdük, akşam paneline katıldık. Panelde *Bülbülü Öldürmek* ve *Mezbaha No 5* gibi kitaplarda karşılaşılan zorluklar tartışıldı. Ev ve Debbie panel bitmeden önce ayrıldı ama Billy'yle ben sonuna kadar kaldık."

"Yani saat kaça kadar?" diye sordu Ralph.

"Dokuz buçuk civarı."

"Peki sonra?"

"Billy'yle birlikte barda bira içtikten sonra odamıza gidip yattık."

Peterson kaçırıldığı saatte ünlü bir yazarın konferansını dinliyordu, diye düşündü Ralph. Peterson öldürüldüğü zaman en az sekiz kişiyle birlikte yemekteydi. Willow Rainwater onu Gentlemen, Please'den taksisine alıp Dubrow tren istasyonuna götürdüğünü iddia ettiği zaman, yasaklanmış kitapların tartışıldığı bir panele katılmıştı. Meslektaşlarıyla konuşacağımızı, Broken Arrow'daki öğretmenleri bulacağımızı, Sheraton'ın barındaki barmenle konuşacağımızı mutlaka biliyordur. Otelin güvenlik kamerası kayıtlarına, Harlan Coben'ın imzaladığı kitabına bakacağımızı da biliyordur. Bütün bunları mutlaka biliyordur; aptal değil ya...

Varılan sonuç –anlattıkları doğrulanacaktı– hem kaçınılmaz hem de inanılmazdı.

Samuels masanın üzerinden öne doğru uzandı. "Salı günü saat üçle sekiz arasında bütün zamanını diğerleriyle birlikte geçirdiğine inanmamızı mı bekliyorsun? Bütün zamanını?"

Terry ona sadece lise öğretmenlerine özgü olan bir bakış attı: *Ahmak olduğunu biliyorum ama bunu söyleyerek seni arkadaşlarının önünde mahcup etmeyeceğim.* "Tabii ki hayır. Coben'ın konferansı başlamadan önce ben de tuvalete gittim. Bir kere de o et restoranına gittim. Belki mesanemi boşaltırken geçen o bir buçuk dakika içinde Flint'e dönüp zavallı Frank Peterson'ı öldürdüğümü jüriye anlatabilirsin. Sence bunu yerler mi?"

Samuels dönüp Ralph'a baktı. Ralph omuzlarını silkti.

"Şimdilik başka sorumuz yok," dedi Samuels. "Bay Maitland şehir hapishanesine götürülecek ve pazartesi günkü ön duruşmaya kadar gözetim altında kalacak."

Terry'nin omuzları çöktü.

"En başından beri niyetin buydu, değil mi?" dedi Gold. "Ve istediğini yapacaksın."

Ralph savcının bir kez daha patlayacağını sandı ama bu kez Samuels onu şaşırttı. O da neredeyse Maitland kadar usanmış görünüyordu. "Yapma Howie. Bu deliller varken başka seçeneğim olmadığını sen de bilirsin. Ayrıca DNA sonuçlarında eşleşme çıktığı zaman zaten oyun bitecek."

Bir kez daha öne uzanarak Terry'yle burun buruna geldi.

"Hâlâ iğneden kurtulmak için bir fırsatın var, Terry. Çok büyük bir fırsat değil, ama var işte. Bu fırsatı kullanmanı tavsiye ederim. Bırak maval okumayı ve itiraf et. Bunu oğullarını en korkunç bir şekilde kaybetmiş olan Fred ve Arlene Peterson için yap. Kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Terry, Samuels'ın beklediği gibi yüzünü geri çekmedi. O da öne uzandı; Samuels ondan bulaşıcı bir hastalık kapmaktan korkuyormuş gibi geri çekildi. "İtiraf edecek bir şey yok, efendim.

Frank Peterson'ı ben öldürmedim. Asla bir çocuğa zarar vermem. Yanlış adamı tutukladınız."

Samuels iç geçirip ayağa kalktı. "Pekâlâ, sana bir fırsat verildi. Bundan sonra... Tanrı yardımcın olsun."

22

FLINT CITY HASTANESİ

PATOLOJİ VE SEROLOJİ BÖLÜMÜ

Kime: Dedektif Ralph Anderson
Komiser Yunel Sablo
Bölge Savcısı William Samuels.

Kimden: Dr. F. Ackerman, Patoloji Şefi

Tarih: 12 Temmuz

Konu: Otopsi Ek Raporu / KİŞİYE ÖZEL VE GİZLİDİR.

Konu hakkında tarafımdan istenen görüş aşağıda belirtilmiştir.

Frank Peterson (11 Temmuz'da, şahsım ve asistanım Dr. Alvin Barkland tarafından uygulanan) otopsi sonucunda hazırlanan raporda belirtildiği gibi, fiili livataya maruz kalması ölümünde bir etkense de, kesin ölüm nedeninin eksanguinasyon (aşırı kan kaybı) olduğuna şüphe yoktur.

Peterson'ın yüzünde, boğazında, omzunda, göğsünde, sağ tarafında ve gövdesinde diş izleri bulunmuştur. Bu yara izlerine cinayet sahnesi fotoğraflarıyla birlikte bakılınca akla şu ihtimal gelmektedir: Peterson şiddetli bir şekilde sırtüstü yere çarpılmış ve en az altı kere, belki on kere ısırılmıştır. Daha sonra yüzüstü çevrilip fiili livata uygulanmıştır. O sırada Peterson mutlaka baygın durumda

olmalıdır. Ya fiili livata sırasında ya da hemen sonra fail menisini boşaltmıştır.

Bu raporu "kişiye özel ve gizli" olarak etiketledim, çünkü bu vakanın çeşitli noktaları ifşa edilirse, sadece yerel basında değil ülke çapında sansasyon yaratacaktır. Peterson'ın vücudunun çeşitli parçaları, özellikle sağ kulakmemesi, sağ meme ucu, soluk borusunun bir kısmı ve yemek borusu kayıptır. Fail bu vücut parçalarını ve ense kökünün büyük bir kısmını ganimet olarak almış olabilir. Aslında bu en iyi durum senaryosudur. Bunun alternatifi olan teori ise failin bunları yemiş olmasıdır.

Vakanın sorumluları olarak sizler uygun gördüğünüz şeyleri yapacaksınız; ama bu olguları ve benim vardığım sonuçları sadece medyaya değil, faili mahkûm edebilmek için kesinlikle gerekli olmadığı takdirde mahkemede bile ifşa etmemenizi önemle tavsiye ederim. Böyle bir bilgiye anne ve babasının nasıl tepki göstereceği tahmin edilebilir, ama kim bunu ister ki? Eğer haddimi aşmışsam özür dilerim, ama bu durumda kendimi bunları söylemeye mecbur hissettim. Ben bir doktorum, bölge adli tabibiyim, ama aynı zamanda da bir anneyim.

Yalvarırım, bu çocuğu kirletip öldüren adamı bir an önce yakalayın. Yoksa mutlaka aynı şeyi tekrar yapacaktır.

Felicity Ackerman, M.D.
Flint City Hastanesi
Patoloji Şefi
Flint County Adli Tabibi.

23

Flint City polis merkezinin ana salonu büyük sayılırdı, ama Terry Maitland'ı bekleyen dört adam –iki eyalet polisi ve bölge hapishanesinin iki görevlisi– iri yapılarıyla mekânı yeterince dolduruyordu. Başına gelenlerden dolayı hâlâ sersemlemiş bir halde olmasına rağmen Terry bunu gülünç buldu. Bölge hapishanesi sadece dört blok ötedeydi. Onu bir kilometreden az bir uzaklıktaki yere götürmek için bu kadar insan getirilmişti.

"Ellerini uzat," dedi hapishane görevlilerinden biri.

Terry ellerini uzattı, bileklerine yeni bir kelepçe geçirildi. Howie'yi görmek için bakınırken bir an tıpkı beş yaşındayken oyun parkındaki ilk gününde annesi elini bıraktığı an duyduğu endişeyi hatırladı. Howie boş bir masanın köşesine oturmuş, cep telefonuyla konuşuyordu, ama Terry'nin yüzündeki ifadeyi görünce konuşmasını bitirip yanına geldi.

"Mahkûma dokunmayın, efendim," dedi Terry'ye kelepçe takan memur.

Gold ona aldırmadı. Elini Terry'nin omzuna koydu ve "Her şey yoluna girecek," dedi. Sonra hem kendisini hem de müvekkilini şaşırtan bir şey yaptı ve Terry'yi yanağından öptü.

Dört adam onu merdivenlerden indirip çakarları yanıp sönen bir polis otomobilinin eşlik ettiği hapishane nakil aracına yönlendirirken Terry bu öpüşü aklında tuttu. Ve Howie'nin söylediği şeyi. Özellikle de kameraların ışıkları ona doğrulmuşken ve flaşlar patlarken, sorular kurşun gibi yağarken... *Suçunuz kesinleşti mi, bunu siz mi yaptınız, suçsuz musunuz, itirafta bulundunuz mu, Frank Peterson'ın ebeveynlerine ne söylemek istersiniz?*

Her şey yoluna girecek, demişti Howie; Terry'nin tutunacağı dal da buydu.

Fakat tabii ki öyle olmayacaktı.

PARDON

14 Temmuz–15 Temmuz

1

Alec Pelley, pille çalışan çakarı Explorer marka otomobilinin torpido gözünde bulundururdu. Onu kullanmak hep ikilemde kaldığı bir sorun haline gelmişti: Eyalet Emniyetinden emekli olduğu için bunu kullanması artık kesinlikle yasal değilse de, hâlâ Cap City Yedek Polisi olduğu için bazı durumlarda pekâlâ kabul edilebilirdi. Öyle ya da böyle, o anda bunu gösterge panelinin üstüne koyup çalıştırması şarttı. Bunun sayesinde Cap City'den Flint'e rekor sayılacak bir sürede gelebilmişti ve saat dokuzu çeyrek geçe Barnum Court 17 numaralı evin kapısını çalabiliyordu. Burada gazeteciler yoktu ama sokağın biraz ötesinde, Maitland'ların evi olduğunu tahmin ettiği yerde televizyon kameralarının ve canlı yayın araçlarının ışıklarını görebiliyordu. Göründüğü kadarıyla et sineklerinin hepsi Howie'nin hazırlıksız yaptığı basın toplantısına üşüşmemişlerdi. Howie de bunu beklemiyordu zaten.

Kapıyı sarı saçlı tıknaz bir adam açtı; dudaklarını o kadar sıkı bastırmıştı ki, ağzı neredeyse yok gibiydi. Adam, "Defol git buradan!" demeye hazırdı. Arkasında duran yeşil gözlü sarışın kadın ondan altı santim daha uzundu; makyajsız ve gözleri şiş olmasına rağmen çok daha güzeldi. Kadın o anda ağlamıyordu ama evin içinde bir yerde ağlayan biri vardı. Bir çocuk. Maitland'ın kızlarından biri olmalı, diye düşündü Alec.

"Bay ve Bayan Mattingly? Adım Alec Pelley. Howie Gold sizi aradı mı?"

"Evet," dedi kadın. "İçeriye gelin, Bay Pelley."

Alec tam içeriye girmek için adımını attığında ondan on beş santim daha kısa olan, fakat buna hiç aldırmayan Mattingly önünü kesti. "Bize kimliğinizi gösterir misiniz lütfen?"

"Elbette." Alec ona ehliyetini de gösterebilirdi ama Yedek Polis kimlik kartını tercih etti. Gerekli olduğunda rock konserlerinde, rodeo yarışmalarında, profesyonel güreş maçlarında ve Coliseum'da üç yılda bir yapılan Monster Truck Jam gösterilerinde güvenlik görevlisi olarak çalıştığını ya da arada bir Cap City iş merkezinde park sayaçlarını kontrole gönderildiğini bilmelerine gerek yoktu. Bir zamanlar Eyalet Emniyet Müdürlüğü'nde dört detektifin amiri olan biri için aşağılayıcı bir durumdu bu; fakat Alec bunu dert etmiyordu, açık havada güneşin tadını çıkarmak çok keyifliydi. Ayrıca İncil'i de çok iyi bilirdi: "Tanrı mağrurları sevmez, alçakgönüllüleri kutsar."

"Teşekkür ederim," dedi Bay Mattingly, yana çekilip elini uzattı.

Alec sıkı bir tokalaşma için hazırlanmışken hayal kırıklığına uğradı.

"Genellikle kuşkucu bir insan değilimdir; burası da sakin, huzurlu bir semt; ama artık Sarah ve Grace bizim korumamızda olduğu için Jamie'ye çok dikkatli olmamız gerektiğini söyledim. Koç T'ye kızgın çok sayıda insan var ve inanın, bu daha işin başlangıcı. Ne yaptığı iyice yayıldıktan sonra çok daha kötü olacak. Kızları bizden alacağınız için çok memnunum."

Jamie Mattingly ayıplayan bir ifadeyle kocasına baktı. "Babaları her ne yaptıysa –eğer *gerçekten* yaptıysa– bu, kızların suçu değil." Sonra Alec'e döndü. "Çocuklar perişan halde. Özellikle Grace. Babalarının kelepçelenip götürülüşüne tanık oldular."

"Of! Hele bir de nedenini öğrendikleri zaman ne olacak?" dedi Tom Mattingly. "Ve er geç öğrenecekler. Son zamanlarda çocuklar internetin, Facebook'un ve Twitter'ın bağımlısı oldular."

Başını iki yana salladı. "Jamie haklı. Bir insan suçu kanıtlanana kadar masumdur. Amerikan yasası böyledir ama uluorta tutuklama yaptıkları zaman..." İç geçirdi. "Size içecek bir şey ikram edebilir miyiz Bay Pelley? Jamie maçtan önce buzlu çay yapmıştı."

"Teşekkür ederim ama kızları bir an önce eve götüreyim. Anneleri bekliyor." Kızları annelerine teslim etmek Alec'in bu geceki ilk işiydi. Howie ona, makineli tüfekle ateş eder gibi, yapılacak işler listesi vermişti. İkinci iş olarak Cap City'ye dönecek, yolda birkaç telefon görüşmesi yaparak bazı kişilerden yardım isteyecekti. Uzun bir aradan sonra "işe" dönmek ona kendini iyi hissettirmişti; özellikle de park sayaçlarını kontrol işiyle kıyaslayınca...

Kızlar devasa bir düz ekran televizyonun bulunduğu bir odadaydı. Ekranda SpongeBob vardı televizyonun sesi kapalıydı. Birbirine sarılmış, kanepede oturuyorlardı. Üstlerinde hâlâ Golden Dragons tişörtleri ve beyzbol şapkaları vardı. Yüzleri siyah ve altın rengi boyalarla kaplıydı, muhtemelen bunu birkaç saat önce anneleri yapmıştı; o güne kadar dost bildikleri dünya şaha kalkıp bu ailenin bağrında bir delik açmadan önce... Kızlardan küçük olanının yüzündeki boyanın büyük bir kısmı gözyaşlarıyla silinmişti. Büyük olanı, kapıda beliren yabancı adamı görünce kardeşine daha sıkı sarıldı. Kendisi hiç baba olmamışsa da, Alec çocukları severdi. Sarah Maitland'ın içgüdüyle yaptığı bu jest yüreğini sızlattı. Küçük bir çocuk, kendinden küçük bir çocuğu koruyordu.

Odanın ortasına gelip ellerini önünde kavuşturdu. "Sarah? Ben Howie Gold'un arkadaşıyım. Onu tanıyorsun, değil mi?"

"Evet. Babam nasıl, iyi mi?" Fısıltı halindeki sesi ağlamaktan kısılmıştı. Grace dönüp Alec'e bakmadı bile. Yüzü ablasının omzuna dönüktü.

"Evet. Sizi eve götürmemi istedi." Bu tam doğru sayılmazdı ama şimdi titizlenmenin sırası değildi.

"Babam orada mı?"

"Hayır ama anneniz orada."

"Yürüyerek gidebiliriz," dedi Sarah. "Evimiz bu sokağın sonunda. Grace'in elini tutarım."

"Hava karardıktan sonra olmaz," dedi Jamie Mattingly.

Hele bu gece hiç olmaz, dedi içinden Alec. *Bundan sonraki gecelerde de.*

"Hadi, kızlar," dedi Tom yapmacık bir neşeyle. "Sizleri uğurlayayım."

Veranda lambasının ışığı altında Jamie Mattingly her zamankinden solgun görünüyordu. Sağlıklı bir kadınken, üç saat içinde kanser hastası oluvermişti. "Çok kötü," dedi. "Sanki dünya tersine dönmüş gibi. Çok şükür, kendi kızımız burada değil, kampta. Bu gece o maça gitmemizin nedeni, Sarah ve Maureen'in çok yakın arkadaş olmasıydı."

Arkadaşının adını duyunca Sarah ağlamaya başladı ve bu da kardeşinin tekrar ağlamasını tetikledi. Alec, Mattingly ailesine teşekkür etti.

Kızları alıp Explorer'ına götürdü. Kızlar peri masallarındaki gibi el ele tutuşarak, başları önde ağır adımlarla yürüdüler. Alec daha önce yolcu koltuğunu dolduran ıvır zıvırı kaldırmıştı; kızlar biraz sıkışarak da olsa oturabildiler. Grace bir kez daha yüzünü ablasının omzuna gömmüştü.

Alec kızların emniyet kemerlerini bağlamaya gerek görmedi; ne de olsa projektörlerle aydınlatılmış Maitland'ların bahçesiyle aralarında yüz metre bile yoktu. Evin önünde tek bir ekip aracı kalmıştı. Cap City ABC televizyonundan dört-beş adam naklen yayın aracındaki uydu çanağının gölgesinde kahve içiyorlardı. Explorer'ı Maitland'ların garaj yoluna girerken görünce hemen toparlandılar.

Alec camı indirip en etkili "kıpırdama-ellerini kaldır" sesiyle onlara seslendi. *"Tek bir kamera bile istemiyorum! Bu çocuklara tek bir kamera bile doğrultmayın!"*

Bu talimat onları sadece birkaç saniyeliğine durdurdu. Medyanın et sineklerine "görüntü alma" demek, sivrisineklere

"ısırma" demek gibiydi. Alec her şeyin çok farklı olduğu günleri (bir centilmenin bir hanımefendi için kapıyı açtığı o antik dönemi) hatırlıyordu, ama artık o günler geride kalmıştı. Barnum Court'ta beklemeyi seçen tek muhabir –Alec'in hayal meyal hatırladığına göre, hafta sonlarında hava raporu sunan, papyon düşkünü Latin kökenli adam– şimdiden mikrofonunu eline almış, kemerindeki güç kaynağını kontrol ediyordu.

Maitland'ların evinin ön kapısı açıldı. Sarah annesini görünce otomobilden çıkmaya hazırlandı. "Bir dakika bekle, Sarah," dedi Alec ve arkaya uzandı. Evinden çıkmadan önce alt kat banyosundan iki tane havlu almıştı; bunları kızlara verdi.

"Bunlarla gözleriniz hariç bütün yüzünüzü örtün." Gülümsedi. "Tıpkı filmlerdeki haydutlar gibi."

Grace boş gözlerle ona baktı ama Sarah anlamıştı. Havluyu kız kardeşinin başına geçirdi. Alec havluyla Grace'in ağzını ve burnunu kapatırken Sarah da kendi havlusuyla örtündü. Araçtan çıkıp kuvvetli ışık altında havlularını çenelerinin altından sıkarak eve doğru koştular. Hiç de haydutlara benzemiyorlardı; benzedikleri tek şey, kum fırtınasında koşuşan cüce bedeviler olabilirdi. Bir de Alec'in hayatında gördüğü en üzgün ve çaresiz çocuklar...

Marcy Maitland'ın yüzünü örteceği bir havlusu olmadığı için kameraman hemen ona odaklandı.

"Bayan Maitland!" diye seslendi ona papyonlu muhabir. "Kocanızın tutuklanmasıyla ilgili bir yorum yapacak mısınız? Onunla konuştunuz mu?"

Kameranın önüne geçen (ve kameraman daha iyi bir açıdan görmek için yana çekilince onunla birlikte kayan) Alec eliyle papyonluyu işaret etti. "Bahçeye adımını atarsan, sorularını bitişik hücreden Maitland'ın kendisine sorarsın, *et sineği*!"

Papyonlu muhabir aşağılarcasına baktı ona. "Sen kime et sineği diyorsun? Ben burada işimi yapıyorum!"

"Kederli bir kadını ve iki küçük çocuğunu taciz ediyorsun," dedi Alec. "Ne işmiş be!"

Ama kendi işi orada bitiyordu. Bayan Maitland iki çocuğunu alıp içeriye sokmuştu. Artık güvendeydiler – olabildikleri kadar... Ama Alec o çocukların daha çok uzun bir süre güvende olmayacağını biliyordu.

Papyonlu, kaldırımda kaldı, kameramana otomobiline yürüyen Alec'in görüntüsünü almasını işaret etti. "Siz kimsiniz, efendim? Adınız nedir?"

"Bilmiyorum. Bir daha sorarsan yine aynı cevabı alırsın. Burada sana ekmek çıkmaz, bu insanları rahat bırak, tamam mı? Onların bu işle hiçbir ilgisi yok."

Alec bu sözlerinin işe yaramayacağını biliyordu. Komşular şimdiden bahçelerine çıkmış, dört gözle Barnum Court'ta yaşanan dramın bir sonraki aşamasını bekliyorlardı.

Alec garaj yolundan çıkıp batıya doğru yöneldi; kameramanın plakasını çekeceğini, çok geçmeden onun kim olduğunu ve kimin hesabına çalıştığını öğreneceklerini biliyordu. On bir haberleri için televizyonun karşısına geçenlere sunulacak büyük bir haber olmasa da, kaymağın üstündeki çilek yerine geçecekti. Bir an o evin içinde neler yaşandığını düşündü; dehşet içinde, sersemlemiş haldeki anne, aynı durumdaki iki kızını teskin etmeye çalışıyor olmalıydı.

Alec, "Bunu yaptı mı?" diye sormuştu onu arayıp durumu anlatan Howie'ye. Önemli değildi, iş işti, ama daima gerçeği bilmek isterdi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," demişti Howie, "ama Sarah ve Grace'i evlerine götürdükten sonra ne yapman gerektiğini biliyorum."

Alec paralı otoyola giriş tabelasını gördüğü zaman Cap City Sheraton'ın kapı görevlisini aradı. Birçok kişi gibi geçmişte onunla da iş yapmıştı.

2

Ralph ve Bill Samuels kravatlarını gevşetmiş, gömleklerinin yakalarını açmış, Ralph'ın ofisinde oturuyorlardı. Dışarıdaki televizyon kanallarının projektörleri on dakika önce kapatılmıştı. Ralph'ın sabit telefonundaki dört düğme de ışıldıyordu ama gelen aramalara Sandy McGill cevap veriyordu ve saat on birde Gerry Malden gelene kadar da bunu yapmaya devam edecekti. Şimdilik yaptığı iş basitti ve aynı şeyi tekrarlamaktan ibaretti: *Şu anda Flint City Emniyeti herhangi bir yorum yapmayacaktır. Soruşturma devam etmektedir.*

Bu sırada Ralph da kendi telefonuyla meşgul olmuştu. Şimdi telefonunu ceketinin cebine soktu.

"Yune Sablo şehir dışında. Karısının akrabalarını görmek için ailece yola çıkmışlar. Şimdiye kadar bunu iki kere ertelediğini, bu defa başka seçeneği olmadığını, yoksa bir hafta kanepede yatmak zorunda kalacağını söyledi. Kanepe de çok rahatsızmış. Yarın dönecek ve tabii pazartesi günü ön duruşmada bulunacak."

"O halde Sheraton'a başka birini göndeririz," dedi Samuels. "Jack Hoskins'in de tatilde olması ne kötü."

"Hiç de değil," dedi Ralph. Bu lafı Samuels'ı güldürdü.

"Peki, haklısın. Bizim Jackie eyaletin en kötü dedektifi değildir belki ama onun bir altındadır. Sen Cap City Emniyetindeki her dedektifi tanırsın. Uygun birini bulsana."

Ralph başını iki yana salladı. "O işi Sablo yapmalı. Hem vakayı biliyor hem de eyalet polisiyle aramızdaki irtibatı sağlıyor. Onları sinirlendirmenin zamanı değil; özellikle de bu geceki gelişmelerden sonra. Hiç beklemediğimiz şeylerdi..."

Gerçekten de hiç beklemedikleri şeyler olmuştu. Terry'nin samimi hayreti ve tamamen masum görünüşü, Ralph'ı, suçun işlendiği saatte nerde olduğuna, ne yaptığına dair hiç de mümkün görünmeyen o iddiasından daha çok sarsmıştı. Terry'nin

içindeki canavarın sadece o çocuğu öldürmekle kalmayıp yaptığı her şeyi hafızasından silmesi mümkün müydü? Ya sonra? Zihnindeki o boşluğu Cap City'de öğretmenler konferansı gibi sahte bir hikâyeyle mi doldurmuştu?

"Eğer bir an önce birini göndermezsen, Gold'a çalışan o adam–"

"Alec Pelley."

"Evet, o. Otelin güvenlik kamerası kayıtlarına bizden önce ulaşacak. Tabii hâlâ o kayıtlar varsa..."

"Vardır. Her şeyi otuz gün boyunca saklarlar."

"Bundan emin misin?"

"Evet. Ama Pelley'nin kayıtları almak için elinde izin belgesi yok."

"Hadi canım! Sence buna gerek duyar mı?"

Duymayacağını Ralph da biliyordu. Alec Pelley yirmi yıldan fazla bir süre emniyet teşkilatında dedektif olarak çalışmıştı. O süre içinde mutlaka pek çok kişiyle iyi ilişkiler kurmuştu ve Howard Gold gibi başarılı bir ceza avukatı için çalışırken bu ilişkilerini canlı tutmuş olmalıydı.

"Onu halkın gözü önünde tutuklama fikrin şimdi kötü bir kararmış gibi görünüyor," dedi Samuels.

Ralph ona sert sert baktı. "Sen de bunu kabul etmiştin!"

"Pek hevesli sayılmazdım," dedi Samuels. "Artık herkes eve gittiğine ve sadece ikimiz burada olduğuna göre, gerçeği ortaya dökelim. Bu olay senin en hassas yerine dokunmuştu."

"Tabii ki öyleydi," dedi Ralph. "Hâlâ öyle. Madem burada baş başa konuşuyoruz, unutma ki sen de bunu bayıla bayıla kabul etmiştin. Sonbaharda seçim var, bunun gibi sansasyonel bir tutuklama, kazanma ihtimalini çok artırır."

"Bu hiç aklıma gelmemişti," dedi Samuels.

"Peki. Hiç aklına gelmemişti ve sen sadece kendini işin akışına bıraktın, ama onu stadyumda tutuklamamın sadece benim oğlumla ilgili olduğunu düşünüyorsan suç mahalli fotoğraflarına

bir kez daha bak ve Felicity Ackerman'ın otopsi raporunu bir kez daha düşün. Terry gibileri bir defayla yetinmez."

Samuels'ın yanakları kızarmaya başlamıştı. "Düşünmedim mi sanıyorsun? Yahu Ralph, ona 'aşağılık yamyam' diyen bendim. Kayıtlara bile geçti."

Ralph avcunu yanağında gezdirdi. "Kimin ne dediğini tartışmanın yararı yok. Hatırlamamız gereken şey, o kamera kayıtlarını önce kimin ele geçireceğinin önemsiz oluşu. Eğer Pelley'nin eline geçerse, bunu kolunun altına sıkıştırıp oradan götüremez, değil mi? Silmesi de mümkün değil."

"Doğru," dedi Samuels. "Ve bunun bir duruşmada bağlayıcı bir etkisi de olmaz. O görüntülerde Maitland'a benzeyen bir adam görebiliriz ve–"

"Haklısın. Ama görüntülerde birkaç kez görünüp kaybolmasına dayanarak bu kişinin o olduğunu kanıtlamak bambaşka bir mesele. Özellikle de aleyhinde onca görgü tanığı ve parmak izi varken." Ralph kalkıp kapıyı açtı. "O güvenlik görüntüleri en önemli şey olmayabilir. Şimdi bir telefon görüşmesi yapmam lazım. Aslında daha önce yapmalıydım."

Danışma masasına yöneldi, Samuels da peşinden gitti. Sandy McGill telefonda konuşuyordu. Ralph onun yanına gidip gırtlak kesme işareti yaptı. Sandy hemen telefonu kapatıp ona baktı.

"Everett Roundhill," dedi. "Lisenin İngilizce bölümü başkanı. Onun izini bul ve telefonla ara."

"İzini bulmak zor olmayacak, çünkü zaten numarası bende var," dedi Sandy. "Adam iki defa aradı, soruşturmayı yöneten kişiyle konuşmak istedi; ona sıraya girmesini söyledim." Sandy SİZ DIŞARIDAYKEN notlarından oluşan bir tomar sayfayı Ralph'a doğru salladı. "Yarın bakarsınız diye bunları masanıza bırakacaktım. Biliyorum, yarın pazar ama sizin burada olacağınıza emindim."

Bill Samuels gözleri yere çevrili bir halde, "Demek Roundhill aramış," dedi. "İki defa. Bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç..."

3

Ralph cumartesi gecesi evine geldiğinde saat on bire çeyrek vardı. Garaj kapısının güvenlik panelinde bir düğmeye bastı, içeriye girdi, sonra düğmeye bir daha bastı, kapı tekrar kapandı. Hiç değilse dünyada bir şey hâlâ normal halindeydi. A düğmesine bas, batarya bölmesi B'de yeni bir Duracell pili olduğunu varsayarsa Garaj Kapısı C açılır ve kapanır.

Motoru susturup bir süre karanlıkta oturdu; nikâh yüzüğünü direksiyon simidinde tıklatırken delişmen ergenlik günlerindeki bir tekerlemeyi hatırladı. *Saç kes, sakal kes... ne bok yersen ye! Genelevdeki kadınlardan veresiye iste!*

Kapı açıldı ve Jeanette üstündeki sabahlıkla dışarıya çıktı. Mutfaktan sızan ışığın aydınlığında Ralph onun tavşan kulaklı terliklerini giydiğini gördü. Bu terlikleri doğum gününde ona esprili bir hediye olsun diye almıştı. Asıl hediyesi Key West'e gitmeleriydi; sadece ikisi. Çok güzel vakit geçirmişlerdi ama artık bu, diğer bütün tatiller gibi bulanık bir anı olarak kalmıştı zihninde. Kalıcı olan şey, komik kulakları ve boncuk gibi minik gözleri olan o esprili terliklerdi. Ralph karısını bu terliklerle görünce gözleri sulandı. Figgis Park'ta o çocuktan kalan kanlı yığını gördüğü andan beri sanki yirmi yıl geçmişti.

Arabasından çıkıp karısına sarıldı, tıraşı uzamış yanağını onun pürüzsüz yanağına dayarken gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

"Hayatım," dedi karısı, "onu yakalamışsınız." Durup Ralph'a baktı. "Bir terslik mi var?"

"Sanırım yok," dedi Ralph. "Ama belki de var. Bilmiyorum. Onu tutuklamadan önce sorguya çekmem gerekirdi. Fakat o kadar emindim ki!"

"İçeriye gel," dedi Jeanette. "Sana çay yapayım, bana her şeyi anlatırsın."

"Çay uykumu kaçırır."

Jeanette bir adım geri çekilip elli yaşında olmasına rağmen yirmi yaşındaki gibi güzel gözleriyle ona baktı. "Bu halinle uyuyabilecek misin?" Ralph'tan cevap gelmeyince, "Mesele kapanmıştır," dedi.

Derek Michigan'da kampta olduğu için ev sadece ikisine kalmıştı. Jeanette ona mutfakta on bir haberlerini izlemek isteyip istemediğini sordu, Ralph başını iki yana salladı. İsteyeceği son şey, on dakika boyunca Flint City Canavarı'nın yakalanışının haberini izlemekti. Jeanette ona çayın yanında tost da yaptı. Ralph mutfak masasına oturdu ve karısına her şeyi anlattı. Everett Roundhill'i en sona sakladı.

"Bu adam hepimize ateş püskürüyordu," dedi Ralph, "fakat onu arayıp konuşan ben olduğum için o ateşe ben maruz kaldım."

"Yani Terry'nin anlattıklarını doğruladı mı diyorsun?"

"Her kelimesini. Roundhill onu ve diğer iki öğretmeni –Quade ve Grant– liseden almış. Salı sabahı saat onda. Cap City'deki Sheraton'a saat 11.45'te varmışlar ve konferans kimliklerini aldıktan sonra yemeğe katılmışlar. Roundhill yemekten sonra bir saat falan Terry'yi görmediğini söyledi, ama o sırada Quade'in onunla birlikte olduğunu düşünüyor. Her halükârda saat üçte yine hep beraberlermiş. Bu da Bayan Stanhope'un Terry'yi Frank Peterson'ın bisikletini –ve Frank'ı– beyaz bir minibüse sokarken gördüğü saat. Oradan yüz yirmi kilometre uzakta..."

"Quade'le konuştun mu?"

"Evet. Eve gelirken onu aradım. O kadar kızgın değildi. Oysa Roundhill o kadar öfkeliydi ki, bizi mahkemeye vermekle bile tehdit etti. Quade sadece şaşırdı. Yemekten sonra Terry'yle birlikte Second Edition adlı bir sahafa gittiklerini, orada bir süre kitaplara baktıktan sonra Coben'ı dinlemek için geri döndüklerini söyledi."

"Ya Grant adlı adam? O ne dedi?"

"Adam değil, kadın – Debbie Grant. Ona henüz ulaşamadım. Kocası onun kadın arkadaşlarıyla dışarıya çıktığını, telefonunu

da kapadığını söyledi. Onu yarın sabah arayacağım; Roundhill ve Quade'in söylediklerini teyit edeceğine eminim." Ralph tostundan bir ısırık aldıktan sonra tabağına bıraktı. "Benim hatam. Bayan Stanhope ve Morris adlı kızın ifadelerinden sonra perşembe gecesi Terry'yi sorguya alsaydım, ortada bir sorun olduğunu anlardım ve bu olay televizyonlara ve internete yayılmazdı."

"Ama o ana kadar sen o parmak izlerini Terry'ninkilerle eşleştirmiştin, değil mi?"

"Evet."

"Minibüsteki ve minibüsün kontak anahtarındaki parmak izleri, nehir kenarında terk ettiği otomobildeki parmak izleri, kullandığı o daldaki..."

"Evet."

"Ve bir sürü görgü tanığı. Shorty's Pub'ın arkasındaki adam ve arkadaşı. Artı, taksi şoförü. Ve striptiz kulübündeki fedai. Hepsi de onu tanımıştı."

"Evet. Artık Terry tutuklandığına göre Gentlemen, Please kulübünden birkaç görgü tanığı daha çıkacaktır. Bunların çoğu orada bulunmalarını eşlerine açıklamak zorunda kalmayacak bekâr erkekler olur. Belki cinayet günü onun ne yaptığını sormak için liseyi aramam gerekirdi ama okul tatilde olduğu için mantıksız olurdu. Bana, 'Burada yok,' demekten başka ne diyebilirlerdi ki?"

"Ve sorular sormaya başlarsan, onu ürküteceğinden çekindin."

O sırada bu endişe çok haklı görünmüştü, ama şimdi budalaca geliyordu. Dahası, çok dikkatsizce... "Mesleğimde geçmişte de bazı hatalar yaptım ama hiçbiri bunun gibi değildi. Sanki körleşmiştim."

Jeanette öfkeli bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Bana bu işi nasıl yapacağını anlattığında sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

Hiç durma. En kısa zamanda o adamı o çocuk*lardan uzaklaştır.*

Karısı aynen böyle demişti.

Bir süre birbirine bakarak oturdular.

Sonunda, "Bu imkânsız," dedi Jeanette.

"İşte işin can alıcı noktasına geldin."

Jeanette düşünceli bir halde çayını yudumlarken kocasına baktı. "İnsanlar çift yaratılmışlardır, diye eski bir söz vardı. Hatta galiba Edgar Alan Poe bununla ilgili bir hikâye bile yazmıştı. Adı 'William Wilson.'"

"Poe hikâyelerini yazarken parmak izi veya DNA yoktu. Henüz DNA sonucu elimize geçmedi –o kısmı henüz belirsiz– ama sonuçta Terry'yle eşleşiyorsa, fail kesinlikle odur ve bana bir şey olmaz. Ama başka birine ait çıkarsa, beni tefe koyarlar. Yani işten kovulup yanlış tutuklama yapmaktan dava edilmemden sonra..."

Jeanette kendi tostunu ağzına götürürken durdu. "Elinizde Terry'nin *buradaki* parmak izleri var. Eminim *buradaki* DNA'sı da gelecek. Ama Ralph... elinizde *oradan* alınmış parmak izi veya DNA örneği yok. Cap City'deki konferansa katılan her kimse, o kişiden alınmış... Ya o çocuğu Terry öldürmüşse ve onun *çifti* konferanstaysa?"

"Eğer Terry'yle aynı parmak izine ve DNA'ya sahip olan kayıp bir çift yumurta ikizi olduğunu söylüyorsan, bu mümkün değil."

"Onu söylemiyorum. Cap City'de bulunan kişinin Terry olduğunu kanıtlayan bir adli deliliniz yok. Eğer Terry *buradaysa* ve deliller bunu gösteriyorsa, o zaman *orada* onun bir *çifti* bulunuyordu demektir. Mantıklı tek açıklama bu."

Ralph onun öne sürdüğü mantığı anlıyordu; Jeanette'in bayılarak okuduğu o polisiye romanlarda –Agatha Christie, Rex Stout, Harlan Coben– son bölümde roman kahramanının her şeyi açıklayışı gibiydi. Ne var ki, kaya gibi sağlam bir gerçek de ortadaydı: Bir insan aynı zamanda iki ayrı yerde bulunamazdı.

Eğer Ralph *buradaki* görgü tanıklarına güveniyorsa, Maitland'la birlikte Cap City'de olduklarını söyleyen görgü tanıklarına da aynı derecede güvenmesi gerekirdi. Onlardan nasıl şüphelenebilirdi ki? Roundhill, Quade ve Grant aynı okulda, aynı

bölümün öğretmenleriydi. Maitland'ı her gün görüyorlardı. Şimdi Ralph bir çocuğun tecavüz edilip öldürülmesine o öğretmenlerin seyirci kaldığına mı inanacaktı? Ya da o iki günü onları bir an bile şüphelendirmeyecek kadar kusursuz bir *çiftiyle* geçirdiklerine? Kendini inandırabilse bile, Bill Samuels jüriyi buna inandırabilir miydi? Üstelik Terry'nin Howie Gold gibi tecrübeli ve usta bir savunma avukatı varken...

"Hadi, yatalım," dedi Jeanette. "Sana benim uyku hapımdan verip sırtını ovayım. Sabah her şey sana daha iyi görünür."

"Öyle olur mu dersin?"

4

Jeanette Anderson kocasının sırtını ovarken, Fred Peterson ve büyük oğlu (Frankie öldükten sonra tek oğlu) bulaşıkları kaldırıp oturma odasını topluyordu. Yapılan her ne kadar bir anma toplantısı olsa da, büyük bir partiden geriye kalan bir görüntü vardı evde.

Ollie, Fred'i şaşırtmıştı. Normal günlerde üç defa uyarılana kadar sehpanın altındaki çoraplarını kaldırmayan bu tipik ergen çocuk, bu gece Arlene saat onda son konuklarını uğurladıktan sonra hiç yakınmadan onlara yardımcı olmuştu. Dostları ve komşuları Peterson'ların evinde saat yedide bir araya gelmiş, Fred sekizde her şeyin biteceğini ummuştu. İnsanlar ona Frankie'nin artık cennette olduğunu söylediği her defasında başını sallamaktan usanmıştı. Derken Terence Maitland'ın Frankie'yi öldürmek suçuyla tutuklandığı haberi duyulunca ortam yine hararetlenmişti. Eve gelen ikinci grup bu anma toplantısını büyük bir partiye çevirmişti. Fred'e defalarca söylenen şeyler; *a*, inanılır gibi değildi, *b*, Koç T her zaman normal görünürdü ve *c*, McAlester'daki infaz iğnesi ona az bile gelirdi.

Ollie oturma odasıyla mutfak arasında mekik dokuyor, bardakları, tabak yığınlarını Fred'in hiç ummadığı bir ustalıkla ta-

şıyıp bulaşık makinesine yerleştiriyordu. İçi tıka basa dolduktan sonra Ollie makineyi çalıştırdı ve ikinci parti için kalan tabakları sudan geçirdi. Fred çalışma odasında bırakılan tabakları getirdikten sonra, konukların sigara içmek için çıktıkları arka bahçedeki piknik masasında birkaç tabak buldu. Parti bitene kadar elli-altmış kişi eve girip çıkmış olmalıydı; mahalledekilerden başka diğer semtlerden insanlar da taziyelerini sunmak için gelmişlerdi. Gelenler arasında Peder Brixton ve St. Anthony's Kilisesi'nden de bir grup vardı.

Fred ve Ollie kendi kederleri ve düşüncelerine sarınmış bir halde hiç konuşmadan ortalığı temizledi. Saatler boyunca taziyeleri kabul ettikten sonra –hiç tanımadıkları insanlar bile içtenlikle acılarını paylaşmışlardı– baba oğulun birbirini teselli edecek halleri kalmamıştı. Bu belki biraz tuhaftı. Belki biraz üzücüydü. Belki de edebiyatçıların dedikleri gibi, ironiydi.

Bütün bunlar olurken, ölen çocuğun annesi, üstünde misafirler için giydiği ipekli elbisesiyle kanepede oturmuş, üşüyormuş gibi elleriyle tombul kollarını sarmıştı. Akşamın son konuğu –kapı komşusu yaşlı Bayan Gibson– gittiğinden beri tek kelime etmemişti.

Kadının ardından kapıyı kapadıktan sonra, "Artık gidebilir, yeterince dedikodu malzemesi topladı," demişti Arlene, kocasına.

Peder Brixton'ın selefi onları evlendirdiği gün Arlene Kelly beyaz gelinlik içinde ince, narin bir kadındı. Ollie'yi doğurduktan sonra da hâlâ ince yapılı ve güzeldi, ama bu tam on yedi yıl önceydi. Frank'ı doğurduktan sonra kilo almaya başlamıştı ve artık obezite sınırındaydı. Karısını hâlâ güzel bulan Fred son sağlık muayenesinde Dr. Connolly'nin tavsiyesine uymamıştı: "Bir binadan aşağıya düşmezsen veya bir kamyonun altında kalmazsan daha elli yıl sağlıklı yaşarsın, Fred; ama karının Tip 2 diyabeti var ve sağlıklı yaşamak istiyorsa en az yirmi beş kilo vermesi lazım. Ona yardım etmen gerekiyor. Ne de olsa yaşamak için pek çok nedene sahipsiniz."

Ne var ki, Frank'ın sadece ölmesi değil, bir cinayete kurban gitmesinden sonra yaşamak için sahip oldukları çoğu şey onlara önemsiz ve budalaca geliyordu. Sadece Ollie, Fred'in gözünde eski değerini koruyordu. Büyük kederine rağmen kendisinin de Arlene'in de gelecek haftalar ve aylar içinde oğullarına çok özenli davranmaları gerektiğini düşünüyordu. Ollie de acı içindeydi; şimdi kardeşi için yapılan bu toplantıdan sonra evin temizliği için üstüne düşen her şeyi (belki daha da fazlasını) yapıyordu, ama yarın onun tekrar bir ergen olmasına izin vermek zorundaydılar. Bu hemen olmayacaktı ama zamanla Ollie eski haline dönerdi.

Artık Ollie'nin çoraplarını sehpanın altında görürsem çok sevineceğim, diye düşündü Fred. *Ve diyecek bir şey aklıma gelir gelmez bu korkunç ve tuhaf sessizliği bozacağım.*

Fakat aklına hiçbir şey gelmiyordu; Ollie uyurgezer gibi yanından geçip çalışma odasına girdi ve elektrik süpürgesini hortumundan tutup çekti. Fred, hiç değilse işler bundan kötüye gidemez, diye düşündü. Ne kadar yanıldığını bilmiyordu.

Çalışma odasının kapısına kadar gidip Ollie'nin elektrik süpürgesiyle yerdeki bin bir çeşit kırıntıyı süpürüşünü seyretti. Oda tertemiz olmuştu. Fred nihayet söyleyecek bir şey buldu. "Oturma odasını ben yaparım."

"Benim için fark etmez," dedi Ollie. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı. İki kardeş arasındaki yaş farkı –yedi yaş– göz önüne alınırsa birbirlerine bu kadar yakın olmaları şaşılacak şeydi. Belki de o kadar şaşırmamak gerekirdi, ilişkileri sadece kardeşler arası rekabetin asgariye indirilmesiydi. Ollie sanki Frank'ın ikinci babası rolünü oynamıştı.

"Biliyorum," dedi Fred. "Ama işbölümü iyi bir şeydir."

"Pekâlâ. Ama sakın bana, 'Frankie böyle olmasını isterdi,' deme. Seni bu süpürge hortumuyla boğmak zorunda kalırım."

Fred bunu gülümseyerek karşıladı. Geçen salı günü polisler kapısına geldiği andan beri ilk gülümsemesi değildi belki ama içten olan ilkiydi.

Ollie halıdaki işi bitirip süpürgeyi babasına uzattı. Fred süpürgeyi oturma odasına çekip halının üstünde çalışmaya başladı. Arlene yerinden kalktı ve arkasına bakmadan doğruca mutfağa gitti. Fred ve Ollie bakıştılar. Ollie omuz silkti. Fred de aynı şeyi yaptıktan sonra süpürmeye devam etti. Kederli günlerinde insanların onlara el uzatmaları güzel bir şeydi, ama arkalarında nasıl bir pislik bırakmışlardı böyle! İrlanda geleneklerine uygun bir cenaze töreni bundan çok daha kötü olurdu, diye düşündü Fred. Ollie doğduktan sonra içkiyi bırakmıştı; Peterson'ların evinde içki içilmezdi.

Mutfaktan hiç beklenmedik bir ses geldi: kahkaha sesi.

Fred ve Ollie birkez daha bakıştılar. Ollie, annesinin ilk başta doğal gelen ama sonra histerik bir hal alan kahkahasının geldiği mutfağa koştu. Fred de ayağıyla durdurma düğmesine basıp elektrik süpürgesini susturduktan sonra mutfağa gitti.

Arlene Peterson sırtını lavaboya dayamış, muazzam göbeğini tutarak deli gibi kahkaha atıyordu. Yüzü, ateşi yükselmiş gibi kızarmıştı. Yanaklarından aşağıya gözyaşları süzülüyordu.

"Anne?" dedi Ollie. "Ne yapıyorsun?"

Her ne kadar oturma ve çalışma odalarındaki tabaklar toplanmışsa da, burada hâlâ yapılacak bir hayli iş vardı. Tezgâhın tamamı ve mutfağın ortasındaki, Peterson ailesinin akşam yemeklerini yediği masa yiyecek artıklarıyla doluydu. Ocağın üstündeyse kısmen yenmiş bir tavuk butu ile donup kahverengiye bürünmüş sos dolu bir kâse duruyordu.

"Bize bir ay yetecek kadar yemek artığı var!" dedi Arlene. Kahkaha atarak iki büklüm oldu, kısa bir süre sonra da doğruldu. Yanakları morarmıştı. Şu anda biri karşısında duran, diğeri artık toprağın altında olan iki oğluna miras bıraktığı kızıl saçları daha önce tutturduğu tokadan sıyrılmış, yüzüne düşmüştü. "Kötü haber, Frankie öldü! İyi haber, çok uzun bir süre alışverişe gitmek zorunda kalmayacağım..."

Sonra ulumaya başladı. Daha çok bir akıl hastanesine yakışan bir sesti, mutfaklarına değil. Fred gidip karısına sarılmak için

bacaklarına talimat verdi ama bacakları ilk başta itaat etmedi. Ollie davrandı ama daha annesine yaklaşamadan Arlene tavuğu alıp ona fırlattı. Ollie eğildi. Tavuk içindeki dolgu malzemesini yere saçarak uçup iğrenç bir sesle duvara çarptı. Saatin altındaki duvar kâğıdında daire şeklinde bir yağ izi kaldı.

"Anne, dur! Yeter artık!"

Ollie onu omuzlarından tutup kendine çekmeye çalıştı ama Arlene ellerinden kurtulup tezgâha doğru koştu. Hâlâ uluyor, kahkahalar atıyordu. İki eliyle lazanya servis tabağını aldı –Peder Brixton getirmişti– ve bunu başından aşağıya boca etti. Soğumuş makarna saçlarına ve omuzlarına döküldü. Tabağı oturma odasına doğru fırlattı.

"Frankie öldü, elimizde siktiğimin İtalyan yemekleri kaldı!"

Fred ileri doğru bir hamle yaptı fakat Arlene ondan da sıyrılabildi. Oyun oynarken aşırı heyecanlanmış bir kız çocuğu gibi gülüyordu. Bir tatlı servis tabağını kaldırırken tabak elinden kaydı ve ayaklarının dibine düştü. O anda kahkahası kesildi. Bir eliyle sol göğsünü avuçlarken diğerini karnına bastırdı. Hâlâ yaşlarla dolu gözleriyle kocasına baktı.

O gözler, diye düşündü Fred. *Görür görmez âşık olduğum o gözler.*

"Anne? Anne, neyin var?"

"Hiçbir şeyim yok," dedi Arlene, ama sonra, "Galiba kalbim..." dedi. Eğilip yerdeki tavuğa ve tatlıya baktı. Saçlarından makarnalar düşüyordu. "Şu yaptığıma bak!"

Uzun ve hırıltılı bir nefes verdi. Fred onu tuttu, fakat çok ağır olduğu için kollarının arasından kaydı. Yanlamasına yere düşmeden önce Fred karısının yanaklarındaki rengin solduğunu fark etti.

Ollie haykırarak annesinin yanına çöktü. "Anne! Anne! Anne!" Sonra babasına baktı. "Galiba nefes almıyor!"

Fred oğlunu yana itti. "Hemen 911'i ara."

Ollie söyleneni yapıyor mu diye bakmadan hemen karısının nabzını yokladı. Nabız vardı ama düzensizdi. Arlene'e kalp ma-

sajı yapmaya başladı. Bunu doğru şekilde mi yapıyordu? Gerçek kalp masajı böyle mi yapılırdı? Bilmiyordu ama Arlene gözlerini açınca, kendi kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi oldu. *Oh,* dedi içinden, *hayata döndü.*

Gerçek bir kalp krizi değildi. Kendini aşırı zorlamıştı. Bayıldı. Galiba buna tıpta senkop diyorlar. Ama sevgilim, artık seni kesin bir diyete tabi tutacağız ve doğu günü hediyen, şekerini ölçmeye yarayan o bilekliklerden biri olacak.

"Ortalığı batırdım," diye fısıldadı Arlene. "Özür dilerim."

"Konuşmaya çalışma."

Ollie mutfak duvarındaki telefonda yüksek sesle ve hızla konuşuyor, adresi verip acele etmelerini söylüyordu.

"Oturma odasını bir daha temizlemek zorunda kalacaksınız," dedi Arlene. "Çok üzgünüm, Fred. Özür dilerim."

Fred ona konuşmamasını, kendini daha iyi hissedene kadar kımıldamadan yatmasını söyleyemeden, Arlene bir kez daha hırıltılı, derin bir nefes aldı. Nefesini verirken gözleri yuvalarında dönmeye başlamıştı. Gözlerinin kızarmış akları kabardı ve Fred'in daha sonra aklından çıkarmak için çok uğraşacağı bir ölüm maskesine benzedi. Fred bu sahneyi hiçbir zaman unutamayacaktı.

"Baba? Ambulans geliyor. Annem nasıl?"

Fred cevap vermedi. Yarım yamalak kalp masajı yapmakla meşguldü; keşke ilkyardım dersleri alsaydım, diye düşüyordu. Neden buna hiç vakit ayırmamıştı? "Keşke" diyeceği o kadar çok şey vardı ki... Takvimi bir haftalığına geri çevirebilmek için ruhunu vermeye hazırdı.

Bastır ve bırak. Bastır ve bırak.

İyileşeceksin, dedi karısına. *İyileşmek zorundasın. Hayattaki son sözün "özür dilerim" olamaz. Buna izin veremem.*

Bastır ve bırak. Bastır ve bırak.

5

Grace, "Yanında yatabilir miyim?" dediği zaman Marcy Maitland mutlu olmuştu. Sarah'ya, "Bize katılır mısın?" diye sordu ama büyük kızı hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Peki," dedi Marcy, "ama fikrini değiştirirsen biz buradayız."

Bir saat geçti, sonra bir saat daha. Hayatının en kötü cumartesisi, en kötü pazarı oldu. Şu anda yanında derin uykuda olması gereken Terry'yi düşündü; herhalde rüyasında Şehir Ligi şampiyonluk maçını görüyor olurdu. Oysa şimdi bir hapishanedeydi. O da uyanık mıydı acaba? Tabii ki uyanıktı.

İleride onları çok zor günlerin beklediğini biliyordu ama Howie durumu düzeltecekti. Terry bir keresinde ona, Howie'nin güneybatının en iyi savunma avukatı olduğunu ve bir gün yüksek mahkemede yer alabileceğini söylemişti. Terry'nin taş gibi sağlam tanıkları varken Howie'nin başarısız olması mümkün görünmüyordu. Fakat ne zaman bu düşünceyle biraz teselli bulur gibi olsa, aklına hep dost olarak bildiği o hain Ralph Anderson geliyor ve uykusu kaçıyordu. Bu iş biter bitmez haksız tutuklama, iftira ve haksız suç yüklemek ile Howie Gold'un aklına başka ne geliyorsa hepsinden Flint City Emniyetine dava açacaklardı. Howie duruşmada o "akıllı-hukuk bombaları"nı bırakırken Ralph Anderson'ın o patlamaların tam ortasında olduğunu görecekti. Ralph'ı şahsen dava edebilirler miydi? Sahip olduğu her şeyi elinden alabilirler miydi? Marcy öyle olacağını umdu. Onun, karısının ve Terry'nin onca emek verdiği oğlunun paçavralar içinde, sefil bir halde sokaklarda dilenecek hale geldiğini hayal etti. Böyle bir şeyin olması pek akla yatkın değildi ama üçünü birden o durumda hayal etmek ona müthiş bir zevk veriyordu.

Komodinin üstündeki saat sabahın ikisini gösterdiği sırada büyük kızı kapı eşiğinde belirdi; gecelik niyetine büyük bir tişört giymişti.

"Anne? Uyanık mısın?"

"Evet."

"Grace'le aranıza gelebilir miyim?"

Marcy örtüyü yana çekip kenara kaydı. Sarah yanına yatınca ona sarılıp ensesinden öptü. Sarah ağlamaya başladı.

"Şş, kardeşini uyandıracaksın."

"Elimde değil. O kelepçeleri düşünüp duruyorum. Özür dilerim."

"O halde sessizce ağla. Ses çıkarma, hayatım."

Sarah içini boşaltana kadar Marcy ona sarıldı. Beş dakika kadar sesi çıkmayınca Marcy onun daldığına hükmetti ve artık iki kızı yanında olduğu için kendisinin de uyuyabileceğini düşündü. Ama sonra Sarah ona bakmak için yan döndü. Karanlıkta gözleri parlıyordu.

"Babam hapse girmeyecek, değil mi anne?"

"Girmeyecek," dedi Marcy. "Hiçbir şey yapmadı ki."

"Ama suçsuz insanlar da hapsediliyor. Bazen yıllarca... Ta ki birisi onların suçsuz olduğunu ortaya çıkarana kadar. O zaman hapisten çıkıyorlar, ama *yaşlanmış* oluyorlar."

"Babana öyle bir şey olmayacak. Onu suçladıkları şey olduğunda baban Cap City'deydi ve–"

"Onu neyle suçladıklarını biliyorum," dedi Sarah gözlerini silerek. *"Aptal* değilim!"

"Tabii ki değilsin, hayatım."

Sarah huzursuzca kıpırdandı. "Mutlaka bir nedenleri vardı."

"Herhalde öyle sanıyorlar ama o nedenleri yanlış. Bay Gold babanın nerede olduğunu anlatacak, o zaman da babanı serbest bırakmak zorunda kalacaklar."

"Pekâlâ." Uzun bir sessizlik. "Ama bu iş bitene kadar o yaz kampına gitmek istemiyorum, bence Grace de gitmemeli."

"Mecbur değilsin. Sonbahar geldiğinde bütün bunlar sadece bir anı olarak kalacak."

"Kötü bir anı," dedi Sarah burnunu çekerek.

"Haklısın. Hadi, artık uyu."

Sarah uyudu. İki kızının sıcaklığıyla Marcy de daldı, ama kötü rüyalar gördü: Seyircilerin gözleri önünde iki polis Terry'yi ite kaka götürüyor, Baibir Patel ağlıyor, Gavin Frick hayretler içinde bakıyordu.

6

İlçe hapishanesinde gece yarısına kadar süren gürültü, beslenme zamanı hayvanat bahçesinde çıkan sesleri andırıyordu. Şarkı söyleyen ve ağlayan sarhoşlar, hücre parmaklıklarını tutarak yüksek sesle konuşanlar... Bir an yumruk yumruğa bir kavga varmış gibi sesler çıktı ama hücreler tek kişilik olduğu için Terry bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamadı. İki adam parmaklıkların arasından birbirine vuruyor olabilirdi. Koridorun en ucundaki hücrede birisi İncil'den bir pasaj okuyup sonunu galiz küfürlerle bitirdi. Her yere idrar, dışkı, dezenfektan ve akşam yemeği olarak verilen soslu makarna kokusu hâkimdi.

Hapishanede ilk bulunuşum, diye düşündü Terry. *Kırk yıl yaşadıktan sonra vardığım yere bak.*

Öfke duymak, haklı bir öfke duymak istiyordu ve gündüz olup dünya yine netlik kazandığında bu duygu kabarabilirdi; ama şimdi, sabahın üçünde, o bağırışlar ve şarkılar kesilip yerini osuruk seslerine, inlemelere bıraktığı zaman hissettiği tek şey utançtı. Gerçekten bir şey yapmış gibi... Ne var ki, suçlandığı şeyi gerçekten yapmış olsaydı kesinlikle utanç falan hissetmezdi. Bir çocuğa o iğrenç şeyleri yapabilecek kadar habis ve sapık olsaydı, kapana kısılmış bir hayvanın kurnazlığıyla, serbest bırakılmak için her şeyi söylemeye hazır olur ve planlar yapardı. Böyle mi olurdu? Öyle bir adamın ne düşüneceğini, ne hissedeceğini nereden bilecekti ki? Bu iş uzaydan gelmiş bir yaratığın aklından geçenleri tahmin etmeye benziyordu.

Gecenin zifiri karanlığında, aklı hâlâ birkaç dakika içinde hayatının nasıl değiştiğini anlamaya çalışırken bile, Howie Gold'un

onu bu durumdan kurtaracağına emindi. Ama emin olduğu başka bir şey de, üstüne boca edilen onca bokun tamamen temizlenmeyeceğiydi. Ondan özür dileyip serbest bırakacaklardı –yarın olmasa bile ön duruşmada, ön duruşmada olmazsa Cap City'deki jürili mahkemede– ama bir daha derse girdiği zaman öğrencilerinin gözlerinde ne göreceğini ve muhtemelen genç sporcuların koçu olarak kariyerinin sona ereceğini biliyordu. Onurlu davranıp kendisi bırakmazsa, çeşitli idari makamlar mutlaka bir gerekçe bulurdu. Çünkü ne Batı Yakası'ndaki komşularının ne de Flint City sakinlerinin gözünde bir daha asla tam anlamıyla suçsuz görünmeyecekti. Daima Frank Peterson'ın öldürülmesi suçuyla tutuklanan adam olarak kalacaktı akıllarda. Daima insanların, hakkında, *Ateş olmayan yerden duman çıkmaz,* diyecekleri bir adam olacaktı.

Söz konusu olan sadece kendisi olsaydı, bu durumla başa çıkabilirdi. Oyuncuları hakemin yanlış bir kararı yüzünden homurdanırken onlara ne diyordu? *Zırlamayı kes, yerine geç. Oyununu oyna.* Ama durumu kabullenip zırlamayı kesmesi gereken sadece kendisi değildi. Marcy de lekelenecekti. İşyerinde ve marketlerde ona yan gözle bakıp fısıldaşacaklardı. Arkadaşları onu aramayı kesecekti. Belki Jamie Mattingly bir istisna olabilirdi ama Terry'nin ondan bile kuşkusu vardı.

Tabii bir de kızları vardı. Sarah ve Grace sadece o yaşlardaki çocuklara özgü bir acımasızlıkla dedikodu konusu olacak ve dışlanacaktı. Herhalde Marcy akıllı davranıp mesele hallolana kadar kızları koruması altına alır, gazetecilerden uzak tutardı, ama sonbahardan sonra, kendisi aklandıktan sonra bile hâlâ damgalı olacaklardı. *Şuradaki kızı görüyor musun? Babası bir çocuğu öldürüp kıçına sopa sokmaktan tutuklanmıştı.*

Ranzasında yatıyor. Karanlıkta gözleri tavana bakıyor. Hapishane kokularını soluyor. Düşünüyor. *Belki Tulsa'ya, belki Cap City'ye veya Teksas'a taşınmak zorunda kalırız. Oğlanların beyzbol, futbol veya basketbol idmanlarının bir kilometre yakınına bile gitmem*

yasaklansa bile birisi bana bir iş verir. Referanslarım çok iyi; eğer beni reddederlerse, ayrımcılık suçuyla dava edeceğimden korkarlar.

Ama o tutuklama –ve tutuklama nedeni– onları bu hapishanenin pis kokusu gibi takip edecekti. Özellikle de kızlarını. Onları bulup teşhir etmek için tek başına Facebook bile yeterdi: *Cinayet işleyip bedelini ödemeyen babanın kızları bunlar işte!*

Böyle düşünmeyi bırakıp biraz uyuması lazımdı ve artık kendinden utanmayı da bırakması gerekirdi, çünkü başka birisi –Ralph Anderson– korkunç bir hata yapmıştı. Bu tip şeylerin en kötü göründüğü zaman sabahın erken saatleri olurdu, bunu aklından çıkarmamalıydı. Ama mevcut durumunda, üstündeki çuval gibi kahverengi hapishane üniformasıyla hücresinde yatarken korkularının kabarması da kaçınılmazdı. Sabah olunca her şey daha iyi görünecekti. Bundan emindi.

Evet.

Ama hâlâ o utanç.

Terry elleriyle gözlerini örttü.

7

Howie Gold pazar günü sabahı saat altı buçukta yataktan kalktı; ama o saatte bir şey yapabileceğinden veya kendi tercihinden değil. Altmışlı yaşlarının başındaki çoğu erkek gibi onun da prostatı büyümüş, cinsel arzularıyla birlikte mesanesi de küçülmüştü. Bir kez uyandıktan sonra beyni harekete geçerdi ve tekrar uykuya dalması imkânsızdı.

Elaine'i iyi olduğunu umduğu rüyalarıyla baş başa bırakıp kahve yapmak ve telefonuna bakmak için çıplak ayakla mutfağa gitti. Yatmadan önce telefonunu sessize alıp mutfak tezgâhında bırakmıştı. Alec Pelley'den saat 01.12'de gönderilmiş bir mesaj vardı.

Howie kahvesini yudumlayıp buğday gevreğini yerken, Elaine esneyerek mutfağa geldi. "Ne oluyor tontonum?"

"Zaman gösterecek. Bu arada, sana omlet yapayım mı?"

"Bana kahvaltı hazırlamayı teklif ediyorsun." Elaine kendi kupasına kahve koydu. "Sevgililer Günü ya da doğum günüm değil. Bundan şüphelenmeli miyim?"

"Oyalanıyorum. Alec'ten bir mesaj aldım ama saat yediye kadar onu arayamam."

"Haber iyi mi, kötü mü?"

"Hiç fikrim yok. E, yumurta istiyor musun?"

"Evet. İki tane. Ama omlet istemiyorum; tavada yaparsın."

"Biliyorsun, sarılarını hep bozarım."

"Oturup seyredeceğim için eleştiri hakkımı kullanmam, merak etme. Yanına kızarmış buğday ekmeği, lütfen."

Şans eseri sarılardan sadece biri bozuldu. Sahanı karısının önüne koyarken Elaine, "Eğer Terry Maitland o çocuğu öldürmüşse, dünyanın çivisi çıkmış demektir," dedi.

"Dünyanın çivisi çoktan çıktı," diye yanıtladı Howie, "ama o işi Terry yapmadı. Süpermen'in göğsündeki S harfi kadar sağlam bir kanıtı var."

"O halde neden onu tutukladılar?"

"Çünkü Süpermen'in göğsündeki S harfi kadar sağlam delillerinin olduğuna inanıyorlar."

Elaine bu açıklamayı düşündü. "Durdurulamaz güç, kımıldatılamaz nesneyle çarpışıyor."

"Öyle bir şey yoktur, hayatım."

Howie saatine baktı. Yediye beş vardı. Yeterliydi. Alec'in cep telefonunu aradı.

Dedektifi üçüncü çalışta telefonu açtı. "Erken aradın, tıraş oluyorum. Seni beş dakika sonra arayayım mı? Yani daha önce tavsiye ettiğim gibi saat yedide?"

"Hayır," dedi Howie, "ama yüzünün telefona gelen tarafındaki köpüğü silene kadar beklerim. Ne dersin?"

"Çok zalimsin, patron," dedi Alec, ama erken saatte ve çoğu erkeğin kendi düşüncelerinden başka bir şeyle meşgul olmak istemediği bir işi yaparken aranmasına rağmen huysuzluk etmedi.

Bu da Howie'yi umutlandırdı. Alec'e bir hayli iş yıkmıştı ama o bundan fazlasını da kaldırabilirdi.

"Haber iyi mi, kötü mü?"

"Bir saniye bekle. Köpük telefonuma bulaşıyor."

Beş saniye sürdü, sonra da Alec'in sesi duyuldu. "Haber iyi, patron. Bizim için iyi, Bölge Savcısı için kötü. Hem de çok kötü."

"Güvenlik kamerası kaydını gördün mü? Ne kadar süre kayıtlı? Kaç kameradan alınmış?"

"Görüntüleri izledim; kayıt süresi de epey uzun." Alec bir an sustuktan sonra devam etti. Howie onun gülümsediğini tahmin etti; bu, Alec'in sesine de yansıyordu. "Ama çok daha iyi bir şey var. *Çok daha iyi.*"

8

Jeanette Anderson yediye çeyrek kala uyandığında kocasının yatakta olmadığını gördü. Mutfaktan kahve kokusu geliyordu ama Ralph orada da değildi. Pencereden bakınca, onun çizgili pijamasıyla arka bahçedeki piknik masasında oturmuş, oğlunun Babalar Günü'nde hediye ettiği kupadan kahve içtiğini gördü. Kupanın bir yanında mavi harflerle KAHVEMİ İÇENE KADAR SESSİZ KALMA HAKKINA SAHİPSİN yazılıydı. Jeanette kendine kahve koyup yanına gitti ve yanağına bir öpücük kondurdu. Sıcak bir gün olacağa benziyordu ama şimdi, sabahın bu erken saatinde hava serin, ortalık sessiz ve huzurluydu.

"Aklından çıkaramıyorsun, değil mi?" diye sordu Jeanette.

"Bu vakayı hiçbirimiz aklından çıkaramayacak," dedi Ralph. "Uzun bir süre."

"Bugün pazar," dedi Jeanette. "Dinlenme günü. Ve buna ihtiyacın var. Görünüşün hoşuma gitmiyor. Geçen hafta *New York Times*'ın sağlık köşesinde okuduğum makaleye göre, kalp krizi sınırlarına girmişsin."

"Sevindirici bir haber."

Jeanette iç geçirdi. "Listende ilk iş ne?"

"Diğer öğretmen Deborah Grant'la görüşmek. Sadece formalite icabı. Eminim, Terry'nin Cap City gezisinde olduğunu teyit edecektir; ama bir ihtimal, belki Terry'de Roundhill ve Quade'in gözünden kaçan bir tuhaflık fark etmiş olabilir. Kadınlar daha dikkatli gözlemcidir."

Jeanette bu fikrin doğruluğundan kuşku duyuyordu, hatta cinsiyetçi olduğunu bile düşündü ama şimdi bunu söylemenin sırası değildi. Bunun yerine önceki gece yaptıkları konuşmayı tekrar başlatmayı tercih etti. "Terry *buradaydı.* Bunu o yaptı. Sana gereken şey *oradan* edineceğin deliller. Herhalde DNA söz konusu olamaz, ama ya parmak izleri?"

"Onun Quade'le birlikte kaldığı odada parmak izi arayabilirdik ama çarşamba sabahı onlar odayı boşalttıktan sonra oda temizlenmiş, haliyle sonra da başkaları kalmıştır.

"Ama hâlâ bir ihtimal var, değil mi? Bazı otel temizlikçileri çok titizdir, ama çoğu sadece yatakları yapar, sehpaların üstündeki lekeleri siler, başka bir şey de yapmaz, bu kadarıyla yetinir. Ya orada Quade'in parmak izlerini bulur, Terry'ninkileri bulamazsanız?"

Karısının amatör dedektif heyecanıyla yüzünün kızarması Ralph'ın hoşuna gitti ve keşke hevesini kırmak zorunda olmasaydım, diye düşündü. "Bu hiçbir şey kanıtlamaz, hayatım. Howie Gold jüriye parmak izi *olmadığı* için kimseyi mahkûm edemeyeceklerini söyler ve haklı olur."

Jeanette bir süre düşündü. "Ama ben hâlâ o odadan parmak izi toplamanız ve mümkün olduğu kadar çoğunu tanıtlamanız gerektiğini düşünüyorum. Bunu yapabilir misiniz?"

"Evet. Ve bu iyi bir fikir." Hiç değilse, formalite icabı bir iş daha yapılmış olurdu. "Hangi oda olduğunu öğrenir ve Sheraton yöneticilerinden şu sıra o odada kim kalıyorsa onu çıkarmalarını sağlarım. Bu iş bu kadar medyatik olduğu için işbirliği yapacaklarını sanıyorum. Odayı bir ucundan diğerine toza bulayıp parmak izlerini çıkarırız. Ama asıl bulmak istediğim şey, o toplantının

yapıldığı günlere ait kamera kayıtları. Dedektif Sablo –eyalet polis merkezinin bu işte görevlendirdiği dedektif– bugün geç saatlere kadar dönmeyeceğinden oraya benim gitmem gerekecek. Gold'un dedektifi benden çok daha önce orada olacak ama başka çaremiz de yok."

Jeanette elini kocasının elinin üstüne koydu. "Bana söz ver; arada bir durup yaşadığın günün kıymetini bileceksin. Yarına kadar sahip olacağın tek gün budur."

Ralph ona gülümseyerek baktı, elini sıktı. "Kullandığı araçları düşünüp duruyorum; Peterson'ı kaçırmak için kullandığı ve kasabadan çıkarken bindiği araçları."

"Econoline minibüs ve Subaru."

"Evet. Subaru beni çok ilgilendirmiyor. Belediye otoparkından çalınmış, 2012'den beri buna benzer bir sürü hırsızlık vakası var. Yeni anahtarsız ateşleme mekanizması otomobil hırsızlarının bayıldığı bir şey, çünkü bir yerde durup bir şeyler düşünürken kontaktan sallanan anahtarını görmüyorsun. İnsan pekâlâ elektronik anahtarını arabada unutabiliyor; özellikle de kulaklık takmışsan veya telefonda konuşuyorsan, sana bunu almanı hatırlatan uyarı zilini de duymuyorsun. Subaru'nun sahibi Barbara Nearing saat sekizde işe giderken elektronik anahtarını bardak tutucusunda, otopark biletini ise gösterge panelinin üstünde bırakmış. Saat beşte döndüğü zaman arabası orada yokmuş."

"Otopark görevlisi arabayı kimin çıkardığını hatırlamıyor mu?"

"Hayır ve bu çok normal. Beş katlı çok büyük bir otopark, her an girip çıkan bir sürü insan oluyor. Çıkışta bir kamera var ama kırk sekiz saatte bir kayıt siliniyor. Ama o minibüs..."

"Ne olmuş o minibüse?"

"Carl Jellison adında yarı zamanlı marangozluk ve ufak tefek tamirat işleri yapan bir adama aitmiş. Bu adam New York, Spuytenkill'de yaşıyor; Poughkeepsie ile New Paltz arasında bir yer. Adam anahtarlarını yanına almış, ama arka tamponun altındaki mıknatıslı bir kutuda yedek anahtarları varmış. Birisi bu

kutuyu bulmuş ve minibüsü oradan götürmüş. Bill Samuels'ın teorisine göre hırsız, minibüsü New York'tan Cap City'ye... veya Dubrow'a... ya da belki buraya, Flint City'ye getirip yedek anahtar hâlâ kontağın üstündeyken bırakıp gitmiş. Terry bunu bulup bu defa o çalmış ve bir yere saklamış. Muhtemelen kasaba dışındaki bir ağıla veya ahıra. 2008 krizinden sonra yığınla terk edilmiş çiftlik var. Terry daha sonra üçüncü kez çalınır umuduyla minibüsü Shorty's Pub'ın arkasında bırakmış."

"Ama kimse çalmamış," dedi Jeanette. "Böylece minibüse el koydunuz ve anahtarları sizde. Ve üstünde Terry Maitland'ın parmak izleri var."

"Evet," dedi Ralph. "Aslında bir ton parmak izi var. O araç on yaşında ve en az beş yıldır yıkanmamış. Bazı izleri eledik – Jellison'ın oğlunun, karısının ve yanında çalışan iki adamın. Sağ olsun New York Eyaleti polisi bize bu sonuçları perşembe öğleden sonra gönderdi. Çoğu eyalet bu işi çok geciktirirdi. Tabii minibüste Terry Maitland'ın ve Frank Peterson'ın parmak izleri de var. Peterson'ın izlerinden dördü yolcu kapısının iç kısmında. Burası yağlı olduğu için izler çok net. Tahminimce bu izler Figgis Park otoparkından. Terry çocuğu yolcu koltuğundan çekerken ve çocuk direnirken..."

Jeanette ürperdi.

"Minibüste başka izler de var, araştırma sonucunu bekliyoruz. Belki bir şey çıkar. Bir kısmının minibüsü Spuytenkill'de ilk çalana ait olduğunu sanıyoruz. Diğerleri de Jellison'ın arkadaşlarından veya hırsızın yolda aldığı otostopçulardan olabilir. Ama en yeni izler, çocuğa ve Terry'ye ait. İlk hırsız önemli değil, ama minibüsü nerede terk ettiğini bilmek isterdim." Ralph bir an durdu. "Ama hiç mantıklı gelmiyor."

"İzlerini silmeyişi mi?"

"Sadece o değil. Her şeyden önce, o minibüsü ve Subaru'yu çalmasına ne dersin? O alçaklığı yaparken yüzünü kimseden saklamıyorsan neden araç çalasın ki?"

Jeanette kocasının söylediklerini üzülerek dinliyordu. Karısı olarak ona aklına gelen soruları soramazdı: *Madem böyle kuşkuların vardı, peki neden öyle davrandın? Neden o kadar acele ettin?* Evet, kendisi de kocasını teşvik etmişti ve hatta belki, şimdi yaşanan sıkıntıda onun da biraz payı vardı, ama her bilgiye sahip değildi ki...

Ralph onun aklından geçenleri okumuş gibi (yirmi beş yıllık evlilikten sonra bunu yapabiliyordu), "Bu basit bir pişmanlık değil, tamam mı?" dedi. "Olayı Bill Samuels'la da konuştuk. Mantıklı olması gerekmez, diyor. Terry'nin işi bu şekilde yaptığını, çünkü delirmiş olduğunu söylüyor. İçindeki bastıramadığı dürtü sonucu –tabii mahkemede bu şekilde anlatmayacağım– yapmak zorunda kaldı. Buna benzer vakalar var. Bill'in dediğine göre, bir şey yapmayı tasarlıyordu ve bazı parçaları yerine oturtmuştu, ama geçen salı Frank Peterson'ı zinciri kopan bisikletini iterken görünce bütün planları buhar oldu. Dr. Jekyll o anda Bay Hyde'a dönüşüverdi."

"Tamamen kafayı üşütmüş bir cinsel sadist," diye mırıldandı Jeanette. "Terry Maitland. Koç T."

"O zaman da mantıklı gelmişti, şimdi de mantıklı geliyor," dedi Ralph.

Belki, diye karşılık verebilirdi Jeanette, *ama ya sonrası? Bu iş bittikten ve Terry tatmin olduktan sonra? Sen ve Bill bunu hiç düşündünüz mü? Neden parmak izlerini silmedi ve herkese görünmekten çekinmedi?*

"Minibüsün sürücü koltuğunun altında bir şey vardı," dedi Ralph.

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Bir kâğıt parçası. Bir restoranın eve servis menüsünün parçası olabilir. Belki de hiçbir anlamı yoktur ama buna yakından bakmak istiyorum. Mutlaka delil olarak saklanmıştır." Kupanın dibinde kalan kahveyi çimlerin üstüne döktükten sonra ayağa kalktı. "Ama daha da çok istediğim şey, Sheraton'daki geçen salı ve çarşamba günlerine ait kamera görüntüleri. Bir de, bütün

öğretmenlerle birlikte yemek yediklerini söylediği o restoranın güvenlik kamerası görüntüleri."

"O kayıtlarda Terry'nin yüzünü net olarak görebilirsen, bana bir ekran görüntüsü gönder." Ralph kaşlarını kaldırınca ekledi: "Terry'yi uzun zamandan beri ve en az senin kadar tanırım; eğer Cap City'deki adam o değilse, anlarım." Sonra gülümsedi. "Ne de olsa kadınlar erkeklerden daha dikkatli gözlemcidir. Bunu kendin söyledin."

9

Sarah ve Grace Maitland'ın kahvaltıda neredeyse hiçbir şey yememesi Marcy'yi pek üzmedi, onu asıl endişelendiren şey telefonlarının ve mini tabletlerinin yanlarında olmayışıydı. Polisler kızların elektronik aletlerine koymamıştı ama Sarah ve Grace şöyle bir göz attıktan sonra bunları yatak odalarında bırakmıştı. Gördükleri haber veya sosyal medya gevezelikleri iki kızın da okumak isteyeceği cinsten değildi. Marcy oturma odası penceresinden dışarıya bir göz atıp kaldırım kenarına park etmiş iki canlı yayın aracıyla bir polis devriye otosunu görünce hemen perdeleri kapadı. Bu durum daha ne kadar sürecekti? Ve bununla nasıl başa çıkabilecekti?

Bunun cevabını Howie Gold verdi. Saat sekizi çeyrek geçe aradığında sesi dikkat çekecek kadar neşeliydi.

"Bu öğleden sonra Terry'yi görmeye gideceğiz. Birlikte. Prosedüre göre mahkûmların ziyaretçilerini yirmi dört saat öncesinden davet etmesi ve bunun onaydan geçmesi lazım ama bu sorunu hallettim. Halledemediğim tek şey, 'temas yok' kuralı oldu. Terry yüksek güvenlikli bir hapishanede tutuluyor. Yani onunla camın arkasından konuşacaksın, ama bu filmlerde göründüğü kadar kötü değildir."

"Peki," dedi Marcy. "Saat kaçta?"

"Seni bir buçukta alırım. Terry'nin en şık takım elbisesini ve en güzel koyu renk kravatını yanına al. Ön duruşma için. Ve

ona yiyecek güzel bir şeyler de getir. Kuruyemiş, meyve, çikolata. Bunları saydam bir poşedin içine koy, tamam mı?"

"Tamam. Ya kızlar? Onları–"

"Hayır, kızlar evde kalsın. Hapishane onlara göre bir yer değil. Gazetecilerin taciz etmesi ihtimaline karşı yanlarında kalacak birini bul. Ve onlara her şeyin yolunda olduğunu söyle."

Marcy kimi bulabileceğini bilemedi, önceki geceden sonra Jamie'ye yük olmak istemiyordu. Devriye otosundaki polisten gazetecileri ön bahçeye sokmamasını rica etse yardımcı olurdu herhalde. Değil mi?

"Her şey yolunda mı? Gerçekten mi?"

"Sanırım öyle. Alec Pelley az önce Cap City'de bir hazine buldu. Sana bir görüntü göndereceğim. Bunu civcivlerinle paylaşıp paylaşmamak sana kalmış, ama benim çocuklarım olsaydı onlara da gösterirdim."

Beş dakika sonra Marcy bir yanında Sarah, diğer yanında Grace ile oturuyordu. Gözleri Sarah'nın mini tabletine odaklanmıştı. Terry'nin masaüstü veya dizüstü bilgisayarları olsa daha iyi olurdu fakat polisler bunları almıştı. Ama tablet de pekâlâ işe yaradı. Görüntüyü seyrederken üçü de sevinç çığlıkları ve kahkahalar atıyordu.

Bu sadece tünelin sonunda görünen bir ışık değil, diye düşündü Marcy. *Bu düpedüz bir gökkuşağı.*

10

Tak-tak-tak.

Merl Cassidy önce bu sesi rüyasında işittiğini sandı; üvey babasının onu dövmek için hazırlandığı o kötü rüyalardan biri... Kel kafalı piç kurusu mutfak masasına kendine özgü bir şekilde vururdu; önce parmak eklemleriyle, sonra da yumruğuyla vururken o akşamın dayağıyla sonuçlanacak hazırlık sorularına başlardı: *Neredeydin? Yemeğe her akşam geç geleceksen kolundaki o saati*

neden takıyorsun? Neden annene hiç yardım etmiyorsun? Ödevlerine el bile sürmeyeceksen neden o kitapları eve getiriyorsun? Annesi itiraz etmeye çalışsa da üvey babası onu iplemezdi. Derken o ana kadar masada alıştırma yaptığı yumruğu, daha kuvvetli bir şekilde Merl'e inmeye başlardı.

Tak-tak-tak.

Merl rüyadan kurtulmak için gözlerini açtı ve bir an durumun ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. O zorba puşttan iki bin kilometre uzaktaydı ama aynı zamanda sanki bir gece uykusu kadar da yakınındaydı. Evden kaçtığı günden beri böyle hissediyordu.

Tak-tak-tak.

Bu bir polisti, copuyla camı tıklatıyordu. Sabırlıydı. Diğer eliyle camı indirmesini işaret etti.

Merl bir an için nerede olduğunu kestiremedi, ama ön camdan dışarıya bakıp neredeyse tamamen boş sayılacak muazzam büyüklükteki otoparkın karşısındaki dev mağazayı görünce jetonu düştü. El Paso! Burası El Paso'ydu. Kullanmakta olduğu Buick'in benziniyle birlikte parası da bitmek üzereydi. Birkaç saat uyuyabilmek için Walmart Supercenter'ın otoparkına girmişti. Sabah olunca belki ne yapacağına karar verebilirdi. Ne var ki, artık yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Tak-tak-tak.

Camı indirdi. "Günaydın Memur Bey. Geç saatlere kadar araba kullanmıştım, biraz uyuyayım diye buraya girdim. Sakıncası olmaz diye düşündüm. Yanılmışsam özür dilerim."

"Yo, yo, aslında yaptığın şey takdire değer," dedi polis; gülümseyince Merl biraz umutlanır gibi oldu. Dostça bir gülümsemeydi. "Çoğu insan böyle yapar. Ne var ki, çoğu on dört yaşında görünmez."

"On sekiz yaşındayım ama yaşıma göre ufak kaldım." Fakat o sırada son haftaların yetersiz uykusuyla ilgisi olmayan bir bitkinlik hissetti.

"Evet, tabii, insanlar da hep beni Tom Hanks'le karıştırır. Hatta benden imza isteyen bile olur. Bana ehliyetini ve ruhsatını gösterir misin?"

Son bir çaba... Ölmekte olan bir adamın ayağının seğirmesi gibi... "Ceketimdeydi. Ben tuvalete girdiğimde birisi çalmış. McDonald's tuvaletindeydim."

"Ya, öyle mi? Tamam. Nerelisin sen?"

"Phoenix," dedi Merl.

"Peki ama nasıl oluyor da bu güzel otomobilde Oklahoma plakası oluyor?"

Merl sustu; cevapları tükenmişti.

"Arabadan dışarıya çık evlat ve her ne kadar bir yavru kedi kadar tehlikesiz görünsen de, ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Merl arabadan çıkarken çok da mutsuz değildi. Güzel bir macera yaşamıştı. Harika bir kaçış olmuştu. Nisan sonunda evden kaçtığından beri belki on defa yakalanması gerekirken hiç yakalanmamıştı. Şimdi yakalandıysa ne olmuş yani? Zaten nereye gidiyordu ki? Hiçbir yere. Herhangi bir yere. Yeter ki o kel puşttan uzak olsun.

"Adın nedir, evlat?"

"Merl Cassidy. Merl, Merlin'in kısaltılmış hali."

Walmart'a alışveriş için erkenden gelmiş birkaç kişi onlara baktıktan sonra mağazaya girdi.

"O sihirbaz Merlin gibi, ha? Pekâlâ. Kimliğin var mı Merl?"

Merl arka cebine uzanıp annesinin sekizinci yaş doğum günü armağanı olan ucuz cüzdanını çıkardı. O günlerde sadece ikisi vardı ve hayat çok daha anlamlıydı. Cüzdanın içinde bir beşlik, iki tane de bir dolarlık banknot vardı. Annesinin birkaç resmini sakladığı kısımdan, üstünde fotoğrafı olan bir kart çıkardı.

"Poughkeepsie Gençlik Bakanlığı," diye mırıldandı polis. "Sen New Yorklu musun?"

"Evet efendim." O efendim lafını kullanmayı da üvey babası döverek öğretmişti.

"Orada mı yaşıyorsun?"

"Hayır efendim, ama yakın bir yerde. Spuytenkill denen küçük bir kasabada. Püsküren göl anlamına geliyor. Yani annemin dediğine göre..."

"Vay, çok ilginç. İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor. Ne kadar zamandan beri kaçıyorsun, Merl?"

"Galiba üç ayı buluyor."

"Peki, sana araba kullanmasını kim öğretti?"

"Dayım Dave. Boş tarlalarda. İyi bir şoförümdür. Düz vites olsun, otomatik olsun, fark etmez. Dayım Dave kalp krizi geçirip öldü."

Polis onu dinlerken başparmağının tırnağıyla kimlik kartına tıklatıyordu. Ama az önce cama vurduğu gibi sertçe değil. Merl onu sevdi. En azından şimdilik.

"New York'tan bu boktan sınır şehrine kadar onca yolu gelebildiğine göre iyi şoför olmalısın. Şu ana kadar kaç araç çaldın, Merl?"

"Üç. Hayır, dört. Bu dördüncü oluyor. Ama ilk çaldığım araç bir minibüstü. Bizim sokakta oturan bir komşunundu."

"Dört ha?" dedi polis karşısındaki kir pas içindeki çocuğa bakarak. "Güney safarini nasıl finanse ettin, Merl?"

"Ne?"

"Ne yedin? Nerede uyudun?"

"Çoğu zaman kullandığım aracın içinde uyudum. Ve çaldım." Başını öne eğdi. "Kadınların çantalarından. Bazen beni görmediler, gördükleri zaman da... Çok hızlı koşarım." Gözyaşları akmaya başladı. Polisin deyişiyle güney safarisine başladığında geceleri epey ağlamıştı, ama bu onu hiç rahatlatmamıştı. Oysa şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Merl bunun nedenini anlayamadı; gerçi umursadığı da yoktu.

"Üç ayda dört otomobil," dedi polis hâlâ kimliğine bakarak. "Kimden kaçıyordun evlat?"

"Üvey babamdan. Beni tekrar o orospu çocuğuna gönderirseniz, ilk fırsatta yine kaçarım."

"Hmm, anlıyorum. Peki, gerçekten kaç yaşındasın Merl?"

"On iki, ama gelecek ay on üç olacağım."

"On iki! Olur şey değil! Şimdi benimle geliyorsun, Merl. Karakola gideceğiz."

Harrison Avenue'daki polis merkezinde sosyal hizmetler kurumundan birinin gelmesini beklerken Merl Cassidy'nin fotoğrafı çekildi ve parmak izi alındı. Son olarak da parmak izi bütün polis merkezlerine iletildi. Bu rutin bir işlemdi.

11

Ralph, Flint City'nin çok daha küçük olan karakoluna geldiğinde niyeti önce Cap City'ye gitmek için bir polis otomobili ayarlamak, sonra da Deborah Grant'ı aramaktı. Bill Samuels onu bekliyordu. Hiç iyi görünmüyordu.

"Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu Ralph. Ya da, *Başka kötü bir şey mi oldu?*

"Alec Pelley bana bir mesaj yolladı. Bir web sitesi linkiyle birlikte."

Çantasını açıp iPad'ini çıkardı (tabii o büyük olanlarındandı) ve çalıştırdı. Birkaç yeri tıkladıktan sonra Ralph'a uzattı. Pelley'nin mesajı şöyleydi: **T. Maitland'ı mahkemeye çıkarmak istediğinize emin misiniz? Önce buna bir bakın.** Link bunun altındaydı. Ralph tıkladı.

Ekrana Kanal 81'in bir web sitesi geldi. CAP CITY'NİN HALKA AÇIK BİLGİ KAYNAĞI. Bunun altında Belediye Konseyi toplantılarının ve bir köprü açılışının görüntüleri ile KÜTÜPHANEYİ KULLANMA YOLLARI başlığı altında birkaç video vardı. Bir video da CAP CITY HAYVANAT BAHÇESİNDEKİ YENİLİKLER başlığını taşıyordu. Ralph savcıya, "Neler oluyor?" diye soran bir bakış attı.

"Aşağıya doğru ilerle."

Ralph sayfayı biraz daha aşağıya kaydırınca, HARLAN COBEN ÜÇ-EYALET İNGİLİZCE ÖĞRETMENLERİNE KONFERANS VERİYOR başlığı olan bir video buldu. OYNAT simgesi gözlüklü bir kadının üzerine oturtulmuştu. Kadının saçları o kadar çok spreylenmişti ki, bir beyzbol topu kafatasına değmeden zıplatılabilirdi. Kadın sahnedeydi. Arkasında Sheraton Hotel'in logosu vardı. Ralph videoyu tam ekran haline getirdi ve başlattı.

"Herkese merhaba! Hoş geldiniz! Adım Josephine McDermott, bu yılki Üç-Eyalet İngilizce Öğretmenleri toplantısının başkanıyım. Burada olmaktan ve yıllık toplantımızda sizleri ağırlamaktan büyük bir mutluluk duyuyorum. Ve tabii, birkaç kadeh içki ikram edebileceğimiz için..." Bu sözler kibar gülümsemelerle karşılandı. "Bu yıl katılım çok iyi ve her ne kadar bunu benim varlığıma yormak istesem de –bu sözler de kibar gülüşmelere yol açtı– galiba bu daha çok bugünün ünlü misafir konuşmacısıyla ilgili..."

"Maitland bir konuda haklıymış," dedi Samuels. "Bu siktiğimin açılış konuşması bitmek bilmiyor. Adamın yazdığı her kitabı anlatıyor. Dokuz dakika otuz saniye kaydırsana. Kadının sözlerini bitirdiği yer orası."

Ralph parmağını videonun altına kaydırırken artık ne göreceğini tahmin ediyordu. Görmek istemiyordu ama buna mecburdu.

"Bayanlar ve baylar, huzurlarınızda bugünün misafir konuşmacısı *Bay Harlan Coben!*"

Sahneye doğru yürüyen adam o kadar uzun boyluydu ki, Bayan McDermott'ın elini sıkmak için eğilmek zorunda kaldı. Tıpkı annesinin elbisesini giymiş bir çocukla el sıkışır gibi görünüyordu. Kanal 81 bu olayı ilginç bulduğu için salona iki kamera yerleştirmişti. O anda kameralardan biri Coben'ı alkışlamak için ayağa kalkmış olan dinleyicileri göstermekteydi. Ve orada, önlerdeki bir masada üç erkek ve bir kadın vardı. Ralph midesinin kasıldığını hissetti. Videoyu durdurdu.

"Of Tanrım!" dedi. "Bu o. Terry Maitland. Yanında da Roundhill, Quade ve Grant var."

"Elimizdeki deliller bu kadar sağlamken bu nasıl olabiliyor anlayamıyorum, ama gerçekten de ona benziyor."

"Bill..." Bir an Ralph'ın dili tutuldu. Altüst olmuştu. "Bill, bu adam oğlumun hocalığını yaptı. Sadece ona benzemiyor, *bu o işte!*"

"Coben yaklaşık kırk dakika konuşuyor. Podyumda sadece o var, ama kamera arada bir onun yaptığı esprilere gülen veya dikkatle dinleyen dinleyicileri de gösteriyor. Adam çok zeki ve esprili. Maitland –eğer gerçekten Maitland'sa– o görüntülerin çoğunda var. Ama asıl tabuta çakılan son çivi elli altıncı dakikada. Oraya kaydırsana."

Ralph işi sağlama almak için elli dördüncü dakikaya gitti. O anda Coben dinleyicilerden sorular alıyordu. "Kitaplarımda sırf küfür olsun diye küfürlü kelimeleri kullanmam," diyordu, "ama bazı durumlarda uygun düşer. Kazayla çekici parmağına indiren bir adam, 'Hay aksi!' demez." Dinleyicilerden kahkahalar... "Biriki soru için daha zamanım var. Bayım, siz sorun."

Kamera Coben'dan soru soracak kişiye çevrildi. Bu Terry Maitland'dı ve görüntü yakın çekimdi. Karısının ortaya attığı fikir üzerine Ralph'ta beliren *"orada* Terry'nin bir çifti olabilir" umudu artık tam anlamıyla buhar oldu. "Yazmaya başlarken daima failin kim olduğunu bilir misiniz, Bay Coben, yoksa bazen sizin için bile sürpriz olabilir mi?"

Görüntüye yine Coben geldi. Gülümseyerek, "Bu çok güzel bir soru," dedi.

Yazar buna cevap veremeden Ralph görüntüyü geriye alıp soru sormak için ayakta duran Terry'ye getirdi yine. Bu görüntüye yirmi saniye kadar baktıktan sonra iPad'i savcıya uzattı.

"Puf!" dedi Samuels. "Davamızın sonu."

"DNA hâlâ gelmiş değil," dedi Ralph... ya da öyle dediğini duyar gibi oldu. Zihni gövdesinden ayrılmıştı sanki. Hakem maçı durdurmadan önce boksörlerin de böyle hissettiğini dü-

şündü. "Hâlâ Deborah Grant'la konuşmam gerekiyor. Sonra da Cap City'ye gidip eski usul dedektiflik yapacağım. Kapı kapı dolaşıp sorular soracağım. Oteldeki ve yemek yedikleri restorandakilerle konuşacağım. Orada da deliller bulabilme ihtimalini araştıracağım."

"Söz konusu günden bir hafta geçtikten sonra büyük bir otelde bunun ne kadar olasılık dışı olduğunun farkında mısın?"

"Evet."

"O restoran muhtemelen açık bile değildir," dedi Samuels. Bir zorba tarafından hırpalanmış küçük bir çocuk gibi konuşuyordu. Ralph bu adamdan pek hazzetmediğini düşünmeye başladı. Çabuk pes eden biriydi.

"Eğer otele yakın bir yerdeyse, *brunch* için açık olur."

Gözleri hâlâ Terry Maitland'ın dondurulmuş görüntüsünde olan Samuels başını iki yana salladı. "DNA eşleşmesi olsa bile... ki artık buna giderek artan bir kuşkuyla bakıyorum... bu meslekte jürilerin DNA ve parmak izlerine dayanarak hüküm vermediğini bilecek kadar eskisin. OJ duruşması bunun en çarpıcı örneği."

"Görgü tanık–"

"Gold çapraz sorgulamada onları yerle bir eder. Stanhope mu? Yaşlı ve yarı kör. 'Üç yıl önce ehliyetinizi teslim ettiğiniz doğru mu, Bayan Stanhope?' June Morris mi? Sokağın karşısında üstü kanlı bir adam gördüğünü söyleyen bir çocuk. Scowcroft alkollüydü, arkadaşı da öyle. Claude Bolton'ın uyuşturucu sabıkası var. Bulabileceğin en iyi tanık Willow Rainwater; ama şunu unutma ki, bu eyalette insanlar hâlâ Kızılderilileri sevmez, onlara hiç güvenmezler."

"Ama geri adım atamayacak kadar dibe batmış durumdayız," dedi Ralph.

"Ne yazık ki acı gerçek bu işte."

Bir süre konuşmadan oturdular. Ralph'ın ofisinin kapısı açıktı; karakolun ana salonu bu küçük güneybatı şehrinde çoğu pazar günü olduğu gibi boştu. Gördükleri video onlara odadaki fili unutturmuştu; oysa bir çocuk katledilmişti ve elde ettikleri

bütün delillere göre faili yakalamışlardı. Maitland'ın yüz kilometre uzakta bir yerde olduğu gerçeği de incelenip aydınlatılması gereken bir şeydi. Bunu açıklayacakları âna kadar ikisi de rahat yüzü görmeyecekti.

"İstersen sen de benimle Cap City'ye gel," dedi Ralph.

"Gelemem," dedi Samuels. "Eski karımı ve çocukları Ocoma Gölü'ne götüreceğim. Piknik yapacağız. Nihayet aramız düzeldi, bunu riske atmak istemiyorum."

"Pekâlâ." Zaten yarım ağızla yapılmış bir teklifti. Ralph kendi başına kalmak istiyordu. Önce apaçık görünen ama artık içinden çıkılmaz bir hale gelen vakayı anlamaya çalışacaktı.

Ayağa kalktı. Bill Samuels da iPad'ini çantasına yerleştirip kalktı. "Bunun sonunda işimizi kaybedebiliriz, Ralph. Eğer Maitland beraat ederse bize dava açacaktır. Açacağını sen de biliyorsun."

"Sen pikniğine git. Sandviçini ye. Bu iş daha bitmedi."

Samuels ondan önce ofisten çıktı; yürüyüşündeki bir şey –çökmüş omuzları, çantasını dizlerine çarptırışı– Ralph'ı çok kızdırdı. "Bill?"

Samuels döndü.

"Bu kasabadaki bir çocuğa hunharca tecavüz edildi. Daha önce ya da daha sonra ısırılarak öldürüldü. Ben hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum. Sence o çocuğun anne babası bizim işimizi kaybetmemizi veya dava açılmasını zerre kadar umursar mı?"

Samuels cevap vermedi, hızlı adımlarla karakoldan çıkıp kendini sabah güneşine bıraktı. Piknik için çok güzel bir gün olacaktı ama Ralph onun iyi vakit geçireceğini sanmıyordu.

12

Fred ve Ollie, Mercy Hastanesi'nin acil servis bekleme odasına geldiklerinde cumartesi gecesi pazar sabahına dönmek üzereydi. Arlene Peterson ambulansla onlardan üç dakika önce gelmişti. O saatte bekleme odası yara bere içinde, kanaması olan,

inleyen, ağlayan ve öksüren hastalarla tıklım tıklım doluydu. Çoğu acil servis gibi Mercy de cumartesi geceleri son derece kalabalık olurdu ama şimdi, saat sabah dokuzu gösterdiğinde neredeyse tamamen boşalmıştı. Bir adam kanayan elinin üstünde derme çatma bir sargı bezi tutuyor, ateşi çıkan çocuğunu kucağına oturtan bir kadın bir köşeye yerleştirilmiş televizyonda çizgi film izliyordu. Kıvırcık saçlı bir kız, elleri karnında, başını geriye atmış, gözlerini kapamıştı.

Bir de onlar vardı. Peterson ailesinden geriye kalanlar. Fred saat altı civarında gözlerini kapayıp uyuyakalmıştı ama Ollie, oturduğu yerden annesini bindirdikleri asansöre bakıyordu; kendisi de uyuyakalırsa annesinin öleceğine emindi.

Dokuzu on geçe o asansörün kapısı açıldı ve dışarıya, oraya geldiklerinde onlara kısaca bilgi veren doktor çıktı. Üstünde mavi cerrah önlüğü, başında kırmızı kalplerle süslü mavi bir cerrah kepi vardı. Çok bitkin görünüyordu; onları görünce oradan uzaklaşabilirmiş gibi başka tarafa döndü. Ollie bunun ne anlam geldiğini biliyordu. Kötü haberi alırken keşke babamı uyandırmasam, diye geçirdi içinden. Fakat bu yanlış olurdu. Babası karısını Ollie'den çok daha uzun bir zamandan beri tanıyor ve seviyordu.

"Hah!" dedi Fred, oğlu omzunu sarsınca. "Ne oldu?"

Derken o anda kepini çıkarmakta olan doktoru gördü. "Baylar, üzülerek Bayan Peterson'ın vefat ettiğini size bildirmek zorundayım. Onu kurtarmak için çok gayret ettik, ilk başta bunu başarabileceğimizi sandık, ama hasar çok büyüktü. Çok üzgünüm."

Fred bir an ona inanamayarak baktıktan sonra acı bir çığlık attı. Kıvırcık saçlı kız gözlerini açıp ona baktı. Ateşli çocuk korkuyla büzüldü.

Üzgünüm, dedi içinden Ollie. *Günün lafı bu işte. Geçen hafta bir aileydik, şimdiyse sadece babam ve ben kaldık. Üzgünüm lafı bütün bunları özetliyor. Başka söze gerek yok.*

Fred elleriyle yüzünü kapatmış, ağlıyordu. Ollie onu kollarının arasına alıp sarıldı.

13

İştahsızca yenen öğle yemeğinden sonra Marcy gardırobun Terry tarafından kullanılan tarafına bakmak için yatak odasına gitti. Dolabın yarısı Terry'ye aitti ama kıyafetleri sadece dörtte birini kaplıyordu. Terry İngilizce öğretmeniydi, beyzbol ve futbol antrenörüydü, kampanyalarda –ki neredeyse her zaman bir kampanya olurdu– bağış toplayan adamdı, bir eşti ve babaydı. Bu işlerin hepsinde çok başarılıydı ama sadece öğretmenlikten para kazanabiliyordu ve şık giysileri yoktu. En iyisi o mavi takım elbisesiydi; gözlerinin rengini vurguluyordu, fakat artık eskimişti ve kimse bunun Brioni'den alındığını düşünmezdi. Marcy iç geçirerek bunu askıdan çıkardıktan sonra beyaz bir gömlekle lacivert bir kravat aldı. Bunları bir takım elbise çantasına yerleştirirken kapı zili çaldı.

Gelen Howie'ydi, üstünde Marcy'nin az önce çantaya yerleştirdiğinden çok daha şık bir takım vardı. Kızlara çabucak sarıldıktan sonra Marcy'nin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Babamı eve getirecek misin?" diye sordu Grace.

"Bugün değil, ama çok yakında," dedi Howie elbise çantasını alırken. "Ayakkabı yok mu, Marcy?"

"Of, Tanrım! Ne kadar aptalım."

Siyah ayakkabılar fena değildi ama boyanması gerekiyordu. Ne var ki, bunun için zaman yoktu. Marcy bunları bir poşete koyup tekrar oturma odasına döndü. "Tamam. Hazırım."

"Pekâlâ. Dışarıya başın dik olarak çık ve gazeteci kılıklı çakallara aldırma. Kızlar, anneniz dönene kadar kapılarınız kilitli olsun ve arayan numarayı tanımıyorsanız telefonu açmayın. Anlaşıldı mı?"

"Bizi merak etmeyin, iyiyiz," dedi Sarah. Aslında hiç de iyi görünmüyordu. Bu yaşlardaki kızlar bir gecede kilo kaybedebilirler mi, diye düşündü Marcy. Bu mümkün olamazdı, değil mi?

"Hadi, gidiyoruz," dedi Howie neşe saçarak.

Howie'nin elinde takım elbise çantası, Marcy'de ayakkabı poşeti, evden çıktıkları anda muhabirler bir kez daha bahçenin kenarına üşüştüler. *Bayan Maitland, kocanızla konuştunuz mu? Polisler size ne dediler? Bay Gold, Terry Maitland hakkındaki suçlamalara cevap verdi mi? Kefaletle tahliye isteyecek misiniz?*

"Şu anda söyleyecek hiçbir şeyimiz yok," dedi Howie buz gibi bir ifadeyle, Marcy'yi otomobiline yöneltirken. Kameraların ışıkları üstlerine çevrilmişti. Bu kadar güneşli bir temmuz sabahında bunlara ne gerek var, diye geçirdi içinden Marcy. Garaj yolunun bitiminde Howie nöbetçi polislerden biriyle konuşmak için arabasının camını indirdi. "Maitland'ın kızları içeride. Onların rahatsız edilmemesinden sizler sorumlusunuz, değil mi?"

İki polisten de karşılık gelmedi; Howie'ye ifadesiz veya düşmanca sayılabilecek bir şekilde baktılar. Marcy ilk anda bu bakışın ne anlama geldiğini anlayamadı ama hemen sonra düşmanca olduğuna hükmetti.

O videoyu seyrettikten sonra hissettiği sevinç ve ferahlama –sağ olasın Kanal 81– devam ediyordu ama hâlâ evlerinin önünde mikrofon uzatan muhabirler ve canlı yayın araçları vardı. Terry hâlâ kilit altındaydı. Yabancı kişiler evlerini aramış ve istedikleri ne varsa almıştı. Ama o iki polisin domuz gibi bakışı ve soruya cevap vermeyişi haber kanallarının kameralarından ve muhabirlerin sorularından daha kötüydü. Bir makine bütün aileyi yutmuştu. Howie bu işten yara almadan çıkacaklarını söylüyordu ama henüz böyle bir şey olmamıştı.

Henüz olmamıştı.

14

Baygın gözlü bir kadın memur Marcy'nin üstünü şöyle bir aradıktan sonra çantasını oradaki plastik sepete koymasını ve metal dedektöründen geçmesini söyledi. İkisinin de ehliyetini

alıp plastik bir çantaya koydu ve panodaki diğer çantaların yanına astı. "Takım elbiseyle ayakkabıları da verin, hanımefendi."

Marcy onları da uzattı.

"Yarın sabah onu almaya geldiğimde bu elbiseyi onun üstünde görmek istiyorum," dedi Howie ve metal dedektöründen geçti. Uyarı zili öttü.

"Bunu idareye iletiriz," dedi dedektörün diğer tarafındaki memur. "Şimdi ceplerinde başka ne varsa çıkarıp bir daha dene."

Sorun Howie'nin anahtar halkasıydı. Howie bunu kadın memura verip dedektörden bir daha geçti. "Buraya hiç değilse beş bin kere gelmişimdir ama anahtarlarımı hep unuturum," dedi Marcy'ye. "Tam Freud'luk bir durum."

Marcy gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi ama bir şey söylemedi. Boğazı fena halde kurumuştu, bir şey söylemeye kalksa kurbağa gibi bir ses çıkaracağını sanıyordu.

Başka bir memur onları bir kapıdan içeriye aldı, sonra başka bir kapıdan geçtiler. Marcy çocuk kahkahalarıyla konuşan yetişkinlerin seslerini duydu. Zemini kahverengi suni halıyla kaplı bir ziyaretçi alanından geçtiler. Çocuklar oynuyor, kahverengi hapishane tulumları içindeki mahkûmlar eşleriyle, sevgilileriyle, anneleriyle konuşuyorlardı. Yüzünün bir yarısı doğum lekesiyle kaplı, diğer yarısında bir kesik olan iriyarı bir adam, küçük kızının bebek evini döşemesine yardım ediyordu.

Bütün bunlar bir rüya, diye düşündü Marcy. *Çok canlı bir rüya. Uyandığımda yanımda Terry olacak ve ona rüyamda cinayet suçuyla tutuklandığını anlatacağım. İkimiz de güleceğiz.*

Mahkûmlardan biri parmağıyla Marcy'yi işaret etti. Yanındaki kadın gözleri büyüyerek ona baktıktan sonra başka bir kadına fısıltıyla bir şeyler söyledi. Onları yönlendiren memur ziyaretçi alanının karşı ucundaki kapıyı bir türlü açamıyordu. Marcy onun bunu kasten yaptığını düşünmeden edemedi. Memur nihayet kilidi açtığında artık herkes ona bakıyordu. Çocuklar bile.

Kapının karşı ucunda, araları camla bölünmüş küçük kabinlerin sıralandığı bir koridor vardı. Terry bu kabinlerden birinin

içindeydi. Kocasını üstüne son derece büyük gelen kahverengi bir tulumun içinde görünce Marcy ağlamaya başladı. Kabinin kendi tarafındaki kısmına geçti, aslında cam olmayıp kalın bir pleksiglas olan bariyerden kocasına baktı. Parmaklarını açıp bunun üstüne dayadı, Terry de kendi parmaklarını onunkilerin üstüne koydu. Eski tip telefon alıcılarındakilere benzer küçük deliklerden oluşan bir daire vardı. Bunun arasından konuşuluyordu. "Ağlama artık, hayatım. Yoksa ben de başlayacağım. Otursana."

Marcy oturdu, Howie de yanına sıkıştı.

"Kızlar nasıl?"

"İyiler. Senin için üzülüyorlar ama bugün daha iyiler. Harika haberlerimiz var. Hayatım, Bay Coben'ın konferansının halka açık kanaldan videoya alındığını biliyor muydun?"

Terry bir an ağzı açık bakakaldı. Sonra da gülmeye başladı. "Açılış konuşmasını yapan kadın bununla ilgili bir şey söylemişti ama o kadar sıkılmıştım ki, artık onu pek dinlemiyordum. Vay canına!"

"Harika oldu!" dedi Howie ağzı kulaklarında.

Terry alnı pleksiglasa değecek kadar öne uzandı. Gözleri parlıyordu. "Marcy... Howie... Soru-cevap kısmında Coben'a bir şey sormuştum. Çok uzak bir ihtimal ama belki bu da kayda geçmiş olabilir. Geçmişse, belki ses tanıtlama sistemini kullanıp bir eşleştirme yapılabilir mi?"

Marcy ve Howie bakışıp kahkahalarla gülmeye başladılar. Bu yüksek güvenlikli bir hapishanenin ziyaretçi kısmında alışıldık bir şey değildi. Kısa koridorun sonunda bekleyen gardiyan başını kaldırıp kaşlarını çattı.

"Ne? Ne dedim ki?"

"Terry, soruyu sorarken videoda görünüyorsun," dedi Marcy. "Anladın mı? *Videodasın.*"

Bir an Terry onun ne söylediğini anlayamıyormuş gibi baktı. Sonra yumruklarını kaldırıp şakaklarının yanında salladı.

Marcy, takımı sayı kazandığında kocasının bu zafer gösterisini yapışını defalarca görmüştü. Hiç düşünmeden o da kendi ellerini kaldırıp aynı hareketi yaptı.

"Emin misiniz? Yüzde yüz mü? Gerçek olamayacak kadar iyi bir şey bu!"

"Gerçek," dedi Howie gülerek. "Dahası, kamera Coben'dan çevrilip alkışlayan dinleyicileri gösterirken de beş-altı kere görünüyorsun. Sorduğun soru pastanın üstündeki krema olmuş."

"O halde dava düşer, değil mi? Yarın buradan çıkarım."

"Hemen hayale kapılmayalım," dedi Howie gülümsemesi biraz bulutlanarak. "Yarın sadece bir ön duruşma olacak ve ellerinde çok güvendikleri yığınla delil var."

"Nasıl olur?" diye patladı Marcy. "Terry'nin *orada* bulunduğu o kadar açıkken bunu nasıl yapabilirler? O kamera kaydı orada olduğunun ispatı işte!"

Howie ona susmasını işaret etti. "Bu çelişkiyi daha sonra düşünürüz. Şu kadarını söyleyeyim ki, onların kozlarına karşılık bizim de sağlam bir kozumuz var. Ama makine bir kez harekete geçirilmiş durumda."

"Makine," dedi Marcy. "Evet. Bu makineyi biliriz, değil mi Ter?"

Terry başını salladı. "Kendimi bir Kafka romanının içine tıkılmış gibi hissediyorum. Ya da *1984*. Ve seninle kızları da bu kapana çektim."

"Hey, hey!" dedi Howie. "Sen kimseyi bir yere çekmiş değilsin; çeken onlar. Bu iş düzelecek arkadaşlar. Howie amcanız söz veriyor. Ve Howie amcanız daima sözünü tutar. Yarın sabah saat dokuzda ön duruşmaya çıkacaksın, Terry. Yargıç Horton'ın karşısına. Karının getirdiği ve şu anda hapishane dolabında olan takım elbisenle şık görüneceksin. Kefalet konusunu konuşmak için Bill Samuels'la buluşmak istiyorum; kabul ederse bu gece, yoksa yarın sabah. Hoşuna gitmeyecek ve muhtemelen ev hapsinde ısrar edecektir ama istediğimizi alacağız, çünkü o zamana

kadar gazetecilerden birisi Kanal 81'in videosunu keşfetmiş olur ve savcılığın iddianamesindeki tutarsızlığı herkes öğrenir. Sanırım kefalet bedeli olarak evini göstermek zorunda kalırsın, ama ayak bileğindeki kelepçeyi kesip dağa çıkmayı düşünmüyorsan herhangi bir riski yok."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Terry. Yanakları pembeleşmişti. "O İç Savaş generali ne demişti? 'Bütün yaz sürse de, sonuna kadar bu cephede savaşacağım.'"

"Pekâlâ, o halde sıradaki çatışma nedir?" diye sordu Marcy.

"Bölge Savcısına bu iddianameyi büyük jürinin önüne çıkarmasının akıllıca olmayacağını söyleyeceğim. O da hak verecektir. Sonra da seni serbest bırakacaklar."

Gerçekten öyle olacak mı? diye düşündü Marcy. *Serbest kalacak mı? Ellerindeki parmak izlerine, o çocuğu kaçırırken ve Figgis Park'tan kana bulanmış bir halde çıkarken onu gören insanlara rağmen... Gerçek katil yakalanmadığı sürece hiç rahat yüzü görebilecek miyiz?*

"Marcy." Terry ona gülümsüyordu. "Sakin ol. Oyuncularıma hep ne dediğimi bilirsin: Engelleri birer birer aşacaksınız."

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi Howie. "Aklıma geldi de..."

"Sor bakalım."

"Her türden delillere sahip olduklarını iddia ediyorlar. Gerçi DNA sonucu hâlâ gelmedi..."

"DNA sonucu eşleşme gösteremez," dedi Terry. "Bu imkânsız."

"Aynı şeyi parmak izi için de söylerdim," dedi Howie.

"Belki birisi ona kumpas kurdu," dedi Marcy. "Paranoyakça bir fikir, ama..." Omuzlarını salladı.

"Ama neden?" diye sordu Howie. "Soru bu işte. Bunu yapmak için o kadar olağanüstü çaba gösterebilecek birini düşünebiliyor musunuz?"

Karı koca birbirine baktıktan sonra başlarını iki yana salladılar.

"Ben de düşünemiyorum," dedi Howie. "Gerçek hayat Robert Ludlum romanlarına hiç benzemez. Ellerinde çarçabuk seni tutuklayacak kadar sağlam deliller var, fakat yine de şimdi böyle aceleci davrandıkları için çok pişmanlar; buna eminim. Asıl meseleyse şu: Seni bu makineden çıkarabilsem bile, makinenin *gölgesinin* üstünde kalacağından korkuyorum."

"Ben de dün gece hep bunu düşündüm," dedi Terry.

"Ben hâlâ düşünüyorum," dedi Marcy.

Howie ellerini kavuşturup öne doğru uzandı. "Onlarınkine denk fiziksel kanıtımız olsa, çok işe yarar. Kanal 81 videosu çok iyi, buna meslektaşların da eklenince herhalde bize yeter, ama ben açgözlüyüm. Daha fazlasını istiyorum."

"Dört gün geçtikten sonra Cap City'nin en işlek otellerinden birinden fiziksel kanıt mı?" diye sordu Marcy. Kısa bir süre önce Bill Samuels'ın da aynı şeyi söylediğinden habersizdi. "Bu pek akla yatkın görünmüyor."

Terry kaşları çatılmış halde boşluğa doğru bakıyordu. "Tamamen de uçuk bir ihtimal değil."

"Terry?" dedi Howie. "Ne düşünüyorsun?"

Terry gülümseyerek onlara baktı. "Belki bir şey olabilir. Belki..."

15

Firepit gerçekten de *brunch* için açıktı, Ralph'ın da ilk durağı orası oldu. Cinayet gecesi restoranda çalışan personelden ikisi o sırada çalışıyordu: garson kız ve yaşı bira satın alabilmeye ancak yetecek gibi görünen asker tıraşlı erkek garson. Kız yardımcı olamadı ("O gece burası tıklım tıklımdı, dedektif"). Erkek garsonsa hayal meyal kalabalık bir grup öğretmene servis yaptığını hatırlasa da, Ralph ona Terry'nin geçen senenin lise yıllığındaki fotoğrafını gösterince tereddüt etti. "Evet, ona benzer birini hatırlar gibiyim ama yemin edemem," dedi. Hatta onun o öğret-

men grubuyla birlikte olduğuna bile emin değildi. "Belki de ona barda içki vermişimdir."

Hepsi bu kadardı.

Ralph'ın talihi Sheraton'da da ilk başta yaver gitmedi. Salı gecesi Maitland ve William Quade'in 644 numaralı odada kaldığını teyit edebilmişti; otel müdürü ona faturayı gösterdi, fakat buradaki imza Quade'e aitti. MasterCard kullanmıştı. Otel müdürü 644 numaralı odanın Maitland ve Quade ayrıldıktan sonra her gece dolduğunu ve orada her sabah temizlik yapıldığını söyledi.

"Odalarımızı yarım gün bile kullananlar var," dedi müdür. "Yani çoğu odamız günde iki kere temizlenir."

Ralph'a güvenlik kamerası kayıtlarına bakabileceğini söyledi. Ralph daha önce Alec Pelley'ye de bu izin verildiği için şikâyet etmedi. (Ne de olsa Ralph, Cap City Emniyetinden değildi ve bu adamla iyi geçinmesi gerekiyordu.) Görüntü renkliydi ve netti. Terry'ye benzeyen bir adamı lobide, hediyelik eşya dükkânında, otelin fitness salonunda ve balo salonu dışında imza sırasında beklerken gördü. Lobideki ve hediyelik eşya dükkânındaki görüntü biraz bulanıktı ama fitness salonunda ve imza kuyruğunda görünen adam tereddüde yer bırakmayacak bir kesinlikle oğlunun eski koçuydu; oğlu Derek'e beyzbolun püf noktalarını öğreten adam...

Ralph'ın kulaklarında karısının söyledikleri çınlıyordu: Cap City'den elde edilen herhangi bir delil yoktu, bu çok önemliydi. *Terry o gün buradaysa* –cinayetin işlendiği Flint City'yi kastediyordu– *o zaman onun kopyası Cap City'deydi. Mantıklı olan tek açıklama bu.*

"Bunun hiçbir tarafı mantıklı değil," diye mırıldandı Ralph gözleri hâlâ ekranda. Dondurulmuş görüntüde kesinlikle Terry Maitland'a benzeyen bir adam vardı; imza kuyruğunda bölüm başkanıyla bekliyor, söylenen bir şeye gülüyordu.

"Pardon?" dedi ona kamera kaydını gösteren müdür.

"Bir şey yok."

"Size göstermemi istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim." Buraya boşuna gelmişti. Kanal 81'in videosunu gördükten sonra otelin güvenlik görüntülerinin de bir anlamı kalmıyordu, çünkü soru-cevap sırasında görünen kişi Terry'ydi. Bundan kimsenin kuşkusu olamazdı.

Ne var ki, Ralph'ın aklına takılan bir şey vardı. Terry soru sormak için ayağa kalkarken sanki kameranın ona çevrileceğini biliyordu; son derece kusursuz görünüyordu. Bütün bunlar bir tezgâh olabilir miydi? Hayret verici, fakat bir şekilde açıklanabilecek bir sihirbazlık numarası mıydı? Ralph bunun nasıl yapılabileceğini bilmiyordu; David Copperfield'in Çin Seddi'nın içinden nasıl geçtiğini de bilmiyordu ama televizyonda seyretmişti. Eğer durum buysa, Terry Maitland sadece bir katil değil, onlara gülerek bakan bir katildi.

"Dedektif, sizi uyarayım," dedi otel müdürü. "Otelin patronu Harley Bright'tan bir mesaj aldım. Az önce baktığınız her şeyin Howard Gold adındaki bir avukat için saklanması gerekiyormuş."

"Ne yaptığınız umurumda değil," dedi Ralph. "Ben eve dönüyorum." Evet, bu iyi fikirdi. Evine dön, Jeannie'yle arka bahçeye otur, altı kutuluk bira paketini paylaş –ikisi ona dördü bana– ve delirmemek için bu lanet paradoksu düşünmemeye çalış.

Müdür, güvenlik ofisinin kapısına kadar ona eşlik etti. "Haberlerde o çocuğu öldüren katili yakaladığınız söyleniyor."

"Haberlerde pek çok şey söyleniyor," dedi Ralph. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, efendim."

"Polise her zaman seve seve yardımcı olurum."

Keşke yardımcı olabilseydin, dedi içinden Ralph.

Tam lobiden çıkmak üzereyken aklına bir şey geldi. Buraya kadar gelmişken, bakması gereken başka bir yer daha vardı. Terry'nin söylediğine göre, Coben'ın konferansı biter bitmez Debbie Grant kadınlar tuvaletine girmiş ve uzun bir süre orada kalmıştı. *Ev ve Billy ile gazete büfesine gittik,* demişti Terry. *Debbie bize orada katıldı.*

Bahsettiği gazete büfesi aslında bir hediyelik eşya dükkânına benziyordu. Tezgâhın arkasında aşırı makyajlı, saçları ağarmış bir kadın ucuz takıları yerlerine yerleştiriyordu. Ralph ona kimliğini gösterdikten sonra geçen hafta salı günü öğleden sonra burada çalışıp çalışmadığını sordu.

"Hayatım," dedi kadın, "hasta olmadığım sürece her gün burada çalışırım. Gazetelerden, dergilerden ve kitaplardan pek bir şey kazandığım yok, ama takılardan ve hediyelik eşyalardan komisyon alırım."

"Bu adamı hatırlıyor musunuz? Geçen salı bir grup İngilizce öğretmeniyle konferansa gelmişti." Kadına Terry'nin fotoğrafını gösterdi.

"Tabii hatırlıyorum. Bana *Flint County* kitabını sordu. Çok uzun zamandan beri ilk kez biri bunu soruyordu. Bu kitabı depoya atmadım, bu işyerini işletmeye başladığım 2010 yılından beri buradadır. Kaldırsam iyi olacak herhalde ama yerine ne koyacağım? Göz hizasının altında veya üstünde olan hiçbir şey satılmıyor; burasını işletirken bunu hemen öğreniyorsun. Hiç değilse alttaki şeyler ucuz. Üst rafta fotoğraflı ve parlak sayfalı kitaplar durur."

"Hangi kitaptan söz ediyoruz, Bayan..." Kadının yakasındaki isim etiketine baktı, "Bayan Levelle?"

"Şundan," dedi kadın eliyle göstererek. *"A Pictorial History of Flint County, Douree County and Canning Township* ['Flint County'nin, Douree County'nin ve Canning Township'in Resimli Tarihi']. Ne uzun bir kitap adı, değil mi?"

Ralph o tarafa dönünce hediyelik eşyaların bulunduğu rafın yanında yayınların teşhir edildiği iki raf gördü. Birinde dergiler vardı, diğerindeyse ciltli ve ciltsiz romanlar. Bunun üstündeki bir rafta Jeannie'nin "sehpa" diye nitelendireceği kalın kitaplar bulunuyordu. Kimse kirli parmaklarıyla sayfaları karıştırmasın diye hepsi streç filmlerle paketlenmişti. Ralph başını kaldırıp bunlara baktı. Bunlardan birini almak için ondan beş-altı santim daha

uzun olan Terry'nin başını kaldırması veya ayaklarının ucunda yükselmesi gerekmezdi.

Kadının adını söylediği kitaba uzanacakken vazgeçti. Bayan Levelle'ye döndü. "Bana ne hatırlıyorsanız söyler misiniz?"

"O adam hakkında mı? Söyleyebileceğim pek bir şey yok. Konferans bittikten sonra dükkân ana baba günü oldu, bunu hatırlıyorum, ama bana çok az müşteri geldi. Nedenini biliyorsunuz, değil mi?"

Ralph sabretmeye çalışarak başını iki yana salladı. Burada bir şey vardı ve ne olduğunu anladığını umuyordu.

"Kimse kuyruktaki yerini kaybetmek istemiyordu ve tabii hepsinin elinde Bay Coben'ın kitabı vardı, beklerken onu okuyorlardı. Ama bu üç adam buraya geldi ve biri –şişman olanı– yeni Lisa Gardner romanını aldı. Diğer ikisi sadece etrafa göz gezdirdi. Sonra yanlarına bir kadın geldi, hep birlikte gittiler. Herhalde yazardan imza almaya."

"Ama birinin –uzun boylu olanının– Flint County kitabıyla ilgilendiğini söylediniz."

"Evet ama onun gözüne çarpan şey aslında kitabın adındaki Canning Township kısmı oldu. Ailesinin uzun bir süre orada yaşadığını söyledi mi?"

"Bilmem," dedi Ralph. "Siz ne dersiniz?"

"Eminim söylemiştir. Kitabı alıp inceledi ama fiyat etiketini görünce –yetmiş dokuz dolar doksan dokuz sent– tekrar aldığı yere bıraktı."

İşte buydu! "O andan beri bu kitaba bakan oldu mu? Eline alıp inceleyen?"

"O kitabı mı? Dalga mı geçiyorsunuz?"

Ralph ayak parmaklarının üstünde yükselip raftaki kitabı aldı. Kenarlarından tutuyordu. Ön yüzünde çok eski bir cenaze töreninin sepya fotoğrafı vardı. Bellerinde tabancaları, yırtık pırtık şapkalarıyla altı kovboy bir tabutu tozlu bir mezarlığa taşıyordu. Üstü açık bir mezarın başında bir papaz (onun da belinde tabancası vardı) elinde bir İncil'le onları bekliyordu.

Bayan Levelle'nin yüzü ışıldadı. "Bunu gerçekten satın almak istiyor musunuz?"

"Evet."

"Verin de cihazdan geçireyim."

"Olmaz." Ralph kitabın barkodlu kısmını uzatınca kadın sadece bunu cihazdan geçirdi.

"Vergisiyle birlikte seksen dört dolar, on dört sent; ama yuvarlak hesap seksen dört diyelim."

Ralph kitabı bir ucundan tutarak kredi kartını çıkardı. Sonra makbuzu cebine soktu.

"Bu kitabı elledi," dedi Ralph bir yanlışlık olmaması umuduyla. "Size gösterdiğim fotoğraftaki adamın bu kitabı eline aldığına eminsiniz, değil mi?"

"Raftan indirdi ve kapaktaki fotoğrafın Canning Township'te çekildiğini söyledi. Sonra etiketine bakıp kitabı yerine koydu. Aynen size anlattığım gibi. Bu bir delil falan mı?"

"Bilmiyorum," dedi Ralph fotoğraftaki tabut taşıyan adamlara bakarak. "Ama öğreneceğim."

16

Frank Peterson'ın cesedi perşembe öğleden sonra Donelli Brothers Cenaze Evi'ne teslim edilmişti. Bunu ayarlayan Arlene Peterson'dı; ölüm ilanını, çiçekleri, cuma sabahı anma töreni yapılmasını, mezarlıktaki töreni ve cumartesi akşamı aile üyeleri ve komşuların geldiği evdeki toplantıyı da o organize etmişti. Bu işleri mutlaka o yapardı. Fred en iyi günlerde bile herhangi bir organizasyon yapmaktan acizdi.

Ama bu defa benim yapmam gerekiyor, dedi içinden, Ollie'yle birlikte hastaneden eve döndüklerinde. *Benim yapmam gerekiyor, çünkü başka kimse yok. Donelli'deki adam da bana yardımcı olur. Onlar bu işlerde uzmandır.* Ama birincisinin hemen ardından ikincisinin parasını nasıl ödeyecekti? Bilmiyordu. Evin bütçesini de Arlene

yapardı. Aralarında bir anlaşma vardı: Parayı Fred kazanır, faturaları karısı öderdi. Sigorta belgeleri için Arlene'in çalışma masasına bakması gerekecekti. Bunu düşünmek bile Fred'i yordu.

Oturma odasındaydılar. Ollie televizyonu açtı. Ekranda bir futbol maçı vardı. Her ne kadar ikisi de futboldan pek hazzetmese de bir süre maçı seyrettiler. Baba oğul daha çok Amerikan futbolunu severdi. Sonunda Fred kalkıp koridora gitti ve elinde Arlene'in kırmızı adres defteriyle döndü. D harfine gelince listeye baktı ve Donelli Brothers adını gördü. Karısının her zamanki düzgün elyazısı bu defa titrekti; bu da çok doğaldı. Frank ölmeden önce, bir cenaze evinin numarasını kaydedecek değildi ya – Peterson'ların, cenaze törenlerini düşünmek için önlerinde çok uzun zamanları vardı.

Derisi solmuş kırmızı adres defterine bakarken Fred karısının eskiden büyük bir titizlikle buraya bir şeyler kaydedişini hatırladı ve ağlamaya başladı.

"Yapamıyorum," dedi. "Frankie'nin hemen ardından..."

Televizyonda spiker *GOOL!* diye bağırdı; kırmızı formalı oyuncular sevinçle birbirlerine sarıldı. Ollie televizyonu kapatıp elini uzattı.

"Ben yaparım."

Fred kızarmış ve yaşarmış gözlerle ona baktı.

Ollie başını salladı. "Merak etme baba. Gerçekten. Ben yaparım. Ne gerekiyorsa... Hadi, sen yatak odana gidip biraz uzan."

Fred bu işi on yedi yaşındaki oğluna bırakmanın yanlış olduğunu bilse de öyle yaptı. Zamanla üstüne düşen her şeyi yapacağına ant içti, ama şimdi kısa bir uykuya ihtiyacı vardı. Gerçekten çok yorgundu.

17

Alec Pelley o pazar günü saat üç buçuğa kadar ailesiyle ilgilenmek zorunda kaldı. Cap City Sheraton'a vardığında saat beşi

geçiyordu ama öğleden sonra güneşi hâlâ etrafı kavurmaktaydı. Otelin girişindeki manevra yerine park edip valenin eline bir onluk sıkıştırdı ve arabasını yakında bir yerde tutmasını söyledi. Gazete büfesindeki Lorette Levelle yine takıları yerleştiriyordu. Alec'in oradaki işi uzun sürmedi. Tekrar dışarıya çıkıp sırtını Explorer'ına dayadı ve Howie Gold'u aradı.

"Videoyu Anderson'dan önce alabildim, o görüntü kaydını da; ama o da kitabı benden önce ele geçirdi. Satın almış. Maç berabere bitti denebilir."

"Hassiktir!" dedi Howie. "Kitabı nereden öğrendi ki?"

"Bir yerden öğrendiğini sanmıyorum. Bence şans ve eski tip polislik yapmasının bir bileşimi. Gazete büfesinde çalışan kadın Coben'ın konferansının olduğu gün bir adamın bu kitabı raftan indirdiğini ama fiyatını görünce –yaklaşık seksen dolar– yerine koyduğunu söyledi. O adamın Maitland olduğunu bilmiyormuş, herhalde haberleri falan hiç izlemiyor. Bunu Anderson'a anlatmış, o da kitabı satın almış. Kadının dediğine göre Anderson kitabı sadece kenarlarından tutuyormuş."

"Terry'ninkiyle eşleşmeyen parmak izi bulmayı ummuştur," dedi Howie. "Böylece o kitabı tutan kişinin Terry olmadığını iddia edecek. Ama bir işe yaramaz. O güne kadar kim bilir kaç kişi o kitabı eline almıştır."

"Gazete büfesindeki kadın aynı fikirde değil. Dediğine göre o kitaba aylarca kimse dokunmamış."

"Fark etmez." Neyse ki Howie'nin sesi pek endişelenmiş gibi değildi; öyle olması Alec'i huzursuz ederdi. Aslında büyük bir şey değildi, ama yine de... Çok güzel şekillenen bir dosyada küçük bir kusurdu. *Muhtemel* bir kusur, diye hatırlattı kendine Alec. Howie kolayca bunun üstesinden gelirdi; ayrıca, jüri *olmayan* bir şeyin üstünde durmazdı.

"Sadece bilesin istedim, patron. Bana bunun için para veriyorsun."

"Pekâlâ, artık biliyorum. Ön duruşma için yarın orada olacaksın, değil mi?"

"Hiç kaçırır mıyım?" dedi Alec. "Kefalet konusunu Samuels'la konuştun mu?"

"Evet. Konuşmamız kısa sürdü. Var gücüyle bunun olmaması için mücadele edeceğini söyledi."

"Yahu bu herifin bir kapatma düğmesi falan yok mu?"

"İyi soru."

"Peki, buna rağmen kefaletle tahliye sağlayabilecek misin?"

"Umutluyum. Kesin olan hiçbir şey yok ama neredeyse emin gibiyim."

"Eğer onu tahliye ettirebilirsen, Maitland'a söyle, o mahallede yürüyüşe falan çıkmasın. Çoğu insanın ruhsatlı silahı var ve şu sıralar Maitland Flint City'de en nefret edilen insan."

"Zaten ev hapsinde olacak ve polisler de evini gözetim altında tutacaktır." Howie iç geçirdi. "O kitap işi fena oldu be."

Alec telefonu kapadıktan sonra hemen otomobiline bindi. *Game of Thrones* başlamadan önce evine varıp mısır patlatmak istiyordu.

18

Ralph Anderson ve Eyalet Emniyet Müdürlüğü Dedektifi Yunel Sablo, o akşam Flint County Bölge Savcısı Bill Samuels'ın evindeki çalışma odasında buluştu. Şehrin kuzey tarafındaki bu ev, büyük yapılardan oluşan lüks bir semtteydi. Samuels'ın iki kızı arka bahçedeki fıskiyenin önünde kovalamaca oynarken hava kararmaya yüz tutmuştu. Samuels'ın eski karısı onlara yemek yapmak için oradaki kalışını uzatmıştı. Yemek boyunca Samuels'ın neşesi yerindeydi; arada bir eski karısının elini okşuyor, bazen de kısa sürelerle tutuyordu. Kadın buna karşı çıkmadı. *Ayrı yaşayan bir çift için epey samimiler,* diye düşündü Ralph ve onlar adına sevindi. Ama artık yemek bitmişti ve kadın çocukların eşyalarını toplarken Ralph çok geçmeden Bölge Savcısının neşesini kaybedeceğini tahmin ediyordu.

A Pictorial History of Flint County, Douree County and Canning Township çalışma odasındaki sehpanın üstündeydi. Ralph bunu saydam bir naylon poşedin içine yerleştirmişti. Kitabın ambalajında parmak izi tozu kullanıldığı için kapak resmindeki cenaze korteji bulanık görünüyordu. Kitabın ön kapağında, sırtına yakın bir noktada tek bir parmak izi –başparmak– vardı ve bu da son derece netti.

"Arka tarafında dört tane daha sağlam iz var," dedi Ralph. "İnsan ağır bir kitabı bu şekilde tutar – başparmak önde, destek amacıyla hafifçe aralanmış parmaklar arkada. İzi orada, Cap City'de de alabilirdim ama karşılaştırabilmem için Terry'nin izleri yanımda değildi. Ben de gereken şeyi merkezden alıp izi evde çıkardım."

Samuels kaşlarını kaldırdı. "Onun iz kartını delil odasından mı aldın?"

"Hayır, sadece fotokopisini çıkardım."

"Bizi merakta bırakma," dedi Sablo.

"Peki," dedi Ralph. "İzler eşleşiyor. Bu kitaptaki parmak izleri Terry Maitland'a ait."

Eski karısının yanındayken yüzünde güller açan Samuels gitti, yerine *Batsın Bu Dünya!* diyen Samuels geldi. "Bilgisayar eşleştirmesi olmadan bundan emin olamazsın."

"Bill, ben bu işi daha bilgisayar eşleştirmesinin olmadığı günlerde yapıyordum." *Sen daha lisede, kızların eteklerinin altına bakmaya çalışırken.* "Bunlar Maitland'ın parmak izleri; bilgisayar eşleştirmesi bunu sadece teyit edecektir. Şunlara bakın."

Ceketinin cebinden küçük bir kart demeti çıkarıp bunu iki sıra halinde sehpanın üstüne serdi. "Bunlar Terry dün gece tutuklanırken alınan parmak izleri. Bunlar da Terry'nin kitap ambalajındaki izleri. Hadi, siz söyleyin."

Samuels ve Sablo öne uzanıp kartlara baktı. İlk doğrulan Sablo oldu. "İnandım."

"Bilgisayar eşleştirmesi olmadan inanmıyorum," dedi Samuels. Bunu alt çenesini uzatarak söylediği için kelimeleri yuvarlamıştı.

Ralph hemen karşılık vermedi. Bill Samuels'ı çözmeye çalışıyor, onun hakkında daha önce düşündüğü şeyin –zorluk karşısında hemen pes eden biri olduğu– yanlış olmasını umuyordu. Samuels'ın eski karısı hâlâ ona saygı duyuyor, küçük kızları onu çok seviyordu, ama bu bilgiler bir adamın karakterinin sadece bir yüzünü gösterirdi. Bir adamın evindeki haliyle işindeki hali aynı olmazdı; özellikle de bu adam çok hırslıysa ve geleceğine dönük planlarını bozabilecek bir engelle karşılaşmışsa... Bu gibi şeyler Ralph için önemliydi. Çok önemliydi çünkü bu davayı kazansalar da kaybetseler de aynı saftaydılar.

"Bu imkânsız," dedi Samuels eliyle saçının arkasını düzelterek. "Aynı zamanda iki ayrı yerde bulunamaz."

"Ne var ki durum bunu gösteriyor," dedi Sablo. "Bugüne kadar Cap City'den alınmış herhangi bir delil yoktu, ama şimdi var."

Samuels bir an umutlanır gibi oldu. "Belki bu kitabı daha önceki bir tarihte tutmuş olabilir. Böylece kendine bir delil sağlamak için... Hepsi tezgâhın bir parçası." Daha önce Frank Peterson'ın katilini, dürtülerini daha fazla kontrol edememiş bir adam olarak değerlendirdiğini unutmuş gibiydi.

"Bu fikrini de yok sayamayız," dedi Ralph, "ama ben bir sürü iz gördüm ve bunlar çok yeni görünüyor. Sürtünme çizgilerindeki ayrıntıların kalitesi çok iyi. Haftalar veya aylar önce bırakılan izlerde böyle olmaz."

Sablo neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle, "Pas geçsek mi?" dedi.

"Ne?" dedi Samuels ona dönerek.

"Bunu bulmamış olsak daha mı iyi olur, demek istiyor," diye açıkladı Ralph.

Bu fikrin üstünde düşündüler. Samuels konuşmaya başladığında havadan sudan bahseder gibiydi. "Size farazi bir soru: Ya

sen bu ambalajı tozladıktan sonra hiçbir iz bulmasaydın? Ya da tanıtlanamayacak kadar silik şeyler çıksaydı karşına?"

"Bir şey kazanmış olmazdık," dedi Sablo, "ama kaybetmiş de olmazdık."

Samuels başını salladı. "O halde –yine farazi bir öneri– Ralph sadece pahalı bir kitap satın alan biri olur. Kitabı çöpe atmaz, Terry'nin parmak izi çıkmadığına sevinir ve kitabı evindeki rafa koyar. Tabii ambalajını söküp attıktan sonra."

Sablo ifadesiz bir yüzle Samuels ve Ralph'a baktı.

"Ya bu parmak izi kartları?" dedi Ralph. "Onlar ne olacak?"

"Ne kartı?" dedi Samuels. "Ben kart falan görmüyorum. Ya sen, Yune?"

"Görüp görmediğimi bilmiyorum," dedi Sablo.

"Delili bozmaktan söz ediyorsunuz," dedi Ralph.

"Hiç de değil. Konuşmamız sadece bir varsayım üzerine. Ama şunu bir düşünsene, Ralph. Önce merkeze gittin ama karşılaştırmayı evinde yaptın. Karın orada mıydı?"

"Jeannie kitap kulübüne gitmişti."

"Tamam, o halde bak. Kitap resmî bir delil torbasında değil; evindeki bir poşetin içinde. Yani henüz delil olarak kayda geçmemiş."

"Henüz değil," dedi Ralph. Artık Samuels'ın değil, kendi karakterinin farklı yüzlerini düşünmeye başlıyordu.

"Demek istediğim şey şu: Aynı farazi ihtimal senin de aklından geçmiş olabilir."

Öyle miydi? Ralph bu soruya dürüst bir cevap veremiyordu. Eğer öyleyse, neden? Bu iş sadece çıkmaza girdiği için değil, artık üstlerine çöküp kariyerinde çirkin bir kara leke bırakacak diye mi?

"Hayır," dedi. "Bu kitap delil olarak kayda geçecek ve mahkemede delil olarak sunulacak. Çünkü o çocuk öldü, Bill. Bize olacak şeyler bunun yanında hafif kalır."

"Aynı fikirdeyim," dedi Sablo.

"Tabii aynı fikirde olursun," dedi Samuels usanmış bir sesle. "Komiser Yune Sablo her halükârda bu işten sıyrılır."

"İşten sıyrılmak dedin de," dedi Ralph, "Ya Terry Maitland? Ya gerçekten de yanlış adamı suçluyorsak?"

"Hayır," dedi Samuels. "Elimizdeki deliller onun suçlu olduğunu gösteriyor."

Toplantı bu noktada sona erdi. Ralph merkeze döndü ve kitabı kayıtlara geçirip giderek kabaran soruşturma dosyasına ekledi. Onu elinden çıkardığı için memnundu.

Kendi otomobilini almak için binanın öbür tarafına giderken cep telefonu çaldı. Ekranda karısının fotoğrafı vardı fakat sesindeki gerginliği işitince telaşa kapıldı. "Hayatım? Sen ağlıyor muydun?"

"Derek aradı. Kamptan."

Ralph'ın nabzı hızlandı. "İyi mi?"

"İyi. Yani *fiziksel* olarak iyi. Ama bazı arkadaşları ona Terry'yle ilgili e-posta göndermiş, o da buna üzülmüş. Bir hata olduğunu, Koç T'nin asla öyle bir şey yapmayacağını söyledi."

"Hepsi bu mu?" Ralph yine otomobiline doğru yürümeye başladı. Diğer elinde anahtarları vardı.

"Hayır, hepsi bu değil!" dedi karısı sinirlenerek. "Şu anda neredesin?"

"Merkezdeyim. Sonra eve geleceğim."

"Önce hapishaneye gidebilir misin? Ve onunla konuşur musun?"

"Terry'yle mi? Benimle görüşmeyi kabul ederse konuşurum, ama neden?"

"Bir anlığına bütün delilleri bir yana koy. Her iki tarafın delillerini de... Ve benim bir soruma cevap ver; ama kalbinin sesini dinleyerek... Bunu yapar mısın?"

"Peki." Ralph uzaktaki otoyoldan geçen kamyonların sesini duyuyordu. Daha yakından gelen sesler de yıllardır çalıştığı bu binanın etrafındaki çimenlerin üstünde dolanan cırcırböceklerindendi. Karısının ne soracağını biliyordu.

"Terry Maitland'ın o çocuğu öldürdüğüne *inanıyor musun?*"

Ralph, taksisine bindiği Willow Rainwater'a "hanımefendi" diyen adamı düşündü; oysa kadının adını bilmesi gerekirdi. Beyaz minibüsü Shorty's Pub'ın arkasında park edip en yakın ilkyardım yerinin tarif edilmesini isteyen adamı düşündü; oysa Terry Maitland bütün hayatını Flint City'de geçirmişti. Hem Peterson'ı kaçırma hem de cinayet sırasında Terry'nin kendileriyle birlikte olduğuna yemin eden o öğretmenleri düşündü. Sonra da Harlan Coben'ın konferansında sadece soru sormakla yetinmeyip kamera kaydına geçmesini garantiye almak için ayağa kalkan Terry'yi düşündü. Kitaptaki parmak izleri bile... nasıl bu kadar kusursuz olabiliyordu?

"Ralph, hâlâ telefonda mısın?"

"Bilmiyorum," dedi Ralph. "Ben de Howie gibi onunla birlikte koçluk yapsaydım... Fakat sadece onu Derek'e koçluk yaparken seyrettim. Yani sana kalbimin sesini dinleyerek dürüst bir cevap vereyim: Bilmiyorum."

"O halde git oraya," dedi Jeanette. "Onun gözlerine bak ve sor."

"Samuels bunu öğrenirse beni lime lime eder," dedi Ralph.

"Bill Samuels umurumda değil, ama oğlumuz umurumda. Senin de umurunda olduğunu biliyorum. Bu işi oğlumuz için yap, Ralph. Derek için."

19

Arlene Peterson'ın ölüm sigortası olduğu ortaya çıktı; böylece bu sorun halledilmiş oluyordu. Ollie bununla ilgili belgeleri annesinin küçük çalışma masasının çekmecelerinden birinde, İPOTEK SÖZLEŞMESİ (söz konusu borcun yarısı ödenmiş durumdaydı) ile TECHİZAT GARANTİLERİ arasındaki bir dosyada buldu. Cenaze evini aradı, profesyonel ağıtçılara özgü yumuşak sesli bir adam –Donelli kardeşlerden biri olabilirdi– ona

teşekkür edip, "Anneniz buraya geldi," dedi, annesi oraya kendi imkânlarıyla veya bir Uber'le gelmiş gibi... Profesyonel ağıtçı, Ollie'ye, gazete için bir ölüm ilanı gerekir mi, diye sordu. Ollie, hayır, dedi. O anda masanın üstündeki iki boş forma bakıyordu. O kederli zamanında bile titiz olan annesi Frank için hazırladığı ilanın bir fotokopisini çıkarmış olmalıydı. Yani o sorun da hallolmuştu. Adam ona, yarın gelip cenaze töreni ve defin için bir düzenleme yapmak ister misiniz, diye sordu. Ollie yine, hayır, dedi. Bunu babasının yapması gerektiğini düşündü.

Bu sorun da çözüldükten sonra Ollie başını annesinin masasına dayayıp bir süre ağladı. Babasını uyandırmamak için sessizce ağlıyordu. Gözyaşları dindikten sonra ölüm ilanı formlarından birini doldurdu; elyazısı berbat olduğu için bunların çıktısını da aldı. Bu iş de bittikten sonra mutfağa gitti ve oradaki dağınıklığa baktı: yerlerde makarna, saatin altında bir tavuk artığı, lavaboyu ve tezgâhın üstünü dolduran yığınla bulaşık... Kalabalık aile yemeklerinden sonra annesi, *Burada domuzlar yemiş*, derdi. Ollie bir çöp poşeti alıp her şeyi bunun içine doldurdu. Sonra da yeri iyice sildi. Etrafı tertemiz yaptıktan sonra acıktığını fark etti. Bu ona yanlış geldi, ama hayatın gerçeğiydi işte. İnsanlar aslında hayvandı. Annen ve küçük kardeşin ölmüş olsa bile, yemek ve sonra yediklerini sıçmak zorundaydın. Vücudun senden bunu talep ediyordu. Buzdolabını açtı; içi güveçlerle, konserve yiyeceklerle ve söğüş etlerle doluydu. Ollie bir pizza alıp bunu fırına attı. Isınmasını beklerken kendini kendi kafasının içinde bir misafirmiş gibi hissetti. O sırada babası geldi. Saçları darmadağın olmuştu. Tıraşı uzamış, gözleri şişmişti ve donuk bakıyordu.

"Annenin haplarından birini aldım ve çok uzun süre uyudum," dedi babası.

"Dert etme baba."

"Mutfağı temizlemişsin. Sana yardım etmeliydim."

"Sorun değil."

"Annen... cenaze töreni..." Fred cümleye nasıl devam edeceğini kestiremedi; Ollie onun fermuarının açık olduğunu gördü. O anda babasına çok acıdı ama ağlayacak halde değildi. Hiç değilse şimdilik ağlama kotası dolmuştu. Bu da iyi bir şeydi.

"İyi durumdayız," dedi babasına. "Annemin ölüm sigortası varmış, ikinizin de var ve annem... şimdi orada. Yani o evde." Babası tekrar ağlamaya başlar korkusuyla cenaze evi diyememişti. O tehlike kendisi için de söz konusuydu.

"Ah, bu iyi," dedi Fred, oturup elini alnına dayadı. "Bunu benim yapmam gerekirdi. Benim işim, benim sorumluluğumdu. Bu kadar uzun süre uyuyacağımı hiç hesaplamamıştım."

"Oraya yarın gidersin. Tabutu seçmek ve başka işler için."

"Nereye?"

"Donelli Brothers'a. Frank gibi."

"Annen öldü," dedi Fred. "Bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum."

"Evet," dedi Ollie. Annesinin son anlarındaki özür dileyişini hatırladı. Sanki her şey onun suçuymuş gibi... "Cenaze evindeki adam senin karar vermen gereken şeyler olduğunu söyledi. Bunu yapabilecek misin?"

"Tabii. Yarın daha iyi olurum. Çok güzel bir koku var."

"Etli pizza."

"Bunu annen mi yaptı, yoksa birisi mi getirdi?"

"Bilmiyorum."

"Her neyse, çok güzel kokuyor."

Mutfak masasında oturup yediler. Bulaşık makinesi dolu olduğu için Ollie tabakları lavaboya bıraktı. Oturma odasına geçtiler. Televizyonda şimdi beyzbol vardı: Phillies takımına karşı Mets. Konuşmadan seyrettiler. İkisi de hayatlarında açılan bu çukurun kenarlarını kendi yöntemleriyle keşfetmeye çalışıyordu; içine düşmemek için... Bir süre sonra Ollie arka bahçeye çıkıp yıldızlara baktı. Ne çok yıldız vardı... Bir meteor, bir uydu aracı ve birkaç uçak gördü. Annesi artık ölmüş olduğu için bunları bir

daha hiç göremeyeceğini düşündü. Ne saçmaydı. Tekrar içeriye döndüğünde maçın sonuna gelinmiş, babası koltuğunda uyuyakalmıştı. Ollie onun başının tepesine bir öpücük kondurdu. Fred kımıldamadı.

20

Ralph hapishaneye giderken telefonuna bir mesaj geldi. Eyalet Emniyet Müdürlüğü Adli Bilişim Bürosu'ndan Kinderman'dandı. Ralph arabasını hemen yana çekip onu aradı. Kinderman ilk çalışında telefonu açtı.

"Siz pazar geceleri de çalışıyor musunuz?" diye sordu Ralph.

"Ne diyebilirim ki, bizler işkoliğiz." Ralph arka planda bir *heavy metal* grubunun şarkısını işitebiliyordu. "Ayrıca, iyi haberlerin bekleyebileceğini ama kötü haberlerin hemen iletilmesi gerektiğini düşünürüm. Maitland'ın *hard disk*'inde gizli dosya var mı diye araştırmamız henüz tamamlanmadı; bazıları bunları saklamakta çok usta olabiliyor, ama göründüğü kadarıyla adam temiz. Çocuk pornosu veya herhangi bir porno yok. Masaüstü bilgisayarında, dizüstü bilgisayarında, iPad'inde veya telefonunda öyle şeyler yok. Tertemiz bir adam."

"Ya internette dolaştığı yerler?"

"Bir dolu yer var ama tahmin edilebilecek şeyler – Amazon gibi alışveriş siteleri, *Huffington Post* gibi haber siteleri, yarım düzine spor sayfası... Büyükler Ligi puan cetvelini takip ediyor ve Tampa Bay Rays takımı taraftarı. Sırf bu bile adamın kaçık olduğunu gösterir. Netflix'te *Ozark*'ı, iTunes'da *The Americans*'ı seyrediyor. Bunu ben de zevkle seyrederim."

"Araştırmaya devam et."

"Bana bunun için maaş veriyorlar."

Ralph hapishanenin arkasındaki SADECE RESMÎ ARAÇLAR yazılı tabelanın bulunduğu yere park ettikten sonra 'görevli' kartını gösterge panelinin üstüne koydu. Rozetinde L. KEENE

yazan bir gardiyan onu bekliyordu; onu görüşme odalarından birine götürdü. "Bu çok sıra dışı, dedektif. Saat akşamın onu oldu."

"Saatin farkındayım; buraya eğlence maksadıyla gelmedim."

"Bölge Savcısı burada olduğunuzu biliyor mu?"

"Bu seni aşan bir konu, Memur Keene."

Ralph masanın bir tarafına oturdu ve Terry görüşmeyi kabul edecek mi diye bekledi. Terry'nin bilgisayarlarında porno yoktu, evinde de buna benzer şeyler bulunmamıştı. Ama Kinderman'ın da dediği gibi, böyle sapıklar çok kurnaz olabiliyordu.

Yüzünü herkese göstermesi de kurnazlık mıydı? Ya da parmak izini bırakmak?

Samuels'ın ne diyeceğini biliyordu: Terry o sırada cinnet geçirdiği için kendine hâkim olamamıştı. Bir zamanlar (ona çok uzun gibi gelen bir zaman önce) bu açıklama Ralph'a mantıklı gelmişti.

Keen, Terry'yi odaya getirdi. Üstünde kahverengi hapishane tulumu, ayaklarında ucuz plastik terlikler vardı. Elleri önden kelepçeliydi.

"Kelepçeleri çıkarın, Memur Bey."

Keene başını iki yana salladı. "Protokol."

"Sorumluluğu alıyorum."

Keen zoraki bir gülümseme çıkardı. "Hayır, dedektif. Alamazsınız. Burası benim sorumluluğumda. Bu adam masanın üstünden atlayıp sizi boğarsa, ben suçlu olurum. Ama şu kadarını yapabilirim. Kelepçesini masaya zincirlemeyebilirim. Buna ne dersiniz?"

Terry, *Nelerle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun?* dercesine gülümsedi.

Ralph derin bir nefes aldı. "Gidebilirsiniz Memur Bey. Teşekkür ederim."

Keen odadan çıktı ama çift taraflı aynadan onları seyredecek ve muhtemelen dinleyecekti. Bu görüşmenin Samuels'a ihbar edileceği kesindi, bundan kaçış yoktu.

Ralph, Terry'ye baktı. "Orada dikilip durma. Otursana."

Terry oturup ellerini masanın üstünde kavuşturdu. Kelepçe zincirleri şıngırdadı. "Howie Gold seninle görüşmemi onaylamayacak," dedi gülümseyerek.

"Samuels da onaylamayacak. O halde aynı durumdayız."

"Ne istiyorsun?"

"Cevaplar. Eğer suçsuzsan, neden seni teşhis eden yarım düzine tanık var? Çocuğa tecavüz edilirken kullanılan ağaç dalında ve onu kaçırırken kullanılan minibüsün her tarafında neden senin parmak izlerin var?"

Terry başını iki yana salladı. Artık gülümsemiyordu. "Ben de senin kadar şaşırmış durumdayım. Cap City'de olduğumu kanıtlayabildiğim için Tanrı'ya, onun oğluna ve bütün azizlere şükrediyorum. Ya bunu yapamasaydım, Ralph? Sanırım bunun cevabını ikimiz de biliyoruz. Yaz sonu gelmeden McAlester'daki ölüm hücresine tıkılır, iki seneyi bile bulmadan idam edilirdim. Belki daha önce bile olurdu, çünkü mahkemeler bu konuda önyargılıdır ve dostun Samuels benim temyiz başvurularımın üstünden silindir gibi geçerdi."

Ralph'ın dudaklarının ucuna gelen ilk şey, *O benim dostum değil,* oldu. Ama söylediği şey şuydu: "O minibüs ilgimi çekiyor. New York plakalı olan."

"Bu konuda sana yardımcı olamam. New York'a en son on altı yıl önce balayı için gitmiştim."

Gülümseme sırası Ralph'taydı. "Bunu bilmiyordum, ama son zamanlarda orada olmadığını biliyorum. Son altı ay içindeki hareketlerini araştırdık. Nisanda Ohio'ya yaptığın yolculuktan başka bir şey olmamış."

"Evet, Dayton'a gittim. Kızların ilkbahar tatilinde. Babamı görmek istiyordum, kızlar ve Marcy de gelmek istedi."

"Baban Dayton'da mı yaşıyor?"

"Bugünlerdeki haline yaşamak denirse... Uzun hikâyedir ve bu durumla ilgisi yok. Yolculuğumuzda bırak o uğursuz beyaz minibüsü, aile arabamızı bile kullanmadık. Southwest

Havayolları'yla gittik. O herifin Frank Peterson'ı kaçırmak için kullandığı minibüste kaç tane parmak izimi bulduğun umurumda değil; o aracı ben çalmadım. Onu görmedim bile. Bana inanmanı beklemiyorum ama gerçek bu işte."

"Kimse senin o minibüsü New York'ta çaldığını düşünmüyor," dedi Ralph. "Bill Samuels'ın teorisine göre, minibüsü her kim çalmışsa, anahtarı üstünde olacak şekilde bu civarda bir yerde bırakmış. Sen onu tekrar çalmışsın ve... o şeyi yapmak için hazır olana kadar bir yere saklamışsın."

"Suratını hiç kimseden saklamayan bir adam için çok akıllıca bir davranış."

"Samuels jüriye senin cinnet halinde olduğunu söyleyecektir. Onlar da buna inanırlar."

"Ev, Billy ve Deborah ifade verdikten sonra hâlâ inanırlar mı? Ve Howie jüriye Coben'ın konferansındaki bandı gösterdikten sonra?"

Ralph o topa girmek istemedi. Hiç değilse şimdilik. "Frank Peterson'ı tanıyor muydun?"

Terry havlar gibi bir kahkaha attı. "Howie'nin cevap vermemi istemediği sorulardan biri buydu."

"Yani cevap vermeyecek misin?"

"Doğrusunu istersen, cevap vereceğim. Onu selamlaşacak kadar tanıyordum –Batı Yakası'ndaki çocukların çoğunu tanırım– ama onu tanıyacak kadar tanımıyordum. Anlatabildim mi? Hâlâ ilkokuldaydı ve spora ilgisi yoktu. Ama o kızıl saçları hemen göze çarpardı. Stop lambası gibi. Onun da, abisinin de. Küçükler Ligi'nde Ollie'yi çalıştırdım, ama on üç yaşına geldiğinde Şehir Ligi'ne çıkamadı. Aslında fena değildi ve vuruşları idare ederdi, ama ilgisini kaybetti. Bazıları öyle oluyor."

"O halde Frankie'yi gözüne kestirmemiştin."

"Hayır, Ralph. Çocuklara cinsel ilgi duymam."

"Gerald's Fine Groceries'in otoparkında onu bisikletini iterken gördüğün zaman, içinden, 'İşte karşıma bir fırsat çıktı,' demedin mi?"

Terry ona öyle bir nefretle baktı ki, Ralph sarsıldı. Ama gözlerini kaçırmadı. Kısa bir süre sonra Terry iç geçirip kelepçeli ellerini çift taraflı aynaya doğru kaldırdı ve "Buradaki işimiz bitti!" diye seslendi.

"Daha değil," dedi Ralph. "Bir soruma daha cevap vermeni istiyorum, ama bunu yaparken gözlerime bakacaksın. Frank Peterson'ı öldürdün mü?"

Terry'nin gözlerinde en küçük bir tereddüt yoktu. "Öldürmedim."

Gardiyan Keen, Terry'yi götürdü. Ralph bir süre daha orada oturup Keen'in onu dışarıya çıkarmasını bekledi. Artık Jeannie'nin sormasını istediği soruyu sormuş, Terry de gözlerini kaçırmadan ona, *Öldürmedim,* demişti.

Ralph ona inanmak istiyordu.

Ama *inanamıyordu.*

ÖN DURUŞMA

16 Temmuz

1

"Hayır," dedi Howie Gold. "Hayır, hayır, hayır."

"Bu onu korumak için," dedi Ralph. "Herhalde bunu sen de görüyor–"

"Benim gördüğüm şey, gazetenin ilk sayfasındaki fotoğraf. Gördüğüm şey, her kanalda ilk haber olan görüntü: Müvekkilim bölge mahkeme binasına üstünde kurşungeçirmez bir yelekle yürüyor... Başka bir deyişle, çoktan hüküm yemiş gibi. Kelepçe olması zaten yeterince kötü."

Hapishanenin ziyaretçi odasında yedi adam vardı; oyuncaklar kaldırılmış, masaların etrafındaki sandalyeler tersyüz edilmişti. Terry Maitland'ın yanında Howie vardı. Onların karşısında da Bölge Şerifi Dick Doolin, Ralph Anderson ve Savcı Yardımcısı Vernon Gilstrap. Samuels önceden mahkeme binasına gitmiş, onları bekliyordu. Şerif Doolin kurşungeçirmez yeleği Terry'ye doğru uzatmış ama bir şey söylememişti. Yeleğin üstünde parlak sarı harflerle Flint County Ceza İnfaz Kurumu'nun kısaltması yazılıydı.

İki hapishane memuru (onlara gardiyan denirse hemen düzeltirlerdi) kollarını kavuşturmuş, kapının önünde duruyordu. Biri Terry tek kullanışlı bir jiletle tıraş olurken ona nezaret etmiş, diğeriyse Marcy'nin getirdiği takım elbisenin ve gömleğin ceplerini kontrol etmişti. Mavi kravat da bu incelemeden nasibini almıştı.

Savcı yardımcısı Gilstrap, Terry'ye baktı. "Ne dersin ahbap? Vurulma riskini göze alıyor musun? Alıyorsan bence sakıncası yok. İdam edilmeden önce bir dolu temyiz başvurusuyla devleti masrafa sokmazsın."

"Bu çok yakışıksız oldu," dedi Howie.

Gilstrap bu lafa sadece dudak bükmekle yetindi. Bill Samuels yaklaşan seçimi kaybederse, mutlaka emekliliğini (yüklü bir ikramiyeyle) isteyecek kıdemli bir memurdu.

"Hey, Mitchell," dedi Terry, tıraş olurken o ucuz Bic jiletiyle boğazını kesmesin diye ona nezaret eden gardiyana. Adam kaşlarını kaldırdı. "Dışarıda hava çok mu sıcak?"

"Ben içeriye girerken otuz dereceydi," dedi Mitchell. "Radyo haberine göre öğlene kadar otuz beşi bulacakmış."

"Yelek istemiyorum," dedi Terry onu çok genç gösteren bir gülümsemeyle. "Yargıç Horton'ın önüne terli bir gömlekle çıkmak istemem. Torununu Küçükler Ligi'nde çalıştırmıştım."

Bunu duyan Gilstrap biraz telaşlanmış gibi görünerek ceket cebinden bir not defteri çıkardı ve bir şeyler yazdı.

"Hadi gidelim," dedi Howie. "Bu ne yahu, ön duruşma mı, yoksa göz boyama numarası mı?"

Ralph onu duymazlıktan gelip odanın karşı köşesindeki meşrubat satış makinesinin bulunduğu yere gitti. Telefonda kısa bir görüşme yaptıktan sonra diğerlerine döndü. "Pekâlâ, gidebiliriz."

Gardiyan Mitchell, Terry'yle Howie'nin arasına girip kelepçeleri taktı. "Çok sıktı mı?" diye sordu.

Terry başını iki yana salladı.

"O halde yürü bakalım."

Howie ceketini çıkarıp bununla kelepçelerin üstünü örttü. Önde Gilstrap, hep birlikte ziyaretçi odasından çıktılar.

Howie, Ralph'ın yanına yaklaştı ve alçak sesle, "Çok boktan bir durum," dedi. Ralph'tan karşılık gelmeyince devam etti. "Pekâlâ, istediğin kadar sessiz kal; ama büyük jüri önüne çıkana kadar bir ara sen, ben, Samuels ve isterseniz Pelley de oturup

görüşmeliyiz. Bu vakayla ilgili gerçekler hemen bugün ortaya çıkmayabilir, ama er geç çıkacak ve o zaman senin sorunun sadece eyalet veya bölge televizyonlarının geçeceği haberler olmayacak. CNN, FOX, MSNBC, internet blogları, hepsi buradaki anormalliğin tadını çıkaracak."

Evet, bu doğru, diye düşündü Ralph; işin oraya varması için Howie'nin de elinden geleni yapacağına emindi. Howie muhabirlerin dikkatini bir adamın aynı zamanda iki ayrı yerde bulunduğu olgusuna yöneltebilirse, onların tecavüz edilip öldürülen çocuğa odaklanmalarını engelleyebilirdi.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama ben burada düşman değilim, Ralph. Yani Terry'nin mahkûm edilmesini sağlamaktan başka hiçbir şeye aldırmıyorsan, ki buna inanmıyorum... O Samuels'a yakışır, sana değil. Ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?"

Ralph cevap vermedi.

Marcy Maitland lobide bekliyordu; hamileliğinin son aşamasında olan Betsy Riggins ile Yune Sablo'nun arasında çok ufak tefek görünüyordu. Kocasını görünce öne doğru atıldı; Riggins onu tutmaya çalıştı ama Marcy kolayca ondan sıyrıldı. Sablo müdahale etmeden seyretti. Marcy ancak kocasının yanağına bir öpücük konduracak kadar zaman buldu. Memur Mitchell onu omuzlarından tutup nazikçe fakat kuvvetle, hâlâ elinde kurşungeçirmez yeleği tutan şerife doğru itti.

"Yapmayın, Bayan Maitland," dedi Mitchell. "Biliyorsunuz, yasak bu."

"Seni seviyorum Terry!" diye seslendi Marcy, memurlar onu kapıya doğru götürürken. "Kızlar da sevgilerini ilettiler."

"Ben de seni seviyorum," dedi Terry. "Kızlara her şeyin düzeleceğini, onları çok sevdiğimi söyle."

Sonra dışarıya adımını attığı anda sıcak sabah güneşi ve yaylım ateşi gibi gelen sorularla karşılaştı. Bu birbirine karışmış sesler hâlâ lobide olan Ralph'a sorgudan çok sövgü gibi geldi.

Ralph kararlılığı için Howie'yi takdir ediyordu. Adam hâlâ pes etmemişti.

"Sen düzgün olan polislerdensin. Hiç rüşvet almadın, delilleri karartmadın, doğru yoldan hiç sapmadın."

Galiba dün gece az kalsın bir delili karartacaktım, diye geçirdi içinden Ralph. *Ramak kalmıştı. Sablo orada olmasaydı, orada sadece Samuels ve ben olsaydık...*

Howie'nin yüzünde neredeyse yalvarır gibi bir ifade vardı. "Bugüne kadar hiç böyle bir vakayla karşılaşmadın. Hiçbirimiz karşılaşmadık. Ve artık sadece kurban o küçük çocuk değil. Annesi de öldü."

O sabah televizyonu açmamış olan Ralph durup Howie'ye baktı. "Ne dedin?"

Howie başını salladı. "Evet. Kalp krizi. Bu da onu ikinci kurban yapıyor. O halde, hadi ama... bilmek istemiyor musun? Bu işi doğru yapmak istemiyor musun?"

Ralph kendini daha fazla tutamadı. "Biliyorum. Ve bildiğim için de sana bunu karşılık beklemeden vereceğim. Az önce telefonda görüştüğüm kişi hastanenin Patoloji ve Seroloji Bölümü'nden Dr. Bogan'dı. Henüz DNA sonuçlarının tamamı gelmemiş, daha birkaç hafta da gelmesini beklemiyorlar ama çocuğun bacaklarının arkasından meni numunesi almışlar. Ve bu, cumartesi gecesi Terry'nin yanağından aldığımız örnekle eşleşiyor. Müvekkilin Frank Peterson'ı öldürdü, tecavüz etti ve gövdesini parçaladı. O kadar coşmuştu ki, sonra da menisini oğlanın üstüne akıttı."

Howie Gold'un kımıldamasına veya bir şey söylemesine fırsat vermeden hızla oradan ayrıldı. Bu iyi oldu, çünkü olayın merkezindeki çelişki hâlâ varlığını sürdürüyordu. DNA yalan söylemezdi. Ama Terry'nin meslektaşları da yalan söylemiyordu. Ralph bundan emindi. Bir de gazete büfesindeki kitapta bulunan parmak izleri ve Kanal 81'in videosu vardı.

Ralph Anderson çok yönlü düşünen bir adamdı ama bu düşünce biçimi onu deli ediyordu.

2

2015 yılına kadar Flint County mahkeme binası Flint City Hapishanesi'nin bitişiğindeydi; bu da çok elverişli bir durumdu, çünkü ön duruşmaya çıkarılacak olan tutuklular sadece çirkin bir taş yığınından alınıp –okul gezisindeki çocuklar gibi– diğer çirkin taş yığınına götürülüyorlardı. Artık hapishanenin bitişiğinde inşaatı yarılanmış bir belediye yönetim binası vardı ve tutukluların altı blok ötedeki dokuz katlı yeni mahkeme binasına götürülmeleri gerekiyordu.

Hapishanenin önündeki kaldırım kenarında bu yolculuk için bekleyen araçlar vardı: çakarları yanıp sönen iki polis otosu, mavi renkli küçük bir otobüs ve Howie'nin parlak siyah SUV'u. Bu sonuncusunun yanında, koyu renk takım elbisesi ve güneş gözlüğüyle aracın şoförü gibi duran Alec Pelley beklemekteydi. Sokağın karşı tarafındaysa muhabirler, kameramanlar ve meraklılardan oluşan küçük bir grup vardı. Bu grubun arasında bazı kişiler çeşitli pankartlar taşıyordu. Birinde ÇOCUK KATİLİNİ İDAM EDİN, diğerinde MAITLAND CEHENNEMDE YANACAKSIN yazılıydı. Marcy üst basamakta durup kederli gözlerle bu pankartlara baktı.

Hapishane memurları merdivenin başında durdu, görevleri bitmişti. Şerif Doolin ve Savcı Yardımcısı Gilstrap, Terry'yi en öndeki polis otosuna götürdü. Ralph ve Yune Sablo bunun arkasındaki otomobile yönelirken, Howie Marcy'nin elini tutup onu kendi Escalade'ine götürdü. "Başını kaldırma," dedi. "Fotoğrafçılar sadece başının tepesini görebilsinler."

"O pankartlar... Howie, o pankartlar..."

"Onlara aldırma, yürümeye devam et."

Hava çok sıcak olduğu için mavi otobüsün camları açıktı. Çoğu hafta sonu kavgaları gibi adi suçlardan ön duruşmaya çıkacak olan tutuklular Terry'yi görmüştü. Yüzlerini tel kafese dayayıp yuhalamaya başladılar.

"Hey, sapık puşt!"

"İçeriye girerken kamışını büktün mü?"

"İğne seni bekliyor, Maitland!"

"Isırıp koparmadan önce oğlanın kamışını emdin mi?"

Alec yolcu kapısını açmak için Escalade'in öbür tarafına geçmek üzereyken Howie onu durdurdu ve kaldırım tarafındaki arka kapıyı işaret etti. Marcy'yi sokağın karşısındaki kalabalıktan mümkün olduğunca uzak tutmak istiyordu. Marcy başını eğmişti, saçları yüzünü örtüyordu, ama Howie onu Alec'in açtığı kapıya yönlendirirken kadının ağladığını o gürültülü ortamda bile duyabildi.

"Bayan Maitland!" Polis barikatının arkasından seslenen o yapışkan muhabirdi. *"Bunu yapacağını size söylemiş miydi? Onu durdurmaya çalıştınız mı?"*

"Başını kaldırma, karşılık verme," dedi Howie.

O sırada Alec kulağına fısıldadı. "Ne hoş, değil mi? Polislerin yarısı izinli ve Flint City'nin yılmaz şerifi bu kadarcık kalabalığı bile kontrol etmekte zorlanıyor."

"Sen bizi bir an önce oraya götürmeye bak," dedi Howie. "Ben arkada, Marcy'nin yanında oturacağım."

Alec direksiyonun başına geçip kapılar kapandıktan sonra kalabalıktan ve otobüsten gelen sesler kısılmış oldu. Escalade'in önündeki polis araçları ve mavi otobüs de harekete geçmişti, fakat bir cenaze kortejiymiş gibi yavaş ilerliyorlardı. Alec de onların arkasındaydı. O sıcağa rağmen muhabirler araçların yanında koşuyor, Terry mahkeme binasına geldiğinde orada olmak istiyorlardı. Canlı yayın araçları çoktan oradaki yerlerini almış, arka arkaya park etmişti.

"Ondan nefret ediyorlar," dedi Marcy. Çok hafif bir göz makyajı vardı, o da akmaya başlamış, onu bir rakuna benzetmişti. "Bu şehrin iyiliği için her şeyi yaptığı halde şimdi hepsi ondan nefret ediyor."

"Büyük jüri suçlamayı reddedince bu durum değişecek," dedi Howie. "Jürinin kararı da bu olacak. Biliyorum. Samuels da bunu biliyor."

"Emin misin?"

"Evet. Bazı davalarda, Marcy, tek bir makul şüphe bulabilmek için çabalamak gerekir. Bu dava makul şüphelerle dolu. Jürinin onu suçlu bulmasına imkân yok."

"Onu demek istemedim. İnsanların fikirlerini değiştireceğine emin misin?"

"Elbette değiştirecekler."

Dikiz aynasında Alec'in yüzünü ekşittiğini gördü ama bazen yalan söylemek gerekiyordu; bu da öyle anlardan biriydi. Frank Peterson'ın gerçek katili bulunana kadar –eğer bulunabilirse– insanlar Terry'nin sistemde bir açık bularak cinayet suçundan aklandığını düşünecek ve ona bu bakış açısıyla davranacaklardı. Ama şimdilik Howie dikkatini duruşmaya vermek zorundaydı.

3

Ralph kendini günlük sıradan işlere bıraktığında –akşam yemeğinde ne var diye düşünmek, Jeannie'yle birlikte markete gitmek, akşamları Derek'le telefonda konuşmak (çocuğun ev özlemi yatıştığı için artık daha seyrek arıyordu)– bunlardan şikâyetçi olmak bir yana, rahatlıyordu. Dikkati Terry'ye çevrildiğindeyse –ki artık öyle olması gerekiyordu– aklı fena halde karışıyor, sanki zihni her şeyin eskisi gibi olduğuna, siyahın siyah, beyazın beyaz olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu. İnsan her günün tadını çıkarmalıydı, çünkü hayat kısaydı; tamam, bunu anlıyordu ama bu kadarı da çok fazlaydı. Zihnindeki filtre kaybolunca, büyük tablo da kayboluyordu. Orman yoktu, sadece ağaçlar vardı. En kötü aşamadaysa ağaçlar da yoktu, sadece karanlık vardı.

Küçük kafile Flint County mahkeme binasına ulaşınca Ralph şerifin otomobilinin arkasına sokuldu. Hapishanenin önündeki

muhabirler de oraya gelmeye başlamış, sayıları da ikiye katlanmıştı. Bahçede, merdivenlerin iki yanında bekliyorlardı. Ralph muhabirlerin polo yaka tişörtlerinde çalıştıkları kanalların logolarını ve koltuk altlarındaki ter lekelerini görebiliyordu. Cap City'den gelen Kanal 7'nin şirin sarışın haber sunucusunun saçları ter içinde tarumar olmuştu.

Buraya da barikatlar kurulmuştu ama sel gibi gelen kalabalık bunlardan bazılarını devirmişti. Bir düzine polis, merdivenlere ve kaldırıma kimseyi çıkartmamak için ellerinden geleni yapıyordu. Ralph'a göre polis sayısı yetersizdi ama yazları zaten hep personel sıkıntısı olurdu.

Muhabirler bahçede stratejik noktaları kapmak için birbirleriyle itişip kakışırken arkada kalan seyircileri itelemekten de kaçınmıyorlardı. Kanal 7'nin sarışın haber sunucusu yüzüne ünlü gülümsemesini yerleştirerek öne çıkmak istedi fakat alelacele yapılmış bir pankartın darbesine maruz kaldı. Pankartta kabataslak çizilmiş bir enjektör, altında da MAITLAND, İLACINI AL yazısı vardı. Kanal 7 kameramanı pankartı tutan adamı sertçe itti, bu arada yaşlı bir kadını da yere düşürdü. Başka bir kadın, düşen kadına yardım ettikten sonra çantasını kameramanın kafasına indirdi. Ralph bu çantanın kırmızı ve timsah derisi taklidi olduğunu fark etti.

"Bu akbabalar buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildi?" diye sordu Sablo hayretle. "Yahu, bu adamlar birisi ışığı açtığında koşuşan hamamböceklerinden bile hızlıymış."

Ralph başını iki yana sallamakla yetindi; kalabalığa giderek artan bir üzüntüyle bakıyordu. Şerif Doolin, kahverengi üniforma gömleğinin eteği pantolonundan sıyrılmış ve bu aralıktan pembe yağ tabakası görünerek arabasından çıkıp Terry'nin kapısını açtığı sırada birisi, *"İğne, iğne!"* diye bağırmaya başladı.

Bu sloganı benimseyen güruh tıpkı bir futbol maçındaki taraftarlar gibi hep bir ağızdan tempo tutmaya başladı.

"İĞNE! İĞNE! İĞNE!"

Terry onlara bakıyordu; özenle taranmış saçının bir tutamı sol kaşının üstüne inmişti. Yüzünde acı dolu bir hayret ifadesi vardı. *Tanıdığı insanları görüyor,* diye düşündü Ralph. *Çocuklarına ders verdiği insanlar... çocuklarına koçluk yaptığı insanlar... sezon sonu mangal partileri için evine gelen insanlar... Şimdi hepsi birden ölmesi için tempo tutuyor.*

Bariyerlerden biri gürültüyle yere düştü. İnsanlar kaldırıma doluştu; bunlardan bazıları mikrofonları ve not defterleriyle muhabirler, bir kısmı da Terry Maitland'ı en yakın elektrik direğine asmaya hazır semt sakinleriydi. Kalabalığın kontrolünden sorumlu polislerden ikisi hemen oraya koşup oradakileri sertçe geriye itti. Başka bir polis, barikatı kaldırıp yerine koydu. Bunun üzerine güruh başka bir gedik aramaya başladı. Ralph en az yirmi kişinin cep telefonlarıyla fotoğraf ve video çektiğini gördü.

"Hadi," dedi Sablo'ya. "Bu insanlar merdivenlere doluşmadan onu içeriye götürelim."

Otomobilden çıkıp mahkeme binasının merdivenine doğru hızla yürüdüler. Ralph o anda mahkeme binasının kapısının hemen arkasında Bill Samuels'ı gördü; şaşkın görünüyordu. Ama neden? Böyle bir manzarayla karşılacağını neden beklememişti ki? Ya Şerif Doolin; o neden beklememişti? Ya da kendisi? Neden Terry'nin mahkeme personeli gibi arka kapıdan içeriye sokulması için ısrar etmemişti?

"Geri çekilin!" diye bağırdı Ralph. "Adli işlem uygulanıyor, bırakın işimizi yapalım!"

Gilstrap ve şerif, Terry'nin kollarına girip onu merdivene doğru götürmeye başladı. Ralph bir kez daha Gilstrap'ın korkunç ekose ceketine bakarken, acaba bunu ona karısı mı aldı, diye düşünmeden edemedi. Eğer öyleyse, kadın gizlice ondan nefret ediyor olmalıydı. Mavi otobüsteki tutuklular –günün en sıcak saatinde kendi terleriyle haşlanarak yıldız mahkûmun içeriye sokulmasını beklemek zorundaydılar– *İğne, İğne!* diye bağırarak dışarıdaki tezahürata katılmışlardı. Bazıları da camları koruyan kafesleri yumruklayıp çakal gibi uluyordu.

Ralph, Escalade'e dönüp elini kaldırarak *dur* işareti yaptı. Terry içeriye girip kalabalık yatışana kadar Howie ve Alec Pelley'nin Marcy'yi aracın içinde tutmalarını istiyordu. Ama bu uyarı işe yaramadı. Sokak tarafındaki arka kapı açılır açılmaz Marcy dışarıya fırladı, Howie'nin omzunu tutan elinden de kurtuldu. Kocasına yetişmek için koşarken Ralph onun düz topuklu ayakkabılar giydiğini ve sol baldırındaki jilet kesiğini fark etti. *Eli titremiş olmalı,* diye düşündü. Terry'nin adını seslenince kameralar ona çevrildi. Beş kamera vardı. Kalabalıktan birisi ona bir kitap attı. Ralph kitabın adını okuyamadı ama o yeşil kitap kapağını tanıyordu. Harper Lee'nin romanıydı: *Tespih Ağacının Gölgesinde.* Kitap Marcy'nin omzuna çarpıp yere düştü. Marcy farkında bile olmadı.

"Marcy!" diye bağırdı Ralph merdivenden ayrılarak. "Marcy, buraya!"

Marcy etrafına bakındı; onu arayıp aramadığı belli değildi, sanki rüyadaydı. Terry karısının adını duyunca durdu, Şerif Doolin onu merdivene doğru çekmeye çalışırken direndi.

Howie, Marcy'ye Ralph'tan önce ulaştı. Koluna girerken üstünde tamirci tulumu olan iriyarı bir adam barikatı devirdi ve Marcy'ye doğru koştu. "Kocanın sapıklığını örtbas etmeye çalıştın mı, söylesene adi kancık?"

Howie altmış yaşındaydı ama hâlâ güçlüydü. Üstelik hiç de pısırık değildi. Adamın karnına sıkı bir yumruk atıp onu yere devirdi.

"Yardım edeyim," dedi Ralph.

"Ben hallederim," dedi Howie. Yüzü, seyrelen saçlarına kadar kıpkırmızı olmuştu. Kolunu Marcy'nin beline doladı. "Senin yardımını istemiyoruz. Bir an önce Terry'yi içeriye sokun. Hemen! Yahu aklınız neredeydi sizin? Burası bir sirkten farksız!"

Ralph içinden, *Şerifin sirki, benim değil,* dediyse de kendi sorumluluğunun da farkındaydı. Ya Samuels? Bunu önceden tahmin etmiş olabilir miydi? Hatta bu sahnenin haberlere geçerek ona puan kazandıracağını umut etmiş miydi?

Ralph o yana döndüğü anda kovboy gömlekli bir adam polislerden birinin yanından dolanıp kaldırıma koştu ve Terry'nin suratına ağız dolusu bir tükürük fırlattı. Adam kaçmaya çalışırken Ralp ona çelme takıp yere düşürdü. Polislerden birine işaret etti. "Bu adamı kelepçeleyin ve devriye arabalarınızdan birine tıkın."

"Arabalarımızın hepsi arkada," dedi polis. Ralph'ın oğlundan en çok bir-iki yaş büyüktü.

"O halde onu küçük otobüse tıkın!"

"Burayı terk eder–"

Ralph gerisini duymadı çünkü hayret verici bir şey görüyordu. Doolin ve Gilstrap'ın gözleri kalabalığa dönükken, Terry yerdeki kovboy gömlekli adamın ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Sonra ona bir şeyler söyledi ama Ralph dikkatle kulak verdiği halde bunu işitemedi. Kovboy gömlekli başını salladı ve omuzları çökmüş bir halde oradan ayrıldı. Ralph bu sahneyi çok uzun bir zaman unutamayacaktı. Uykusunun kaçtığı gecelerde gözlerinin önüne gelecekti: Tükürük hâlâ yanağından aşağıya kayarken Terry kelepçeli elleriyle, suratına tüküren adamın yerden kalkmasına yardım ediyor. Neydi bu şimdi? İncil'den araklama bir sahne mi?

Kalabalık gitgide artıyordu. Polislerin çabasına rağmen bazıları yirmi basamaklı granit merdivene kadar gelebilmişti. İki mübaşir –biri şişman bir erkek, diğeri sıska bir kadın– dışarıya çıkıp orayı boşaltmaya çalıştı. Kimileri uyarılara uyup uzaklaşmıştı ama kalabalığın çoğunluğu yerinden bile kıpırdamıyordu.

Her şey yolundaymış gibi şimdi de Gilstrap ve Doolin tartışmaya başladı. Gilstrap ortalık yatışana kadar Terry'nin arabada kalmasını istiyordu. Doolin ise onun bir an önce içeriye sokulmasını... Ralph şerife hak verdi.

"Hadi gelin," dedi Ralph diğerlerine. "Yune'la ben önden gideceğiz."

"Tabancalarınızı çıkarın," dedi Gilstrap. "Silahları görünce yolumuzu açarlar."

Bu sadece protokol ihlali değil, aynı zamanda delice bir fikirdi; Doolin de Ralph da bunun farkındaydı. Şerif ve Savcı Yardımcısı, Terry'nin kollarına girerek bir kez daha öne doğru ilerledi. Hiç değilse merdivenlerin hemen başındaki kaldırım boştu. Ralph kaldırımda parlayan mika kırıntılarını görebiliyordu.

İçindeki neşeli mahkûmlar dışarıdaki kalabalıkla birlikte *İğne! İğne!* diye bağırıp kendilerini bir yandan diğerine atarken mavi otobüs sallanmaya başladı. İki genç, biri motor kapağında, diğeri otobüsün tavanında dans etmeye başlayınca o pırıl pırıl Camaro'nun alarmı ötmeye başladı. Ralph bu güruhu kayda alan kameraları görünce, saat altı haberlerinde bu şehrin insanlarının eyaletin geri kalanı tarafından neye benzetileceğini tahmin ediyordu: kana susamış çakallara... Kanal 7'nin haber spikerinin bir kez daha enjektör resimli pankartı tutan adam tarafından yere düşürüldüğünü gördü. Kadın ayağa kalkıp elini alnına götürdü, parmaklarındaki kanı görünce hayretler içinde yüzü buruştu. Elleri dövmeli, başına sarı bir bandana geçirmiş bir adam gördü Ralph; adamın yüzünde estetik cerrahlarının düzeltemediği yanık izleri vardı. *Yağ ateşi,* diye düşündü. *Herhalde sarhoş kafayla domuz pirzolası pişirirken olmuştur.* Bugün Cap City rodeosu varmış gibi başına bir kovboy şapkası geçirmiş bir adam gördü. Derken, Howie'nin Marcy'yi merdivene doğru yönlendirdiğini gördü; ikisi de kuvvetli bir rüzgâra karşı yürüyormuş gibi başlarını eğmişti. Bir kadın onlara yaklaşıp Marcy'ye ortaparmağını gösterdi. Arkasından itilen şişman mübaşir tam düşecekken, geniş omuzlu siyahi bir kadın onu kemerinden yakalayabildi. Genç bir oğlan, kız arkadaşını omzuna almıştı. Kız yumruklarını sallayıp kahkahalar atıyordu; sutyeninin askıları dirseklerine kadar sarkmıştı. Üstünde Frank Peterson'ın fotoğrafının ve KURBANI UNUTMAYIN yazısının olduğu bir tişört giymiş genç bir erkek çocuk gördü. Bir karış açılmış ağızlar, beyaz dişler ve kırmızı damaklar gördü. Birisi bisikletinin kornasını çalıyordu. Kalabalığı engellemeye çalışırken kollarını iki yana açmış olan Sablo'yu gördü; yüzünde, *Ne boktan bir iş!* diyen bir ifade vardı.

Aralarına Terry'yi alan Gilstrap ve Doolin nihayet merdivenlerin başına gelebildi. Howie ve Marcy de onlara katıldı. Howie bir yandan savcı yardımcısına, bir yandan da şerife bağırarak bir şeyler söyledi. Ralph o gürültü içinde bunun ne olduğunu anlayamadı ama söylenen şey onları tekrar harekete geçirdi. Marcy kocasına doğru uzandı ama Doolin onu itti. Kalabalık içinden biri şimdi, *"Geber Maitland, geber!"* diye bağırmaya başlamıştı. Terry ve refakatçileri basamakları çıkmaya başlarken kalabalık bir ağızdan bunu haykırıyordu.

Elinde bir gazete çantası tutan bir adam Ralph'ın dikkatini çekti. Çantanın üstünde solmuş kırmızı harflerle *FLINT CITY CALL* OKUYUN yazılıydı. Hava otuz beş derece civarında olmasına rağmen adamın başında yün bere vardı ve şimdi elini çantanın içine sokmuştu. O an Ralph'ın aklına Frank Peterson'ın Terry'yle birlikte minibüse girişine şahit olan Bayan Stanhope geldi. *Onun Frank Peterson olduğuna emin misiniz?* diye sormuştu Ralph. *A, tabii,* demişti kadın. *Frank'tı. Peterson'ların iki oğlu var, ikisi de kızıl saçlıdır.* Şimdi Ralph'ın o berenin altından sarkarken gördüğü saç kızıl değil miydi?

Eskiden bize gazetelerimizi getirirdi, demişti Bayan Stanhope.

Yün berelinin eli çantadan çıktı ama tuttuğu şey bir gazete değildi.

Ralph derin bir nefes alırken Glock'ını çıkardı. *"Tabanca! TABANCA!"*

Ollie'nin etrafındaki insanlar çığlık çığlığa kaçıştılar. Savcı yardımcısı Gilstrap, Terry'nin kolunu tutuyordu ama eski model Colt'un uzun namlusunu görünce tuttuğu kolu bırakıp kurbağa gibi çömeldi ve geriye doğru kaçtı. Şerif de Terry'nin kolunu bıraktı ama kendi tabancasını çekmek için... ya da niyeti buydu. Emniyet kayışı hâlâ bağlı olduğu için tabanca yerinde kaldı.

Ralph hedefe nişan alamıyordu. Başına aldığı darbeyle hâlâ sersemlemiş durumdaki Kanal 7'nin sarışın haber spikeri Ollie'nin tam önünde duruyordu.

"Eğilin hanımefendi, eğilin!" diye bağırdı Sablo. Tek dizinin üstüne çökmüş, kendi Glock'ını hedefe doğrultmuştu.

Terry, karısının kollarından tutup –kelepçenin zinciri buna yetecek kadar uzundu– onu kendinden olabildiğince uzağa itti; tam o sırada Ollie sarışın haber spikerinin omzunun üzerinden ateş etti. Kadın bir çığlık atıp elini kulağına götürdü. Kurşun Terry'nin kafasını sıyırırken, saçlarını havalandırıp Marcy'nin ütülemek için çok uğraştığı takım elbisesinin omzuna kan sıçrattı.

"Kardeşim yetmiyordu, bir de annemi mi öldürmen gerekti?" diye bağırdı Ollie ve bir kez daha ateş etti; bu defa kurşun sokağın karşısındaki Camaro'ya isabet etti. Otomobilin üstünde dans etmekte olan gençler kendilerini korku içinde yere attılar.

Sablo basamaklardan sıçrayıp sarışın muhabiri yere yatırdı ve üstüne kapandı. *"Ralph, Ralph, vur onu!"* diye haykırdı.

Artık Ralph'ın önü açılmıştı, fakat tam ateş ederken kaçan seyircilerden biri ona çarptı. Çıkan kurşun Ollie'yi vuracağına, bir kameramanın omzundaki kameraya isabet edip onu paramparça etti. Adam kamerasını yere atıp elleriyle yüzünü kapadı. Parmaklarının arasından kan sızıyordu.

"Adi herif!" diye haykırdı Ollie. *"Katil!"*

Üçüncü kez ateş etti. Terry inleyerek kaldırıma doğru geriledi. Çok ciddi bir şey düşünüyormuş gibi kelepçeli ellerini çenesine götürdü. Marcy yanına gelip kollarını onun beline sardı. Doolin hâlâ tabancasını kılıfından çıkaramamıştı. Gilstrap oradan koşarak kaçarken çirkin ceketinin etekleri dalgalanıyordu. Ralph dikkatle nişan alıp bir daha ateş etti. Bu defa oğlanın alnı bir balyozla vurulmuş gibi içine göçtü. 9 mm'lik mermi beynini patlatırken büyük bir şaşkınlık yaşıyormuş gibi bakan gözleri yuvalarından fırladı. Gazete çantasının üstüne düşerken tabancası da elinden kayıp birkaç basamak aşağıya yuvarlandı.

Hâlâ atış pozisyonunu koruyan Ralph, *Artık bu merdivenlerden çıkabiliriz,* diye düşündü. *Sorun kalmadı, yolumuz açıldı.* Ne var ki, Marcy'nin haykırışı –*"Birisi yardım etsin! Tanrım, lütfen*

birisi kocama yardım etsin!– ona artık merdiveni çıkmaları için bir neden kalmadığını söylüyordu. Ne şimdi ne de herhangi bir zaman...

4

Ollie Peterson'ın ilk kurşunu Terry'nin sadece kafasını sıyırmıştı; kanlı bir yaraydı ama Terry'yi sadece bir yara iziyle ve anlatacağı bir hatırayla bırakacaktı. Ama üçüncü mermi göğsünün sol yanından ceketini delmiş ve yaradan çıkan kanla gömleği kızıla boyanmıştı.

Reddetmeseydi, kurşun sadece yeleğe saplanırdı, diye düşündü Ralph.

Terry gözleri açık bir halde kaldırımda yatıyor, dudakları kıpırdıyordu. Howie onun yanında diz çökmek istedi ama Ralph onu itince sırtüstü yere düştü. Marcy kocasına sarılmış, "O kadar kötü değil, Terr, iyileşeceksin," diye geveliyordu. Ralph onu da göğsünden tutarak uzaklaştırdı. Terry Maitland'ın bilinci hâlâ yerindeydi ama fazla vakti kalmamıştı.

Ralph'ın üzerine bir gölge düştü; o lanet olası televizon kanallarından birinin lanet olası kameramanıydı. Yune Sablo onu belinden tuttuğu gibi kenara savurdu. Adam hasar görmesin diye kamerasını havada tutarak yere düştü.

"Terry," dedi Ralph. Alnından akan ter damlacıklarının Terry'nin yüzüne düştüğünü ve başındaki yaranın kanıyla karıştığını görebiliyordu. "Terry, öleceksin. Beni anlıyor musun? Seni vurdu, fena vurdu. Öleceksin."

"Hayır!" diye çığlık attı Marcy. *"Hayır, ölemez. Kızların babalarına ihtiyacı var. Ölemez!"*

Marcy yine kocasına sarılmak istiyordu ama bu defa Alec Pelley onu tuttu. Howie dizlerinin üstünde doğrulmuştu ama bir daha müdahale etmeye kalkışmadı.

"Beni... neremden vurdu?"

"Göğsünden, Terry. Ya kalbinden ya da hemen üstünde bir yerden. Ölmeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmalısın, tamam mı? Bana Frank Peterson'ı öldürdüğünü söyle. Bu, vicdanını temizlemek için son fırsatın."

Terry gülümsedi ve ağzının her iki yanından ince bir çizgi halinde kan sızmaya başladı. "Ama öldürmedim," dedi zor duyulabilecek bir fısıltıyla. "Ben öldürmedim. O halde söyle bana, Ralph... Sen kendi vicdanını nasıl temizleyeceksin?"

Gözleri kapandı, sonra zorla bir daha açtı. Birkaç saniyeliğine gözlerinde bir şey belirdi. Sonra bu belirti kayboldu. Ralph parmaklarını Terry'nin ağzına götürdü. Hiçbir şey yoktu.

Dönüp Marcy Maitland'a baktı. Bu ona çok zor geldi çünkü başı bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyordu. "Üzgünüm," dedi, "kocanız vefat etti."

Şerif Doolin, "Keşke o kurşungeçirmez yeleği giyseydi," dedi keyifsizce. Başını iki yana salladı.

Marcy hayret dolu gözlerle Doolin'e baktı, ama sonra Alec Pelley'nin kollarından sıyrılıp Ralph Anderson'ın üstüne atıldı. *"Bu senin suçun! Onu herkesin gözü önünde tutuklamasaydın bu insanlar buraya gelmezdi! Onu sen vurmuş oldun!"*

Marcy yüzünün sol tarafını tırmalayana kadar Ralph bir şey yapmadı ama sonra bileklerinden tuttu onu. Yüzünün kanaması onu kızdırmadı, çünkü belki de hak etmişti bunu.

"Marcy," dedi Ralph. "Ateş eden Frank Peterson'ın abisiydi ve biz Terry'yi nerede tutuklarsak tutuklayalım, o yine buraya gelecekti."

Alec Pelley ve Howie Gold, Marcy'nin ayağa kalkmasına yardım ederken Terry'nin cesedine basmamaya özen gösterdiler. Howie, "Bu dediğin doğru olabilir, Dedektif Anderson, ama bugün burada onlarca insan toplanmayabilirdi. O zaman da katili görmek mümkün olurdu."

Alec nefret taşan gözlerle Ralph'a bakmakla yetindi. Ralph, Yune'a döndü ama o başını çevirip Kanal 7 haber spikerinin yerden kalkmasına yardım etmek için eğildi.

"Hiç olmazsa son nefesinde söylediklerini duydun," dedi Marcy. Kocasının kanıyla kıpkırmızı olan avuçlarını Ralph'a doğru uzattı. "Duydun, değil mi?" Ralph'tan karşılık gelmeyince başını çevirdi ve Bill Samuels'ı gördü. Samuels nihayet mahkeme binasından çıkmış, merdivenlerin tepesinde iki mübaşirin yanında dikiliyordu.

"Öldürmedim, dedi!" diye bağırdı Marcy ona. *"Suçsuz olduğunu söyledi! Bunu hepimiz duyduk, aşağılık orospu çocuğu! Kocam son nefesini verirken SUÇSUZ OLDUĞUNU SÖYLEDİ!"*

Samuels karşılık vermedi, dönüp tekrar içeriye girdi.

Sirenler. Camaro'nun alarmı. Silahlar sustuktan sonra oraya dönen insanların heyecanlı konuşmaları. Cesedi görmek isteyenler. Fotoğrafını çekip bunu Facebook sayfalarına koymak isteyenler. Kelepçeleri görünmesin diye Howie'nin Terry'nin ellerinin üstüne koyduğu ceket şimdi toz ve kan lekeleri içinde yerde duruyordu. Ralph bunu yerden alıp Terry'nin yüzünü örtmek için kullandı; bu hareketi Marcy'nin kederli bir inleme sesi çıkarmasına yol açtı. Ralph sonra mahkeme binasının basamaklarına oturdu ve başını dizlerinin arasına aldı.

AYAK İZLERİ VE KANTALUP

18 Temmuz–20 Temmuz

1

Ralph karısına Flint County savcısıyla ilgili kuşkularından –savcının mahkeme binasının önünde öfkeli vatandaşların toplanacağını ummuş olması ihtimalinden– söz etmediği için Samuels çarşamba akşamı Anderson'ların kapısında bittiğinde Jeanette onu içeriye aldı ama ondan hiç hazzetmediğini de belli etti.

"Ralph arka bahçede," dedikten sonra dönüp oturma odasına gitti. Televizyon açıktı ve bir bilgi yarışması vardı. "Yolu biliyorsun."

Blucin, lastik ayakkabı ve gri bir tişört giymiş olan Samuels bir an tereddüt ettikten sonra onu takip etti. Televizyonun önünde iki koltuk vardı, biri boştu. Sehpanın üstündeki uzaktan kumandayı alıp sesi kıstı. Jeanette yarışmacıların birbirlerine soru sordukları televizyona bakmaya devam etti. Konu, "hikâyelerdeki kötü karakterler"di. Ekranda, *Alice'in kellesini isteyen karakter kimdir?* sorusu yazılıydı.

"Bu kolay," dedi Samuels. "Kızıl Kraliçe tabii ki.* Ralph nasıl, Jeannie?"

"Sence nasıldır?"

"İş bu şekilde sonuçlandığı için üzgünüm."

"Oğlumuz babasının geçici olarak görevden alındığını öğrenmiş," dedi Jeanette gözlerini ekrandan ayırmadan. "İnternette

* Alice ve Kızıl Kraliçe, Lewis Carroll'ın *Alice Harikalar Diyarında* romanının karakterleridir. *–yhn.*

açıklanmış. Tabii buna çok üzülmüş ama en sevdiği koçun mahkeme binası önünde vurularak öldürülmesine de çok üzülmüş. Eve gelmek istiyor. Belki fikrini değiştirir diye hemen gelmemesini söyledim. Ona gerçeği, babasının henüz onu görmeye hazır olmadığını söylemek istemedim."

"Kocan görevden alınmadı. Sadece zorunlu izne çıkarıldı. Maaşı kesilmeyecek. Silah kullanılan bir olaydan sonra bu zorunlu bir uygulamadır."

"Ben ne diyorum, sen ne diyorsun," dedi Jeanette. "Ralph bu zorunlu iznin altı aya kadar uzayabileceğini söylüyor; o da mecburi psikiyatrik değerlendirmeyi kabul ettiği takdirde..."

"Neden kabul etmesin ki?"

"İstifa etmeyi düşünüyor."

Samuels saçının arkasını düzeltmek için elini başına götürdü. "O halde, belki ikimiz birlikte ticarete atılabiliriz. Bu şehirde iyi bir otomobil yıkama tesisine ihtiyaç var."

Jeanette şimdi dönüp ona baktı. "Sen ne diyorsun?"

"Yeniden seçilmek için adaylığımı koymamaya karar verdim."

Jeanette ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Kovulmadan önce istifa mı edeceksin?"

"Öyle de denebilir," dedi Samuels.

"İyi," dedi Jeanette. "Arka bahçeye git, Şimdilik Bay Savcı ve ona ortaklık teklif et. Ama kafana bir şey atabilir, dikkat et."

2

Ralph elinde birası, yanında portatif soğutucusu, bahçe koltuğunda oturuyordu. Mutfağın tel kapısının çarpılarak kapandığını duyunca Samuels'ı gördü, sonra da dikkatini tekrar çitin ardındaki çitlembik ağacına çevirdi.

"Orada bir sıvacı kuşu var," dedi eliyle işaret ederek. "Çok uzun zamandan beri bunlardan hiç görmemiştim."

İkinci bir koltuk olmadığı için Samuels piknik masasının bankına oturdu. Burada daha önce de defalarca bulunmuştu. Ağaca baktı. "Ben görmüyorum."

"İşte, gidiyor," dedi Ralph küçük bir kuş havalanırken.

"Bence o serçe."

"Göz muayenesi zamanın gelmiş," dedi Ralph, soğutucuya uzanıp Samuels'a bir bira çıkardı.

"Jeannie emekliliği düşündüğünü söylüyor."

Ralph omuz silkti.

"Eğer psikiyatrik değerlendirmeyi dert ediyorsan, hiç merak etme, o değerlendirmeden mutlaka parlak notlarla geçersin. Sen orada ne gerekiyorsa onu yaptın."

"Sorun o değil. Kameraman da değil. Bu arada ona ne olduğunu biliyor musun? Kurşun kamerasına isabet edince –ilk atışımda– parçaları etrafa savruldu. Bir tanesi de gözüne girmiş."

Samuels bunu bilmiyordu, ama sesini çıkarmadan birasını yudumlamaya devam etti.

"Muhtemelen o gözünü kaybedecek," dedi Ralph. "Okie City'deki Dean McGee Hastanesi'nde doktorlar gözü kurtarmaya çalışıyorlarlar ama muhtemelen başaramayacaklar. Sence tek gözlü bir kameraman çalışmayı sürdürebilir mi? Belki. Ama bu bana mümkün görünmüyor."

"Ralph, sen ateş ederken birisi sana çarptı. Hem dinle bak... Eğer o sırada kamerası yüzünün önünde olmasaydı, herhalde şimdiye ölmüş olurdu. Bu da işin iyi tarafı."

"İşin iyi tarafını siktir et. Özür dilemek için karısını aradım. Bana, 'Flint City Emniyetine on milyon dolarlık tazminat davası açacağız, bunu kazandıktan sonra da senin peşine düşeceğiz,' dedi. Sonra da telefonu kapattı."

"Boşuna uğraşırlar. Peterson'ın elinde silah vardı ve sen de görevinin gerektirdiğini yaptın."

"O kameraman da görevini yapıyordu."

"Aynı şey değil. Onun seçeneği vardı."

"Hayır, Bill." Ralph koltuğunda döndü. "Adamın bir işi vardı. Ve o kuş sıvacı kuşuydu, tamam mı?"

"Ralph, beni dinle. Maitland, Peterson'ı öldürdü. Peterson'ın abisi Maitland'ı öldürdü. Çoğu insan bunu 'sınır adaleti' olarak kabul eder. Neden olmasın? Bu şehir çok uzak olmayan bir geçmişte sınır değil miydi?"

"Terry, ben yapmadım, dedi. Bu onun son nefesindeki sözleriydi."

Samuels ayağa kalkıp volta atmaya başladı. "Karısı yanında diz çökmüş zırıl zırıl ağlarken başka ne diyecekti ki? 'Evet, doğru, o çocuğa tecavüz ettim, ısırdım, sonra da üstüne boşaldım' mı diyecekti?"

"Terry'nin son söylediklerini destekleyen yığınla delil var."

Samuels onun tepesinde dikildi. "Meni numunesinde onun DNA'sı vardı ve DNA *her şeye* baskın çıkar. Terry o çocuğu öldürdü. Başka şeyleri nasıl ayarladı bilmiyorum ama çocuğu o öldürdü."

"Buraya beni mi ikna etmeye geldin, kendini mi?"

"Kimseyi ikna etmem gerekmiyor. Buraya sadece sana o beyaz Econoline minibüsü ilk olarak kimin çaldığını artık bildiğimizi söylemeye geldim."

"Bu aşamada bunun ne önemi var ki?" diye sordu Ralph, ama Samuels onun gözlerinin ilgiyle parladığını gördü.

"Bu karmaşaya ışık tutuyor mu, diye soruyorsan, hayır. Ama çok ilginç. Anlatmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Peki, anlat bakalım."

"On iki yaşındaki bir oğlan tarafından çalınmış."

"On iki mi? Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Bu oğlan aylardan beri yoldaymış. Bir polis onu bir Walmart otoparkındaki çalıntı bir Buick'in içinde uyurken yakalayana kadar El Paso'ya kadar onca yolu kat etmiş. Toplam dört araç çalmış, ama birincisi o minibüsmüş. Ohio'ya kadar bununla gelip tahmin ettiğimiz gibi burada anahtarı üstünde bırakmış ve

sonra da başka bir araç çalmış." Bunu söylerken Samuels'ın gurur duyduğu belliydi. Ralph ona hak verdi, hiç değilse teorilerinden birinin doğru çıkmıştı sonuçta.

"Ama hâlâ o minibüsün buraya nasıl geldiğini bilmiyoruz, değil mi?" diye sordu Ralph. Bir eksiklik hissediyordu. Küçük bir ayrıntı.

"Bilmiyoruz," dedi Samuels. "Artık pek önemi kalmayan bir şey zaten. Bilmek istersin diye düşündüm." Samuels birasından son yudumu alıp boş kutuyu piknik masasının üstüne koydu. "Seçimde aday olmayacağım."

"Öyle mi?"

"Evet. Bırak o uyuşuk dangalak Richmond görevi alsın; masasına gelen dosyaların yüzde seksenine dava açmayı reddedince bakalım insanlar onu ne kadar sevecek. Bu niyetimi karına da açıkladım ama beni teselli edecek bir şey söylemedi."

"Eğer ona bu olanların senin suçun olduğunu söylediğimi düşünüyorsan yanılıyorsun, Bill. Senin aleyhinde tek kelime bile etmedim. Neden edeyim ki? Onu o maç sırasında tutuklamak benim fikrimdi. Cuma günü kurum içi soruşturma sırasında da bunu söyleyeceğim."

"Senden de bunu beklerim zaten."

"Ama daha önce de dediğim gibi, beni caydırmak için pek çaba harcamamıştın."

"Onun suçlu olduğuna inanıyorduk ki ben hâlâ onun suçlu olduğuna inanıyorum. Son nefesinde ne söylediği umurumda değil. Daha önce, bir tanığı var mı diye araştırmadık çünkü şehirde herkesi tanıdığı için onu uyandırmak istememiş–"

"Ayrıca buna gerek duymadık... bu hataydı ve–"

"Tamam, o konuda haklısın. Ama onun son derece tehlikeli olduğuna da inanıyorduk, özellikle de küçük çocuklar için. Ve o son cumartesi günü etrafı çocuklarla çevriliydi."

"Mahkeme binasına geldiğimiz zaman onu arka kapıdan götürmeliydik," dedi Ralph. "Israr etmeliydim."

Samuels kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Bunun için kendini suçlama. Hapishaneden mahkeme binasına nakil, şerifin sorumluluğundadır. Senin değil."

"Doolin beni dinlemedi." Ralph boşalan bira kutusunu çöp kutusuna attıktan sonra Samuels'a baktı. "Ama seni dinlerdi. Bunu sen de biliyorsun."

"Köprünün altından geçen sular... Ya da buna uygun hangi deyiş varsa... İşimiz bitti. Sanırım bu dosya teknik olarak kapanmamış kalabilir, ama–"

"Buna teknik olarak AFP, yani 'açık fakat pasif' deniyor. Ayrıca, Marcy Maitland kocasının ihmal nedeniyle öldürüldüğünü öne sürerek emniyet teşkilatına dava açsa bile dosya o durumda kalır. Kadın böyle bir davayı kazanabilir."

"Bunu yapacağını mı söyledi?"

"Bilmiyorum. Henüz kendimde onunla konuşacak cesareti bulamadım. Howie sana onun ne düşündüğü hakkında bir fikir verebilir."

"Onunla konuşurum. Harlanan ateşin üstüne biraz su serpmeye çalışırım."

"Bu akşam bilgeliğin üstünde, Savcı Bey."

Samuels boş bira kutusunu masadan aldı, sonra yüzünü buruşturarak tekrar yerine bıraktı. Mutfak penceresinden onlara bakan Jeanette'i gördü. Kadın ifadesiz bir yüzle öylece duruyordu. "Annem *Fate* [Kader] dergisine aboneydi," dedi Samuels.

"Ben de," dedi Ralph, "ama Terry'ye olanlardan sonra artık bundan o kadar emin değilim. Ollie Peterson bir anda orada bitiverdi. *Bir anda.*"

Samuels gülümsedi. "Benim dediğim şey alınyazısıyla ilgili değil. Bu küçük dergide hayalet hikâyeleri, UFO'lar ve buna benzer şeyler yer alırdı. Ben çocukken annem bana bazılarını okurdu. Bunlardan biri beni çok etkilemişti. Adı 'Kumdaki Ayak İzleri'ydi. Mojave Çölü'nde balayına çıkan yeni evli bir çift hakkındaydı. Kamp yapıyorlarmış. Bir gece çadırlarını kavak ağaç-

larının olduğu bir koruda kurmuşlar; ertesi sabah genç gelin uyandığında kocası yanında yokmuş. Kadın korudan çıkıp kumun başladığı yere gidince kocasının ayak izlerini görmüş. Ona seslenmiş ama karşılık gelmemiş."

Ralph bir korku filmi efekti çıkardı: *"Oouoouooo!"*

"İlk kum tepesine kadar izleri takip etmiş, sonra ikincisine. İlerledikçe izler daha belirgin oluyormuş. Kadın üçüncü kum tepesine doğru yürümüş..."

"Ve sonra dördüncüsüne, beşincisine!" dedi Ralph bezgin bir sesle. *"Ve bugün hâlâ yürüyormuş!* Bill, kamp ateşi hikâyeni kestiğim için bağışla ama bir dilim börek yiyip banyo yapacağım ve yatacağım."

"Hayır, dinle bak. Üçüncü kum tepesi son durağı olmuş. Kocasının ayak izleri bunun öbür yanında kesiliyormuş. Artık iz falan yokmuş, sadece göz alabildiğine kum. Kadın bir daha kocasını hiç görmemiş."

"Ve sen de buna inandın, öyle mi?"

"Hayır, eminim palavradır ama mesele inanıp inanmamak değil. Bu bir metafor." Samuels ensesinde kabaran saçını düzeltti. "Terry'nin bıraktığı izleri takip ettik, çünkü bu bizim işimiz. İstersen buna 'görevimiz' de. Pazartesi sabahı bu izler kesilene kadar peşinden gittik. Burada gizemli bir şey var mı? Evet. Daima cevabı verilemeyen sorular olacak mı? Bizi şaşırtan yeni bir bilgi kırıntısı çıkmadığı takdirde, evet. İşte bu nedenle insanlar Jimmy Hoffa'ya* ne olduğunu merak ediyor. Bu nedenle insanlar hâlâ *Mary Celeste*'nin** mürettebatına ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Bu nedenle insanlar hâlâ J. F. Kennedy'yi vuran Oswald'ın

* Asıl adı James Riddle Hoffa'dır. International Brotherhood of Teamsters (Uluslararası Kamyoncular Sendikası) başkanı olan Hoffa en son 31 Temmuz 1975 tarihinde bir restoranın otoparkında görülmüş, bundan sonra da bir daha bulunamamıştır. *–yhn.*

** 4 Aralık 1872'de Atlantik Okyanusu'nda terk edilmiş olarak bulunan gemi. Bulunduğu tarihten bir ay önce yola çıkan gemi, kargosuna dokunulmaması, herhangi bir korsan saldırısına uğramaması ve mürettebatından bir daha haber alınamamasıyla gizemini hâlâ korumaktadır. *–yhn.*

bu eylemi tek başına yapıp yapmadığını tartışıyor. Bazen izler *pat* diye kesiliverir ve biz de bunu kabullenmek zorunda kalırız."

"Tek ve büyük bir fark var," dedi Ralph. "Ayak izleriyle ilgili hikâyendeki kadın hâlâ kocasının bir yerlerde yaşadığına inanabilir. Yaşlanana kadar buna inanmaya devam edebilir. Ama Marcy kocasının bıraktığı izlerin sonuna geldiğinde Terry oradaydı, yerde ölüsü yatıyordu. Bugünkü gazetenin ölüm ilanına göre onu yarın toprağa verecekmiş. Herhalde cenaze töreninde sadece o ve kızları olur. Tabii çitin dışında hâlâ onu soru yağmuruna tutup fotoğraflarını çeken elli kadar gazeteci akbabayla birlikte."

Samuels iç geçirdi. "Yeter. Eve gidiyorum. Sana o çocuğu anlattım –adı Merlin Cassidy– ama senin başka bir şey dinlemek istemediğinin farkındayım."

"Dur, otur bir dakika," dedi Ralph. "Sen bana bir hikâye anlattın, dinledim; şimdi de ben sana bir tane anlatacağım. Ama öyle ruhlarla ilgili bir dergiden alınma değil. Kişisel deneyimim. Ve her kelimesi gerçek."

Samuels tekrar banka oturdu.

"Ben çocukken," diye başladı Ralph, "on ya da on bir yaşlarındayken –aşağı yukarı Frank Peterson'ın yaşlarındayken– annem, eğer mevsimiyse, bazen pazardan kantalup kavunu alırdı. O günlerde kavuna bayılırdım. Karpuzda asla bulamayacağın müthiş bir tadı vardı. Bir gün annem eve file içinde dört kavunla geldi. 'Birini bana verir misin?' diye sordum. 'Tabii,' dedi, 'ama çekirdeklerini temizlemeyi unutma.' Bunu söylemesine gerek yoktu, çünkü o güne kadar bir sürü kavun kesmiştim. Buraya kadar her şey anlaşıldı mı?"

"Evet. Herhalde elini kestin, değil mi?"

"Hayır, ama annem kestiğimi sandı, çünkü komşuların bile işitebileceği bir çığlık atmıştım. Annem koşarak mutfağa geldi, ona tezgâhın üstündeki, ikiye ayrılmış haldeki kavunu gösterdim. İçi kurtçuklarla ve sineklerle doluydu. Kurtçuklar kıpır kıpırdı. Annem bir haşere ilacı alıp bunların üstüne püskürttü. Sonra da kavun parçalarını bir bulaşık bezine sardı, bunu da arka

bahçedeki çöp kutusuna attı. O günden beri, bırak yemeyi, bir kavun dilimine bakamıyorum bile. Bu da benim Terry Maitland metaforum, Bill. Kavunun görünüşü güzeldi. Süngersi değildi. Kabuğu deliksizdi. O yaratıkların içine girmesi mümkün değildi, ama girmişlerdi işte."

"Sıçayım kavununa!" dedi Samuels. "Sıçayım metaforuna! Ben eve gidiyorum. İstifa etmeden önce iyi düşün Ralph, tamam mı? Karın kovulmamak için istifa etmek istediğimi söyledi. Galiba haklı; ama sen seçmenlerinin karşısına çıkacak değilsin. Sadece üç emekli polisten oluşan kurum içi soruşturma heyetiyle üç kuruş maaşa çalışan bir psikiyatrın karşısına çıkacaksın. Ha, başka bir şey daha var: Eğer istifa edersen, insanlar bizim bu işte çuvalladığımıza iyice inanacak."

Ralph bir süre ona baktıktan sonra gülmeye başladı. "Ama çuvalladık! Hâlâ bunu anlamadın mı Bill? Çuvalladık. Hem de bok gibi! Güzel göründüğü için bir kavun aldık, ama bütün şehrin önünde bunu kesip açtığımız zaman içinin kurtçuklarla dolu olduğunu gördük. Kavunun içine girmeleri mümkün değildi ama girmişlerdi."

Samuels kalkıp mutfak kapısına doğru yürüdü. Ensesindeki saçı sağa sola sallanıyordu. Çitlembik ağacını işaret etti. "O lanet olası şey de serçeydi, tamam mı?"

3

Gece yarısını biraz geçe (Peterson ailesinin kalan son üyesi Wikipedia sayesinde yağlı urgan yapmasını öğrendiği sırada) Marcy Maitland büyük kızının odasından gelen çığlık sesleriyle uyandı. Önce Grace başlamış –bir anne bu konuda hiç yanılmaz– sonra da Sarah ona katılmıştı ve şimdi dehşet verici bir düet yapıyorlardı. Kızların, babalarının yokluğundan beri annelerinden ayrı yattığı ilk geceydi ama birlikte uyumaya devam ediyorlardı. Marcy daha bir süre bunun devam edeceğini düşünüyordu; onun için sakıncası yoktu.

Sakıncası olan şey o çığlıklardı.

Marcy bir anda Sarah'nın yatak odasına nasıl geldiğini hatırlayamadı. Hatırladığı tek şey yataktan fırlayışı ve birbirine sarılmış kızlarını odanın açık kapısından seyredişiydi. Pencereden sızan dolunayın ışığı odanın içini aydınlatıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Marcy, odanın içinde birisi mi var, diye bakınırken. İlk başta bir adamın köşede çömelmiş olduğunu sandı, ama bu sadece üst üste yığılmış eşofmanlar, tişörtler ve spor ayakkabılarıydı.

"O bağırdı!" dedi Sarah. "Grace. Bir adam var, dedi! Anne, kardeşim beni öyle korkuttu ki!"

Marcy yatağın üstüne oturdu ve küçük kızını ablasının kollarından aldı. Bir yandan da hâlâ odanın içini tarıyordu. Gardıropta olabilir miydi? Mümkündü, dolabın kapıları kapalıydı. Marcy'nin oraya geldiğini işitince oraya gizlenmiş olabilirdi. Ya da yatağın altına. Her an ayak bileğine bir elin yapışmasını beklerken bütün çocukluk korkuları gün yüzüne çıkıyordu. Diğer elinde de bir bıçağı olabilirdi.

"Grace? Kimi gördün? Neredeydi?"

Grace ağlamaktan cevap verecek halde değildi ama eliyle pencereyi işaret etti.

Marcy dizleri titreyerek oraya gitti. Polisler nereydi? Hâlâ evi kolluyorlar mıydı? Howie onların sık sık evin önünden geçeceklerini söylemişti, ama bu onların her zaman etrafta olacakları anlamına gelmezdi; üstelik Sarah'nın yatak odası penceresi –bütün yatak odası pencereleri– ya arka bahçeye ya da Gunderson'ların eviyle kendi evi arasındaki yan bahçeye bakıyordu. Gunderson'lar da tatile gitmişti.

Pencere kilitliydi. Çimlerin ay ışığında parıldadığı bahçe boştu.

Marcy tekrar yatağa dönüp oturdu ve Grace'in terli saçını okşadı. "Sarah? Sen bir şey gördün mü?"

"Ben..." Sarah düşündü. Hâlâ başı omzunda ağlamakta olan Grace'i tutuyordu. "Hayır. Bir saniyeliğine birini görür gibi ol-

dum ama bunun nedeni Grace'in, 'Orada bir adam var!' diye bağırmasıydı. Oysa hiç kimse yoktu." Sonra Grace'e döndü. "Kimse yoktu, Grace," dedi. "Gerçekten."

"Kötü bir rüya görmüşsün, hayatım," dedi Marcy. *Bunun gibi daha nice kötü rüya göreceksin,* diye geçirdi içinden.

"Adam oradaydı," diye fısıldadı Grace.

"O halde demek ki havada durabiliyordu," dedi Sarah, daha birkaç dakika önce uykusundan korkuyla uyanan biri için son derece mantıklı konuşarak. "Çünkü bildiğin gibi, ikinci katta bulunuyoruz."

"Umurumda değil! Onu gördüm. Kısa siyah saçları dimdikti. Yüzü yumru yumruydu ve gözlerinin yerinde saman vardı."

"Kâbus görmüşsün," dedi Sarah nihai kararı ilan eder gibi.

"Hadi kızlar," dedi Marcy. "Bu geceyi benim yanımda bitireceksiniz."

Kızlar uysalca annelerinin peşinden gittiler. Marcy onları yatırdıktan beş dakika sonra on yaşındaki Grace yine uykuya dalmıştı.

"Anne?" diye fısıldadı Sarah.

"Efendim hayatım?"

"Babamın cenazesi beni korkutuyor."

"Beni de."

"Ben gitmek istemiyorum, Grace de istemiyor."

"Üçümüz de istemiyoruz, hayatım. Ama gideceğiz. Cesur olacağız. Baban öyle olmamızı isterdi."

"Onu o kadar özlüyorum ki, başka bir şey düşünemiyorum bile."

Marcy kızının alnına bir öpücük kondurdu. "Hadi, uyu artık hayatım."

Nihayet Sarah da uyudu. Marcy iki kızının arasında, gözleri tavana dikilmiş halde, Grace'in rüyasında pencereye bakışını ve gerçekle rüyayı nasıl karıştırdığını düşündü.

Gözlerinin yerinde saman vardı.

4

Saat gece yarısı üçü geçerken (Fred Peterson bir elinde oturma odasından aldığı tabure, omzunda kendini asacağı ip, arka bahçeye çıkarken) Jeanette Anderson tuvalete gitmek için uyandı. İşini bitirdikten sonra alt kata indi ve Ralph'ı koltuğunda oturmuş, boş televizyon ekranına bakarken buldu. Frank Peterson'ın cesedi bulunduğundan beri Jeanette onun kilo kaybettiğini görebiliyordu.

Elini yavaşça kocasını omzuna koydu.

Ralph ona dönmeden, "Bill Samuels'ın söylediği bir şey aklımı kurcalıyor," dedi.

"Nedir o?"

"Mesele de bu. Bilmiyorum. Dilinin ucuna gelen ama hatırlayamadığın bir kelime gibi."

"Minibüsü çalan oğlanla ilgili bir şey miydi?"

Yatak odalarında, uyumak için ışıkları söndürmeden önce Ralph ona Samuels'la ne konuştuklarını anlatmıştı. Kayda değer bir şey yoktu ama on iki yaşındaki bir oğlanın New York'tan El Paso'ya kadar peş peşe araç çalarak gelebilmesi de şaşılacak şeydi. Belki *Fate* dergisine malzeme olmazdı ama yine de bir hayli uçuk bir olaydı. *Üvey babasından epey nefret ediyor olmalı,* demişti Jeanette sohbeti bitirirken.

"O çocukla ilgili bir şey olmalı," dedi Ralph şimdi. "Ha, bir de o minibüste bir kâğıt parçası vardı. Daha sonra bunu incelemeyi düşünmüştüm ama o karmaşa içinde kaybolmuştu. Sanırım sana bundan söz etmemiştim."

Jeanette gülümseyip onun saçlarını okşadı; ilkbahara göre daha seyrelmişti. "Aslında söz etmiştin. Bunun bir hazır yemek menüsü olabileceğini söylemiştin."

"Eminim şimdi delil dolabındadır."

"Bunu da söyledin, hayatım."

"Yarın merkeze gidip bir bakayım. Belki Bill'in söylediği şeyi anlamama yarar."

"Bence iyi edersin. Surat asıp oturmandan iyidir. Edgar Alan Poe'nun o hikâyesini bir daha okudum. Hikâyeyi anlatan kişi, okuldayken herkese sözünü geçirdiğini söyler. Ama sonra okula aynı isimli başka bir çocuk gelir."

Ralph karısının elini tutup öptü. "Oraya kadar yeterince inandırıcı. William Wilson belki Joe Smith kadar yaygın bir isim değil, ama Zbigniew Brzezinski gibi de değil."

"Evet, ama sonra anlatıcı ikisinin de doğum tarihinin aynı olduğunu ve benzer kıyafetler giydiklerini öğrenir. En kötüsü, birbirlerine çok benzemeleridir. İnsanlar onları karıştırmaya başlar. Bu durum sana tanıdık geliyor mu?"

"Evet."

"Daha sonraki hayatlarında William Wilson Bir, devamlı William Wilson İki'yle karşılaşır ve bu karşılaşmalar hep Bir Numara için kötü sonuçlanır. Suça bulaşır ve bunun için İki Numarayı suçlar. Buraya kadar anlaşıldı mı?"

"Sabahın üçü olduğunu düşünürsek, oldukça iyi anlıyorum."

"Sonunda William Wilson Bir, William Wilson İki'yi kılıçla öldürür, ama aynaya baktığı zaman kılıcı kendine sapladığını görür."

"Anladığım kadarıyla aslında hiçbir zaman ikinci William Wilson var olmamıştı."

"Ama olmuştu. İkincisini *gören* pek çok insan vardı. Sonunda William Wilson Bir, halüsinasyon görüp intihar eder. Herhalde çift kişilikli olmaya tahammül edemediği için."

Jeanette onun bu hikâyeye dudak bükeceğini sandı ama Ralph onaylayan bir ifadeyle başını salladı. "Pekâlâ mantıklı. Dahası çok güzel bir psikoloji. Özellikle de... Ne zamandı? On dokuzuncu yüzyılın ortaları mı?"

"O sıralarda işte. Üniversitedeyken Amerikan Gotiği adında bir ders almıştım ve bu dahil birçok Poe öyküsü okumuştuk. Profesör, insanların yanlış bir değerlendirmeyle, Poe'nun doğaüstü

olaylarla ilgili fantastik öyküler yazdığını düşündüklerini söylemişti. Oysa Poe sadece anormallik psikolojisiyle ilgili gerçekçi öyküler yazmıştı."

"Ama bu parmak izi ve DNA'dan önceydi," dedi Ralph gülümseyerek. "Hadi yatalım. Sanırım artık uyuyabilirim."

Ama Jeanette onu durdurdu. "Sana şimdi bir şey soracağım, sevgilim. Galiba hem geç bir saat olduğu için hem de burada ikimizden başka kimse olmadığı için. Bana gülecek olursan kimse duymaz, ama lütfen gülme, çünkü üzülürüm."

"Gülmeyeceğim."

"Gülmen mümkün."

"Gülmeyeceğim."

"Bana Bill'in aniden kesiliveren ayak izleriyle ilgili hikâyesini, sonra da bir şekilde kavunun içine girmiş olan kurtçuklarla ilgili kendi hikâyeni anlattın; ikiniz de metaforlarla konuşuyordunuz. Tıpkı Poe'nun hikâyesinin bölünen kişilikle ilgili bir metafor oluşu gibi – ya da profesörüme göre böyleydi... Ama bu hikâyelerdeki metaforları çıkarırsan, geriye ne kalır?"

"Bilmiyorum."

"Açıklanamayan şeyler," dedi Jeanette. "Bu nedenle, sana soracağım soru çok basit. Ya iki Terry bilmecesinin tek cevabı doğaüstü bir fenomense?"

Ralph gülmedi. Gülecek halde değildi. Kahkaha atmak için gecenin çok geç bir saatiydi. Ya da sabahın çok erken bir saati. "Ben doğaüstü olaylara inanmam. Hayaletlere, meleklere, ya da İsa'nın Tanrı'nın oğlu olduğuna inanmam. Tamam, kiliseye giderim ama sadece orasının huzurlu bir yer oluşundan ve bazen kendimi dinleyebildiğim için. Bir de, benden beklenen bir davranış olduğu için. Senin de bu nedenlerle gittiğini sanıyordum. Ya da Derek için."

"Tanrı'ya inanmak isterim," dedi Jeanette, "çünkü her ne kadar denklemi eşitliyorsa da, yok olduğumuza inanmak istemiyorum – aslında karanlıktan gelip karanlığa dönüyor olmamız çok mantıklı. Ama yıldızlara ve evrenin sonsuzluğuna inanırım.

Orası harika. Burada da bir avuç kumda pek çok evren olduğuna inanıyorum, çünkü sonsuzluk iki yönlü bir yoldur. Farkında olduğum her bir düşüncenin ardında sıralanmış bir düzine düşünce daha olduğuna inanıyorum. Kendi bilincime ve her ne kadar bunun ne olduğunu bilmesem de bilinçaltıma da inanırım. A. Conan Doyle'un Sherlock Holmes'ün ağzından söylediği şeye de inanırım. 'İmkânsızı devreden çıkardığın zaman geriye kalan, her ne kadar akla yatkın olmasa da, gerçeğin kendisidir.'"

"Perilere inanan adam değil miydi bu?"

Jeanette iç geçirdi. "Hadi, yukarıya gel de öpüşüp koklaşalım biraz. Belki ondan sonra uyuyabiliriz."

Ralph bu çağrıya seve seve uydu, ama sevişirken (sadece bütün düşüncelerin sıfırlandığı orgazm ânı hariç) bile Doyle'un özdeyişini hatırlamadan edemiyordu. Akıllıcaydı. Mantıklıydı. Ama bu, *Doğal olanı devreden çıkardığın zaman geriye kalan mutlaka doğaüstüdür,* diye değiştirilebilir miydi? Hayır. Sadece bir polis dedektifi olarak değil, gerçekçi bir insan olarak doğal dünyanın kurallarını çiğneyen açıklamalara inanamazdı. Frank Peterson'ı gerçek bir kişi öldürmüştü, bir çizgi romandan fırlamış bir hayalet değil. O halde, her ne kadar akla yatkın olmasa da, geriye ne kalıyordu? Sadece tek bir şey: Frank Peterson'ın katili artık ölmüş olan Terry Maitland'dı.

5

O çarşamba gecesi ay, devasa bir tropikal meyve gibi turuncu ve kocaman bir halde doğmuştu. Fred Peterson, perşembe sabahının erken saatlerinde, evinin arka bahçesinde, pazar günleri öğleden sonraları maç seyrederken ayaklarını dayadığı taburenin üstünde durduğu sırada ay artık soğuk bir gümüş sikke haline gelmişti.

İlmiği boğazından geçirdi ve düğümü çenesinin altına gelene kadar sıktı (Wikipedia bunu ayrıntılı bir şekilde açıkladığı gibi

bir de resimle gösteriyordu). İpin diğer ucu Ralph Anderson'ın çitinin ardındakine benzeyen bir çitlembik ağacının dalına bağlıydı. Ama bu ağaç çok daha eskiden kalmaydı, bir Amerikan uçağının Hiroşima'ya bombasını bıraktığı zamandan... (O olay da buna buharlaşmayacakları kadar uzak bir mesafeden tanık olan Japonlar için kesinlikle doğaüstü gibi görünmüş olmalıydı.)

Tabure ayaklarının altında dengesiz bir şekilde sallanıyordu. Fred cırcırböceklerini dinlerken gece esintisini hissetti; sıcak bir günün ardından serin ve rahatlatıcıydı. Bu kararı Frank, Arlene ve Ollie'nin çok uzakta olmamaları ümidiyle vermişti. Hâlâ onlara yetişebilmesi mümkündü. Karar verişinde daha büyük bir rol oynayan şey ise aynı cenaze evinde –Donelli Brothers– çifte cenazeye katılmanın dayanılmaz gerçeğiydi. Ölümlerinden sorumlu olan adam da aynı yerde gömülecekti. Fred buna dayanamazdı.

Son bir kez etrafına bakınıp kendine gerçekten *bunu* yapmak isteyip istemediğini sordu. Cevap, evetti. Tabureyi bir tekmede devirirken boynunun kırılma sesini duymayı, önünde açılan aydınlık tünelin ucunda onu ikinci ve daha iyi bir hayata, masum çocukların tecavüze uğrayıp öldürülmediği bir hayata çağıran ailesini görmeyi umuyordu.

Kırılma sesi gelmedi. Wikipedia açıklamasındaki bir kısmı ya görmemiş ya da önemsememişti. Yüz beş kilo ağırlığındaki bir adamın boynunun kırılabilmesi için belli bir yükseklikten düşmesi gerekiyordu. Böylece hemen ölmek yerine boğulmaya başladı. Nefesi kesilip gözleri yuvalarından fırlayacak hale gelirken, daha önce pusuda yatan hayatta kalma içgüdüsü alarm zilleriyle uyandı. Birkaç saniye içinde vücudu beynine hâkim oldu ve ölme arzusu yaşama istencine dönüştü.

Uzanıp ipi tuttu ve bütün gücüyle çekti. İp biraz gevşeyince nefes alabildi. Fakat hâlâ gergin olduğu için sığ bir nefesti bu; düğüm boğazına baskı yapmayı sürdürüyordu. Bir eliyle ipi bağladığı dalı tutmaya çalıştı. Parmakları dalın altını sıyırıp kabuğundan birkaç parça kopardı ama hepsi bu kadardı.

Fred formda bir adam değildi, egzersiz niyetine yaptığı tek şey televizyonda Dallas Cowboys maçlarını seyrederken bir bira daha almak için buzdolabına gitmekten ibaretti; zaten daha lise öğrencisiyken bile beden eğitimi derslerinde en çok beş tane şınav çekebiliyordu. İpi tutan eli kaymaya başlayınca hemen öbür eli harekete geçti ve boğazını sıkan ilmiği bir yarım nefes daha alabilecek kadar gevşetebildi. Ayakları yerden yirmi santim yükseklikte ileriye geriye sallanıyordu. Terliklerinden önce biri, az sonra diğeri ayağından çıktı. Yardım istemek için bağırmaya çalıştı ama ağzından sadece bir hırıltı yükseldi; zaten sabahın bu saatinde kim uyanık olup onu işitebilirdi ki? Kapı komşusu yaşlı Bayan Gibson mı? Kadın şu anda elinde tespihiyle uyuyor, rüyasında da Peder Brixton'ı görüyor olmalıydı.

Elleri kaydı. Dal çatırdadı. Nefesi kesildi. Kafasında hapsolan kanın zonkladığını, beynini patlatmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Gıcırtılı bir ses duydu ve *Böyle olmaması gerekiyordu,* diye düşündü.

İpi tutmak için bir kez daha çabaladı, dibine battığı gölden yüzeye çıkmaya çalışan biri gibiydi. Gözlerinin önünde iri kara lekeler belirdi. Bunlar büyüyüp kocaman siyah şapkalı mantarlara dönüştü. Fakat görüşü tamamen kararmadan önce verandasında bir adamın durduğunu gördü; adamın bir eli Fred'in bir daha hiçbir zaman et kızartamayacağı barbekünün üstündeydi. Ya da belki bu şey bir adam falan değildi. Yüz hatları kör bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi belirsizdi. Ve gözleri samandı.

6

June Gibson, Arlene Peterson kalp krizi geçirmeden öne başından aşağıya boca ettiği lazanyayı pişiren kadındı. Uyumuyordu. Peder Brixton'ı düşündüğü de yoktu. O anda kendisi acılar içindeydi, hem de çok... Son siyatik krizinden bu yana üç yıl geçmişti ve artık bu sorundan temelli kurtulduğunu sanmıştı, ama

yine dönmüştü işte; davetsiz bir misafir gibi gelip vücuduna yerleşmişti. Kapı komşusu Peterson'ların evindeki toplantıdan dönerken bacaklarında sadece bir uyuşukluk vardı; ama bu belirtiyi tanımış, Dr. Richland'dan oksikodon reçetesi yazmasını rica etmişti. Diğer ağrı kesicilerin pek az faydası oluyordu. Sancı sırtının sol yanından başlayıp ayak bileklerine kadar iniyordu. Siyatiğin en acımasız özelliklerinden birisi –en azından onun için– yatmanın sancıyı hafifleteceği yerde azdırmasıydı. Bu yüzden üstünde pijamaları ve sabahlığıyla oturma odasında kanepeye oturmuş televizyona bakıyor, bir yandan da oğlunun anneler gününde armağan ettiği iPhone'unda Solitaire oynuyordu.

Beli kötüydü ve gözleri de iyice zayıflamıştı, ama kulaklarında hiçbir sorun yoktu; ayrıca televizyonun sesini de kısmıştı. Bitişik evden bir silah sesi duydu, vücudunun sol tarafına vuran korkunç sancıya rağmen yerinden fırladı.

Eyvah, Fred Peterson kendini vurdu!

Bastonunu alıp topallayarak arka kapısına gitti. Verandaya çıkınca, merhametsiz ay ışığında Peterson'ı bahçesinde kıvrılmış yatarken gördü. Demek ki silah atılmamıştı. Boynunda bir ip vardı ve bedeninin hemen yanında ipin ucuna bağlanmış kırık bir dal görülüyordu.

Bastonunu attı –onu yavaşlatmaktan başka bir işe yaramayacaktı– ve iki arka bahçe arasındaki otuz metreyi, duyduğu korkunç acıya rağmen koşarak kat etti.

Peterson'ın yanında diz çöküp şişmiş ve morarmış yüzünü inceledi; ip boynuna yarı gömülmüş durumdaydı. Parmaklarını ipin altına sokup var gücüyle çekerken bir sancı bombardımanına daha tutuldu. Acı içinde bir çığlık attı. Sokağın karşısındaki lambalar yanıyordu ama Bayan Gibson onları göremiyordu. Neyse ki ip nihayet gevşemeye başlamıştı. Peterson'ın soluk almasını bekledi.

Fakat adam soluk almadı.

Bayan Gibson çalışma hayatının başlarında Flint City First National Bankası'nda veznedardı. Zorunlu emeklilik yaşı olan

altmış iki yaşında "ev yardımcısı" olabilmesini sağlayacak kurslara katılmıştı. Bu kurslardan birinde suni teneffüs de öğretiliyordu. Şimdi Bay Peterson'ın iri gövdesinin yanında diz çöküp başını biraz yukarıya kaldırdı, burun deliklerini parmaklarıyla kapadı, ağzını açtı ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Onuncu soluğunda ve artık başı dönmeye başladığı sırada sokağın karşısında oturan Bay Jagger yanına gelip omzuna dokundu. "Ölmüş mü?"

"Başarabilirsem ölmeyecek," dedi Bayan Gibson. Sabahlığının cebinden cep telefonunu çıkardı ve arkasına doğru attı. "911'i ara. Ben bayılırsam senin devralman gerekecek."

Fakat bayılmadı. On beşinci soluğunda –ve gerçekten tam bayılmak üzereyken– Fred Peterson derin bir nefes aldı. Ardından bir daha... Bayan Gibson gözlerinin açılmasını bekledi, açılmayınca bir gözkapağını yukarı kaldırdı. Kapağın altında sadece göz akı vardı ama beyaz değildi, patlamış kan damarları yüzünden kırmızıydı.

Fred Peterson üçüncü kez nefes aldı, sonra yine durdu. Bayan Gibson gücü yettiğince kalp masajı yapmaya başladı; işe yarayacağına emin değildi ama bir zararı da olmazdı. Bu sırada sırtındaki ve bacaklarındaki sancının azaldığını fark etti. Siyatiğin bir insanın vücudundan şokla çıkması mümkün müydü? Elbette değildi. Bunu düşünmek bile saçmaydı. Nedeni adrenalindi, bunu tükettikten sonra eskisinden beter hissedecekti.

Alacakaranlık yaklaşan siren sesiyle yırtıldı.

Bayan Gibson, Fred Peterson'ın bedenine soluğunu üfleme işine döndü (2004 yılında kocası öldüğünden beri bir erkekle en yakın temasıydı bu) ama bayılacak gibi olduğu her seferinde durdu. Bay Jagger bu işi ondan devralmayı teklif bile etmedi, Bayan Gibson da bunu yapmasını istemedi.

Bayan Gibson ara verdiği anlarda Bay Peterson bazen o ıslak soluklarından birini alıyordu. Ambulansın kırmızı ışığı iki bahçenin arasında göründü. Görevliler yanlarına geldi. Biri Bayan Gibson'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Kadın kolayca kalktı ve

üstelik neredeyse hiç sancı duymadığını fark etti. Şaşılacak şeydi. Geçici bile olsa bu mucizeyi minnetle kabul etti.

"Artık biz devralalım, hanımefendi," dedi bir acil tıp teknisyeni. "Çok iyi bir iş çıkardınız."

"Gerçekten de öyle," dedi Bay Jagger. "Onu kurtardın, June! O zavallı adamın hayatını kurtardın!"

Bayan Gibson çenesindeki salyayı –kendisinin ve Peterson'ın– silerken, "Galiba öyle," dedi. "Ama... belki de kurtarmasaydım onun için daha iyi olurdu."

7

Perşembe sabahı saat sekizde Ralph Anderson arka bahçede çimleri biçiyordu. Onu bekleyen hiçbir görevin olmadığı bir günde zaman geçirmek için aklına sadece çim biçmek gelmişti. Çünkü Frank Peterson'ın parçalanmış cesedi, tanıklar, o kamera kaydı, DNA, mahkeme binası önündeki güruh aklını kemirip duruyordu. En çok da mahkeme binasının önü gözlerinin önünden gitmiyordu. Nedense zihni, erkek arkadaşının omzuna tüneyen kızın sallanan parlak sarı sutyen askısına takılmıştı.

Cep telefonunun ksilofon melodisini işitince çim biçme makinesini kapatıp telefonu açtı. "Anderson."

"Ben Troy Ramage, patron."

Terry'yi tutuklayan iki memurdan biriydi. Bir an bu olay Ralph'a yıllar öncesiymiş gibi geldi.

"Hayrola Troy?"

"Betsy Riggins'le beraber hastanedeyim."

Ralph gülümsedi; bu son günlerde hiç olmadığı için yüzüne bile yabancı geliyordu. "Doğum mu yapıyor?"

"Hayır, henüz değil. Siz izindesiniz, Jack Hoskins de hâlâ Ocoma Gölü'nde balık tuttuğu için onun gelmesini amir istedi. Beni de ona eşlik etmem için gönderdi."

"Ne oldu?"

"Birkaç saat önce Fred Peterson'ı ambulansla getirdiler. Arka bahçesinde kendini asmaya kalkışmış, ama ipi bağladığı dal kırılmış. Bitişikteki komşusu Bayan Gibson ona suni teneffüs yapıp hayatını kurtarmış. Kadın onun durumunu öğrenmek için buraya geldi, amir de protokol gereği ifadesini almamızı istiyor. Ama bana kalırsa bu iş bitmiş artık; o zavallı adamın hayatına son vermek için dünya kadar nedeni vardı."

"Durumu nasıl?"

"Doktorlar beyin fonksiyonunun minimum olduğunu söylüyor. Düzelme ihtimali yüzde birmiş. Betsy bunu bilmek isteyeceğinizi söyledi."

Bunu duyunca Ralp bir an kahvaltıda yediği bir kâse gevreği kusacak gibi oldu.

"Patron? Orada mısın?"

Ralph boğazına kadar yükselen safrayı yuttu. "Buradayım. Betsy şimdi nerede?"

"Gibson adlı kadınla birlikte Peterson'ın odasında. Telefon etmek için dışarıya çıktım, çünkü yoğun bakım odasında cep telefonu yasak. Doktorlar onlara konuşabilmeleri için bir oda vermeyi önerdi ama Gibson, Dedektif Riggins'in sorularını Peterson'ın yanında cevaplamak istediğini söyledi. Adamın onu işitebileceğini düşünüyor sanırım. Çok iyi bir kadın ama beli onu kahrediyor, yürüyüşünden belli. Sahi, neden buraya gelmiş ki? Adamın iyileşmesi mümkün değil."

Ralph nedenini tahmin edebiliyordu. Bu kadın Arlene Peterson'la yemek tarifleri paylaşırdı, Ollie ve Frankie'nin nasıl büyüdüğünü görmüştü. Belki Fred Peterson, Flint City'de nadir görülen bir kar fırtınası sonrası onun garaj yolundaki karları küremişti. Kadın buraya üzüntüsünden ve saygısından gelmişti. Belki de Peterson'ın ölmesine izin vermeyip onu uzun süre makinelerle hayatta kalabileceği bir hastane odasında yatmaya mahkûm ettiği için suçluluk duyuyordu.

Ralph şimdi, son sekiz gün içinde yaşanan dehşeti iliklerine kadar hissediyordu. Katil sadece o çocuğu öldürmekle kalmamış, bütün Peterson ailesini yok etmişti.

Hayır, "katil" değil, anonim bir isimlendirmeye gerek yok. Terry. Katil Terry'ydi. Radarda ondan başka kimse yok.

"Bilmek istersin diye düşündüm," dedi Rampage. "Ama bir de işin iyi tarafına bakalım. Belki Betsy hazır buradayken doğum yapar. Kocası da o özel yolculuğu yapmaktan kurtulur."

"Ona eve gitmesini söyle," dedi Ralph.

"Anlaşıldı. Ha... Patron? Mahkeme binasında geçen olay için çok üzüldüm. Çok boktan olmuş."

"Aynen öyle oldu," dedi Ralph. "Aradığın için sağ ol."

Tekrar bahçeye döndü ve iyice eskimiş Lawnboy marka makinesiyle çim biçmeye devam etti. Artık Home Depot mağazasına gidip yeni bir makine alsa iyi ederdi; dünya kadar zamanı varken bu angarya işi ertelemek için bir nedeni kalmamıştı. Tam bahçenin son kısmını bitirmek üzereyken telefonu yine çaldı. Betsy olduğunu sandı. Arama her ne kadar Flint City Hastanesi'nden geliyorsa da arayan Betsy değildi.

"Hâlâ DNA'nın tamamı elimize geçmedi," dedi Dr. Edward Bogan, "ama çocuğa fiili livata yapılan daldan sonuç aldık. Kan, artı failin sol eliyle bıraktığı deri parçaları... yani o dalı çocuğun..."

"Biliyorum," dedi Ralph. "Beni meraktan öldürmeyin."

"Merak edecek bir şey yok, dedektif. Daldan alınan numuneler Maitland'ın yanağından alınanla eşleşiyor."

"Pekâlâ, Dr. Bogan, bilgi için teşekkür ederim. Lütfen bu bilgiyi Amir Geller ve Komiser Sablo'ya da iletin. Ben şu anda idari izindeyim ve herhalde yaz sonuna kadar izinde olacağım."

"Saçmalık!"

"Kurallar böyle. Geller'ın Yune'la birlikte çalışması için kimi görevlendireceğini bilmiyorum –Jack Hoskins tatilde ve Betsy Riggins de ilk bebeğini her an doğuracak gibi– ama birini bulur. Zaten Maitland öldüğüne göre artık dosya da kapanmış sayılır. Sadece boşlukları dolduruyoruz."

"O boşluklar önemli," dedi Bogan. "Maitland'ın karısı bir dava açabilir. Bu DNA deliliyse avukatının fikrini değiştirmesini sağlar. Bana göre böyle bir dava iğrenç olur. Kocası o çocuğu hunharca öldürdü ve eğer kadın bundan habersizse... yani kocasının sapkınlığından... demek ki hiç dikkat etmiyormuş. Cinsel sadistler daima bir şekilde kendilerini belli eder. Bana sorarsanız, sizi zorunlu izne çıkaracakları yerde madalya vermeleri gerekirdi."

"Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim."

"Sadece kendi görüşümü söylüyorum. Gelmesi beklenen başka numuneler de var. Bir hayli fazla. Bunlar geldikçe size bildirmemi ister misiniz?"

"İsterim." Amir Geller, Jack Hoskins'i izni bitmeden çağırabilirdi ama bu adam ayık olduğu zaman bile işe yaramazdı, kaldı ki ayık olduğu zamanlar da çok enderdi.

Ralph telefonu kapadıktan sonra kalan son kısımdaki çimleri de biçti. Lawnboy'u garaja bıraktı. O sırada başka bir Poe hikâyesini düşünüyordu; bir şarap mahzeninde üstüne duvar örülen adam hakkındaydı. Hikâyeyi okumamıştı ama filmini görmüştü.

Tanrı aşkına, Montresor! diye yalvarmıştı duvara gömülen adam; onu gömen adam da aynı fikirdeydi: *Tanrı aşkına.*

Bu durumdaysa duvara gömülen adam Terry Maitland'dı, ama üstüne örülen tuğlalar DNA'ydı ve kendisi zaten ölmüştü. Evet, çelişen deliller vardı ve evet, bu rahatsız ediciydi, ama Flint City'den alınan DNA varken, Cap City'den alınan hiçbir şey yoktu. Gazete büfesindeki kitapta parmak izleri vardı, tamam, ama parmak izleri sonradan yerleştirilebilirdi. Polisiye dizilerinde gösterildiği kadar kolay bir iş değildi ama yapılabilirdi.

Ya o tanıklar, Ralph? Onu yıllardır tanıyan üç öğretmen?

Onları boş ver. DNA'yı düşün. En sağlam delil o. Olabilecek en sağlam delil.

Filmde Montresor'u ele veren, farkında olmadan kurbanıyla birlikte duvara gömdüğü siyah bir kedi olmuştu. Onun miyavlaması şarap mahzenini ziyaret edenleri uyarmıştı. Ralph bu ke-

dinin de başka bir metafor olduğunu düşündü: katilin vicdanındaki ses. Ne var ki, bazen bir puro sadece bir purodur, bir kedi sadece bir kedidir. Terry'nin ölürken gözlerindeki ifadeyi veya son nefesindeki sözlerini hatırlayıp durmanın bir nedeni yoktu. Samuels'ın dediği gibi, ölürken karısı yanına diz çökmüş, elini tutmaktaydı.

Ralph kendini çok yorgun hissederek iş tezgâhının üstüne oturdu. Oysa yaptığı tek şey, arka bahçedeki küçük bir alanın çimlerini biçmekti. Silahların patlamasına yol açan o son dakikaların görüntüleri aklından çıkmıyordu. Otomobilin alarmı. Sarışın haber spikerinin alnındaki kanı görünce bastığı çirkin çığlık (muhtemelen küçük bir sıyrıktı ama ratingler için iyi bir şeydi). Ellerinde dövmeler olan o yüzü yanık adam. Güneşin kaldırımdaki mika kırıntılarında yansıması. O kızın sallanan sutyen askısı. En çok bunu hatırlıyordu. Sanki bir ipucuydu, ama bazen bir sutyen askısı sadece sutyen askısıdır.

"Bir insan aynı zamanda iki yerde bulunamaz," diye mırıldandı.

"Ralph? Kendi kendine mi konuşuyorsun?"

İrkilip başını kaldırdı. Jeanette kapı eşiğinde durmuş, ona bakıyordu.

"Herhalde, çünkü burada başka kimse yok."

"Ben varım," dedi Jeanette. "İyi misin?"

"Pek iyi değilim," dedi Ralph ve ona Fred Peterson'ı anlattı.

Jeanette'in omuzları çöktü. "Tanrım! Bütün aile yok oldu. Tabii Fred Peterson kendine gelmezse."

"Gelse de gelmese de artık o aile bitti." Ralph ayağa kalktı. "Birazdan merkeze gidip o kâğıt parçasına bakacağım. Menü mü her neyse..."

"Önce duş yap. Yağ ve çim kokuyorsun."

Ralph gülümseyip ona bir asker selamı verdi.

Jeanette ayak parmaklarının üstünde yükselip onu yanağından öptü. "Ralph... Bunu atlatacaksın. İnan bana."

8

Daha önce hiç başına gelmediği için Ralph'ın idari izin hakkında bilmediği pek çok şey vardı. Bunlardan biri de merkeze girme izni olup olmadığıydı. Bunu düşünerek oraya gitme işini akşamüzerine bıraktı, çünkü o saatlerde merkez tenha olurdu. İçeriye girdiğinde büyük ana salonda hâlâ sivil giysilerinin içindeki Memur Stephanie Gould'dan ve sevk masasında *People* dergisi okuyan Sandy McGill'den başka kimse yoktu. Stephanie belediye meclisinin talep ettiği formları doldurmaktaydı. Amir Geller'ın ofisi boştu.

"Selam, dedektif," dedi Stephanie başını kaldırıp. "Burada ne yapıyorsunuz? Duyduğuma göre ücretli izindeymişsiniz."

"Oyalanmaya çalışıyorum."

"Size bu konuda yardımcı olabilirim," dedi Stephanie ve bilgisayarının yanındaki dosya yığınını işaret etti.

"Belki başka bir zaman."

"İşlerin bu hale gelmesine üzüldüm. Hepimiz üzüldük."

"Sağ ol."

Sevk masasına gidip Sandy'den delil odasının anahtarını istedi. Kadın başını dergisinden kaldırmaya bile gerek duymadı ve hiç tereddüt etmeden anahtarı verdi. Delil odası kapısının yanında bir kancadan sarkan bir not panosu ve tükenmezkalem vardı. Ralph önce imza atmamayı düşündüyse de, sonra hem adını hem de günün saatini ve tarihini yazdı. Hem McGill hem Sandy onun burada olduğunu ve neden geldiğini bildiği için başka seçeneği yoktu. Daha sonra birisi ona neye bakmak istediğini soracak olursa, açıkça söylerdi. Sonuçta idari izindeydi, görevden uzaklaştırılmamıştı.

Bir dolap büyüklüğündeki oda sıcak ve havasızdı. Tepedeki floresan lambanın ışığı titreşiyordu. Eskimiş masaüstü bilgisayarlar gibi bunun da değiştirilmesi lazımdı. Federal hükümetten de aldığı para yardımlarıyla Flint City Belediyesi emniyet teşki-

latına gereğinden fazla silah alıyordu. Altyapının dökülüyor olması umurlarında değildi.

Frank Peterson'ın katli Ralph'ın teşkilata katıldığı ilk günlerde olsaydı ellerinde en azından altı koli Maitland delili olurdu, ama bilgisayar çağı bu bilgileri sıkıştırdığı için şimdi sadece iki koli ve bir de minibüsün arkasında bulunan alet kutusu vardı. Bunun içinde boru anahtarları, çekiçler ve tornavidalar bulunuyordu. Terry'nin parmak izi aletlerden veya kutunun kendisinde çıkmamıştı. Ralph, kutunun minibüs çalındığında orada olduğunu ve Terry aracı kendi amacı için çaldıktan sonra içine hiç bakmadığını düşündü.

Delil kolilerinden birinde MAITLAND'IN EVİ etiketi, ikincisindeyse MİNİBÜS/SUBARU etiketi vardı. Ralph'ın istediği koli buydu. Bandı kesti. Terry öldüğüne göre artık bunun bir sakıncası yoktu.

Kısa bir aramadan sonra aradığı kâğıt parçasının konulduğu delil torbasını buldu. Kâğıt maviydi ve üçgen şeklindeydi. Tepesinde, koyu siyah harflerle **TOMMY VE TUP** yazılıydı, ama **TUP**'un devamında ne varsa artık yoktu. Üst köşede dumanı tüten bir pizza resmi vardı. Ne olduğunu tam anlayamasa da, herhalde bir menünün parçasıdır, diye düşünmüştü. Bu sabahki sohbetleri sırasında Jeannie ne demişti? *Farkında olduğum her bir düşüncenin ardında sıraya girmiş bir düzine düşünce daha olduğuna inanıyorum.* Eğer bu doğruysa, Ralph o sarı sutyen askısının ardında gizlenmiş düşünceyi ortaya çıkarmak için seve seve bir maaşını verirdi. Çünkü öyle bir düşünce vardı; bundan emindi.

Emin olduğu başka bir şey de bu kâğıt parçasının nasıl minibüsün zemininde olduğuydu. Minibüsün park ettiği alanda birisi menüleri araçların sileceklerinin altında sıkıştırmıştı. Sürücüsü –ya bunu New York'ta çalan oğlan ya da oğlan bunu bıraktıktan sonra çalan her kimse– sileceği kaldırmadan çekip yırtmış, geride üçgen köşesini bırakmıştı. Önce bunu fark etmemiş ama hareket ettikten sonra görmüş olmalıydı. Kolunu uzatıp onu oradan almış

ve yola atmak yerine aracın içine bırakmıştı. Belki de arkasında bir polis aracı görmüş, onların dikkatini çekecek herhangi bir şey yapmaktan kaçınmış olabilirdi. Hatta bu kâğıdı pencereden atmak istemiş ama rüzgâr onu tekrar içeriye savurmuş bile olabilirdi. Ralph'ın soruşturmasını yaptığı trafik kazalarından biri pencereden atılan bir sigara izmariti yüzünden olmuştu.

Arka cebinden not defterini çıkardı –idari izinde bile olsa bunu yanından ayırmazdı– ve boş bir sayfaya TOMMY VE TUP yazdı. MİNİBÜS/SUBARU kolisini aldığı rafa koyduktan sonra delil odasından çıktı (çıkış saatini de yazdı) ve kapıyı kilitledi. Anahtarı Sandy'ye iade ederken defterine yazdığı notu ona gösterdi. Sandy, Jennifer Aniston'ın son maceralarından başını kaldırıp baktı.

"Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

Sandy tekrar dergisine döndü. Ralph Memur Gould'un yanına gitti. Kadın hâlâ bir veritabanına bilgi giriyor, yanlış bastığında küfrü basıyordu. Ralph'ın gösterdiği nota baktı.

"Tup eski İngiliz argosunda düzüşmek anlamına gelir; aklıma başka bir şey gelmiyor. Önemli mi?"

"Bilmiyorum. Herhalde değildir."

"Google'da arasanıza."

Ralph kendi antika bilgisayarının açılmasını beklerken, evli olduğu veritabanını denemeye karar verdi. Jeannie telefonu ilk çalışında açtı ve Ralph'ın sorusunu hiç düşünmeden cevapladı. "Tommy ve Tuppence olabilir. Bunlar Agatha Christie, Hercule Poirot'yu yaratmadan önce romanlarında kullandığı iki acemi dedektifti. Eğer tahminim doğruysa, iki İngiliz'in işlettiği ve yöresel yemekler sunan bir restoran bulabilirsin."

"Herhalde bir anlamı yoktur," dedi Ralph. Ama belki de vardı. *Emin olmak için bu bokun peşine düştüm; Sherlock Holmes alınmasın ama bok peşine düşmek bir dedektifin işi değil midir?*

"Ama merak ettim. Eve geldiğinde anlatırsın. Ha, portakal suyumuz bitmiş."

"Gerald'da durup alırım," dedi Ralph.

Google'a girip önce TOMMY VE TUPPENCE'i, sonra restoran kelimesini tuşladı. Merkezin bilgisayarları eskiydi ama Wi-Fi yeni ve hızlıydı. Birkaç saniye içinde aradığı şey karşısına çıktı. Tommy ve Tuppence Pub ve Café, Dayton-Ohio'daki Northwoods Bulvarı'ndaydı.

Dayton... Dayton'la ilgili ne vardı? Bu isim bu uğursuz soruşturmada daha önce de geçmemiş miydi? Geçmişse nerede geçti? Ralph arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Hâlâ o sarı sutyen askısıyla ilgili bir bağlantı kuramıyordu ama bu yeni kelimenin nerede geçtiğini hatırladı. Dayton adı soruşturma sırasında Terry'yle yaptığı bir konuşmada geçmişti. Terry karısıyla birlikte balayına gittiklerinden beri New York'ta hiç bulunmadığını, son zamanlarda yaptığı tek yolculuğun ailesiyle Ohio'ya gitmek olduğunu, onda da uçağa bindiklerini söylemişti. Dayton'a gitmişlerdi.

Kızların bahar tatiliydi. Babamı görmek istemiştim. Sonra Ralph ona babasının orada mı yaşadığını sormuş, Terry de, *Son günlerdeki haline yaşamak denebilirse*, demişti.

Sablo'yu aradı. "Selam Yune, benim."

"Selam, Ralph, emeklilik nasıl gidiyor?"

"Güzel. Bahçemi görmelisin. Duyduğuma göre o salak muhabirin güzel vücudunu koruduğun için takdir alacakmışsın."

"Öyle diyorlar. Sana şunu söyleyeyim: Hayat Meksikalı yoksul bir çiftçinin oğlu için pekâlâ iyi gidiyor."

"Bana babanın Amarillo'daki en büyük otomobil satıcısı olduğunu söylememiş miydin?"

"Söylemişimdir herhalde. Ama gerçekle efsane arasında karar vermen gerekince efsane öne çıkıyor. Bu da John Ford'un *The Man Who Shot Liberty Valance?** filmindeki felsefesidir. Senin için ne yapabilirim?"

---

* "Liberty Valance'ı Kim Vurdu?" Ülkemizde *Kahramanın Sonu* adıyla bilinir. (Yönetmen: John Ford; 1962, ABD.) *-yhn.*

"Samuels sana o minibüsü ilk çalan çocuğu anlattı mı?"

"Evet. Ne hikâye ama! Oğlanın adı Merlin'miş, biliyor muydun? Onca yolu kat edip Teksas'a kadar gelebildiğine göre gerçekten de sihirbaz gibi biri olmalı."

"El Paso'yla temas kurabilir misin? Oğlanın kaçışı orada son bulmuş ama Samuels'ın dediğine göre minibüsü Ohio'da bırakmış. Bilmek istediğim şey şu: Oraya yakın bir yerde Tommy ve Tuppence adında bir bar ve kafe olup olmadığı. Dayton'da, Northwoods Bulvarı'nda."

"Denerim."

"Samuels bana, bu Sihirbaz Merlin'in uzun bir süre yollarda olduğunu söyledi. Bir de, bu minibüsü ne zaman elinden çıkardığını öğrenebilir misin? Nisanda olabilir mi?"

"Buna da bakarım. Neden bilmek istediğini sorabilir miyim?"

"Terry Maitland nisanda Dayton'daydı. Babasını ziyaret ediyordu."

"Gerçekten mi?" Yune'un ilgisi kabarmıştı. "Tek başına mıymış?"

"Ailesiyle birlikteymiş," dedi Ralph, "ve biletleri gidiş-dönüşmüş."

"Hımın... Bundan da bir şey çıkmayabilir ama."

"Olabilir ama hâlâ aklıma takılan bazı şeyler var."

"Bunu öğrenmen gerekiyor, dedektif."

Ralph iç geçirdi.

"Bakalım bir şey öğrenebilecek miyim."

"Sağ ol, Yune."

Ralph telefonu kapadığı anda Amir Geller içeriye girdi. Elinde spor çantası vardı ve duştan yeni çıkmıştı. Ralph ona eliyle selam verdi ama karşılığında asık bir surat gördü. "Burada olmaman gerekiyor, dedektif."

Asık suratın nedeni buydu demek ki.

"Evine git. Bahçendeki çimleri falan biç."

"Bunu yaptım zaten," dedi Ralph ayağa kalkarken. "Sırada bodrumu temizlemek var."

"Güzel, o işi de yap o halde." Geller odasına girerken durdu. "Ralph... Bu olanlar için üzgünüm. Hem de çok üzgünüm."

Herkes aynı şeyi söylüyor, dedi içinden Ralph, dışarıdaki öğleden sonrası sıcağına çıkarken.

9

Yune o akşam saat dokuzu çeyrek geçe aradı. Jeannie duştaydı. Ralph ondan öğrendiği her şeyi defterine kaydetti. Fazla bir şey yoktu ama o kadarı bile ilgi çekiciydi. Bir saat sonra yatağa girdi ve Terry'nin mahkeme binasının önünde vurulduğu günden beri ilk kez derin bir uyku çekti. Cuma sabahı saat dörtte uyandı. Rüyasında sevgilisinin omuzlarına tünemiş, yumruklarını sallayan genç kızı görmüştü. Birden yatağında doğruldu, hâlâ uykuda gibiydi ve korku içindeki karısı doğrulup onu omuzlarından tutana kadar bağırdığının farkında değildi.

"Ralph, ne oldu?"

"Sutyen askısı değil! Askının *rengi!*"

"Neden söz ediyorsun?" Jeanette onu sarstı. "Rüya mı gördün, hayatım? Kötü bir rüya mıydı?"

Farkında olduğum her bir düşüncenin ardında sıraya girmiş bir düzine düşünce daha olduğuna inanıyorum. Jeanette böyle demişti. Ve rüyası –rüyalarda hep olduğu gibi şimdiden bulanıklaşmaya başlamıştı– bununla ilgiliydi. O düşüncelerden biriyle.

"Buldum," dedi. "Rüyamda buldum."

"Neyi buldun, hayatım? Terry'yle ilgili bir şey mi?"

"O kızla ilgili. Kızın sutyen askısı parlak sarıydı. Ama başka bir şey de öyleydi. Rüyamda bunun ne olduğunu biliyordum, ama şimdi..." Ayaklarını yataktan aşağıya sarkıtıp elleriyle dizlerini tuttu. "Artık bilmiyorum."

"Yine aklına gelir. Uzansana. Beni çok korkuttun."

"Özür dilerim." Ralph tekrar yatağa uzandı.

"Uyuyabilecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Komiser Sablo aradığında sana ne anlattı?"

"Sana söylemedim mi?" Söylemediğini biliyordu.

"Hayır, seni zorlamak istemedim. Yüzünde yine o düşüncelere dalmış ifade vardı."

"Sabah anlatırım."

"Madem beni korku içinde uyandırdın, şimdi anlat bari."

"Anlatacak fazla bir şey yok. Yune tutuklamayı yapan polis memuru aracılığıyla oğlanın izini bulmuş. O polis, çocuğu sevdiği için peşini bırakmamış. Cassidy şimdilik El Paso'da bir koruyucu ailenin yanına yerleştirilmiş. Otomobil hırsızlığı için bir çocuk mahkemesine çıkarılacakmış ama bunun nerede olacağını kimse bilmiyor. En kuvvetli ihtimal New York'taki Dutchess County, ama ne oradakiler onu oraya getirtmeye hevesli ne de oğlan oraya gitmeye. Yani şimdilik yasal olarak ne olacağı belli değil ve Yune'a göre, oğlan halinden memnun. Üvey babası çocuğu sık sık hırpalıyormuş. Annesi de buna göz yumuyormuş. Tipik taciz döngüsü."

"Zavallı çocuk, boşuna evden kaçmamış. Ona ne olacak peki?"

"Eninde sonunda geri gönderecekler. Adaletin çarkları yavaş öğütür ama toz haline getirir. Belki cezası tecil edilir, belki de koruyucu ailenin yanında geçirdiği zamanı kılıfına uydururlar. Bu şehrin polisleri o evde yaşananlara karşı uyarılacak ama sonunda aynı sorunlar tekrar başlayacak. Çocuk dövenler bazen ara verir fakat bunu hiç bırakmaz."

Ellerini başının arkasına dayayıp o güne kadar en küçük bir şiddet belirtisi göstermeyen Terry'yi düşündü; adam kızdığı bir hakeme omuz bile atmamıştı.

"Çocuk Dayton'daymış, tamam," dedi Ralph, "ama oraya geldiğinde artık minibüs onu tedirgin etmeye başlamış. Hem bedava olduğu hem de görevli bulunmadığı için aracı halka açık bir

otoparka bırakmış; üstelik buradan birkaç blok ötedeki Golden Arches'ı görebiliyormuş. Tommy ve Tuppence adında bir yerin önünden geçtiğini hatırlamıyor, ama genç bir adamın araçların sileceklerinin arasına mavi kâğıtlar sıkıştırdığını görmüş. O adam Merlin'i fark edince, otoparktaki araçların sileceklerinin arasına bu menüleri koyarsa ona iki dolar vereceğini söylemiş. Oğlan, 'Hayır, sağ ol,' dedikten sonra öğlen yemeği için McDonalds'a gitmiş. Döndüğünde o adam ortalıkta yokmuş ama oradaki bütün otomobillerde ve kamyonetlerde o menüler varmış. Oğlan pimpirikliymiş; kim bilir neden, bunu kötü bir alamet olarak görüp araç değiştirme zamanının geldiğine karar vermiş."

"Pimpirikli olmasaydı herhalde çok daha önce yakalanırdı," dedi Jeannie.

"Haklısın. Her neyse, otoparkta dolanıp kilitsiz araba aramaya başlamış. Yune'a söylediğine göre, şaşılacak kadar çok araç kilitsizmiş."

"Eminim sen buna şaşırmamışsındır."

Ralph gülümsedi. "İnsanlar çok dikkatsiz oluyor. Kilitsiz olarak bulduğu beşinci otomobilde güneş siperliğinin arkasında bir de yedek anahtar varmış. Onun için bu harika bir şeymiş – her gün binlercesi yollarda görülen, sıradan bir siyah Toyota. Ama bizim Merlin yola koyulmadan önce minibüsün anahtarını tekrar kontak yerine bırakmış. Yune'a, aracı başka birinin çalmasını umduğunu söyleyip, 'Böylece polisleri atlatabilirim diye düşündüm,' demiş; sanki sadece evden kaçmış ve dönüş sinyali vermeyi asla ihmal etmeyen bir çocuk değil de, altı eyalette birden aranan bir seri katilmiş gibi..."

"Öyle mi demiş?" dedi Jeannie gülerek.

"Evet. Ha, bir şey daha var. Yola çıkmadan önce başka bir şey için tekrar minibüse dönmüş. Direksiyon başında daha uzun boylu görünmek için altına yerleştirdiği ezilmiş karton yığını için."

"Bu çocuğu sevdim. Derek bunu asla düşünmezdi."

Düşünmesi için ona bir neden vermedik, dedi içinden Ralph

"O menüyü minibüsün sileceğinin altında bırakıp bırakmadığını biliyor musun?"

"Yune sormuş, oğlan da, 'Tabii ki bıraktım, alıp da ne yapacaktım,' demiş."

"O halde bunu yırtıp çıkaran ve parçasını aracın içinde bırakan kişi, onu Dayton'daki otoparktan çalan kişi?"

"Öyle olması gerekiyor. Beni çok düşündüren şeye gelelim. Oğlan nisan ayı olduğunu tahmin ediyormuş. Buna gözüm kapalı inanamıyorum, çünkü o çocuk için tarihleri aklında tutmasının bir önemi yok, ama Yune'a ilkbahar olduğunu söylemiş, çünkü ağaçlarda yapraklar varmış ve hava çok sıcak değilmiş. Yani herhalde nisandır. Ve nisanda Terry Dayton'da babasını ziyaret ediyor."

"Yalnız, yanında ailesi de var ve uçak biletleri gidiş-dönüş alınmış."

"Bunu biliyorum. Tesadüf de denebilir. Ama aynı minibüs sonunda Flint City'de ortaya çıkıyor; ve aynı Ford Econoline minibüsün konu olduğu iki tesadüfe inanmam zor. Yune, Terry'nin bir suç ortağı olabileceğini düşünüyor."

"Ona tıpatıp benzeyen biri mi?" Jeannie tek kaşını kaldırdı. "William Wilson adında bir ikiz kardeşi mi?"

"Biliyorum, bu fikir çok saçma. Ama işin ne kadar tuhaf olduğunu görüyorsun, değil mi? Terry Dayton'da, minibüs Dayton'da. Terry Flint City'ye geliyor, minibüs de Flint City'de bulunuyor. Böyle durumlar için bir kelime var ama aklıma gelmiyor."

"Kesişme noktası olabilir mi?"

"Marcy'yle konuşmak istiyorum," dedi Ralph. "Ona ailece Dayton'a yaptıkları gezi hakkında bir şeyler sormak istiyorum. Hatırladığı her şeyi anlatmasını. Ama benimle konuşmak istemiyor ve onu kesinlikle zorlayamam."

"Deneyecek misin?"

"Evet."

"Artık uyuyabilecek misin?"

"Sanırım. Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Ralph tam dalacakken Jeannie kulağına fısıldayarak, "Eğer o şey sutyen askışı değilse, neydi?" diye sordu.

Bir an Ralph net bir şekilde CANT kelimesini gördü. Ama harfler sarı değil mavimsi yeşildi. Orada bir şey vardı. Tam tutacak gibi olurken kayıp gitti.

"Hatırlamıyorum," dedi.

"Şimdilik," dedi Jeannie. "Ama seni tanırım, hatırlayacaksın."

İkisi de uykuya daldı. Ralph uyandığında saat sekizdi ve bütün kuşlar şakıyordu.

10

O cuma sabahı saat on olduğunda Sarah ve Grace *Hard Day's Night* albümünü bulmuş, Marcy ise aklını kaçıracak hale gelmişti.

Kızlar garajda Terry'nin pikabını ve özenle toplanmış Beatles albümleri koleksiyonunu bulmuştu. Pikabı ve albümleri Grace'in odasına götürdükten sonra çalmaya *Meet the Beatles* albümüyle başlamışlardı. "Bütün parçaları çalacağız," demişti Sarah annesine. "Babamı anmak için. Sakıncası yoksa..."

Marcy sakıncası olmadığını söyledi. Onların solgun, ciddi yüzlerine ve kızarmış gözlerine bakarken başka ne diyebilirdi ki? Ama bu şarkıların onu ne kadar hırpalayacağını hiç tahmin etmemişti. Kızlar bütün şarkıları biliyordu; Terry garajdayken o pikap hiç susmaz, atölyesini İngiliz gruplarının müziğiyle doldururdu. Terry o gruplar dağıldıktan sonra doğmuş olmasına rağmen hepsini çok beğenirdi: The Searchers, The Zombies, The Dave Clark Five, The Kinks, T. Rex ve tabii The Beatles. En çok da onları.

Kızlar bu grupları ve şarkıları babaları onları sevdiği için severdi, ama işin hiç bilmedikleri bir mahiyeti de vardı Marcy için: Terry'nin babasının otomobilinde sevişirken, Terry'nin dudakları

boynunda gezinirken, elleri süveterinin altındayken "I Call Your Name" şarkısı çalıyordu. Şu anda çalmakta olan "Can't Buy Me Love" şarkısını, birlikte yaşadıkları ilk evde, kanepede oturmuş, yirmi dolara satın aldıkları elden düşme video-çalarda *A Hard Day's Night*'ı seyrederken dinlemişlerdi. O siyah-beyaz videoda bu müthiş dörtlü ne kadar gençti... Marcy o sırada yanında oturan genç adamı çok iyi tanımasa da, onunla evleneceğini biliyordu. Bu eski video kasedi seyrettikleri sırada John Lennon ölmüş müydü? Tıpkı kocası gibi sokakta tabancayla vurulmuş muydu?

Marcy bilmiyordu, hatırlayamıyordu. Bildiği tek şey, Sarah ve Grace'in büyük bir ağırbaşlılıkla cenaze törenini atlattıklarıydı; ama artık cenaze kalktıktan sonra dul bir kadın olarak hayatı önünde uzanırken, yukarıdan gelen o neşeli müzik sesi onu üzüntüden deli edecek gibiydi. Her uyumlu vokal, George Harrison'ın her gitar solosu onda yeni bir yara açıyordu. Oturmakta olduğu mutfak masasından iki kere kalkmıştı. İki kere merdivenlerin başına kadar gidip, "Yeter artık! Kapatın şunu!" diye bağırmaya hazırlanmış ama ikisinde de tekrar mutfağa dönmüştü. Kızları da yastaydı.

Bu defa yerinden kalkınca alet çekmecesine gidip sonuna kadar açtı. Orada bir şey olacağını sanmıyordu ama bir paket Winston sigarası buldu. İçinde üç tane sigara kalmıştı. Hayır, dört – bir tanesi en gerideydi. Küçük kızının beşinci doğum gününden beri sigara içmemişti. O gün Grace'e pasta yaparken bir öksürük krizi tutmuş, o zaman bir daha asla içmeyeceğine yemin etmişti. Ama şimdi bu kanser askerlerini çöpe atacağı yerde yine çekmecenin içine bıraktı. Sanki içinden gelen karanlık bir ses, bunlara yine ihtiyacının olacağını söylüyordu.

Bunlar beş yıllık. Küflenmişlerdir. İçersen, bayılana kadar öksürürsün.

Güzel. Daha iyi olur.

Daha o anda canı çektiği için paketten bir tanesini çıkardı. *Tiryakiler hiçbir zaman bırakmaz, sadece ara verir,* diye düşündü.

Merdivene gidip kulak kabarttı. "And I Love Her" parçası yerini "Tell Me Why" [Bana Nedenini Söyle] şarkısına bırakmıştı. O ebedi soruya. Gözlerinin önüne kızların Grace'in yatağında hiç konuşmadan oturuşları geldi: El ele tutuşmuşlardı. Kimi internetten, kimi Cap City'deki plak dükkânından alınmış albümleri dinleyerek babalarını anıyorlardı.

Marcy oturma odasına geçip ancak çok soğuk kış gecelerinde yaktıkları sobaya gitti ve yanındaki rafta el yordamıyla kibrit kutusunu aradı. El yordamıylaydı çünkü o rafta şu an için bakmaya yüreğinin el vermediği bir dizi fotoğraf vardı. Belki bir ay geçtikten sonra bakabilirdi. Belki bir yıl sonra. İlk ve en korkunç acının dinmesi ne kadar sürerdi? Herhalde internetteki WebTıp sayfasında buna bir cevap bulabilirdi ama ona da bakmaya korkuyordu.

Hiç değilse muhabirler cenazeden sonra mezarlıktan ayrılmış, yeni bir politik skandal haberi yapmak için Cap City'ye koşmuşlardı. Kızlardan birinin pencereden bakıp onu arka verandada sigara tüttürürken görme tehlikesi yoktu. Ya da yeni albümler almak için garaja geldikleri zaman duman kokusunu almayacaklardı.

Marcy ön kapıyı açınca, kapıyı çalmak üzere elini kaldırmış olan Ralph Anderson'ı gördü.

11

Marcy'nin ona bakışındaki dehşet ifadesini görünce –bir çeşit canavarmış veya bir televizyon dizisindeki zombiymiş gibi– Ralph göğsüne sert bir yumruk yemiş gibi oldu. Saçlarının dağınıklığını, sabahlığının (üstüne çok büyük geliyordu, herhalde Terry'nindi) yakasındaki bir lekeyi, parmaklarının arasındaki hafifçe eğilmiş sigarayı görecek kadar zamanı oldu. Bir şey daha vardı. Marcy hep güzel bir kadın olmuştu ama daha şimdiden bu güzelliği kaybolmaya yüz tutmuştu. Ralph buna akıl sır erdiremedi.

"Marcy–"

"Hayır! Senin burada işin yok. Derhal buradan gitmelisin." Sesi zor nefes alıyormuş gibi hırıltılıydı.

"Seninle konuşmam lazım. Lütfen."

"Kocamı öldürdün! Söylenecek başka bir şey yok."

Kapıyı kapamak için davrandı ama Ralph eliyle tuttu. "Onu ben öldürmedim, ama evet, bunda bir rol oynadım. İstersen bana suç ortağı de. Onu asla o şekilde tutuklamamalıydım. Her bakımdan yanlış oldu. Nedenlerim vardı, ama iyi nedenler değildi. Ben–"

"Çek elini kapıdan! Hemen çek, yoksa seni tutuklattırırım."

"Marcy–"

"Bana Marcy deme! Yaptıklarından sonra buna hiç hakkın yok. Bağırıp çağırmamamın tek nedeni kızlarımın üst katta babalarının plaklarını dinliyor olması."

"Lütfen." *Beni yalvartma,* demeyi düşündü ama bu yanlış olurdu ve yetersiz kalırdı. "Yalvarıyorum. Lütfen benimle konuş."

Marcy sigarayı tutan elini kaldırıp çirkin bir kahkaha attı. "Küçük bitlerin artık gittiklerini, kapımın önünde rahatça bir sigara içebileceğimi sanmıştım. Ama şu işe bak ki, en büyük bit, bitlerin şahı buraya gelmiş. Son kez uyarıyorum, kocamı öldürten Bay Bit. *Kapımdan siktir ol git!"*

"Ya onu kocan yapmadıysa?"

Marcy'nin gözleri büyüdü ve kapıyı iten elinde bir anlık bir gevşeme oldu.

"Ya yapmadıysa mı? Lanet olsun, sana yapmadığını *söylemişti!* Orada, son nefesinde sana bunu söyledi! Daha ne istiyorsun? Cebrail'den elden teslim bir telgraf mı?"

"Eğer o yapmadıysa, yapan her kimse şimdi serbest dolaşıyor. Bu kişi seninki gibi Peterson ailesinin mahvından da sorumlu."

Marcy bunu bir an düşündükten sonra, "Oliver Peterson, sen ve o orospu çocuğu Samuels sirk gösterisi sahnelediğiniz için öldü! Onu *sen* öldürdün, öyle değil mi Dedektif Anderson? Onu kafasından vurdun. Adamını hakladın."

Kapıyı Ralph'ın suratına kapattı. Ralph bir kez daha çalmak için elini kaldırdı ama vazgeçti ve oradan ayrıldı.

12

Marcy kapının arkasında titreyerek duruyordu. Dizleri pelteleşince, kapının yanında ayakkabı veya bot çıkarmak için kullandıkları tabureye oturdu. Üst katta, vurularak öldürülen Beatle üyesi eve vardığında yapacağı şeyler hakkında bir şarkı söylüyordu. Parmaklarının arasındaki sigaraya, "oraya nasıl gelmiş" dercesine baktıktan sonra ikiye ayırıp parçalarını sabahlığının cebine attı (sabahlık gerçekten de Terry'nindi). *Hiç değilse beni bu pisliğe tekrar başlamaktan kurtardı,* diye düşündü. *Galiba ona bir teşekkür notu yazmam gerekecek.*

Ailesini perişan ettikten sonra buraya gelmesi ne büyük pişkinlikti. Zalimce bir pişkinlik...

Eğer o yapmadıysa, yapan her kimse şimdi serbest dolaşıyor.

İnternette WebTıp sayfasını arayacak gücü bile yokken, bununla ilgili ne yapabilirdi ki? Hem neden bir şey yapması gerekiyordu ki? Neden onun sorumluğu oluyordu? Polisler yanlış adamı yakalamış, Terry'nin tanıklarıyla konuştuktan sonra bile yanlışta ısrar etmişlerdi. Gerçek katili onlar bulsunlar; yürekleri varsa... Kendisinin en önemli işi o günü delirmeden atlatmak, sonra da –belirleyemediği bir gelecekte– hayatının geri kalanında ne yapacağına karar vermekti. Şehrin yarısı, kocasını katleden adamın Tanrı'nın işini yaptığına inanırken burada yaşamak zorunda mıydı? Kızlarını o yamyam toplulukları diye bilinen, modası geçmiş bir lastik ayakkabı giymenin bile alay konusu olduğu ortaokula ve liseye mahkûm etmesi mi gerekiyordu?

Anderson'ı kovmakla iyi ettim. Onu evime sokamam. Evet, sesindeki dürüstlüğü fark ettim –en azından öyle sanıyorum– ama yaptığı şeyden sonra onu nasıl evime alabilirim?

Eğer o yapmadıysa, yapan her kimse...

"Kes artık!" diye fısıldadı kendi kendine. "Kes artık! Lütfen sus artık!"

...hâlâ serbest dolaşıyor.

Ya bu kimse aynı şeyi bir daha yaparsa?

13

Flint City'nin üst tabaka sakinlerinin çoğu Howard Gold'un doğuştan zengin olduğunu düşünürdü. Çok çetin şartlarda büyümesinden zerre kadar utanmasa da, Gold hiçbir zaman o insanlara yanıldıklarını söylemedi. Babası gezici çiftlik işçiliği, sığır çobanlığı, arada bir rodeo biniciliği yapmış, Airstream treylerinin içinde karısı ve iki oğlu Howard ve Edward'la bütün güneybatıyı dolaşmıştı. Howard üniversiteyi bitirdikten sonra Eddie'nin de üniversiteyi bitirmesine yardım etmişti. Emeklilik günlerinde anne babalarına destek olduğu gibi (Andrew Gold para biriktiren bir adam değildi) geriye dünya kadar parası kalmıştı.

Rotary ve Rolling Hills Country Kulübü üyesiydi. Önemli müvekkillerini Flint City'nin en iyi restoranlarında (iki tane vardı) ağırlar, en az on tane yardım kuruluşuna destek olurdu. En iddialı uzmanlarla yarışacak kadar şarap kültürü vardı. Her Noel'de en gözde müvekkillerine süslü Harry & David hediye paketleri yollardı. Ama ofisinde tek başınayken –bu cuma öğle saatinde olduğu gibi– çocukluğunda Hoot-Oklahoma, Holler-Nevada arası yaptığı yolculuklar sırasında yediği şeyleri tercih ederdi. Safra kesesi er geç bu kadar ağır yağlı yiyecekleri tüketmesine dur diyecekti ama altmışlı yaşlarının başında olmasına rağmen henüz bir belirti yaşamamıştı. Kalıtım sağ olsun. Telefonu çaldığında bol mayonez boca edilmiş yumurtalı sandviçini, bol ketçaplı iyice kızarmış patates kızartmasını yemekle meşguldü. Masasının kenarındaysa, üstündeki dondurması erimekte olan elmalı pasta vardı.

"Buyurun, ben Howard Gold."

"Benim, Howie... Marcy. Bu sabah Ralph Anderson buraya geldi."

Howie'nin kaşları çatıldı. "Evine mi geldi? Bunu yapmaya hakkı yok. Şu anda idari izinde. Bir süre aktif polislik yapamayacak. Benden Amir Geller'ı arayıp onu uyarmasını söylememi mi istiyorsun?"

"Hayır. Kapıyı suratına çarptım."

"İyi yapmışsın."

"Ama iyi hissetmedim. Söylediği bir şeyi aklımdan çıkaramıyorum. Howard, bana gerçeği söyle. Sence o çocuğu Terry mi öldürdü?"

"Hayır. Sana söyledim. Bunu yapmadığını kanıtlayan deliller var, ikimiz de bunu biliyoruz; ama aleyhine de çok fazla delil var. Beraat edebilirdi. Ama şimdi bunu bir yana bırakalım; Terry böyle bir şeyi yapabilecek bir insan değildi. Ayrıca bir de son nefesindeki sözleri var."

"İnsanlar bunu söyleme nedeninin, benim önümde itiraf etmek istememesi olduğunu söyleyecek. Belki şimdi bile öyle diyorlardır."

Hayatım, dedi içinden Howie, *senin orada bulunduğunun farkında bile olduğunu sanmıyorum.*

"Bence doğruyu söylüyordu."

"Bence de. Ve eğer doğruyu söylemişse, bu işi yapan her kimse hâlâ serbest; ve eğer bir çocuğu öldürdüyse, er geç birini daha öldürecektir."

"Demek Anderson kafana bunu soktu," dedi Howie. Sandviçinden kalanı önünden itti. Artık yiyesi gelmiyordu. "Şaşırmadım, suçluluk psikolojisi işte; ama bunu senden çıkarmak isteyişi çok yanlış. Ralph bu yüzden çok eleştirilecek. En azından kınama cezası alır. Yahu daha yeni kocanı toprağa verdin."

"Ama söylediği şey doğruydu."

Belki öyleydi, diye düşündü Howie, *ama neden bunu sana söyledi?*

"Başka bir şey daha var," dedi Marcy. "Eğer gerçek katil bulunmazsa, kızlarla birlikte şehirden ayrılmam gerekecek. Tek başıma olsaydım, dedikodulara katlanabilirdim, ama bunu kızlardan beklemem haksızlık olur. Gidebileceğim tek yer olarak aklıma Michigan'daki ablam geliyor, ama bu da Debra ve Sam'e haksızlık olur. İki çocuğu var ve evleri küçük. Yani bu, her şeye en baştan başlamam anlamına geliyor ama bunu yapacak gücüm yok. Howie... kendimi parçalanmış hissediyorum."

"Anlıyorum. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Anderson'ı aramanı. Bu gece onunla evimde görüşeceğimi ve bana istediği soruyu sorabileceğini söyle. Ama senin de orada bulunmanı istiyorum. Bunu yapar mısın?"

"İstediğin buysa, tabii ki yaparım. Eminim Alec de gelir. Ama seni... uyarmak demeyim de söylemiş olayım: Hazırlıklı olmanı istiyorum. Ralph'ın olanlar için çok kötü hissettiğine eminim, herhalde özür dilemiş–"

"Bana yalvardığını söyledi."

Howie buna şaşırdı ama ona göre Ralph'a çok da ters düşen bir şey değildi bu.

"Ralph kötü bir insan değil," dedi Howie. "Kötü bir hata yapmış olan iyi bir insan. Ama, Marcy, hâlâ Frank Peterson'ı Terry'nin öldürdüğünü kanıtlamak çok işine gelir. Bunu başarabilirse kariyeri tekrar rayına oturur. Ama eğer gerçek katil ortaya çıkarsa, Ralph'ın Flint City Emniyetindeki işi biter. Bundan sonraki işi, yarı maaşa Cap City'de güvenlik görevlisi olarak çalışmak olabilir. Tabii aleyhine açılacak tazminat davalarını hesaba katmazsak..."

"Bunu anlıyorum, ama–"

"Daha bitirmedim. Sana soracağı her soru Terry hakkında olmak zorunda. Belki sadece kör atış yapıyordur ama Terry'yi farklı bir açıdan cinayetle ilişkilendirecek bir yol bulduğunu sanması da mümkün. Bu durumda, hâlâ bu toplantıyı ayarlamamı istiyor musun?"

Bir anlık bir suskunluktan sonra Marcy, "Jamie Mattingly, Barnum Court'taki en iyi arkadaşımdır. Terry sahada gözaltına alındığında kızları evine almıştı, ama artık aradığım zaman telefonu açmıyor ve Facebook'ta beni arkadaşlıktan çıkardı. En iyi arkadaşım beni resmen arkadaşlıktan attı!"

"Fikrini değiştirecektir."

"Gerçek katil bulunursa değiştirir. O zaman bana gelip diz çökecek. Belki o zaman kocasına boyun eğdiği için onu bağışlarım – çünkü inan bana, aynen öyle oldu. Belki de bağışlamam. Ama bu kararı ancak işler düzeldiği zaman verebilirim. Düzelirse tabii... Kısacası, o toplantıyı ayarlamanı istiyorum. Beni korumak için orada olacaksın. Bay Peller da. Anderson'ın ne yüzle kapıma geldiğini bilmek istiyorum."

14

O öğleden sonra saat dörtte eski bir Dodge pikap Flint City'nin yirmi kilometre güneyindeki bir çiftlik yolunda tozu dumana katarak ilerliyordu. Kanatları kırık bir yel değirmenini, pencerelerin kara delikler gibi göründüğü terk edilmiş bir çiftlik evini ve Kovboy Mezarlığı olarak bilinen metruk bir mezarlığı, kenarında rengi solmuş harflerle TRUMP AMERİKA'YI YİNE BÜYÜK YAP yazan büyük bir kayayı geçti. Pikabın kasasındaki süt güğümleri gürültülü bir şekilde sağa sola yuvarlanıyordu. Direksiyonda 17 yaşındaki Dougie Elfman vardı. Dougie bir yandan aracı kullanıyor, bir yandan da cep telefonuna bakıyordu. 79 numaralı otoyola vardığında şarjı iki çizgiye inmişti; bunun yeterli olacağını düşündü. Kavşağa gelince durup dışarıya çıktı ve arkasına baktı. Hiçbir şey yoktu. Tabii ki olmayacaktı. Babasını aradı. Clark Elfman ikinci çalışında telefonu açtı.

"O güğümler samanlıkta mıydı?"

"Evet," dedi Dougie. "İki düzine var ama yıkanmaları gerek. Hâlâ bozulmuş süt gibi kokuyor."

"Atların eyerleri?"

"Hiçbiri kalmamış, baba."

"Eh, bu hafta içinde aldığım en iyi haber sayılmaz ama beklemediğim bir şey de değil. Beni neden aradın evlat? Hem, şu anda neredesin? Sesin ayın karanlık yüzündeymişsin gibi geliyor."

"79 numaralı otoyoldayım. Baba, o samanlıkta birisi kalıyor."

"Ne? Hippiler veya berduşlar gibi mi?"

"Hayır. Dağınıklık yok, etrafa saçılmış bira kutuları veya içki şişeleri yok; eğer en yakını bir kilometre ötede olan çalılıklara gitmediyse, içeriye sıçan da olmamış. Kamp ateşi yakıldığını gösteren herhangi bir iz de yok."

"Buna da şükür," dedi Elfman. "Peki, ne buldun? Aslında pek önemi de yok, o yarı çökmüş binalarda çalınacak bir şey kalmaz zaten."

Dougie ikide bir arkasına bakıyordu. Göründüğü kadarıyla yol boştu ama geride bıraktığı toz bulutu bir an önce çökse iyi olacaktı.

"Yeni görünen bir blucinle bir Jockey külot buldum. Bir de yeni görünen pahalı bir çift spor ayakkabısı vardı. Ama bunların hepsi ve üzerine konduğu samanlar bir şeyle lekelenmişti."

"Kan mı?"

"Hayır, kan değil. Artık her neyse, samanın rengini karartmış."

"Yağ mı? Motor yağı mı? Buna benzer bir şey mi?"

"Hayır, o şey siyah değildi, sadece samanlar... Ne olduğunu bilmiyorum."

Fakat blucin ve külottaki katılaşmış lekelerin ne olduğunu biliyordu; on dört yaşına bastığından beri günde üç-dört kez otuz bir çekiyor, menisini eski bir havlu parçasına boşaltıyor, sonra bunu anne babası evde yokken arka bahçedeki muslukta yıkıyordu. Ama unuttuğu zaman o havlu kabuk tutmuş gibi olurdu.

Ne var ki, o şeyden çok fazla vardı; kim en az yüz kırk dolar olan yepyeni blucinin üstüne boşalırdı ki? Başka koşullarda

olsaydı, Dougie bu pantolonu kendisi için alırdı ama bu lekeler ve fark ettiği başka bir şey varken bu mümkün değildi.

"Her neyse, artık eve gel," dedi Elfman. "Hiç değilse o güğümleri almışsın."

"Hayır baba, polisi arasan iyi olur. O blucinde bir kemer vardı, kemerin parlak gümüş tokası da at başı şeklindeydi."

"Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor, oğlum, ama galiba sana ediyor."

"Haberlerde Terry Maitland'ın Dubrow tren istasyonunda görüldüğü zaman üzerinde böyle bir kemer tokası olduğu söylenmişti. O küçük oğlanı öldürdükten sonra."

"Öyle mi dediler?"

"Evet baba."

"Vay canına! Ben seni arayana kadar o kavşakta bekle. Sanırım polisler de gelmek isteyecek. Ben de geleceğim."

"Onlara Biddle'ın dükkânında olacağımı söyle."

"Biddle mı? Dougie, o dediğin yer Flint City'nin sekiz kilometre gerisinde!"

"Biliyorum. Ama burada kalmak istemiyorum." Toz bulutu çökmüştü ve yolda görünen bir şey yoktu ama Dougie hâlâ tedirgindi. Babasıyla konuşmaya başladığından beri anayoldan tek bir araç bile geçmemişti. Dougie etrafta insanların bulunduğu bir yerde olmak istiyordu.

"Bir şey mi var oğlum?"

"O süt güğümlerini bulduğum samanlıktayken birden bir terslik hissettim. Sanki birisi beni gözetliyordu."

"Sadece biraz kuruntu yapmışsın. O çocuğu öldüren herif çoktan cehennemi boyladı."

"Biliyorum ama sen yine de polislere onları Biddle'ın dükkânında bekleyeceğimi söyle. Onları samanlığa götürürüm, ama burada tek başıma kalacak değilim." Babasına buna itiraz etme fırsatı vermeden telefonu kapadı.

15

Marcy ile olan toplantının o gece saat sekizde Maitland'ların evinde yapılmasına karar verildi. Ralph'a bu haberi veren Gold, Alec Pelley'nin de orada bulunacağını bildirdi. Ralph, bir işi yoksa Yune Sablo'yu da getirip getiremeyeceğini sordu.

"Kesinlikle olmaz," dedi Howie. "Komiser Sablo'yu veya başka birini, hatta güzel karını bile getirecek olursan toplantı iptal edilir."

Ralph razı oldu. Başka seçeneği yoktu. Bir süre bodrumundaki kutuları düzene sokarak oyalandıktan sonra akşam yemeğini yedi. Daha önünde iki saati vardı. Masadan kalktı. "Fred Peterson'ı ziyaret etmek için hastaneye gideceğim."

"Neden?"

"Bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum."

"İstersen ben de geleyim."

Ralph başını iki yana salladı. "Oradan doğruca Barnum Court'a gideceğim."

"Kendini harap ediyorsun."

"İyiyim ben."

Jeanette "ben gördüğüm şeye inanırım" dercesine gülümsedikten sonra parmaklarının ucunda yükselip onu öptü. "Beni ara. Ne olursa olsun beni ara."

Ralph da gülümsedi. "Gerek yok. Eve geldiğimde anlatırım."

16

Ralph hastanenin lobisine girdiği sırada, dışarıya çıkmak üzere olan polis merkezinin tatildeki dedektifi Jack Hoskins'le karşılaştı. Jack Hoskins zayıf bir adamdı, saçları çok erkenden kırlaşmıştı, gözlerinin altı torba torbaydı ve burnundaki kırmızı damarlar hemen göze batıyordu. Üstünde hâlâ balıkçı kıyafeti vardı –bol cepleri olan haki gömlek ve haki pantolon– fakat rozeti kemerine takılıydı.

"Burada ne yapıyorsun Jack? Tatilde olduğunu sanıyordum."

"Üç gün erken çağrıldım," dedi Jack. "Şehre bir saat önce geldim. Bütün tatil malzemelerim kamyonetimde. Amir Geller hiç değilse bir dedektifin aktif görevde olmasını istedi. Betsy Riggins üst katta doğum yapıyor. Sancıları bu akşamüzeri başladı. Kocasıyla konuştum, adam, 'Daha doğuma çok var,' dedi. Bu işi bilirmiş gibi! Sen..." Vurgulamak için bir an sustu. "Felaket görünüyorsun, Ralph."

Jack Hoskins bunu söylerken memnuniyetini gizlemeye çalışmadı. Bir yıl önce Ralph ve Betsy Higgins'ten, maaşına zam yapılması zamanı gelmiş olan Jack için rutin bir değerlendirme formu doldurmaları istenmişti. Aralarındaki en kıdemsiz dedektif olan Betsy, Jack'in işine yarayacak şeyler yazmıştı. Ralph'ın Amir Geller'a verdiği formda sadece iki kelime vardı: *Fikrim yok.* Bu değerlendirme Hoskins'in zam almasına engel olmamıştı ama yine de bir fikirdi işte. Hoskins'in bu formlarını görmemesi gerekiyordu, belki de görmemişti, ama Ralph'ın bu değerlendirmesi bir şekilde kulağına gitmiş olmalıydı.

"Fred Peterson'a uğradın mı?"

"Evet. Durumu kötü. Odasında bir sürü monitör var, hepsinde de çizgiler en altta. Hayata dönebileceğini sanmıyorum."

"Peki... Yuvana hoş geldin."

"Sıçayım böyle işe, Ralph. Daha üç günüm vardı, göl levrek kaynıyordu ve üstümdeki gömleği değiştirecek fırsatım bile olmadı; leş gibi balık kokuyorum. Hem Geller hem Şerif Doolin aradı. Canning Township denen o toz çanağına gitmek zorundayım. Bildiğim kadarıyla dostun Sablo şimdi oradaymış. Evime saat on birden önce dönebileceğimi sanmıyorum."

Ralph, *Bunun için beni suçlama,* diyebilirdi ama bu hiçbir halta yaramayan adam başka kimi suçlayabilirdi ki? Geçen kasımda hamile kalan Betsy'yi mi? "Canning'de ne varmış?"

"Blucin, külot ve spor ayakkabıları. Bir çocuk samanlık gibi bir yerde babası için süt güğümü ararken bunları bulmuş. Ayrıca

bir de at başı şeklinde tokası olan bir kemer varmış. Tabii, Gezici Kriminal Laboratuvarı çoktan oraya gitmiştir. Benim ne faydam olacak bilmiyorum, ama amir–"

Ralph, "O kemer tokasında parmak izleri vardır," diyerek kesti onu sözünü. "Ayrıca o minibüsün veya Subaru'nun veya her ikisinin lastik izleri de olabilir."

"Tereciye tere satmaya kalkma," dedi Jack. "Sen hâlâ üniformalı bir devriye polisiyken benim dedektif rozetim vardı." Ralph bu cümlenin alt anlamı olarak şunu okudu: *Ve sen Southgate alışveriş merkezinde güvenlik elmanı olarak çalışırken ben bu rozeti taşımaya devam edeceğim.*

Jack nihayet gitti. Ralph bundan memnun oldu. Oraya gitmeyi çok isterdi. Bu aşamada bulunan her yeni delil çok kıymetliydi. Neyse ki Sablo oradaydı ve olay yeri ekibine o nezaret edecekti. Jack oraya varmadan işlerini bitirmiş olurlar ve onun bir şeyleri bozmasına fırsat kalmazdı. Ralph'ın bildiği kadarıyla geçmişte Jack'in böyle hataları olmuştu.

Önce doğum servisine gitti; bekleme salonundaki bütün koltuklar boştu. Galiba doğum Billy Riggins'in tahmin ettiğinden daha çabuk gerçekleşti, diye düşündü. Ralph koridordan geçen bir hemşireyi durdurdu ve Betsy'ye iyi dileklerini iletmesini rica etti.

"Fırsatım olunca iletirim," dedi hemşire. "Şu anda Betsy çok meşgul. O küçük adam bir an önce dışarıya çıkmak istiyor."

Bir an Ralph'ın gözlerinin önüne Frank Peterson'ın parçalanmış vücudu geldi ve *Eğer o küçük adam bu dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilseydi, içeride kalmak için debelenirdi,* diye düşündü.

Asansörle iki kat aşağıya inip yoğun bakım servisine gitti. Peterson ailesinden kalan son kişi 304 numaralı odadaydı. Sargılar içindeki boynunda bir boyunluk vardı. Tıslayan soluma cihazının içindeki körük inip kalkıyordu. Yatağın etrafındaki monitörlerdeki çizgiler, Jack Hoskins'in dediği gibi, çok düşüktü. Odada hiç çiçek yoktu (yoğun bakım odalarında çiçek bulundu-

rulmazdı) ama yatağın ayakucuna bağlı, tavana kadar yükselen birkaç renkli folyo balon vardı. Fred'in yerine soluk alan cihazın tıslamasını dinledi. Monitördeki çizgilere bakarken Jack'in, *Hayata dönebileceğini sanmıyorum,* deyişini hatırladı.

Yatağın yanında otururken aklına lise günlerine ait bir anı geldi: Çevrebilimi dersindeydiler. Konu çevre kirliliğiydi. Bay Greer, yanında getirdiği bir şişe Poland Memba Suyu'nu bir bardağa boşalttı. Çocuklardan birini yanına çağırdı; bu öğrenci çok kısa şortlar giyen Misty Trenton adında bir kızdı. Öğretmen kızın bu bardaktan bir yudum almasını istedi. Kız söyleneni yaptı. Sonra Bay Greer bir damlalık alıp bunu bir mürekkep şişesine batırdı. Çektiği mürekkebin bir damlasını bardağın içine sıktı. O tek damla ardında çivit rengi bir kuyruk bırakarak bardağın dibine battı. Bay Greer bardağı hafifçe sağa sola sallarken bardaktaki suyun tamamı açık maviye dönüştü. "Şimdi bunu içer misin?" diye sordu kıza Bay Greer. Misty başını öyle hararetle iki yana salladı ki, tokalarından biri düştü ve Ralph dahil bütün sınıf kahkahalara boğuldu. Ama Ralph şimdi gülmüyordu.

İki haftadan az bir süre önce Peterson ailesi oldukça mutluydu. Derken kirlilik yaratan o mürekkep damlası ortaya çıkmıştı. Bu, Frankie'nin bisiklet zinciri miydi? Eğer o olmasaydı sağ salim evine gidebilir, başına bir şey gelmeyebilirdi; hatta bisikletine binmese de başına bir şey gelmeyebilirdi; ama Terry Maitland o otoparkta beklemeseydi... Mürekkep damlası o bisiklet zinciri değil, *Terry*'ydi. Önce kirletip sonra bütün Peterson ailesini yok eden Terry'ydi. Terry ya da onun *suretini alan* her kimse.

Metaforları çıkarırsan, demişti Jeannie, *geriye açıklanamayan şeyler kalır. Doğaüstü olgular.*

Ama bu mümkün değil. Doğaüstü olgular kitaplarda, filmlerde var olabilir; gerçek dünyada yoktur.

Hayır, Jack Hoskins gibi ayyaş kifayetsizlerin maaş zammı aldığı gerçek dünyada öyle şeyler yoktur. Yaklaşık elli yıllık hayatındaki tecrübeler, Ralph'a böyle bir şeyin olamayacağını

söylüyordu. Ne var ki, şu anda Fred'e (ya da ondan geriye ne kalmışsa) bakarken Ralph o çocuğun öldürülmesinde ve bunun sonucunda bütün ailenin yok oluşunda şeytani bir nitelik olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve bu yıkım Peterson ailesiyle de bitmiyordu. Marcy ve kızlarının, aldıkları yara izini hayatlarının sonuna kadar taşıyacaklarına şüphe yoktu.

Ralph bunun gibi korkunç olayların sonunda çok taraflı hasarlar olduğunu bilirdi; bunlara defalarca şahit olmuştu. Ama bu defaki çok kişisel bir şey gibi görünüyordu. Sanki o insanlar özellikle hedef alınmıştı. Ya Ralph'ın kendisi? O da ikincil hasarın bir parçası değil miydi? Ya Jeannie? Ya kamptan eve dönüp de o güne kadar kıymetini bilmediği pek çok şeyin –mesela babasının işinin– tehlikede olduğunu görecek olan Derek?

Soluma cihazı tıslamaya devam ediyor, Frank Peterson'ın göğsü inip kalkıyordu. Arada bir kıkırdıyormuş gibi bir ses çıkarıyordu; sanki ancak komada olan bir insanın anlayacağı bir espriye gülüyordu.

Ralph bu manzaraya daha fazla dayanamadı. Odadan çıktı, asansöre gelene kadar koşar adım yürüdü.

17

Dışarıya çıktıktan sonra bir banka oturup merkezi aradı. Telefona Sandy McGill çıktı ve Ralph ona, "Canning Township'le ilgili bir şey duydun mu?" diye sorduğunda hemen karşılık alamadı. Kısa bir süre sonra Sandy mahcup bir sesle konuştu. "Ralph, bu konuyu seninle konuşmamam gerekiyor. Amir Geller'ın kesin talimatı var. Üzgünüm."

"Önemli değil," dedi Ralph ayağa kalkarak. "Emir emirdir."

"Anlayış gösterdiğin için teşekkür ederim. Jack Hoskins döndü, şimdi oraya gidiyor."

"Sorun değil." Telefonu kapatıp otoparka yürürken içinden, önemi yok, diyordu. Ne de olsa Yune onu haberdar ederdi.

Muhtemelen.

Otomobiline girip klimayı çalıştırdı. Saat yediyi çeyrek geçiyordu. Eve gitmesi için çok geç, Maitland'lara gitmek içinse çok erkendi. Bu da geriye şehrin içinde amaçsızca dolaşma seçeneğini bırakıyordu. Ve düşünme... Terry'nin Willow Rainwater'a "hanımefendi" deyişini... Hayatı boyunca Flint City'de yaşamış olmasına rağmen en yakın ilkyardım servisine nasıl gideceğini soruşunu... Terry'nin otel odasını Billy Quade'le paylaşmasını... Terry'nin ayağa kalkıp Harlan Coben'a soru soruşunu... Ralph o su bardağına damlatılan mürekkep damlasının o suyun rengini nasıl açık maviye dönüştürdüğünü, devamı olmayan ayak izlerini, dışarından bakınca güzel görünen kavunun içinde oynaşan kurtçukları düşündü. Bir insan doğaüstü ihtimalleri gerçekten düşünmeye başladıysa, o insan kendini *aklı başında* görmeyebilirdi. Bu, insanın kalp atışlarını düşünmesine benziyordu; eğer o noktaya gelmişse, başı dertte demekti.

Otomobilin radyosunu açıp yüksek sesle dinleyebileceği bir şarkı aradı. Sonunda The Animals grubunun "Boom Boom" parçasını buldu. Maitland'lara gitme zamanı gelene kadar dolanıp durdu.

Nihayet o zaman geldi.

18

Kapıyı Alec Pelley açtı ve onu oturma odasından geçirip mutfağa götürdü. Ralph üst katta çalan şarkıyı işitebiliyordu. The Animals'ın en ünlü parçasını solistleri Eric Burdon söylüyordu: *It's been the ruin of many o poor boy, / and God, I know I'm one.**

Jeannie'nin *kesişme* sözünü hatırladı.

Marcy ve Howie Gold mutfak masasında oturmuş kahve içiyorlardı. Masanın Alec'in oturduğu köşesinde de bir kahve

* Grubun "House of the Rising Sun" adlı şarkısının sözleri: "*Nice zavallı gencin mahvına sebep oldu / Tanrım, biliyorum, ben de onlardan biriyim.*" –*çn.*

kupası vardı. Fakat kimse Ralph'a teklif etmedi. *Düşmanlarımın kampına geldim*, diye düşünerek oturdu.

"Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Marcy karşılık vermedi, sadece titreyen eliyle kahve kupasını aldı.

"Müvekkilim için çok sancılı bir durum bu," dedi Howie. "Bu nedenle kısa keselim. Marcy'ye onunla konuşmak istediğini söylemişsin ve–"

"Konuşması *gerektiğini*," diyerek araya girdi Marcy. "Benimle konuşması gerektiğini söyledi."

"Anlaşıldı. Peki, onunla ne hakkında konuşmak istiyorsun, Dedektif Anderson? Eğer niyetin özür dilemekse dile, ama unutma ki tüm yasal haklarımızı saklı tutuyoruz."

Her şeye rağmen Ralph henüz özür dilemeye pek hazır değildi. Buradaki üç kişi Frank Peterson'ın anüsünden çıkan kanlı dal parçasını görmemişti, ama Ralph görmüştü.

"Yeni bilgiler gün ışığına çıktı. Dişe dokunur şeyler değil ama –her ne kadar ne olduğunu tam kestiremesem de– bir şeyi işaret ediyor. Karım buna 'kesişme' dedi."

"Daha açık konuşur musun?" dedi Howie.

"Frankie'nin kaçırılmasında kullanılan minibüsün, Frankie'den sadece birkaç yaş büyük bir çocuk tarafından çalınmış olduğu ortaya çıktı. Oğlanın adı Merlin Cassidy. Saldırgan üvey babasından kaçıyormuş. New York'tan Güney Teksas'a kadar yol boyunca birkaç araç çalmış. Minibüsü nisan ayında Ohio-Dayton'da bırakmış. Marcy... Bayan Maitland, siz nisan ayında ailece Dayton'daydınız."

Marcy tam bir yudum almak için kahve kupasını kaldırmışken sertçe masaya indirdi. "Ah, olamaz! Bunu Terry'yle bağdaştıramazsın. Biz giderken de dönerken de uçakla yolculuk yaptık. Terry'nin babasını ziyaret ettiği süre dışında hep birlikteydik. Bu da konuşmamızın sonu! Artık gitsen iyi olur."

"Bir dakika," dedi Ralph. "Bunun bir aile gezisi olduğunu, yolculuğu uçakla yaptığınızı neredeyse Terry zanlı olduğu andan

beri biliyoruz. Ama şu var... Ne kadar tuhaf olduğunu sizler göremiyor musunuz? Ailece orada olduğunuz sırada minibüs de orada, derken sizlerle beraber o da buraya geliyor. Terry bu minibüsü değil çalmak, hayatında hiç görmediğini söyledi. Buna inanmak istiyorum. O aracın her tarafında parmak izi var, ama ben yine de ona inanmak istiyorum. Ve neredeyse inanacağım."

"Hiç sanmam," dedi Howie. "Bizi oyuna getirmeye çalışma."

"Artık elimizde Terry'nin Cap City'de olduğunu kanıtlayan fiziksel bir delil bulunduğunu söylersem bana inanıp biraz olsun güvenebilir misiniz? Otelin gazete büfesindeki bir kitapta parmak izleri varmış. Tam da Frank Peterson'ın kaçırıldığı zamana denk geliyor."

"Ciddi misin?" dedi Alec Pelley şoke olmuş bir halde.

"Evet." Her ne kadar bu dosya kapanmış, dava Terry'nin hayatı gibi son bulmuşsa da, Samuels eğer Ralph'ın Marcy'ye ve Marcy'nin avukatına *A Pictorial History of Flint County, Douree County and Canning Township* kitabından söz ettiğini duysa öfkeden çıldırırdı. Ama Ralph bazı cevaplar almadan bu toplantıyı bitirmemeye kararlıydı.

Alec bir ıslık sesi çıkardı. "Vay canına!"

"O halde kocamın orada olduğunu *biliyordun!*" diye bağırdı Marcy. Yanaklarında kıpkırmızı olmuştu. "*Bunu biliyordun!*"

Ne var ki Ralph o topa girmedi; zaten bunu düşünerek çok fazla zaman geçirmişti. "Onunla son konuşmamızda Terry bu Dayton gezisini anlatmıştı. Babasını ziyaret etmek istediğini söyledi ama bunu söylerken yüzünde buruk bir ifade vardı. 'Baban orada mı yaşıyor?' diye sorduğum zaman bana, 'Eğer buna yaşamak denirse,' dedi. Bununla ne demek istemiş olabilir?"

"Peter Maitland ileri safhada bir Alzheimer hastası," dedi Marcy. "Heisman Hafıza Ünitesi'nde kalıyor. Orası Kindred Hastanesi'nin bir bölümüdür."

"Yani Terry için onu görmek acı verici bir şeydi."

"Hem de nasıl," dedi Marcy. Artık biraz sakinler gibi olmuştu. Ralph bütün yeteneklerini kaybetmediğini anlayınca sevindi

ama bu iş sorgu odasında bir zanlıyla beraber olmaya benzemiyordu. Howie de, Alec Pelley de tetikteydiler; Marcy gizli bir mayına basacak gibi olursa hemen müdahale etmeye hazırdılar. "Ama sadece Peter'ın artık Terry'yi tanımamasından dolayı değil... Uzun zamandan beri aralarında iyi bir ilişki yoktu."

"Neden?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var, dedektif?" diye sordu Howie.

"Bilmiyorum. Belki yoktur. Ama mahkeme salonunda olmadığımıza göre bırak da soruma cevap versin."

Howie, Marcy'ye baktı ve "sana kalmış" dercesine omuzlarını silkti.

"Terry, Peter ve Melinda'nın tek çocuğuydu," dedi Marcy. "Senin de bildiğin gibi, Flint City'de büyüdü ve üniversitedeki dört yılının dışında hep burada yaşadı."

"Onunla okulda tanışmıştınız, değil mi?"

"Evet. Her neyse, Peter Maitland bu bölgede hâlâ petrolun çıktığı günlerde Cheery Petrol Şirketi'nde çalışıyordu. Sekreterine âşık olup karısını boşadı. Çok tatsız günlermiş. Terry annesinin tarafını tuttu. Daha çocukken bile sadakat en çok değer verdiği şeydi. Babasını ihanet etmekle suçladı ki gerçekten de öyleydi. Peter'ın öne sürdüğü gerekçeler işi daha da kötüleştirdi. Uzun sözün kısası, Peter o sekreterle evlendi –adı Dolores'ti– ve şirket merkezine atanmasını istedi."

"Ve bu da Dayton'daydı."

"Doğru. Peter oğlu için ortak velayet peşinde olmadı. Terry'nin bir seçim yaptığını biliyordu. Ama Melinda bir çocuğun babasını tanıması gerektiğini öne sürerek Terry'nin arada bir onu görmeye gitmesi için ısrar ediyordu. Terry sırf annesini memnun etmek için bu ziyaretleri yaptı. Ama babasını hep korkak bir sıçan olarak görmeye devam etti."

"Benim tanıdığım Terry'ye göre bir davranış," dedi Howie.

"Melinda 2006 yılında öldü. Kalp krizi. Peter'ın ikinci karısı ondan iki yıl sonra akciğer kanserinden öldü. Terry annesinin anısına saygıdan, yılda bir-iki kez Dayton'a gitti ve babasıyla mesafe-

li bir ilişki sürdürdü. Her nedense... 2011'de Peter unutkan olmaya başladı. Yatağın altına koyacağı ayakkabılarını duşta bırakıyor, otomobil anahtarları buzdolabından çıkıyor; buna benzer şeyler işte. Yaşayan en yakın akrabası olduğu için Terry onun Heisman Hafıza Ünitesi'ne kaldırılmasını sağladı. Bu da 2014 yılında oldu."

"Öyle yerler çok pahalıdır," dedi Alec. "Kim ödüyordu?"

"Sigorta. Peter Maitland'ın çok iyi bir sigortası vardı. Dolores ısrar etmişti. Peter çok sigara içerdi, kadın da herhalde o ölünce epey bir mirasa konacağını sanmıştı. Ama önce o öldü. Muhtemelen pasif içici olduğu için."

"Peter Maitland'dan ölmüş gibi bahsediyorsun," dedi Ralph. "Öldü mü?"

"Hayır, hâlâ yaşıyor." Sonra da kocasının sözlerini tekrar ederek, "Buna yaşamak denirse," dedi. "Sigarayı bıraktı. Kaldığı hastanede izin verilmiyor."

"Son gidişinizde Dayton'da kaç gün kaldınız?"

"Beş gün. Biz oradayken Terry babasını üç kez ziyaret etti."

"Sen ve kızlar hiç onunla gitmediniz mi?"

"Hayır. Terry bunu istemedi, ben de istemedim. Peter kızlara dedeleri gibi davranabilecek durumda değildi. Grace bunun nedenini anlayamazdı."

"Terry oraya gittiği zamanlarda sizler ne yaptınız?"

Marcy gülümsedi. "Sanki Terry babasıyla çok uzun vakit geçiyormuş gibi söyledin, ama bu doğru değil. Ziyaretleri kısaydı, bir-iki saati geçmezdi. Çoğu zaman dördümüz birlikte olurduk. Terry hastanedeyken biz otelde kalırdık; kızlar kapalı havuzun tadını çıkarırdı. Bir gün üçümüz oradaki Sanat Müzesi'ne gittik, bir öğleden sonra kızları otelin yakınındaki bir sinemaya götürdüm. İki-üç kere bu sinemaya gittik, ama hep birlikte. Yine ailece hava kuvvetleri müzesine ve bir bilim müzesi olan Boonshoft'a gittik. Kızlar buna bayıldı. Yani ailece tipik bir tatil geçirdik, Dedektif Anderson. Terry sadece birkaç saatliğine görevini yerine getirmek için bizden ayrıldı."

Belki de bir minibüs çalmak için, diye düşündü Ralph.

Merlin Cassidy ve Maitland ailesinin aynı zamanda Dayton'da olmaları mümkündü, ama Terry'nin minibüs çalma düşüncesi çok uçuk görünüyordu. Çalmış olsa bile bunu Flint City'ye nasıl getirecekti? Ya da buna neden gerek duysundu ki? Flint City'de çalınacak dünya kadar araç vardı. Örneğin, Barbara Nearing'in Subaru'su...

"Herhalde birkaç kez dışarıda yemek yemişsinizdir, değil mi?" dedi Ralph.

Bu soru üzerine Howie gardını aldı ama şimdilik bir şey söylemedi.

"Daha çok oda servisi istedik, bu Sarah ve Grace'in çok hoşuna gidiyordu, ama dışarıda da yedik. Tabii otelin restoranını *dışarısı* olarak kabul edersek..."

"Tommy ve Tuppence adında bir yerde yemek yediniz mi?"

"Hayır, bu isimde bir restoranı hatırlardım. Bir gece IHOP'ta ve sanırım iki kez de Cracker Barrel'da yedik. Neden sordun?"

"Belli bir nedeni yok," dedi Ralph.

Howie ona, "hadi canım" dercesine gülümsedi. Alec kollarını göğsünde kavuşturmuş, ifadesiz bir yüzle oturuyordu.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Marcy. "Çünkü artık bu işten usandım. Senden de usandım."

"Siz Dayton'dayken olağandışı bir şey oldu mu? Herhangi bir şey? Kızlardan birinin bir anlığına kaybolması, Terry'nin eski bir arkadaşıyla buluşacağını söylemesi veya senin eski bir arkadaşınla karşılaşman, belki elden teslim bir paketin gelişi–"

"Bir uçan daire?" dedi Howie. "Ya da trençkotlu bir adamın şifreli bir mesaj vermesi?"

"İşi zorlaştırma, Howie. İster inan ister inanma ama burada çözümün bir parçası olmaya çalışıyorum."

"Hiçbir şey olmadı." Marcy ayağa kalkıp kahve kupalarını kaldırmaya başladı. "Terry babasını ziyaret etti, güzel bir tatil geçirdik, uçağa binip evimize döndük. Tommy mi her neyse, orada yemek yemedik ve bir minibüs çalmadık. Şimdi artık senin–"

"Babamın bileği kesilmişti."

Hepsi birden kapıya doğru döndü. Sarah Maitland, üstünde Rangers tişörtü ve blucini, solgun bir yüzle orada duruyordu.

"Sarah, neden aşağıya indin?" Marcy kahve kupalarını tezgâha bırakıp kızının yanına gitti. "Konuşmamız bitene kadar ikinizin de yukarıda kalmanızı söylemiştim."

"Grace uyudu bile," dedi Sarah. "Dün gece o saman gözlü adamla ilgili saçma kâbus yüzünden hiç uyuyamamıştı. Umarım bu gece de aynı kâbusu görmez. Eğer uyanacak olursa, ona Benadryl versen iyi edersin."

"Eminim bu gece iyi uyur. Hadi, şimdi yukarıya çık."

Fakat Sarah yerinden kımıldamadı. Ralph'a bakıyordu; ama annesinin güvensiz ve soğuk bakışlarına benzer biçimde değil, yoğun bir dikkat ve merakla...

"Annem, babamı senin öldürttüğünü söylüyor," dedi Sarah. "Bu doğru mu?"

"Hayır." Sonra da kendisini bile şaşırtan bir rahatlıkla özür dileme faslı geldi. "Ama bunda rol oynadım ve bunun için son derece üzgünüm. Hayatım boyunca unutamayacağım bir hata yaptım."

"İyi olur," dedi Sarah. "Unutmasan iyi edersin." Sonra annesine döndü. "Şimdi yukarıya çıkıyorum, ama Grace gecenin bir yarısı yine çığlığı basarsa, gidip onun odasında uyuyacağım."

"Sarah, gitmeden önce şu kesik olayını anlatabilir misin?" dedi Ralph.

"Babasını ziyareti sırasında oldu," dedi Sarah. "Hemen ardından bir hemşire gerekeni yapmış, Betadine sürüp bir yara bandıyla üstünü örtmüş. Önemli bir şey değildi. Babam hiç acımadığını söyledi."

"Hadi, yukarı," dedi Marcy.

"Peki." Sarah'nın çıplak ayakla merdivenden çıkışını seyrettiler. Kız üst kata çıkınca Marcy dönüp onlara baktı. "O Tommy ve Tuppence restoranı kaldığımız otelin yakınlarındaydı. Sanat müzesine giderken tabelasını görmüştüm."

19

"Bana o kesik olayını anlatsana," dedi Ralph.

Marcy ellerini kalçalarına dayadı. "Neden? Bundan büyük bir anlam çıkarasın diye mi? Önemli bir şey değildi."

"Elinde başka hiçbir şey olmadığı için soruyor," dedi Alec. "Ama benim de ilgimi çekti."

"Eğer çok yorulduysan–" diye başladı Howie.

"Hayır, sakıncası yok. Gerçekten de önemli bir şey değildi, sadece bir sıyrık. Babasını ikinci ziyareti sırasında mıydı?" Alnı kırıştı, başını eğdi." Hayır, son ziyaretinde oldu, çünkü ertesi gün eve döndük. Terry, babasının odasından çıktıktan sonra bir hademeyle çarpışmış. İkisi de önüne bakmıyormuş. Aslında hafif bir sürtünmeden ibaret olacakmış ama bir kat görevlisi az önce orada paspas yaptığı için zemin ıslak ve kayganmış. Ayağı kayan hademe Terry'nin koluna tutunmuş ama buna rağmen yere düşmüş. Terry ona, 'İyi misin?' diye sorup kalkmasına yardım etmiş. Adamın bir şeyi yokmuş. Terry koridorun yarısına gelmeden bileğinin kanadığını fark etmiş. Hademe koluna asılırken tırnağı çizmiş olmalı. Bir hemşire kesiği dezenfekte ettikten sonra, Sarah'nın dediği gibi bir yara bandıyla kapatmış. İşte olup biten bu. Vakayı çözmeni sağlayacak mı?"

"Hayır," dedi Ralph. Ama bu, o sarı sutyen askısı gibi bir şey değildi. Bu bir bağlantıydı –Jeannie'nin sözcükleriyle, *bir kesişme*– ve bunu çözecekti, ama Yune Sablo'nun yardımına ihtiyacı olacaktı. Ayağa kalktı. "Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Marcy."

Marcy buz gibi bir gülümse bağışladı. "Bana Bayan Maitland demeni isterim."

"Anlaşıldı. Howard, bu görüşmeyi ayarladığın için teşekkür ederim." Avukata elini uzattı. Bir an eli havada asılı kaldı ama sonunda Howie elini sıktı.

"Kapıya kadar eşlik edeyim," dedi Alec.

"Kendim çıkabilirim."

"Eminim çıkabilirsin ama seni içeriye getirdiğim gibi çıkarken de eşlik edeyim; dengeyi sağlar."

Oturma odasından geçip hole geldiler. Alec kapıyı açtı. Ralph dışarıya adımını atarken Alec'in de çıktığını görünce şaşırdı.

"Neydi o kesik olayı?" diye sordu Alec.

Ralph bir an ona baktı. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Bence biliyorsun. Yüzün değişti."

"Midemdeki asit salgısı. Hep böyle olur ve bu toplantı da beni gerdi. Ama o kızın bana bakışı beni çok sarstı. Kendimi mikroskopla incelenen bir böcek gibi hissettim."

Alec kapıyı arkalarından kapadı. Ralph iki basamak daha altta olduğu halde iki adam neredeyse göz gözeydi. "Sana bir şey söyleyeceğim," dedi Alec.

"Pekâlâ," dedi Ralph kendini kasarak.

"O tutuklama çok boktan bir işti. Bombok. Eminim, artık sen de bunun farkındasındır."

"Bu gece bir kez daha fırça yemeye niyetim yok," dedi Ralph arkasına dönerken.

"Bitirmedim."

Ralph tekrar ona döndü; başını eğmiş, ayaklarını hafifçe açarak boksör duruşu almıştı.

"Benim çocuğum yok. Olmuyor. Ama seninkinin yaşında bir oğlum olsaydı ve öldürme eğilimli bir sapık, oğlumun hayranlık duyduğu biri olsaydı, ben de senin yaptığını, belki daha da kötüsünü yapardım. Yani neden sağduyunu kaybettiğini anlıyorum."

"Pekâlâ," dedi Ralph. "Bu, durumu düzeltmiyor ama yine de sağ ol."

"O kesikle ilgili şeyi bana söylemeye karar verirsen ara beni. Galiba bu konuda seninle aynı saftayız."

"İyi geceler, Alec."

"İyi geceler, dedektif."

20

Ralph karısına toplantının nasıl geçtiğini anlatırken telefon çaldı. Araya Yune'du. "Yarın bir ara konuşabilir miyiz Ralph? O oğlanın Maitland'ın elbiselerini bulduğu samanlıkta tuhaf bir şey vardı. Aslında birden fazla şey."

"Şimdi söylesene."

"Hayır. Eve gidiyorum. Yorgunum. Ve bu konuda biraz düşünmem gerekiyor."

"Peki, yarın olsun. Nerede?"

"Sessiz ve ayakaltı olmayan bir yerde. Seninle konuştuğum görülmemeli. Sen idari izindesin, bense o vakadan alındım. Aslında vaka falan da yok ya; Maitland öldükten sonra o dosya kapandı."

"O elbiseler ne olacak?"

"Adli muayene için Cap City'ye gönderilecek. Sonra da Flint County şerifinin ofisine iade edilecekmiş."

"Şaka mı bu? Bunların da diğer Maitland delilleriyle birlikte olması gerekir. Ayrıca, Dick Doolin bir kullanma kılavuzu olmadan kendi burnunu bile silemez."

"Bu doğru olabilir, ama Canning Township bir ilçedir, il değil; dolayısıyla onun yetki alanı oluyor. Amir Geller'ın oraya bir dedektif gönderdiğini duydum ama sırf nezaket icabı sanırım."

"Hoskins."

"Evet, onun adı geçti. Ama henüz buraya gelmedi ve o gelene kadar herkes gitmiş olacak. Adam galiba yolunu kaybetti."

Muhtemelen birkaç kadeh atmak için bir yerde durmuştur, diye düşündü Ralph.

Yune devam etti: "O elbiseler Şerif Ofisindeki delil odasına gönderilecek ve herhalde bir yüzyıl orada kalacaktır. Kimsenin bir şeye aldırdığı yok. Genel kanı: Cinayeti Maitland işledi, Maitland öldüğüne göre artık önümüze bakalım."

"Ben bunu yapmayacağım," dedi Ralph karısına bakıp gülümseyerek. "Ya sen?"

"Öyle yapacak olsam seninle konuşur muydum? Yarın nerede buluşalım?"

"Dubrow'daki tren istasyonunun yakınında bir kahve dükkânı var. Adı O'Malley's Irish Spoon. Bulabilir misin?"

"Elbette."

"Saat on?"

"Bana uyar. Eğer beklenmedik bir şey çıkarsa seni ararım, başka bir saat ayarlarız."

"Bütün tanık ifadeleri sende, değil mi?"

"Dizüstü bilgisayarımda."

"Mutlaka yanında getir. Benim her şeyim merkezde ama oraya girmem yasak. Sana anlatacak çok şeyim var."

"Benim de var," dedi Yune. "Ralph, bu işi hâlâ çözebiliriz; ama bulacağımız şey hoşumuza gider mi, bilmiyorum. Çok derin bir ormana dalıyoruz."

Aslında bu bir kantalup kavunu, diye düşündü Ralph telefonu kaparken. *Ve o lanet şeyin içi kurtçuklarla dolu.*

21

Jack Hoskins, Elfman'ın arazisine giderken yolda Gentlemen, Please'e uğradı. Tatilinden erken çağrıldığı için hak ettiğine inanarak bir duble votka istedi. Bunu bir dikişte bitirdikten sonra ikincisini istedi ama bunu yudumlayarak içti. Sahnede iki striptizci vardı ve ikisi de giyinikti (Gentlemen, Please'de bunun anlamı kızların üstünde sadece sutyen ve külot oluşuydu), ama gevşek hareketlerle birbirlerine sürtünmeleri Jack'i tahrik etmeye yetiyordu.

Para ödemek için cüzdanını çıkarınca barmen eliyle dur işaret yaptı. "Müessesenin ikramı."

"Sağ ol." Jack barın üstüne bir bahşiş bırakıp oradan çıkarken kendini daha iyi hissediyordu. Tekrar yola koyulduğunda, torpido gözünden bir avuç nane şekeri çıkarıp iki tanesini ağ-

zına attı. Herkes votkanın kokusuz olduğunu söylerdi ama bu palavraydı.

Çiftlik yolu sarı polis kordonuyla kapatılmıştı. Hoskins arabadan çıkıp kordonun bağlı olduğu kazıklardan birini yerinden çıkardı, açtığı aralıktan geçti, sonra kazığı tekrar yerine oturttu. *Ne boktan bir iş be!* diye hayıflanırken, bir samanlık ve üç barakadan oluşan harap yapılar kümesine varıp da kimseyi göremeyince iş daha da boka sardı. Hayal kırıklığını birisiyle paylaşmak için merkezi aradı; hiç hazzetmediği Sandy McGill'le bile konuşmaya razıydı ama girişimi sonuçsuz kaldı. Bu lanet çöplükte cep telefonu çekmezdi tabii.

Uzun saplı el fenerini aldı, daha çok da bacaklarını gerebilmek için arabadan çıktı. Burada yapılacak bir şey yoktu; aptalca bir işe koşulmuştu işte! Sert bir rüzgâr esiyordu; bir yangın çıkacak olsa, bu rüzgâr çok tehlikeli olurdu. Eski bir su pompasının etrafında yaprakları hışırdayan kavak ağaçları vardı. Ay ışığında gölgeleri yere vuruyordu.

Elbiselerin bulunduğu samanlığın girişi de polis kordonuyla kapatılmıştı. Tabii o elbiseler çoktan ordan alınmış, Cap City yolunu tutmuş olmalıydı. Ama Maitland'ın o çocuğu öldürdükten sonra bir ara buraya geldiğini düşünmek bile insanı hâlâ ürpertiyordu.

Bir bakıma onun izini takip ediyorum, diye düşündü Jack. *Kanlı elbiselerini kayık iskelesinde değiştirip Gentlemen, Please'e gitti. Ordan çıkıp Dubrow'a gitti ama sonra dönüp buraya geldi.*

Samanlığın açık kapısı esneyen bir ağız gibiydi. Hoskins bu ıssız yerde tek başına içeriye girmek istemedi. Maitland ölmüştü; hayalet gibi şeyler de yoktu ama yine de samanlığın yakınına bile gitmek istemiyordu. Fakat kendini bunu yapmaya zorladı; fenerin ışığının içerisini gösterebileceği yere gelene kadar küçük adımlarla ilerledi.

Birden durdu. Samanlığın arka tarafında birisi duruyordu.

Jack tiz bir çığlık atıp elini tabancasına götürdü ama o anda silahının yanında olmadığını fark etti. Glock kamyonette kalmıştı. Fenerini yere düşürdü. Onu almak için eğilince votka başını döndürdü. Aslında sarhoş edecek kadar içmemişti ama yine de dengesini bulamıyordu.

Feneri samanlığın arka tarafına tutunca güldü. Orada adam falan yoktu, sadece neredeyse ikiye ayrılmış bir koşum takımı vardı.

Buradan çıkma zamanı geldi. Belki yine Gentlemen, Please'e uğrayıp birkaç kadeh daha içtikten sonra doğruca eve, yata–

Arkasında biri vardı ve bu artık hayal falan değildi. Gölgeyi görebiliyordu: ince ve uzun. Ve... o şey nefes mi alıyordu?

Bir saniye sonra beni tutacak. Hemen toz olmam lazım!

Ne var ki kıpırdayamıyordu. Donup kalmıştı. Neden orada kimsenin olmadığını gördükten sonra çekip gitmemişti ki? Daha ilk başta, kamyonetinden neden çıkmıştı? Jack o anda, Canning Township'teki bir toprak yolun sonunda öleceğini anladı.

O anda *bir şey* ona dokundu. Sıcak su torbasını düşündüren bir el ensesini okşadı. Çığlık atmak istedi ama yapamadı. Göğsü tıkanmış gibiydi. Birazdan başka bir el daha ortaya çıkıp boğazını sıkacaktı.

Fakat o el geri çekildi. Ama parmakları değil. Parmakları ileriye geriye kımıldıyor, sadece uçlarıyla derisinin üstünde sıcak izler bırakıyordu.

Jack orada hiç kıpırdayamadan ne kadar süre durduğunu bilmiyordu. Belki iki saniye, belki iki dakika... Esen rüzgâr saçlarını savuruyor, o parmaklar ensesini okşuyordu. Kavakların gölgesi toprağın ve otların üstünde uçuşan balıklar gibi görünüyordu ona. O kişi –ya da o şey– arkasında durdu, uzun ve ince bir gölgesi vardı. Dokunuyordu, okşuyordu.

Derken bir anda hem parmak uçları hem de gölge kayboluverdi.

Jack hızla arkasına döndü, spor ceketinin eteği rüzgârla dalgalanırken kanat çırpmasına benzer bir ses çıkarınca bu defa çığlığı bastı. Karşıya baktı...

Hiçbir şey yoktu.

Sadece birkaç metruk yapı ve bir dönüm kadar toprak bir alan.

Orada kimse yoktu. Hiç kimse olmamıştı. Samanlığın içinde de yamuk tahtalardan başka bir şey yoktu. Terli ensesini okşayan parmaklar yoktu; sadece rüzgâr vardı. Koşar adım kamyonetine dönerken birkaç kez arkasına baktı. Sürücü koltuğuna oturduğu sırada dikiz aynasında rüzgârla savrulan bir gölge görünce hemen aracı çalıştırdı. Çiftlik yolundan geriye dönerken saatte doksan kilometre hız yapıyordu; eski mezarlığı ve metruk çiftlik evini geride bıraktıktan sonra polis kordonuna gelince durmayıp onu savurarak geçti. 79 numaralı otoyola çıkınca hızını daha da artırdı. Flint City'ye doğru ilerlerken artık kendini o samanlıkta hiçbir şey olmadığına inandırmıştı. Ensesindeki zonklamanın da bir anlamı yoktu.

Hiçbir anlamı yoktu.

SARI

21 Temmuz–22 Temmuz

1

Cumartesi sabahı saat onda O'Malley's Irish Spoon boş denecek kadar tenhaydı. Ön taraftaki bir masada iki yaşlı adam kahvelerini içiyor, satranç oynuyordu. Salondaki tek garson kadın gözlerini tezgâhın üstündeki televizyona dikmiş, reklam filmini seyrediyordu. Bir çeşit golf sopası tanıtılıyordu.

Yune Sablo arkalarda bir yerde oturuyordu; rengi solmuş bir blucin ve güçlü kaslarını ortaya çıkaran dar bir tişört giymişti. Sablo da televizyona bakıyordu ama Ralph'ı görünce elini kaldırıp onu çağırdı.

Ralph otururken Sablo, "O garson kadının neden golf sopasıyla o kadar ilgilendiğini anlamıyorum," dedi.

"Kadınlar golf oynamazlar mı? Sen nasıl bir erkek şovenist dünyada yaşıyorsun ahbap?"

"Kadınların golf oynadıklarını biliyorum ama reklamdaki o sopaların içi boştur. Amaç, eğer on dördüncü delikteyken çok sıkışırsan onun içine işeyebilmendir. Hatta bunun yanında örtünmek için küçük bir önlük de verirler. Böyle bir şey kadınlara göre değildir."

Garson kadın siparişlerini almak için geldi. Ralph sahanda yumurtayla kızarmış ekmek istedi, kahkahayı basmamak için kadından ziyade menüye bakıyordu. Bu sabah böyle bir dürtüsü olacağını hiç beklemezdi ama hafifçe kıkırdamadan da edemedi. Bunun nedeni o önlük fikriydi.

Garson kadın durumu hemen kavradı. "Evet, komik bir yanı var," dedi. "Ama tabii kocanız golf tutkunu değilse ve greyfurt büyüklüğünde prostatı yoksa ve ona doğum gününde ne alacağınızı bilmiyorsanız..."

Ralph o anda Yune'la göz göze geldi; ikisi birden kahkahayı bastı. Çıkardıkları ses satranç oyuncularının onaylamayan bakışlarına neden oldu.

Garson kadın, "Bir sipariş verecek misin, hayatım?" diye sordu Yune'a. "Yoksa sadece kahve içip Comfort Nine golf sopasına gülmeye devam mı edeceksin?"

Yune sosisli sandviç söyledi. Kadın gittikten sonra, "Tuhaf bir dünyada yaşayıp tuhaf şeyler görüyoruz," dedi. "Sence de öyle değil mi?"

"Burada konuşacağımız şey düşünülecek olursa, sana hak veririm. Canning Township'teki o tuhaf şey neydi?"

"Birçok şey."

Yune'un omuzdan askılı deri bir çantası vardı; Ralph, Jack Hoskins'in bunu kadın çantasına benzettiğini duymuştu. İçinden bir iPad Mini çıkardı. Ralph son zamanlarda giderek artan sayıda polisin bunu kullandığını fark etmişti; 2020, en geç 2025'te bu tabletlerin geleneksel polis not defterlerinin yerini tamamen alacağını düşündü. Eh, dünya ilerleyip duruyordu. Ya onunla beraber ilerlerdin ya da geride kalırdın. Doğum gününde ona bir Comfort Nine golf sopası yerine böyle bir aletin verilmesini tercih ederdi.

Yune birkaç tuşa bastıktan sonra ekrana notlarını getirdi. "Douglas Elfman adındaki çocuk dün öğleden sonra, oraya atılmış elbiseleri bulmuş. Seyrettiği bir haber programında duyduğu o at kafası şeklindeki kemer tokasını tanımış. Babasını aramış, babası da hemen polise haber vermiş. Ben polis minibüsüyle oraya vardığımda saat altıyı çeyrek geçiyordu. Blucin her yerde görülebilecek bir blucindi ama kemer tokasını hemen tanıdım. Sen de bak."

Ekrana bir kez daha dokununca tokanın büyütülmüş görüntüsü belirdi. Ralph bunun Terry'nin Dubrow'daki Vogel Ulaşım Merkezinde güvenlik kamerası tarafından görüntülenirken üstünde bulunan toka olduğuna emindi.

Neredeyse kendi kendine konuşur gibi, "Zincirin bir halkası daha ortaya çıktı," dedi. "Minibüsü Shorty's Pub'da bırakıp Subaru'yu alıyor, bunu Iron Köprüsü yakınında bırakıp üstüne temiz elbiseler giyi–"

"501 blucin, Jockey külot, beyaz spor çorap ve pahalı bir çift spor ayakkabısı. Bir de o süslü kemer tokası."

"Evet. Kan lekesi olmayan kıyafetini giydikten sonra Gentlemen, Please'den bir taksiye biniyor. Ama istasyona geldikten sonra trene binmiyor. Neden?"

"Belki de ardında sahte bir iz bırakmak istemiştir. Ya da... aklıma delice bir fikir geldi. Duymak ister misin?"

"Tabii," dedi Ralph.

"Bence Maitland'ın niyeti kaçmaktı. O Dallas Fort Worth trenine binip yola devam etmekti. Belki oradan Meksika'ya ya da Kaliforniya'ya... Frank Peterson'ı öldürdükten sonra neden Flint City'de kalmak istesin ki? Orada onu gören insanlar olduğunu bildiği halde? Ama..."

"Ama ne?"

"Ama önünde o büyük maç varken gitmeye gönlü elvermedi. Çocukları bir maç daha kazanırken onların başında durmak istedi. Onları finallere çıkarmak istiyordu."

"Bu gerçekten çılgınca bir fikir."

"O oğlanı öldürmekten de mi çılgın?"

Yune bu konuda haklıydı ama neyse ki ona cevap vermesine fırsat kalmadan yemekleri geldi. Garson kadın gider gitmez Ralph, "Kemer tokasında parmak izi var mıydı?" diye sordu.

Yune tabletinde Ralph'a o at kafasının başka bir yakın çekim görüntüsünü gösterdi. Bu görüntüde kemer tokasının gümüşi parlaklığı parmak izi tozuyla bulanmıştı. Ralph üst üste binmiş parmak izleri gördü.

"Adli Tıp bilgisayarında Maitland'ın parmak izleri var," dedi Yune. "Program o izleri hemen eşleştirdi. Ama ilk tuhaf şey burada, Ralph. Kemer tokasındaki çizgiler ve halkalar silik ve birkaç yerde tamamen kopuk. Bir mahkemede geçerli sayılacak kadar eşleşiyor ama bu işi yapan teknisyen –ki bunun gibi binlercesini yapmış– bunların yaşlı bir adamın izlerine benzediğini söyledi. Seksen, hatta doksan yaşında birinin. 'Bunun sebebi Maitland'ın bir an önce kılık değiştirmek için acele etmesi olabilir mi?' diye sordum. 'Mümkündür,' dedi ama yüz ifadesinden buna pek ihtimal vermediğini anladım."

"Evet," dedi Ralph sahanda yumurtasına girişirken. Bu kadar iştahlı olması da, az önce bastığı kahkaha kadar onu şaşırtıyordu. "Gerçekten tuhaf, ama herhalde o kadar da önemli değildir."

Bu işte ikide bir karşımıza çıkıveren anormallikleri daha ne kadar süre yok sayıp önemsiz olduklarını düşüneceğiz, diye düşünmeden de edemedi.

"Başka izler de vardı," dedi Yune. "Onlar da bulanıktı. Öyle ki bilgisayar teknisyeni bunları FBI'ın ulusal veritabanına göndermeye gerek duymadı; fakat minibüsten ve kemer tokasından edindiği sahibi belirsiz izler de vardı. Sen de bir bak."

iPad'i Ralph'a uzattı. Ekranda iki takım iz vardı; biri MİNİBÜS SAHİBİ BELİRSİZ, diğeri KEMER TOKASI SAHİBİ BELİRSİZ diye etiketlenmişti. Hepsi birbirine benziyordu, ama biraz. Kesinlikle mahkemede bir delil olarak öne sürülemezdi; özellikle de Howie Gold gibi bir kurt buna itiraz ederse... Ne var ki, Ralph mahkemede değildi ve izlerin aynı meçhul faile ait olduğunu düşünüyordu, çünkü bir gece önce Marcy Maitland'dan öğrendiği şeye uyuyordu. Tıpatıp değilse de, idari izinde olup amirlerine veya seçimlerden başka bir şey düşünemeyen Bölge Savcısına danışmak zorunda olmayan bir dedektif için yeterliydi.

Yune sosisli sandviçini yerken Ralph ona Marcy ile yaptığı görüşmeyi anlattı, ama bir şeyi daha sonraya sakladı.

"Her şey o minibüsle ilgili," diyerek bitirdi Ralph. "Aracı ilk çalan çocuğun parmak izini bulunabilir ve–"

"Bulundu bile," dedi Yune. "El Paso polisi bize Merlin Cassidy'nin parmak izlerini gönderdi. Bilgisayar teknisyeni de bunları minibüsteki –çoğu alet kutusunda– sahibi belirsiz izlerle eşleştirdi. Cassidy, içinde belki değerli bir şey vardır, diye kutuyu açmış olmalı. O izler netti, ama bunlar değil." Ekrana tekrar bulanık MİNİBÜS ve KEMER TOKASI etiketli, sahibi meçhul izlerin görüntüsünü getirdi.

Ralph tabağını yana itip öne doğru uzandı. "Her şeyin nasıl iç içe geçtiğini görüyor musun? Minibüsü Dayton'da Terry'nin çalmadığını biliyoruz, çünkü ailece uçakla döndüler. Ama minibüsteki o bulanık izler ve kemer tokasındakiler gerçekten aynıysa..."

"O halde bir suç ortağı olduğunu düşünüyorsun. Minibüsü Dayton'dan Flint City'ye getiren biri."

"Öyle olmalı," dedi Ralph. "Başka türlü açıklanamaz."

"Tıpkı ona benzeyen biri mi?"

"Yine oraya döndük," dedi Ralph iç geçirerek.

"Ve tokada her iki iz takımı da vardı," diye üsteledi Yune. "Yani Maitland ve dublörü aynı kemeri, belki de aynı kıyafeti giyiyordu. Eh, üstlerine uyması normal, değil mi? Doğumda birbirlerinden ayrılmış ikiz kardeşler. Ne var ki kayıtlarda Terry'nin tek çocuk olduğu yazılı."

"Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

"Evet. Asıl tuhaf olan şeye geldik." İskemlesini Ralph'ın yanına getirdi. Bu defa iPad'indeki ekranda blucinin, çorapların, külotun ve spor ayakkabının yakın çekim görüntüsü vardı; bunların hepsi üst üste yığılmış, üstünde 1 yazan plastik bir delil torbasının yanındaydı. "Lekeleri görüyor musun?"

"Evet? Nedir bu?"

"Bilmiyorum," dedi Yune. "Adli tıpçılar da bilemedi, ama bir tanesi bunun meniye benzediğini söyledi. Bence haklı. Bu fotoğrafta pek iyi görünmüyor, ama–"

"*Meni mi?* Ciddi misin?"

Garson kadın yanlarına gelince Ralph tabletin ekranını eğdi.

"Kahvelerinizi tazelemek ister misiniz?"

İkisi de istedi. Kadın gittikten sonra Ralph tekrar elbiselerin göründüğü fotoğrafa baktı, görüntüyü büyütmek için parmaklarını ekranın üstünde iki yana açtı.

"Yune, lekeler pantolon ağından başlayıp her iki bacağın paçalarına kadar iniyor..."

"Ayrıca külotta ve çoraplarda da var," dedi Yune. "Her iki ayakkabının hem üstünde hem de içinde bile var; kurumuş bir halde. O golf sopalarının içindeki boşluğu dolduracak kadar çok miktarda hem de."

Ralph buna gülmedi. "Meni olamaz. En sıkı zamanında John Holmes bile bu kadar çok–"

"Biliyorum. Üstelik meni bunu yapamaz."

Ekranı kaydırdı. Yeni görüntü samanlığın zeminine aitti. Yere saçılmış bir saman kümesinin yanında 2 sayısıyla etiketlenmiş başka bir delil torbası vardı. Yani Ralph bunu saman sanmıştı. Resmin sol uç köşesinde 3 sayısıyla etiketli bir torba, orada çok uzun zamandan beri kalmış gibi görünen bir saman balyasının yanına konmuştu. Bu balyanın yan tarafı da siyahtı, sanki çürütücü bir tutkal yere kadar akmıştı.

"Aynı madde mi?" diye sordu Ralph. "Emin misin?"

"Yüzde doksan. Ve bundan tavan arasında da var. Eğer bu meniyse, *Guinness Rekorlar Kitabı*'na girmeli."

"Meni olamaz," dedi Ralph. "Başka bir şey. Hem zaten meni samanın rengini karartmaz. Mantıklı değil."

"Bana da mantıklı gelmiyor ama tabii ben sadece yoksul bir Meksikalı çiftçi ailesinin çocuğuyum."

"Adli tıp bunu inceliyor, değil mi?"

"Evet, biz burada konuşurken onlar da çalışıyor," dedi Yune.

"Ve sonucu bana bildireceksin."

"Evet. Bu işin gittikçe tuhaflaştığını söylediğim zaman ne demek istediğimi anladın mı şimdi?."

"Jeannie buna *açıklanamayan* adını verdi." Ralph genzini temizledi. "Aslında *doğaüstü* kelimesini kullanmıştı."

"Eşim Gabriela da aynı şeyi söyledi," dedi Yune. "Belki bu iş kadınlara göredir. Ya da Meksikalılara."

Ralph kaşlarını kaldırdı.

"*Si, senor,*" dedi Yune gülerek. "Karımın annesi genç yaşta ölmüş, karım da ninesinin dizlerinin dibinde büyümüş. Yaşlı kadın ona bir dolu efsane anlatmış. Onunla bu işi konuştuğum zaman, Gaby bana Meksikalı umacı adamın efsanesini anlattı: Veremden ölmek üzere olan bir adammış; çölde yaşayan yaşlı bir bilge, ona iyileşmenin yolunu söylemiş: Çocukların kanını içip göğsüne ve mahrem yerlerine sürmeliymiş. Bizim umacı da bunu yapmış ve artık ölümsüzmüş. Hikâyeye göre sadece yaramazlık yapan çocukları alıyormuş. Onları yanında taşıdığı büyük, siyah bir çuvala sokuyormuş. Gaby, yedi yaşındayken bir gün kızamık geçiren abisi için eve bir doktor gelince çığlık çığlığa kaldığını anlattı."

"Çünkü doktorun siyah bir çantası varmış."

"Evet. Neydi o umacının adı? Dilimin ucunda ama bir türlü çıkaramıyorum."

"E, yani şimdi böyle biri mi var, demek istiyorsun? Bir umacı mı?"

"Hayır. Ben yoksul bir Meksikalı ailenin oğlu veya duruma göre Amarillo'lu bir otomobil tüccarının oğlu olabilirim, ama aptal değilim. Frank Peterson'ı senin ve benim kadar ölümlü olan bir adam öldürdü ve bu adam neredeyse kesinlikle Terry Maitland. Ne olduğunu tam anlayabilirsek her şey yerli yerine oturacak ve ben de geceleri rahat uyuyabileceğim. Çünkü kafayı yemek üzereyim." Saatine baktı. "Gitmem gerekiyor. Karıma onu Cap City'deki el sanatları fuarına götüreceğime söz verdim. Başka sorun var mı? En az bir sorun daha olmalı, çünkü şu anda suratında tuhaf bir ifade var."

"Samanlığın içinde araç izleri var mıydı?"

"Aklımdaki şey bu değildi, ama evet, izler vardı. İşe yarayacak şeyler değil. Bıraktığı izleri ve biraz yağ görebilirsin ama bir kıyaslama yapacak kadar yeterli lastik izi yok. Bence bunlar da

Maitland'ın çocuğu kaçırırken kullandığı minibüsten. Tekerlekler Subaru'nun olabilecek kadar yakın aralıklı değil."

"Evet. Sihirli aletinde bütün tanık görüşmeleri var, değil mi? Gitmeden önce benim Claude Bolton'la yaptığım görüşmeyi bulsana. Gentlemen, Please'de fedailik yapıyor. Hatırladığım kadarıyla bu kelimeden de hiç hoşlanmamıştı."

Yune bir dosyayı açtı, başını iki yana salladıktan sonra başka bir tanesini açtı ve tableti Ralph'a uzattı. "Aşağıya doğru kaydır."

Ralph bunu yaptı ve az sonra istediği şeyi buldu. "İşte burada. Bolton şöyle diyor: 'Bir şey daha hatırlıyorum; çok önemli sayılmaz ama eğer o çocuğu öldüren kişi gerçekten o ise, çok tuhaf.' Bolton, Terry'nin onu kestiğini söyledi. Ne demek istediğini sorduğumda, bana yeğenlerini çalıştırdığı için Maitland'a teşekkür edip elini sıktığını söyledi. O sırada Maitland'ın serçeparmağının tırnağı Bolton'ın elinin üstünü sıyırmış ve küçük bir kesik açmış. Bolton bunun ona, eskiden uyuşturucu bağımlısı olduğu günleri hatırlattığını söyledi, çünkü o zaman takıldığı çete üyelerinden bazıları kokaini kaşıklamak için serçeparmak tırnaklarını uzatırmış."

"E, bu neden önemli oluyor?" Yune bir kez daha saatine baktı.

"Herhalde değildir. Herhalde..."

Ama bir kez daha *önemsizdir* demeyecekti. Bu kelimeden hiç hoşlanmamaya başlamıştı.

"Herhalde dişe dokunur bir şey değil ama karımın *kesişme* dediği bir durum. Terry de Dayton'daki hastanede babasını ziyaret ederken aynı şekilde eli kesilmişti." Ralph, hademenin kayıp yere düşerken Terry'ye tutunduğu ve o sırada elini kestiği olayı kısaca anlattı.

Yune bunu bir süre düşündükten sonra omuz silkti. "Bence bu tamamen bir tesadüf. Evet... Gabriela'nın gazabına uğramak istemiyorsam artık gerçekten gitmem lazım, ama senin hâlâ aklına gelmeyen bir şey var ve bu lastik izleriyle ilgili değil. Senin o

Bolton bile sözünü etmiş. Görüntüyü tekrar yukarıya kaydırırsan görürsün."

Ama Ralph'ın bunu yapmasına gerek yoktu. Gözlerinin önünde duruyordu. "Pantolon, külot, çoraplar ve ayakkabılar... Ama gömlek yok."

"Doğru," dedi Yune. "Ya en sevdiği gömlekti ya da samanlıktan ayrılırken giyeceği başka gömleği yoktu."

2

Ralph Flint City yolunu yarılamışken o sutyen askısıyla ilgili aklını kemiren şeyin ne olduğunu buldu.

Byron's İçki Deposu'nun otoparkına girip telefonundaki hızlı arama tuşuna bastı, telesekreter devreye girdi. Ralph mesaj bırakmadan telefonu kapadı. Yune yeterince çalışmıştı, doğru dürüst bir hafta sonu geçirmeyi hak ediyordu. Biraz düşündü ve bunun bir *kesişme* olduğuna karar verdi. Bunu belki karısı hariç kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Terry'nin vurulmasından önceki o aşırı hareketli sahnede tek parlak sarı nesne o sutyen askısı değildi; sadece beyni diğer olayları algılarken bunu bir yana ayırmıştı. O sırada Ollie Peterson gazete balyasından tabancasını çıkarıyordu. Beyninin onu bir yana ayırması normaldi.

Yüzü fena halde yanık ve kollarında dövmeleri olan adamın başında sarı bir bandana vardı; bu muhtemelen diğer yanık izlerini örtmek içindi. Ama o şey gerçekten bir bandana mıydı? Başka bir şey olamaz mıydı? Örneğin Terry'nin tren istasyonunda giydiği kayıp gömlek?

Bir yere varmak üzereyim, diye düşündü. Belki gerçekten öyleydi, bilinçaltı çok uzun zamandan beri bunu zaten haykırıp duruyordu.

Gözlerini kapayıp Terry ölmeden önceki o son birkaç saniye içinde gördüklerini hatırlamaya çalıştı. Sarışın haber spikerinin,

parmaklarındaki kanı görünce çıkardığı çirkin ses. MAITLAND İLACINI AL yazılı, üzerinde enjektör resmi olan pankart. Dudağı yamuk oğlan. Marcy'ye ortaparmağını göstermek için öne uzanan kadın. Tanrı büyük bir silgiyle yüzünün bütün hatlarını silmiş de geriye sadece şekilsiz yumrular ve burnunun yerinde iki delik bırakmış gibi görünen yüzü yanık adam. Ve Ralph bu sahneyi hatırlarken adamın başındaki şeyin bir bandana değil, bir başörtüsü gibi omuzlarına kadar sarkan çok daha büyük bir şey olduğunu görüyordu artık.

Evet, o şey bir gömlek olabilirdi; ama öyle olsa bile, bu *o gömlek* miydi? Terry'nin kamera kayıtlarında giydiği görülen gömlek? Bunu öğrenmenin bir yolu var mıydı?

Olduğunu düşündü. Fakat bunun için bilgisayarda kendisinden çok daha becerikli olan Jeannie'nin yardımı gerekecekti. Ve belki de artık Howard Gold ve Alec Pelley'yi düşman gibi görmeyi bırakmanın zamanı gelmişti. "Belki de aynı saftayızdır," demişti Alec Pelley bir gece önce Maitland'ların evinin önünde. Bu belki de doğruydu.

Ralph otomobilini çalıştırıp hızla evinin yolunu tuttu.

3

Ralph ve karısı mutfak masasında oturmuşlardı, Jeannie'nin dizüstü bilgisayarı önlerindeydi. Cap City'de dört ulusal televizyon kanalı ile bir de yerel haberleri, belediye meclis toplantılarını ve bunun gibi halka açık toplantıları yayınlayan Kanal 81 vardı (Harlan Coben'ın konferansını yayınlayan kanal). Terry'nin ön duruşması için bu beş kanal da mahkeme binasının çevresindeydi ve hepsi de o sırada yaşananları ve kalabalığın büyük bir kısmını kaydetmişti. Ollie Peterson ateş açtıktan sonra bütün kameralar Terry'ye çevrilmişti tabii – yanağından kan akarak karısını ateş hattından öteye iterken ve öldürücü mermiyi alıp yere devrilirken. Bu olmadan önce CBS kanalının filmi boştu, çünkü

Ralph'ın kurşunu o kameraya isabet edip parçalamış, kameramanın bir gözünü de kör etmişti.

Her bir kaydı iki kere seyrettikten sonra Jeannie dudaklarını büzüp ona baktı. Bir şey söylemedi. Söylemesi de gerekmiyordu.

"Kanal 81 kaydını bir daha oynatsana," dedi Ralph. "Ateş edildiği anda kamerası dört bir yana çevriliyordu ama o güruhu en iyi gösteren görüntüleri onlar çekmişti."

"Ralph," dedi Jeannie. "Sen iyi–"

"İyiyim iyiyim." Aslında hiç iyi değildi. Sanki dünya bir yana eğilmişti ve o da ucundan aşağıya kayabilecekmiş gibi hissediyordu. "Bir daha başlat lütfen. Ve sesi kapat. Muhabirin yorumu dikkatimi dağıtıyor."

Jeannie istenileni yaptı ve görüntüyü tekrar seyrettiler. Pankartlar sallanıyordu. Sessizce bağıran insanların ağızları sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyordu. Bir ara kamera hızla sağa sola ve aşağıya doğru hareket etti; bu sırada Terry'nin suratına tüküren adamı görüntüleyememişti ama Ralph'ın bu adama çelme takıp yere düşürdüğü ânı çekmişti. Terry'nin ona tüküren adamı yerden kaldırışını seyretti (o anda, *İncil'den bir sahne gibi,* diye düşündüğünü hatırladı) fakat sonra kamera tekrar kalabalığa çevrildi. İki şerif yardımcısının –biri şişman, diğeri zayıf– ellerinden geldiğince merdivenleri boşaltmaya çalıştığını gördü. Kanal 7'nin sarışın haber spikerinin ayağa kalkarken şaşkın bir ifadeyle parmaklarındaki kana bakışını gördü. Ateş etmeden birkaç saniye önce, elinde gazete çantası, şapkasından çıkan kızıl saçlarıyla Ollie Peterson'ı gördü. Dudağı yamuk genci gördü; Kanal 81'in kameramanı o gencin tişörtündeki Frank Peterson'ın yüzünü görüntülemişti, sonra yönünü değiştirip–

"Dur," dedi Ralph. "Tam burada dondur."

Jeannie bunu yaptıktan sonra görüntüye baktılar; her şeyi biraz olsun çekmeye çalışan kameramanın hızlı hareketi yüzünden bu görüntü biraz bulanıktı.

Ralph parmağını ekranın üstünde tıklattı. "Kovboy şapkalı şu adamı görüyor musun?"

"Evet."

"Yüzü yanık adam hemen onun yanında duruyordu."

"Pekâlâ," dedi Jeannie, ama sesinde tuhaf, gergin bir tını vardı. Ralph daha önce onun böyle bir ses çıkardığını hatırlamıyordu.

"Yemin ederim oradaydı! Onu gördüm. Tamam, o sırada sanki LSD veya başka bir uyuşturucunun etkisisindeydi ama *her şeyi* gördüm. Diğer görüntüleri bir daha oynatsana. Güruhu gösteren en iyi kayıt bu, ama FOX'unki de fena değildi ve–"

"Hayır." Jeannie bilgisayarı kapatan düğmeye bastı. "Gördüğün adam bu kayıtların hiçbirinde yok, Ralph. Bunu sen de benim kadar biliyorsun."

"Delirdiğimi mi düşünüyorsun? Sence ben bir çeşit–"

"Bunalım mı?" Jeannie elini onun kolunun üstüne koyup sıktı. "Tabii ki hayır. Onu gördüm diyorsan, görmüşsündür. Eğer o adamın güneşten korunmak için başına o gömleği geçirdiğini düşünüyorsan, muhtemelen öyledir. Çok kötü bir ay geçirdin, herhalde hayatının en kötü günleriydi, ama ben senin gözlem gücüne güvenirim. Sadece... artık görmen gereken..."

Jeannie duraksayınca Ralph bitirmesini bekledi.

"Bu işte çok yanlış bir şey var ve sen her yeni bir şey bulduğunda yanlış büyüyor. Bu beni korkutuyor. Yune'un anlattığı hikâye beni korkutuyor. Özünde bu bir vampir hikâyesi, değil mi? Lisedeyken *Dracula*'yı okumuştum ve bununla ilgili hatırladığım tek şey, vampirlerin görüntülerinin aynada yansımadığı. Ve görünüşünü yansıtmayan bir şey herhalde televizyon kameralarının görüntülerinde de görünmez."

"Bu saçma olurdu zaten. Hayaletler, cadılar veya vampirler yok–"

Jeannie avucunu sertçe masaya vurdu; çıkan ses Ralph'ı yerinden sıçrattı. Jeannie'nin gözleri öfkeyle çakmak çakmak olmuştu. "Uyan Ralph! Uyan ve artık önündeki şeyi gör! *Terry Maitland aynı zamanda iki ayrı yerdeydi.* Bunu açıklamak için debelenmeyi bırakıp kabullenirsen–"

"Kabullenemem, hayatım. Bu, hayatım boyunca inandığım her şeye ters düşer. Eğer kendimi böyle bir şeye kaptırırsam, gerçekten deliririm."

"Hiç de değil. Sen yeterince güçlüsün. Ama bu fikri düşünmen bile gerekmiyor, sana anlatmaya çalıştığım şey bu. Terry öldü. Sen de ipin ucunu bırak artık."

"Eğer böyle yaparsam ve Frank Peterson'ı gerçekten Terry öldürmemişse? Marcy ne durumda kalır? Kızları ne durumda kalır?"

Jeannie ayağa kalkıp lavabonun üstündeki pencereye gitti ve arka bahçeye baktı. Ellerini yumruk yapmıştı. "Derek yine aradı. Hâlâ eve gelmek istiyor."

"Ona ne dedin?"

"Gelecek ay sezon bitene kadar orada kalmasını. Her ne kadar eve gelmesini çok istesem de, orada kalmasına ikna ettim. Neden, biliyor musun?" Yüzünü Ralph'a döndü. "Çünkü sen hâlâ bu berbat işi didiklerken onun burada olmasını istemiyorum. Çünkü bu gece hava kararınca korkmaya başlayacağım. Ya bu şey bir çeşit doğaüstü yaratıksa, Ralph? Ve senin onu aradığını öğrenirse?"

Ralph onu kollarının arasına aldı. Karısının titrediğini hissediyordu. *Bir yanıyla buna gerçekten inanıyor,* diye düşündü.

"Bana o hikâyeyi Yune anlattı ama o katilin normal bir insan olduğuna inanıyor. Ben de."

Yüzü hâlâ Ralph'ın göğsüne dayalıyken Jeannie, "O halde neden yüzü yanık olan adam hiçbir görüntüde yok?"

"Bilmiyorum."

"Marcy için üzülüyorum... elbette üzülüyorum." Başını kaldırdığı zaman Ralph onun ağlamakta olduğunu gördü. "Kızlar için de üzülüyorum. Bir bakıma Terry için de... Peterson ailesi için de üzülüyorum; ama benim için önce sen ve Derek gelirsin. Sizler benim her şeyimsiniz. Artık bunun peşini bırakamaz mısın? İznini bitir, psikoloğu gör ve artık sayfayı çevir."

"Bilmiyorum," dedi Ralph, aslında bildiği halde. Jeannie bu ruh halindeyken ona söylemek istememişti. Sayfayı çeviremezdi. Henüz değil.

4

Ralph o gece arka bahçedeki piknik masasında oturmuş, bir Tiparillo purosu içiyor, gökyüzüne bakıyordu. Yıldız yoktu ama kümeleşen bulutların arasından ay hâlâ seçilebiliyordu. Gerçek çoğu zaman böyle, diye düşündü: bulutların ardındaki bulanık bir ışık çemberi. Bazen bulutların arasından çıkıyor, bazen bulutlar yoğunlaşınca hepten kayboluyor.

Kesin olan bir şey vardı: Gece olduğunda Yune'un peri masalındaki veremli adam daha akla yatkın bir hale geliyordu. *İnanılır* değildi; Ralph böyle bir yaratığın varlığına Noel Baba'ya inandığından daha fazla inanmazdı, ama hayalinde canlandırabiliyordu; siyah takım elbiseli, uzun boylu ve zayıf, içinde küçük bir çocuğu taşıyabileceği büyüklükte bir çuvalla dolaşıyor. Yune'a göre bu Meksikalı umacı, çocukların kanını içip kendi vücuduna sürerek hayatını uzatmaktaydı. Her ne kadar Frank Peterson'a tıpatıp böyle bir şey olmadıysa da, buna yakın bir şeydi. Belki de katil –Maitland veya o bulanık parmak izlerinin sahibi– kendini gerçekten bir vampir ya da başka bir doğaüstü yaratık sanmıştı. Jeffrey Dalmer o evsiz adamları öldürürken zombiler yarattığına inanmamış mıydı?

Bunların hiçbiri o yüzü yanık adamın kamera görüntülerinde görünmeyişine cevap vermiyor.

Jeannie ona seslendi. "İçeriye gel, Ralph. Yağmur yağacak. O pis kokulu şeyi bırakamıyorsan mutfakta da içebilirsin."

İçeriye gelmemi isteme nedenin bu değil, diye düşündü Ralph. *İçeriye gelmemi istiyorsun, çünkü hâlâ bir yanınla Yune'un umacısının buralarda bir yerde olduğuna inanıyorsun.*

Saçmaydı tabii ama karısının huzursuzluğunu da anlıyordu. Kendisi de o durumdaydı. Jeannie ne demişti? *Her yeni bir* şey *bulduğunda yanlış büyüyor.*

Ralph içeriye girdi, purosunu lavabo musluğunda söndürdü, sonra da şarj edilmekte olan telefonunu aldı. Howie telefonu açınca Ralph ona, "Sen ve Bay Pelley yarın buraya gelebilir misiniz? Size anlatacağım bazı şeyler var ve bunların bir kısmı inanılır gibi değil. Öğle yemeğine gelin. Çıkıp Rudy'den sandviç alırım."

Howie bu daveti hemen kabul etti. Ralph telefonu kapayınca kapı eşiğinde kollarını kavuşturmuş bir halde duran Jeannie'yi gördü. "Bırakamıyorsun, değil mi?"

"Evet hayatım, bırakamıyorum. Kusura bakma."

Jeannie iç geçirdi. "Dikkatli olacak mısın?"

"Adımlarımı pürdikkat atacağım."

"Öyle yap, yoksa seni ayaklarımın altına alıp hiç dikkatli olmadan çiğnerim. Gidip sandviç almana da gerek yok. Ben bir şeyler yaparım."

5

Yağmurlu bir pazar günüydü; bu yüzden bahçede değil de Anderson'ların ender kullanılan yemek masasında toplandılar: Ralph, Jeannie, Howie ve Alec. Cap City'deki evinde olan Yune Sablo onlara Howie Gold'un dizüstü bilgisayarından Skype aracılığıyla katıldı.

Ralph hepsinin bildiği şeyleri özetleyerek başladıktan sonra Yune'a döndü; o da Howie ve Alec'e Elfman'ın samanlığında buldukları şeyleri anlattı. Bitirdikten sonra Howie, "Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor," dedi.

Alec, "Bu şahıs metruk bir samanlığın tavan arasında mı uyuyormuş?" diye sordu Yune'a. "Saklanıyor muymuş? Bunu mu söylüyorsun?"

"Şu andaki en geçerli varsayım bu," dedi Yune.

"Eğer öyleyse, bu şahıs Terry olamaz," dedi Howie. "Cumartesi günü bütün gün şehirdeydi. Kızları o sabah belediyenin yüzme havuzuna götürdü, sonra da bütün öğleden sonra sahayı hazırlamak için Estelle Barga Parkı'ndaydı; ev sahibi takımın koçu olarak bu onun sorumluğuydu. Her iki yerde de birçok görgü tanığı var."

"Ve cumartesiden pazartesiye kadar," diye ekledi Alec, "hapishaneye kapatılmıştı. Senin de bildiğin gibi, Ralph."

"Terry'nin attığı her adıma tanık olan çok sayıda görgü tanığı var," dedi Ralph. "Bu da başından beri sorunun kökü oldu; ama bir an için bunu bir yana bırakalım. Size bir şey göstermek istiyorum. Yune bunu gördü; bu sabah haber görüntülerini gözden geçirdi. Fakat bunu seyretmeden önce ona bir şey sormuştum, şimdi de aynı şeyi size sormak istiyorum. İkinizden biri, mahkeme binasının önünde yüzü harap olmuş bir adam fark ettiniz mi? Başına bir şey geçirmişti, ama şimdilik bunun ne olduğunu söylemeyeceğim. Öyle birini fark ettiniz mi?"

Howie görmediğini söyledi. Bütün dikkatini müvekkiline ve onun karısına yöneltmişti. Oysa Alec Pelley onun gibi değildi.

"Evet, onu gördüm. Yangında yanmış gibi bir görünümü vardı. Ve başının üstündeki şey..." Sustu, gözleri büyüdü.

"Devam et," dedi, Yune Cap City'deki oturma odasından. "Hadi, söyle *amigo*. Kendini daha iyi hissedersin."

Alec başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuyordu. "İlk başta onu bir bandana veya mendil sanmıştım. Yani saçları yandığı ve tekrar çıkmadığı için kafasını güneşten korumak istiyor olabilirdi. Ama bu bir gömlek de olabilirdi. Samanlıkta bulunamayan gömlek olduğunu mu düşünüyorsunuz? Güvenlik kamerasının görüntüsünde Terry'nin tren istasyonunda giydiği gömlek mi?"

"Büyük ödülü kazandın," dedi Yune.

Howie kaşlarını çatarak Ralph'a baktı. "Hâlâ bunu Terry'ye mi yüklemeye çalışıyorsun?"

Jeannie ilk kez söz aldı. "Sadece doğruyu bulmaya çalışıyor... ki bana sorarsanız hiç de iyi bir fikir değil."

"Şunu seyretsene, Alec," dedi Ralph. "Ve bana yüzü yanık adamı göster."

Ralph önce Kanal 81'in görüntülerini, sonra da FOX'unkini izletti. Alec'in ricası üzerine Kanal 81'in görüntülerini bir kez daha izlediler (Alec neredeyse burnu ekrana değecek kadar öne uzanmıştı). Sonunda doğruldu. "Adam görüntülerde yok, ki bu imkânsız bir şey."

"O kovboy şapkalı adamın yanında duruyordu, değil mi?" dedi Yune.

"Bence de," dedi Alec. "Onun yanında ve kafasına pankart çarpan sarışın muhabirin biraz yukarısında. Hem muhabiri hem de pankartı sallayanı görüyorum ama o adamı göremiyorum. Bu nasıl olabilir?"

Kimse buna cevap veremedi.

"Bir anlığına o parmak izlerine dönelim," dedi Howie. "Minibüste kaç farklı iz var, Yune?"

"İnceleme sonucunda yarım düzine kadar olduğu düşünülüyor."

Howie bir inleme sesi çıkardı.

"Sakin ol. Bu izlerden en az dördünü eledik: minibüsün sahibi olan New York'lu çiftçi, aracı bazen kullanan çiftçinin büyük oğlu, bunu çalan çocuk ve Terry Maitland. Böylece tanıtlayamadığımız bir takım kalıyor –çiftçinin arkadaşlarından biri veya aracın içinde oynamış olan küçük çocuklarından biri– ve bir de o bulanık olan izler."

"Kemer tokasında bulduğunuz aynı bulanık izler."

"Mümkün ama emin olamayız. Birkaç belirgin çizgi ve halka var, ama bir mahkemede delil olarak kabul edilebilir nitelikte net bir şey yok."

"Tamam, anlaşıldı. O halde üçünüze bir soru sorayım. Yüzü ve elleri fena halde yanmış bir adamın böyle izler bırakması mümkün değil mi? Tanıtlanmayacak kadar bulanık izler?"

"Evet." Yune ve Alec aynı anda konuşmuştu.

"Bu ihtimalde bir sorun var," dedi Ralph. "Mahkeme binasındaki yüzü yanık adamın ellerinde dövmeler vardı. Eğer parmak uçları yandıysa, dövmeler de yanarak kaybolmaz mıydı?"

Howie başını iki yana salladı. "Şart değil. Eğer vücudum alev almışsa, kendimi söndürmek için ellerimi kullanırım, ama bunu ellerimin üstüyle yapmam, değil mi?" Bunu göstermek için elleriyle iri göğsünü tokatladı. "Avuçlarımla yaparım."

Bir anlık bir sessizlik oldu. Sonra Alec neredeyse fısıldar gibi bir sesle, "Yanmış adam oradaydı," dedi. "İncil'in üstüne yemin ederim."

"Muhtemelen Eyalet Emniyet Müdürlüğü Kriminal Büro kararan samanları analiz edecektir, ama o arada bizim yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı? Önerilere açığım," dedi Ralph.

"Dayton'ı bir daha masaya yatıralım," dedi Alec. "Maitland'ın da, minibüsün de orada olduğunu biliyoruz. Hiç değilse cevapların bazıları oradan çıkabilir. Ben uçağa atlayıp oraya gidemem, çok işim var, ama orada işimize yarayacak birini tanıyorum. Onu bir arayayım, sonra tekrar konuşalım."

Toplantı burada sona erdi.

6

On yaşındaki Grace Maitland, babası öldürüldüğünden beri çok az uyuyabiliyordu. Uyuduğu zamanlardaysa sürekli kâbuslar görüyordu. O cumartesi öğleden sonra, günlerdir biriken bitkinliği, üzerine yumuşak bir ağırlık gibi çöktü. Annesiyle ablası mutfakta kek yaparken Grace üst kata çıkıp yatağına uzandı. Yağmurlu bir gün olmasına rağmen oda yeterince aydınlıktı ki bu da iyi bir şeydi. Artık karanlık onu korkutuyordu. Alt kattan annesiyle Sarah'nın konuşmalarını duyması da iyi bir şeydi. Gözlerini kapadı.

Şimdi ona birkaç saniye gibi geçmiş gibi geliyordu ama saatler geçmişti, çünkü yağmur şiddetlenmiş, hava kararmaya başlamıştı. Odası gölgelerle doluydu.

Yatağının üstünde bir adam oturmuş, ona bakıyordu. Blucin ve yeşil bir tişört giymişti. Ellerinden kollarına doğru uzanan dövmeleri vardı. Yılanlar, bir haç, bir hançer ve bir kurukafa. Yüzü artık yeteneksiz bir çocuğun Play-Doh hamuruyla yaptığı surata benzemiyordu ama Grace yine de onu tanıdı. Hiç değilse artık gözlerinin olduğu yerde samanlar yoktu. Artık bu adamda babasının gözleri vardı. Grace bu gözleri her yerde tanıyabilirdi. Bu gerçek mi yoksa rüya mı, diye merak etti. Rüyaysa, kâbuslardan daha iyiydi. Yani biraz daha iyi.

"Baba?"

"Tabii," dedi adam. Yeşil tişörtü artık babasının Golden Dragons tişörtüne dönüşmüştü; o zaman Grace bunun bir rüya olduğuna karar verdi. Daha sonra bir iş gömleği, sonra da yine o yeşil tişört oldu. "Seni seviyorum, Gracie."

"Babam böyle demezdi," dedi Grace. "Onu taklit ediyorsun."

Adam ona biraz daha sokuldu. Grace babasının gözlerine bakarken geriye çekildi. Bu gözler, seni seviyorum diyen sesten daha iyiydi ama hâlâ babası değildi.

"Gitmeni istiyorum," dedi Grace.

"Eminim istersin, eminim cehennemdeki insanlar da buzlu su ister. Üzgün müsün Grace? Babanı özlüyor musun?"

"Evet!" Grace ağlamaya başladı. "Gitmeni istiyorum! Bunlar babamın gözleri değil, sen sadece onu taklit ediyorsun!"

"Sana acımamı bekleme," dedi adam. "Üzgün olman da iyi bir şey. Umarım uzun bir süre üzgün olursun ve ağlarsın. Bebek gibi ağlayıp durursun."

"Lütfen git!"

"Bebek biberonunu mu istiyor? Bebek altını mı ıslattı? Bebek zırlamaya mı başlayacak?"

"Kes artık!"

Adam doğruldu. "Benim için bir şey yaparsan bırakırım. Benim için bir şey yapar mısın Grace?"

"Nedir?"

Adam ona söyledi, sonra Sarah yatağını sarsarak onu uyandırdı ve aşağıya gelip kek yemesini söyledi. Demek ki rüya görmüştü, kötü bir rüya, ve *hiçbir şey* yapmak zorunda değildi; ama yaparsa o rüyayı bir daha hiç görmeyebilirdi.

Hiç istemediği halde biraz kek yemek için kendini zorladı. Annesi ve Sarah kanepede oturmuş, sulugözlü bir film seyrediyorlardı. Grace aşk filmlerinden hoşlanmadığını ve üst kata çıkıp Angry Birds oyunu oynayacağını söyledi. Ama öyle yapmadı. Anne babasının yatak odasına gitti (ne yazık ki artık sadece annesinin odasıydı) ve annesinin şifoniyerin üstündeki cep telefonunu aldı. Telefonun arama listesinde o polisin adı yoktu ama Bay Gold'un adı vardı. Elinin titrememesini umarak onu aradı.

"Marcy? Ne var ne yok?"

"Hayır, benim... Grace. Annemin telefonunu kullanıyorum."

"A, merhaba Grace. Sesini duymak ne güzel. Neden beni aradın?"

"Çünkü o dedektifi nasıl arayacağımı bilemedim. Babamı tutuklayan adamı."

"Neden onu ara–"

"Ona ileteceğim bir mesajım var. Bana bir adam verdi. Biliyorum, herhalde rüyamda gördüm ama işi sağlama alıyorum. Sana söyleyeyim, sen de dedektife söylersin."

"Ne adamı, Grace? Kim sana mesaj verdi?

"Onu ilk gördüğümde gözlerinde saman vardı. Eğer Dedektif Anderson'a o mesajı verirsem bir daha gelmeyeceğini söyledi. Gözleri babamın gözleriymiş gibi beni inandırmaya çalıştı ama başaramadı. Yüzü artık daha iyi, ama hâlâ korkunç. Rüyamda bile olsa onun bir daha gelmesini istemiyorum. Şimdi bu mesajı Dedektif Anderson'a verecek misin?"

Annesi kapı eşiğinde dikilmiş sessizce onu seyrediyordu. Grace hesap vermek zorunda kalacağını düşündü ama umurunda değildi.

"Ona ne söyleyeyim, Grace?"

"Durmasını. Eğer kötü bir şey olmasını istemiyorsa, durmak zorunda."

7

Grace ve Sarah oturma odası kanepesindeydi. Aralarında oturan Marcy, iki kızını kollarının arasına almıştı. Howie Gold, dünya tersine dönmeden önce Terry'nin olan rahat koltukta oturuyordu. Ralph Anderson bunun yanındaki pufu kanepenin önüne çekmişti; bacakları uzun geldiği için dizleri neredeyse yüzüne değecekti. Komik göründüğünü düşündü ama eğer bu manzara Grace Maitland'ı biraz rahatlatacaksa, onun için hiç sorun değildi.

"Korkulu bir rüya görmüşsün, Grace. Bunun bir rüya olduğuna emin misin?"

"Elbette rüyaydı," dedi Marcy. Yüzü gergin, rengi sarıydı. "Bu evde adam falan yoktu. Bize görünmeden üst kata çıkması imkânsızdı."

"Ya da işitmeden," diye araya girdi Sarah. O da korku içindeydi. "Bizim merdiven deli gibi gıcırdar."

"Burada olmanın tek nedeni, kızımın içini rahatlatman," dedi Marcy. "Lütfen bunu yapar mısın?"

"O şey her ne ise, artık burada adam falan olmadığını biliyorsun, değil mi Grace?" dedi Ralph.

"Evet," dedi Grace. "Gitti. Sana mesajı verirsem gideceğini söyledi. Rüya ya da değil, artık bir daha geleceğini sanmıyorum."

Sarah iç geçirdi. "Buna da şükür."

Ralph not defterini çıkardı. "Bana tipini tarif etsene Grace. Rüyanda gördüğün adamın. Çünkü ben bir dedektifim ve bunun bir rüya olduğuna eminim."

Marcy Maitland ondan zerre kadar hazzetmediği ve hiçbir zaman da hoşlanmayacağı halde, bunun için ona minnet dolu bir ifadeyle baktı.

"Daha iyiydi," dedi Grace. "Görünüşü çok daha iyiydi. Play-Doh hamurlarına benzeyen yüzü yoktu."

"Daha önce ona benzediğini söylemişti," dedi Sarah.

Marcy, "Sarah, Bay Gold'la birlikte mutfağa gidip herkese birer parça kek getirir misin?" dedi.

Sarah dönüp Ralph'a baktı. "Ona da mı? Artık onu seviyor muyuz?"

"Herkese kek getir," dedi Marcy bu soruyu geçiştirerek. "Buna konukseverlik denir. Hadi, git artık."

Sarah kanepeden kalkıp Howie'ye doğru yürüdü. "Odadan kovuluyorum."

Birlikte mutfağa gittiler.

"Lütfen bu işi kısa kesin," dedi Marcy. "Burada olmanızın tek nedeni, Howie'nin önemli olduğunu söylemesi. Bunun o işle ilgisi olabilir diye..."

Ralph gözlerini Grace'ten ayırmadan başını salladı. "İlk göründüğünde Play-Doh yüzü olan adam..."

"Ve gözlerinde saman olan," dedi Grace. "Çizgi filmlerdeki gibi dışarıya sarkıyordu ve insanların gözlerindeki o siyah daireler delik halindeydi."

"Anlıyorum." Ralph defterine, *Gözlerinin yerinde samanlar mı?* diye yazdı. "'Yüzü Play-Doh hamuru gibi' dediğin adamın yüzü, yanmış olduğu için öyle olabilir mi?"

Grace bir an bunu düşündü. "Hayır. Daha çok, *yapılmamış* gibi..."

"Tamamlanmamış mı?" diye sordu Marcy.

Grace annesini onaylamak için başını salladı ve başparmağını ağzına soktu.

"O adam bugün neye benziyordu, Grace? Rüyandaki adam?"

"Kirpi gibi dikilmiş kısa siyah saçları ve ağzının etrafında da biraz sakal vardı. Gözleri babamın gözleriydi, ama aslında öyle

değildi. Ellerinin üstünden kollarına kadar çıkan dövmeleri vardı. Bazıları yılandı. İlk başta gömleği yeşildi, sonra bu babamın beyzbol tişörtü oldu, sonra da Bayan Gerson'ın annemin saçını yaparken giydiği beyaz gömlek gibi bir şeye dönüştü."

Ralph, Marcy'e baktı. "İş önlüğü demek istiyor," dedi Marcy.

"Evet," dedi Grace. "O işte. Ama sonra yine yeşil gömlek oldu; o zaman bunun bir rüya olduğunu anladım. Bir de..." Dudakları titredi, gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı. "Bana kötü şeyler söyledi. Üzgün olduğum için memnunmuş. Bana, bebeksin, dedi."

Yüzünü annesinin göğsüne dayayıp ağladı. Marcy kızının başının üstünden Ralph'a baktı; o an için Ralph'a kızgın değildi, sadece kızı için korkuyordu. *Bunun rüyadan daha fazla bir şey olduğunu biliyor,* diye düşündü Ralph. *Benim için bir anlamı olduğunu biliyor.*

Kızın ağlaması biraz azalınca Ralph, "Çok iyiydin Grace," dedi. "Bana rüyanı anlattığın için teşekkür ederim. Artık hepsi geçti, tamam mı?"

"Evet," dedi Grace ağladığı için boğuk çıkan sesiyle. "Adam gitti. Benden istediği şeyi yaptığım için gitti."

"Keklerimizi burada yiyeceğiz," dedi Marcy. "Tabakları getirmesi için ablana yardım etsene."

Grace mutfağa gitti. Yalnız kaldıkları zaman Marcy, "İkisi için de çok zor oldu, ama özellikle Grace için. Bence bu iş kapandı ama Howie öyle düşünmüyor ve belli ki sen de öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bayan Maitland... Marcy... ne düşüneceğimi bilmiyorum. Grace'in odasını kontrol ettin mi?"

"Elbette. Howie'yi neden aradığını söyler söylemez."

"Birisinin odaya girdiğini gösteren herhangi bir belirti?"

"Yoktu. Pencere kapalıydı, sineklik yerindeydi ve Sarah'nın merdivenle ilgili söylediği şey doğru. Burası çok eski bir ev olduğu için her basamak gıcırdar."

"Ya yatağı? Grace adamın orada oturduğunu söyledi."

Marcy buruk bir şekilde güldü. "Kim bilir... O günden beri yatağında kıpır kıpır, dönüp duruyor." Elini yüzüne götürdü. "Çok kötü bir durum."

Ralph ayağa kalkıp sırf onu yatıştırmak için kanepeye gitti ama Marcy irkilerek geri çekildi. "Lütfen oturma. Ve bana dokunma. Burada bulunmana sırf küçük kızımın bu gece çığlık atmadan uyumasına yardımcı olabilirsin umuduyla katlanıyorum."

Howie ve iki kız ellerinde birer tabakla içeriye girince Ralph karşılık vermek zorunda kalmadı. Marcy süratle gözlerini sildikten sonra Howie ve kızlarına ışıldayan bir gülümsemeyle bakıp, "Yaşasın, kek geldi!" dedi.

Ralph kendisine uzatılan bir dilimi alıp teşekkür etti. Jeannie'ye vakayla ilgili her şeyi anlatmıştı ama bu küçük kızın rüyasından söz etmeyecekti. Hayır, bunu anlatmayacaktı.

8

Alec Pelley bu numaranın telefonunun kişi listesinde olduğunu sanıyordu ama aradığı zaman hattın artık kapandığını öğrendi. Eski kara kaplı adres defterini (bir zamanlar yanından ayırmadığı ama bu bilgisayar çağında küme düşerek bir masanın en alt çekmecesine atılan defteri) açıp başka bir numarayı denedi.

"Finders Keepers,"* dedi karşı taraftaki ses. Pazar gecesi olduğu için bunun bir telesekreter olduğuna hükmeden Alec, çalışma saatlerinin bildirileceği, ardından çeşitli dahili numaraların seçenek olarak sunulacağı ve bip sesinden sonra mesaj bırakabileceğini söyleyen bir talimat bekledi. Oysa bunun yerine sabrı taşmış bir ses, "E?" dedi. "Bir şey söyleyecek misin?"

---

* Finders Keepers, Stephen King'in *Bay Mercedes* üçlemesinin ana karakterleri olan Bill Hodges ve Holly Gibney'in roman serisindeki dedektiflik ofisidir ve serinin ikinci kitabına adını vermiştir. (Türkçeye *Kim Bulduysa Onundur* adıyla çevrilmiştir [Altın Kitaplar, 2015]. Üçlemenin diğer kitapları şunlardır: *Bay Mercedes, Son Nöbet.*) *–yhn.*

Alec her ne kadar adını çıkarmasa da bu sesin sahibini tanıdığını fark etti. Onunla konuşmayalı ne kadar olmuştu? İki yıl mı? Yoksa üç mü?

"Kapatıyorum–"

"Kapatmayın. Benim adı Alec Pelley ve Bill Hodges'la görüşmek istiyorum. Birkaç yıl önce ben Eyalet Emniyetinden ayrıldıktan sonra onunla bir vaka üzerinde birlikte çalışmıştık. Oliver Madden adında kötü bir aktör vardı, Teksas'lı bir petrolcüden bir uçak çalmıştı; adamın adı–"

"Dwight Cramm. Hatırlıyorum. Ve her ne kadar karşılaşmadıysak da, sizi de hatırlıyorum Bay Pelley. Bay Cramm bize vaat ettiği ödemeyi yapmadı. Ona en az altı defa fatura gönderdim, sonra mahkemeye gitmekle tehdit ettim. Umarım siz daha iyi sonuç almışsınızdır."

"Biraz uğraşmam gerekti," dedi Alec. "Bana gönderdiği ilk çek karşılıksız çıktı ama ikincisi sağlamdı. Siz Holly'siniz, değil mi? Soyadınızı hatırlamıyorum ama Bill sizden hep övgüyle bahsederdi."

"Holly Gibney."

"Sizinle yine konuştuğuma memnun oldum, Bayan Gibney. Bill'in numarasını denedim ama herhalde değiştirdi."

Sessizlik.

"Bayan Gibney? Orada mısınız?"

"Evet, buradayım. Bill iki yıl önce öldü."

"Of Tanrım! Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Kalp mi?" Alec, Hodges'la sadece bir defa karşılaşmış olmasına rağmen –işlerini telefon veya e-postayla hallederlerdi– onun sağlık durumunu endişe verici bulurdu.

"Kanser. Pankreas kanseri. Artık şirketi Peter Huntley'yle birlikte yürütüyorum. Bill emniyet teşkilatındayken Peter onun ortağıydı."

"Sizin için iyi olmuş."

"Hayır," dedi Holly. "Benim için hiç iyi olmadı. İşler iyi gidiyor ama Bill hayatta ve sağlıklı olsaydı, gözümü kırpmadan bu işi bırakırdım. Kanser çok boktan bir şey."

Alec az kalsın ona taziyelerini tekrar sunduktan sonra telefonu kapatacaktı. Ama Dwight Cramm'in Beech King Air uçağını geri getirme işi sırasında Bill'in bu kadınla ilgili söylediklerini hatırladı: *Holly eksantriktir, saplantılıdır ve kişisel ilişki kurmakta zayıf kalır, ama en küçük bir falso bile gözünden kaçmaz. Harika bir polis dedektifi olurdu.*

"Bir soruşturma için Bill'i tutmayı umuyordum," dedi Alec, "ama siz de bu işin üstesinden gelebilirsiniz. Sizden gerçekten övgüyle söz ederdi."

"Bunu duyduğuma sevindim Bay Pelley, ama aradığınız kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Bizim Finders Keepers'ta yaptığımız iş, kefaletle serbest kalıp yükümlülüklerini yerine getirmeyen kişilerin peşine düşmek veya kayıp insanları aramak." Bir an sustuktan sonra devam etti. "Tabii bir de mesafe sorunu var; eğer kuzeydoğuda bir yerden aramıyorsanız sizden çok uzaktayız."

"Oradan aramıyorum ama ilgilendiğim iş Ohio'da ve buradaki çalışmalarım nedeniyle oraya gidemiyorum. Siz Dayton'dan ne kadar uzaklıktasınız?"

"Bir dakika," dedi Holly ve sonra neredeyse hemen, "MapQuest programına göre tam üç yüz kırk iki kilometre uzaktayız. Soruşturulmasını istediğiniz şey nedir, Bay Pelley? Cevap vermeden önce size söylemem gereken bir şey var; eğer bu iş şiddet gerektiren bir şeyse, pas geçmek zorundayım. Şiddetten nefret ederim."

"Şiddet yok," dedi Alec. "Şiddet vardı –bir çocuk öldürüldü– ama olay burada oldu ve bu cinayetten tutuklanan adam da öldü. Şimdi mesele gerçek katilin o olup olmadığını öğrenmek; bunu öğrenmek de adamın nisan ayında ailesiyle birlikte Dayton'a yaptığı geziyi tekrar incelemeyi gerektiriyor."

"Anlıyorum. Şirket hizmetlerinin ücretini kim karşılayacak? Siz mi?"

"Hayır, Howard Gold adında bir avukat."

"Bildiğiniz kadarıyla, Avukat Gold ödemelerini Dwight Cramm'den daha düzgün yapar mı?"

Alec gülümsedi. "Kesinlikle."

Her ne kadar bu ücret ilk başta Howie tarafından karşılanacaksa da –Bayan Holly Gibney'in Dayton soruşturmasını üstlendiği varsayımıyla– sonunda bütün ödemeler Marcy Maitland tarafından yapılacaktı ve kadının bunu sağlayacak kadar parası vardı. Sigorta şirketi bir cinayet zanlısı için ödeme yapmak istemeyecekti ama Terry herhangi bir suçtan hüküm giymediği için böyle bir gerekçeleri olamazdı. Bir de Howie'nin Marcy adına açacağı ihmal sonucu ölüme sebebiyet verme davası vardı. Howie belediyeden yedi haneli bir tazminat alacaklarını tahmin ediyordu. Şişkin bir banka hesabı kocasını geri getirmezdi ama bir soruşturmanın bedelini ödeyebilirdi, hatta Marcy isterse başka bir yerde yerleşmek ve zamanı geldiğinde kızların üniversite masraflarını karşılayabilmek için yeter de artardı. Para kederin ilacı değildir, diye düşündü Alec, ama kederli insanın nispeten daha rahat yaşayabilmesini sağlardı.

"Bana vakayı anlatın Bay Pelley, ben de size önerinizi kabul edip edemeyeceğimi söyleyeyim."

"Bu biraz uzun sürer. İsterseniz sizi yarın, çalışma saatlerinde arayayım."

"Bu gece bana uyar. Bana bir dakika izin verin, seyrettiğim filmi kapatayım."

"Akşam keyfinizi bozuyorum ama."

"Sorun değil. *Paths of Glory** filmini en az on defa izlemişimdir. Kubrick'in en iyi filmlerinden biridir. Bana göre *The Shining***

---

* Ülkemizde *Zafer Yolları* olarak da bilinir. Humphrey Cobb'un *Paths of Glory* adlı romanından 1957 yılında uyarlanan bir Stanley Kubrick filmidir. *–yhn.*

** Stanley Kubrick'in, Stephen King'in *Medyum [The Shining]* adlı romanından sinemaya uyarladığı filmdir. King'in bu uyarlamayı beğenmediği bilinir; yazar burada buna gönderme yapıyor. *–yhn.*

ve *Barry Lyndon*'dan* çok daha iyidir, ama tabii bu filmi yaparken çok daha gençti. Yine bana göre, genç sanatçılar risk almaya daha yatkın oluyor."

"Ben pek sinema meraklısı sayılmam," dedi Alec. Hodges'un söylediklerini hatırlıyordu: *Eksantriktir ve biraz obsesif-kompulsiftir.*

"Bence insanın dünyasını aydınlatır. Bir saniye..." Geri plandaki kısık sesli film müziği kesildi. "Dayton'da ne yapılmasını istediğinizi söyleyin, Bay Pelley."

"Anlatacağım şey çok uzun değil ama çok tuhaf. Sizi peşinen uyarayım."

Holly buna güldü; sesi temkinli konuşmalarına göre çok daha güçlüydü. Yaşından daha gençmiş izlenimi veriyordu. "İnanın, anlatacağınız şey işiteceğim ilk tuhaf olay olmayacak. Bill'le beraberken... Neyse, bunu boş verin. Ama konuşmamız daha sürecekse, bana Holly diyebilirsiniz. Ellerim serbest kalsın diye sizi hoparlöre bağlayacağım. Bekleyin... tamam, şimdi bana her şeyi anlatın."

Bu şekilde yüreklenen Alec konuşmaya başladı. Geri plandaki müzik sesi yerine Holly'nin not tutarken klavyesinden çıkan tıkırtı duyuluyordu. Daha konuşmaları bitmeden, Alec telefonu kapamadığına sevindi. Holly güzel sorular soruyordu, zehir gibi sorular... Bu vakadaki tuhaflıklar onu hiç şaşırtmamış gibiydi. Bill Hodges'un ölmesi büyük kayıptı ama Alec bu kadının onun yerini çok iyi doldurduğunu düşündü.

Nihayet anlatımını bitirdikten sonra, "İlgini çekti mi?" diye sordu.

"Evet, Bay Pel–"

"Alec. Sen Holly'sin, ben de Alec."

---

* Stanley Kubrick'in William Makepeace Thackeray'ın 1844 yılında yazdığı *The Luck of Barry Lyndon* adlı romanından uyarlayarak senaryosunu yazıp yönettiği film. *–yhn.*

"Pekâlâ, Alec. Finders Keepers bu vakayı alacak. Size düzenli raporlar göndereceğim; telefonla, e-postayla veya bence Skype'tan çok daha etkili olan FaceTime'la. Bulabileceğim her şeyi bulduktan sonra size durumun kapsamlı bir özetini gönderirim."

"Teşekkür ederim. Bu çok yararlı–"

"Evet. Şimdi size bir hesap numarası vereyim, kararlaştırdığımız hizmet bedeli miktarını bu hesaba transfer edebilirsiniz."

HOLLY

22 Temuz–24 Temmuz

1

Holly ofis telefonunu (Pete dalga geçmesine rağmen bunu daima eve getirirdi) ev telefonunun yanına koyduktan sonra bilgisayarının önünde otuz saniye kadar sessizce oturdu. Sonra Fitbit tuşuna basıp nabzını ölçtü. Yetmiş beşti; normal halinden sekiz-on atış daha fazlaydı. Buna şaşırmadı. Pelley'nin Maitland olayıyla ilgili anlattıkları onu heyecanlandırmıştı. O korkunç Brady Hartsfield vakasından beri ilk kez böyle bir heyecan duyuyordu.

Ne var ki, bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı. İşin gerçeği, Bill öldüğünden beri hiçbir şey için heyecan duymadığıydı. Pete Huntley iyi birisiydi ama –şimdi evin sessizliği içinde itiraf edebilirdi– biraz uyuşuktu; üstlendikleri eften püften vakaları takip etmekten memnundu. Ve her ne kadar Alec Pelley'ye söylediği şey doğruysa da –filmlerin dışında şiddetten nefret ettiği– Hartsfield'in peşine düşmek onu hiçbir şeyde olmadığı kadar heyecanlandırmıştı. Aynı şeyi, en sevdiği yazarı öldüren edebiyat düşkünü kaçık Morris Bellamy için de söyleyebilirdi.

Dayton'da onu Brady Hartsfield veya Morris Bellamy gibileri beklemeyecekti. Bu da iyi bir şeydi, çünkü Pete tatil için Minnesota'ya gitmişti, Holly'nin genç arkadaşı Jerome ise ailesiyle İrlanda'da tatildeydi.

"Senin için Blarney Taşı'nı öperim, hayatım," demişti Jerome havaalanında.

"Öpmesen iyi edersin," diye yanıt vermişti Holly. "Üstündeki birikmiş mikropları düşün. Ööğğ."

Alec Pelley işin tuhaflığı beni caydırır sanıyordu, diye düşündü Holly gülümseyerek. *Benim, 'Bu imkânsız; insanlar aynı anda iki ayrı yerde bulunamaz, arşivlenmiş bir kamera görüntüsünden kaybolamaz; bu ya bir eşek şakası ya da aldatmacadır,' diyeceğimi sanıyordu. Ama Alec Pelley'nin bilmediği –ve ona söylemeyeceğim– bir şey var. İnsanlar aynı zamanda iki ayrı yerde bulunabilir. Brady Hartsfield bunu yaptı ve sonunda öldüğünde başka bir insanın bedeninin içindeydi.*

"Her şey mümkündür," dedi Holly boş odaya. "Her şey. Dünyada olmayacak şey yoktur."

Firefox'u açıp Tommy ve Tuppence'in adresini buldu. Bu bara en yakın kalacak yer Northwoods Bulvarı'ndaki Fairview Oteli'ydi. Maitland ailesi bu otelde mi kalmıştı? Alec Pelley'ye bunu e-postayla soracaktı, ama Maitland'ın büyük kızının söylediğine bakılacak olursa, bu akla yatkın görünüyordu. Holly, Trivago'ya bir göz atınca geceliği doksan iki dolara makul bir oda tutabileceğini öğrendi. Bir an bir süitte kalmayı düşündüyse de vazgeçti. Bu, masraf faturasını şişirmek olacaktı ve iş etiğine uymazdı.

Fairview Oteli'ni aradı (meşru bir masraf olduğu için ofis telefonunu kullandı) ve yarından başlayarak üç gün için rezervasyon yaptı. Sonra da bilgisayarında Math Cruncher adlı programı açtı. Holly'ye göre bu site günlük sorunları çözmede en iyi programdı. Fairview Oteli'nde *check-in* saati 15.00'ti. Paralı yolda benzin tüketimi bakımından Prius marka otomobiliyle yapabileceği en makul hız saatte 101 kilometreydi. Yol üstündeki bir benzincide vereceği tek molada hem depoyu doldurup hem de öğlen yemeğini yerdi... Yol çalışmaları yüzünden yavaşlamak zorunda kalacağı için bir kırk beş dakika daha ekledi.

"Saat onda evden çıkarım," dedi. "Hayır, işi sağlama alıp ona on kala çıkarım." İşi daha da sağlama almak için Waze-app uygulamasını açıp gerekirse kullanabileceği alternatif bir yol var mı diye baktı.

Duş alıp (sabah yapmak zorunda kalmamak için) geceliğini giydi, dişlerini fırçalayıp diş ipiyle diş aralarını temizledi (son araştırmalara göre iple temizlemek diş çürümesine karşı koruyucu olmuyordu, ama bu iş Holly için ibadet gibiydi ve ölene kadar yapmaya devam edecekti), saç tokalarını çıkarıp sıraya dizdi, sonra da çıplak ayakla yedek yatak odasına gitti.

Bu oda onun film kütüphanesiydi. Raflar DVD'lerle doluydu; bazıları renkli ambalajların içindeydi ama çoğu Holly'nin son model DVD yazıcısının eseriydi. Binlerce DVD vardı (tam olarak 4375 tane) ama aradığı DVD'yi bulmakta zorlanmadı, çünkü hepsi alfabetik sırayla yerleştirilmişti. Holly bunu aldı ve ertesi sabah görüp çantasına koymayı garantilemek için komodinin üstüne bıraktı.

Bu iş bittikten sonra dizüstü çöktü, gözlerini kapadı ve ellerini kavuşturdu. Sabah ve akşam duaları psikanalistinin fikriydi. Holly, Tanrı'ya inanmadığını öne sürerek buna karşı çıkmıştı ama psikanalisti, Tanrı inancı olmasa da endişelerini ve planlarını seslendirmenin çok işe yarayacağını söylemişti. Ve gerçekten de işe yarıyordu.

"Yine ben, Holly Gibney ve hâlâ elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Eğer oradaysan, lütfen Pete'i balık tutarken koru, çünkü sadece bir ahmak yüzme bilmediği halde sandalla balık tutmaya gider. Lütfen, İrlanda'daki Robinson ailesini koru ve eğer Jerome gerçekten Blarney Taşı'nı öpmeyi düşünüyorsa onu caydır. Kilo almak için Boost içiyorum, çünkü Dr. Stonefield çok zayıf olduğumu söyledi. Tadı hiç hoşuma gitmiyor ama üstündeki etikete göre her kutuda iki yüz kırk kalori varmış. Düzenli olarak Lexapro'mu alıyorum ve sigara içmiyorum. Yarın Dayton'a gideceğim. Lütfen, güvende olmamı, bütün trafik kurallarına uymamı ve edindiğim bilgilerle elimden gelenin en iyisi yapabilmemi sağla." Bir an düşündü. "Hâlâ Bill'i çok özlüyorum. Galiba bu gecelik bu kadar."

Yatağına girdi ve beş dakika sonra uykuya daldı.

2

Holly saat 15.17'de Fairview Oteli'ne vardı; tam hesap ettiği gibi değildi ama fena sayılmazdı. Paralı yol çıkışında kırmızı ışığa yakalanmasaydı buraya 15.12'de varacaktı. Odası güzeldi. Duş kapısındaki havlular biraz yamuk asılmıştı ama tuvaletteki işini bitirip ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra bunları düzene koydu. Televizyona bağlı bir DVD oynatıcısı yoktu ama geceliği doksan iki dolarlık bir odada bunu zaten beklemiyordu. Eğer getirdiği filmi seyretmek isterse, dizüstü bilgisayarı bunun için yeterliydi. Ucuza mal edilmiş ve muhtemelen on gün içinde kotarılmış bir film için yüksek çözünürlük ve Dolby ses sistemi gerekmezdi.

Tommy ve Tuppence, otele bir bloktan az bir mesafedeydi. Holly otel kapısından çıkar çıkmaz tabelasını görebildi. Oraya yürüdü, pencereye asılmış olan menüyü inceledi. Sol üst köşesinde dumanı tüten bir börek resmi vardı. Altında BİFTEKLİ VE BÖBREKLİ BÖREK BİZİM SPESİYALİTEMİZDİR yazılıydı.

Bir blok daha yürüdükten sonra dörtte üçü dolu olan bir otoparka geldi. BELEDİYE PARK YERİ yazan tabelada 6 SAAT SINIRI VAR uyarısı vardı. Holly otoparka girip araçların ön camlarına sıkıştırılmış ceza makbuzları veya park görevlisinin tebeşirle işaretlediği lastikler var mı diye baktı. Hiçbiri yoktu. Güvene dayalı bir sistemdi. Böyle bir sistem New York'ta işe yaramazdı ama belli ki Ohio'da pekâlâ yürüyordu. Herhangi bir denetleme olmadığı için, Merlin Cassidy bıraktıktan sonra o minibüsün burada ne kadar süre kaldığını kestirmek mümkün değildi. Ama kapıları kilitsiz, anahtarları üstündeyken herhalde çok uzun süre kalmamıştır, diye düşündü Holly.

Tommy ve Tuppence'e dönüp görevli kadına kendini tanıttı ve geçen ilkbaharda, buranın yakınlarında kalan bir adamla ilgili bir vaka üstünde çalıştığını söyledi. Kadın bu işletmenin ortağıydı ve henüz akşam kalabalığı başlamadığı için memnu-

niyetle yardımcı olabileceğini söyledi. Holly ona, restoranın menüsünün bulunduğu el ilanlarının bu bölgede dağıtıldığı zamanı hatırlayıp hatırlamadığını sordu.

"Bu adam ne yapmış?" diye sordu kadın. Adı Mary'ydi, Tuppence değil; ayrıca Newcastle değil, New Jersey aksanı vardı.

"Bunu söylemeye yetkili değilim," dedi Holly. "Yasal bir konu. Bilirsiniz."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Mary. "Hatırlamasam tuhaf olurdu."

"Neden?"

"İki yıl önce burasını açtığımızda adı Fredo's Place'ti [Fredo'nun Yeri]. *The Godfather* [Baba] filmindeki Fredo gibi."

"Evet," dedi Holly. "Ama Fredo daha çok *Godfather II* filmiyle hatırlanır, özellikle de kardeşi Michael'ın onu öpüp, 'Biliyorum, sendin Fredo, kalbimi kırdın,' dediği sahneyle."

"Onu bilemem ama Dayton'da yaklaşık iki yüz tane İtalyan restoranı olduğunu biliyorum. Batmak üzereydik. Bunun üzerine İngiliz yemeklerini denemeye karar verdik. Öyle tam anlamıyla İngiliz mutfağı sayılmaz, ama balık-patates kızartması, sosis ve püre, hatta kızarmış ekmeğin üstüne kuru fasulye çıkardık ve adımızı Tommy ve Tuppence olarak değiştirdik... Agatha Christie romanlarındaki gibi. O aşamada kaybedecek hiçbir şeyimiz olmadığına karar verdik. Ve ne oldu dersiniz? İşe yaradı. Şoke oldum, ama tabii iyi bir şoktu. Şimdi öğle ve akşam yemeklerinde burasını doldurabiliyoruz." Mary öne uzanınca Holly onun nefesindeki cin kokusunu almıştı. "Size bir sır vereyim mi?"

"Sırlara bayılırım."

"Biftekli ve böbrekli böreklerimiz Paramus'taki bir şirketten geliyor. Biz sadece fırında ısıtıyoruz. Ve ne oldu dersiniz? *Dayton Daily News* gazetesinin yemek eleştirmeni buna bayıldı. Bize beş yıldız verdi." Mary biraz daha öne uzanıp Holly'nin kulağına,

"Bunu birisine söylerseniz sizi öldürmek zorunda kalırım," diye fısıldadı.

Holly parmaklarıyla ağzına bir fermuar çekti; bu hareketi Hodges'tan öğrenmişti. "O halde, siz yeni isimle ve yeni menüyle açtığınız zaman... veya hemen öncesinde..."

"Johnny, kocam olur, açılıştan bir hafta önce semtte el ilanı dağıtılmasını istedi ama ben buna karşı çıktım; insanlar unutabilirdi. Böylece, açılıştan bir gün önce el ilanları dağıtıldı. Bu iş için bir çocuk tuttuk ve dokuz bloku kapsayacak sayıda menü bastırdık."

"Sokağın yukarısındaki otopark da dahil mi?"

"Evet. Bu önemli mi?"

"Lütfen takviminize bakıp bunun hangi gün olduğunu söyler misiniz?"

"Gerek yok. Hafızama kazındı." Alnına dokundu. "19 Nisan Perşembe. Restoranı da cuma günü açtık; yani yeniden açtık."

Holly kadının gramerini düzeltme dürtüsünü bastırdıktan sonra ona teşekkür edip gitmek üzere döndü.

"O adamın ne yaptığını söylemeyecek misiniz?"

"Üzgünüm, işimi kaybederim."

"Eh, eğer burada kalacaksanız hiç değilse akşam yemeğine gelin."

"Olur," dedi Holly, hiç niyeti olmasa da. Kim bilir menüde başka neler Paramus'tan geliyordu?

3

İkinci adım olarak Heisman Hafıza Ünitesi'ni ziyaret edip, eğer iyi bir günündeyse, Terry Maitland'ın babasıyla konuşacaktı (hâlâ iyi günleri olduğunu varsayarak). Ama adam bulutların üstündeyse, belki orada çalışan insanlarla konuşabilirdi. Otel odasında dizüstü bilgisayarını açtı ve Alec Pelley'ye e-postayla GIBNEY RAPORU No: 1 başlığı altında ilk raporunu gönderdi.

Tommy ve Tuppence el ilanları 19 Nisan Perşembe günü dokuz blokluk bir alanda dağıtıldı. Lokantanın ortağı MARY HOLLISTER'la yaptığım görüşme sonucu bu tarihin doğru olduğuna eminim. Bu durumda MERLIN CASSIDY'nin aynı tarihte minibüsü yakındaki otoparka bıraktığına da emin olabiliriz. MAITLAND AİLESİNİN Dayton'a 21 Nisan Cumartesi günü öğlen vakti geldiğini unutmayalım. O ana kadar minibüsün oradan alınmış olduğuna eminim. Bir ihtimali daha devreden çıkarmak ümidiyle yarın yerel polislerle konuşacağım. Sonra da Heisman Hafıza Ünitesi'ne gideceğim. Soru varsa ya e-posta gönder ya da cep telefonumdan ara.

Holly Gibney
Finders Keepers

Holly bu işi hallettikten sonra otel restoranına inip hafif bir yemek sipariş etti (her zaman çok pahalı olan oda servisini aklına bile getirmedi). Odanın film menüsünde daha önce görmediği bir Mel Gibson filmi buldu ve bunu sipariş etti; 9,99 dolar olan ücretini masraf raporundan çıkaracaktı. Film ahım şahım değildi ama Gibson elinden geleni yapmıştı. Holly filmin adını ve süresini sinema defterine kaydetti (bunun gibi iki düzine defteri vardı) ve üç yıldız verdi. Bu iş de bittikten sonra odanın iki kilidini de kontrol etti, duasını seslendirdi (her zamanki gibi Tanrı'ya Bill'i çok özlediğini söyledi) ve yattı. Hiç rüya görmeden tam sekiz saat uyudu. En azından, hatırladığı bir rüya yoktu.

4

Ertesi sabah kahve sonrası beş kilometrelik tempolu bir yürüyüş, yakındaki bir kafede kahvaltı ve sıcak bir duştan sonra Dayton Emniyet Müdürlüğü'nü aradı ve Trafik Şube'yle görüş-

mek istediğini söyledi. Kısa bir bekleyişten sonra telefona Memur Linden geldi ve ona nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Holly buna çok sevindi. Nazik bir polis memuru daima gününü neşelendirirdi. Ne var ki, böyleleri daha çok ortabatıda bulunurdu.

Kendini tanıttıktan sonra nisan ayında Northwoods Bulvarı'ndaki belediye otoparkında bırakılmış beyaz bir Econoline minibüsle ilgilendiğini söyledi ve "Dayton polisi bu belediye otoparklarını düzenli olarak denetler mi?" diye sordu.

"Tabii," dedi Memur Linden. "Ama altı saat sınırı için değil. Bu adamlar polistir, park ihlalleriyle uğraşmaz."

"Anlıyorum," dedi Holly, "ama mutlaka terk edilmiş araçlara bakarlar, değil mi?"

Linden güldü. "Şirketiniz çalıntı araçlarla ilgili çok iş yapıyor olmalı."

"Kefalet dolandırıcılarının yanı sıra bu gibi işlerden ekmek yiyoruz."

"O halde bunun nasıl yapıldığını bilirsiniz. Bu otoparklarda uzun süre kalan pahalı otomobillerle ilgileniriz; hem şehir içinde hem de havaalanındaki uzun süreli park yerlerinde. Sözünü ettiğiniz bu minibüs New York plakalı mıydı?"

"Evet."

"Öyle bir minibüs ilk gün fazla dikkat çekmez –tuhaf görünse de, New Yorklular Dayton'a gelirler– ama ikinci gün hâlâ oradaysa dikkat çekebilir."

Kaldı ki Maitland ailesi Dayton'a gelmeden önce bir tam gün geçmiş olacaktı. "Teşekkür ederim."

"İsterseniz el konulan araçlar parkına baktırabilirim."

"Buna gerek yok. Bu minibüs daha sonra buradan bin beş yüz kilometre güneyde ortaya çıktı."

"Sakıncası yoksa bu minibüsle neden ilgilendiğinizi sorabilir miyim?"

"Hiç sakıncası yok," dedi Holly, ne de olsa karşısındaki bir polisti. "Öldürülen bir çocuğun kaçırılmasında kullanıldı."

5

Artık minibüsün Terry Maitland'ın karısı ve iki kızıyla 21 Nisan'da Dayton'a gelmesinden çok önce kaybolduğuna yüzde doksan dokuz emin olan Holly, Prius'unu Heisman Hafıza Ünitesi'ne sürdü. Burası bakımlı bir bahçenin tam ortasında, kumtaşından yapılmış alçak bir binaydı. Bir ağaç sırasıyla, muhtemelen buranın sahibi olup işleten ve tatlı para kazanan Kindred Hastanesi'nden ayrılmıştı ve kesinlikle ucuz görünmüyordu. *Peter Maitland'ın ya adamakıllı birikmiş parası ya da sağlam bir sigortası olmalı,* diye düşündü Holly. Sabahın bu saatinde ziyaretçiler için ayrılan park yeri boş sayılırdı ama Holly otoparkın en uzak köşesini tercih etti. Günlük Fitbit hedefi 12.000 adımdı ve bunu sağlamak için her şeyden yararlanmak istiyordu.

Bir an için durup üç hastabakıcının üç hastayı (biri nerede olduğunu biliyormuş gibiydi) yürütüşlerini seyrettikten sonra içeriye girdi. Lobi yüksek tavanlı ve güzeldi ama Holly parke ve mobilya cilası kokusunun ardında, binanın iç tarafından sızan sidik kokusunu ayırt edebiliyordu. Başka bir koku daha vardı, daha ağır bir koku. Buna "kaybolan umutların kokusu" demek saçma olurdu ama Holly'ye öyle geldi. *Muhtemelen hayatımın erken döneminde simidin kendisinden çok ortasındaki deliğe baktığım* içindir, diye düşündü.

Danışma masasındaki tabelada BÜTÜN ZİYARETÇİLER KAYIT YAPTIRMAK ZORUNDADIR yazılıydı. Masanın ardındaki kadın (önündeki isimliğe göre adı Bayan Kelly) Holly'yi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu ana kadar her şey sıradan ve normaldi. Holly, Peter Maitland'ı ziyaret etmek istediğini söylediği zaman işler sarpa sardı. Bayan Kelly'nin gülümsemesi dudaklarında kaldı ama gözlerinden kayboldu. "Ailenin bir üyesi misiniz?"

"Hayır," ded Holly. "Aile dostuyum."

Bu da pek yalan sayılmaz, dedi içinden. Bayan Maitland'ın avukatı için çalışıyordu ve bu avukat da Bayan Maitland için çalışıyordu ve eğer kadının ölmüş kocasının adını temize çıkarmak için tutulduysa, bu onu bir çeşit aile dostu yapmaz mıydı?

"Korkarım bu mümkün değil," dedi Bayan Kelly. O gülümsemeden geriye kalan iz de iyice silikleşmişti. "Eğer aileden değilseniz korkarım gitmenizi rica edeceğim. Zaten Bay Maitland sizi tanımayacaktır. Bu yaz durumu daha da ağırlaştı."

"Sadece bu yaz mı, yoksa Terry onu ilkbaharda ziyaret ettiği zamandan beri mi?"

Artık o gülümsemeden eser yoktu. "Siz gazeteci misiniz? Eğer öyleyse, yasa gereği bana söylemek zorundasınız. Bu durumda sizden derhal burasını terk etmenizi isteyeceğim. Reddederseniz güvenlik görevlilerini çağırmak zorunda kalacağım. Sizin gibilerden yeterince çektik!"

Bu ilginçti. Buraya gelme nedeniyle hiçbir ilgisi olmayabilirdi (belki de vardı). Holly, Peter Maitland'ın adını söyleyene kadar kadın onu terslememişti. "Ben gazeteci değilim," dedi.

"Size inanıyorum ama yine de hastanın akrabası değilseniz hâlâ gitmenizi istemek zorundayım."

"Pekâlâ," dedi Holly, masadan birkaç adım gerileyerek. Sonra aklına bir şey gelince tekrar döndü. "Bay Maitland'ın oğlu Terry bana kefil olsaydı bu işe yarar mıydı?"

"Sanırım," dedi Bayan Kelly gönülsüz bir ifadeyle. "Ama o kişinin beni Bay Maitland rolünü oynayan bir arkadaşınız olmadığına ikna etmesi için birkaç soruma cevap vermesi gerekecekti. Size biraz paranoyakça gelebilir, Bayan Gibney, ama burada çok tatsız şeylerle karşılaştık ve ben sorumluluklarımı çok ciddiye alırım."

"Anlıyorum."

"Zaten Peter'la konuşmak bir işinize yaramayacak. Polisler de bunu öğrendi. Alzheimer'ın son aşamasında. Oğluyla konuşursanız size anlatacaktır."

Oğlu bana hiçbir şey anlatamaz Bayan Kelly, çünkü bir hafta önce öldü. Ama siz bunu bilmiyorsunuz, değil mi?

"Polisler en son ne zaman Peter Maitland'la konuşmaya çalıştı? Bunu bir aile dostu olarak soruyorum."

Bayan Kelly bir an düşündükten sonra, "Size inanmıyorum. Sorularınıza cevap vermeyeceğim," dedi.

Bill olsaydı bu aşamada kadınla hemen sıkı fıkı olurdu; hatta birbirlerinin e-posta adreslerini alırlar ve Facebook'tan haberleşeceklerine söz verirlerdi. Her ne kadar Holly analitik düşünme yeteneği mükemmel birisiyse de insan ilişkileri bakımından zayıftı. Hayal kırıklığı içinde, fakat yılgınlığa kapılmadan ayrıldı oradan.

Bu iş giderek daha ilginç bir hal alıyordu.

6

Holly o güneşli salı sabahı saat on birde Andrew Dean Parkı'ndaki bir bankta oturmuş, Starbucks'tan aldığı kahveyi yudumluyor, Bayan Kelly ile yaptığı o tuhaf görüşmeyi düşünüyordu.

Kadın, Terry'nin öldüğünden habersizdi, muhtemelen Heisman personelinden de kimse bilmiyordu. Holly buna şaşırmadı, Frank Peterson ve Terry Maitland cinayetleri buradan yüzlerce kilometre uzakta yaşanmıştı. Bir IŞİD sempatizanının Tennessee'deki bir alışveriş merkezinde sekiz kişiyi vurması veya küçük bir Indiana kasabasının bir hortumla yerle bir olması kendine ulusal haberlerde yer bulsaydı bile, bu yer belki *Huffington Post* gazetesinin en alt köşesi olabilirdi. Marcy Maitland'ın kara haberi vermek için kayınpederine gelmiş olması da akla yatkın değildi; adam bu durumdayken neden gelecekti ki?

Siz gazeteci misiniz? diye sormuştu Bayan Kelly. *Sizin gibilerden yeterince çektik.*

Tamam, gazeteciler de polisler de gelmiş, Hesiman Hafıza Ünitesi'nde Bayan Kelly onlara katlanmak zorunda kalmıştı.

Ama ona yöneltilen sorular Terry Maitland hakkında olamazdı, yoksa kadın onun öldüğünü bilirdi. O halde ne olmuştu?

Holly kahvesini banka koyup sırt çantasından iPad'ini çıkardı, açtı ve şarjının yeterli olduğunu gördü; böylece bir kez daha Starbucks'a gitmek zorunda kalmayacaktı. Yerel gazetenin arşivlerine girmek için küçük bir bedel ödedi (bunu masraf raporuna ekleyecekti) ve araştırmasına 19 Nisan'da Merlin Cassidy'nin minibüsü terk ettiği günden başladı. Aracın *neredeyse kesinlikle* tekrar çalınmış olduğu gün. Yerel haberleri dikkatle okudu ama Hafıza Ünitesiyle ilgili hiçbir şey bulamadı. Bunu izleyen beş gün de aynıydı; sadece trafik kazaları, iki hırsızlık, bir gece kulübünde yangın, bir benzin istasyonundaki infilak, bir okul yöneticisinin dahil olduğu bir yolsuzluk, Trotwood'lu kayıp iki kız kardeşin aranması, silahsız siyah bir genci vurmakla suçlanan bir polis memuru, kapısına gamalı haç simgesi çizilen bir sinagogla ilgili haberler vardı.

Derken, 25 Nisan'da gazetenin manşetinden haykıran bir manşet gördü: Trotwood'lu kayıp kız kardeşler (Amber ve Jolene Howard) evlerinden çok da uzak olmayan bir koyakta hunharca öldürülmüş olarak bulunmuştu. Adı verilmeyen bir polis kaynağına göre bu kızlar inanılmaz bir şiddete kurban gitmişlerdi. Ve evet, her iki kıza da tecavüz edilmişti.

Terry Maitland 25 Nisan'da Dayton'daydı. Tabii ailesiyle birlikteydi, ama...

Terry'nin babasını son kez ziyaret ettiği tarih olan 26 Nisan'da yeni bir gelişme yoktu, Maitland ailesinin Flint City'ye döndükleri gün olan 27 Nisan'da da. Sonra, 28 Nisan Cumartesi günü polis bir "zanlının" sorguya alındığını duyurdu. İki gün sonra bu zanlı tutuklandı. Adı Heath Holmes'tü. Otuz dört yaşında, Heisman Hafıza Ünitesi'nde hastabakıcı olarak çalışan bir Dayton sakiniydi.

Holly kahvesinin yarısını tek yudumda içtikten sonra gözleri büyüyerek parkın gölgeli iç kısımlarına baktı. Fitbit'ine bir

göz attı. Nabzı yüz ona çıkmıştı ve bunun nedeni sadece kafein değildi.

Tekrar *Daily News* arşivlerine dönüp haberin devamını bulmak için mayıs ve haziran aylarına geçti. Terry Maitland'dan farklı olarak Heath Holmes ön duruşmaya çıkmıştı, ama tıpkı Terry gibi o da Amber ve Jolene Howard cinayetleri için yargılanamayacaktı. 7 Haziran günü Montgomery County Hapishanesi'nde intihar etmişti.

Holly bir kez daha Fitbit'ine baktı ve nabzının şimdi yüz yirmiye çıktığını gördü. Buna rağmen kahvesini bitirdi.

Bill, keşke bu vakada yanımda olsaydın. Bunu öyle çok isterdim ki. Jerome'un da. Üçümüz birlikte bu işe dört elle sarılır, çözümü bulurduk.

Fakat Bill ölmüştü, Jerome İrlanda'daydı ve Holly çözümü bulmak için herhangi bir adım atamamıştı. Ama bu, Dayton'daki işinin bittiği anlamına gelmiyordu. Hayır.

Otel odasına dönüp oda servisinden bir sandviç istedi (masrafı düşünmeden) ve bilgisayarını açtı. Alec Pelley'yle yaptığı telefon görüşmesinde aldığı notlara yeni edindiği bilgileri ekledi. Ekrana uzun süre baktı. Dayton Emniyetinin Frank Peterson cinayetinden haberi yoktu ve Flint City Emniyeti de Howard kardeşlerin öldürüldüğünü bilmiyordu. Nasıl bileceklerdi ki? Bu cinayetler ülkenin farklı bölgelerinde ve aylarla ifade edilebilecek bir zaman farkıyla işlenmişti. Kimse Terry Maitland'ın her iki yerde de bulunduğunu ve Heisman Ünitesiyle olan bağlantıyı bilmiyordu. Her iki vakada da bilinmeyen çok şey vardı.

"Ama *ben* biliyorum," dedi Holly. "En azından bir kısmını. Yalnız..."

Kapının tıklatılmasıyla yerinden sıçradı. Oda servisi garsonunu içeriye aldı, çeki imzalayıp yüzde on bahşiş ekledikten sonra garsonu kışkışladı. Sonra odanın içinde volta atarken sandviçini yedi.

Onun bilmediği şey neydi? Çözmeye çalıştığı bulmacanın eksik parçaları olduğu düşüncesi canını sıkıyordu. Alec Pelley'nin bazı bilgileri kasten vermediğini düşünmüyordu ama muhteme-

len bazı şeyleri *–hayati önemi olan* bazı bilgileri– önemsiz gördüğü için söylememişti.

Bayan Maitland'ı arayabilirdi ama kadın sadece ağlayıp sızlayacaktı ve Holly de onu nasıl teskin edeceğini bilemeyecekti; böyle şeyleri hiç bilmezdi. Kısa bir süre önce, zor günler geçiren Jerome'un kız kardeşine yardım etmişti ama genel olarak böyle konularda berbattı. Ayrıca, zavallı kadının aklı kederiyle bulutlandığı için o da önemli olguları ıskalayabilirdi; ve bu küçük şeyler büyük resmin ortaya çıkmasına yardımcı olabilirdi. Tıpkı bir yapbozun yere düşen birkaç parçası bulunmadan bütün resmin ortaya çıkamaması gibi...

Küçük büyük bütün ayrıntıları bilmesi mümkün görünen tek kişi, tanık ifadelerinin çoğunu alan ve Maitland'ı tutuklayan o dedektifti. Bill Hodges'la çalıştıktan sonra Holly polis dedektiflerine inanır olmuştu. Tabii hepsi de iyi değildi; Bill emniyetten emekli olduktan sonra Pete Huntley'nin ortağı olan Isabelle Jaynes beş para etmezdi ve Dedektif Ralph Anderson da Maitland'ı uluorta tutuklamakla büyük bir hata yapmıştı. Gerçi kötü bir karar vermiş olması onu illa ki kötü dedektif yapmazdı ve Alec Pelley onun bu hatasını önemli bir şekilde hafifleten nedenleri açıklamıştı: Terry Maitland'ın Anderson'ın oğluyla yakın ilişkileri olmuştu. Anderson'ın tanıklarla yaptığı görüşmeler yeterince kapsamlı olmuştur, diye tahmin ediyordu Holly. Sonunda, eksik parçaları bilen kişinin o olduğuna karar verdi.

Bu konu üzerinde düşünmesi gerekecekti. Ama bu arada Hesiman Hafıza Ünitesi'ne bir kez daha gitmesi şart olmuştu.

7

Hastaneye saat iki buçukta geldi ve bu defa binanın sol tarafındaki PERSONEL PARK YERİ ve AMBULANS GİRİŞİNİ KAPATMAYIN yazılı tabelaların olduğu yerden geçip otoparkın en uç noktasındaki boş bir yere park etti. Buradan binayı

gözetleyebilirdi. Saat iki kırk olduğunda, üç-on bir vardiyasında çalışan personel birer birer gelmeye başladı. Saat üçte gündüz vardiyası çalışanları –çoğu hastabakıcı, birkaç hemşire, herhalde doktor olan takım elbiseli birkaç adam– çıkmaya başladı. Takım elbiselilerden biri bir Cadillac'a, diğeri bir Porsche'ye bindi. Evet, bunlar mutlaka doktordu. Holly diğerlerini dikkatle değerlendirdikten sonra birini hedef olarak seçti: Dans eden ayı desenli bir ceketin içindeki orta yaşlı bir hemşireydi. Otomobili kenarları paslanmış, çatlak stop lambası koli bandıyla tutturulmuş ve tamponunda HILLARY'Yİ DESTEKLİYORUM yazılı bir çıkartması olan eski bir Honda Civic'ti. Kadın otomobiline girmeden önce bir sigara yakmak için durdu. Otomobil eskiydi ve sigara pahalıydı. Bu çok iyiydi.

Holly onun peşinden otoparktan çıktı. Beş kilometre batıda, şehrin sevimli banliyö evleri pek de hoş görünmeyen bir semte dönüşüyordu. Kadın burada birbirine yapışık gibi görünen ve küçük bahçelerinde ucuz plastik oyuncakların bulunduğu evlerden birinin garaj yoluna girdi. Holly kaldırım kenarına park etti; akıl, kuvvet ve sabır vermesi için Tanrı'ya dua ettikten sonra arabasından çıktı.

"Hanımefendi? Hemşire Hanım? Bakar mısınız?"

Kadın ona döndü. Çok sigara içenlere özgü kırışıklarla kaplı bir yüzü ve erken ağarmış saçlarıyla yaşını tahmin etmek zordu. Belki kırk beş, belki elli. Parmaklarında alyans yoktu.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, ve yardımınız için para da vereceğim," dedi Holly. "Bana Heath Holmes ve onun Peter Maitland'la olan ilişkisini anlatırsanız size yüz dolar vereceğim."

"Beni işyerimden çıkarken mi takip ettiniz?"

"Evet."

Kadının kaşları çatıldı. "Gazeteci misiniz? Bayan Kelly tesiste bir kadın gazetecinin dolandığını ve onunla kim konuşursa işten atacağını söyledi."

"Onun sözünü ettiği kadın benim, ama gazeteci değilim. Soruşturmacıyım. Ve Bayan Kelly benimle konuştuğunuzu hiçbir zaman öğrenemeyecek."

"Bana kimliğinizi gösterin."

Holly ona ehliyetini ve Finders Keepers kartını uzattı. Kadın bunları dikkatle inceledikten sonra geri verdi. "Adım Candy Wilson."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de. Ama eğer sizin için işimi tehlikeye atacaksam, bu size iki yüz..." Bir an durduktan sonra ekledi, "...elli dolara mal olur."

"Pekâlâ," dedi Holly. Kadın iki yüze, hatta yüz elliye bile razı olabilirdi ama Holly iyi pazarlık yapamazdı (annesi hep bunu yüzüne vururdu); üstelik bu kadının o paraya ihtiyacı olduğu belliydi.

"O halde içeriye girin," dedi Wilson. "Komşularım her işe burunlarını sokmaya bayılır."

8

Evin içindeki yoğun sigara kokusu yıllardan beri ilk defa Holly'ye sigaranın özlemini çektirdi. Wilson tıpkı otomobilinin stop lambası gibi koli bandıyla onarılmış koltuğuna oturdu. Bunun yanında, Holly'nin dedesi öldüğünden (amfizemden) beri görmediği bir çeşit kül tablası vardı. Wilson pantolonunun cebinden sigara paketini çıkardı, içinden bir tane alıp yaktı. Paketi Holly'ye tutmadı; son zamanlarda sigaranın ne kadar pahalı olduğu düşünülürse bunda şaşılacak bir şey yoktu. Holly bu ikramdan yoksun kaldığı için memnundu. Yoksa dayanamayıp bir tane alırdı.

"Önce para," dedi Candy Wilson.

Heisman'e ikinci gidişinde önceden bir bankamatiğe uğramış olan Holly çantasından cüzdanını çıkarıp gereken miktarı saydı. Wilson ikinci kez saydıktan sonra parayı cebine soktu.

"Umarım bunu kimseye söylemezsin, Holly. Bu paraya gerçekten çok ihtiyacım var; puşt kocam evi terk etmeden önce bankadaki hesabımızı boşalttı. Ama Bayan Kelly'nin şakası yoktur. O, korku filmlerindeki ejderhalar gibidir."

Holly bir kez daha parmaklarıyla ağzına fermuar çekti. Bunu görünce gülümseyen Candy Wilson biraz rahatladı. Gözleri bir süre küçük ve karanlık oturma odasında gezindikten sonra, "Ne çirkin, ne boktan bir yer, değil mi?" dedi. "Batı Yakası'nda güzel bir evimiz vardı. Öyle malikâne falan gibi değildi ama bu berbat yerden çok daha iyiydi. O puşt kocam arazi olmadan önce bana çaktırmadan o evi sattı. Ne derler bilirsin: Görmek istemeyenler kadar kör olan kimse yoktur. Keşke çocuklarımız olsaydı da onları o herifin üstüne salabilseydim."

Bill böyle bir durumda ne diyeceğini bilirdi ama Holly bilmiyordu. Bu nedenle not defterini çıkarıp konuya girdi. "Heath Holmes, Heisman'de hastabakıcı olarak çalışıyordu."

"Evet. Ona 'Yakışıklı Heath' derdik. Hem şaka hem ciddi olarak. Yani bir Chris Pine veya Tom Hiddleston gibi değildi ama yakışıklı sayılırdı. İyi adamdı. Herkes öyle düşünüyordu. Bu da bir adamın kalbinden neler geçtiğini hiç bilemeyeceğinin kanıtı. Ben bunu kendi puşt kocamla öğrendim ama o hiç değilse o küçük kızlara tecavüz edip onları parçalamadı. Gazetede onların fotoğraflarını gördün mü?"

"Evet." Aynı şekilde gülümseyen sarışın iki şirin kız. On iki ve on yaşlarında. Terry Maitland'ın kızlarıyla aynı yaştalar. Bağlantı gibi görünen şeylerden biri daha. Belki öyle değildi ama iki vakanın aslında tek vaka olduğu düşüncesi bir fısıltı halinde Holly'nin zihninde giderek kuvvetleniyordu. Birkaç benzer olgu daha ortaya çıkarsa, bu fısıltı haykırış haline gelecekti.

"Kim yapar böyle bir şeyi?" diye sordu Wilson ama bu, cevabını beklemediği bir soruydu. "Tabii ki bir canavar, başka kim olacak?"

"Onunla ne kadar süre birlikte çalıştınız, Bayan Wilson?"

"Bana Candy desene. Gelecek ayki masraflarımı karşılayan birine ön adımla hitap etme izni veririm. Onunla tam yedi yıl birlikte çalıştım ve şüphelenmek için en küçük bir nedenim bile olmadı."

"Gazetede, kızlar öldürüldüğü zaman onun izinli olduğu yazıyordu."

"Evet, buradan elli kilometre ötedeki Regis'e gitmişti. Annesine. Annesi de polislere oğlunun o zaman boyunca evde olduğunu söyledi." Wilson gözlerini yuvarladı.

"Gazetede sabıkası olduğu da yazılıydı."

"Evet ama önemli bir suç işlememişti; on yedi yaşındayken bir otomobil çalıp gezmiş." Sigarasına bakıp kaşlarını çattı. "Gazetenin bunu yazmaması gerekirdi; o sırada çocuk sayıldığı için bu kayıtların saklı kalması lazım. Zaten öyle olmasaydı, ordudaki eğitimine ve Walter Reed Hastanesi'nde beş yıl çalışmış olmasına rağmen Heisman'de işe alınmazdı."

"Onu çok iyi tanıyormuş gibi anlatıyorsunuz."

"Onu savunduğumu sanma. Evet, onunla birlikte içki içtik ama çıkmış falan değiliz. Birkaç arkadaş işten sonra Shamrock Pub'a giderdik; hâlâ biraz param varken ve sıra bana geldiğinde hesabı ödeyebildiğim zamanlar. O günler geçti artık, hayatım. Her neyse, eskiden grubumuza Unutkan Beşli derdik, sebebi de–"

"Sanırım anlıyorum," dedi Holly.

"Eminim anlıyorsundur. Alzheimer'la ilgili bütün fıkraları bilirdik. Çoğu zalimceydi ve hastalarımızın büyük bir kısmı da çok hoş insanlardır, ama onları bir nevi–"

"Bir ayağı çukurda mı görüyordunuz?"

"Evet, öyle. Bira ister misin Holly?"

"Evet, teşekkürler." Aslında pek bira sevmezdi ve Lexapro alırken içmemesi tavsiye edilirdi ama sohbeti sürdürmek istiyordu.

Wilson birkaç şişe Bud Light birası getirdi ve bir tanesini Holly'ye uzattı.

"Evet, o otomobil hırsızlığı hikâyesini biliyordum," dedi bir kez daha o harap koltuğa otururken. Koltuktan bezgin bir inleme sesi çıktı. "Hepimiz biliyorduk. Birkaç kadehten sonra insanların çenesi açılıyor. Ama bu onun nisanda yapmış olduğu şey gibi değil. Hâlâ inanamıyorum. Geçen Noel'i kutlarken bu adamı öpmüştüm." Wilson ya gerçekten ürperdi ya da ürpermiş gibi yaptı.

"Demek ki 23 Nisan'da izindeydi..."

"Herhalde öyledir. Ben sadece ilkbahar olduğunu biliyorum; alerjilerimin başlama zamanı." Bunu derken bir sigara daha yaktı. "Regis'e gideceğini, bir yıl önce ölen babası için annesiyle birlikte bir tören yapacaklarını söyledi. 'Anma töreni' demişti. Belki de gerçekten gitti, ama o Trotwood'lu kızları öldürmek için geri döndü. Bu konuda hiç tereddüt yok, çünkü onu gören insanlar var. Ayrıca benzincide benzin alırken güvenlik kamerasında görünüyor."

"Benzini ne için alıyordu?" diye sordu Holly. "Bir minibüs için mi?" Bu, tanığı yönlendirmekti, Bill olsa bu yöntemi onaylamazdı ama kadının yardımına ihtiyacı vardı.

"Bilmiyorum. Gazetede de bir şey yazılmadı. Herhalde kamyonetidir. Süslü püslü bir Tahoe'su vardı. Kızları o kamyonete tıkmış olabilir. Belki de ilaç verip uyutmuştur... onları... şey yapana kadar."

"Ööğğ!" dedi Holly. Kendini tutamadı.

Candy Wilson başını salladı. "Evet. Hayal bile etmek istemediğin ama elinde olmadan gözlerinin önüne getirdiğin bir şey. En azından benim için böyle. Onun DNA'sını da buldular ki, gazeteler bunu yazdığı için biliyorsundur."

"Evet."

"Ve ben o hafta onu görmüştüm, çünkü bir gün işe geldi. 'Buradan ayrı kalamıyorsun, değil mi?' dedim. Bir şey demeden yamuk bir gülümsemeyle baktı ve B kanadına doğru yürümeye devam etti. Daha önce onun bu şekilde gülümsediğini hiç görmemiştim. Bahse girerim, o sırada hâlâ tırnaklarının arasında

çocukların kanı vardı. Belki de çükünde ve taşaklarında da. Tanrım, bunu düşünürken bile tüylerim diken diken oluyor!"

Holly'nin de tüyleri diken diken olmuştu ama belli etmedi; birasından bir yudum alıp bunun hangi güne rastladığını sordu.

"Gününü tam olarak söyleyemem ama o kızlar kaybolduktan sonraydı. Aa, dur. Sana tam gününü söyleyebilirim çünkü aynı gün kuaförde randevum vardı. Saçımı boyatmak için. O günden beri senin de gördüğün gibi hiç kuaföre gitmedim. Dur bir dakika."

Odanın bir köşesindeki masaya gidip bir randevu defteri çıkardı ve sayfaları çevirdi. "İşte burada. Debbie's Hairport. 26 Nisan."

Holly bunu not etti ve yanına bir ünlem işareti ekledi. Bu, Terry'nin babasını ziyaret ettiği gündü. O ve ailesi ertesi gün uçakla evlerine dönmüştü.

"Peter Maitland, Bay Holmes'ü tanıyor muydu?"

Wilson güldü. "Peter Maitland'ın kimseyi tanıdığı yok, hayatım. Geçen yıl, hatta bu yılın başlarında bile zihninin açık olduğu günler vardı, hatta kendi başına kafeye gidip çikolata bile istemişti. İnsanlar en çok sevdiği şeyleri hatırlıyor. Ama artık sadece oturduğu yerde boş boş bakıyor. Eğer bu illet başıma gelecek olursa, beyin hücrelerim hâlâ hapların ne işe yaradığını hatırlarken bir avuç hap yutup ölürüm. Bazı hastabakıcılar yer değiştirir, ama Heath daha ziyade B kanadındaki tek numaralı odalara bakardı. Oradaki bazı hastaların onu tanıdığını söylüyordu. Peter Maitland da B-5'teydi."

"Onu gördüğün gün Maitland'ı ziyaret etmiş miydi?"

"Öyle olmalı. Gazetede yer almayan ama eğer yargı önüne çıksaydı Heath'in duruşmasında çok önemli rol oynayacağı kesin olan bir şey biliyorum."

"Nedir o Candy? Söylesene."

"Polisler cinayetten sonra onun Hafıza Ünitesinde bulunduğunu öğrendiği zaman B kanadındaki bütün odaları araştırdılar,

özellikle de Maitland'ınkini; çünkü Cam Melinsky, Heath'i oradan çıkarken gördüğünü söylemişti. Cam kat görevlisidir. Heath'i fark etmesinin nedeni o sırada koridoru paspaslarken Heath'in kayıp kıçüstü düşmesi."

"Bundan emin misin Candy?"

"Evet, ve asıl önemli şey şu: Hemşireler arasında en iyi arkadaşım olan Penny Prudhomme, polislerden birinin, B-5'i aradıktan sonra yaptığı telefon konuşmasını işitmiş. Adam odada saç bulduklarını ve bu saçın sarı olduğunu söylüyormuş. Ne dersin bu işe?"

"Herhalde o saçta DNA testi yapmışlardır, Howard kardeşlere ait mi diye."

"Tabii ki yaptılar."

"Ama sonuçları kamuya açıklanmadı, değil mi?" diye sordu Holly.

"Evet, açıklanmadı. Ama polislerin Bayan Holmes'ün bodrumunda ne bulduklarını biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Bu ayrıntı kamuya açıklanmıştı ve bunu öğrenmek o kızların anne babasının kalbine hançer gibi saplanmış olmalıydı. Birisi ağzından laf kaçırmış, gazete de bunu yayınlamıştı. Muhtemelen televizyon haberlerinde de yer almıştı.

"Tecavüzcü katillerin çoğu, kurbanlarından bir ganimet alır," dedi Candy bilmiş bir ifadeyle. "Bunu *Forensic Files* ve *Dateline* belgesellerinden biliyorum. Bu sapıkların ortak davranışıymış."

"Oysa Heath Holmes sana hiçbir zaman sapık gibi görünmemişti."

"Bunu çok iyi gizliyorlar," dedi Candy.

"Ama bu suçu gizlemek için bir çaba göstermemiş, değil mi? Onu gören insanlar var, hatta güvenlik kamerasında da görüntülenmiş."

"E, n'olmuş? Herif delirmiş, deliler de hiçbir şeyi kafaya takmazlar."

Eminim, Dedektif Anderson ve Flint County Bölge Savcısı da Terry Maitland için aynı şeyi söylemiştir, diye düşündü Holly. *Ama bazı seri katillerin yıllar boyu yakayı ele vermediği de oluyor. Örneğin Ted Bundy, John Wayne Gacy.*

Holly ayağa kalktı. "Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

"Bana teşekkürünü Bayan Kelly'nin seninle konuştuğumu öğrenmemesini sağlayarak göster."

"Endişen olmasın."

Holly tam kapıdan çıkmak üzereyken Candy, "Heath'in annesine ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Oğlu hapishanede intihar ettikten sonra?"

Holly bekledi. "Hayır."

"Bir ay sonraydı. Sanırım, soruşturmanda o safhaya henüz gelmedin. Kadın kendini astı; ama bir hapishane hücresinde değil, evinin bodrumunda."

"Vay canına! Not falan bırakmış mı?"

"Bilmiyorum," dedi Candy, "ama polisler o kanlı külotları o bodrumda bulmuştu. Eğer tek oğlun böyle bir şey yapmışsa, neden not bırakasın ki?"

9

Holly bir sonraki adımının ne olacağından emin değilse, hemen her zaman bir International House of Pancakes (IHOP) ya da bir Denny's restoranını arardı. Her iki tesiste de gün boyu kahvaltı servisi yapılır, insan ikide bir şarap listesi getiren yapışkan garsonlarla uğraşmak zorunda kalmazdı. Oteline yakın bir yerde bir IHOP restoranı buldu.

Köşedeki bir masaya oturup pankek, omlet ve kek sipariş etti. Yemeğinin gelmesini beklerken dizüstü bilgisayarını açıp Ralph Anderson'ın telefon numarasını aradı. Tabii ki bulamadı; emniyet görevlilerinin telefon numaraları gizli olurdu. Holly

buna rağmen o numarayı bulabilirdi – Bill ona bütün hileleri öğretmişti. Onunla mutlaka konuşmak istiyordu, eksik yapboz parçalarını bulmakta birbirlerine yardımcı olacaklarına emindi.

Yüksek sesle düşündüğü için garson kadın, "Ne dedin hayatım?" diye sordu.

"Ne kadar acıkmış olduğumu söylüyordum," dedi Holly.

"Umarım öylesindir, çünkü bayağı çok şey getirttin." Kadın tabakları masaya koydu. "Ama biraz daha iyi beslensen iyi edersin. Kusura bakma ama çok sıskasın."

"İkide bir bana bunu söyleyen bir arkadaşım vardı," dedi Holly ve bir an ağlayacak gibi oldu. Bunun nedeni, *Arkadaşım vardı,* sözüydü. Herhalde zaman bütün yaraları iyileştirirdi, ama belli ki bazı yaraların iyileşmesi çok uzun sürüyordu. Ve *var* ile *vardı* arasındaki fark kapanmayacak bir yarık gibiydi.

Holly yemeğini yavaş yavaş yedi. Her şey çok lezzetliydi ve hiç acele etmeden yemek çok güzeldi.

Önündekileri bitirdiğinde gönülsüzce bir karar verdi. Pelley'ye haber vermeden Dedektif Anderson'ı aramak işten kovulmasına neden olabilirdi; oysa bu vakada daha derine inmek istiyordu. Ama daha önemlisi, doğrudan onu araması hiç etik olmazdı.

Garson kadın tekrar gelip biraz daha kahve isteyip istemediğini sordu. İstedi. Starbucks'ta bedava kahve ikramı yoktu. IHOP'un kahvesi harika sayılmazdı ama yine de yeterince iyiydi. *Tıpkı benim gibi,* diye düşündü Holly. Psikanalisti, gün içinde yapacağı iç hesaplaşmaların çok önemli olduğunu söylemişti. *Bir Sherlock Holmes olmayabilirim ama yeterince iyiyim ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bay Pelley bana çatabilir, bundan hiç hoşlanmam, ama gerekirse ben de ona karşılık veririm. İçimdeki Bill Hodges'a uyacağım.*

Numarayı tuşlarken bunları düşünüyordu. Pelley telefonu açınca Holly, "Frank Peterson'ı Terry Maitland öldürmedi," dedi.

"Ne? Doğru mu duydum?"

"Evet. Burada, Dayton'da çok ilginç şeyler öğrendim Bay Pelley, ama raporumu hazırlamadan önce Dedektif Anderson'la konuşmam lazım. Buna bir itirazınız var mı?"

Pelley korktuğu gibi bir tepki göstermedi. "Bunun için Howie Gold'la konuşmam gerekecek ve onun da Marcy'nin onayını alması lazım. Ama sanırım ikisinin de bir itirazı olmayacaktır."

Holly biraz rahatlayıp kahvesinden bir yudum aldı. "Çok iyi. Lütfen bir an önce onların onayını alın ve bana dedektifin numarasını bulun. Onunla bu gece konuşmak istiyorum."

"Ama niçin? Ne öğrendiniz orada?"

"Ben size bir soru sorayım: Terry Maitland'ın babasını son ziyaret edişi sırasında Heisman Hafıza Ünitesi'nde sıra dışı bir şey olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Ne gibi sıra dışı bir şey?"

Holly ona tanığından söz etmedi. "Herhangi bir şey. Belki biliyorsunuzdur. Mesela Terry tekrar otele döndüğünde karısına bir şey söylemiş mi? Bunun gibi bir şey?"

"Hayır... Ama Terry'nin Hafıza Ünitesinden çıkarken bir hastabakıcıya çarpmasını kastetmiyorsan tabii. Zemin ıslak olduğu için hastabakıcı yere düşmüş, ama tesadüfi bir kazaymış. İkisi de yaralanmış falan değil."

Holly telefonu parmaklarını acıtacak kadar sıktı. "Daha önce bundan hiç söz etmemiştiniz."

"Önemli olduğunu düşünmedim."

"İşte bu nedenle Dedektif Anderson'la konuşmam lazım. Eksik parçalar var. Siz şimdi bana bir tanesini verdiniz. Onda daha fazlası olabilir. Ayrıca o benim bulamayacağım şeyleri de bulabilir."

"Maitland'ın kazayla o hastabakıcıya çarpmasının bununla bir ilgisi var mı? Varsa nedir?"

"Bırakın önce Dedektif Anderson'la konuşayım. *Lütfen!*"

Uzun bir sessizlikten sonra Pelley, "Onlarla konuşurum," dedi.

Holly telefonu cebine sokarken garson kadın hesabı getirdi. "Çok ciddi bir konuşma gibiydi."

Holly ona gülümsedi. "İyi servis için teşekkür ederim."

Kadın gitti. Hesap on sekiz dolar, yirmi sentti. Holly tabağın altına beş dolar bahşiş sıkıştırdı. Bu tavsiye edilen miktardan bayağı fazlaydı ama Holly çok heyecanlanmıştı.

10

Odasına adımını attığı anda cep telefonu çaldı. Ekranında BİLİNMEYEN NUMARA belirdi. "Alo? Ben Holly Gibney, kimle görüşüyorum?"

"Ben Ralph Anderson. Numaranızı Alec Pelley verdi, Bayan Gibney ve yaptığınız işi söyledi. Size ilk sorum, ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

"Evet." Holly yıllardır terapi görmesine rağmen son derece kuşkucu, çoğunlukla da endişeli bir insandı ama şimdi kendinden son derece emindi.

"Pekâlâ, bilip bilmediğinizi anlamamın bir yolu yok, değil mi?"

"Evet," dedi Holly. "En azından şu an için."

"Alec, ona Frank Peterson'ı Terry Maitland'ın öldürmediğini söylediğinizi bildirdi. Bundan çok emin olduğunuzu söyledi. Siz Dayton'dayken ve Peterson cinayeti burada, Flint City'de işlenmişken nasıl böyle bir şey iddia edebildiğinizi bilmek isterim."

"Çünkü Maitland buradayken, aynı zamanda benzer bir cinayet işlendi. Bu defa bir oğlan çocuğu değil, iki küçük kız. Aynı tarzda: tecavüz ve cesedi parçalama. Polisin tutukladığı adam o sırada elli kilometre ötedeki annesinin yanında olduğunu iddia etti, ama kızların öldürüldüğü yer olan Trotwood'da da görülmüş. Güvenlik kamerasında görüntüsü var. Bu vaka size tanıdık geldi mi?"

"Tanıdık geldi ama şaşırtmadı. Çoğu katil yakalandıktan sonra suçun işlendiği saatlerde başka yerde bulunduğunu ispatlamaya çalışır. Kefalet dolandırıcılarını yakalama işinde buna siz de şahit olmuşsunuzdur, Bayan Gibney. Alec bana şirketinizin faaliyetlerini anlattı."

"Bu adam Heisman Hafıza Ünitesi'nde bir hastabakıcıydı ve izinde olması gerekirken, Bay Maitland'ın babasını ziyaret ettiği hafta bir kere orada bulunmuş. Bay Maitland'ın son ziyaretinde –yani 26 Nisan'da– bu iki katil zanlısı çarpışmış. Yani fiziksel olarak çarpışmışlar."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye sordu Anderson.

"Hayır. Finders Keepers'taki eski ortağım buna *Hadi be!* durumu derdi. İlginizi çekebildim mi?"

"Pelley size bu hastabakıcının düşerken Maitland'ın bileğini çizdiğini söyledi mi? Tutunmak için ona doğru uzanıp bileğinde küçük bir kesiğe neden olmuş."

Holly sessizdi. Çantasına tıktığı filmi düşünüyordu. Kendini kutlama huyu yoktu –tam tersi– ama şu anda kendini bir dâhi gibi hissediyordu. Maitland vakasında olağanın çok dışında bir şey olduğundan şüphe etmiş miydi? Evet. Bunun nedeni de canavar Brady Hartsfield'le olan ilişkisiydi. Böyle bir şey insanın bakış açısını çok genişletiyordu.

"Ve tek kesik de o değildi." Anderson kendi kendine konuşur gibiydi. "Bir kesik daha vardı. Ama burada olmuştu. Frank Peterson'ın öldürüldüğü yerde."

İşte eksik parçalardan biri daha.

"Söylesenize dedektif. Lütfen bana anlatın."

"Bence... Ama telefonda olmaz. Buraya gelebilir misiniz? Oturup konuşmamız gerekiyor. Siz, ben, Alec Pelley, Howie Gold ve bu vaka üstünde çalışmakta olan bir Eyalet Emniyeti dedektifi. Ve belki Marcy. Onun da bulunması lazım."

"Bence çok iyi bir fikir ama önce müşterim olan Alec Pelley'yle konuşmam gerekir."

"Onun yerine Howie Gold'la konuşun. Size numarasını vereyim."

"Protokol gereği–"

"Howie, Alec'in işverenidir, dolayısıyla protokol sorun değil."

Holly bunu düşündü. "Dayton Emniyeti ve Montgomery County Bölge Savcısıyla temas kurabilir misiniz? Howard kardeşlerin katledilmesi ve Heath Holmes'le –o hastabakıcının adı– ilgili bilmek istediğim her şeyi öğrenemiyorum, ama sanırım siz öğrenebilirsiniz."

"Bu adamın duruşması hâlâ sürüyor mu? Eğer öyleyse bilgi vermek istemeyeceklerdir."

"Bay Holmes öldü. Tıpkı Terry Maitland gibi."

"Tanrım," diye mırıldandı Anderson. "Bu iş gittikçe tuhaflaşıyor."

"Evet," dedi Holly.

"Tuhaflaşıp duruyor," dedi Anderson bir daha. "Kavundaki kurtçuklar."

"Anlayamadım."

"Önemli değil. Bay Gold'u arayın, tamam mı?"

"Ben hâlâ önce Bay Pelley'yi aramamın daha iyi olacağını düşünüyorum. Emin olmak için."

"Nasıl isterseniz. Ve Bayan Gibney... Galiba işinizin ehlisiniz."

Bu sözler Holly'yi gülümsetti.

11

Holly, Bay Pelley'den onay aldıktan sonra hemen Howie Gold'u aradı; ucuz otel halısında volta atıyor, ikide bir nabzını ölçmek için Fitbit'ine bakıyordu. Evet, Bay Gold onun Flint City'ye gelmesinin iyi bir fikir olduğunu söyledi, uçak biletini ekonomi

sınıfı almak zorunda değildi. "Birinci sınıf olsun," dedi. "Bacaklarını uzatabilirsin."

"Peki," dedi Holly. Çok heyecanlanmıştı. "Öyle yaparım."

"Terry'nin Frank Peterson'ı öldürdüğüne gerçekten inanmıyor musun?"

"Heath Holmes'ün o iki kızı öldürdüğüne inanmadığım kadar," dedi Holly. "Bence cinayetleri başka birisi işledi. Bence bir yabancıydı."

ZİYARETLER

25 Temmuz

1

Flint City Emniyet Müdürlüğü dedektifi Jack Hoskins o çarşamba gecesi saat ikide üç sorunla uyandı: Fena halde akşamdan kalmaydı, güneşte fazla yanmıştı ve sıçması gerekiyordu. *Los Trees Molinos'ta yememin bedeli,* diye düşündü... ama gerçekten orada mı yemişti? Öyle olduğunu sanıyordu –domuz etiyle yapılmış *enchilada* ve o baharatlı peynir– ama emin değildi. Pekâlâ Hacienda da olabilirdi. Dün gece çok bulanıktı.

Votkayı azaltmam gerekecek. Tatil bitti.

Evet, bir an önce bunu yapmalıydı. Çünkü çalıştığı o boktan yerde görevde olan sadece bir tane dedektif vardı. Bazen hayat çok bunaltıcı oluyordu. Hatta çok sık.

Yataktan çıktı, ayakları yere basınca başındaki ağrıyla sarsıldı, eliyle ensesini ovuşturdu. Külotunu çıkarıp gazetelikteki gazeteyi aldı ve tuvalete gitti. Klozete oturdu ve Meksika yemeği (hiç ders almayacak mıydı?) yedikten sonra –her defasında– altı saat içinde gelen o yarı sıvı fışkırmayı beklerken *Call* gazetesinin çizgi roman sayfasını açtı. Yerel gazetede ilgisini çeken tek şey buydu.

Get Fuzzy çizgi romanındaki diyaloglara bakarken duş perdesinin ardından gelen bir ses işitti. Başını kaldırıp bakınca, perdenin ardında bir gölge gördü. Kalbi yerinden fırlayıp ağzına geldi. Banyo küvetinde birisi duruyordu. Evine gizlice giren bu kişi

kafayı bulmuş uyuşturucu bağımlısı bir hırsız olamazdı. Hayır. Bu kişi Canning Township'teki o lanet samanlıkta arkasında duran kişiydi. Bundan hiç şüphesi yoktu. O karşılaşma (buna karşılaşma denebilirse) bir türlü aklından çıkmamıştı ve neredeyse hep bu ânı... onun *dönüşünü* beklemişti.

Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun. O samanlıkta birini gördüğünü sandın ama fenerini doğrulttuğunda orada gördüğün şey sadece eskimiş çiftlik malzemeleriydi. Şimdi de küvetinde birisinin olduğunu sanıyorsun, oysa adamın başı sandığın şey aslında duş başlığı, kolu sandığın şey de uzun saplı sırt fırçasıydı. Duyduğun o tıkırtı da ya bir hava cereyanıydı ya da kafanda yarattığın bir şey.

Gözlerini kapadı. Tekrar açtı ve plastik çiçek desenli duş perdesine baktı. Artık tamamen uyanmış olduğu için gerçek bir kez daha ortaya çıktı. Oradaki sadece duş başlığı ve sırt fırçasının uzun sapıydı. Ne ahmaktı be! Akşamdan kalma bir ahmak. En kötüsünden...

Duş perdesi yine hışırdadı. Bunun nedeni, sırt fırçası sapı olduğuna inanmak istediği şeyde parmakların belirmesi ve plastik perdeye dokunmak için uzanmasıydı. Duş başlığı dönüp o yarı saydam perdeden ona bakıyordu. Gazete, Hoskins'in pelteleşmiş parmaklarından kayıp yere düştü. Başı zonkluyordu. Ensesi fena halde yanıyordu. Bağırsakları gevşedi ve banyo Jack'in son yemeği olduğuna inandığı bir kokuyla doldu. O el perdenin kenarına doğru uzanıyordu; birkaç saniye sonra perdeyi çekecek ve Jack artık en kötü kâbusunu tatlı bir rüya sayacağı korkunç bir şeyle karşılaşacaktı.

Perdenin kenarına bir el yaklaştı, ama bunu çekeceği yerde parmaklar sadece kenarından tuttu. O parmakların üstünde dövmeyle yazılmış bir kelime vardı: CANT.*

"Jack."

Jack karşılık veremedi. Klozetin üstüne çırılçıplak oturmuş, bokunun son parçası hâlâ deliğe damlarken kalbi göğsünden fır-

* *CAN'T:* Yapamazsın. *-çn.*

layacakmış gibi hissediyordu. Orada ölecek, yerde yatarken son göreceği şey de *Flint City Call*'un çizgi roman sayfası olacaktı.

"Ensende hissettiğin şey güneş yanığı değil, Jack."

Bayılmak istiyordu. Klozetten yere devrilmek, mermer zemine başını çarpıp beyin sarsıntısı pahasına kendinden geçmek istiyordu. Hiç değilse böyle bir ânı yaşamazdı. Fakat hem bilinçlilik hali devam ediyordu hem de küvetteki gölge figür –ve perdeyi tutan parmaklar– hâlâ oradaydı. Soluk mavi renklerle CANT yazılı parmaklar...

"Ensene dokun, Jack. Eğer perdeyi açıp sana kendimi göstermemi istemiyorsan hemen dediğimi yap."

Hoskins elini kaldırıp ensesine bastırdı. O anda şakaklarından omuzlarına doğru inen müthiş bir sancı hissetti. Eline baktı: Kan içindeydi.

"Kansersin," dedi duş perdesinin ardındaki figür. "Lenf bezlerinde, boğazında ve sinüslerinde kanser var. Ve gözlerinde, Jack. Yakında bunu görebileceksin; küçük habis kanser hücreleri gri noktalar halinde gözlerinin önünde yüzecek. Nasıl kanser olduğunu biliyor musun?"

Tabii ki biliyordu. Canning Township'te bu yaratık ona dokunduğu zaman... Onu *okşadığı* zaman...

"Sana kanseri ben verdim. Ama geri alabilirim. Geri almamı ister misin?"

"Evet," dedi Jack. Ağlamaya başladı. "Lütfen geri al. *Lütfen!*"

"Senden bir şey istesem yapar mısın?"

"Evet."

"Hiç tereddüt etmeden mi?"

"Evet!"

"Sana inanıyorum. İnanmamam için de bana herhangi bir neden vermeyeceksin, değil mi?"

"Vermem!"

"Güzel. Şimdi temizlen artık. Fena kokuyorsun."

CANT yazılı el geri çekildi ama duş perdesinin ardındaki figür hâlâ ona bakıyordu. Bu bir insan değildi. Hiçbir insan bu kadar korkunç olamazdı. Hoskins tuvalet kâğıdına uzanırken klozetin kenarından kaydı ve dünya aynı anda hem kararmaya hem de küçülmeye başladı. Yere düştü ama hiçbir acı duymadı. Daha yere çarpmadan bayılmıştı.

2

Jeannie Anderson her zamanki gibi sabahın erken saatlerinde mesanesi dolduğu için saat dörtte uyandı. Aslında kendi tuvaletlerini kullanırdı ama Terry Maitland vurulduğundan beri Ralph iyi uyuyamıyordu. Yataktan kalkıp koridorun sonuna, Derek'in odasının yanındaki tuvalete gitti. İşini bitirdikten sonra sifonu çekmemeye karar verdi; bu ses bile kocasını uyandırabilirdi. Sabaha kadar beleyebilirdi.

Tuvaletten çıkarken, *Tanrım, iki saatçik daha,* dedi içinden. *Tek isteğim, iki saat daha uyuyabilm–*

Koridorun ortasına geldiğinde durdu. Yatak odasından çıkarken alt kat karanlıktı, değil mi? O sırada tam uyanık sayılmazdı belki ama ışık açık olsaydı mutlaka fark ederdi.

Emin misin?

Hayır, yüzde yüz emin değildi ama şimdi aşağıda bir ışık yanıyordu. Beyaz, hafif bir ışık. Ocağın üstündeki lamba.

Merdivene gidip yukarıdan aşağıya, o ışığa bakarken alnı kırıştı. Yatmadan önce hırsız alarmını kurmuşlar mıydı? Evet. Yatmadan önce bu işi yapmak değişmez kurallarıydı. Alarmı kendisi kurmuş, Ralph da yukarıya çıkmadan önce bunu kontrol etmişti. İkisinden biri mutlaka alarmı kurardı; ama Terry Maitland'ın ölümünden beri Ralph, tıpkı uyku dengesinin bozulması gibi, bunu iki kez kontrol eder olmuştu.

Bir an Ralph'ı uyandırmayı düşündüyse de vazgeçti. Kocasının uyumaya ihtiyacı vardı. Ralph'ın tabancasını almayı dü-

şündü, silah gardırobun en üst rafındaydı, ama gardırop kapısı çok gıcırdıyordu, mutlaka Ralph'ı uyandırırdı. Paranoyak mı oluyordu ne? Muhtemelen o ışık tuvalete giderken de açıktı, o fark etmemişti. Belki de bir arıza sonucu kendiliğinden yanmıştı. Jeannie sessizce merdivenden inerken, gıcırdayan basamaklara basmamak için özen gösterdi.

Mutfak kapısına yaklaşıp kapı aralığından içeriyi gözetledi; böyle yapınca kendini aptal gibi hissetti. Derin bir nefes alıp verdi. Mutfak boştu. Ocağın üstündeki lambayı söndürmek için içeri girecekken durdu. Mutfak masasının etrafında dört sandalye olması gerekirdi; üçü onlar içindi, biri de misafir sandalyesiydi. Ama şimdi orada sadece üç tane vardı.

"Kıpırdama," dedi birisi. "Kıpırdarsan seni öldürürüm. Bağırırsan öldürürüm."

Jeannie durdu; nabzı fırlamış, ensesindeki tüyler kabarmıştı. Buraya gelmeden önce tuvalete gitmeseydi, şimdi idrarı bacaklarının arasından akıp yerde bir gölet oluştururdu. Evine giren adam, oturma odasında, misafir sandalyesinde oturuyordu. Jeannie kapı kemerinden onun sadece dizlerinden aşağısını görebiliyordu. Rengi solmuş bir blucin ve mokasen giymişti; çorapsızdı. Ayak bilekleri muhtemelen sedef hastalığı nedeniyle kırmızı lekelerle kaplıydı. Üst gövdesi belirsiz bir siluet halindeydi. Jeannie'nin görebildiği kadarıyla omuzları genişti ama biraz da çöküktü; sanki yorgunluktan değil de ağırlık çalışarak geliştirdiği kaslarını dik tutamadığı için böyleydi. Böyle bir anda insanın bunları görebilmesi ne tuhaftı. Korkuyla donup kalan beyni her zamanki ayırt edebilme yeteneğini kaybetmişti, her şey önyargısız bir şekilde aklından geçiyordu. Frank Peterson'ı öldüren kişiydi bu. Vahşi bir hayvan gibi onu ısırmış, bir ağaç dalıyla ona tecavüz etmişti. Bu adam şimdi onun evindeydi ve Jeannie altında kısacık pijaması ve göğüs uçları otomobil farları gibi görünür halde onun karşısında duruyordu.

"Dinle beni," dedi adam. "Dinliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Jeannie ama bayılmak üzereydi, adamın söyleyeceği şeyi duymadan bayılacağından korktu. Böyle olursa, adam onu öldürürdü. Sonra belki çekip gider, belki de üst kata çıkıp Ralph'ı öldürürdü. Ralph daha tam uyanamadan ölmüş olurdu.

Ve Derek kamptan döndüğünde annesiz ve babasız kalacaktı.

Hayır. Hayır. Hayır.

"N-Ne istiyorsun?"

"Kocana, burada, Flint City'deki işinin bittiğini söyle. Durması gerektiğini söyle. Eğer bunu yaparsa, her şeyin normale döneceğini söyle. Eğer dediğimi yapmazsa, onu öldüreceğimi söyle. Hepsini öldüreceğim."

Oturma odasındaki gölgelerin arasından eli göründü. Büyük bir eldi bu. Adam elini yumruk yaptı.

"Parmaklarımda ne yazıyor? Oku bana."

Jeannie soluk mavi harflere baktı. Konuşmak istedi ama konuşamadı. Dili damağına yapışmış işlevsiz bir et parçası gibiydi.

Adam öne uzandı. Jeannie onun geniş alnının altındaki gözlerini gördü. Diken gibi, kısa siyah saçları vardı. Kapkara gözleri sadece onu değil, yüreğini ve aklından geçenleri araştırır gibi bakıyordu.

"MUST* yazıyor," dedi adam. "Bunu görüyorsun, değil mi?"

"E-e-e–"

"Yapman gereken şey, ona durmasını söylemek." Siyah keçisakalı... kıpırdayan kırmızı dudaklar. "O veya onlardan biri beni bulmaya çalışırsa, hepsini öldürüp bağırsaklarını akbabalara yedireceğimi söyle. Beni anlıyor musun?"

Evet, demek istedi Jeannie ama dili hareket etmiyordu. Dizleri de bükülmek üzereydi. Düşüşünü hafifletmek için kollarını öne doğru uzattı ama bunu başarıp başaramadığını bilemedi, çünkü yere düşmeden önce adam karanlığın içinde kaybolmuştu.

---

* *MUST:* Yapmalısın. *–çn.*

3

Jack parlak yaz güneşi pencereden içeriye sızarken saat yedide uyandı. Dışarıda kuşlar cıvıldıyordu. Yatakta doğrulup etrafına bakınırken geçen gecenin votkasından başının zonkladığını fark etti.

Hızla yataktan çıkıp komodin çekmecesini açtı ve evde olası ters bir durum için sakladığı .38'lik Pathfinder tabancasını çıkardı. Namlusu tavana çevrili halde tabancayı sağ yanağına dayayıp odanın karşı ucuna yürüdü. Açık olan kapıya geldiğinde sırtını duvara dayayıp durdu. Dışarıya sızan koku tanıdık geldi; dün geceki domuz etli *enchilada* macerasının sonucuydu. Bunu çıkarmak için yataktan kalkmıştı; hiç değilse bu kadarı rüya değildi.

"Orada kimse var mı? Cevap ver. Silahlıyım ve ateş edeceğim."

Hiç ses yoktu. Jack derin bir nefes alıp eğildi ve tabancasının namlusuyla banyonun içini taradı. Klozet kapağı açıktı. Yerde çizgi roman sayfası açık haldeki gazeteyi gördü. Çiçek desenli duş perdesi kapalı olan küveti gördü. Perdenin ardındaki figürleri gördü ama bunlar duş başlığı ve sırt fırçasının sapıydı.

Emin misin?

Cesaretini kaybetmeden önce öne doğru bir adım attı, banyo paspasında ayağı kayınca kıçüstü düşmemek için banyo perdesine tutundu. Perde halkalarından sökülüp yüzüne düştü. Jack bir çığlık atarak perdeyi itti ve tabancasını boş olan küvete doğrulttu. Kimse yoktu. Umacı falan da yoktu. Küvetin zeminine baktı. Burayı temiz tuttuğu söylenemezdi; eğer birisi buraya girdiyse mutlaka ayak izi bırakırdı. Oysa kurumuş sabun ve şampuan artıklarıyla kaplı zeminde hiçbir iz yoktu. Demek ki hepsi rüyaydı. Çok canlı bir rüya.

Yine de banyo penceresini ve dışarıya açılan üç pencereyi kontrol etti. Hepsi kapalıydı.

Pekâlâ. Artık rahatlama zamanı gelmişti. Ya da hemen hemen. Bir kez daha bakmak için banyoya gitti, bu defa havlu do-

labını (hiçbir şey yoktu) kontrol etti, ayağının ucuyla yerdeki duş perdesini yana çekti. Bu adi şeyi yenileme zamanı gelmişti. Bugün bir ara Home Depot mağazasına gidecekti.

Farkında olmadan elini ensesine götürdü, parmaklarının temas ettiği anda keskin bir acı duydu. Lavaboya gidip yan döndü ama omzunun üzerinden ensesini görmeye çalışmak sonuçsuz bir çabaydı. Lavabonun hemen altındaki çekmeceyi açtı; burada tıraş malzemeleri, taraklar, bir yara bandı ve tarihöncesi mağlardan kalma bir diş macunu vardı. Tıpkı o duş perdesi gibi bu da eski karısı Greta Devri yadigârıydı.

En alt çekmecede aradığı şeyi buldu: sapı kırık bir ayna. Üstündeki tozu sildi, kıçı lavabonun kenarına dayanana kadar yaklaşıp aynayı kaldırdı. Ensesi ateş kırmızısıydı ve inci gibi küçük kabarcıklar görünüyordu. Tatildeyken onca güneş koruyucusu sürdüğü halde bu nasıl oluşmuştu? Başka hiçbir yerde de güneşe maruz kalmamıştı.

O güneş yanığı değil, Jack.

Hoskins ağlar gibi bir ses çıkardı. Bu sabah bu küvette birisinin olması imkânsızdı, parmaklarında dövmeyle CANT yazan bir umacı yoktu –kesinlikle olamazdı– ama kesin olan bir şey vardı: Cilt kanseri bütün ailesinde görülmüştü. Annesi ve dayılarından biri bundan ölmüştü. Kızıl saçlılara özgü bir şey, demişti babası; daha sonra bir kolundan ve iki baldırından et benleri alınmış, ensesinde bazal hücreli karsinom çıkmıştı.

Jack, Jim amcasının yanağında devamlı büyüyen kocaman, siyah bir et beni olduğunu hatırlıyordu; annesinin göğsünden başlayıp sol koluna doğru ilerleyen açık yaraları hatırlıyordu. İnsanın derisi vücudunun en geniş organıydı ve bir kez bozuldu mu, sonuçları hiç güzel olmazdı.

Onu geri almamı ister misin? diye sormuştu perdenin ardındaki adam.

"Bu bir rüyaydı," dedi Hoskins. "Canning'de beni korkutan bir şey oldu ve dün gece çok fazla bozuk Meksika yemeği yedim, bu yüzden bir kâbus gördüm. Hepsi buydu işte. Hikâyenin sonu."

Böyle dese de, herhangi bir kitle var mı diye eliyle koltuk altlarını, çenesinin altını ve burnunun içini yoklamadan edemedi. Hiçbir şey yoktu. Sadece ensesi güneşte fena yanmıştı. Ama başka hiçbir yerinde güneş yanığı yoktu. Sadece o sızlayan kısım. Kanadığı falan da yoktu –ki bu da o sabahki karşılaşmanın kötü bir rüya olduğunu kanıtlıyordu– ama şimdiden su toplamış ve kabarcıklar birikmişti. Bir doktora görünse iyi ederdi ve bunu yapacaktı... kendiliğinden iyileşmesi için birkaç gün bekledikten sonra.

Senden bir şey istesem yapar mısın? Hiç tereddüt etmeden?

Kimse tereddüt etmez, diye düşündü Jack aynada ensesine bakarak. Eğer alternatifi kanserin seni diri diri yemesiyse, kimse tereddüt etmez.

4

Jeannie uyandığında gözleri tavana çevriliydi. İlk başta ağzında neden paniğe özgü o bakır tadının olduğunu, neden korunmak ister gibi ellerini kaldırdığını anlayamadı. Sonra yatağın boş olan diğer yarısını görüp Ralph'ın duşta çıkardığı sesleri duyunca, rüya gördüğünü anladı. *Hayatımda gördüğüm en canlı kâbustu, ama o kadardı işte.*

Ne var ki, kendini pek de rahatlamış hissetmedi, çünkü buna inanmıyordu. En kötü rüyalar bile uyandıktan sonra silikleşmeye başlardı ama bu öyle değildi. Alt kattaki ışığı gördüğünü, oturma odasında oturan adamı ve onun soluk harflerle MUST yazılı dövmesini göstermek için elini yumruk yapışını hatırlıyordu.

Yapman gereken şey, ona durmasını söylemek.

Yataktan kalkıp odadan çıktı. Mutfakta, ocağın üstündeki lamba kapalıydı ve masanın etrafındaki dört sandalye de yerli yerindeydi. Bunlar yeterli olmalıydı.

Ama yetmiyordu.

5

Ralph bir eliyle gömleğini pantolonuna sokup diğer eliyle spor ayakkabılarını tutarak aşağıya indiğinde karısını mutfak masasında otururken buldu. Önünde sabah kahvesi, meyve suyu veya kahvaltı gevreği yoktu. "İyi misin?" diye sordu ona.

"Hayır. Dün gece burada bir adam vardı."

Ralph gömleğini pantolona sokmayı bıraktı. Ayakkabıları elinden düştü. *"Ne dedin?"*

"Bir adam. Frank Peterson'ı öldüren adam."

Ralph o anda uyku mahmurluğundan sıyrılıp, "Ne zaman?" diye sordu. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Dün gece. Şimdi burada yok ama sana bir mesajı var. Otursana."

Ralph oturdu, Jeannie ona olanları anlatırken tek kelime etmeden, karısına dikkatle bakarak dinledi. Gözlerinde gördüğü şey, karısının bu anlattıklarına yüzde yüz inandığını belli ediyordu. Jeannie sözlerini bitirdikten sonra Ralph kalkıp arka kapının yanındaki alarm panelini kontrol etti.

"Alarm kurulu, Jeannie. Kapı da kilitli."

"Kurulu olduğunu biliyorum. Ve bütün kapılar kilitli. Kontrol ettim. Pencereler de kilitli."

"O halde, nasıl–"

"Bilmiyorum ama o adam buradaydı."

"Burada oturuyordu?" Ralph mutfak kapısının oturma odasına açıldığı yeri işaret etti.

"Evet. Ve sanki ışıktan uzak kalmak istiyordu."

"Ayrıca, söylediğine göre iri bir adamdı?"

"Evet. Belki senin kadar uzun boylu değildir, oturduğu için boyu hakkında fikrim yok, ama geniş omuzluydu ve kaslıydı. Günde üç saatini spor salonunda geçirmiş biri gibiydi. Ya da hapishane avlusunda ağırlık çalışmış..."

Ralph sandalyeden kalkıp mutfağın ahşap zeminiyle oturma odası halısının birleştiği yerde diz çöktü. Jeannie onun ne aradığını ve bunu bulamayacağını biliyordu. Bunu kendisi de kontrol etmişti ve fikri değişmemişti. Eğer deli değilsen, gerçekle rüya arasındaki farkı bilirdin; gerçek olan şey normal hayat sınırlarının çok ötesinde olsa bile... Eskiden bunu şüpheyle karşılardı (Ralph'ın şu anda şüphe içinde olduğunu biliyordu) ama artık öyle değildi. Artık işin aslını biliyordu.

Ralph doğruldu. "Bu halı çok yenidir, hayatım. Eğer burada bir adam kısa bir süre için bile oturmuş olsaydı sandalyenin izi kalırdı. Oysa hiç iz yok."

"Biliyorum. Ama adam oradaydı."

"Peki, sence ne? Adam bir hayalet miydi?"

"Ne olduğunu bilemem ama onun haklı olduğunu biliyorum. Durmak zorundasın. Durmazsan çok kötü bir şey olacak." Kocasının yanına gidip yüzüne baktı. "Çok kötü bir şey."

Ralph onun ellerini tuttu. "Çok stresli bir zaman içindeyiz, Jeannie. Hem senin hem be–"

Jeannie geri çekildi. "İşi oraya götürme, Ralph. Bunu yapma. *O buradaydı!*"

"Farz edelim ki buradaydı. Daha önce de tehdit edildim. İşini gerektiği gibi yapan her polis tehdit edilmiştir."

"Tehdit edilen sadece sen değilsin!" Jeannie bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Bu durum tıpkı o saçma korku filmlerindeki gibiydi: Kadın kahraman, canavarı gördüğünü söylediğinde kimse ona inanmıyordu. "Adam *evimizin* içindeydi diyorum!"

Ralph hepsini bir daha kontrol etmeyi düşündü: Kapılar kilitli, pencereler kilitli, alarm kurulu ama sessiz. Karısına o sabah yatağında uyandığını ve güvende olduğunu hatırlatmayı düşündü. Ama Jeannie'nin yüzündeki ifade, bunun işe yaramayacağını gösteriyordu. Bu haldeyken onunla bir tartışmaya girmek hiç istemediği bir şeydi.

"Yanık izlerini gördün mü Jeannie? Mahkeme binasının önünde gördüğüm adam gibi?"

Jeannie başını iki yana salladı.

"Emin misin? Çünkü adamın gölgede kaldığını söyledin."

"Bir ara öne doğru uzandı ve bu sırada biraz görebildim. O kadarı yetti." Jeannie ürperdi. "Geniş bir alın, koyu renk gözleri belki siyah belki kahverengi, belki de çok koyu mavi, tam kestiremedim. Saçları kısa ve sert. Kısmen kırlaşmış, ama çoğu siyah. Keçisakalı vardı ve dudakları çok kırmızıydı."

Bu tarif Ralph'ın aklına bir şey getirdi ama bu düşünceye pek yüz vermedi; karısının gerginliğinden kaynaklanan yanlış bir yorumlama olabilirdi. Ona inanmak istiyordu. Çok küçük bir delil olsaydı...

"Bir dakika! Ayakları! Mokasen giyiyordu ve çorapsızdı; bilekleri kırmızı lekelerle kaplıydı. Bunu sedef hastalığı sandım ama yanık izi de olabilir."

Ralph kahve makinesini çalıştırdı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, Jeannie. Yatağında uyandın, evde birinin olduğunu gösteren en küçük bir iz yok ve–"

"Bir zamanlar bir kavunu kestin ve içi kurtçuklarla doluydu," dedi Jeannie. "Bu olayı yaşadın. Neden şimdi bunun olduğuna inanamıyorsun?"

"İnansam bile duramam. Bunu anlamıyor musun?"

"Anladığım şey, oturma odasında oturan adamın bir konuda haklı olduğu: *Bu iş burada bitti*. Frank Peterson öldü. Terry öldü. Sen faal göreve döneceksin ve biz... eskisi gibi..."

Jeannie gerisini getirmedi çünkü kocasının yüzündeki ifade bunun bir işe yaramayacağını gösteriyordu. Bu ifade "inanmama" anlamına gelmiyordu. O artık "geleceğe bakma" gibi bir seçeneğinin olmadığını söylediğinde, karısının buna inanmamasından duyduğu duyduğu hayal kırıklığıydı. Terry Maitland'ı Estelle Barga sahasında tutuklamak ilk domino taşıydı; bu iddet ve acı dolu bir zincirleme reaksiyon başlatmıştı. Şimdi de karıkoca orada hiç olmamış bir adam için tartışıyordu. Ralph bütün bunların kendi suçu olduğunu düşündü.

"Eğer durmayacaksan," dedi Jeannie, "yine tabancanı yanında taşıman lazım. Ben de üç yıl önce bana verdiğin o .22'lik tabancayı yanımda bulunduracağım. O gün, ne saçma hediye bu, diye düşünmüştüm ama haklıymışsın. Sen kâhin falan mısın?"

"Jeannie–"

"Yumurta istiyor musun?"

"Olabilir." Ralph hiç acıkmamıştı ama bu sabah karısı için yapabileceği tek şey, onun hazırladığı kahvaltıya itiraz etmemekti.

Jeannie yumurtaları buzdolabından çıkardı ve ona dönmeden konuştu. "Geceleri bize polis koruması sağlamalarını istiyorum. İlle de sabahın köründen gün batana kadar olması gerekmez. Düzenli olarak evin önünden geçen biri olsun istiyorum. Bunu ayarlayabilir misin?"

Bir hayalet için polis koruması pek işe yaramaz, diye geçirdi içinden Ralph ama bunu seslendiremedi. "Sanırım sağlayabilirim."

"Bunu Howie Gold ve diğerlerine de anlatmalısın. Her ne kadar delice görünse de."

"Hayatım–"

Ama Jeannie ona fırsat vermedi. "Adam, sen veya onlardan herhangi biri, dedi. Bağırsaklarınızı çöle atıp akbabaları besleyeceğini söyledi."

Ralph ona, arada bir gökyüzünde bir akbabanın dolandığını gördüğünü (özellikle çöp günlerinde) ama Flint City yakınlarında hiç çöl olmadığını hatırlatmayı düşündü. Sırf bu bile bütün bunların bir rüya olduğunun kanıtıydı fakat yine sesini çıkarmadı. Karısı tam yatışmışken onu bir daha sinirlendirmek istemiyordu.

"Onlara anlatırım," dedi Ralph. Bu sözünü de tutacaktı. Hepsi birlikte bu olanları masaya yatırmak zorundaydı. Bütün bu deli saçmasını. "Howie Gold'un ofisinde toplanacağımızı biliyorsun, değil mi? Alec Pelley'nin Terry'nin Dayton gezisini incelemesi için tuttuğu o kadınla birlikte."

"Terry'nin *kesinlikle* suçsuz olduğunu öne süren kadın."

Bu defa Ralph'ın aklına gelen ama söylemediği şey (uzun süreli evlilikler seslendirilmeyen konuşmalarla doluydu) Uri

Geller'ın* de yoğunlaşarak kaşıkları *kesinlikle* bükebildiğini söylemiş olmasıydı.

"Evet. Kadın uçakla geliyor. Belki palavracının tekidir ama bu işte madalyalı bir emekli polisle birlikte çalışmış ve yöntemi sağlam görünüyor. Yani Dayton'da bir şeyler bulmuş olabilir. Kendinden çok emin konuşuyordu."

Jeannie yumurtaları kırmaya başladı. "Aşağıya indiğimde alarmın devreden çıkarılmış, arka kapının açık olduğunu söyleseydim ve yerde adamın ayak izlerini görseydin bile yine işi bırakmayacaktın, değil mi?"

"Evet." Karısı gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

Bunun üzerine Jeannie ona döndü; spatulayı bir silah gibi kaldırmıştı. "Çok budalalık ettiğini söyleyebilir miyim?"

"İstediğin her şeyi söyleyebilirsin, hayatım, ama iki şeyi hatırlaman gerekiyor. Terry suçlu veya suçsuzdu; ama öldürülmesinde benim payım vardı."

"Sen–"

"Şşş..." dedi Ralph parmağını ona doğru uzatarak. "Ben konuşuyorum ve senin de bunları anlamanı istiyorum."

Jeannie sustu.

"Ve diyelim ki Terry suçsuzdu, o zaman dışarıda bir çocuk katili var ve serbestçe dolaşıyor."

"Bunu anlıyorum ama kavrama kabiliyetinin çok ötesindeki şeylere kapı açıyor olabilirsin. Benim de anlayamayacağım şeylere."

"Doğaüstü şeyler mi? Bunu mu demeye getiriyorsun? Ben buna inanamam. Hiçbir zaman inanmayacağım."

"Neye istiyorsan ona inan," dedi Jeannie tekrar ocağa dönerek, "ama o adam buradaydı. Yüzünü ve parmaklarında yazılı kelimeyi gördüm. *MUST*. Korkunçtu. Aklıma gelen tek kelime bu. Bana inanmadığın için ağlamak ya da tavadaki bu yumurtaları başından aşağıya dökmek istiyorum."

* Psişik güçleri olduğunu iddia eden şovmen. –*yhn.*

Ralph yanına gidip beline sarıldı. "*Senin* buna inandığına inanıyorum. Bu kadarı doğru. Ve sana bir vaatte bulunayım: Eğer bu geceki toplantıdan dişe dokunur bir şey çıkmazsa, işin peşini bırakma fikrine daha açık olacağım. Bu sana uyar mı?"

"Sanırım uymak zorunda, hiç değilse şimdilik. Sahadaki tutuklamayla bir hata yaptığını biliyorum. Şimdi bunun kefaretini ödemeye çalıştığını da biliyorum. Ama devam etmekle ya o hatayı daha da kötüleştiriyorsan?"

"Farz et ki, Figgins Park'taki çocuk Derek'ti?" dedi Ralph. "O zaman da işin ucunu bırakmamı ister miydin?"

Jeannie bu soruya çok içerledi; bel altı bir vuruştu bu ve verecek cevabı yoktu. Çünkü o çocuk Derek olsaydı, Ralph'ın bu adamı –veya bu *şeyi*– dünyanın sonuna kadar kovalamasını isterdi. Kendisi de onun yanında olurdu.

"Pekâlâ. Sen kazandın. Ama bir şey daha var ve bu tartışmaya açık değil."

"Nedir o?"

"Bu gece o toplantıya ben de seninle geleceğim. Sakın bana bunun polisin işi olduğu mavalını anlatma, çünkü ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Hadi, şimdi yumurtanı ye."

6

Jeannie kocasını bir alışveriş listesiyle Kroger'a gönderdi, çünkü dün gece evde kim olursa olsun –insan, hayalet veya aşırı derecede canlı bir rüyada rol alan bir karakter– Bay ve Bayan Anderson hâlâ bir şeyler yemek zorundaydı.

Ralph markete doğru yol alırken bazı noktaları bir araya getirebilmişti. Çok çarpıcı bir şey değildi, çünkü öne çıkan olgular zaten hep bilinen şeylerdi; merkezdeki sorgu odasında karşısında duruyordu. Frank Peterson'ın gerçek katilinin ifadesini tanık olarak alıp, ona teşekkür edip serbestçe gitmesine izin mi vermişti? Terry'yi cinayetle bağdaştıran onca delil varken bu imkânsız görünüyordu, ama...

Arabayı kenara çekip Yune Sablo'yu aradı.

"Bu gece orada olacağım, merak etme," dedi Yune. "Bu boktan işin Ohio ucundan gelecek haberleri kaçırmam. Ayrıca bu Holmes işiyle de ilgileniyorum. Henüz pek bir şey çıkaramadım ama buluşacağımız zamana kadar epey bilgi edinirim."

"Güzel, ama seni bunun için aramadım. Claude Bolton'ın sabıka kaydını çıkarabilir misin? Gentlemen, Please'in fedaisi. Bulacağın şey olsa olsa uyuşturucu kullanmak veya satma amaçlı uyuşturucu bulundurmak suçları olabilir."

"Kendisine güvenlik görevlisi denmesini isteyen adam bu, değil mi?"

"Ta kendisi, bizim Claude."

"Ne olmuş ona?"

"Bir sonuca varabilirsem bu akşam anlatırım. Şimdilik söyleyebileceğim tek şey, ortada Holmes'ten Maitland'a, ondan da Bolton'a yönelen bir olaylar zinciri olduğu. Yanılıyor olabilirim ama sanmıyorum."

"Beni öldüreceksin, Ralph. Anlat!"

"Şimdi olmaz. Emin olana kadar anlatmam. Başka bir şey daha gerekli: Bolton ayaklı bir dövme kataloğu gibiydi; eminim parmaklarında da bir şeyler vardı. Fark etmem gerekirdi ama masanın karşısındaki adam sabıkalıysa, nasıl olduğunu sen de bilirsin."

"Gözlerini onun yüzünden ayırmazsın."

"Doğru. Daima yüzüne bakarsın. Çünkü Bolton gibileri yalan söylemeye başladıkları zaman, *Söylediğim her şey palavradır,* yazılı bir tabela gösterirler."

"Sence Bolton, Maitland'ın telefon etmek için dışarıya çıktığını anlatırken yalan mı söylüyordu? Çünkü taksi şoförü kadın bunu doğrulamıştı."

"O anda böyle düşünmedim ama artık birkaç şey daha biliyorum. Parmaklarında bir şey yazılı mı, diye araştırıver. Herhangi bir şey."

"Ne yazılı olduğunu düşünüyorsun?"

"Söylemek istemiyorum ama haklıysam sabıka kaydında olması gerek. Bir şey daha. Bana onun bir fotoğrafını e-postayla gönderebilir misin?"

"Tabii. Bana birkaç dakika zaman ver."

"Sağ ol, Yune."

"Bolton'ı aramayı düşünüyor musun?"

"Şimdilik değil. Onunla ilgilendiğimi bilsin istemiyorum."

"Ve bütün bu olanları bu akşam anlatacaksın, değil mi?"

"Evet."

"Bir işe yarayacak mı?"

"Doğrusunu istersen, bilmiyorum. O samanlıktaki elbiseler ve samanda bulduğun lekelerle ilgili sana bir bilgi geldi mi?"

"Henüz gelmedi. Şimdi Bolton'la ilgili bir şeyler bulmaya çalışayım."

"Sağ ol."

"Şu anda ne yapıyorsun?"

"Ev alışverişi."

"Umarım karının kuponlarını unutmamışsındır."

Ralph gülümseyerek yan koltukta lastik bantla tutturulmuş kupon destesine bakıp, "Unutturacağını mı sanıyorsun?" dedi.

7

Kroger'dan elinde üç poşet malzemeyle çıktı, bunları otomobilinin bagajına bıraktıktan sonra telefonuna baktı. Yune Sablo'dan iki mesaj vardı. Önce ekinde bir fotoğraf olanını açtı. Claude Bolton bu sabıka fotoğrafında, Ralph'ın Maitland'ı tutuklamadan önce ifadesini aldığı adamdan çok daha genç gösteriyordu. Ayrıca zil zurna sarhoştu: boş bakıyordu, yanağında bir sıyrık ve çenesinde ya yumurta ya da kusmuk gibi bir şey vardı. Ralph onun o günlerde madde bağımlılığı için grup tedavilerine devam ettiğini ve beş-altı yıldır temiz olduğunu söylediğini hatırlıyordu.

Yune'un ikinci mesajının eki adamın sabıka kaydıydı. Çoğu hafif suçlardan defalarca yakalanmıştı ve vücudundaki tanıtlayıcı izler belirtilmişti. Sırtında bir yara izi, sol tarafında kaburgalarının altında ve bir tane de sağ şakağında yara izi ile yaklaşık iki düzine dövmesi vardı. Bir kartal, ucu kanlı bir bıçak, bir denizkızı, göz çukurlarında mumlar olan bir kurukafa ve Ralph'ın ilgisini çekmeyen birçok dövme... İlgisini çekenler parmaklarındaydı: Sağ elinde CANT, sol elinde MUST yazıları vardı.

Mahkeme binasının önündeki yüzü yanık adamın da parmaklarında dövmeler vardı, ama bunlar CANT ve MUST mıydı? Ralph gözlerini kapayıp hatırlamaya çalıştı ama işe yaramadı. Hapishanede uzun zaman geçiren adamlar arasında parmak dövmelerinin yaygın olduğunu bilirdi; herhalde filmlerden özeniyorlardı. En yaygın olanlar "aşk" ve "nefret" ile "iyi" ve "kötü" kelimeleriydi. Jack Hoskins bir ara, fare suratlı bir hırsızın parmaklarında FUCK ve SUCK dövmeleri olduğunu anlatmış, bu parmaklarla adamın pek iş tutamayacağını söylemişti.

Ralph'ın emin olduğu bir şey, yüzü yanık adamın kollarında dövme olmayışıydı. Oysa Claude Bolton'ın kolları dövmelerle doluydu, ama tabii yanık adamın yüzünü berbat eden yangında o dövmeler silinmiş de olabilirdi. Ancak–

"Ancak mahkeme binasının önündeki adam Bolton olamaz," dedi Ralph gözlerini açıp markete girip çıkan insanlara bakarak. "İmkânsız. Bolton yanmamıştı."

Dün gece telefonda, *Bu iş daha ne kadar tuhaflaşabilir?* diye sormuştu o Gibney adındaki kadına. Kadın da, *Giderek daha da tuhaflaşacak*, demişti. Çok haklıydı.

8

Ralph marketten döndükten sonra Jeannie'den telefonundaki bir fotoğrafa bakmasını istedi.

"Neden?"

"Soru sorma, sadece bir bak ve fotoğraftaki adamın şimdi biraz daha yaşlanmış olduğunu düşün."

Telefonu karısına uzattı. Jeannie fotoğrafa on saniye kadar baktıktan sonra telefonu geri verdi. Yüzü sararmıştı.

"Bu o. Saçları şimdi daha kısa, o küçük bıyık yerine de keçisakalı var. Eminim. Dün gece evimizde olan adam bu. Eğer durmazsan seni öldüreceğini söyleyen adam. Adı ne?"

"Claude Bolton."

"Onu tutuklayacak mısın?"

"Henüz değil. Zaten istesem de tutuklayamam çünkü hâlâ idari izindeyim."

"Ne yapacaksın peki?"

"Şimdi mi? Önce nerede olduğunu öğreneceğim."

Aklına gelen ilk şey yine Yune'u aramak oldu, ama Yune hâlâ Dayton katili Holmes'le ilgili araştırma yapıyordu. Aklına gelen ve hemen reddettiği ikinci fikir Jack Hoskins'i aramak oldu. Adam hem ayyaş hem de boşboğazdı. Ama üçüncü bir seçeneği vardı.

Hastaneyi aradı; ona Betsy Riggins'in bebeğiyle evine gittiğini bildirdiler. Ralph onu evinden aradı. "Bebek nasıl?" diye sorduktan sonra (böylece emzirmekle ilgili ayrıntılar ve altbezlerinin ne kadar pahalı olduğu konusunda on dakika süren bir özete maruz kaldı) ondan bir yardım istedi. Resmî kimliğiyle birkaç yere telefon edebilir miydi? Ona ne istediğini anlattı.

"Bu iş Maitland'la mı ilgili?" diye sordu Betsy.

"Betsy, mevcut durumum nedeniyle ne sen sor ne ben söyleyeyim."

"Eğer öyleyse, başın derde girebilir. Sana yardım ettiğim için ben de sorun yaşarım."

"Eğer Amir Geller'la ilgili endişen varsa, bunu benden duymayacaktır."

Uzun bir sessizlik oldu. Ralph sabırla bekledi. Kısa bir süre sonra Betsy, "Biliyorsun, Maitland'ın karısı için çok üzüldüm," dedi. "Çok. Bana televizyon haberlerinde gördüğüm o intihar

saldırılarının sonunda hayatta kalanların durumunu hatırlattı. Zavallılar ne olduğunu bile anlayamamış, kanlar içinde şaşkın şaşkın dolanıyorlardı. Sence bu iş o kadına yardımcı olur mu?"

"Mümkün," dedi Ralph. "Ama daha fazla ayrıntıya girmek istemiyorum."

"Bir şeyler yapmaya çalışırım. John Zellman o kadar da hıyar bir herif değil; sahibi olduğu o striptiz kulübünü işletmek için de her yıl yeni ruhsat almak zorunda. Bu nedenle yardım etmeye razı olabilir. İyi sonuç alırsam sana haber veririm. Eğer umduğum gibi olursa, o seni arayacaktır zaten."

"Sağ ol Betsy."

"Bu iş ikimizin arasında kalsın, Ralph. Doğum iznim bittikten sonra yine işime dönmek istiyorum. Bana bunu anladığını söyle."

"Kesinlikle anladım."

9

Gentlemen, Please'in sahibi John Zellman on beş dakika sonra Ralph'ı aradı. Sinirlenmekten ziyade merakı kabarmıştı ve yardımcı olmak istiyordu. Evet, o zavallı çocuk öldürüldüğü zaman Claude Bolton'ın kulüpte olduğuna emindi."

"Neden o kadar eminsiniz Bay Zellman? Bolton'ın vardiyası öğleden sonra dörtte başlıyor diye biliyordum."

"Doğru, ama o gün erken geldi. Saat iki civarında. Striptizcilerden biriyle Cap City'ye gitmek için izin istedi. Kadının kişisel bir sorunu varmış." Zellman burnundan soludu. "Kişisel sorunu olan aslında kendisidir. Fermuarının tam altında."

"Kızın adı Carla Jeppeson mı?" diye sordu Ralph, bir yandan da iPad'inde Bolton'ın ifadesine bakıyordu. "Bir adı da Pixie Dreamboat olmalı?"

"Ta kendisi," dedi Zellman gülerek. "Memesi olmamak makbul bir şeyse, o kadın daha uzun süre iş tutar. Neden bilmem, bazı

erkekler bundan hoşlanıyor. O ve Claude birlikte yaşıyor, ama bu uzun sürmez. Kadının kocası McAlester Hapishanesi'nde –galiba çek senet dolandırıcılığı yüzünden– ama Noel'den önce tahliye edilecek. Kadın, Claude ile sadece vakit geçiriyor. Ona bunu söyledim ama dinleyen kim?"

"Onun erken geldiği gün konusunda emin misiniz? 10 Temmuz."

"Tabii ki eminim. Bunu not ettim, çünkü Claude iki gün Cap City'deyken ona ücret ödeyecek değildim. Oysa iki hafta sonra ücretli izin hakkı vardı."

"Onu kovmayı düşündünüz mü?"

"Hayır. Hiç değilse yalan söylemedi. Bakın, Claude düzgün bir adamdır; artık onun gibileri kolay bulunmuyor."

"Anlıyorum."

"Çoğu güvenlik elemanı pısırıktır; sert görünürler ama kapının önünde bir kavga çıkarsa bulaşmaktan kaçınırlar. Bazıları da bir müşteri biraz diklenecek olsa hemen canavar kesilir. Claude gerektiğinde bunların en sıkı olanını kolayca dışarıya atabilir, ama çoğu zaman böyle yapmaz. Onları sakinleştirmekte çok ustadır. İkna edebilir. Sanırım bunu o toplantılara borçlu."

"Adsız Narkotik terapi grubu mu?"

"Evet, bunu hiç sakınmadan itiraf etti. Aslında bundan gurur duyuyor ve haklı da. Çoğu kimse sırtına bir kez tırmanan o maymundan kurtulamaz. O maymunlar çetin cevizdir."

"Yani temiz kalıyordu, öyle mi?"

"Öyle olmasaydı anlardım. Madde bağımlılarını tanırım, Dedektif Anderson. Gentlemen, Please temiz bir mekândır."

Ralph bundan o kadar emin değildi ama ses çıkarmadı. "Hiç kaçamak yapmadı mı?"

Zellman güldü. "Hepsi kaçamak yapar, hiç değilse başlarda; ama Claude benim yanımda çalışmaya başladığından beri yapmadı. İçki de içmez. Bir defasında ona, 'Neden içki içmiyorsun, uyuşturucu yüzünden mi?' diye sordum. Bana ikisinin de aynı şey olduğunu söyledi. Bir kadeh içecek olsa, ardından kafayı bul-

mak için daha sert bir şey arayacağını söyledi." Zellman bir an durduktan sonra devam etti. "Belki madde kullandığı günlerde dangalağın tekiydi, ama artık öyle değil. Çok düzgün bir adamdır. İşyerin herkesin kafa bulup çıplak memeleri seyrettiği bir mekânsa, onun gibiler az bulunur."

"Anlıyorum. Bolton şu anda izinde mi?"

"Evet. Pazar günü başladı. On gün sürecek."

"Tatilini evde mi geçiriyor, biliyor musunuz?"

"Yani burada, Flint City'de mi demek istiyorsunuz? Hayır, Teksas'ta, Austin civarında bir yerde. Claude oralıdır. Bir saniye bekleyin, sizi aramadan önce onun dosyasını çıkarmıştım." Bir süre sayfa hışırtıları duyulduktan sonra Zellman hatta döndü. "Gittiği kasabanın adı Marysville. Bahsettiğine göre yol üstünde büyük bir nokta gibiymiş. Adresi de var, çünkü maaş çekinin bir kısmını iki haftada bir oraya gönderirim. Para annesine gidiyor. Kadın çok yaşlı, eli ayağı tutmuyor, üstelik amfizemi var. Claude onu o destekli yaşam tesislerinden birine yerleştirmek amacıyla gitti ama pek ümitli değildi. Annesinin keçi gibi inatçı olduğunu söyler. Buradaki maaşıyla onun böyle bir yere nasıl para yetiştirebileceğini bilmiyorum. Yaşlı insanların bakımı için devletin yardım etmesi gerekir, ama hiç eder mi? Nah eder!"

Bunu diyen adam oyunu muhtemelen Donald Trump'a vermiştir, diye düşündü Ralph. "Teşekkür ederim Bay Zellman."

"Onunla neden konuşmak istediğinizi sorabilir miyim?"

"Sadece birkaç tamamlayıcı sorum olacak, önemsiz şeyler. Adresi verir misiniz?"

"Kaleminiz var mı?"

Ralph, iPad'inin Quick Notes aplikasyonunu açtı. "Hazırım."

"Box 397, Rural Star Route, Marysville, Teksas."

"Annesinin adı?"

Zellman neşeli bir kahkaha attı. "Lovie. Ne hoş isim, değil mi? Lovie Anne Bolton."

Ralph bir kez daha teşekkür edip telefonu kapadı.

"E?" dedi Jeannie.

"Dur biraz," dedi Ralph. "Yüzümdeki 'düşünen adam' ifadesini ıskalama."

"A, demek düşünüyorsun. Bu arada bir bardak buzlu çay ister misin?" Jeannie gülümsüyordu. Bu gülümseme ona çok yakıştı. Doğru yolda atılan bir adıma benziyordu.

"Hem de nasıl."

Ralph dikkatini iPad'ine çevirdi (bu lanet şeye ne zaman alıştığını bilmiyordu) ve Marysville'in Austin'in yüz kilometre batısında olduğunu öğrendi. Harita üstünde minik bir nokta halindeydi ve bilinen tek yeri Marysville Çukuru denen bir şeydi.

Ralph buzlu çayını içerken bir sonraki adımını düşündü, sonra da Teksas Otoyol Devriyesi Şubesi'nden Horace Kinney'yi aradı. Kinney artık başkomiser olmuştu, masabaşı görevdeydi. Devriye polisi olarak yılda yüz otuz bin kilometre yol kat ettiği günlerde Ralph onunla birkaç eyaletler arası vakada çalışmıştı.

"Horace," dedi hal hatır sorma faslı bittikten sonra, "bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Küçük mü, büyük mü?"

"Orta, ama hassasiyet gerektiren ince bir iş."

Kinney güldü. "İnce işler için New York'a veya Connecticut'a gitmen gerek, patron. Burası Teksas. Ne lazım?"

Ralph ondan ne istediğini anlattı. Kinney, "Bunun için uygun bir adamım var ve şu anda buralarda bir yerde," dedi.

10

O öğleden sonra saat üç sularında Flint City Emniyet Müdürlüğü sevk memuru Sandy McGill önündeki işlerle ilgilenirken, masasının önünde, ona arkasını dönmüş vaziyette duran Jack Hoskins'i gördü.

"Jack? Bir şey mi istedin?"

"Enseme bak ve bana ne gördüğünü söyle."

Sandy biraz şaşırsa da ayağa kalkıp baktı. "Işığa doğru dön." Jack döndükten sonra da, "Ooo, bu çok kötü bir güneş yanığı!" dedi. "Walgreens'e gidip aloe vera kremi alsan iyi edersin."

"İyi gelir mi?"

"Zamanla iyileşir bu şey, ama krem acısını azaltır."

"Ama gördüğün şey sadece güneş yanığı, değil mi?"

Sandy'nin alnı kırıştı. "Evet, ama su toplayacak kadar kötü. Balık tutarken güneş koruyucusu kullanman gerektiğini bilmiyor musun? Cilt kanseri mi olmak istiyorsun?"

Bu sözleri duymak bile Jack'in kendini daha kötü hissetmesine yetmişti. "Unutmuşum."

"Kolların da kötü mü?"

"O kadar değil." Aslında kollarında hiçbir şey yoktu; sorun sadece ensesindeydi. O metruk samanlıkta birisinin ona dokunduğu yer. Onu parmak uçlarıyla okşadığı yer. "Sağ ol Sandy."

"Sarışınlar ve kızıl saçlılar daha çok etkilenir. Geçmezse mutlaka bir doktora görün."

Jack karşılık vermeden oradan ayrıldı, aklında rüyasındaki adam vardı. Duş perdesinin ardındaki adam.

Bunu sana ben verdim ama geri alabilirim. Geri almamı ister misin?

Bütün güneş yanıkları gibi bu da kendiliğinden geçecek, diye düşündü.

Yine de bundan o kadar da emin olamıyordu; emin olduğu tek şey şu anda gerçekten canının çok yandığıydı. Eliyle dokunamıyordu ve aklına ikide bir annesinin vücudunu kemiren o yaralar geliyordu. Önceleri kanser yavaş ilerlemiş ama iyice yerleştikten sonra çok hızlanmıştı. Son günlerde annesinin boğazını ve ses tellerini kemiriyor, kadının çığlıklarını hırıltı haline getiriyordu; kapalı kapısının arkasında bu seslere kulak kesilen on bir yaşındaki Jack, annesinin babasına onu bu ıstıraptan kurtarması için yalvardığını duymuştu: *Bunu bir köpek için yaparsın. Neden benim için yapmıyorsun?*

"Sadece güneş yanığı," dedi otomobilini çalıştırırken. "Boktan bir güneş yanığı, o kadar."

Bir içkiye ihtiyacı vardı.

11

O öğleden sonra saat beşte bir Teksas Otoyol Devriyesi otosu, Rural Star Route 2'ye geldi ve Box 397'deki garaj yoluna girdi. Lovie Bolton ön verandadaydı; bir elinde sigarası vardı ve lastik tekerlekli taşıyıcının üstündeki oksijen tüpü sallanan koltuğunun yanındaydı.

"Claude!" diye seslendi. "Misafirimiz var! Eyalet devriye polisi. Hemen gel de bak, ne istiyormuş sor."

Claude arka bahçede ipte asılı çamaşırları topluyor, onları katlayıp bir sepete yerleştiriyordu. Annesinin çamaşır makinesi hâlâ işe yarar durumdaydı ama kurutucusu ayvayı yemişti; son günlerde annesinin nefesi tıkanıyordu ve çamaşırları asacak hali yoktu. Oradan ayrılmadan önce ona bir kurutma makinesi almayı düşünmüş ama bunu erteleyip durmuştu. Annesi yanılmadıysa, şimdi de eyalet devriye polisi gelmişti. Herhalde yanılmamıştı, çünkü bir dolu sorunu olsa da gözleri hâlâ çok iyiydi.

Evin etrafından dolanıp ön tarafa gelince uzun boylu bir polisin siyah-beyaz bir SUV'dan çıktığını gördü. Yan kapıdaki yaldızlı Teksas logosunu görünce Claude'un midesi büzüldü. Uzun zamandan beri tutuklanmasını gerektirecek herhangi bir şey yapmamıştı ama o büzülme bir refleks haline gelmişti. Claude stresli anlarında hep yaptığı gibi elini cebine götürüp terapi grubunun madalyonunu avuçladı.

Polis, güneş gözlüğünü göğüs cebine sokarken Claude'un annesi sallanan koltuğundan kalktı.

"Lütfen, hanımefendi," dedi polis. "Benim için ayağa kalkmanıza gerek yok."

Lovie Bolton paslı bir sesle kıkırdayıp tekrar koltuğuna oturdu. "Amma da iriymişsin. Adın nedir, Memur Bey?"

"Sipe, hanımefendi. Onbaşı Owen Sipe. Tanıştığımıza memnun oldum." Kadının sigara tutmayan elini sıkarken şişmiş eklemlerine baktı.

"Ben de öyle, efendim. Bu da benim oğlum, Claude. Flint City'den geldi, bana yardım ediyor."

Sipe ona dönünce Claude elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum Bay Bolton." Claude'un elini bir süre bırakmayıp inceledi. "Bakıyorum, parmaklarınızda biraz mürekkep var."

"Mesajın anlaşılması için ikisinin de görülmesi gerek," dedi Claude. Öbür elini de gösterdi. "Bunları ben yaptım. Ama eğer buraya beni görmeye geldiyseniz, zaten bunu biliyorsunuzdur."

"CANT ve MUST," dedi Sipe onun sözlerini dikkate almayarak. "Daha önce de parmak dövmeleri gördüm ama böylesini hiç görmemiştim."

"Eh, bunun bir hikâyesi var," dedi Claude. "Fırsat bulduğum zaman anlatırım. Benim özür dileme tarzım. Son zamanlarda temizim, ama çok zorlu bir mücadele verdim. Hapishanedeyken birçok Adsız Alkolikler ve Adsız Narkotik terapi toplantılarına katıldım. İlk başlarda sırf ballı çörek ikram ettikleri için gidiyordum ama sonra anlattıkları şeyler kafama yattı. Her bağımlının iki şeyi bildiğini öğrendim: kullanamaz [*can't*] ve kullanmalı [*must*]. İnsanın kafasındaki düğüm bu oluyor işte. Bunu kesemezsin ve çözemezsin, o halde bunu aşmak zorundasın. Bu yapılabilir, ama işin temelindeki durumu hatırlaman lazım. *Yapmalısın*, ama *yapamıyorsun*."

"Hah," dedi Sipe. "Kıssadan hisse gibi bir şey, değil mi?"

"Bugünlerde ne içki içiyor ne de uyuşturucu kullanıyor," dedi Lovie koltuğundan. "Bu boku bile içmiyor." Sigarasının izmaritini yere attı. "İyi çocuk oldu."

"Buraya gelme nedenim, birilerinin onun kötü bir şey yaptığını sanması değil," dedi Sipe. Bunu duyan Claude rahatladı. Biraz. Çünkü eyalet devriye polisi böyle beklenmedik bir ziyaret yapınca insan hemen rahatlayamazdı. "Flint City'den aradılar,

tahminimce bir dosyayı kapatmak istedikleri için sizin Terry Maitland adındaki bir adamla ilgili bir şeyi teyit etmenizi istiyorlar."

Sipe telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastıktan sonra Claude'a fotoğrafı gösterdi.

"Onu gördüğünüz gece Maitland'ın üstündeki kemer tokası bu muydu? Sakın bana bunun ne anlama geldiğini sormayın, çünkü bilmiyorum. Sadece bu soruyu sormam için beni buraya gönderdiler."

Sipe'ın buraya gönderilme nedeni bu değildi, ama Ralph Anderson'ın Horace Kinney aracılığıyla Sipe'a ilettiği mesaj, hiç şüphe uyandırmaması ve görüşmenin dostça geçmesiydi.

Claude fotoğrafa baktıktan sonra telefonu geri verdi. "Emin değilim, epey zaman önceydi, ama kesinlikle çok benziyor."

"Teşekkür ederim. Her ikinize de." Sipe telefonu cebine sokup gitmek üzere döndü.

"Bu kadar mı?" diye sordu Claude. "Tek bir soru sormak için mi onca yolu geldiniz?"

"Hepsi bu kadar işte. Galiba birisi bunu mutlaka bilmek istiyordu. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Austin'e dönerken bu bilgiyi ileteceğim."

"Çok uzun bir yolunuz var, Memur Bey," dedi Lovie. "Gitmeden içeriye gelin de size çay ikram edelim. Harmanlanmış bir çay ama tadı fena değildir."

"Pek vaktim yok, hava kararmadan evime varmak istiyorum, ama mümkünse çayınızın tadına burada bakabilirim."

"Tabii ki mümkün. Claude, hadi git ve bu nazik adama bir bardak çay getir."

"Küçük bardak olsun," dedi Sipe parmaklarıyla küçük işareti yaparak. "İki yudumda bitirip yola koyulayım."

Claude içeriye gitti. Sipe verandanın kenarına omzunu dayayıp yüzü kırışıklarla dolu Lovie'ye baktı.

"Galiba oğlunuz size çok iyi bakıyor."

"Onsuz kaybolurum," dedi Lovie. "Bana iki haftada bir harçlık gönderir, fırsat bulduğunda da buraya gelir. Beni Austin'deki yaşlılar evine yerleştirmek istiyor; eğer ücretini denkleştirebilirse bugünlerde oraya gidebilirim, ama şu sıralar parasının olmadığını biliyorum. Harika bir evlattır o, Memur Sipe. Gençliğinde deli doluydu ama daha sonra güvenilir bir insan oldu."

"Bunu duymuştum," dedi Sipe. "Sizi hiç yolun biraz ötesindeki Big 7'ye götürdü mü? Harika kahvaltıları vardır."

"Yol üstü kafelerine hiç güvenmem," dedi Lovie ve sabahlığının cebinden sigara paketini çıkarıp birini takma dişlerinin arasında yerleştirdi. "1974'te Abilene'deki bir kafede yediğim şeyden zehirlendim, az kalsın ölüyordum. Oğlum buradayken yemekleri o pişirir. Fena da değildir. Etleri yakmaz." Lovie ona göz kırptıktan sonra sigarasını yaktı. Sipe gülümseyerek ona bakarken oksijen tüpünün alev alıp patlamaması için dua etti.

"Eminim bu sabah kahvaltınızı o hazırlamıştır," dedi Sipe.

"Evet. Kahve, üzümlü tost ve bol tereyağlı sahanda yumurta; tam benim sevdiğim gibi."

"Sabahları erken mi kalkarsınız, hanımefendi? Sorma nedenim bu oksijen tüpüyle–"

"Oğlum da ben de erken kalkarız," dedi Lovie."Güneş doğar doğmaz."

Claude üstünde ikisi uzun, biri kısa üç bardak buzlu çay olan bir tepsiyle geldi. Owen Sipe kendi çayını iki yudumda içtikten sonra gitmek zorunda olduğunu söyledi. Lovie sallanan koltuğunda, Claude basamaklarda oturarak polisin anayola çıkışını seyrettiler. Claude'un alnı kırışmıştı.

"Yaramazlık yapmadığın zaman polislerin ne kadar daha nazik olduklarını görüyor musun?" dedi Lovie.

"Evet," dedi Claude.

"Sırf bir kemer tokasıyla ilgili bir şey sormak için onca yol kat etmiş."

"Buraya onun için gelmedi, anne."

"Öyle mi? O halde neden geldi?"

"Emin değilim ama kemer tokası için gelmedi." Claude bardağını basamağa koyup parmaklarına baktı. Nihayet aşmayı başarabildiği CANT ve MUST düğümüne. Ayağa kalktı. "Gidip ipte kalan çamaşırların toplayayım. Sonra da Jorge'ye yarın yardımım gerekiyor mu diye soracağım. Çatıyı onarıyor."

"Sen çok iyi bir evlatsın, Claude." Annesinin gözlerinin yaşardığını görünce Claude çok duygulandı. "Gel yanıma ve annene bir sarıl."

"Seve seve hanımefendi," dedi Claude ve annesine sarıldı.

12

Ralph ve Jeannie Anderson, Howie Gold'un ofisindeki toplantıya gitmek için hazırlanırken Ralph'ın cep telefonu çaldı. Arayan Horace Kinney'ydi. Jeannie küpelerini takıp ayakkabılarını giyerken Ralph onunla konuştu.

"Sağ ol Horace, yardımını unutmayacağım," dedikten sonra telefonu kapadı.

Jeannie merak içinde ona baktı. "Ne oldu?"

"Horace, Bolton'ın Marysville'deki evine bir devriye polisi gönderdi. Polis oraya gidişi için farklı bir neden uydurdu, oysa asıl amacı–"

"Ne için oraya gittiğini biliyorum," dedi Jeannie.

"Evet. Bayan Bolton'ın dediğine göre Claude o sabah saat altı civarında ona kahvaltı hazırlamış. Sen Bolton'ı alt katta saat dörtte gördüysen–"

"Tuvalete gitmek için kalktığım zaman saati gördüm," dedi Jeannie. "04.06'ydı."

"MapQuest'te Flint City ile Marysville arasının beş yüz kilometre olduğu yazıyor. Saat altıda kahvaltı hazırlamak için buradan oraya gitmiş olması mümkün değil, hayatım."

"Annesi yalan söylüyor olabilir," dedi Jeannie, ama buna kendisi de pek inanmıyordu.

"Sipe –Horace'ın oraya gönderdiği polis – kadın yalan söyleseydi anlardım, demiş."

"O halde akla yine Terry geliyor. Aynı anda iki ayrı yerde bulunan bir adam. Çünkü o buradaydı, Ralph. Buradaydı."

Ralph ona karşılık veremeden kapı zili çaldı. Ralph kemerindeki Glock'ı gizlemek için üstüne bir ceket geçirdi. Gelen Bölge Savcısı Bill Samuels'dı. Üstünde her zamanki kıyafetinden farklı olarak bir blucin ve mavi bir tişört vardı.

"Howard aradı, bir toplantı yapılıyormuş. Bunu 'Maitland vakasıyla ilgili gayriresmî bir buluşma' diye niteledi ve benim de gelmemi istedi. Sence sakıncası yoksa birlikte gideriz."

"Olabilir," dedi Ralph. "Ama Bill, bunu başka kimseye söyledin mi? Amir Geller'a? Şerif Doolin'e?"

"Kimseye söylemedim. Dâhi sayılmam ama ahmak da değilim."

Jeannie de kapıya geldi. "Selam Bill. Seni burada gördüğüme şaşırdım."

Samuels donuk bir gülümsemeyle baktı. "Doğrusunu istersen ben de burada olduğuma şaşıyorum. Bu vaka bir türlü ölmek bilmeyen bir zombi gibi."

"Eski karın bu konuda ne düşünüyor?" diye sordu Ralph. Jeannie ona bakıp kaşlarını çatınca da, "Haddimi aşıyorsam söyle," diye ekledi.

"Bu konuyu konuştuk," dedi Samuels. "Aslında öyle olmadı. O konuştu, ben dinledim. Maitland'ın öldürülmesinde benim rolüm olduğunu düşünüyor ve haksız da sayılmaz." Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Ama nasıl bilebilirdik ki Ralph? Söyle hadi. Tek celselik davaydı. Şimdi geriye baktığın zaman... bildiğimiz onca şey varken... farklı bir şey yapacağını dürüstçe söyleyebilir misin?"

"Evet," dedi Ralph. "Onu bütün kasabanın gözü önünde tutuklamazdım ve mahkeme binasına arka kapıdan sokardım. Hadi, gidiyoruz. Geç kalacağız."

RAKİPLER SIR PAYLAŞMAZ

25 Temmuz

1

Holly *business class*'ta yolculuk yapmadı; 10.15 Delta uçağını tercih etseydi bu mümkün olurdu ve saat 12.30'da Cap City'ye inerdi. Ama Ohio'da biraz daha zaman geçirmek istediği için muhtemelen bu dengesiz temmuz havasında sarsılarak yolculuk yapacağı köhne bir uçağı seçti. Koltuklar sıkış tıkıştı ve çok rahatsızdı, ama dayanılmayacak gibi değildi. Onu asıl rahatsız eden şey, Flint City'ye akşam altıdan önce varamayacağını bilmesiydi; bu da ancak planladığı her şey yolunda giderse olacaktı. Avukat Gold'un ofisindeki toplantı yedide başlıyordu ve Holly'nin en nefret ettiği şey, bir randevuya geç kalmaktı. Böyle bir işe başlarken geç kalmak hoş olmazdı.

Birkaç parça eşyasını toplayıp otelden ayrıldı ve arabasıyla elli kilometre ötedeki Regis'e gitti. Önce Heath Holmes'ün tatildeyken annesiyle birlikte kaldığı eve uğradı. Ev kapatılmış, serseriler atış talimi yapmak için kullandığından dolayı da bütün pencereleri tahta plakalarla kaplanmıştı. Bakımsız bahçedeki tabelada SATILIK: İRTİBAT DAYTON FIRST NATIONAL BANKASI yazılıydı.

Holly eve bakarken, yakında semt çocuklarının aralarında bu evin lanetli olduğunu fısıldaşacaklarını düşündü. Trajedi böyle bir şeydi işte. Kabakulak veya kızamık gibi trajedi de bulaşıcıydı. Fakat bu hastalıklardan tek farkı, tedavisi için bir aşının olmayışıydı. Frank Peterson'ın Flint City'de öldürülmesi, talihsiz

ailesine ve bütün ilçeye bulaşmıştı. Çoğu insanın uzun süre ikamet etmediği bu banliyöde de aynı şey geçerli miydi bilmiyordu ama Holmes ailesi artık yoktu, onlardan geriye sadece bu boş ev kalmıştı.

Ön planda SATILIK tabelasıyla bu kapatılmış evin bir fotoğrafını çekmeyi düşündü – keder ve kayıpları ifade eden bir görüntü olurdu bu– ama sonra vazgeçti. Bu gece buluşacağı insanların bazıları bunu anlayabilirdi belki, ama kimileri içinse sadece *alelade bir fotoğraf* olabilirdi.

Holmes'ün evinden ayrılıp şehrin dışındaki Peaceful Rest Mezarlığı'na gitti. Burada bütün ailenin bir araya geldiği yeri buldu: anne, baba ve tek oğulları. Hiç çiçek yoktu ve mezar taşı itilip devrilmişti. Herhalde Terry Maitland'ın mezar taşına da aynı şey yapılmıştır, diye düşündü. Keder de öfke de bulaşıcıydı. Holmes'ün küçük mezar taşında adı, tarihler ve bir serserinin attığı yumurta artığından başka bir şey yoktu. Holly mezar taşını tekrar doğrulttu. Uzun süre böyle kalacağını pek sanmıyordu ama elinden geleni yapmıştı işte.

"Sen kimseyi öldürmedin, değil mi Holmes? Sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulundun." Yakındaki bir mezarda bulduğu çiçeklerden birkaç tanesini alıp Heath'in mezarına koydu. "Ama suç senin üstüne kaldı. Buradaki hiç kimse gerçeğe inanmayacaktır. Bu akşam buluşacağım insanların da inanacaklarını sanmıyorum."

Fakat yine de onları ikna etmeye çalışacaktı. İster devrilmiş bir mezar taşını düzeltmek olsun, ister yirmi birinci yüzyıl erkeklerini ve kadınlarını dünyada canavarlar olduğuna, bunların en büyük avantajlarının da rasyonel insanların bu gerçeği kabul etmeyişleri olduğuna inandırmak olsun, elinden geleni yapacaktı.

Holly etrafına bakınırken, yakındaki alçak bir tepenin üstünde (Ohio'nun bu kısmında bütün tepeler alçaktı) bir mahzen mezarlık gördü. Yaklaşıp baktı; bir granit taşın üstünde MEZARLAR yazılıydı. Üç basamaktan inip içerideki taştan banklara baktı. İnsan burada oturup meditasyon yapabilirdi. O yabancı, o iğrenç işi

yaptıktan sonra burada mı saklanmıştı? Buna pek ihtimal vermiyordu çünkü hiç kimse –Holmes'ün mezar taşını deviren serseri bile– içeriye bakmak için buraya gelmezdi. Üstelik öğleden sonra güneşi yaklaşık iki saat boyunca buradaki oturma alanına gelir ve bankları ısıtırdı. Eğer o yabancı Holly'nin tahmin ettiği gibiyse, karanlığı tercih ederdi. Her zaman değil, ama belli aralıklarla. Çok önemli zamanlarda. Holly henüz araştırmasını bitirmiş değildi, ama bu kadarından hemen hemen emin gibiydi. Ayrıca başka bir şey daha vardı: Bu şey kendini cinayete adamış olabilirdi ama keder onun gıdasıydı. Keder ve öfke.

Hayır, o şey burada dinlenmemişti ama onun bu mezarlığa geldiğine inanıyordu; hatta belki Mavis Holmes ve oğlunun ölümlerinden bile önce... Holly onun kokusunu hissedebiliyordu. Brady Hartsfield'de de aynı koku vardı; doğadışı bir şeyin kokusu. Bill bunu biliyordu, katatoni halindeki Hartsfield'in bakımını yapan hemşireler de biliyordu.

Mezarlık kapılarının dışındaki küçük otoparka yürüdü. Bu kavurucu yaz sıcağında otoparktaki tek araç onun Prius'uydu. Holly arabasının yanından geçip ilerledi, sonra da üç yüz altmış derecelik bir dönüş yaparak çevresindeki alanı dikkatle inceledi. Çiftlik bölgesi yakınlardaydı –gübre kokusunu alabiliyordu– ama o anda bulunduğu yer çirkin ve ruhsuz bir sanayi enkazı gibiydi. Göze ilginç gelebilecek hiçbir şey yoktu; tersine itici bir manzaraydı, sanki toprak ona, *Git buradan, burada sana göre bir şey yok. Git ve bir daha da gelme!* diyordu. Evet, burada bir mezarlık vardı, ama kış bastırınca bu mezarlığa çok az insan gelir, o gelenler de buz gibi kuzey rüzgârına maruz kalınca ziyaretlerini çok kısa tutardı.

Daha ileride, kuzeyde tren rayları vardı, fakat raylar pas tutmuş, ekartman çubuklarının arasında otlar bitmişti. Uzun zaman önce terk edilmiş bir istasyon gördü; bunun da pencereleri Holmes'ün evinde olduğu gibi tahta plakalarla kapatılmıştı. Bunun arkasındaki rampa hattında tekerlekleri sarmaşıkların içine gömülmüş iki adet vagon duruyordu. Vietnam Savaşı dö-

neminden kalmış kadar eski görünüyordu. Metruk istasyonun yanında, Holly'nin tamir atölyesi olarak kullanıldığını sandığı depo binaları vardı. Duvarlarından birine sprey boyayla bir gamalı haç çiziliydi. Dönerken kullanacağı otoyol kenarındaki bir panoda KÜRTAJ, ATAN BİR KALBİ DURDURUR! HAYATI ŞEÇİN! yazılıydı. Yolun karşı tarafında, çatısındaki tabelada OTOMATİK ARAÇ YIKAMA yazan uzun ve alçak bir bina vardı. Bunun boş otoparkındaysa bir tabelada –Holly'nin daha önce de gördüğü– SATILIK: İRTİBAT İÇİN DAYTON FIRST NATIONAL BANKASI yazılıydı.

Sanırım sen buradaydın. Mahzende değil, yakınlarda bir yerdeydin. Rüzgâr doğru yerden esiyorsa, gözyaşlarının kokusunu alabiliyordun. Durduğun yerde Heath Holmes'ün evini taşlatan ve muhtemelen mezarına işeyen oğlanların kahkahalarını işitebiliyordun.

Hava çok sıcak olmasına rağmen Holly üşüdü. Daha çok vakti olsaydı, o boş yerleri de araştırırdı. Burada tehlike yoktu; yabancı çoktan Ohio'yu terk etmişti. Büyük ihtimalle Flint City'den de gitmişti.

Dört fotoğraf çekti: tren istasyonu, vagonlar, depo binası ve metruk oto yıkama tesisi. Bunları bir daha gözden geçirdikten sonra yeterli olduğuna karar verdi. Yetmek zorundaydı, çünkü uçağını kaçırmamalıydı.

Ayrıca, ikna etmesi gereken insanlar vardı.

Tabii ikna edebilirse... O anda kendini çok küçük ve yalnız hissetti. Karşılaşacağı kahkahaları ve alaylı bakışları tahmin edebiliyordu. Ama elinden geleni yapacaktı. Mecburdu. Öldürülen çocuklar –Frank Peterson, Howard kardeşler ve onlardan öncekiler– için olduğu kadar Terry Maitland ve Heath Holmes için de... Elinden geleni yapacaktı.

Uğraması gereken bir yer daha vardı. Neyse ki bu yer yolunun üstündeydi.

2

Trotwood Community Park'taki bir bankta oturan yaşlı bir adam Holly'ye o zavallı kız çocuklarının bulunduğu yeri tarif etti. "Uzakta değil, oraya varınca tanırsın," dedi.

Nitekim öyle oldu.

Holly arabasını durdurup, yas tutanların –ve yas tutar gibi yapan macera severlerin– mabet haline getirdiği o küçük koyağa baktı. Üstünde KEDER ve CENNET yazılı parlak kartlar, Amber ve Jolene Howard burada üç ay önce bulunmuş olmasına rağmen kimi sönmeye yüz tutmuş, kimi yeni balonlar vardı. Meryem heykelinin yüz kısmına hıyarın biri bıyık çizmişti. Holly, üstü küf tutmuş bir oyuncak ayıyı görünce ürperdi.

iPad'ini çıkarıp fotoğrafını çekti.

Daha önce mezarlıktayken duyduğu (ya da duyduğunu sandığı) o koku burada yoktu, ama Holly o iki kızın cesetleri bulunduktan sonra Yabancı'nın buraya geldiğine ve yas tutanların kederlerini büyük bir zevkle seyrettiğine emindi. Görmekten zevk alacağı başka bir şey daha vardı: Howard kardeşlere yapılanları, onların çığlıklarını işitmenin nasıl bir şey olacağını hayal edip bundan heyecan duyan insanları –çok değil ama daima birkaç kişi olurdu– seyretmek de çok hoşuna gidiyor olmalıydı.

Evet, buraya geldin, ama hemen değil. Tıpkı Frank Peterson'ın abisinin Terry Maitland'ı vurduğu günkü gibi, dikkat çekmeyeceğin bir zamanı bekledin.

"Fakat o gün kendini tutamadın, değil mi?" diye mırıldandı Holly. "Açlıktan ölmek üzere olan birini Şükran Günü yemeğinin önüne oturtup ona yedirmemek gibi bir şey olurdu bu."

Holly'nin Prius'unun önüne bir minivan park etti. Aracın tamponunun bir yanında ANNEMİN TAKSİSİ, diğer yanında ANAYASANIN 2. MADDESİ GEREĞİ OY KULLANIYORUM yazılı çıkartmalar vardı. Araçtan dışarıya otuzlu yaşlarında, iyi giyimli, tombul bir kadın çıktı. Elinde bir buket çiçek vardı. Diz

çöküp bunları ahşap haçın iki yanına bıraktıktan sonra ayağa kalktı.

Kadın, "Ne acı, değil mi?" dedi Holly'ye.

"Evet."

"Ben iyi bir Hıristiyanım, ama bunu yapan adam öldüğü için memnunum. Cehenneme gittiği için memnunum. Benim için ne kötü bir durum, değil mi?"

"O adam cehennemde değil," dedi Holly.

Kadın tokat yemiş gibi irkildi.

"O adam cehennemi *getirir*."

Holly otomobiline binip Dayton Havaalanı'na gitti. Biraz gecikecek gibi görünüyordu ama yine de hız sınırını aşma dürtüsüne direndi. Yasalar boşuna çıkarılmamıştı.

3

Bu dolmuş uçaklarıyla (Bill bunları konserve kutusuna benzetirdi) uçmak zorunda kalışının bazı avantajları vardı. Bunlardan biri, Flint County'deki Kiowa Havaalanı'na inmesiydi; böylece Cap City'den yüz yirmi beş kilometre yol almaktan kurtulmuş oluyordu. Bu aktarmalı yolculuk, araştırmasını sürdürmesini sağlamıştı. Aktarmalar sırasında havaalanı Wi-Fi'ını kullanarak mümkün olduğunca çok ve hızlı bilgi indirebilmişti. Uçuşlar sırasında da indirdiği bilgileri okudu. İkinci uçuşunda otuz koltuklu turboprop uçağı bir hava boşluğuna girip asansör gibi düşerken, yolcuların çığlıklarını bile fark edemeyecek kadar kendini bu işe kaptırmıştı.

Hedefine sadece beş dakika geç vardı; hızla Hertz'e gidip bir otomobil kiraladı ve hemen yola koyuldu. Bu defa kendini tutamayıp hız sınırını aştı. Ama sadece saatte on kilometre.

4

"Bu o olmalı."

Howie Gold ve Alec Pelley, Howie'nin ofis binasının dışında bekliyordu. Howie'nin işaret ettiği zayıf kadın gri bir döpiyes giymiş, çantası kalçasına çarparak kaldırımdan onlara doğru geliyordu. Kısa saçlıydı, kaşlarına kadar inen kâkülü kırlaşmaya başlamıştı. Dudaklarındaki çok hafif ruj dışında makyajı yoktu. Güneş batmak üzereydi ama hava hâlâ çok sıcaktı; bir yanağından aşağıya ter damlaları akıyordu.

"Bayan Gibney?" dedi Howie ona doğru bir adım atarak.

"Evet," dedi Holly soluk soluğa. "Geciktim mi?"

"Aslında iki dakika erken geldiniz," dedi Alec. "Çantanızı alayım mı? Ağır olmalı."

"Böyle iyiyim," dedi Holly, gözlerini kelleşmiş avukattan, ona iş veren soruşturmacıya çevirerek. Patronundan en az on beş santim daha uzun boylu olan Pelley kırlaşmış saçlarını geriye taramıştı ve üstünde bej bir pantolonla yakası açık beyaz bir gömlek vardı. "Diğerleri geldi mi?"

"Çoğu," dedi Alec. "Dedektif Anderson – ah, iyi insan lafının üstüne gelirmiş."

Holly dönüp bakınca onlara doğru yaklaşan üç kişi gördü. Biri kadındı. Orta yaşına rağmen gençlik güzelliğini iyi korumuştu, ama gözlerinin altındaki fondöten ve pudrayla kısmen gizlenmiş olan halkalar son zamanlarda pek iyi uyumadığını ele veriyordu. Sol yanında saçları inek yalamış gibi duran, sıska ve gergin görünen bir adam vardı. Sağ yanındaysa...

Dedektif Anderson omuzları düşük, uzun boylu bir adamdı; yiyeceklerine dikkat etmez ve egzersiz yapmaya başlamazsa yakında göbeği çıkacak gibi görünüyordu. Mavi gözleriyle Holly'yi tepeden tırnağa süzdü. Bill gibi değildi tabii. Bill iki yıldır ölüydü ve hiçbir zaman geri gelmeyecekti. Üstelik bu adam Holly'nin tanıştığı zamanki Bill'den çok daha gençti. Yüzünde

aynı Bill'inki gibi hevesli bir merak ifadesi vardı. Herhalde Bayan Anderson olan kadının elini tutmuştu. Onun da kocasıyla birlikte gelmesi ilginçti.

Tanıştırma faslı başladı. Sıska ve saçları inek yalamış gibi görünen adam Flint County Bölge Savcısı William ("Lütfen bana Bill deyin") Samuels'dı.

"Yukarıya çıkıp bu sıcaktan kurtulalım," dedi Howie.

Jeanette Anderson Holly'ye yolculuğunun nasıl geçtiğini sordu, Holly de uygun bir karşılık verdi. Sonra Howie'ye döndü ve kullanacakları odada görsel-işitsel donanımın olup olmadığını sordu. Howie buna olumlu cevap verdi ve yapacağı bir sunum varsa bunu kullanabileceğini söyledi. Asansörden çıktıkları zaman Holly tuvaletin yerini sordu. "Birkaç dakika sürer. Havaalanından doğruca buraya geldim."

"Tabii ki. Koridorun sonundan sola dönün. Kilitli değildir."

Holly, Bayan Anderson'ın da onunla gelmek isteyeceğinden korktu ama öyle olmadı. İyi ki olmadı. Holly'nin işemesi lazımdı ama aklında bundan daha önemli ve mahremiyet içinde yapması gereken bir şey vardı.

Eteğini kaldırdı, çantasını ayaklarının arasına aldı ve klozete oturup gözlerini kapadı. Bu tip odaların sesi nasıl yankıladığını bildiği için duasını içinden yaptı.

Yine ben, Holly Gibney ve yardıma ihtiyacım var. Yabancılarla ilişki kurmakta zayıf olduğumu biliyorsun; tek kişiyle bile bocalarken, şimdi karşımda altı kişi var. Bay Maitland'ın dul eşi de buradaysa yedi kişi olacak. Panik içinde değilim ama biraz korktuğumu söylemezsem yalan olur. Bill böyle şeyleri iyi yapardı, ama ben o değilim. N'olur, bunu Bill gibi yapabilmeme yardım et. Onların doğal olarak kuşku duymalarını anlamam ve bundan korkmamam için bana *yardım et.*

Duayı fısıltı halinde bir sesle bitirdi. "Lütfen Tanrım, çuvallamayayım." Bir an durduktan sonra ekledi. "Sigara içmiyorum."

5

Howard Gold'un toplantı odasındaydılar; oda her ne kadar *The Good Wife* (Holly bu diziyi yedi sezon izlemişti, şimdi de devamını seyrediyordu) dizisindeki kadar büyük değilse de çok hoştu. Duvarlarda zevkli tablolar, cilalanmış maun bir masa ve deri koltuklar. Bayan Maitland da gelmişti, Bay Gold'un sağ tarafına oturuyordu. Avukat ona kızlarına kimin baktığını sordu.

Marcy ona buruk bir gülümsemeyle baktı. "Lukesh ve Chandra Patel gönüllü oldular. Oğulları Terry'nin takımındaydı. Dahası, Baibir üçüncü kaledeyken," Dedektif Anderson'a baktı, "adamlarınız onu tutukladı. Baibir çok üzülmüştü. Ne olduğunu anlayamadı."

Anderson kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir şey söylemedi. Karısı elini onun omzuna koyup kimsenin duyamayacağı bir şey fısıldayınca Anderson başını salladı.

"Toplantıyı açıyorum," dedi Gold. "Benim hazır bir gündemim yok, ama belki konuğumuz başlamak ister. Bu hanımefendi Holly Gibney. Bu işin Dayton tarafını soruşturması için Alec'in görevlendirdiği özel dedektif; tabii iki vakanın gerçekten bağlantılı olduğu varsayımıyla... Burada, karar vermemiz gereken noktalardan biri de budur."

"Ben özel dedektif değilim," dedi Holly. "Dedektiflik lisansı olan kişi ortağım Peter Huntley'dir. Şirketimizin yaptığı iş, çoğunlukla, kayıp kişileri ve çek-senet dolandırıcılarının izini bulmaktır. Polisle çatışmayacağımız bazı vakalarda cinai soruşturmalar da yaparız. Kayıp ev hayvanlarını bulmakta çok iyiyizdir."

Bu açıklama ona çok yavan geldi, Holly yüzünün kızardığını hissediyordu.

"Bayan Gibney biraz fazla tevazu gösteriyor," dedi Alec. "Yanılmıyorsam, Morris Bellamy adındaki şiddet suçlusu bir kaçağın yakalanmasını sağlamıştınız."

"O vaka ortağımındı," dedi Holly. "İlk ortağım, Billy Hodges. Bildiğiniz gibi onu kaybettik, Bay Pelley – Alec."

"Evet," dedi Alec. "Çok üzgünüm."

Dedektif Anderson'ın Eyalet Emniyetinden Yunel Sablo olarak tanıştırdığı Latin kökenli adam genzini temizledi. "Bildiğim kadarıyla," diye başladı, "siz ve Bay Hodges bir kitlesel cinayet girişimini engellediniz. Hartsfield adındaki bir genç adamdı. Ve siz, Bayan Gibney, bu adam kalabalık bir konser salonunu havaya uçurmadan önce onu durdurmuştunuz. O patlama binlerce gencin ölümüne sebep olabilirdi."

Masanın etrafında bir mırıltı dalgası dolaştı. Holly yüzünün daha da kızardığını hissediyordu. Onlara aslında başarmadığını, Brady'nin öldürme hırsını sadece bir süreliğine durdurabildiğini, o tamamen etkisiz hale getirilene kadar birçok ölüme daha neden olduğunu söylemek isterdi ama şimdi bunun ne yeri ne de zamanıydı.

Komiser Sablo lafını bitirmemişti. "Sanırım belediyeden bir takdirname almıştınız."

"Aslında o takdirnameyi üç kişi aldık, ama sadece bir altın anahtar ve on yıllık otobüs pasosundan ibaretti." Holly onlara bakarken hâlâ yüzünün on altı yaşındaki bir ergen gibi kızardığının farkındaydı. "Aradan çok zaman geçti. Bu vakaya gelince... Raporumu ve vardığım sonuçları sona bırakmak istiyorum."

"O klasik İngiliz polisiye romanlarındaki gibi, son bölüme," dedi Bay Gold gülümseyerek. "Şimdi hepimiz bildiklerimizi anlatıyoruz, sonra siz ayağa kalkıp bize suçu kimin ve nasıl işlediğini anlatıyorsunuz."

"İyi şanslar," dedi Bill Samuels. "Peterson vakasını sadece düşünmek bile başımı ağrıtıyor."

"Parçaların büyük bir kısmını biliyoruz," dedi Holly, "ama şimdiye dek hepsinin birden masaya yatırıldığını sanmıyorum. İkide bir aklıma gelen şey –eminim saçma bulacaksınız– o eski deyiş: Rakipler sır paylaşmaz."

"Sizinle aynı fikirdeyim, Bayan Gibney. Her şeyi masaya yatıracağız. Kim başlayacak?"

"Yune başlasın," dedi Anderson. "Ne de olsa ben idari izindeyim."

Yune masanın üstüne çantasını koydu ve içinden bilgisayarını çıkardı. "Bay Gold, projeksiyon cihazının nasıl kullanıldığını gösterir misiniz?"

Howie ona gösterirken, Holly sıra kendisine geldiğinde bocalamamak için pürdikkat izledi. Kablolar bağlandıktan sonra Howie ışığı kıstı.

"Tamam," dedi Yune. "Bayan Gibney, sizin Dayton'da öğrendiğiniz şeyleri sizden önce anlatacak olursam bağışlayın."

"Hiç sorun değil," dedi Holly.

"Dayton Emniyetinden Başkomiser Bill Darwin'le ve Trotwood Emniyetinden Komiser George Highsmith'le konuştum. Hem onların hem bizim suç mahalimizde bulunmuş çalıntı bir minibüsle bağlantılı benzer bir vakamız olduğunu söyleyince yardım etmek istediler. Ve telekomünikasyon büyüsü sayesinde şimdi her şey burada görülecek. Tabii bu alet çalışırsa..."

Ekranda Yune'un bilgisayarı belirdi. HOLMES yazılı bir dosyayı tıkladı. İlk görüntüde, üstünde turuncu renkli hapishane tulumu olan bir adam vardı. Kısa saçları kestane renkliydi ve yanaklarında birkaç günlük sakalı görünüyordu. Hafifçe kısılmış gözleri, hayatının ani değişiminden duyduğu şaşkınlığı yansıtıyordu. Holly bu fotoğrafı *Dayton News* gazetesinin 30 Nisan tarihli sayısında görmüştü.

"Bu adam Heath Holmes," dedi Yune. "Otuz dört yaşında. Amber ve Jolene Howard'ı öldürme suçundan tutuklandı. Kızların bulunduğu olay yeri fotoğrafları var fakat size göstermeyeceğim. Uykunuz kaçar. Paramparça edilmiş cesetler... Hayatımda gördüğüm en korkunç sahneydi."

Bunu seyreden yedi kişiden çıt çıkmıyordu, Jeannie kocasının koluna sarılmıştı. Marcy büyülenmiş gibi Holmes'ün fotoğrafına bakarken elini ağzına götürmüştü.

"Gençliğinde gezmek için bir otomobil çalması ve birkaç trafik cezası dışında Holmes'ün sicili tertemiz. Önce Kindred Hastanesi, sonra Heisman Hafıza Ünitesi'ndeki iki yıllık değerlendirme sonuçları mükemmel. Meslektaşları ve hastaları ondan çok olumlu bir şekilde söz ettiler. *Her zaman cana yakın, gerçekten yardımsever* ve *çok çalışkan* gibi yorumlar var."

"İnsanlar Terry için de böyle şeyler söylemişti," dedi Marcy.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye karşı çıktı Samuels. "İnsanlar Ted Bundy* için de benzer şeyler söylemişti."

Yune devam etti. "Holmes iş arkadaşlarına bir haftalık tatilini Regis'teki annesiyle geçirmek istediğini söylemiş; burası Dayton'la Trotwood arasında küçük bir kasaba. Haftalık tatilinin ortasında Howard kardeşlerin cesetleri bir postacı tarafından bulunmuş. Adam Howard'ların evine bir kilometre uzaklıktaki bir koyağa üşüşen kargaları görünce merak edip bakmaya gitmiş. Gördüğü manzara korkunçmuş."

Yune tıklayınca Holmes'ün yüzünün yerini sarışın iki küçük kızın fotoğrafı aldı. Holly, bir karnavalda veya bir parkta çekilen fotoğrafta geri planda bir dönme dolap gördü. Amber ve Jolene ellerindeki pamuk şekerleri kaldırmış, gülümsüyorlardı.

"Burada kurbanları suçlu çıkarmak istemem ama Howard kardeşler sorunlu tiplermiş. Anne alkolik, baba pek ortalıkta görünmüyor ve berbat bir semtte, az gelirli bir evde yaşıyorlarmış. Okul onları 'riskli öğrenciler' olarak etiketlemiş; kızlar defalarca okulu asmış. 23 Nisan Pazartesi günü de saat onda okulda değillermiş. Amber'in o saatte dersi yokmuş, Jolene de tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyip dersten çıkmış. Muhtemelen bunu daha önce planlamışlar."

"Alcatraz'dan kaçış," dedi Bill Samuels.

Buna kimse gülmedi.

---

* 1974-1978 yılları arasında ABD'nin çeşitli kentlerinde çok sayıda kadını öldüren Amerikalı seri katil ve tecavüzcü. "Seri katil" teriminin ilk defa onu tanımlamak için kullanıldığı bilinmektedir. –*yhn.*

Yune devam etti. "Öğleden kısa bir süre önce, okuldan beş blok ötedeki bir markette görünmüşler. Bu da dükkânın güvenlik kamerasından alınan bir fotoğraf."

Siyah-beyaz görüntü çok netti; eski bir filmden bir sahne gibi, diye düşündü Holly. Kızlardan birinin elinde iki gazoz, diğerinin elindeyse birkaç çikolata vardı. Kızlar blucin ve tişört giymişti. İkisi de bir şeye bozulmuş gibiydi. Elinde çikolata olan kız, elini öne uzatmış, kaşları çatık, ağzı sonuna kadar açıktı.

"Tezgâhtar onların okulda olmaları gerektiğini bildiği için satış yapmak istememiş," dedi Yune.

"Belli," dedi Howie. "Büyük kızın ona neler söylediğini duyar gibiyim."

"Doğru," dedi Yune, "ama asıl ilginç olan şey bu değil. Fotoğrafın sağ üst köşesine bakın. Kaldırımda, vitrinden içeriye bakan biri var. Görüntüyü biraz büyüteyim."

Marcy'nin ağzından bir fısıltı çıktı. *Tanrım*, demiş olabilirdi.

"Bu o, değil mi?" dedi Samuels. "Holmes. Kızları izliyor."

Yune evet anlamında başını salladı. "Amber ve Jolene'i canlı olarak son gören kişi o tezgâhtarmış. Ama en azından bir kamerada daha görüntülenmişler."

Yine tıkladı ve ekranda başka bir güvenlik kamerasının görüntüsü belirdi. Bu kamera bir benzin istasyonunun pompalarına çevriliydi. Köşede saat görünüyordu: 12.19, 23 Nisan. Holly bunun hemşire muhbirinin ona gösterdiği fotoğraf olduğunu düşündü. Candy Wilson benzincideki aracın Holmes'ün kamyoneti olduğunu tahmin ediyordu; süslü püslü bir Chevy Tahoe. Ama yanılmıştı. Fotoğrafta Heath Holmes, kenarında DAYTON PEYZAJ VE HAVUZ yazılı bir kamyonete yürürken görülüyordu. İki elinde birer şişe gazoz vardı. Bunları almak için sürücü tarafındaki cam uzanan el, Amber'indi.

"O kamyonet ne zaman çalınmıştı?" diye sordu Ralph.

"14 Temmuz'da," dedi Yune.

"Hazır olana kadar bunu bir yerde saklamış. Bu da suçun planlanmış olduğunu gösteriyor."

"Evet, öyle gibi."

Jeannie, "O kızlar... onunla isteyerek mi gitmiş?" diye sordu.

Yune omuz silkti. "Yine kurbanları suçlamak istediğimden değil –o yaşlardaki çocuklar yanlış seçim yaptıkları için suçlanamaz– ama bu görüntü onların, hiç değilse başlangıçta isteyerek gittiğini gösteriyor. Bayan Howard, Komiser Highsmith'e Amber'in bir yere gitmek istediği zaman otostop yapmayı çok sevdiğini söylemiş; bunun tehlikeli olduğu ona defalarca söylendiği halde."

Holly bu iki güvenlik kaydının basit bir hikâye anlattığını düşündü. Yabancı, kızların o marketten gazoz ve çikolata alamadıklarını görüp onlara biraz ötedeki dükkândan bunları alabileceğini söylüyor. Daha sonra da isterlerse evlerine veya nereye isterlerse oraya götürmeyi öneriyor. Otostopçuluk oynayan iki kıza yardım eden iyi bir adam.

"Holmes'ün bundan sonra göründüğü an, akşamın altısı," diye devam etti Yune. "Dayton dışında, Waffle House adlı bir restoranda. Yüzünde, ellerinde ve gömleğinde kan var. Garson kadına ve aşçıya burnunun kanadığını söyleyip erkekler tuvaletinde yüzünü yıkıyor. Çıkınca yanında götüreceği bir yemek sipariş ediyor. Oradan ayrılırken hem garson kadın hem aşçı, gömleğinin ve pantolonunun arkasında kan olduğunu görüyor. Çoğu insanın burnu önde olduğu için onlara anlattığı şeyin gerçek olmadığını düşünüyorlar. Garson kadın kamyonetin plakasını alıp polisi arıyor. Daha sonra ikisi de önlerine konulan altı fotoğrafın içinde Holmes'ü teşhis ediyor. Kestane rengi saçlarından kolayca tanınabiliyor."

"Waffle House'da durduğu zaman hâlâ o kamyoneti mi sürüyormuş?" diye sordu Ralph.

"Evet. Kızların cesetleri bulunduktan kısa bir süre sonra Regis Belediye Parkı'nda terk edilmiş halde bulunmuş. Arka tarafında bolca kan, hemen her şeyin üstünde onun ve kızların parmak izi var. Bazı izler kanlı. Yine söyleyeyim, Frank Peterson cinayetine çok benziyor. Hayret edilecek kadar çok."

"Kamyonet onun Regis'teki evinin ne kadar yakınındaymış?" diye sordu Holly.

"Bir kilometreden az bir uzaklıkta. Polislerin varsayımına göre, kamyoneti orada bırakıp yürüyerek eve gitmiş, üstündeki kanlı elbiseleri değiştirip annesine güzel bir akşam yemeği hazırlamış. Polisler parmak izlerini hemen çıkarabilmiş, ama ismini edinmeleri bürokrasi yüzünden birkaç gün sürmüş."

"Çünkü Holmes otomobil hırsızlığından tutuklandığında reşit değildi," dedi Ralph.

"Evet. Holmes 26 Nisan günü Heisman Hafıza Ünitesi'ne gitmiş. Amiri olan kadın –Bayan June Kelly– izinde olması gerekirken orada ne aradığını sormuş. Holmes ona, dolabından bir şey alması gerektiğini, hazır oradayken de birkaç hastayı ziyaret edeceğini söylemiş. Bu açıklama kadına tuhaf gelmiş, çünkü hastabakıcılarının hemşireler gibi dolapları olmazmış. Onlara dinlenme odasında küçük plastik kutular verilirmiş. Hastabakıcılara, daha işe alındıklarının ilk gün, orada ücret ödeyerek kalan müşterilerden 'ünite sakinleri' diye söz etmeleri bildirilirken, Holmes onlarla senli benli olup 'ahbap' diye konuşurmuş. Her neyse, o gün ziyaret ettiği kişilerden biri de Terry Maitland'ın babasıymış ve polisler erkekler tuvaletinde sarı saç telleri bulmuş. Bu saçların Jolene Howard'a ait olduğu belirlenmiş."

"Amma da denk düşmüş," dedi Ralph. "Bu saçların sonradan oraya yerleştirilmiş olması ihtimali kimsenin aklına gelmemiş mi?"

"O kadar çok delil varmış ki, polisler onun ya çok dikkatsiz olduğunu ya da yakalanmak istediğini varsaymış," dedi Yune. "O kamyonet, parmak izleri, kamera görüntüleri... kızların onun bodrumunda bulunan külotları... Ve işin son noktası, DNA eşleşmesi. Gözaltındayken yanağından alınan numune, failin suç yerinde bıraktığı meniyle uyuşuyor."

"Tanrım!" dedi Bill Samuels. "Aynı şeyi tekrar yaşıyoruz."

"Büyük bir istisna dışında," dedi Yune. "Holmes, Howard kardeşlerin kaçırılıp öldürüldüğü sırada, devam eden bir konfe-

ransta görüntülenecek kadar talihli değildi. Annesi onun her an Regis'te olduğuna, Heisman'e ve Trotwood'a kesinlikle gitmediğine yemin etti. 'Neden gidecekmiş ki?' dedi. 'Orası boktan insanların yaşadığı boktan bir kasaba.'"

"Onun ifadesi jüri önünde hiçbir işe yaramaz," dedi Samuels. "Her anne, oğlu için yalan söyleyebilir."

"O semtteki başka insanlar da izin günlerinde Holmes'ü görmüş," diye devam etti Yune. "Annesinin çimlerini biçmiş, çatı oluklarını tamir etmiş, verandasını boyamış ve sokağın karşısında oturan kadının çiçek ekmesine yardım etmiş. Bu da Howard kardeşlerin kaçırıldığı güne denk geliyor. Ayrıca, bir şeyler almak için sağa sola giderken onun o süslü kamyonetini fark etmemek imkânsız."

"Sokağın karşısında oturan kadın, o kızların öldürüldüğü saatte Holmes'ün orada olduğuna emin mi?"

"Kadın, sabah on civarında bahçemdeydi, dedi. Yeterli bir tanık sayılabilir ama tam değil. Regis'le Trotwood arasındaki mesafe, Flint City'yle Cap City arasındakinden çok daha kısa. Polislerin teorisine göre, Holmes komşusunun çiçek ekme işini bitirir bitirmez hemen belediye otoparkına gidip Tahoe'sunu bırakmış, kapalı kamyoneti almış ve ava çıkmış."

"Terry gerçekten de Bay Holmes'ten daha talihliymiş," dedi Marcy, önce Ralph'a sonra da Bill Samuels'a bakarak. "Ama yeterince talihli değilmiş."

"Bir şey daha var," dedi Yune. "Bayan Gibney buna yapbozun başka bir parçası diyebilir – ama bunu Ralph, Maitland soruşturmasını günahıyla sevabıyla tekrar anlattıktan sonra açıklayacağım."

Ralph mahkemede ifade verir gibi kısa cümlelerle özetini yaptı. Onlara Claude Bolton'ın anlattıklarını aktardı; el sıkışırken Terry'nin tırnağıyla onun elini kestiğini... Sonra, Canning Township'te buldukları giyecekleri –pantolon, iç çamaşırı, çorap ve spor ayakkabıları, ama gömleğin olmayışını– anlattı. Anlatı-

mının sonunda da, mahkeme binasının merdivenlerinde gördüğü adamdan bahsetti. Saçsız ve yanık izi olan başını örtmek için kullandığı gömleğin Terry'nin Dubrow tren istasyonunda giydiği gömlek olduğunu tahmin ettiğini söyledi.

"Mahkeme binasında çekim yapan televizyon kanallarının görüntüleri olması lazım," dedi Holly. "Onlara baktınız mı?"

Ralph ve Komiser Sablo bakıştılar.

"Evet," dedi Ralph, "ama adam görünmüyor. Kaydın hiçbir yerinde yok."

Masada bir kıpırdanma oldu. Jeannie bir kez daha kocasının kolunu tuttu. Ralph onun elini okşadı ama dikkatini oraya Dayton'dan gelen kadına yöneltmişti. Holly hiç şaşırmış görünmüyordu. Tersine, rahatlamış gibiydi.

6

"Howard kardeşleri öldüren adam küçük bir kamyonet kullandı," dedi Yune, "ve işi bittikten sonra bunu kolayca bulunabilecek bir yere bıraktı. Frank Peterson'ı öldüren adam da aynı şeyi çocuğu kaçırmakta kullandığı minibüse yaptı; dahası bunu Shorty's Pub'ın arkasına bırakıp oradaki birkaç tanıkla konuşarak dikkat çekti. Tıpkı Holmes'ün Waffle House'taki garson kadın ve aşçıyla konuşması gibi. Ohio polisleri kamyonette katile ve kurbanlarına ait pek çok parmak izi buldu; biz de minibüste epeyce parmak izi bulduk. Ama minibüsteki izlerin bir kısmı henüz tanıtlanamamıştı. Yani bu akşama kadar."

Ralph dikkat kesilip öne doğru uzandı.

"Size bazı şeyler göstereceğim," dedi Yune bilgisayarda birkaç tuşa basarak. Ekranda iki parmak izi göründü. "Bunlar minibüsü New York'ta çalan çocuğa ait. Biri minibüste bıraktığı iz, diğeri El Paso'da tutuklandığı zaman alınan iz. Şimdi şuna bakın."

Birkaç tıklama sonra o iki izin kusursuz bir şekilde birleştiği görüldü.

"Bu izler Merlin Cassidy'yi gösteriyor. Şimdi... işte buradakiler de Frank Peterson'ın – biri adli tıptan, diğeri minibüsten alınan izler."

Ekranda yine kusursuz bir eşleşme belirdi.

"Sonra Maitland. Bir iz minibüsten –aslında pek çok izden sadece biri– diğeri de Flint City Emniyetinde alınan parmak izi."

Bunları da birleştirince yine kusursuz bir eşleşme oldu. Marcy gürültülü bir şekilde iç geçirdi.

"Pekâlâ, şimdi sizi şaşırtacak bir şey görmeye hazırlanın. Sol tarafta minibüsten alınan bir iz var; sağdaysa Heath Holmes'ün Montgomery County-Ohio'daki emniyette alınan parmak izi."

Yune bunları üst üste koydu. Bu defa kusursuz değildi ama çok yakındı. Holly jürinin bunu eşleşme olarak kabul edeceğini düşündü. Kendisi kesinlikle öyle olduğunu düşünüyordu.

"Birkaç küçük farklılık göreceksiniz," dedi Yune. "Çünkü Holmes'ün minibüsteki izi biraz bozulmuş, aradan çok zaman geçtiği için olabilir. Ama beni tatmin edecek kadar benzerlik var. Heath Holmes bir ara o minibüste bulunmuş. Bu yeni bir bilgidir."

Odaya sessizlik çöktü.

Yune iki parmak izi daha gösterdi. Sol taraftaki çok netti. Holly onların bunu daha önce gördüğünü anladı. Ralph da. "Terry," dedi. "Minibüsten alınan."

"Doğru. Sağ taraftaki de, o samanlıktaki kemer tokasından alınan parmak izi."

Sarmal çizgiler aynı gibi görünüyordu ama bazı yerleri tuhaf bir şekilde silikti. Yune bunları örtüştürünce, minibüsten alınan izler kemer tokasındaki boşlukları doldurdu.

"Aynı olduklarına hiç şüphe yok," dedi Yune. "İkisi de Terry Maitland'a ait. Ama kemer tokasındaki iz çok daha yaşlı bir parmağa aitmiş gibi görünüyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu Jeannie.

"Mümkün değil," dedi Samuels. "Maitland tutuklandığında alınan parmak izlerine baktım, ki bu izler onun o kemer tokası-

na son dokunuşundan günler sonraydı. Çok netti. Hiçbir kıvrım, çizgi ya da kabarıklık bozulmamıştı."

"O kemer tokasından meçhul failin izini de aldık," dedi Yune. "Bakın."

Bunu hiçbir jüri geçerli bulmazdı; birkaç kıvrım ve çizgi vardı ama çok silikti, neredeyse görünmeyecek gibiydi.

"Emin olmak mümkün değil ama bunun Bay Maitland'ın parmak izi olduğunu sanmıyorum; Holmes'ün de olamaz, çünkü o kemer tokasının tren istasyonundaki kamera görüntülerinde görünmesinden çok daha önce ölmüştü. Ne var ki... Heath Holmes, Frank Peterson'ın kaçırılmasında kullanılan minibüste bulunmuştu. Bunun ne zaman, nasıl ve neden olduğunu açıklayamıyorum, ama o kemer tokasındaki bulanık izleri kimin bıraktığını bilmek için bin dolar veririm; beş yüz dolar da Maitland'ın izlerinin nasıl o kadar yaşlı göründüğünü öğrenmek için veririm."

Bilgisayarın fişini çekip yerine oturdu.

"Masanın üstünde bir hayli parça var," dedi Holly, "ama bir tablo oluşturmuyor. Başka parçası olan var mı?"

Ralph karısına döndü. "Anlat onlara," dedi. "Rüyanda evimizin içinde kimi gördüğünü söyle."

"O rüya değildi!" dedi Jeannie. "Rüyalar silikleşir. Gerçekler aynı kalır."

Önce yavaş yavaş, sonra kendini kaptırarak onlara alt kattaki ışığı nasıl fark ettiğini, mutfak kapısından bakınca oturma odasında mutfak iskemlelerinden birinde oturan adamı gördüğünü, adamın onu uyarışını ve parmaklarındaki mavi harfleri anlattı. *Ona durmasını söylemelisin,* demişti. "Bayılmışım. Daha önce hiç bayılmamıştım."

"Yatağında uyandı," dedi Ralph. "Eve girildiğini gösteren hiçbir iz yoktu. Alarm kuruluydu."

"Rüyaymış," dedi Samuels.

Jeannie saçları iki yana savrulacak kadar şiddetle başını iki yana salladı. "O adam *oradaydı.*"

"*Bir şey* oldu," dedi Ralph. "Bu kadarından eminim. Yüzü yanık adamın parmaklarında dövmeler–"

"Filmlerde görünmeyen adamın," dedi Howie.

"Size saçma gelecek biliyorum ama bu vakada yer alan başka birinin de parmaklarında dövme vardı ve bir süre sonra kim olduğunu hatırladım. Yune'dan bana bir fotoğrafını göndermesini istedim, bu fotoğrafı Jeannie'ye gösterince adamı teşhis etti. Jeannie'nin rüyasında –ya da evimizde– gördüğü adam Claude Bolton. Gentlemen, Please barının fedaisi. Maitland'la el sıkışırken eli kesilen adam."

"Terry'nin o hastabakıcıyla çarpıştığı zaman elinin kesilmesi gibi," dedi Marcy. "O hastabakıcı Heath Holmes'tü, değil mi?"

"Ya, tabii," dedi Holly dalgın bir şekilde. Duvardaki resimlerden birine bakıyordu. "Başka kim olacaktı ki?"

Alec Pelley söze girdi. "Herhangi biriniz Bolton'ın nerede olduğunu araştırdınız mı?"

"Ben araştırdım," dedi Ralph. "Batı Teksas'ta, Marysville adındaki bir kasabada; buradan altı yüz kilometre uzakta bir yer. Eğer bir köşede sakladığı özel bir jeti yoksa Jeannie'nin onu evimizde gördüğü zaman o kasabadaydı."

"Eğer *annesi* yalan söylemiyorsa," dedi Samuels. "Daha önce de belirttiğim gibi, oğulları şüphe altındaysa, anneler çoğu zaman yalan söyleyebilir."

"Jeannie de aynı şeyi düşündü ama bu durumda pek akla yatkın değil. Oraya başka bir amaçla gitmiş numarası yapan polis, her ikisinin de gayet rahat ve çekincesiz olduğunu söylüyor. Suçlulara özgü bir gerginlik görmemiş."

Samuels kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben ikna olmadım."

"Marcy?" dedi Howard. "Yapboza parça ekleme sırası sende."

"Ben... gerçekten istemiyorum. Dedektif yapsın. Grace onunla konuştu."

Howie onun elini tutu. "Bu Terry için."

Marcy iç geçirdi. "Pekâlâ. Grace de bir adam gördü. İki kere. İkincisi evin içindeydi. Kötü rüyalar gördüğüne hükmettim; her çocuk gibi o da babasının ölümüyle çok sarsılmıştı..." Marcy sustu, alt dudağını çiğniyordu.

"Lütfen," dedi Holly. "Bu çok önemli, Bayan Maitland."

"Evet," dedi Ralph. "Gerçekten öyle."

"Anlattığı şeyin gerçek olmadığına o kadar emindim ki..."

"Onu tarif etti mi?" diye sordu Jeannie.

"Yarım yamalak. İlk görüşü yaklaşık bir hafta önceydi. Grace ve Sarah, Sarah'nın odasında yatıyorlardı. Grace bu adamın pencerenin dışında, havada durduğunu söyledi. Yüzü o hamur oyunlarındaki bebekler gibiymiş ve gözlerinin yerinde saman varmış. *Kim olsa* bunun bir kâbus olduğunu düşünür, değil mi?"

Kimse bir şey söylemedi.

"İkinci görüşü pazar günüydü. Grace öğle uykusundan uyandığında adam yatağında oturuyormuş. Artık gözlerinde saman yokmuş, babasının gözleri varmış, ama yine de kızımı korkutmuş. Kollarında ve ellerinde dövmeler görmüş."

Ralph söze girdi. "Bana o hamurdan yapılmış gibi görünen yüzünün yok olduğunu söyledi. Kısa ve dik siyah saçları ve küçük bir sakalı varmış."

"Keçisakalı," dedi Jeannie. Sapsarı olmuştu. "Aynı adamdı. İlk defasında belki rüya görmüş olabilir, ama ikincisinde... O adam Bolton'dı. Mutlaka o olmalı."

Marcy başı ağrıyormuş gibi avuçlarını şakaklarına dayadı. "Öyle gibi görünüyor, ama mutlaka rüya olmalıydı. Grace adam onunla konuşurken gömleğinin devamlı renk değiştirdiğini söyledi; böyle şeyler sadece rüyalarda olur. Dedektif Anderson, isterseniz geri kalanı siz anlatın."

Ralph başını iki yana salladı. "Siz çok iyi anlatıyorsunuz."

Marcy gözlerini sildi. "Adam kızımla alay etmiş. Ona 'bebek' demiş ve kızım ağlamaya başlayınca onun üzüldüğüne memnun olmuş. Sonra da Dedektif Anderson'a bir mesajı olduğunu söylemiş. Durması gerekiyormuş, yoksa çok kötü bir şey olacakmış."

"Grace'e göre," dedi Ralph, "adam ilk göründüğünde tam *olmamış* gibiymiş. Tamamlanmamış. İkinci defa göründüğünde, Grace tıpkı Claude Bolton'a benzeyen bir adamı tarif etti. Fakat Bolton Teksas'taydı. Hadi, bundan bir anlam çıkarın."

"Eğer Bolton oradaysa, burada olması mümkün değil," dedi Bill Samuels usanmış bir ifadeyle. "Bu çok kesin bir şey."

"Terry Maitland'ın durumu da kesin görünüyordu," dedi Howie. "Şimdi bir de Heath Holmes olayı çıktı." Dikkatini Holly'ye çevirdi. "Dedektif Sherlock Holmes aramızda değil, ama yanımızda Bayan Gibney var. Bu parçaları birleştirmemizi sağlar mısınız?"

Holly onu işitmemiş gibiydi. Hâlâ duvardaki bir tabloya bakıyordu. "Gözlerinin yerinde saman varmış," dedi. "Evet. Tabii. Saman..." Gerisini getirmedi.

"Bayan Gibney?" dedi Howie. "Bize söyleyecek bir şeyiniz var mı, yok mu?"

Holly daldığı düşünce âleminden ayrıldı. "Evet. Neler olduğunu açıklayabilirim. Sizden tek isteğim, açık fikirli olmanız. Yanımda getirdiğim bir sinema filminin bir kısmını gösterirsem, açıklamam daha kısa sürer. Çantamdaki bir DVD'de."

İçinden bir kez daha dua edip ayağa kalktı, bilgisayarı masanın ucuna, daha önce Yune'unkinin bulunduğu yere koydu. Sonra harici DVD sürücüsüyle bağlantısını kurdu.

7

Jack Hoskins ailesindeki genetik cilt kanseri hikâyesini öne sürerek güneş yanığı için hastalık izni almayı düşünmüştü ama sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Hatta berbat bir fikirdi. Amir Geller onu odasından kovardı ve bu durumu merkezdekiler duyunca (Rodney Geller ağzı sıkı bir adam değildi) herkesin alay konusu olurdu. Çok az ihtimalle, amir ona bu izni

verse bile mutlaka bir doktora görünmesini söyleyecekti; oysa Jack buna hazır değildi.

Ne var ki, tatilinin bitiminden üç gün önce geri çağrılmıştı ve bu da haksızlık sayılırdı. O üç günü şehirde keyfince geçirmeyi kendine hak gördü ve çarşamba öğleden sonrasını o bar senin bu bar benim diyerek geçirdi. Gittiği üçüncü barda artık Canning Township'teki o ürpertici olayı unutmaya yüz tutmuş, dördüncü bardaysa o güneş yanığını o kadar dert etmemeye başlamıştı.

Beşinci durağı Shorty's Pub oldu. Kadın barmenden –adı şimdi aklına gelmeyen ama o dar Wrangler blucini içindeki uzun bacaklarını hatırladığı çok güzel bir kadın– ensesine bakmasını ve ne görüyorsa söylemesini rica etti. Kadın bu isteği yerine getirdi.

"Güneş yanığı," dedi.

"*Sadece* güneş yanığı, değil mi?"

"Evet, sadece güneş yanığı. Ama bayağı kötü bir yanık. Su toplamış, birkaç kabarcık var. Buna biraz–"

"Aloe vera süreyim. Tamam."

Beş votka-tonikten (belki de altı) sonra hız sınırını ihlal etmeden evine gitti. Durdurulması hiç iyi olmazdı. Alkol sınırını aşmış durumdaydı.

Holly Gibney, Howard Gold'un toplantı odasında sunumuna başladığı anda Jack de evine vardı. Külotunun dışında üstündeki her şey çıkardı, bütün kapıları kilitledi ve fena halde dolan mesanesini boşaltmak için banyoya girdi. Bu iş bittikten sonra bir kez daha ensesine bakmak için el aynasını aldı. Yanık artık iyileşmek üzere galiba, diye düşündü; muhtemelen kurumuştu bile. Ama hayır. Kararmıştı. Bütün ensesi derin çatlaklarla kaplıydı. İki yerden cerahat akıyordu. Jack inledi, gözlerini kapadı, sonra açtı ve rahat bir nefes aldı. Cildi kararmamıştı. Çatlak ve cerahat yoktu. Ama ensesi parlak kırmızıydı ve evet, su toplamış, kabarcıklar oluşmuştu. Dokunduğu zaman eskisi kadar acımıyordu; ama neden acısındı ki? Dünya kadar Rus votkası içmemiş miydi?

Bu kadar çok içmemeliyim, diye düşündü. *Ensemde olmayan bir şeyi görmem yeterince açık bir işaret. Buna uyarı bile denebilir.*

Aloe vera pomadı yoktu, bu nedenle yanığın üstüne *arnica* jeli sürdü. Biraz yaktı ama çok geçmeden acısı dindi. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Kirlenmesin diye yastığının üstüne bir el havlusu serdi ve ışığı kapadı. Ama karanlık ona iyi gelmedi. Karanlıkta acıyı daha çok hissediyordu ve odada bir şeyin olduğunu hayal etmek daha kolay oluyordu. O metruk samanlıkta arkasında duran o şey.

Orada olan tek şey benim hayal gücümdü. Ensemdeki kararmış cilt benim hayal gücümdü. Ve o çatlaklar. Cerahat...

Bütün bunlar doğruydu ama başucundaki lambayı yaktığı zaman kendini daha iyi hissettiği de doğruydu. Aklından geçen son şey, iyi bir uyku çektikten sonra her şeyin yoluna gireceği oldu.

8

"Işığı biraz daha kısmamı ister misin?" diye sordu Howie.

"Hayır," dedi Holly. "Bu sunum bilgi amaçlı, eğlence değil; her ne kadar film kısaysa da –seksen yedi dakika– tamamını, hatta büyük bir kısmını seyretmemiz gerekmiyor." İlk başta korktuğu gibi gergin değildi. En azından şimdilik. "Ama bunu size göstermeden önce bir şeye açıklık getirmek istiyorum; sanırım artık hepinizin bildiği ama henüz itiraf etmeye hazır olmadığınız bir şeye..."

Herkes ses çıkarmadan ona bakıyordu. Onca göz... Holly bunu yapabildiğine inanamıyordu; sınıfın en arkasında oturan, hiçbir zaman el kaldırmayan, beden eğitimi dersinin olduğu günlerde eşofmanını etekliğinin ve bluzunun içine giyen o fare Holly... Yetişkin bir kadın olmasına rağmen annesine karşılık vermeye cesaret edemeyen Holly. İki olayda az kalsın aklını kaçıracak hale gelen Holly.

Ama onlar hep Bill'den önceydi. Bill daha iyi olacağıma güvendi, ben de onun için daha iyi oldum. Şimdi de bu insanlar için daha iyi olacağım.

"Terry Maitland, Frank Peterson'ı; Heath Holmes, Howard kardeşleri öldürmedi. Bu cinayetler bir yabancı tarafından işlendi. Modern bilimi, modern adli tıbbı bize karşı kullanıyor, ama onun asıl silahı bizim bir türlü inanmak istemeyişimiz. Gerçek olguları takip etmek üzere eğitilmişiz, bazen olgular çeliştiği zaman onun kokusunu alıyoruz ama o kokunun peşine düşmeyi reddediyoruz. O bunu biliyor ve bunu kullanıyor."

"Bayan Gibney," dedi Jeannie Anderson, "bu cinayetlerin doğaüstü bir yaratık tarafından işlendiğini mi söylüyorsunuz? Vampir gibi bir şey?"

Holly bu soruyu düşünürken dudaklarını ısırdı. Sonra, "Buna cevap vermek istemiyorum," dedi. "Henüz değil. Önce getirdiğim filmin bir kısmını göstermek istiyorum. Bir Meksika filmi, İngilizce dublajlı; bu ülkede elli yıl önce gösterilmiş. Filmin İngilizce adı *Mexican Wrestling Women Meet the Monster* ["Meksikalı Güreşçi Kadınlar Canavarla Karşılaşıyor"], ama İspanyolcası–"

"Hadi canım!" dedi Ralph. "Bu çok saçma!"

"Kes sesini!" dedi Jeannie. Bunu alçak sesle söylemişti ama öfke tınısını herkes duydu. "Bırak da anlatsın."

"Ama–"

"Dün gece orada olan sen değildin. Bendim. Anlatmasına fırsat vermelisin."

Ralph kollarını göğsünde kavuşturdu, Samuels da aynı şeyi yaptı. Holly bu vücut dilini çok iyi tanırdı. Geri püskürtme ifadesiydi. *Seni dinlemeyeceğim* ifadesi. Ama devam etti.

"Filmin Meksika adı *Rosita Luchadora e Amigas Conocen El Cuco.* İspanyolcada bunun anlamı–"

Yune, "Tamam, bu o!" diye bağırınca herkes yerinden sıçradı. "Cumartesi günü o restoranda yemek yerken hatırlayamadığım isim buydu! Hikâyeyi hatırlıyor musun Ralph? Karım küçükken büyükannesinin ona anlattığı hikâyeyi?"

"Nasıl unutabilirim ki?" dedi Ralph. "O siyah çuvallı adam, küçük çocukları öldürüp kanlarını..." Birden sustu ve Frank Peterson'la Howard kardeşleri düşünmeye başladı.

"Kanlarını ne yapıyor?" diye sordu Marcy.

"Kanlarını içip kendi vücuduna sürüyor," dedi Yune. "Bu onun genç kalmasını sağlıyormuş. *El Cuco.* Yani umacı."

"Evet," dedi Holly. "İspanya'da *El Hombre con Saco* olarak bilinir. Çuvallı Adam. Portekiz'de adı Kabakkafa'dır. Amerikalı çocuklar Cadılar Bayramı'nda kabakları oyarken onu *El Cuco*'ya benzetirler, tıpkı İberya'da yüzlerce yıl önce çocukların yaptığı gibi."

"*El Cuco*'yla ilgili bir tekerleme vardı," dedi Yune. "Bazen ninem geceleri bunu söylerdi. Sözlerini pek hatırlayamıyorum."

"Uyu çocuğum, uyu," dedi Holly. "*El Cuco* tavanda, seni yemek için gelmiş."

"Ne güzel ninniymiş," dedi Alec. "Çocuklar bu sayede tatlı rüyalar görmüşlerdir herhalde."

"Tanrım!" dedi Marcy. "Sizce evimizde böyle bir şey mi vardı? Kızımın yatağında mı oturuyordu?"

"Hem evet hem hayır," dedi Holly. "Şimdi filmi başlatayım. İlk on dakikası yeterli olacaktır."

9

Jack rüyasında, sonsuzluğa uzanan mavi gökyüzünün altında, her iki tarafı boş iki şeritli bir yolda araç kullanıyordu. Büyük bir kamyonun direksiyonundaydı; bu bir tanker olabilirdi çünkü burnuna benzin kokusu geliyordu. Yanında kısa siyah saçlı, keçisakallı bir adam oturuyordu. Kolları dövmelerle kaplıydı. Jack bu adamı tanıyordu, çünkü Gentlemen, Please'e sık sık giderdi (resmî kimliğiyle değil) ve Claude Bolton'la defalarca sohbet etmişti. Bolton'ın sabıkası vardı ama kendisine çekidüzen verdiği günden beri pekâlâ iyi bir adam olmuştu – Claude'un bu

haliyle alakası yoktu . Duş perdesini, parmaklarındaki kelimeyi (CANT) Jack'in görebileceği kadar açan adam Claude'du.

Tanker MARYSVILLE, NÜFUS: 1280 yazılı bir tabelanın önünden geçti.

"Kanser hızla yayılıyor," dedi Claude. Evet, bu duş perdesinin arkasından gelen sesti. "Ellerine bak, Jack."

Jack başını eğip baktı. Direksiyonu tutan elleri kararmıştı. Bakarken elleri kopup düştü. Tanker yoldan çıktı, yana eğildi ve devrilmeye başladı. Jack tankerin infilak edeceğini anlayıp patlama olmadan kendini rüyadan kurtardı. Gözleri tavanda, soluk soluğaydı.

"Tanrım," diye fısıldayıp elleri yerinde mi diye kontrol etti. Yerindeydi, saati de bileğindeydi. Uyuyalı bir saatten az olmuştu. "Tanr–"

Sol tarafında birisi kıpırdadı. Bir an, acaba bardaki o uzun bacaklı kadını eve mi getirdim, diye düşündü ama hayır, eve yalnız gelmişti. Onun gibi güzel bir kadının Jack'le ne işi olabilirdi ki? Onun gözünde Jack şişman, kırk küsur yaşında ayyaş bir herifin tekiydi.

Etrafına bakındı. Yatağındaki kadın annesiydi. Onu sadece, artık tamamen seyrelmiş saçlarındaki kaplumbağa şeklindeki tokasından tanıyabildi. Cenazesinde saçında bu toka vardı. Cenaze görevlisinin yaptığı makyajla yüzü balmumuyla kaplanmış gibiydi fakat bu, yüzünün büyük bir kısmının kaybolmasını ve etinin çürümesini gizleyemiyordu. Cerahatle kaplı olduğu için geceliği vücuduna yapışmıştı. Vücudundan çürümüş et kokusu yayılıyordu. Jack çığlık atmaya çalıştı ama başaramadı.

"Bu kanser seni de sarıyor, Jack," dedi annesi. Dudakları olmadığı için dişlerinin takırdadığını görebiliyordu. "Seni kemiriyor. O adam şimdi bunu geri alabilir, ama yakında onun için bile çok geç olacak. Senden istediği şeyi yapacak mısın?"

"Evet," diye fısıldadı Jack. "Evet, ne isterse."

"O halde, dinle."

Jack Hoskins dinledi.

10

Holly'nin gösterdiği filmin başında telif hakları konusunda bir uyarı yazısı yoktu. Ralph buna şaşırmadı. Kim böyle eski ve beş para etmez bir filmin haklarını alırdı ki? Müzik, kemanların ve akordeonların neşeli bir karışımıydı; görüntü ise kalitesizdi.

Burada olduğuma inanamıyorum, diye geçirdi içinden Ralph. *Deli saçması bir şey bu!*

Fakat hem karısı hem Marcy Maitland tıpkı final sınavına hazırlanan öğrenciler gibi pürdikkat seyrediyordu. Diğerleri de, kendilerini kaptırmasalar bile, görüntülere odaklanmıştı. Yune Sablo'nun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Gördüğü şeyi saçma bulduğundan değil, geçmişine baktığı için, diye düşündü Ralph. Çocukluk yıllarının efsanesi on yıllar sonra karşısına çıkmıştı yine.

Film, gece vakti, bütün işyerlerinin ya bar ya da genelev olduğu bir sokakta başladı. Kamera dört-beş yaşlarındaki kızının elinden tutarak yürüyen derin dekolteli bir elbise giymiş bir kadını takip etti. Çoktan yatmış olması gereken bir çocuğun şehrin bu tekinsiz bölgesinde yürüyüşe çıkarılmasının nedeni belki filmin daha sonraki kısımlarında açıklanıyordu ama seyrettikleri bölümde böyle bir açıklama yoktu.

Sarhoşun biri kadına yanaştı ve dublajdaki ses, "Hey, fıstık, seni götüreyim mi?" dedi. Kadın onu itip yürümeye devam etti. Sonra iki sokak lambası arasındaki karanlık alanda, Dracula filmlerinden kopup gelmiş gibi görünen uzun siyah pelerinli bir adam yan sokaktan ortaya çıktı. Bir elinde büyük, siyah bir çuval vardı. Diğer eliyle küçük çocuğu kaptı. Anne çığlıklar atarak onu kovaladı ve bir sonraki sokak lambasının altında ona yetişip çuvalından yakaladı. Adam hızla dönünce sokak lambasının aydınlığında yüzü göründü. Alnında yara izi olan orta yaşlı bir adamdı.

Pelerinli adam hırlayınca sahte sivri dişlerle dolu ağzı göründü. Kadın korku içinde gerileyip ellerini kaldırdı; dehşete kapıl-

mış bir anneden çok *Carmen*'den bir arya söylemek üzere olan bir opera sanatçısına benziyordu. Çocuk hırsızı, kızı pelerininin altına saklayıp kaçmaya başladı ama sokaktaki barlardan birinden çıkan bir adam ona seslendi: "Hey, Profesör Espinoza, nereye gidiyorsun? Gel de sana bir içki ısmarlayayım!"

Bir sonraki sahnede anne şehrin morgundaydı ve tahmin edileceği gibi, muhtemelen parçalanmış çocuğun üstündeki çarşaf kaldırılınca çığlığı basıyordu. Sonra alnı yaralı adamın tutuklanma sahnesi geldi; bu adam, yakındaki bir üniversitede saygın bir öğretim üyesiydi.

Bunu sinema tarihinin en kısa duruşmalarından biri izledi. Anne ifade verdi; profesöre seslenen adam dahil birkaç kişi daha tanık kürsüsüne çıktı. Bu tahmin edilebilecek sürece gerçeküstü bir öğe katan şey, salonun arka sırasında oturan beş kadındı. Hepsinin üstünde süslü maskeler ve süper kahraman kıyafetleri vardı. Yargıç dahil salondaki kimse onları yadırgamıyordu.

Jüri üyeleri yerlerini aldı. Profesör Espinoza cinayet suçundan mahkûm oldu; başını öne eğmişti, suçlu görünüyordu. Maskeli kadınlardan biri ayağa fırlayıp bağırdı: "Bu, adaletin fena halde çarpıtılmasıdır. Profesör Espinoza asla bir çocuğa zarar vermez!"

"Ama onu gördüm!" diye haykırdı anne. "Bu defa yanılıyorsun Rosita!"

Süper kahraman kostümleri içindeki maskeli kadınlar çizmelerini yere vurarak topluca mahkeme salonundan çıktı. Sahnede bir yağlı urgan belirdi. Kamera bir darağacını ve seyir için gelen kalabalığı gösterdi. Profesör Espinoza'yı merdivenlerden çıkardılar. İp boynundan geçirilirken profesörün gözü, kalabalığın arkasında duran, kapüşonlu bir keşiş cüppesi içindeki bir adama takıldı. Keşişin sandaletli ayaklarının arasında büyük, siyah bir çuval vardı.

Çok aptal ve kötü yapılmış bir filmdi ama Ralph yine de ürperdiğini hissedip karısının elini tuttu. Bir sonraki sahnede ne

göreceklerini tahmin ediyordu. Keşiş, kapüşonunu geriye itince, alnındaki yara izi dahil Profesör Espinoza'nın yüzü ortaya çıktı. O gülünç sivri dişlerini göstere göstere sırıtıyor, eliyle siyah çuvalını işaret ediyor ve kahkahalar atıyordu.

"İşte orada!" diye haykırdı darağacındaki gerçek profesör. *"İşte! Orada!"*

Herkes dönüp baktı ama siyah çuvallı adam gitmişti. Espinoza'nın başına siyah çuval geçirildi. Bunun altından haykırmaya devam ediyordu: "Canavar, canavar, cana–" Tamamlayamadığı son sözleri bunlardı.

Bir sonraki sahne, maskeli süper kahraman kadınların çatılarda sahte keşişi kovalayışını gösteriyordu. Holly burada filmi durdurdu. "Yirmi beş yıl önce bu filmin dublajlı değil de altyazılı olanını seyretmiştim," dedi. "Profesör son olarak *El Cuco! El Cuco!* diye haykırıyordu."

"Başka ne diyecekti ki?" diye mırıldandı Yune. "Bunun gibi filmleri çocukluğumdan beri seyretmemiştim. Herhalde bir düzine kadar vardı." Diğerlerine baktı. "Kadın güreşçiler... Bu filmdeki yıldız Rosita da çok ünlüydü. Onu maskesiz göreceksiniz, üf!" Sıcak bir şeye değmiş gibi elini salladı.

"Bu filmlerden bir düzine değil, en az elli tane vardı," dedi Holly. "Meksika'da herkes bu kadın güreşçilere bayılıyordu. O filmler bugünün süper kahraman filmlerine benzer. Tabii çok daha kısıtlı bütçelerle çekilmişler."

Holly onlara bu film türünün tarihi hakkında bir konferans vermek isterdi ama şimdi zamanı değildi; Dedektif Anderson çok berbat bir şeyden iri bir lokma almış gibi görünüyordu. Onlara kendisinin de bu filmlere bayıldığını söylemeyecekti. Yerel Cleveland TV'de sırf güldürmek amacıyla her cumartesi gecesi bu filmleri göstermişlerdi. Holly, üniversiteli gençlerin kafayı bulup bunları seyrettiğini, kötü dublaja ve kostümlere güldüğünü düşünüyordu. Oysa kendisi gibi mutsuz ve korku içindeki liseli kızlar için kadın güreşçilerin hiç gülünesi bir yanı yoktu. Carlotta, Maria ve Rosita güçlüydü, cesurdu ve daima yoksullara, ezi-

lenlere yardım ederdi. En ünlüleri olan Rosita Munoz kendisine gururla *cholita* diyordu. Bu da o mutsuz lise öğrencisi kızın çoğu zaman kendisine benzettiği bir şeydi: Bir melez. Bir ucube.

"Meksikalı güreşçi kadınların oynadığı filmlerin çoğu eski efsanelerin yeniden anlatımıdır. Bu da onlardan biri. Bu cinayetlerle ilgili bildiğimiz şeylere ne kadar uyuyor, görüyor musunuz?"

"Tastamam uyuyor," dedi Bill Samuels. "Kabul. Tek sorun, bunun kaçıkça oluşu. *El Cuco*'ya gerekten inanıyorsanız, Bayan Gibney, siz de kaçıksınız."

Bunu söyleyen, bana kaybolan ayak izlerini anlatan adam, diye geçirdi içinden Ralph. Kendisi *El Cuco*'ya inanmıyordu ama tepkilerinin ne olacağını bildiği halde onlara bu filmi gösteren kadın çok cesurca bir iş yapmıştı. Samuels'ın lafına Bayan Gibney'in nasıl tepki göstereceğini merakla bekledi.

"Hikâyelerde *El Cuco* çocukların kanı ve etiyle yaşıyor," dedi Holly, "ama gerçek dünyada hayatta kalması sadece bunlara bağlı değil, sizin gibi düşünen insanlara da bağlı. Sanırım hepiniz öyle düşünüyorsunuz. İzninizle size bir şey daha göstereyim. Söz veriyorum, kısacık bir parça."

DVD'deki dokuzuncu bölüme gitti; sondan ikincisiydi. Sahnede güreşçilerden biri – Carlotta– cüppeli keşişi metruk bir depoda kıstırmıştı. Keşiş oradaki bir merdivenden kaçmaya çalıştı ama Carlotta onu cüppesinin eteğinden yakalayıp omzunun üzerinden fırlattı. Keşiş havada bir takla atıp sırtüstü yere düştü. Başındaki kapüşon sıyrılınca yüzü ortaya çıktı, ama bu bir yüz değil bomboş bir yumruydu; gözlerinin yerinde, ışıldayan sivri çatal uçları vardı. Bunların bir çeşit püskürtücü mistik gücü olmalıydı, çünkü Carlotta geriye doğru kaçıp sırtını duvara dayadı ve yüzünü korumak için bir elini kaldırdı.

"Durdurun," dedi Marcy. "Lütfen durdurun."

Holly, Durdur düğmesine bastı. Ekrandaki görüntü kayboldu ama Ralph hâlâ onu görebiliyordu: Bugünkü teknolojinin ya-

nında tarihöncesi kadar eski sayılacak bir optik etkiydi. Özellikle de küçük bir kızın, yatak odasına giren yabancı hakkında anlattığını duyan birini etkileyecek kadar güçlüydü.

"Sizce kızınızın gördüğü şey bu muydu, Bayan Maitland?" diye sordu Holly. "Aslında bunu demek istemedim ama–"

"Evet. Kesinlikle. Gözlerinin yerinde saman... Kızım böyle dedi. Gözlerinin yerinde saman."

11

Ralph ayağa kalktı. Sesi sakin ve kontrollüydü. "Saygısızlık etmek istemem, Bayan Gibney, geçmiş başarılarınız göz önüne alındığında her türlü saygıyı hak ediyorsunuz elbette; ama çocukların kanıyla beslenen *El Cuco* adında doğaüstü bir canavar yoktur. İtiraf edeyim ki, birbiriyle ilintili görünen iki vakada da çok tuhaf noktalar var, fakat bizi yanlış bir iz üzerinde yönlendiriyorsunuz."

"Bırak da bitirsin," dedi Jeannie. "Zihnini tamamen kapatmadan önce, Tanrı aşkına, bırak da kadın söylemek istediği şeyi söylesin."

Ralph karısının öfkeden patlama üzere olduğunu gördü. Nedenini anlıyordu, hatta empati bile kuruyordu. Fakat Gibney'in saçma hikâyesini ciddiye almadığı için Jeannie kendisine de inanmadığını düşünüyordu. Ralph karısına inanmak istiyordu; sadece onu sevdiği ve ona saygı duyduğu için değil, tarif ettiği adam Claude'a tıpatıp benzediği için; ama buna bir türlü bir açıklama getiremiyordu. Yine de aklındaki her şeyi söyledi; oradaki herkese, ama özellikle Jeannie'ye. Buna mecburdu. Hayatı bu sarsılmaz gerçeğin üstüne kuruluydu. Evet, kavunun içinde kurtçuklar vardı ama oraya doğal yollardan girmişlerdi. Bunun nasıl olduğunu bilmemek, gerçeği değiştirmiyordu. Ya da aksini ispat etmiyordu.

"Eğer canavarlara, doğaüstü varlıklara inanırsak," dedi, "bunun sonu nereye varır?"

Ralph oturdu ve Jeannie'nin elini tutmaya çalıştı ama karısı hemen elini çekti.

"Neler hissettiğinizi anlıyorum," dedi Holly. "İnanın, anlıyorum. Ama buna inanmama yol açan şeyler gördüm, Dedektif Anderson. Hayır, bu film, hatta filmin konu aldığı efsane bile değil. Fakat her efsanede bir gerçek kırıntısı vardır. Şimdilik bunu bir yana bırakalım. Dayton'dan ayrılmadan önce çizdiğim bir zaman çizelgesini göstermek istiyorum. Bunu yapabilir miyim? Uzun sürmeyecek."

"Sahne sizin," dedi Howie. Aklı karışmış gibi bir hali vardı.

"19 Nisan Perşembe. Merlin Cassidy minibüsü Dayton otoparkında bırakıyor. Aracın aynı gün çalındığını sanıyorum. Onu çalan hırsıza *El Cuco* demeyelim, sadece *Yabancı* adını verelim. Dedektif Anderson bu adı daha kolay kabul eder."

Ralph ses çıkarmadı, bir kez daha Jeannie'nin elini tutmaya çalışınca karısı bu kez elini çekmedi ama parmaklarını gevşek bıraktı.

"Aracı nereye saklamış?" diye sordu Alec. "Herhangi bir fikriniz var mı?"

"O konuya geleceğiz ama şimdilik Dayton kronolojisinde kalabilir miyiz?"

Alec eliyle devam etmesi işareti verdi.

"21 Nisan Cumartesi. Maitland ailesi uçakla Dayton'a gidip otele yerleşiyor. Heath Holmes –gerçek olanı– Regis'te annesinin yanında kalıyor.

"23 Nisan Pazartesi. Amber ve Jolene Howard öldürülüyor. Yabancı, onların etini yiyip kanlarını içiyor." Ralph'a baktı. "Hayır, bunu bilmiyorum. Emin olacak kadar bilmiyorum. Ama gazete haberlerindeki yazıların satır aralarını okuduğum zaman bazı ceset parçalarının kayıp olduğuna ve kanı çekilen cesetlerin beyazlaştığına eminim. Bu durum Frank Peterson'a olanlara benziyor mu?"

Bill Samuels söz aldı. "Maitland dosyası kapandığı ve burada gayriresmî bir toplantı yaptığımız için benzerlik olduğunu söy-

leyebilirim. Frank Peterson'ın boynundan, sağ omzundan ve sol uyluğundan koparılmış et parçaları bulunamadı."

Marcy boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Jeannie ona uzanmak isteyince Marcy ona engel oldu. "İyiyim. Yani iyi değilim tabii ama kusacak veya bayılacak değilim."

Kadının kül gibi olmuş yüzüne bakan Ralph o kadar emin değildi.

"Yabancı, kızları kaçırmak için kullandığı kamyoneti Holmes'ün evine yakın bir yerde bırakıyor ki," Holly burada gülümsedi, "böylece kamyonetin kolayca bulunabilmesini sağladığı gibi, seçmiş olduğu günah keçisi aleyhine bir delil daha eklemiş oluyor. Kızların iç çamaşırlarını da Holmes'ün bodrumuna bırakarak duvara bir tuğla daha katıyor.

"25 Nisan Çarşamba. Howard kardeşlerin cesetleri Dayton ve Regis arasındaki Trotwood'da bulunuyor.

"26 Nisan Perşembe. Heath Holmes, Regis'te annesinin işlerine yardım ederken, Yabancı, Heisman Hafiza Ünitesi'nde ortaya çıkıyor. Özellikle Bay Maitland'ı mı arıyordu, yoksa aradığı kişi başka biri miydi, kesin olarak bilmiyorum; ama bence Terry Maitland'ı gözüne kestirmişti, çünkü Maitland ailesinin çok uzaktaki bir eyaletten Dayton'a geldiğini biliyordu. Onu ister doğal ister doğaüstü olarak nitelendirin, Yabancı birçok bakımdan bir seri katile benziyor. Değişik yerlerde dolaşmayı seviyor. Bayan Maitland, Heath Holmes kocanızın babasını ziyaret etmeyi planladığını bilebilir miydi?"

"Sanırım," dedi Marcy. "Heisman Ünitesi ülkenin diğer taraflarından bir akraba ziyaretini önceden bilmek ister. Bu gibi durumlarda sakinlerin saçlarını tıraş ederler veya perma yaparlar, eğer olanaklıysa ünite dışı geziler bile ayarlarlar. Ama Terry'nin babası için böyle bir şey olmadı. Alzheimer'ı had safhadaydı." Marcy öne uzanıp gözlerini Holly'ye dikti. "Ama bu Yabancı Holmes değilse, Holmes'e benzese bile, nasıl bildi?"

"Temel önermeyi kabul ederseniz, bunun açıklaması çok kolay," dedi Ralph. "Eğer bu adam Holmes'ü kopyaladıysa, onun

belleğine de kolayca erişmiş olabilir. Doğru düşünüyor muyum Bayan Gibney? Hikâye böyle mi devam ediyor?"

"Hiç değilse bir dereceye kadar öyle diyelim, ama bu noktaya saplanıp kalmayalım. Eminim hepiniz çok yorulmuşsunuzdur ve Bayan Maitland herhalde evine, çocuklarının yanına gitmek istiyordur."

Umarım daha önce bayılıp kalmaz, diye düşündü Ralph.

Holly devam etti. "Yabancı, Heisman Hafıza Ünitesi'nde görüleceğini, fark edileceğini biliyor. Zaten bunu istiyor. Ve gerçek Bay Holmes'ü suçlu duruma düşürecek daha çok delil bırakacağına emin; örneğin öldürülen kızlardan birine ait saç telleri. Ama bence 26 Nisan'da oraya gitmesinin en önemli nedeni, Terry Maitland'ın kanını akıtmak; tıpkı daha sonra Bay Claude Bolton'ın kanını akıttığı gibi... Daima aynı model var. Önce cinayetler işleniyor. Ardından bir sonraki kurbanını belirliyor. Buna 'daha sonra bürüneceği kişi' diyebilirsiniz. Bundan sonra saklanma faslı var. Bu da tam anlamıyla bir kış uykusuna benziyor. Tıpkı bir ayı gibi arada bir çıkıp dolaşıyor ama çoğu zaman –belli bir süre boyunca– daha önce seçtiği ininde kalıp dönüşüm gerçekleşene kadar dinleniyor."

"Efsanelerde bu dönüşüm yıllar sürer," dedi Yune. "Nesiller boyu. Ama sonuçta bu bir efsane. Sizce bu kadar uzun sürmez değil mi Bayan Gibney?"

"Bence sadece haftalar, belki birkaç ay. Terry Maitland'dan Claude Bolton'a dönüşme sürecinde yüzü Play-Doh hamurundan yapılan bebeklere benzeyebilir." Gözlerini Ralph'a çevirdi. Birisinin yüzüne bakmakta zorlanırdı ama bu bazen gerekiyordu. "Ya da fena halde yanmış bir yüze."

"Bunlara karnım tok benim. En nazik biçimde bunu söyleyeyim şimdilik."

"O halde, yüzü yanık adam neden hiçbir kamera kaydında görünmüyor?" diye sordu Jeannie.

Ralph iç geçirdi. "Bilmiyorum."

"Çoğu efsanede gerçek kırıntıları vardır," dedi Holly, "ama aslında gerçek değildir. Bazı hikâyelerde *El Cuco* bir vampir gibi kan ve insan etiyle beslenir ama bence bu yaratığın bir gıdası da kötü duygulardır. '*Psişik* kan' diyebiliriz buna." Marcy'ye döndü. "Kızınıza onun mutsuz ve kederli olmasından memnun olduğunu söylemiş. Büyük ihtimalle bu doğrudur. Bence o, kızınızın kederini *yiyordu*."

"Ve benimkini," dedi Marcy. "Ve Sarah'nınkini."

Howie söze girdi. "Bu anlatılanların doğru olduğunu söylemiyorum ama Peterson ailesi bu senaryoya çok uygun düşüyor, değil mi? Halen bitkisel hayat süren baba hariç bütün aile üyeleri yok oldu. Mutsuzlukla beslenen –keder yiyen– bir yaratık için Peterson ailesi biçilmiş kaftandı."

"Ya mahkeme binasının önündeki o rezalete ne demeli?" dedi Yune. "Eğer gerçekten olumsuz duyguları yiyen bir yaratık varsa, o hadise onun için Şükran Günü ziyafeti gibi bir şey olmuştur."

"Sizler ne söylediğinizin farkında mısınız?" dedi Ralph. "Gerçekten, farkında mısınız?"

"Uyan artık!" dedi Yune sertçe. Ralph tokat yemiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bunun kulağa ne kadar uçuk geldiğini biliyorum, hepimiz biliyoruz; ikide bir bu tımarhanedeki tek aklı başında adam senmişsin gibi bunu söyleyip durma."

Ralph yüzüne ateş bastığını hissetti ama ses çıkarmayıp bu azarı yuttu.

"Bu yolda ilerlerken karşı çıkmayı bırak artık. Bu bulmacadan hoşlanmadığını biliyorum, benim de hoşuma gitmiyor; ama hiç değilse parçaların yerine oturduğunu itiraf et. Burada bir zincir var. Heath Holmes'ten Terry Maitland'a, ondan da Claude Bolton'a uzanıyor."

"Claude Bolton'ın nerede olduğunu biliyoruz," dedi Alec. "Bence Teksas'a gidip onunla görüşmek mantıklı bir adım olabilir."

"Neden ki?" diye sordu Jeannie. "Ona benzeyen adamı bu sabah, *burada* gördüm!"

"Bunun üstünde konuşmamız lazım," dedi Holly, "ama önce Bayan Maitland'a bir şey sormak istiyorum. Kocanız nerede gömüldü?"

Marcy şaşırdı. "Nerede mi? Nerede olacak, burada. Memorial Park Mezarlığı'nda. Bunun için daha önceden bir plan yapmamıştık. Neden yapacaktık ki? Terry aralık ayında kırk yaşına basacaktı. Önümüzde uzun yıllar var sanıyorduk. Düzgün bir hayat sürdüğümüz için bunu hak ettiğimizi sanıyorduk..."

Jeannie çantasından bir mendil çıkarıp Marcy'ye uzattı. Marcy uykudaymış gibi bir yavaşlıkla gözlerini sildi.

"Ne yapmam gerektiğini bilemedim... Afallayıp kalmıştım, kocamın öldüğü gerçeğini kabullenmeye çalışıyordum. Cenaze evi müdürü Bay Donelli, Memorial'ı tavsiye etti, çünkü Hillview hem neredeyse doluydu... hem de şehrin diğer tarafındaydı ve..."

Ralph, *Onu durdur,* demek istedi Howie'ye. *Kadına acı veriyor ve manasız bir şey. Marcy ve kızları dışında onun nerede gömüldüğü kimse için önemli değil.*

Fakat bu defa da ses çıkarmadı çünkü bu da bir çeşit azarlamaydı, değil mi? Marcy Maitland'ın niyeti bu olmasa bile... Er geç bu iş bitecekti ve Terry Maitland'ın ötesinde bir hayat olduğunu keşfedecekti. Böyle bir hayat olduğuna inanmak zorundaydı.

"Diğer yeri de biliyordum," diye devam etti Marcy, "elbette biliyordum, ama bundan Bay Donelli'ye söz etmek aklıma gelmedi. Terry bir gün beni oraya götürmüştü, ama şehirden o kadar uzak... ve ıssızdı ki..."

"Orası neresi?" diye sordu Holly.

Birden Ralph'ın gözlerinin önüne bir tablo geldi: altı kovboyun taşıdığı bir tabut. Yine bir "kesişme"nin geleceğini seziyordu.

"Canning Township'teki eski mezarlık," dedi Marcy. "Terry bir gün beni oraya götürmüştü; uzun zamandan beri oraya kimse gömülmemiş veya kimse ziyaret etmemiş gibi görünüyordu.

Çiçek falan yoktu. Sadece çürümüş mezar taşları vardı, çoğunun üstündeki isimler okunamıyordu."

İrkilen Ralph, Yune'a baktı; o da başını salladı.

"Bu yüzden o gazete büfesindeki o kitapla ilgilendi," dedi Bill Samuels. *"A Pictorial History of Flint County, Douree County and Canning Township."*

Marcy, Jeannie'den aldığı mendille gözlerini silmeye devam etti. "Tabii ki öyle bir kitaba ilgi duyacaktı. 1889'daki arazi kapma yarışından beri Maitland ailesinden birçok kişi orada yaşadı. Terry'nin dedesinin dedesi –belki onlardan da eski bir kuşak– Canning'de yerleşmişti."

"Flint City'de değil mi?" diye sordu Alec.

"O günlerde Flint City diye bir yer yoktu. Sadece yol üstünde bir nokta olan Flint diye bir köy vardı. Yirminci yüzyılın başında eyalet olana kadar bölgenin en büyük şehri Canning'di. Maitland'ların toprağı, oradaki en büyük üçüncü araziydi. Yirmili ve otuzlu yıllarda kum fırtınaları başlayıp ekilebilir en verimli toprakları kaplayana kadar Canning önemli bir şehirdi. Son günlerde orada bir dükkân ve kimsenin uğramadığı bir kilise dışında hiçbir şey yok."

"Ve o mezarlık," dedi Alec. "Şehir kuruyup gidene kadar insanlar orada gömüldü. Terry'nin dedelerinden bazıları dahil."

Marcy gülümsedi. "O mezarlığı çok korkunç bulmuştum. Kimsenin umursamadığı boş bir ev gibiydi."

"Bu Yabancı, dönüşüm sürecinde Terry'nin düşüncelerini ve hatıralarını özümsemişse, o zaman mezarlığı da biliyor olmalı," dedi Yune. Duvardaki resimlerden birine bakıyordu ama Ralph onun aklından geçenleri tahmin etti. Kendisi de aynı şeyi düşünüyordu. O samanlık. Oraya bırakılmış kıyafetler.

"Efsanelere göre –internette *El Cuco*'yla ilgili düzinelerce var– bu yaratıklar mezarlıkları çok seviyormuş," dedi Holly. "Buraları kendilerini yuvalarında hissettikleri yerlermiş."

"Eğer keder yiyen yaratıklar varsa," dedi Jeannie, "bir mezarlık onlar için çok hoş bir kafeterya olurdu, değil mi?"

Jeannie keşke buraya gelmeseydi, diye geçirdi içinden Ralph. O burada olmasaydı, on dakika önce bu odadan çıkıp gitmiş olurdu. Evet, elbiselerin bulunduğu samanlık o eski mezarlığın yakınındaydı. Evet, samanların rengini karartan o madde akıl karıştırıcıydı ve evet, belki gerçekten de bir Yabancı vardı. Hiç değilse şimdilik bu teoriyi kabul etmek istedi. Birçok şeyi açıklıyordu. Bir Meksika efsanesini bilinçli olarak yeniden canlandıran bir Yabancı... Pek çok şeyi açıklıyordu ama mahkeme binasının önündeki adamın kayboluşunu veya Terry Maitland'ın aynı zamanda iki ayrı yerde nasıl bulunabildiğini açıklamıyordu. Ralph ikide bir bunlara tosluyordu.

"Sizlere başka bir mezarlıkta çektiğim fotoğrafları göstereyim," dedi Holly. "Belki daha normal bir soruşturma kanalı açabilir. Yani Dedektif Anderson veya Komiser Sablo, Montgomery County-Ohio'daki polislerle konuşurlarsa..."

"Bu aşamadayken, eğer bir açıklık getirecekse Papa'yla bile konuşurum," dedi Yune.

Holly fotoğrafları birer birer ekrana getirdi: tren istasyonu, duvarında gamalı haç simgesi olan depo ve metruk oto yıkama tesisi.

"Bu fotoğrafları Regis'teki Peaceful Rest Mezarlığı'nın otoparkından çektim. Heath Holmes ve ailesi burada gömülü."

Fotoğrafları en baştan bir kere daha gösterdi.

"Bence Yabancı, Dayton'da çaldığı o minibüsü bu yerlerden birine getirdi. Eğer Montgomery County Emniyetini orada bir araştırma yapmaya ikna edebilirseniz, belki hâlâ ondan geriye kalan bir iz bulunabilir. Polisler belki *ondan bile* bir iz bulabilir."

Bu defa tali hattaki terk edilmiş vagonların fotoğraflarını gösterdi. "Minibüsü bunlardan birinin içine saklamış olamaz ama içinde barınmış olabilir. Bunlar mezarlığa daha da yakın."

Nihayet Ralph ucundan tutabileceği bir şey bulmuştu. Gerçek olan bir şey. "Kuytu yerler. İz kalmış olabilir. Aradan üç ay geçmiş olsa bile."

"Lastik izleri," dedi Yune. "Belki atılmış başka giyecekler."

"Ya da başka şeyler," dedi Holly. "Onlarla konuşur musunuz? Bir asit fosfat testi de yapsınlar."

Meni lekeleri, dedi içinden Ralph ve samanlıktaki o yapışkan maddeyi hatırladı. Yune bunlar için ne demişti? *Guinness Rekorlar Kitabı*'na girmeyi hak ediyor, demişti.

"İşinizi çok iyi biliyorsunuz, hanımefendi," dedi Yune.

Holly'nin yanakları kızardı ve gözlerini yere çevirdi. "Bill Hodges işinde çok iyiydi. Bana pek çok şey öğretti."

"İsterseniz, Montgomery County savcısını arayabilirim," dedi Samuels. "O şehrin –Regis miydi?– emniyet teşkilatından birinin eyalet polisiyle işbirliği yapmasını sağlarım. Canning Township'teki o samanlıkta bulunan şeylerden sonra belki bu da işe yarayabilir."

"Ne?" dedi Holly birden gözleri parlayarak. "Üstünde izler olan kemer tokasından başka ne bulundu?"

"Bir yığın giyecek," dedi Samuels. "Pantolon, külot, spor ayakkabısı. Bunların da, samanların da üstünde o yapışkan madde vardı. Bu madde samanın rengini karartmıştı." Bir an sustu. "Ama gömlek yoktu. Gömlek bulunamadı."

"O gömlek," dedi Yune, "mahkeme binasının önünde gördüğümüz yüzü yanık adamın başını örttüğü şey olabilir."

"Bu samanlık, mezarlıktan ne kadar uzaklıkta?" diye sordu Holly.

"Bir kilometreden az," dedi Yune. "Kıyafetlerin üstündeki madde meniye benziyordu. Siz de bunu mu düşünüyorsunuz Bayan Gibney? Bu yüzden mi Ohio polislerinin asit fosfat testi yapmalarını istiyorsunuz?"

"O şey meni olamaz," dedi Ralph. "Çok fazla vardı."

Yune bunu kulak ardı etti. Büyülenmiş gibi Holly'ye bakıyordu. "Samanlıktaki o maddenin, dönüşümün kalıntısı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Numuneleri tahlile gönderdik ama sonuçlar henüz gelmedi."

"Ne düşündüğümü bilmiyorum," dedi Holly. "*El Cuco* hakkındaki araştırmam buraya gelirken uçakta okuduğum birkaç

efsaneden ibaret ve güvenilir bilgiler yok. Adli tıbbın olmadığı zamanlarda, nesilden nesle sözlü olarak aktarılmış. Ohio polisinin çektiğim fotoğraflardaki yerleri gözden geçirmeleri iyi olur. Belki hiçbir şey bulamazlar, ama bence bulacaklardır. Umarım bulurlar. Dedektif Anderson'ın dediği gibi, izler..."

"Bitirdiniz mi Bayan Gibney?" diye sordu Howie.

"Evet," dedi Holly. Oturdu. Ralph onun çok bitkin göründüğünü düşündü. Nasıl bitkin olmasındı ki? Son birkaç gününü çok hareketli geçirmişti. Kuşkusuz, kaçık olmak da insanı yorardı.

"Baylar, bayanlar," dedi Howie, "bundan sonra nasıl devam edeceğimiz hakkında fikri olan var mı? Her türlü öneriye açığız."

"Bundan sonra ne yapacağımız belli," dedi Ralph. "Bu *Yabancı* burada, Flint City'de olabilir –karımın ve Grace Maitland'ın ifadeleri bunu gösteriyor– ama birinin Teksas'a gidip Claude Bolton'la görüşmesi lazım. Bu işi ben yapabilirim."

"Ben de seninle gelmek istiyorum," dedi Alec.

"Ben de," dedi Howie. "Ya sen, Komiser Sablo?"

"İsterdim ama mahkemede iki davam var. Eğer ifade vermezsem, çok kötü tipler beraat edebilir. Ertelemek mümkün mü diye Cap City'deki savcı yardımcısını arayabilirim ama işe yarayacağını sanmıyorum. Ona şekil değiştiren bir Meksikalı canavarın peşinde olduğumu söyleyemem."

"Söylemesen iyi edersin," dedi Howie gülümseyerek. "Ya siz, Bayan Gibney? Biraz daha güneye gitmek ister misiniz? Masraflarınız karşılanacaktır tabii ki."

"Evet, giderim. Bay Bolton öğrenmemiz gereken bazı şeyleri biliyor olabilir. Yani ona doğru soruları sorarsak..."

"Ya sen, Bill," dedi Howie.

Samuels cılız bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Her şey çok ilginçti ama bana göre bu dosya kapanmıştır. Ohio Emniyetini arayacağım, ama benden başka bir şey beklemeyin. Bayan Maitland, kaybınız için çok üzgünüm."

"Olmalısın zaten," dedi Marcy.

Samuels yüzünü buruşturdu ama devam etti. "Bayan Gibney, sunumunuz çok etkileyiciydi; titiz çalışmanız kesinlikle takdire değer. Ayrıca, fantastik âlemi şaşırtıcı derecede güzel anlatıp inandırıcı olabiliyorsunuz. Şimdi evime gidip buzdolabından bir bira alacağım ve bu vakayı unutmaya çalışacağım."

Samuels gittikten sonra Howie seyahat rezervasyonu yapacağını söyledi. "Arada bir kullandığım King Air uçağını kiralayacağım. Pilotlar bizim için en elverişli pisti bilirler. Bir de araç bulacağım. Sadece dördümüz olduğuna göre, bir sedan veya küçük bir SUV işimizi görür."

"Bana da yer ayırın," dedi Yune. "Belki bir ihtimal mahkeme salonundan kaçabilirim."

"Seve seve."

"Birimizin bu gece Bay Bolton'ı arayıp ziyaretçileri olacağını söylemesi gerek," dedi Alec.

Yune elini kaldırdı. "Bu kadarını ben yapabilirim."

"Yasadışı bir şey yaptığı için onu aradığımızı sanmasın," dedi Howie. "Oradan kaçıp giderse hiç iyi olmaz."

Ralph, "Onunla konuştuktan sonra beni ara," dedi Yune'a. "Geç olsa bile. Nasıl tepki vereceğini merak ediyorum."

"Ben de," dedi Jeannie.

"Ona bir şey daha söylemelisin," dedi Holly. "Dikkatli olsun. Çünkü eğer yanılmıyorsam, sırada o var."

12

Ralph ve diğerleri Howie Gold'un ofisinden çıktıklarında hava tamamen kararmıştı. Howie hâlâ üst katta, yolculukla ilgili ayarlamalar yapıyordu; Alec Pelley de yanındaydı.

"Bayan Gibney, nerede kalıyorsunuz?" diye sordu Jeannie.

"Flint Luxury Moteli. Bir oda ayırtmıştım."

"Ah, hayır, orada kalamazsınız," dedi Jeannie. "Oradaki tek lüks şey, kapının önündeki tabeladır. Berbat bir yerdir."

Holly ne diyeceğini bilemedi. "Belki bir Holiday Inn–"

"Bizimle kalın," dedi Ralph karısından önce davranarak. Böylece Jeannie'den birkaç puan koparabileceğini düşündü. Buna çok ihtiyacı olacaktı.

Holly tereddüt etti. Başkasının evinde huzursuz olurdu; ayda bir gittiği ve doğup büyüdüğü yer olan annesinin evinde bile rahat edemezdi. Yeni tanıdığı bu insanların evinde uzun süre uyuyamayacağını, sabah erkenden uyanacağını, Anderson çiftinin fısıltıyla konuşmalarını dinleyip, acaba benden mi söz ediyorlar, diye düşüneceğini biliyordu. Çişi gelince tuvalete gidişini işitmemelerini umdu. Holly'nin uykuya ihtiyacı vardı. Toplantı çok stresli geçmişti; Dedektif Anderson'ın ona inanmayışı ve devamlı inkâr halinde oluşu anlaşılır bir şeydi ama onu çok yormuştu.

Ama, derdi Bill Hodges. *Ama*...

O *ama* Anderson'ın ona inanmayışıydı. İşte bu nedenle daveti kabul etmek zorundaydı.

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz, ama önce halletmem gereken bir iş var. Bana adresinizi verirseniz evinizi iPad'imle kolayca bulurum."

"Yardım edebileceğim bir şey mi?" diye sordu Ralph. "Seve seve–"

"Hayır. Gerçekten. Gerekmez." Yune'la el sıkıştı. "Bizimle gelseniz çok iyi olurdu. Eminim siz de bunu istiyorsunuzdur."

Yune gülümsedi. "İnanın çok istiyorum ama yapmam gereken şeyler var."

Marcy Maitland biraz ötede tek başına duruyordu; şoke olmuş bir haldeydi. Jeannie hiç duraksamadan onun yanına gitti. Marcy önce geri çekildi ama sonra sarılmasına karşı çıkmadı. Hatta bir dakika sonra başını Jeannie'nin omzuna dayayıp o da ona sarıldı. Yorgun bir çocuğa benziyordu. Ayrıldıklarında iki kadın da ağlıyordu.

"Kaybınız için o kadar üzgünüm ki," dedi Jeannie.

"Teşekkür ederim."

"Sizin veya kızlarınız için yapabileceğim herhangi bir şey varsa, ne olursa olsun, lütfen–"

"Sizin yok, ama *onun* var." Gözlerini Ralph'a çevirdi. Gözyaşlarıyla hâlâ ıslak olmasına rağmen o gözler buz gibi bakıyordu. "Bu Yabancı... onu bulmanızı istiyorum. Sırf varlığına inanmıyorsunuz diye elinizden kaçırmayın. Bunu yapabilir misiniz?"

"Bilmiyorum," dedi Ralph, "ama elimden geleni yapacağım."

Marcy başka bir şey söylemedi, Yune'un koluna girip otomobiline gitti.

13

Sokağın biraz ötesindeki, çoktan terk edilmiş Woolworths'un önünde park eden Jack, matarasından küçük yudumlar alıp kaldırımdaki o grubu seyrediyordu. Aralarında tanımadığı tek kişi, bir iş kadınının seyahatlerinde giyeceği tarzda bir döpiyes giymiş sıska kadındı. Kısa saçları, kendisi kesmiş gibi biraz düzensizdi. Omzuna asılı çantası, içine kısa dalga bir radyo sığacak kadar büyüktü. Eyalet polisi Sablo, Bayan Maitland'ı otomobiline götürürken bu kadın onları seyretti. Sonra da havaalanında kiraladığı belli olan otomobiline gitti. Hoskins bir an onu takip etmeyi düşündüyse de sonunda Anderson'da karar kıldı. Ne de olsa onu buraya getiren kişi Ralph'tı. İnsan, evine baloya götürdüğü kızla gitmeliydi, değil mi?

Hoskins hiçbir zaman Anderson'dan hoşlanmamıştı. Bir yıl önceki değerlendirme formunda yazdığı iki kelimeden (*Fikrim yok*, yazmıştı, bu yeterince kötü değilmiş gibi) bu yana Jack ondan nefret ediyordu. Maitland'ın tutuklanması onu tökezletince bu Jack'in çok hoşuna gitmişti. Bu kendini bir bok zanneden hıyar şimdi de burnunu üstüne vazife olmayan şeylere sokuyordu. Örneğin, kapanmış bir dosyaya.

Jack elini ensesine götürdü, canı yandı, sonra da kamyonetinin motorunu çalıştırdı. Anderson'ların evlerine girdiklerini

gördükten sonra o da evine gidebilirdi ama galiba sokağın biraz ötesinde park edip evi gözetlemek daha iyi olacaktı. Gerekirse içine işeyebileceği bir Gatorade şişesi vardı. Ensesindeki sancı izin verirse, biraz uyuması bile mümkündü. Kamyonetinde daha önce de uyumuştu; karısı evi terk ettiğinden bu yana kim bilir kaç kere hem de.

Jack bundan sonra ne yapacağı konusunda emin değildi ama asıl görevinin ne olduğunu biliyordu: o müdahaleye engel olmak. Neye müdahale olduğunu bilmiyordu ama Frank Peterson'la ilgili olmalıydı. Ve Canning Township'teki o samanlıkla. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Ayrıca, güneş yanığı ve muhtemel cilt kanseri bir yana, işe yönelik ilgisi de giderek kabarıyordu.

Sıra bir sonraki adıma gelince herhalde ona bildirilirdi.

14

Navigasyon uygulaması sayesinde Holly'nin Flint City Walmart'a gelmesi hiç zor olmadı. Walmart'ların büyüklüğüne, buradaki müşterilerin diğer müşterilerle hiç ilgilenmeyişine bayılırdı. Sanki herkes kendi kapsülünün içinde alışverişini yapıyordu. Eğer otomatik hesap ödemesi yaparsa, kasa görevlisiyle konuşması bile şart değildi. Ne aradığını bildiği için alışverişi kısa sürdü. Önce OFİS MALZEMELERİ, sonra ERKEK VE ERKEK ÇOCUK KIYAFETLERİ, en sonunda da OTOMOTİV reyonuna gitti. Ödemeyi yaptıktan sonra makbuzu cüzdanına koydu. Bunlar işle ilgili masraflardı ve karşılanacağını umuyordu. Tabii yaşarsa. Ralph Anderson (bazı yönlerden Bill'e çok benzeyen, bazı yönlerdense tamamen farklı) kafasındaki sınır çizgisini aşabilirse bu çok muhtemeldi.

Otomobiline binip Anderson'ların evine gitti. Ama otoparktan çıkmadan önce kısa bir dua okudu. Hepsi için.

15

Karısıyla birlikte mutfağa girdikleri anda Ralph'ın telefonu çaldı. Arayan Yune'du. Lovie Bolton'ın Marysville numarasını Gentlemen, Please'in sahibi John Zellman'dan almış ve Claude'a kolayca ulaşmıştı.

"Ona ne dedin?" diye sordu Ralph.

"Aşağı yukarı Howie'nin ofisinde karar verdiğimiz şeyleri. Terry Maitland'ın suçluluğuyla ilgili kuşkularımız olduğu için onunla konuşmak istediğimizi söyledim. Kimsenin onun herhangi bir şeyden suçlu olduğunu sanmadığını özellikle vurguladım ve onu görmeye gelecek şahısların hiçbir resmî kişiliği olmayan sivil vatandaşlar olduğunu belirttim. Sen de onlardan biri misin, diye sordu. Evet, dedim. İtiraz etmedi."

"Güzel." O sırada Jeannie üst kata çıkmıştı; Ralph karısıyla ortak kullandıkları dizüstü bilgisayarın açılış sesini sesi duydu. "Başka ne dedin?"

"Eğer suç gerçekten Maitland'ın üzerine yıkılmışsa, aynı şeyler senin de başına gelebilir, özellikle de sabıkalı olduğun için, dedim."

"Buna tepkisi ne oldu?"

"Normaldi. Kendini savunmaya falan kalkışmadı. Ama sonra çok ilginç bir şey söyledi. Frank Peterson'ın öldürüldüğü gece barda gördüğü adamın gerçekten Terry Maitland mı olduğunu sordu."

"Öyle mi dedi? Neden ki?"

"Çünkü Maitland onu daha önce hiç görmemiş gibi davranmış ve Bolton ona, 'Beyzbol takımı nasıl gidiyor?' diye sorunca yalapşap bir şeyler geveleyerek geçiştirmiş. Takım play-off'lara kaldığı halde hiçbir ayrıntıya girmemiş. Söylediği başka bir şey de, Maitland'ın ayaklarındaki pahalı spor ayakkabıları. Gençlerin para biriktirip de alabilecekleri cinsten. Daha önce Maitland'ın böyle ayakkabılar giydiğini hiç görmemiş."

"Samanlıkta bulduğumuz ayakkabılar."

"İspatı mümkün değil ama haklı olduğuna eminim."

Ralph üst katta eski Hewlett-Packard yazıcısının çalışırken çıkardığı kulak tırmalayan sesi duyunca, Jeannie ne haltlar karıştırıyor acaba, diye merak etti.

"Gibney'in o destekli yaşam ünitesinde Maitland'ın babasının odasında bulunan saç telleriyle ilgili söylediklerini hatırlıyor musun?" diye sordu Yune. "Öldürülen o kızlardan birine ait olan saç telleri?"

"Tabii."

"Bahse girerim, Maitland'ın kredi kartıyla satın aldığı şeyleri incelersek, o spor ayakkabıları aldığına dair kayıt buluruz. Ve Maitland'ın imzasının tıpatıp aynısı olan bir fiş."

"Herhalde bu farazi Yabancı bunu yapabilir," dedi Ralph, "ama Terry'nin kredi kartlarından birini yürütmüşse..."

"Buna gerek duymaz ki. Maitland ailesinin ömür boyu Flint City'de yaşadığını unutma. En az beş-altı mağazada veresiye hesapları vardır. Bu herifin yapacağı tek şey, spor malzemeleri reyonuna gitmek, o spor ayakkabıları alıp imzasını atmaktan ibaret. Kim şüphelenir ki? Kentteki herkes onu tanıyor. Aynı şey o saç telleri ve kızların külotları için de geçerli. İnsanların yüzlerini alıyor, pis işini yapıyor, ama bununla yetinmiyor. O kişilerin boğazlarına yağlı urganı da geçiriyor. Çünkü keder onun gıdası. *O keder yiyor!*"

Ralph eliyle gözlerini kapadı, parmaklarını önce bir şakağına, sonra diğerine bastırdı.

"Ralph? Orada mısın?"

"Evet. Ama Yune... benim henüz kabul etmediğim sonuçlara atlıyorsun."

"Anlıyorum. Ben de bunu yüzde yüz kabullenmiş değilim. Ama hiç değilse bu ihtimali aklından çıkarma."

Ama böyle bir ihtimal olamaz, dedi içinden Ralph. *İmkânsız.*

"Bolton'a dikkatli olması gerektiğini söyledin mi?" diye sordu Ralph.

Yune güldü. "Söyledim. Güldü. Evinde üç tane silah varmış; iki tüfek ve bir tabanca. Annesi amfizem hastası olmasına rağmen ondan daha iyi nişancıymış. Of, keşke ben de sizinle oraya gelebilsem."

"Elinden geleni yap."

"Yapacağım."

Telefonu kapadığı sırada Jeannie elinde birkaç sayfayla aşağıya indi. "Holly Gibney'i araştırıyordum. Tatlı dilli, giyim kuşamla ilgili hiçbir fikri olmayan biri için çok büyük işler yapmış."

Ralph bu sayfaları eline aldığı sırada garaj yolu far ışıklarıyla aydınlandı; Jeannie bunları onun elinden kapmadan Ralph ancak gazetenin manşetini görebildi: **EMEKLİ POLİS VE İKİ YARDIMCISI MINGO KONSER SALONUNDA BİNLERCE KİŞİNİN HAYATINI KURTARDI.** Ralph o iki yardımcıdan birinin Holly Gibney olduğuna hükmetti.

"Gidip kadının valizine yardım etsene," dedi Jeannie. "Bunları gece yatakta da okuyabilirsin."

16

Holly'nin yükü, içinde dizüstü bilgisayarının olduğu bir sırt çantası ve uçakta koltukların üstündeki bölmeye sığacak kadar küçük bir valizle bir Wallmart poşetiydi. Valizi Ralph'a verdi ama sırt çantasını ve Wallmart poşetini bırakmadı.

"Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi Jeannie'ye.

"Geldiğiniz için çok memnunuz. Sana Holly diyebilir miyim?"

"Evet, lütfen. Çok iyi olur."

"Misafir yatak odamız üst kattaki koridorun sonunda. Çarşaflar yenidir ve odanın içinde tuvalet var. Gecenin bir vakti tuvalete gitmen gerekirse, aman dikiş makinesi masasına takılma."

Holly bunu duyduğuna çok memnun oldu. "Dikkat ederim."

"Kakao ister misin? Ben biraz içeceğim. Ya da daha sert bir şey?"

"Hayır, sadece uyumak istiyorum. Kabalık etmek istemem ama çok yorucu bir gün geçirdim."

"Tabii. Sana hemen odanı göstereyim."

Ama Holly bir an orada kaldı ve evin oturma odasına baktı. "Siz aşağıya indiğiniz zaman o şahıs tam burada mı oturuyordu?"

"Evet. Mutfak sandalyelerimizden birinde." Sandalyeyi işaret ettikten sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Önce yalnızca dizlerinin altını gördüm. Sonra da parmaklarındaki kelimeyi. MUST. Sonra öne doğru eğilince yüzünü görebildim."

"Bolton'ın yüzü."

"Evet."

Holly bir an bunu düşündükten sonra aniden hem Ralph'ı hem karısını şaşırtan bir şekilde gülümsedi. Bu onu çok daha genç gösterdi. "Şimdi beni mazur görürseniz, rüyalar âlemine gideceğim."

Jeannie onunla sohbet ederek üst kata çıkardı. *Onu rahatlatıyor,* diye düşündü Ralph. *Benim hiçbir zaman yapamayacağım bir şey. Bu bir yetenek meselesi ve muhtemelen bu son derece tuhaf kadında bile işe yarayacak.*

Tuhaftı falan ama ilginç bir sevimliliği de vardı. Terry Maitland ve Heath Holmes'le ilgili çılgınca fikirlerine rağmen...

Olgulara tastamam uyan çılgınca fikirler.

Ama bu imkânsızdı.

Olgulara kalıp gibi oturan fikirler.

"Yine de imkânsız," diye mırıldandı.

Üst katta iki kadın kahkahalarla gülüyordu. Onları işiten Ralph gülümsedi. Jeannie'nin kendi odalarına giden ayak seslerini duyunca o da yukarıya çıktı. Koridorun sonundaki misafir yatak odasının kapısı sıkı sıkıya kapalıydı. Jeannie'nin araştırmasının meyvesi olan o sayfalar yastığının üstünde duruyordu.

Ralph soyunduktan sonra yatağa girdi ve kayıp suçluları arayan Finders Keepers adlı şirketin müşterek sahibi Holly Gibney hakkında yazılanları okumaya başladı.

17

Jack, döpiyesli kadının Anderson'ların garaj yoluna girişini seyretti. Anderson dışarı çıkıp eşyalarını taşıması için ona yardım etti. Kadının pek fazla yükü yoktu. Poşetlerinden biri Walmart'ındı. Demek ki oraya gitmişti. Herhalde gecelik ve diş fırçası almak için... Görünüşüne bakılırsa, o gecelik üstünde çirkin dururdu ve diş fırçasının diş etlerini kanatma ihtimali vardı.

Matarasından bir yudum aldı, kapağını sıkıştırırken artık eve gitme zamanının geldiğini düşündü. O sırada kamyonetinde yalnız olmadığını fark etti. Yolcu koltuğunda birisi oturuyordu. Hoskins bir anda göz ucuyla görmüştü onu. Acaba en başından beri orada mıydı? Bu mümkün müydü?

Hoskins doğruca önüne baktı. O ana kadar kendini hissettirmeyen yanık yine zonklamaya ve canını yakmaya başladı.

Yan tarafında, ona doğru uzanan bir el belirdi. Elin içinden neredeyse koltuğu görecek gibiydi. Parmaklarının üstünde soluk mavi mürekkeple MUST yazılıydı. Hoskins gözlerini kapayıp ziyaretçisinin ona dokunmaması için dua etti.

"Hareket et," dedi ziyaretçisi. "Tabii annen gibi ölmek istemiyorsan. Nasıl çığlıklar attığını hatırlıyor musun?"

Jack hatırlıyordu. Annesi sesi çıkmayacak hale gelene kadar çığlık atmıştı.

"Sesi çıkmayacak hale gelene kadar," dedi yolcusu. O el hafifçe bacağına dokundu; Jack çok geçmeden dokunduğu yerdeki derisinin yanmaya başlayacağını biliyordu, tıpkı ensesi gibi olacaktı. Pantolonu onu korumazdı; zehir bunun içinden derisine sızardı. "Evet, hatırlıyorsun. Nasıl unutabilirsin ki?"

"Nereye gitmemi istiyorsun?"

Yolcusu bunu söyledikten sonra o korkunç elin teması yok oluverdi. Jack gözlerini açıp etrafına bakındı. Yolcu koltuğu boştu. Anderson'ların evinde ışıklar sönmüştü. Saatine baktı: On bire çeyrek var. Uyuyakalmıştı. Neredeyse çok kötü bir rüya gördüğüne inanacaktı. Ama bir şey dışında...

Motoru çalıştırıp aracı vitese geçirdi. Benzin almak için şehir dışında, Route 17'deki Hi istasyonuna gidecekti. Orada gece vardiyasında çalışan Cody adındaki adamı tanıyordu. Cody'de daima o küçük beyaz haplardan bulunur, bunları kamyonculara satardı. Flint City Emniyetinden Jack Hoskins'ten para almazdı.

Kamyonetin gösterge paneli tozluydu. İlk kırmızı ışıkta uzanıp bunu temizledi ve ziyaretçisinin yazdığı kelimeden kurtuldu: *MUST.*

EVRENİN SONU YOKTUR

26 Temmuz

1

Ralph'ın uykusu bölük pörçük ve kâbuslarla doluydu. Bunlardan birinde, kollarının arasında ölmek üzereyken Terry ona, "Çocuklarımı benden yoksun bıraktın!" diyordu.

Saat dört buçukta uyandığında, artık daha fazla uyuyamayacağının farkındaydı. Sersemlemiş bir haldeydi; o kadar erken kalkan herkes böyle olur, diye avuttu kendini. Banyoya gidip dişlerini fırçaladı.

Jeannie her zamanki gibi uyuyordu; pikeyi başının sadece tepesi görünecek kadar yukarıya çekmişti. Karısının saçlarına da kendisininki gibi ak düşmüştü; şimdilik çok değildi ama giderek çoğalacaktı. Eh, zamanın akışı gizem doluydu ama *normal* bir gizemdi bu.

Klimanın rüzgârı Jeannie'nin yazıcıdan çıkardığı sayfaları yere uçurmuştu. Ralph bunları komodinin üstüne koyup blucinini aldı, pencereye gitti. Günün ilk ışıkları görünmeye başlamıştı. Hava sıcak olacağa benziyordu.

Pencereden Holly Gibney'i gördü; o da bir hafta önce Bill Samuels geldiğinde Ralph'ın oturduğu bahçe koltuğunda oturuyordu. O akşam Bill ona kaybolan ayak izlerini anlatmış, Ralph da ona kurtçuklarla dolu kavun hikâyesiyle karşılık vermişti.

Ralph pantolonunu ve bir Oklahoma Thunder tişörtü giyip son kez Jeannie'ye baktıktan sonra, yatak odası terliği olarak kullandığı eski mokasenleri elinde, odadan çıktı.

2

Beş dakika sonra arka kapıdan bahçeye çıkarken, Holly ondan çıkan sesi duyup döndü. Küçük yüzünde temkinli ve ürkek bir ifade vardı. Sonra Ralph'ın elindeki eski Coca-Cola tepsisi içindeki kupaları görünce yüzünde yine o ışıldayan gülümseme belirdi. "O benim umduğum şey mi?"

"Kahve olduğunu umuyorsan, evet. Ben sade içerim, ama sen belki istersin diye şeker ve süt de getirdim. Karım kahveyi sütlü ve tatlı sever. Benim gibi beyaz ve tatlı, der." Ralph gülümsedi.

"Ben de sade severim. Çok teşekkür ederim."

Ralph tepsiyi piknik masasının üstüne koydu. Holly kupalardan birini alıp kahveden bir yudum içti. "Ah, harika! Lezzetli ve sert. Sabahları sert bir sade kahveden iyi bir şey olamaz. Yani bana göre."

"Kalkalı çok oldu mu?"

"Ben fazla uyumam," dedi Holly soruyu geçiştirerek. "Burası çok güzel. Hava ne kadar da temiz."

"İnan bana, rüzgâr batıdan geldiğinde o kadar temiz olmaz. O zaman Cap City'deki rafinerilerin kokusunu duyarsın. Bende baş ağrısı yapıyor."

Ralph susup ona baktı. Holly yüzünü siper eder gibi kupasını kaldırıp başını çevirdi. Ralph bir gece öncesini düşündü ve bu kadının her tokalaşma öncesi nasıl gerildiğini hatırladı. Holly dünyada herkesin normal kabul ettiği gündelik jestleri uygulamakta çok zorluk çekiyordu. Fakat buna rağmen büyük işler başarmıştı.

"Dün gece, hakkında yazılanları okudum. Alec Pelley haklıymış. Çok parlak bir sicilin var."

Holly karşılık vermedi.

"O Hartsfield adlı adamın binlerce genci öldürmesine engel olmanın yanı sıra, sen ve ortağın Bay Hodges–"

"*Dedektif* Hodges," diye düzeltti Holly. "Emekli dedektif."

Ralph onaylarcasına başını salladı. "Bunun yanı sıra sen ve Dedektif Hodges, Morris Bellamy adındaki kaçık bir adamın kaçırdığı bir kızı kurtarmışsınız. Bu kurtarma eylemi sırasında Bellamy öldürülmüş. Kafayı üşütüp karısını öldüren bir doktorla silahlı çatışmaya girmişsiniz ve geçen yıl cins köpekleri çalıp sahiplerinden fidye isteyen, vermezlerse bu hayvanları başkalarına satan bir çeteyi yakalamışsınız. 'Şirketimizin bir işi de kayıp ev hayvanlarını bulmak,' derken şimdi ne demek istediğini anlıyorum."

Holly yine kızarmaya başlamıştı. Geçmiş başarılarının böyle ortaya dökülmesi onu huzursuz etmekten öte acı veriyordu.

"Bu işlerin çoğunu Bill Hodges yapmıştı."

"Köpek hırsızları vakası o öldükten bir sene sonra yaşandı."

"Evet ama o sırada yanımda Pete Huntley vardı. Eski *Dedektif* Huntley." Kendini bir hayli zorlayarak Ralph'ın yüzüne baktı. "Pete çok iyidir, onsuz bu işi sürdüremezdim; ama Bill daha iyiydi. Ben bugün neysem, Bill'e borçluyum. Ona hayatımı borçluyum. Keşke şimdi burada olsaydı."

"Yani benim yerime mi?"

Holly cevap vermedi. Kaldı ki bu da bir cevaptı.

"Bill, bu şekil değiştiren *El Cuco*'ya inanır mıydı?"

"Tabii," dedi Holly hiç duraksamadan. "Çünkü o, ben ve arkadaşımız Jerome Robinson sizin hiç başınızdan geçmemiş bazı olaylara şahit olduk. Ama önümüzdeki birkaç günün gidişatına göre, belki siz de bunları yaşayacaksınız. Bugün güneş batmadan önce bunu yaşayabilirsiniz."

"Size katılabilir miyim?"

Elinde kahve kupasıyla Jeannie gelmişti.

Ralph ona yer açtı.

"Sizi uyandırdıysam çok özür dilerim," dedi Holly. "Beni ağırlamakla büyük nezaket gösterdiniz."

"Beni bir fil gibi parmaklarının ucunda yürüyen Ralph uyandırdı," dedi Jeannie. "Tekrar dalabilirdim ama o zaman da

kahve kokusu aldım. Buna dayanamam. Ah, çok iyi. Süt ve şekeri de getirmişsin."

"O doktor değildi," dedi Holly.

Ralph'ın kaşları kalktı. "Anlayamadım?"

"Adamın adı Babineau'ydu ve evet, kafayı üşütmüştü, ama o hale getirilmişti. Bayan Babineau'yu o öldürmedi. Brady Hartsfield öldürdü."

"Eşimin internetten indirdiği haberlerden anladığım kadarıyla sen ve Hodges, Babineau'yu bulmadan önce Hartsfield hastanede ölmüş."

"Haberlerde ne yazmışlardı bilmiyorum ama yanılmışlardı. Size gerçek hikâyeyi anlatabilir miyim? Anlatmak hiç hoşuma gitmiyor, o olayları hatırlamak bile istemiyorum ama duymanızda yarar var. Çünkü tehlikenin içine dalıyoruz ve eğer peşine düştüğümüz şeyin bir insan olduğuna –sapkın, öldürmekten zevk alan ama eninde sonunda bir insan olduğuna– inanmakta ısrar ederseniz, kendinizi çok daha büyük bir tehlikenin içine atarsınız."

"Tehlike burada," dedi Jeannie. "O Yabancı, Claude Bolton'a benzeyen şey... Onu burada gördüm. Dün gece toplantıda bunu anlatmıştım."

Holly onu onayladı. "Bence de buradaydı, hatta belki de bunu size kanıtlayabilirim, ama *bütünüyle* burada olduğunu sanmıyorum. Ve şimdi de burada olduğunu sanmıyorum. Şimdi Teksas'ta, çünkü Bolton orada ve Yabancı onun yakınında olacak. Onun yakınında olmak zorunda, çünkü..." Holly susup dudağını dişledi. "Bence kendini tüketiyor. İnsanların peşinden gelmesine alışkın değil. Onun ne olduğunu bilen insanların..."

"Anlamıyorum," dedi Jeannie.

"Size Brady Hartsfield olayını anlatabilir miyim? Anlamanızı kolaylaştırabilir." Yine kendini zorlayarak Ralph'a baktı. "İnanmanızı sağlamayabilir ama neden benim inandığımı anlarsınız."

"Anlatsana," dedi Ralph.

Holly başladı. Bitirdiğinde güneş doğmaya başlamıştı.

3

"Vay canına!" dedi Ralph.

"Bu doğru mu?" diye sordu Jeannie. "Brady Hartsfield bir şekilde doktorun zihnini mi yönlendiriyordu?"

"Evet. Bunda Babineau'nun ona verdiği deneysel ilaçların da rolü olabilir, ama tek nedenin bu olduğuna inanmıyorum. Hartsfield'in içinde zaten bir şey vardı ve kafasına aldığı darbe bunu yüzeye çıkardı. Bence böyle oldu." Dönüp Ralph'a baktı. "Ama *siz* buna inanmıyorsunuz, değil mi? Telefonla Jerome'u bulabilirim, siz aynı şeyi anlatır, ama ona da inanmazsınız."

"Neye inanacağımı bilmiyorum," dedi Ralph. "Video oyunlarının alt algısal mesajlarla birçok intihara yol açması... Gazeteler yazmış mıydı?"

"Gazeteler, televizyon kanalları, internet. Haber hepsinde çıktı."

Holly susup ellerine baktı. Tırnakları ojesizdi ama düzgündü; tırnak kemirme huyunu da tıpkı sigara gibi bırakmıştı. Bu alışkanlıklarından vazgeçmesi hiç kolay olmamıştı. Dostlarını terk etmek gibi bir şeydi.

Tekrar konuşmaya başladığında ikisine de bakmadı. "Babineau ve Hartsfield işi ortaya çıktığı günlerde Bill'e pankreas kanseri teşhisi kondu. Bir süre hastanede yattıktan sonra evine geldi. O aşamadayken hepimiz, kendisi dahil, bunun nasıl sonlanacağını biliyorduk. Bill o lanet kanserle son gününe kadar mücadele etti. Hemen her gece evine giderdim; hem bir şeyler yemesini sağlamak hem de sırf yanında bulunmak için. Ona arkadaşlık etmek ve... ne bileyim..."

"Kendini onunla doldurmak istemişsindir," dedi Jeannie. "Hâlâ sağken."

Holly'nin yüzü bir kez daha o ışıltılı gülümsemeyle parladı. "Evet, aynen öyle. Bir gece –tekrar hastaneye yatmadan kısa bir süre önce– o semtte elektrikler kesildi. Hatların üstüne bir ağaç devrilmiş. Evine geldiğimde, Bill kapının önündeki merdivende

oturmuş, yıldızlara bakıyordu. 'Sokak lambaları yanarken onları hiç böyle göremezsin,' dedi. 'Şuraya bak, ne kadar çok ve ne kadar parlak!' O gece sanki bütün Samanyolu görünüyordu. Bir süre orada hiç konuşmadan öylece oturduk –beş dakika falan– sadece yıldızlara baktık. Sonra Bill, 'Bilim insanları evrenin sonunun olmadığına inanmaya başlıyor,' dedi. 'Geçen hafta *New York Times*'ta okudum. Görebildiğin kadar yıldızı görüp onların ardında çok daha fazlasının olduğunu bilince, buna inanmak zor değil.' Bill'in durumu kötüleştikten sonra Brady Hartsfield ve onun Babineau'ya yaptıkları hakkında pek konuşmadık, ama daha önce olaydan söz ediyordu."

"Dünyada bizim algılama kapasitemizden çok daha fazla şey var," dedi Jeannie.

"Belki Bill'n sözünü ettiği şey Hartsfield ve Babineau'yla ilgili değildi," dedi Ralph. "Belki kendi durumunu kabullenmeye çalışıyordu."

"Tabii ki," dedi Holly. "O ve bütün gizemli olaylar–"

O anda cep telefonu çınladı. Arka cebinden çıkarıp ekranına baktıktan sonra mesajı okudu.

"Alec Pelley'nin mesajı," dedi. "Bay Gold'un kiraladığı uçak saat dokuz buçukta kalkışa hazır olacak. Hâlâ bize katılmayı düşünüyor musunuz Bay Anderson?"

"Kesinlikle. Madem bu işin içinde beraberiz, artık bana Ralph dersen iyi olur." İki yudumda kahvesini bitirip ayağa kalktı. "Yokluğumda evi kollaması için iki üniformalı polis ayarlamak istiyorum. Sence sakıncası var mı Jeannie?"

Jeannie kirpiklerini kırpıştırdı. "Yeter ki yakışıklı olsunlar."

"Troy Ramage ve Tom Yates'i ayarlamaya çalışacağım. Çok yakışıklı sayılmazlar ama Terry Maitland'ı maç sahasında onlar tutuklamıştı. Bu işte biraz daha aktif rol oynamaları iyi olur."

"Kontrol etmem gereken bir şey var," dedi Holly. "Gün tam aydınlanmadan bunu yapmak istiyorum. Eve girebilir miyiz?"

4

Holly'nin ricası üzerine Ralph mutfaktaki, Jeannie ise oturma odasındaki güneşlikleri kapattı. Holly, Walmart'tan satın aldığı keçeli kalemler ve bir rulo Scotch Magic Tape bandıyla mutfak masasına oturdu. Banttan iki kısa parça kesip iPhone'unun fenerinin üstüne yerleştirdi. Sonra bunları maviye boyadı. Banttan bir parça daha kesip bunu mavi şeritlerin üstüne koydu ve onu mora boyadı.

Ayağa kalkıp kapı kemerine en yakın duran sandalyeyi işaret etti. "Bunda mı oturuyordu?"

"Evet."

Holly flaş kullanarak sandalyenin iki fotoğrafını çekti, kemerin altına gelip eliyle işaret ettikten sonra bir kez daha sordu. "Burada oturuyordu, değil mi?"

"Evet. Tam orada. Ama sabah halının üstünde hiç iz yoktu. Ralph baktı."

Holly dizlerinin üstüne çöküp halının dört fotoğrafını çektikten sonra ayağa kalktı. "Tamam. Bu kadarı yeter."

"Ralph?" dedi Jeannie. "Holly'nin ne yaptığını anlıyor musun?"

"Telefonunu kara ışık haline getirdi." *Karıma gerçekten inansaydım, bunu kendim de yapardım; bu numarayı beş yıldan beri biliyorum.* "Leke var mı diye bakıyorsun, değil mi? Samanlıktaki madde gibi bir şey."

"Evet, ama eğer varsa bile oradakinden çok az olmalı, yoksa çıplak gözle de görünürdü. Bunun gibi bir test yapmak için internetten bir set alabiliyorsunuz –adı CheckMate– ama bu da işe yarıyor. Bill öğretmişti. Bakalım, ne göreceğiz. "

Bir yanına Ralph, diğer yanına Jeannie geçti ve ilk kez Holly bu fiziksel yakınlıktan rahatsız olmadı. Kendini kaptırmıştı ve çok umutluydu.

Lekeler oradaydı. Adamın oturduğu sandalyede ve halının üstünde soluk sarımsı lekeler görünüyordu.

"Vay canına!" dedi Ralph.

"Şuna bakın," dedi Holly. Halıdaki lekelerden birinin görüntüsünü büyüttü. "Dik açı olduğunu görüyor musunuz?"

Bir kez daha sandalyeye gidip bir fotoğraf daha çekti, ama bu defa alt kısmını. Yine iPhone'un etrafında toplandılar. Holly fotoğrafı büyütünce sandalye bacaklarından biri öne çıktı. "Madde buradan aşağıya damlamış. İsterseniz artık güneşlikleri kaldırabilirsiniz."

Mutfak bir kez daha sabah güneşiyle aydınlanınca, Ralph Holly'nin telefonunu alıp çekilen bütün fotoğrafları tekrar inceledi. İçindeki inançsızlık çökmeye başlıyordu ve bunu da küçük bir iPhone ekranındaki fotoğraflar sağlamıştı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Jeannie. "Yani özetle? Adam burada mıydı, değil miydi?"

"Buna kesinlikle emin olduğum bir cevap veremiyorum, çünkü yeterli araştırmayı yapma fırsatım olmadı. Ama ille de bir tahminde bulunmam gerekirse, hem buradaydı hem değildi, derim."

Jeannie başını iki yana salladı. "Hiçbir şey anlamıyorum."

Ralph o anda kapıların kilitli, hırsız alarmının devrede olduğunu düşünüyordu. "Yani dediğine göre bu adam bir..." Aklına ilk gelen kelime *hayalet* oldu ama şimdi uygun düşmezdi.

"Hiçbir şey demiyorum," dedi Holly. Ralph, *Demiyorsun çünkü bunu benim söylememi istiyorsun*, diye düşündü.

"Yani bir tür *yansıtma* mıydı? Ya da oğlumuzun oynadığı video oyunlarındaki gibi bir avatar mı?"

"İlginç bir fikir," dedi Holly. Gözleri ışıldıyordu. *Gülmesini zor bastırıyor*, diye düşündü Ralph.

"Orada kalıntı var ama sandalye halının üstünde iz bırakmadı," dedi Jeannie. "Eğer fiziksel bir anlamda burada olduysa... çok hafifmiş. Belki bir kuştüyü yastık kadar. Ve sen bu şeyin... yansıtmanın onu tükettiğini mi söylüyorsun?"

"Bana mantıklı görünüyor," dedi Holly. "Kesinlikle emin olabileceğimiz bir şey varsa, o da siz dün sabah aşağıya indiğinizde burada *bir şey* vardı. Aynı fikirde miyiz, Dedektif Anderson?"

"Evet. Ve artık bana Ralph demeye başlamazsan seni tutuklamak zorunda kalacağım."

"Peki, sonra üst kata nasıl çıktım?" diye sordu Jeannie. "O şey... Ne olur ben bayıldıktan sonra o şeyin beni yukarıya taşıdığını söyleme."

"Sanmam," dedi Holly.

"Hipnotik bir telkin söz konusu olabilir mi?" dedi Ralph.

"Bilmiyorum. Hiçbir zaman bilemeyeceğimiz o kadar çok şey var ki... Duş yapabilir miyim?"

"Elbette," dedi Jeannie. "Sahanda yumurta hazırlayacağım." Holly yanlarından ayrılmak üzereyken Jeannie, "Aman Tanrım!" dedi.

Holly ona döndü.

"Ocağın üstündeki lamba. Açıktı." Daha önce fotoğraflara bakarken Jeannie heyecanlanmıştı ama şimdi hissettiği duygu korkuydu. "Bunun bir düğmesi vardır. Işığı açmak için buna basmak lazım. En azından bunu yapabilecek kadar fiziksel varlığı buradaydı."

Holly bir şey söylemedi. Ralph da.

5

Kahvaltıdan sonra Holly eşyalarını toplama bahanesiyle misafir odasına döndü. Ralph, karısıyla rahatça vedalaşabilsin diye Holly'nin onları yalnız bırakmak istediğini anladı. Bu kadının tuhaf huyları vardı ama hiç de aptal değildi.

"Ramage ve Yates dışarıda kuş uçurtmayacak," dedi karısına. "İkisi de mazeret izni aldı."

"Bunu senin için mi yaptılar?"

"Ben ve Terry için. O işin sonu benim kadar onları da çok üzdü."

"Tabancanı aldın mı?"

"Şimdilik el çantamda. Alana indiğimiz zaman belimdeki kılıfa takacağım. Alec de kendi tabancasını alacak. Senden tabancanı kasadan çıkarıp yakınında bulundurmanı istiyorum."

"Gerçekten böyle bir–"

"Holly gibi ben de ne düşündüğümü bilmiyorum. Tabanca yakınında olsun. Ama sakın postacıyı vurma."

"Ben de gelsem iyi olur," dedi Jeannie.

"Bence iyi olmaz."

Ralph bugün ikisinin aynı yerde bulunmasını istemiyordu ama karısı daha fazla endişelenmesin diye bunu söylemedi. Düşünmeleri gereken bir oğulları vardı; şu anda kampta basketbol oynayan, saman yığınlarındaki hedeflere okla atış yapan ve Frank Peterson'dan sadece birkaç yaş büyük olan Derek. Çoğu çocuk gibi Derek de anne babasının ölümsüz olduğunu düşünürdü.

"Haklısın," dedi Jeannie. "Derek ararsa birimizin burada olması lazım, değil mi?"

"Evet." Ralph karısını öptü. "Benim de aklımdan geçen şey buydu."

"Dikkatli ol." Jeannie'nin başını kaldırıp gözlerine bakışı, düğün töreninde karşılıklı yeminler edilirken ona bakışını hatırlattı.

"Olacağım. Her zaman dikkatli olacağım."

Ralph ayrılacakken Jeannie onu kendine doğru çekti. Kollarını tutan parmakları epey kuvvetliydi.

"Evet ama bu senin daha önce üstünde çalıştığın vakalara benzemiyor. Artık ikimiz de bunu biliyoruz. Eğer o şeyi yakalayabiliyorsan yakala. Ama bunu yapamıyorsan, başa çıkamayacağın bir şeyle karşılaşırsan... geri çekil. Geri çekil ve evine dön, anladın mı?"

"Tamam."

"Bana 'tamam' deme. 'Eve döneceğim,' de."

"Döneceğim." Ralph bir kez daha evlilik yemini ettikleri günü hatırladı.

"Umarım ciddisindir." Jeannie'nin delici bakışlarında sevgi ve kaygı iç içe geçmişti. "Sana bir şey söylemem gerekiyor; önemli bir şey. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Sen iyi bir insansın, Ralph. Kötü bir hata yapmış olan iyi bir insansın. Bunu yapan ne ilk kişisin ne de sonuncusu olacaksın. Artık bunu unutmaya çalış. Sana yardımcı olacağım. Elinden geldiğince durumu düzeltmeye çalış, ama lütfen daha beter hale getirme. *Lütfen.*"

Holly gelişini duyurmak için gürültülü bir şekilde merdivenden iniyordu. Ralph bir süre daha karısının güzel gözlerine baktıktan sonra onu öptü ve geri çekildi. Jeannie son kez onun elini sıkıp bıraktı.

6

Ralph ve Holly havaalanına Ralph'ın otomobiliyle gittiler. Holly çantası kucağında, dizler kenetlenmiş bir halde, dimdik oturuyordu. "Eşinin tabancası var mı?" diye sordu.

"Evet. Emniyetin atış poligonunu kullanır. Burada görevlilerin eşleri ve kızları poligondan yararlanabilir. Ya sen, Holly?"

"Yok tabii. Buraya tarifeli uçakla geldim, kiralık uçakla değil."

"Eminim sana uygun bir şey bulabiliriz. Ne de olsa Teksas'a gidiyoruz, New York'a değil."

Holly başını iki yana salladı. "Bill öldüğünden beri hiç tabanca kullanmadım. O da birlikte çalıştığımız son vakadaydı ve nişan aldığım hedefi vuramamıştım."

Ralph havaalanı ve Cap City'ye giden paralı otoyola girene kadar bir daha konuşmadı. Sonra, "Samanlıktan alınan numuneler Eyalet Emniyeti laboratuvarında," dedi. "Nihayet bunları o süslü cihazlarından geçirdiklerinde sence ne bulurlar? Hiç fikrin var mı?"

"Sandalyede ve halıda görünen lekelerin büyük bir kısmı su, ama çok yüksek pH değeri olan su. Az miktarda da bulboüretral bezlerinin salgıladığı mukus benzeri bir sıvı çıkabilir. Buna Cowper bezleri de denir, anatomi uzmanı William Cowper–"

"Yani, *sence* o madde meni mi?"

"Daha çok seminal sıvıya benziyor." Holly'nin yanakları pembeleşti.

"Bu gibi şeyleri çok iyi biliyorsun."

"Bill öldükten sonra adli patoloji üzerine kurslara devam ettim. Zaman geçirmek için..."

"Frank Peterson'ın bacaklarının arkasında meni vardı. Bir hayli fazlaydı ama anormal miktarda değildi. DNA'sı Terry Maitland'la uyuştu."

"Samanlıktaki ve sizin evinizdeki madde meni değil; çok benzese de seminal sıvı da değil. Laboratuvardakiler Canning Township'teki maddeyi tahlil ettikleri zaman hiç bilinmeyen bir bileşen bulacak ve numunenin bozulmuş olduğuna hükmedip bir yana atacaklardır. Bu numuneleri mahkemede kullanmak zorunda olmadıkları için şükredeceklerdir. Tamamen yabancı bir maddeyle karşı karşıya oldukları ihtimali akıllarının ucundan bile geçmeyecektir. Frank Peterson'ın üstünde bulunan meniye gelince... Eminim Howard kardeşleri öldürdüğü zaman da meni bırakmıştır... ya elbiselerinde ya da vücutlarında... Amaç kartvizit bırakmak; tıpkı Bay Maitland'ın banyosunda bulunan saçlar ve senin bulduğun parmak izleri gibi."

"Görgü tanıklarını unutma."

"Evet," dedi Holly. "Bu yaratık görgü tanıklarını seviyor. Başka bir insanın yüzünü alabiliyorsa neden sevmesin?"

Ralph, Howard Gold'un ismini verdiği kiralık uçak şirketinin tabelalarını takip etti. "O halde sen bunların aslında cinsel saldırı suçu olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi? Sadece öyle görünmesi mi sağlanmış?"

"Böyle bir varsayım yapamam ama..." Yüzünü Ralph'a döndü. "Çocuğun bacaklarının arkasında sperm var ama... şey... içinde hiç yoktu, değil mi?"

"Yoktu. Fiili livata bir ağaç dalıyla yapılmıştı."

"Öööğğ!" Holly'nin yüzü buruştu. "Kızların otopsisinin sonucunun da aynısı olduğunu sanıyorum. Cinayetlerde belki cinsel bir nitelik vardır ama o fiili ilişkiyi gerçekleştiremeyebilir."

"Çoğu normal seri katil de öyledir." Ralph bu lafına güldü ama düzeltmeye çalışmadı. *Normal seri katil* yerine kullanabileceği tek ifade *insan* seri katil olacaktı.

"Eğer bu Yabancı keder yiyorsa, mutlaka kurbanları ölürken duydukları acıyı da yiyordur." Holly'nin yanaklarındaki pembelik gitmiş, yine her zamanki soluk rengine bürünmüştü. "Bu acıyı, ona özel olarak hazırlanmış leziz bir yemek gibi görüyordur. Ve evet, bu onu cinsel bakımdan heyecanlandırabilir. Böyle şeyleri düşünmekten hoşlanmam ama insan düşmanını tanımak zorunda. Biz... Bence buradan sola dönmeniz lazım, Dedektif Anderson." Eliyle işaret etti.

"Ralph."

"Evet. Sola dön Ralph. Bu yol Regal Air'e gider."

7

Howie ve Alec oradaydı. Howie gülümsüyordu. "Kalkışımız biraz gecikecek," dedi. "Sablo da geliyor."

"Bunu nasıl başardı?" diye sordu Ralph.

"O yapmadı. Ben yaptım. Eh, en azından yarısını diyelim. Yargıç Martinez ülser kanaması sonucu hastaneye kaldırıldı; bu Tanrı'nın işi. Ya da belki çok fazla acı sos yemenin. Ben de Teksas Pete sosunu severim ama bu adamı o sosu yemeğine boca ederken gördüğümde ürperirdim. Komiser Sablo'nun ifade vermesi gereken diğer duruşmaya gelince, başsavcı yardımcısının bana bir iyilik borcu vardı."

"Neydi diye sorabilir miyim?" dedi Ralph.

"Hayır," dedi Howie ağzı kulaklarında.

Dördü küçük bekleme odasında oturup piste inip kalkan yapan uçakları seyretti. Bir ara Howie, "Dün gece eve gittiğimde," dedi, "internette, *kötü ikizler** hakkında yazılanları okudum. Bu Yabancı da bunlardan, değil mi?"

Holly omuz silkti. "Bu da herhangi bir ifade kadar uygun sayılır... Bunlar hakkındaki en ünlü kurgu, Edgar Allan Poe'nun yazdığı bir hikâye. Adı 'William Wilson.'"

"Jeannie bu hikâyeyi biliyordu," dedi Ralph. "Bunun hakkında konuşmuştuk."

"Ama gerçek hayatta da çok sayıda varmış. Yüzlerce. *Lusitania* gemisindeki dahil. Birinci mevkide Rachel Withers adında bir yolcu varmış; birçok insan yolculuk boyunca ona tıpatıp benzeyen başka bir kadın daha görmüş. Kimi onu kasara altı yolcusu sanmış, kimisi de personelden biri olduğunu düşünmüş. Bayan Withers ve bir erkek arkadaşı bu kadını aramaya başlamış ve anlatılanlara göre, tam onu gördükleri anda bir Alman denizaltısının torpili sancak tarafından gemiye isabet etmiş. Bayan Withers ölmüş ama erkek arkadaşı kurtulmuş. Adam onun kötü ikizine 'kötülük alameti' demiş. Fransız yazar Guy de Maupassant bir gün Paris sokaklarında gezerken kendi kötü ikizine rastlamış – onunla aynı boydaymış, aynı saç ve göz rengi, aynı bıyık ve aynı aksanı varmış."

"Eh, Fransızlar işte," dedi Alec omuz silkerek. "Onlardan ne beklenir ki? Maupassant herhalde ona bir kadeh şarap ısmarlamıştır."

"En meşhur vaka 1845 yılında Letonya'daki bir kız okulunda gerçekleşmiş. Kadın öğretmen tahtada bir şey yazarken onun tıpatıp ikizi sınıfa girip yanında durmuş ve onun her hareketini

---

* İngilizce metinde kullanılan sözcük, *doppelgänger*. Almanca kökenli olan bu sözcük, "hayatta olan bir kimsenin eşruhunu taşıdığı düşünülen ve sadece o kimseye göründüğü varsayılan hayalet" ya da "yaşayan birinin kılığına bürünen canavar" anlamında kullanılır. –*yhn*.

taklit etmiş, ama tebeşir olmadan. Sonra da çıkıp gitmiş. On dokuz öğrenci bu olaya tanık olmuş. Hayret verici, değil mi?"

Kimse buna karşılık vermedi. Ralph o anda kurtçuklarla dolu kavunu, kaybolan ayak izlerini ve Holly'nin ölen arkadaşının söylediği bir lafı düşünüyordu: *Evrenin sonu yoktur.* Bazı insanlar bu anlatılanları ilgi çekici bulabilirdi, ama çalışma hayatı boyunca sadece gerçek olgulara inanmış olan Ralph için korku vericiydi.

"Eh, bence son derece şaşırtıcı bir şey," dedi Howie biraz asık bir yüzle.

Alec, "Bana söyler misin Holly," dedi, "eğer bu herif, kurbanlarının yüzlerini alırken onların düşüncelerini ve anılarını da emiyorsa, nasıl oldu da en yakın ilkyardım merkezinin yerini bilemedi? Sonra bir de taksi şoförü Willow Rainwater var. Maitland bu kadını çocukların basketbol programından tanıyordu, ama taksiyle Dubrow'a giderken onunla hiç karşılaşmamış gibi davrandı. Ona 'Willow' veya 'Bayan Rainwater' bile dememiş. Sadece *hanımefendi* demiş."

"Bilmiyorum," dedi Holly. "Bildiğim her şey uçakla gelirken okuduklarımdan öğrendiklerim. Yapabileceğim tek şey tahminlerde bulunmak ve artık bundan da usandım."

"Belki hızlı okuma gibidir," dedi Ralph. "Hızlı okuyanlar çok uzun kitapları bir oturuşta bitirebilmekle övünürler ama aslında sadece temayı anlamışlardır. Onlara ayrıntılarla ilgili bir şey sorarsanız cevap veremezler." Durdu. "En azından karım öyle olduğunu söyler. Üyesi olduğu kitap kulübünde okuma hızıyla böbürlenen bir kadın var. Jeannie'yi deli ediyor."

King Air uçağına yakıt doldurulurken pilotlar da son kontrolleri yapıyorlardı. Holly iPad'ini çıkarıp okumaya başladı (Ralph onun da hızlı okuyabildiğini düşündü). Saat ona çeyrek kala bir Subaru Forester, küçük Regis otoparkına girdi ve otomobilden Yune Sablo çıktı. Sırt çantası omzuna asılıydı ve cep telefonuyla konuşuyordu. Bekleme odasına gelince telefonu kapadı.

*"Amigos! Como estans?"**

"İyiyiz," dedi Ralph ayağa kalkarak. "Hadi artık yola koyulalım."

"Telefonda konuştugum kişi Claude Bolton'dı. Plainville Havaalanı'nda bizi karşılayacak. Yaşadığı yer olan Marysville'in yaklaşık doksan kilometre ötesinde."

Alec'in kaşları çatıldı. "Neden bunu yapıyor ki?"

"Endişeleniyor. Dün gece pek uyuyamamış; altı-yedi kere kalkıp tekrar yatmış, birisi evi gözetliyor gibi gelmiş. Bu durum ona hapishanedeki günlerini hatırlatmış; herkes kötü bir şey olacağını bilirmiş ama tam olarak ne olacağını tahmin edemezmiş. Annesi de işkillenmeye başlamış. Bana neler olduğunu sordu, ben de oraya gelince ne biliyorsak anlatacağımızı söyledim."

Ralph dönüp Holly'ye baktı. "Bu Yabancı gerçekten varsa ve Bolton'ın yakınındaysa, Bolton onun varlığını hissedebilir mi?"

Holly yine tahmin yürütmesi istendiği için protesto edeceği yerde alçak sesle fakat kesin bir ifadeyle, "Bundan hiç şüphem yok," dedi.

---

* (İsp.) "Arkadaşlar! Nasılsınız?" *–yhn.*

BIENVENIDOS A TEJAS*

26 Temmuz

* (İsp.) Teksas'a Hoş Geldiniz. –*çn.*

1

Jack Hoskins 26 Temmuz'da saat 02.00 civarında Teksas'a geldi ve Indian Motel adındaki bir pire yuvasına yerleşti. Uykulu resepsiyon görevlisine MasterCard kullanarak bir haftalık ücret ödeyip köhne binanın en uç köşesinden bir oda istedi.

Odası içki ve sigara kokuyordu. Yatak örtüsü yırtık pırtıktı, yastık kılıfıysa eskiliğinden, terden veya her ikisinden sararmıştı. Odadaki tek sandalyeye oturup telefonundaki yazılı ve sesli mesajlara baktı (mesaj kutusu saat 04.00'te dolunca bir daha da gelmedi). Hepsi merkezden, bunların da çoğu Amir Geller'dandı. Batı Yakası'nda iki cinayet işlenmişti. Ralph Anderson ve Betsy Riggins görevde olmadığı için faal tek dedektif Hoskins'ti; neredeydi, derhal olay yerine gitmesi gerekiyordu, falan filan...

Yatağa uzandı. Önce sırtüstü yattı ama güneş yanığı bu pozisyonda çok fena acıdı. Yan dönerken yatağın yayları ağır gövdesinin altında isyan eden sesler çıkardı. *Kanser yerleşirse çok zayıflayacağım*, diye düşündü. *Annem son günlerinde iskelet gibi olmuştu. Çığlıklar atan bir iskelet.*

"Öyle bir şey olmayacak," dedi boş odaya. "Sadece biraz uyumaya ihtiyacım var. Bu işten yırtacağım."

Dört saat yetecekti. Talihi varsa beş saat. Fakat zihnini bir türlü susturamıyordu. Rölantideyken yarış hızında çalışan bir motor gibiydi. Hi benzin istasyonundaki torbacı Cody'de o küçük beyaz haplardan değil, bol miktarda –saf olduğunu iddia ettiği–

kokain de vardı; ve bunun sonucunda, bu boktan yatakta yatarken (örtünün altına girmeyi aklından bile geçirmemişti) kendini bomba gibi hissediyordu. Cody'nin iddiası doğruydu. Burnuna sadece birkaç kere çektiği halde artık bir daha hiç uyuyamayacak gibiydi: Bütün çatıyı padavrayla kaplar, ardından on kilometre koşabilirdi. Yine de sonunda uyuyabildi; hafif bir uykuydu ve rüyasında hep annesini görmüştü.

Uyandığında öğle olmuş, külüstür klimaya rağmen odası pis bir fırın gibi ısınmıştı. Tuvalete gidip işedi ve zonklayan ensesine bakmaya çalıştı. Başaramadı; belki böylesi daha iyiydi. Odaya dönüp ayakkabılarını giymek için yatağa oturdu ama sadece tekini bulabildi. El yordamıyla diğerini ararken ayakkabısı eline tutuşturuldu.

"Jack."

Dondu kaldı, tüyleri diken diken olmuştu. Flint City'de duş perdesinin ardında olan adam şimdi yatağının altındaydı; tıpkı küçükken onu korkutan canavarlar gibi...

"Beni dinle Jack. Sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim."

Ses nihayet ona talimat vermeyi bitirdiğinde, Jack ensesindeki acının kaybolduğunu fark etti. Yani neredeyse... Yapması gereken şey biraz fazla şiddet içerse de basitti. Sakıncası yoktu, kimse onu suçlu bulamayacak ve Anderson'ı tepelemekten de büyük zevk alacaktı. Her işe burnunu sokan Bay Fikrim Yok kendisi kaşınmıştı. Diğerlerine yazık olacaktı ama bunun sorumlusu Jack değildi. Onları bu işe sürükleyen Andrenson'dı.

Jack ayakkabılarını giydikten sonra eğilip yatağın altına baktı. Tozdan başka bir şey yoktu. Bu onu rahatlattı. Ziyaretçisinin az önce orada olduğuna ve ona ayakkabısını uzatan elin parmaklarında CANT yazdığına emindi.

Ensesindeki acı dinmiş ve zihni de açık bir haldeyken bir şeyler yese iyi olacağını düşündü. Biftek ve yumurta olabilirdi. Onu bekleyen çetin bir iş vardı ve kuvvetli olması gerekiyordu. İnsan sadece uyarıcı haplarla yaşayamazdı. Yemek yemezse bu kavurucu sıcakta düşüp bayılır, sonra da yanardı.

Dışarıya adımını attığı anda güneş suratına bir yumruk gibi indi ve ensesi yine sızlamaya başladı. Güneş kremi bitmiş, aloe vera pomadını da yanına almayı unutmuştu. Bunlardan en azından birini motelin bitişiğindeki kafede bulabileceğini umdu; bu tip yerlerde kasanın yanında tişörtlerden tut Navajo Kızılderililerin hatıra eşyalarına kadar (çoğu Kamboçya'dan ithal) bir ton ıvır zıvır satılırdı. Mutlaka güneş kremi gibi çok gerekli şeyleri de satıyor olmalıydılar, çünkü oraya en yakın kasaba–

Eli kafenin kapısına uzanırken durdu ve tozlu camdan içeriye baktı. Oradaydılar. Anderson ve neşeli yavşaklar bandosu... O ağarmış saç telleri olan sıska kadın da onlarla beraberdi. Tekerlekli sandalyede oturan yaşlı bir kadın ve keçisakallı, kaslı bir adam da grubun içindeydi. Yaşlı kadın anlatılan bir şeye kahkahalarla gülerken öksürmeye başladı. Öksürük sesini dışarıdaki Jack bile duyabiliyordu. Keçisakallı adam kadının sırtına birkaç kez vurdu, sonra hepsi gülmeye başladı.

Sizinle işim bittiği zaman bakalım hâlâ gülebilecek misiniz, diye düşündü Jack; ama gülmeleri iyiydi. Yoksa onu fark edebilirlerdi.

Gördüğü şeye anlam vermeye çalışarak başını yana çevirdi. Grubun neşeli sohbeti umurunda değildi, ama keçisakallı adam yaşlı kadının sırtına vururken Jack onun parmaklarındaki dövmeyi görmüş, tozlu cama rağmen CANT yazısını okuyabilmişti. O adamın yatağın altından bu kafeye bu kadar çabuk gelebilmiş olması Jack'in anlayabileceği bir şey değildi. Yapması gereken bir iş vardı, bu yeterliydi ve derisinde büyümekte olan kanserden kurtulması da bu işin sadece yarısıydı. Ralph Anderson'dan kurtulmak işin diğer yarısıydı ve çok keyifli olacaktı.

Bay Fikrim Yok'tan kurtulmak.

2

Plainville Havaalanı hizmet verdiği o küçük şehrin dışındaki çalılıklarla kaplı bir arazideydi. Ralph'ın çok kısa olduğunu

düşündüğü tek bir pisti vardı. Tekerlekler yere değer değmez pilot fren yapmış, bir yere sabitlenmemiş olan her şey savrulmuştu. Dar pistin sonundaki sarı çizgide durdukları zaman, on metre ötede bir bataklık başlıyordu.

Uçak ilk şiddetli rüzgârda savrulacak gibi görünen prefabrik bir binaya doğru ilerlerken Alec, "Issızlığa hoş geldiniz," dedi. Toz içinde bir Dodge minibüs onları bekliyordu. Araç tekerlekli iskemlenin kolayca nakledileceği şekilde tasarlanmıştı. Başında bir kovboy şapkası, ayaklarında yıpranmış kovboy çizmeleriyle Claude Bolton minibüsün yanında duruyordu.

Uçaktan ilk inen Ralph oldu ve ona elini uzattı. Claude bir saniyelik bir tereddütten sonra bu eli sıktı. Ralph onun parmaklarındaki harflere bakmadan edemedi: CANT.

"İşimizi kolaylaştırdığın için sağ ol," dedi Ralph. "Hiç mecbur değildin." Sonra onu diğerleriyle tanıştırdı.

Claude'un elini son sıkan Holly oldu. "Parmaklarınızdaki o dövmeler... içkiyle mi alakalı?"

Tamam, dedi içinden Ralph. *Yazbozun kutudan çıkarmayı unuttuğum bir parçası.*

"Evet, doğru," dedi Bolton ders veren bir öğretmen sesiyle. "Anonim Alkolikler toplantılarında buna 'büyük paradoks' diyorlar. Bunu ilk olarak hapishanedeyken duymuştum. İçmelisin [*must*] ama içemezsin [*can't*]."

"Aynı şeyi sigarayla ilgili hissediyorum," dedi Holly.

Bolton gülümsedi. Grup içindeki en asosyal kişinin Bolton'ı rahatlatmış olması Ralph'a ilginç geldi. Gerçi Bolton endişeli falan değildi, sadece tetikte görünüyordu. "Evet hanımefendi, sigarayı bırakmak da zor iştir. Nasıl gidiyor peki?"

"Ağzıma sürmeyeli neredeyse bir yıl oldu," dedi Holly, "ama her gün zorlanıyorum. *Can't* ve *Must.* Bunu sevdim."

Bu dövmelerin anlamını en başından beri biliyor muydu, diye düşündü Ralph.

"Bu *can't-must* paradoksunu kırabilmek, büyük bir gücün yardımıyla mümkün; ben de kendime böyle bir şey edindim.

Ayıklık madalyonumu daima yanımda bulunduruyorum. Bana öğretilen şey şuydu: İçmeyi fena halde istediğin zaman bu madalyonu ağzına sok. Eğer erirse, bir kadeh içebilirsin."

Holly artık Ralph'ın çok hoş bulduğu o ışıltılı gülümsemesiyle baktı Bolton'a.

Minibüsün yan kapısı açıldı ve tozlu bir rampa dışarıya uzandı. Gür kır saçlı iri bir kadın tekerlekli sandalyesiyle rampadan aşağıya indi. Kucağındaki küçük oksijen tüpü plastik bir hortumla burnundaki kanüle bağlıydı. "Claude! Neden bu insanları güneşin altında bekletiyorsun? Birazdan öğlen olacak."

"Bu hanım, annemdir," dedi Claude. "Anne, bu beyefendi Dedektif Anderson; sana anlattığım olayla ilgili ifademi alan kişi. Diğerlerini ben de ilk defa görüyorum."

Howie, Alec ve Yune kendilerini yaşlı kadına tanıttı. En son Holly geldi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Bolton."

Lovie bir kahkaha attı. "Beni biraz tanıdıktan sonra bakalım fikrin değişecek mi?"

"Kiraladığım araca bir bakayım," dedi Howie. "Galiba şu kapının yanında park edilmiş olan." Orta büyüklükteki lacivert bir SUV'u işaret etti.

"Ben minibüsle önden gideyim," dedi Claude. "Takip etmekte zorlanmazsınız; Marysville yolunda pek trafik yoktur."

Lovie Bolton, "Sen de bizimle gelsene, tatlım," dedi Holly'ye. "Bu yaşlı kadına arkadaşlık edersin."

Ralph onun bunu reddedeceğini sandı ama Holly hemen kabul etti. "Bana bir dakika izin verin."

Gözleriyle Ralph'ı çağırınca, Ralph onun peşinden uçağa doğru yürüdü. O sırada Lovie tekerlekli sandalyesini rampadan minibüse çıkarıyordu. Küçük bir uçak, kalkış yapmakta olduğu için Ralph önce Holly'nin ondan ne istediğini anlayamadı. Biraz daha eğildi.

"Onlara ne diyeyim Ralph? Buraya ne için geldiğimizi soracakları kesin."

Ralph bir an düşündükten sonra, "Onlara can alıcı noktaları anlat," dedi.

"Bana inanmayacaklardır."

Ralph buna güldü. "Holly, bence sen inançsızlıkla çok iyi başa çıkabiliyorsun."

3

Çoğu sabıkalı gibi (en azından tekrar hapse atılma riskine girmek istemeyenler) Claude Bolton da Dodge Companion minibüsünü hız sınırının altında kullanıyordu. Yola koyulmalarından yarım saat sonra Indian Motel & Café'de durdu. Araçtan çıkıp Howie'nin yanına gitti ve neredeyse özür diler gibi, "Umarım burada iki lokma bir şey yememizin sakıncası yoktur," dedi. "Annem belli zamanlarda yemezse sorunları oluyor ve bugün sandviç yapacak zamanımız olmadı. Sizi kaçırırım diye korktum." Sonra utanç verici bir sır paylaşır gibi sesini alçalttı. "Kan şekeri düşünce baygınlık geçiriyor."

"Hepimiz bir şeyler yiyebiliriz," dedi Howie.

"O hanımefendinin anlattığı hikâye–"

"Bunu evine vardığımız zaman konuşalım, Claude," dedi Ralph.

"Doğru. Daha iyi olur."

Kafenin içinde yağ, kuru fasulye ve kızarmış et kokusu hâkimdi. Müzik dolabında Neil Diamond, "I am, I Said" adlı şarkının İspanyolcasını söylüyordu. Duvarda Donald Trump'ın yüzü deforme edilmiş bir fotoğrafı vardı. Sarı saçları siyaha boyanmış, bir kâkül ve bıyık eklenmişti. Altındaysa *Yankee go home* ifadesinin İspanyolcası olan *Yanqui vete a casa* yazılıydı. Ralph önce şaşırdı –Teksas cumhuriyetçilerin eyaletiydi– ama sonra, sınıra bu kadar yakın bir yerde Demokratların azınlık olmadıklarını, seçimlerde Cumhuriyetçilerle başa baş bir yarış içinde olduklarını hatırladı.

Salonun kapıya en uzak kısmındaki masaya oturdular. Ralph bir hamburger, Holly içinde çoğunlukla marul olan bir salata sipariş etti. Yune ve Bolton tam tekmil Meksika yemeği istedi. Garson kadın kocaman bir sürahi şekerli çayı masalarına bıraktı.

Lovie Bolton, parlayan gözlerle Yune'u süzüyordu. "Adın Sablo'ydu değil mi? Ne tuhaf bir isim."

"Doğru, pek yaygın değildir," dedi Yune.

"Sınırın öbür tarafından mı geldin, yoksa bu ülkede mi doğdun?"

"Burada doğdum, hanımefendi. İkinci kuşaktanım."

"Bak bu iyi işte! Amerikan yapımı! Evlenmeden önce güneyde yaşarken Augustin Sablo adında birini tanırdım. Nuevo Laredo'da bir ekmek kamyonu kullanırdı. Onunla bir akrabalığın var mı?"

Yune'un buğday tenli yüzü biraz kararır gibi oldu ama hoşuna gitmiş gibiydi. "Evet, hanımefendi. O adam benim babam olur."

"Dünya ne küçük!" dedi Lovie ve gülmeye başladı. Kahkahası çok geçmeden öksürüğe dönüştü ve nefes alamaz hale geldi. Claude annesinin sırtına öyle sert vurdu ki, kadının burnundaki kanül tabağının içine düştü. "Oğlum, şuna bak," dedi Lovie tekrar nefes alacak hale gelince. "Artık yemeğimin içinde sümük var." Kanülünü tekrar burnuna yerleştirdi. "E n'olmuş yani? Sonunda benim içimden çıktı, tekrar içime dönebilir. Sorun yok." Yemeğini yemeye başladı.

Ralph gülmeye başladı, çok geçmeden diğerleri de ona katıldı. Kahkahanın insanları birbirine çeken bir özelliği var, diye düşündü Ralph ve içinden, Claude iyi ki annesini getirmiş, dedi. Kadın neşe kaynağıydı.

"Küçük dünya," diye tekrarladı Lovie. Öne doğru uzanınca kocaman memeleri tabağını ileriye itti. O parlak kuş gibi gözleriyle hâlâ Yune'a bakıyordu. "Bu kızın bize anlattığı hikâyeyi biliyor musun?" Kaşları çatık bir halde salatasını yiyen Holly'ye baktı.

"Evet, hanımefendi."

"Buna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Ben..." Yune sesini alçalttı. "İnanma eğilimindeyim."

Lovie başını sallayıp o da sesini alçalttı. "Nuevo'da hiç geçit töreni seyrettin mi? *Processo dos Passos?* Çocukluğunda?"

"Si, senora."

Lovie sesini daha da alçalttı. "Ya o? *Farnicoco*? Onu gördün mü?"

"Si."

"Kâbuslarına girdi mi?"

Yune önce tereddüt etti. Sonra, "Fazlasıyla," dedi.

Lovie arkasına yaslanıp oğluna baktı. "Bu insanları iyi dinle, evlat. Bence önünde büyük sorunlar var." Yune'a dönüp göz kırptı, ama şakayla değil; son derece ciddiydi. "Çok büyük."

4

Tekrar yola koyulup otoyola çıktıktan sonra Ralph, Yune'a *processo dos Passos*'un ne olduğunu sordu.

"Kutsal Hafta* sırasında yapılan bir geçit törenidir," dedi Yune. "Kilise bunu onaylamaz ama göz yumar."

"Farnicoco? Bu da Holly'nin *El Cuco*'su gibi bir şey mi?"

"Daha kötüsü," dedi Yune. Benzi atmıştı. "Çuvallı Adam'dan bile daha kötüdür. *Farnicoco* Kukuletalı Adam'dır. Bay Ölüm'dür."

5

Bolton'ların Marysville'deki evlerine vardıklarında saat neredeyse üç olmuştu ve kavurucu bir sıcak vardı. Hep birlikte klimanın –pencere camlarını titreten küçük ve çok eski bir cihaz– bulunduğu küçük oturma odasına geçtiler. Claude mutfağa gidip

* Paskalyadan önceki haftadır. Çile Haftası da denir. *–yhn.*

bir soğutucunun içinde Coca Cola kutuları getirdi. "Bira umduysanız, maalesef yok. Evde bulundurmuyorum."

"Sorun değil," dedi Howie. "Bu işi halledene kadar hiçbirimizin alkol isteyeceğini sanmam. Bize dün geceyi anlatsana."

Bolton annesine baktı, Lovie kollarını göğsünde kavuşturup başını salladı.

"Aslında önemli bir şey olmadı," dedi Bolton. "Her zamanki gibi, son haberleri seyrettikten sonra yattım; kendimi iyi hissediyordum ve–"

"Palavra!" diye araya girdi Lovie. "Buraya geldiğin günden beri kendinde değilsin. Huzursuzsun..." Etrafındakilere baktı. "Uykusunda konuşuyor–"

"Anne, sen mi anlatacaksın, ben mi?"

Lovie eliyle ona anlat işareti yaptıktan sonra Coca Cola'sını yudumladı.

"Eh, annem haksız değil," dedi Bolton. "Tabii işyerindeki arkadaşlarımın bunu bilmelerini istemem. Gentlemen, Please gibi bir yerin güvenlik görevlileri korkularını gösteremez. Ama ben korkuyordum işte. Ne var ki, dün gece bambaşkaydı. Çok farklıydı. Saat iki sularında kötü bir rüya görüp uyandım, kapıları kilitlemek için yataktan kalktım. Ben buradayken kapıları hiç kilitlemem, ama annem evde yalnız kalınca mutlaka kilitlemesini söylerim."

"Rüyan neydi?" diye sordu Holly. "Hatırlıyor musun?"

"Yatağımın altında yatan birisi vardı ve alttan bana bakıyordu. Bu kadarını hatırlayabiliyorum."

Holly başını salladı.

"Ön kapıyı kilitlemeden önce etrafa bakmak için verandaya çıktım; çakalların ulumayışı dikkatimi çekti. Ay gökte yükseldikten sonra çakallar hemen her şeye ulur."

"Etrafta birisi yoksa," dedi Alec. "Birisi varsa susarlar. Tıpkı cırcırböcekleri gibi."

"Sen söyleyince aklıma geldi, onların da sesini duyamadım. Üstelik annemin arka bahçesi onlarla doludur. Tekrar yatağa

döndüm ama uyuyamadım. Pencereleri kilitlemediğimi hatırlayınca, bunu yapmak için bir daha kalktım. Kilit mandalları gıcırdayınca annem uyandı ve bana ne yaptığımı sordu. Anneme, sen uyumana bak, dedim ve yatağa döndüm. Tam dalmak üzereyken, banyodaki pencereyi kilitlemediğimi hatırladım, küvetin üstündekini. Birisi oradan içeriye giriyormuş gibi bir hisse kapıldım ve hemen banyoya koştum. Size çok budalaca geldiğinin farkındayım, ama..."

Bolton onu dinleyenlerin yüzlerine baktı; kimse gülmediği gibi aralarında kuşkulu görünen biri de yoktu.

"Pekâlâ, tamam tamam. Buraya kadar geldiğinize göre bunu budalaca bulmuyorsunuz. Her neyse, ayağım annemin oturağına takılınca bu defa yataktan kalktı. Eve birisi mi girmeye çalışıyor, diye sordu; ona, hayır ama sen odandan çıkma, dedim."

"Ama çıktım," dedi Lovie. "Kocamdan başka hiçbir erkeğin lafıyla hareket etmem; kocam öleli de yıllar oluyor."

"Banyoda kimse yoktu, pencereden içeriye kimse girmeye çalışmıyordu ama o adamın yakında bir yerde olduğunu ve fırsat kolladığını hissediyordum."

"Yatağının altında yoktu, öyle mi?" diye sordu Ralph.

"Yoktu, önce oraya baktım. Delilik tabii, ama..." Sustu. "Gün doğana kadar uyuyamadım. Sonra annem beni uyandırdı, sizi karşılamak için havaalanına gitmemiz gerektiğini söyledi."

"Uyuyabildiği kadar uyusun istedim," dedi Lovie. "Bu yüzden sandviç yapamadım. Ekmek buzdolabının üstündedir, ona uzanmaya kalkışırsam soluğum kesiliyor."

Holly, "Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Claude'a.

Claude iç geçirdi. "İyi değil. Noel Baba'ya inanmayı bıraktığım zamanlarda umacılara da inanmayı bırakmıştım. Ama tıpkı kokain kullandığım günlerdeki gibi kendimi huzursuz ve paranoyak hissediyorum. Bu adam benim peşimde mi? Buna gerçekten inanıyor musunuz?"

Karşısındakilerin yüzlerine baktı. Ona cevap veren Holly oldu. "Ben inanıyorum," dedi.

6

Bir süre sessiz kalıp düşündüler. Sonra Lovie, "Ona *El Cuco* demiştin, değil mi?" dedi Holly'ye.

"Evet."

Yaşlı kadın başını sallayıp arteritli parmaklarını oksijen tüpünde tıklattı. "Ben küçükken Meksikalı çocuklar ona *Cucuy*, İngilizce konuşanlarsa *Kookie* veya *Chook* adını vermişti. Onunla ilgili bir resimli kitabım bile vardı."

"Benim de vardı," dedi Yune. "Ninem vermişti. Kocaman kırmızı bir kulağı olan bir dev."

"Aynen öyle." Lovie paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. Dumanını üflerken öksürdü ve devam etti. "Hikâyede üç kız kardeş var. En genç olanı yemeği yapıyor, evi temizliyor, bütün işleri görüyormuş. Ablaları tembelmiş ve onunla alay ediyorlarmış. Bir gün *El Cucuy* gelmiş. Kapı kilitliymiş ama *El Cucuy* onlara babaları gibi göründüğü için içeriye almışlar. Kötü ablalara bir ders vermek için iki kızı alıp oradan götürmüş. Kızlarını tek başına büyüten babası için var gücüyle çalışan iyi kızı evinde bırakmış. Bu hikâyeyi hatırlıyor musun?"

"Elbette," dedi Yune. "İnsan çocukluğunda duyduğu hikâyeleri unutamıyor. *El Cucuy* masal kitabında iyi bir adam olarak geçer, ama kızları dağdaki mağarasına götürdüğü zaman hatırladığım tek şey ne kadar korkmuş olduğum. O kızlar, 'Bizi bırak!' diye ağlayıp yalvarmış."

"Evet," dedi Lovie. "Sonunda onları serbest bırakmış, kızlar da daha iyi insan olmuş. Bu masal versiyonu. Ama gerçek *cucuy* ne kadar sızlansalar, ağlasalar da çocukları serbest bırakmazmış. Bunu hepiniz biliyorsunuz, değil mi? Onun ne yaptığını gördünüz."

"Demek siz de buna inanıyorsunuz," dedi Howie.

Lovie omuz silkti. "Dünyada çok tuhaf şeylerin olduğunu biliyorum. Bir keresinde –Galveston Caddesi'nde– Meryem Ana heykelinin kanlı gözyaşları döktüğünü gördüm. Herkes gördü. Daha sonra Peder Joaquim, onun heykelin yüzünden aşağıya akan ıslak pas olduğunu söyledi ama biz işin aslını biliyorduk. Peder de biliyordu, bakışlarından belliydi." Lovie dönüp Holly'ye baktı. "Sen de bir şeyler gördüğünü söyledin."

"Evet," dedi Holly. "Bir şeyin olduğuna inanıyorum. Bu şey geleneksel *El Cuco* olmayabilir ama bütün bu efsanelerin temelindeki şey midir? Bence öyledir."

"Anlattığın o oğlan ve iki kız... Onların kanını içip etlerini yemiş, öyle mi? Bu Yabancı?"

"Olabilir," dedi Alec. "Suç yerlerindeki bulgulara göre bu mümkün."

"Ve şimdi de ben oldu," dedi Bolton. "Bunu düşünüyorsunuz. Ona gereken tek şey benim kanımdan bir miktar almaktı. Bunu içti mi?"

Kimse cevap vermedi ama Ralph, Terry Maitland'a benzeyen o şeyin aynen böyle yaptığını görür gibi oldu. Evet, net bir şekilde görebiliyordu. Bu çılgın fikir, kafasının içinde işte bu kadar derine girmişti.

"Dün gece buralarda dolanan şey o muydu?"

"Belki fiziksel olarak değil," dedi Holly. "Ve henüz sen olmamış olabilir. Hâlâ *sen olma aşamasında* olabilir."

"Belki de burasını kolaçan ediyordu," dedi Yune.

Belki de bizim ne yapacağımızı öğrenmeye çalışıyordu, diye düşündü Ralph. *Eğer öyleyse, öğrenmiştir. Claude buraya geleceğimizi biliyordu.*

"E, şimdi ne olacak?" diye sordu Lovie. "Plainville veya Austin'de birkaç çocuk daha öldürüp oğlumun suçlanmasını mı sağlayacak?"

"Sanmıyorum," dedi Holly. "Henüz o kadar kuvvetli olmayabilir. Heath Holmes ve Terry Maitland arasında aylar vardı. Ve son zamanlarda... çok hareketliydi."

"Başka bir şey daha var," dedi Yune. "İşin pratik yönü. Ülkenin bu kısmı ona çok sıcak gelmeye başladı. Eğer aklı varsa –ki bu kadar uzun zaman varlığını sürdürdüğüne göre mutlaka aklı vardır– başka bir yere gitmek isteyebilir."

Bu çok mantıklıydı. Ralph, Yabancı'yı Claude Bolton'ın yüzü ve kaslı vücuduyla Austin'de bir trene veya otobüse binip batıya doğru giderken görür gibi oldu. Las Vegas olabilirdi. Ya da Los Angeles. Orada bir erkekle (veya bir kadınla) tesadüfi bir karşılaşma ve dökülen biraz daha kan... Zincirde bir halka daha.

Yune'un cep telefonu çalınca çok şaşırdı.

Claude gülüp, "Burada bile çekiyor," dedi. "Yirmi birinci yüzyıldayız."

Yune telefonun ekranına baktı. Montgomery County Emniyetinden arıyorlardı. "İzninizle, bu görüşmeyi yapmam lazım."

Yune telefonunu açıp verandaya çıkarken Holly şaşırmış, hatta telaşlanmış göründü ve o da izin isteyip Yune'un ardından gitti.

"Belki yeni bir–" diye başladı Howie.

Ralph nedenini kendisi de bilmeden başını iki yana salladı.

"Montgomery County nerededir?" diye sordu Claude.

"Arizona'da," dedi Ralph, Howie veya Alec cevap veremeden. "Başka bir mesele. Bununla ilgili değil."

"Peki, bununla ilgili ne yapacağız?" de sordu Lovie. "Bu herifi nasıl yakalayabileceğiniz hakkında bir fikriniz var mı? Oğlum benim her şeyimdir."

Holly içeriye döndü. Lovie'nin yanına gidip eğildi ve kulağına bir şey fısıldamaya başladı. Claude da işitmek için yanaşınca, Lovie onu kışkışlayan bir işaret yaptı. "Mutfağa gidip o çikolatalı kurabiyelerden getirsene. Hâlâ sıcaktan erimemişse..."

Claude uysalca mutfağa giderken Holly fısıldamaya devam etti. Lovie'nin gözleri büyüdü, başını salladı. Claude bir poşet dolusu kurabiyeyle dönerken, Yune da telefonunu cebine sokmuş, verandadan içeriye giriyordu.

"Aramalarının nedeni–" diye başladı Yune, sonra durdu. Holly, sırtı Claude'a gelecek şekilde döndükten sonra parmağıyla sus işareti yapıp başını iki yana salladı.

"Önemli değilmiş," diye bitirdi Yune. "Birini yakalamışlar ama bu bizim aradığımız adam değil."

Claude poşet içinde hazin bir şekilde erimiş olan çikolatalı kurabiyeleri masanın üstüne koyduktan sonra kuşku saçan gözlerle oradakilere baktı. "Sanırım cümlenin devamı böyle gelmeyecekti. Burada neler oluyor yahu?"

Ralph bu sorunun çok yerinde olduğunu düşündü.

"Evlat," dedi Lovie, "senden arabana atlayıp Tippit'e gitmeni ve Highway Heaven'dan bize hazır tavuk yemeği almanı istiyorum. Çok iyi bir lokantadır. Bu dostlarımızı doyuralım, sonra da gidip geceyi Indian'da geçirsinler. Matah bir yer değildir ama hiç değilse açıkta kalmazlar."

"Tippit buradan altmış kilometre uzakta!" diye itiraz etti Claude. "Yedi kişilik tavuk yemeği servet tutar ve ben dönene kadar buz gibi olur."

"Ben onları ocakta ısıtırım," dedi Lovie. "Hadi, git şimdi."

Claude'un ellerini kalçalarına dayayıp gülen gözlerle annesine bakışı Ralph'ın hoşuna gitti. "Benden kurtulmaya çalışıyorsun!"

"Doğru," dedi Lovie sigarasını tepeleme izmarit dolu küçük kül tablasında söndürürken. "Çünkü Bayan Holly haklıysa, *sen* ne biliyorsan, *o* da biliyor. Belki önemli değildir, zaten her şeyi biliyordur, ama belki de önemlidir. Hadi, şimdi iyi bir evlat ol ve bize o yemeği getir."

Howie cüzdanını çıkardı. "İzin ver, ben ödeyeyim, Claude."

"Sorun değil," dedi Claude suratı asılarak. "Param var. Züğürt değilim."

Howie ona en etkileyici avukat gülüşüyle baktı. "Ama ısrar ediyorum."

Claude parayı alıp cüzdanına tıkıştırdıktan sonra hâlâ surat asmaya çalışarak konuklarına baktı ama sonra güldü. "Annem çoğu zaman her istediğini yaptırır," dedi. "Sanırım artık bunu anlamışsınızdır."

7

Bolton'ların yan yolu, Rural Star Route 2, sonunda gerçek bir otoyola çıkıyordu: Austin 190. Oraya varmadan önce bir toprak yol –fena halde onarım gerektiren dört şeritli bir yol– sağa doğru sapıyordu. Buradaki bir hayli eskimiş bir tabelada, ellerinde gaz lambalarıyla kıvrımlı bir merdivenden inen mutlu bir ailenin resmi vardı. Altında, DÜNYANIN SAYILI HARİKALARINDAN BİRİ OLAN MARYSVILLE ÇUKURU'NU ZİYARET EDİN yazılıydı. Claude gençlik günlerinde buraya çok sık gelmişti. Başka bir yazıdaysa, İKİNCİ BİR DUYURUYA KADAR KAPALIDIR deniyordu.

Kasaba çocuklarının Çukur Yolu dedikleri bu yerin önünden geçerken başı döner gibi oldu ama klimanın derecesini yükseltince geçti. Aslında evden çıktığı için memnundu. Gözetlendiği hissi artık kalmamıştı. Radyoyu açtı, Outlaw Country istasyonunu buldu ve kendisi de eşlik ederek Waylon Jennings'i (en iyisiydi) dinlemeye başladı.

Highway Heaven'dan yemek alma fikrine ısınmıştı. Kendisine de bir porsiyon soğan halkası alır, eve dönüş yolunda, henüz soğumadan ve yağları donmadan yiyebilirdi.

8

Jack, Indian Motel'deki odasında beklerken arada bir kapalı perdelerin arasından dışarıya bakıyordu. Engelli plakası olan bir

minibüsün yola çıkışını gördü. Bu araç yaşlı kadını taşıyor olmalıydı. Bunu mavi bir SUV izledi; bunun içinde de Flint City'den gelen işgüzar takımı olmalıydı.

Onlar görüş alanından çıktıktan sonra Jack kafeye gidip yemek yedi ve satılık ıvır zıvıra baktı. Aloe vera kremi veya güneş koruyucusu yoktu; iki şişe su ve anormal pahalı bulduğu iki bandana satın aldı. Bunlar kavurucu Teksas güneşine karşı pek sağlam bir koruma sağlamazdı ama hiç yoktan iyiydi. Kamyonetine binip işgüzarların peşinden güneybatıya doğru yola koyuldu. Marysville Çukuru'na giden yola gelince buradan saptı.

Yedi kilometre sonra, yolun ortasında duran harabe halindeki küçük bir barakanın önünde durdu. Çukurun ilgi alanı olduğu günlerde burada bilet kesiliyordu galiba, diye düşündü. Ön tarafındaki bir levhada, ÇUKUR KAPALIDIR, BURADAN GERİYE DÖNÜN yazılıydı. Bilet gişesinin ötesinde zincirle bir barikat kurulmuştu. Jack aracıyla zincirin etrafından dolandı, engebeli bir patikada hoplaya zıplaya ilerledi. Yolun bundan sonrası yabani otlarla ve irili ufaklı çukurlarla doluydu. Jack, büyük lastikleri olan dört-çeker kamyonetiyle bu engelleri kolayca aşabiliyordu.

Beş kilometre (yani on dakika) sonra bir dönüm büyüklüğündeki bir otoparka geldi; buradaki sarı çizgiler neredeyse tamamen silinmiş, asfalt yer yer çatlamıştı. Sol tarafta, sırtını sarp bir tepeye dayamış metruk bir hediyelik eşya dükkânı vardı. Ters dönmüş levhasında OTANTİK KIZILDERİLİ EL SANATLARI ÜRÜNLERİ VE HEDİYELİK EŞYALAR yazılıydı. Biraz ileride, tepeye çıkan bir yürüyüş yolu göründü. Fakat bu yol artık geçişe kapalıydı: ÖZEL MÜLK, GİRİŞ YASAKTIR ve İLÇE ŞERİFİ BU BÖLGEDE DEVRİYE GEZER yazılı iki tabela vardı.

Eminim şerif her 29 Şubat'ta buradan geçer, diye düşündü Jack.

Otoparktan çıkan başka bir harap yol, hediyelik eşya dükkânını geçip bir grup bungalovun bulunduğu alana uzanıyordu. Daha sonra, bir zamanlar şirkete ait çeşitli araç gereçlerin depolandığı ve gerektiğinde onarıldığı büyük ahşap yapıya geldi.

Buradaki GİRİŞ YASAKTIR tabelalarına ek olarak bir de ÇINGIRAKLIYILANLARA DİKKAT diyen bir uyarı vardı.

Jack kamyonetini bu yapının gölgesinde park etti. Araçtan çıkmadan önce bandanalardan birini başına sardı (bu da onu, Terry Maitland'ın vurulduğu gün Ralph'ın mahkeme binasının önünde gördüğü adama benzetti). Diğerini de yanık yerinin daha beter olmaması için ensesine doladı. Kamyonetin kasasındaki kilitli kutuyu açtı ve içinden gurur kaynağı olan silah kılıfını çıkardı: sürgülü mekanizması olan bir Winchester .300: Chris Kyle'ın sarıklıları tepelediği tüfek (Jack, *American Sniper* filmini tam sekiz defa izlemişti). Leupold VX-1 tüfek dürbünüyle iki bin metreden bir hedefi vurabilirdi. Yani rüzgârın olmadığı iyi bir günde altı atıştan dördünü tutturabilirdi; ama o kadar uzak bir mesafeden atış yapacağını sanmıyordu.

Otların arasında unutulmuş bazı araç gereçler gördü; çıngıraklıyılan ihtimaline karşı, yerde bulduğu paslı bir yabayı eline aldı. Binanın arkasında tepeye doğru uzanan bir patika vardı; Çukur'un girişi bu tepenin üstündeydi. Yol boyunca atılmış bira kutuları görünüyordu.

Tepeye çıkan yolun yarısında karşısına çıkan başka bir patika tekrar metruk hediyelik eşya dükkânına ve otoparka iniyordu. Buradaki ahşap tabelada bir Kızılderili reisinin resminin altında EN İYİ RESİMYAZILAR yazılıydı.

Bu patika daha genişti ama Jack buraya Yerli Amerikan sanatını takdir etmek için gelmemişti, bu nedenle tepeyi tırmanmaya devam etti. Tehlikeli bir tırmanış değildi fakat son birkaç yıl içinde yaptığı egzersizler çeşitli barlarda dirseğini bükmekten ibaret olduğu için yolun dörtte üçünü tamamladığında nefes nefese kaldı. Gömleği ve iki bandanası terden sırılsıklamdı. Tüfeğini ve yabayı yere bırakıp eğildi ve gözlerinin önünde dans eden kara noktalar kaybolup nabzı normale dönene kadar dizlerini tuttu. Buraya annesinin ölümüne yol açan cilt kanserinden kurtulmak için gelmişti. Kalp krizinden ölmesi çok acıklı bir şaka olurdu.

Doğrulmaya başlarken durdu ve gözlerini kıstı. Bir kaya çıkıntısının gölgesinde duvar resimleri vardı. Eğer bunları da gençler çizmişse, yüzlerce yıl önce ölmüş olmalıydılar. Bir tanesinde çöp adamlar çöp mızraklarla bir geyiği kuşatmıştı. Başka birinde bir grup çöp adam yuvarlak bir çadırın önünde duruyordu. Bir hayli silik olan üçüncüsünde bir çöp adam, yerde yüzüstü yatan başka bir çöp adamın tepesine dikilmiş, muzaffer bir biçimde mızrağını kaldırmıştı.

Hiç de iyi resimyazıları değil, diye düşündü Jack. *İlkokul çocukları bile bunlardan iyisini yapar. Ama ben öldükten çok sonra bile burada kalacak. Kanser beni öldürdükten sonra.*

Bu düşünce onu kızdırdı. Sivri bir taş alıp resimyazılar kaybolana kadar vurup durdu.

Al işte, dedi içinden. *Ölü puştlar! Siz yok oldunuz, ben hâlâ varım.*

Bir an aklına deliriyor olabileceği... ya da çoktan delirdiği geldi. Bu düşünceyi kafasından çıkarıp tırmanmaya devam etti. Tepenin en üstünden bakınca otopark, hediyelik eşya dükkânı ve kapatılmış olan Marysville Çukuru'nun girişi görünüyordu. Parmakları dövmeli ziyaretçisi işgüzarların buraya geleceğinden emin değildi, ama gelirlerse Jack onları halledecekti. Kaldı ki Winchester tüfeğiyle bunu kolayca yapabilirdi. Eğer gelmezlerse –buraya konuşmak için geldikleri adamla işlerini hallettikten sonra Flint City'ye dönerlerse– Jack'in görevi bitmiş olacaktı. Her iki halde de kanserin yok olacak, diye söz vermişti ziyaretçisi.

Ya yalan söylüyorsa? Ya kanseri başlatabiliyor ama yok edemiyorsa? Ya da, ya gerçekte kanser filan hiç yoksa? Ya gerçekten kafayı üşütmüşse?

Jack bu düşünceleri de aklından kovdu. Tüfeğini çıkardı, dürbününü taktı. Dürbünle bakınca, otopark ve mağara girişi tam önündeymiş gibi görünüyordu. İşgüzarlar gelirse, etrafından dolandığı bilet gişesi kadar büyük görüneceklerdi.

Jack bir kayanın gölgesine sığındı (önce yılan, akrep gibi yaratıklar var mı diye kontrol etti) ve biraz suyla birkaç tane amfe-

taminli hap yuttu. Cody'nin sattığı kokainden de (Cody bunu bedava vermezdi) bir fırt çektikten sonra beklemeye başladı. Artık bu iş gözetlemekten ibaretti; polislik kariyeri boyunca defalarca yaptığı bir şey. Tüfeği kucağına dayalı halde arada bir uyuyordu, ama en ufak bir hareketi fark edecek kadar tetikteydi. Güneş iyice alçalana kadar bekledikten sonra ayağa kalktı. Her yanı tutulmuştu.

"Gelmeyecekler," dedi. "Hiç değilse bugün."

Doğru, dedi parmakları dövmeli adam (ya da Jack bunu hayal etti). *Ama sen yarın yine buraya geleceksin, değil mi?*

Tabii ki gelecekti. Gerekirse bir hafta boyunca. Bir ay boyunca.

Temkinli adımlarla aşağıya inmeye başladı, bileğinin burkulması hiç hoş olmazdı. Tüfeğini kilitli kutusuna yerleştirdi, inerken kamyonette bıraktığı ve şimdi iyice ısınmış suyu içti, ardından yola koyuldu. Bu defa Tippit'e gidip başta güneş koruyucusu olmak üzere gerekli birkaç şey satın alacaktı. Ve votka. Yerine getirmesi gereken bir sorumluluğu vardı ama o boktan yatağına uzanıp, ayakkabısının eline tutuşturulduğu ânı unutmasına yarayacak kadar içmeye de ihtiyacı vardı. Yahu ne halt etmeye Canning Township'teki o lanet olası samanlığa gitmişti ki?

Claude Bolton'ın diğer yönden gelmekte olan otomobilini geçti. İkisi de birbirini fark etmedi.

9

"Pekâlâ," dedi Lovie Bolton, oğlu yola çıkıp gözden uzaklaştıktan sonra. "Neymiş bu oğlumun duymasını istemediğin şey?"

Yune bir an ona aldırmayıp diğerlerine döndü. "Montgomery County Şerifi, Holly'nin fotoğrafını çektiği yerlere birkaç yardımcısını gönderdi. Duvarına sprey boyayla gamalı haç çizilmiş metruk fabrikada kanlı elbiseler bulmuşlar. Bunlardan biri bir hastabakıcının ceketiymiş, üzerinde HHÜ etiketi varmış."

"Heisman Hafıza Ünitesi," dedi Howie. "Elbiselerdeki kanı tahlil ettikleri zaman Howard kardeşlerden birine veya ikisine ait çıkacağına bahse girerim."

"Artı, bulacakları parmak izleri de Heath Holmes'e ait olacak," dedi Alec. "Eğer değişimi başlamışsa bu izler bulanık olabilir."

"Olmayabilir de," dedi Holly. "Bu değişimin ne kadar sürdüğünü bilmiyoruz."

"Şerifin bazı soruları var," dedi Yune, "ama onu atlattım. Karşı karşıya olduğumuz şeyi düşünüyorum da, umarım ona hiçbir zaman cevap vermek zorunda kalmam."

"Aranızda konuşmayı bırakıp olanları bana da söyleyin," dedi Lovie. "Lütfen. Oğlum için endişeleniyorum. O da o iki adam kadar suçsuz, ama ikisi de öldü."

"Endişenizi anlıyorum," dedi Ralph. "Bir dakika. Holly, havaalanından buraya gelirken Bolton'lara olayı anlattığında onlara mezarlıklardan bahsettin mi? Bahsetmedin, değil mi?"

"Hayır, sadece en önemli kısımlarını anlattım."

"Durun bakayım," dedi Lovie. "Çocukken Laredo'da bir film görmüştüm, o güreşçi kadınlarla ilgili bir film–"

"Mexian Wrestling Women Meet the Monster," dedi Howie. "Biz de gördük. Holly DVD'sini getirdi. Oscar kazanacak bir şey değil ama epey ilginçti."

"Rosita Munoz'un oynadığı filmlerden biriydi," dedi Lovie. "Ben de, arkadaşlarım da onun gibi olmak istiyorduk. Bir Cadılar Bayramı günü onun gibi giyindim. Bu kostümü bana annem yapmıştı. Film *cuco* hakkındaydı ve çok korkunçtu. Bir profesör... ya da bir bilim insanı vardı, fakat *El Cuco* onun suretini almıştı. Kadın güreşçiler onun izini bulduğunda, mezarlıktaki bir mahzen mezarda yaşıyordu. Hikâye böyleydi, değil mi?"

"Evet," dedi Holly, "çünkü efsanenin bir kısmı, en azından İspanyolca versiyonunun bir kısmı öyle. *Cuco* ölülerle birlikte uyuyor. Vampirler gibi."

"Eğer bu şey gerçekten varsa," dedi Alec, "bir vampir ya da ona benzer bir şey olmalı. Kendini devam ettirebilmek için ona kan gerekli."

Ralph bir kez daha içinden, *Ne konuştuğunuzun farkında mısınız?* dedi. Holly Gibney'i çok sevmişti fakat, keşke onunla hiç karşılaşmasaydım, diye düşündü. Onun yüzünden zihninde süregelen bir savaş vardı ve artık bir ateşkes olmasını istiyordu.

Holly, Lovie'ye döndü. "Ohio polisinin kanlı elbiseler bulduğu boş fabrika Heath Holmes ve ailesinin gömülü olduğu mezarlığa yakın bir yerde. Terry Maitland'ın atalarının gömülü olduğu eski bir mezarlığın yakınlarındaki bir samanlıkta da elbiseler bulundu. O halde soruyorum: Buraya yakın bir mezarlık var mı?"

Lovie düşünürken hepsi merak içinde bekledi. Sonunda Lovie, "Plainville'de bir mezarlık var ama Marysville'de yoktur. Burada bir kilisemiz bile yok be! Eskiden bir tane vardı, ama yirmi yıl önce yanıp kül oldu."

"Kahretsin!" dedi Howie.

"Ya aile mezarlığı gibi bir şey?" dedi Holly. "Bazen insanlar kendi arazilerinde gömülür, değil mi?"

"Eh, başka insanları bilemem," dedi Lovie, "ama bizim öyle bir mezarlığımız olmadı. Annemle babam, onların da annesiyle babası Laredo'da gömüldü. İç Savaş'tan sonra Indiana'dan göçtükleri yerde."

"Ya kocanız?" diye sordu Howie.

"George mu? Onun bütün sülalesi Austin'lidir, o da ailesiyle birlikte orada gömülüdür. Eskiden arada bir çiçek alıp doğum gününde onu ziyarete giderdim ama KOAH başladığından beri gidemedim."

"Eh, hepsi bu kadar işte," dedi Yune.

Lovie onu işitmemiş gibiydi. "Nefes alabildiğim günlerde şarkı söylerdim. Gitar çalardım. Liseden sonra Laredo'dan Austin'e gelme nedenim müzikti. Nashville South diyorlardı. Şarkıcı olarak patlama yapmayı beklerken Brazo Caddesi'ndeki bir kâğıt fabrikasında işe girdim. Zarf yapmakla meşgulken o

patlama hiç gerçekleşmedi ama oradaki ustabaşıyla evlendim. George. O emekli olana kadar da hiç pişmanlık duymadım."

"Sanırım konudan uzaklaşıyoruz," dedi Howie.

"Bırak anlatsın," dedi Ralph. İçinde bir şeyler açığa çıkacak sezgisi vardı. Hâlâ uzakta bir yerdeydi ama evet, yaklaşıyordu. "Devam edin Bayan Bolton."

Lovie bir an kuşkulu bir ifadeyle Howie'ye baktı. Howie başını sallayıp gülümsedi. Lovie de bu gülümsemeye karşılık verdikten sonra bir sigara yaktı ve devam etti.

"Otuz yılını doldurup emekli maaşını hak ettikten sonra George bizi bu ıssız yere getirdi. Claude on iki yaşındaydı – çok geç doğmuştu, tam 'Artık Tanrı bize çocuk vermeyecek,' diye düşündüğümüz sırada doğdu. Claude, Marysville'i hiçbir zaman sevemedi, o parlak ışıkları ve ciğeri beş para etmez arkadaşlarını özlüyordu. Oğlum hep kötü arkadaşlar edinirdi. Ben de önceleri buradan nefret etmiştim ama zamanla sessizliği sevmeye başladım. İnsan yaşlanınca huzur ve sükûnet istiyor. Sizler şimdi buna inanmayabilirsiniz ama zamanla anlayacaksınız. Şimdi düşünüyorum da, öyle bir aile mezarlığı hiç de kötü bir fikir değil. Arka bahçemde de gömülebilirim ama herhalde Claude beni Austin'e götürür; ben de, hayattayken olduğu gibi, kocamın yanında yatarım. Bu da herhalde yakın bir tarihte olur."

Lovie öksürdü, yüzünü buruşturarak sigarasına baktıktan sonra bunu tepeleme dolu kül tablasında söndürdü.

"Neden Marysville'e yerleştiğimizi biliyor musunuz? George alpaka* yetiştirecekti. Bu hayvanlar ölüp gidince, bu defa *goldendoodle* yetiştirmeye karar verdi. Goldendoodle, Golden Retriever ile poodle** cinsi köpeklerin melezi oluyor. Bu fikri kafasına abisi Roger sokmuştu. Budalanın tekiydi. Roger da ailesiyle buraya taşındıktan sonra iki kardeş ortak oldu. Her neyse, goldendoodle

---

* Devegiller familyasından, daha çok yünü için beslenen, evcilleştirilmiş bir hayvan. *–yhn.*

** Kaniş. *–yhn.*

yavruları da tıpkı alpakalar gibi öldü. Bundan sonra biraz geçim sıkıntısı çektik ama idare ediyorduk. Ama Roger, bütün birikmiş parasını bu saçma projeye harcamıştı. İş aramaya başladı ve–"

Birden durdu, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Roger'a ne oldu?" diye sordu Ralph.

"Lanet olsun!" dedi Lovie. "Yaşlıyım, tamam ama bu bir mazeret değil. Başından beri burnumum ucundaydı."

Ralph uzanıp ellerinden birini tuttu. "Neden söz ediyorsun Lovie?" Tıpkı sorgu odasında hep yaptığı gibi, aniden kadına ön adıyla hitap etmişti.

"Roger Bolton ve iki oğlu –Claude'un kuzenleri– buradan altı kilometre uzakta gömülüdür; dört başka adamla birlikte. Belki de beş adamla. Ve o çocuklar, ikizler tabii." Lovie başını sallamaya başladı. "Claude hırsızlık suçuyla Gatesville'de hapsedilince çok kızmış ve utanmıştım. O zaman uyuşturucu kullanmaya başlamıştı. Ama daha sonra bunun Tanrı'nın bir lütfu olduğunu anladım. Çünkü burada olsaydı, o da onlarla birlikte gidecekti. Babası gidemezdi, o güne kadar George iki kere kalp krizi geçirmişti ve gidecek halde değildi ama Claude... Evet, burada olsaydı onlarla giderdi."

"Nereye?" diye sordu Alec, pürdikkat kesilmişti.

"Marysville Çukuru'na," dedi Lovie. "O adamlar işte orada öldü ve cesetleri orada kaldı."

10

Lovie onlara bunun tıpkı *Tom Sawyer* romanındaki Tom ve Becky'nin mağarada kaybolduğu kısma benzediğini anlattı. Tom ve Becky sonunda o mağaradan çıkabilmişti ama daha on bir yaşında olan Jamieson ikizleri çıkamadı. Onları kurtarmak için gelenler de oraya gömüldü. Marysville Çukuru hepsini yutmuştu.

"Köpek yetiştirme işi battıktan sonra kocanın abisi orada mı iş buldu?" diye sordu Ralph.

"Evet. Orada daha önce keşif yapmıştı; hem de halka açık kısmında değil, Ahiga tarafında. Bu nedenle, işe başvurunca onu aldılar. O ve başka rehberler turistleri gruplar halinde aşağıya indirirdi. Teksas'taki en büyük mağaradır, ama insanların asıl görmek istedikleri yer, ana odaydı. Müthiş bir yerdi. Katedral gibiydi. Buraya Ses Odası diyorlardı çünkü akustik vardı. Rehberlerden biri üç yüz metre aşağıda durup Bağlılık Yemini'ni fısıldadığında, tepedeki insanlar bunun her kelimesini işitebilirdi. Yankılar hiç bitmeden devam ederdi. Ayrıca, duvarlar da Kızılderili çizimleriyle doluydu. Buna ne ad verdiklerini unuttum."

"Resimyazılar," dedi Yune.

"O işte. İçeriye girince yanında bir Coleman gaz lambası olursa, bu resimleri ve tavandan sarkan sarkıtları görebilirsin. En alta kadar inen sarmal bir merdiven vardı; dört yüz basamaktan fazla... Döne döne iniyordu. Hâlâ orada olmalı, ama bugünlerde o merdivene güvenmem. Sadece bir kere oradan indim ve başım öyle kötü döndü ki, sarkıtlara bile bakamadım. Çıkışta asansöre bindim. İniş neyse ama o dört yüz basamağı tırmanmak için çok aptal olmak lazım.

"Dibi iki yüz metre falan genişliğinde. Kayalardaki mineral izlerinin görünmesi için renkli ışıklar var. Bir de atıştırma büfesi. Keşfedilecek altı ya da sekiz geçidin hepsinin adı vardı. Hepsini hatırlamıyorum, ama Navajo Sanat Galerisi –resimyazıların olduğu yer–, Şeytan Kaydırağı, Yılan Karnı... Buralardan geçmek için eğilmek veya sürünmek zorunda kalıyordun. Düşünebiliyor musunuz?"

"Evet," dedi Holly yüzünü ekşiterek.

"Bunlar öne çıkanlar. Buralardan da başka yerlere açılanlar var ama hepsi kapatıldı. Çukur tek bir mağaradan oluşmuyor, hiç keşfedilmeyen düzinelercesi var."

"Ve oralarda kaybolmak çok kolay," dedi Alec.

"Hem de nasıl... Bakın ne oldu. Yılan Karnı geçidinden inen iki-üç açıklık vardı, çok küçük oldukları için kapatmaya gerek görülmemişti."

"Ama ikizler için çok küçük değildi," diye tahmin yürüttü Ralph.

"Aynen öyle, bayım. Carl ve Calvin Jamieson. Başlarına bela arayan iki küçük velet; belayı da buldular tabii. Yılan Karnı'na inen grupta anne babalarının arkalarındaydılar ama grup dışarıya çıktığında yoktular. Anne babasının ne halde olduğunu söylememe gerek yok herhalde. Kayınbiraderim, Jamieson ailesinin olduğu grubun rehberi değildi, ama onları bulmaya çalışan arama grubundaydı. Belki de başındaydı."

"Oğulları da arama grubunda mıydı?" diye sordu Howie. "Claude'un kuzenleri?"

"Evet. Onlar da Çukurda yarı zamanlı çalışıyordu. Olayı duyunca hemen oraya koştular. Haber çabuk yayıldığı için birçok insan yardıma geldi. Önceleri kolay olacak sandılar. Yılan Karnı'ndan ayrılan bütün açıklıklardan çocukların sesleri duyulabiliyordu; rehberlerden biri fenerini tutunca, Bay Jameison'ın hediyelik eşya dükkânında oğlanlardan birine aldığı plastik Şef Ahiga bebeğini gördüler. Çocuk sürünürken cebinden düşmüş olmalıydı. Çocukların sesini duyabiliyorlardı ama yetişkinlerin hiçbiri o delikten sığmıyordu. O oyuncağa bile erişmeleri mümkün değildi. Oğlanlara duydukları sese doğru gelmelerini bağırdılar. Fener ışıklarını deliğe doğru tutup salladılar. Önceleri çocukların sesleri yaklaşıyor gibiydi ama sonra giderek azalmaya başladı ve sonunda tamamen kesildi. Bana sorarsanız zaten hiçbir zaman yakında değillerdi."

"Akustiğin yanıltması," dedi Yune.

"Evet. Roger, Ahiga tarafına gitmeleri gerektiğini söyledi; önceki keşiflerinden o tarafı iyi biliyordu. Oraya vardıklarında bir kez daha çocukların seslerini duydular; ağlıyorlar, bağırıyorlardı. Bunun üzerine gaz lambaları alıp onları çıkarmak için içeriye girdiler. O anda doğru hamle gibi görünüyordu ama bu onların da sonu oldu."

"Ne oldu?" diye sordu Yune. "Biliyor musunuz? Bilen kimse var mı?"

"Size söylediğim gibi, orası lanet bir labirenttir. İpin ucunu tutsun diye bir adamı geride bıraktılar. Bu adam Ed Brinkley'ydi. Bu olaydan kısa süre sonra kasabadan ayrıldı. Çok üzgündü ama hiç değilse hayattaydı ve tekrar gün ışığını görebildi. Diğerleri..." Lovie iç geçirdi. "Bir daha güneşi göremediler."

Ralph bunun ne korkunç bir olay olduğunu düşünürken, hissettiklerini diğerlerinin yüzlerinde de gördü.

"Ed ipin son otuz metresi kaldığında bir patlama sesi duymuş. Meğer hıyarın teki çocuklara kurtarma ekibinin yerini belli etmek için tabancasını ateşlemiş ve mağara çökmüş. Bunu Roger yapmış olamaz. Bin dolara bahse girerim ki o değildi. Roger çoğu işte çok aptaldı, özellikle o köpek işinde, ama bir mağaranın içinde silah sıkacak kadar aptal değildi. Seken kurşunun nereye gideceği belli olmazdı."

"Ya da o patlama sesiyle tavanın çökebileceği," dedi Alec. "Karlı tepede tüfek atıp çığ başlatmak gibi bir şey."

"Demek hepsi ezildi," dedi Ralph.

Lovie bir kez daha iç geçirip burnundaki kanülü düzeltti. "Hayır. Ezilselerdi daha iyi olurdu, hiç değilse çabuk ölürlerdi. Ama büyük mağaradakiler –Ses Odasındakiler– tıpkı o çocuklarınki gibi onların da imdat çığlıklarını duymuş. O sırada orada altmış-yetmiş kişi varmış. Herkes bir şeyler yapmak istiyor... Kocam George da orada olmak zorundaydı – ne de olsa abisi ve yeğenleri içerideydi. Ona gitmemesi için çok dil döktüm ama sonunda pes ettim. İçeriye girmeye çalışacak diye korkuyordum. Sonunda onunla beraber gittim."

"Bu kaza olduğunda, Claude ıslahevinde miydi?" diye sordu Ralph.

"Adı Gatesville Eğitim Okulu'ydu, ama evet, ıslahevindeydi."

Holly çantasından bir not defteri çıkarmış, not tutuyordu.

"George'la birlikte Çukura vardığımızda hava kararmıştı. Oradaki otopark bir hayli büyüktür ama buna rağmen neredeyse tamamı doluydu. Direklerin üstüne projektörler yerleşti-

rilmiş, insanlar koşuşturuyor, araçların biri gidip biri geliyor... Bu haliyle bir Hollywood filmi çekiliyormuş gibiydi. Başlarında kasklar, ellerinde kuvvetli fenerlerle Ahiga girişinden girdiler ve çöküntü alanına kadar ipi takip ettiler. Epey bir mesafe vardı. O gece ve ertesi sabah bütün çabalarına rağmen kaya yığınını aşamadılar. Artık büyük mağaradakiler, mahsur kalanların sesini duyamaz olmuştu."

"Anladığım kadarıyla kayınbiraderinizin grubu kurtarma ekibini beklememiş," dedi Yune.

"Evet, beklememişler. Roger veya diğerlerinden biri belki büyük mağaraya giden bir yol bildiğini sanmış olabilir; ya da tavanın bir kısmı daha çökecek diye korkmuştur. Bilinmiyor. Ama çeşitli izler bırakmışlardı; duvarlarda işaretler, yere atılan madeni paralar ve kâğıt parçaları... Adamlardan biri Tippit Lanes'deki bowling kartını bile bırakmış."

"Tıpkı ekmek kırıntıları bırakan Hansel ve Gretel gibi," dedi Alec.

"Derken bir anda her şey bitti," dedi Lovie. "Galerinin tam ortasında. İşaretler, madeni paralar, kâğıt parçaları... Bir daha görülmedi."

Bill Samuels'ın hikâyesindeki ayak izleri gibi, diye düşündü Ralph.

"İkinci kurtarma ekibi de fener ışıklarını sallayıp seslenerek bir süre daha ilerledi ama karşılık gelmiyordu. Bu haberi Austin gazetesinde yazan adam daha sonra ikinci kurtarma ekibinden birkaç kişiyle röportaj yaptı. Hepsi aynı şeyi söylemişti: Seçmek zorunda oldukları çok fazla patika vardı; hepsi aşağıya gidiyordu, bazıları kör uçluydu, bazıları kapkara bacalara yöneliyordu. Bir çökme daha olma ihtimaline karşı bağırmamaları lazımdı ama buna rağmen içlerinden biri bağırdı ve tavandan bir parça hemen düştü. İşte o zaman bir an önce oradan çıkmaya karar verdiler."

"Herhalde tek bir denemeden sonra aramayı bırakmamışlardır," dedi Howie.

"Elbette." Lovie soğutucudan bir kutu Cola daha alıp açtı ve bir dikişte yarısını içti. "Bu kadar uzun konuşmaya alışkın değilim, dudaklarım çatladı." Oksijen tüpünü kontrol etti. "Bu da neredeyse boşalmak üzereymiş, ama banyoda diğer ilaçlarımın yanında dolu bir tane var. Birisi gidip alıversin."

Bu işi Alec Pelley üstlendi; Ralph tüp değiştirilirken kadın sigara yakmadığı için memnun oldu. Bu iş tamamlandıktan sonra Lovie anlatmaya devam etti.

"Bunu izleyen yıllarda bir düzine arama kurtarma ekibi oraya gitti, ta 2007'deki depreme kadar. Bundan sonra bu işin çok tehlikeli olduğuna karar verildi. Deprem Richter ölçeğine göre sadece üç veya dört şiddetindeydi ama o mağaralar çok kırılgandır. Ses Odası sağlam kaldı fakat tavandaki sarkıtların çoğu düştü. Diğer geçitlerin bazıları çöktü. Sanat Galerisi denen geçidin çöktüğünü biliyorum. O depremden sonra Marysville Çukuru kapatıldı. Ana giriş bloke edildi, sanırım Ahiga girişi de kapatıldı."

Bir an hiç kimse konuşmadı. Ralph yerin altındaki o karanlıkta yavaş yavaş ölmenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşündü.

"Bir defasında Roger bana ne demişti, biliyor musunuz?" dedi Lovie. "Ölmeden altı ay falan önce. Marysville Çukuru cehenneme kadar iniyor olmalı, dedi. Sizin bu Yabancı denen yaratık da orada kendisini yuvasında hisseder herhalde."

"Claude döndüğü zaman ona bundan hiç söz etmeyelim," dedi Holly.

"Oğlum biliyor," dedi Lovie. "Orada ölenler onun akrabalarıydı. Kuzenlerinden pek hazzetmezdi –yaşça ondan büyüklerdi ve ona kötü davranırlardı– ama yine de akrabaydılar."

Holly gülümsedi ama bu seferki daha öncekiler gibi ışıltılı değildi, gözlerine erişmiyordu. "Eminim biliyordur ama bizim bildiğimizi bilemez. Bence öyle kalmalı."

11

Artık iyice bitkin görünen Lovie, mutfağın yedi kişinin yemek yemesi için çok küçük olduğunu söyledi ve bu nedenle herkesin tabağını alıp arka bahçedeki kameriyeye gitmesini önerdi. Bu kameriyeyi Home Depot'dan aldığı malzemelerle Claude'un yaptığını söylemeyi de ihmal etmedi.

"Önce biraz sıcak olabilir ama günün bu saatinde rüzgâr çıkar; sinekliği de var."

Holly yaşlı kadına biraz uzanmasını tavsiye etti, kendileri yemek işini halledebilirdi.

"Ama neyin nerede olduğunu bilmezsiniz," dedi Lovie.

"Bunu dert etmeyin," dedi Holly. "Kayıp şeyleri bulmak benim geçim kaynağım. Ve eminim, bu beyler de bana yardım eder."

Lovie teklifi kabul etti ve yatak odasına gitti. Yatak yaylarının gıcırdadığını duydular.

Ralph ön verandaya çıkıp Jeannie'yi aradı. Karısı ilk çalışta açtı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ralph.

"Evet. Ramage ve Yates NASCAR yarışlarını seyrediyor. Bütün kurabiyeleri bitirdiler."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Betsy Riggins yeni bebeğiyle geldi. Yüzüne karşı asla söylemem ama bebek tıpkı Winston Churcill'e benziyor."

"Anlıyorum. Dinle bak, bu gece Troy veya Tom'dan birisi orada kalsın."

"Bence ikisi de kalsın. Yatakta sıkışırız."

"Çok iyi fikir. Fotoğraf çekmeyi de unutma." O sırada bir otomobil yaklaşıyordu. Claude Bolton yemekle Tippit'ten dönmüştü. "Kapıları kilitleyip alarmı kurmayı unutma."

"Önceki gece kilitler ve alarm pek işe yaramamıştı."

"Sen yine bunları yap, tamam mı?" Karısının gece ziyaretçisine tıpatıp benzeyen adam o sırada otomobilinden çıkıyordu.

"Tamam. Sen herhangi bir şey öğrenebildin mi?"

"Bilemiyorum." Böyle diyerek gerçeği perdelemiş oluyordu. Aslında pek çok şey öğrenmişti ve bunlar da hiç iyi şeyler değildi. "Seni daha sonra ararım, şimdi kapatmam lazım."

"Tamam. Dikkatli ol."

"Olurum. Seni seviyorum."

"Ben de seni. Bak, ciddiyim: *Dikkatli ol*, tamam mı?"

Claude'un elindeki poşetlere yardım etmek için veranda merdiveninden indi. Bunlar Highway Heaven poşetleriydi.

"Söylediğim gibi, yemekler soğudu. Ama annem beni dinledi mi? Hiçbir zaman dinlemedi, hiçbir zaman dinlemeyecek."

"Sorun değil."

"Tavuk yeniden ısıtıldığı zaman sertleşir. Patates kızartması ısıtılınca berbat bir şey olacağı için patates püresi aldım."

Eve doğru yürürlerken Claude veranda merdiveninde durdu.

"Annemle konuştunuz mu?"

"Konuştuk," dedi Ralph ne diyeceğini kestiremeden. Ama Claude yardımcı oldu.

"Sakın bana söyleme. Bu adam aklımdan geçenleri okuyabiliyor."

"O halde sen de ona inanıyorsun?" Ralph şaşırmıştı.

"O kızın söylediği her şeye inanıyorum. O Holly adındaki kız. Dün gece burada birisinin olduğuna da inanıyorum. Yani her ne konuştuysanız duymak istemiyorum."

"Belki öylesi daha iyi," dedi Ralph. "Ama Claude... Bence birimiz bu gece annenle senin yanında kalmalı. Aklımda Komiser Sablo var."

"Bir sorun olacağını mı düşünüyorsun? Çünkü ben şu anda açlıktan başka bir şey hissetmiyorum."

"Sorun demeyelim," dedi Ralph. "Düşündüğüm şey şu: Burada kötü bir şey olduğu takdirde, tanıklar bunu yapan kişinin

Claude Bolton'a benzediğini öne sürerlerse, senin annenin evinden çıkmadığına tanıklık edecek bir polisin bulunması iyi olur."

Claude bu öneriyi düşündü. "Fena fikir değil. Ama bir misafir odamız falan yok. Kanepe yatak olabiliyor ama bazen annem uyanıp tekrar dalamazsa oturma odasına gelip televizyon seyreder. Ama arka girişte yedek bir şiltemiz var, gece hava sıcak olacak. Komiser geceyi dışarıda geçirebilir."

"Kameriyede mi?"

Claude güldü. "Onu ben ellerimle yaptım."

12

Holly tavuğu beş dakika ısıtınca pekâlâ güzel oldu. Yemeği kameriyede yediler; burada Lovie'nin tekerlekli iskemlesi için bir rampa vardı. Claude onlara Gentlemen, Please'de çalışırken yaşadığı olayları anlattı. Komik hikâyelerdi, müstehcen bir şey yoktu ve anlattıklarına en çok gülen Lovie oldu. Howie bir müvekkiliyle ilgili yaşadığı olayı anlattı; adam akıl sağlığının yargılanmasına elverişli olmadığını kanıtlamak için duruşma salonunda külotunu çıkarıp yargıca doğru sallamıştı.

Marysville'e gelme nedenlerine kimse değinmedi.

Lovie yemekten önce kısa bir süre uzanmıştı; yemek bittikten sonraysa artık yatmak istediğini söyledi. "Hazır yemek gelince pek bulaşık olmuyor, olanı da sabah yıkarım," dedi. "Tekerlekli sandalyemden bunu yapabiliyorum, yeter ki tüpüme dikkat edeyim." Yune'a döndü. "Sen dışarıda rahat edecek misin Komiser Sablo? Ya dün gece olduğu gibi birisi gelecek olursa?"

"Silahım var, hanımefendi," dedi Yune. "Üstelik burası da çok güzel."

"Eh, dilediğin zaman içeriye gelebilirsin. Gece yarısından sonra rüzgâr sertleşir. Arka kapı kilitli olacak ama anahtar bu saksının altında." Lovie bir reverans yaptı. "Sizler çok iyi insanlarsınız; buraya oğluma yardım etmeye geldiğiniz için çok te-

şekkür ederim." Sonra da tekerlekli sandalyesini sürüp oradan ayrıldı. Diğerleri bir süre daha oturdu.

"Çok hoş bir kadın," dedi Alec.

"Evet," dedi Holly. "Gerçekten öyle."

Claude bir Tiparillo purosu yaktı. "Polisler benim safımda. Bu ilk defa oluyor ve çok hoşuma gidiyor."

"Plainville'de bir Walmart var mı, Bay Bolton?" diye sordu Holly. "Birkaç şey almam gerekiyor ve Walmart'lara bayılırım."

"Hayır; bu da iyi bir şey çünkü annem de onları çok sever, onu oradan hayatta çıkaramam. Ona en çok benzeyen yer Tippit'teki Home Depot'dur."

Holly, "Orası da olur," deyip ayağa kalktı. "Lovie'ye kalmasın diye bu tabakları yıkadıktan sonra yola çıkarız. Yarın sabah Komiser Sablo'yu almak için geliriz, sonra da evlerimize gideriz. Sanırım burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Değil mi Ralph?"

Holly'nin bakışları ona ne cevap vereceğini söylüyordu. Ralph, "Evet," dedi.

"Bay Gold? Bay Pelley?"

"Bence de işimiz bitmiştir," dedi Howie.

Alec de aynı fikirdeydi.

13

Lovie yatağına gittikten sadece on dakika sonra eve girmelerine rağmen yaşlı kadının yatak odasından görk gürültüsü gibi bir horlama sesi duyuluyordu. Yune lavaboyu sabunlu suyla doldurup kullandıkları birkaç tabağı yıkadı. Ralph kuruladı, Holly de bunları yerlerine yerleştirdi. Hava henüz tam kararmamıştı; Claude, Howie ve Alec dün gece gelen kişi bir iz bırakmış mı diye o alanı dolaştı.

"Tabancamı evde bırakmış olsaydım bile burada sorun yaşamazdım," dedi Yune. "Oksijen tüpünü almak için banyoya gittiğimde Bayan Bolton'ın yatak odasından geçtim. Komodinin

üstünde on mermilik bir Ruger American ve yedek şarjörü, duvarda da bir Remington tüfek var. Eminim Claude da boş değildir, onun da silahı vardır."

"Claude hüküm yemiş bir suçlu değil mi?" diye sordu Holly.

"Evet," dedi Ralph, "ama burası Teksas. Ve Claude bana tamamen ıslah olmuş gibi görünüyor."

"Evet," dedi Holly. "Gerçekten öyle."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Sablo. "Hayatını rayına oturtmuş. Anonim Alkolikler veya Anonim Narkotik terapisinden geçen insanları daha önce de gördüm. Mucize yaratıyorlar. Geçmişindeki uyuşturucu satıcılığı ve Satan's Seven çetesiyle olan ilişkisine bakan biri, onun suçsuz olduğuna, ona suç yapıştırıldığına hiç inanabilir mi?"

"Kimse Terry Maitland'a inanmadı," dedi Ralph. "Üstelik tertemiz bir sicili vardı."

14

Home Depot'ya vardıklarında hava kararmak üzereydi; Indian Motel'e döndüklerindeyse saat dokuzu geçmişti. Jack Hoskins odasında perdelerin arasından onları gözetliyor, ikide bir eliyle ensesini ovuyordu.

Aldıkları şeyleri Ralph'ın odasına götürüp yatağın üstüne serdiler; beş tane orta boy UV el feneri (yedek pilleriyle) ve beş tane sarı kask.

Howie fenerlerden birini aldı, çıkan parlak mor ışığa bakınca gözleri kamaştı. "Bu fener gerçekten onun izlerini gösterecek mi?"

"Eğer oradaysa, gösterecektir," dedi Holly.

"Hah." Howie feneri tekrar yatağın üstüne bırakıp kasklardan birini başına taktı, aynanın karşısına geçti ve nasıl göründüğüne baktı. "Gülünç oldum," dedi.

Kimse aynı fikirde değildi.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız? Hiç değilse yapmaya çalışacak mıyız? Bu, retorik bir soru değil bu arada. Sadece gerçek olguları sindirmeye çalışıyorum."

"Teksas Otoyol Devriyesini işbirliğine ikna etmemiz çok zor olacak," dedi Alec. "Onlara tam olarak ne diyebiliriz ki? Marysville Çukuru'nda bir canavarın gizlendiğini mi?"

"Bu işi yapmazsak," dedi Holly, "daha pek çok çocuğu öldürecek. Onun yaşaması buna bağlı."

Howie aniden ona döndü. "İçeriye nasıl gireceğiz? Yaşlı kadın girişin bir rahibenin külotundan daha sıkı kapatıldığını söyledi. Girebilsek bile ipe ihtiyacımız yok mu? Home Depot'da ip satılmıyor mu? Mutlaka satıyorlardır."

"Bize ip gerekmeyecek," dedi Holly. "Eğer o oradaysa –ki orada olduğuna eminim– fazla derine inmiş olamaz. Her şeyden önce kendisi kaybolmaktan veya bir göçük altında kalmaktan korkar. Başka bir nedeni de, sanırım şu anda çok güçsüz. Yaşam döngüsü kış uykusu evresinde ve bu haldeyken tüm gücünü kullanıyor."

"Görünerek mi?" diye sordu Ralph. "Buna mı inanıyorsun?"

"Evet. Grace Maitland'ın gördüğü, senin eşinin gördüğü... Bence bunlar onun bir tür yansımasıydı. Fiziksek varlığının küçük bir kısmı oradaydı; bu nedenle senin oturma odanda izler kaldı, bu yüzden sandalyeyi taşıdı ve ocağın üstündeki lambayı yaktı, ama yeni halının üstünde iz bırakmadı. Bunları yapmak onu çok yormuş olmalı. Bence etiyle kemiğiyle sadece bir kez göründü, o da Terry Maitland'ın vurulduğu gün mahkeme binasının önünde. Çünkü acıkmıştı ve nerede bol yiyecek bulabileceğini biliyordu."

"Orada etiyle kemiğiyle bulunduğu halde, televizyon kameralarının hiçbirinde görünmedi mi?" diye sordu Howie. "Aynada görüntüsü görünmeyen bir vampir gibi mi?"

Bunu söylerken Holly'nin hayır diyeceğini umar gibiydi ama o, "Aynen öyle," dedi.

"O halde onun doğaüstü olduğunu düşünüyorsun. Doğaüstü bir varlık."

"Ne olduğunu bilmiyorum."

Howie kaskı başından çıkarıp yatağın üstüne attı. "Tahminler. Sadece tahminlerde bulunabiliyoruz."

Holly buna kırılmış gibiydi ve nasıl karşılık vereceğini kestiremedi. Ralph'ın ve Alec'in gördüğü şeyi de fark etmemişti. Howard Gold korkuyordu. Eğer bu iş ters giderse, itirazda bulunabileceği bir yargıç yoktu. Davanın düşmesini isteyemeyecekti.

Ralph, "Bu *El Cuco*'yla veya şekil değiştirenlerle ilgili şeyleri kabul etmekte hâlâ çok zorlanıyorum ama," dedi, "bir *Yabancı var* ve artık bunu kabul ediyorum. Ohio bağlantısı ve Terry Maitland'ın aynı zamanda iki ayrı yerde görünmesi nedeniyle bunu kabul ediyorum."

"Yabancı orada çuvalladı," dedi Alec. "Terry'nin Cap City'deki toplantıda bulunacağını bilmiyordu. Seçtiği günah keçilerinin çoğu Heath Holmes gibi sağlam tanıkları olmayan kişilerdi."

"Bunda bir yanlışlık var," dedi Ralph.

Alec kaşlarını çattı.

"Eğer Terry'nin... nasıl diyeceğimi bilmiyorum. Terry'nin anılarını... ama sadece anılarını değil, bir çeşit..."

"Bilincinin bir çeşit haritası," dedi Holly.

"Tamam, o adı verelim," dedi Ralph. "Gözden kaçırdığı bazı şeyler olduğunu kabul edebilirim, tıpkı hızlı okuyanların bazı şeyleri kaçırdığı gibi, ama o toplantının Terry için çok büyük bir önemi vardı."

"O halde *cuco* neden–" diye başladı Alec.

"Belki mecburdu," dedi Holly. Fenerlerden birini alıp ışığını duvara tutunca daha önce odada kalan birinin el izi göründü. "Belki de daha iyi bir zamanı bekleyemeyecek kadar acıkmıştı."

"Ya da belki umursamadı," dedi Ralph. "Çoğu seri katil yakalanmadan önce böyle bir aşamaya gelir. Bundy, Speck, Gacy... Sonunda hepsi kendilerini yasa gibi görmeye başladı. Tanrı gibi.

Kendilerini çok beğendiler ve güçlerinin ötesinde işler yapmaya kalktılar. Ve bu Yabancı, gücünün o kadar ötesine de uzanmış sayılmaz, değil mi? Bildiğimiz onca şeye rağmen Frank Peterson'ı öldürme suçlamasıyla Terry'yi mahkemeye çıkaracaktık. Ne kadar sağlam görünse de, tanıklarının uyduruk olduğuna emindik."

Bir yanımla hâlâ buna inanmak istiyorum. Aksi takdirde yaşadığım dünyayla ilgili anladığımı sandığım her şey tepetaklak olacak.

Ralph'ı ateş bastı, midesi bulanmaya başlıyordu. Yirmi birinci yüzyılda yaşayan normal bir insan şekil değiştiren bir canavarın varlığını nasıl kabul edebilirdi? İnsan, Holly Gibney'in Yabancı'sına, *El Cuco*'suna inanırsa, o zaman her şey masanın üstüne serilmiş olurdu. Evrenin sonu yoktu.

"Artık o kadar kibirli değil," dedi Holly. "Birini öldürdükten sonra ve değişimini yaparken bir yerde aylarca kalmaya alışık. Ancak bu değişim tamamlandığında veya tamamlanmak üzereyken harekete geçiyor. Ohio'da okuduklarıma ve öğrendiklerime dayanarak inandığım şey bu. Ama her zamanki hareket modeli bozuldu. O oğlan onun o samanlıkta kaldığını ortaya çıkardıktan sonra Flint City'den kaçmak zorunda kaldı. Polislerin geleceğini biliyordu. Bu nedenle Claude Bolton'a yakın olmak için buraya erken geldi ve kendine çok güzel bir yuva buldu."

"Marysville Çukuru," dedi Alec.

"Evet," dedi Holly. "Ama bunu bizim bildiğimizi bilmiyor. Bu da bizim avantajımız. Claude, amcasının ve kuzenlerinin orada gömüldüğünü biliyor, evet. Claude'un bilmediği şey, Yabancı'nın kış uykusuna yatmak için ölülere, tercihen de şekline bürüneceği kişiyle kan bağı olan ölülere yakın yerler seçtiği. Bunun böyle olduğuna eminim."

Çünkü öyle olmasını istiyorsun, diye düşündü Ralph. Ne var ki, Holly'nin yürüttüğü mantıkta hiçbir gedik bulamıyordu. Öyleyse, doğaüstü bir varlık varsayımını, bu varlığın hiçbirinin anlayamayacağı davranışları olacağını peşinen kabul etmek zorundaydı.

"Lovie'nin oğluna anlatmayacağına emin olabilir miyiz?" diye sordu Alec.

"Bence anlatmayacaktır," dedi Ralph. "Oğlunun iyiliği için."

Howie fenerlerden birini alıp ışığını tıkırdayan klimaya doğru tutunca, parlayan birçok parmak izi göründü. Feneri söndürüp, "Ya bunun bir yardımcısı varsa?" dedi. "Kont Drakula'nın Renfield adında bir yardımcısı vardı. "Dr. Frankenstein'ın Igor adında kambur bir–"

"Bu yaygın bir yanlış anlama," dedi Holly. "Orijinal *Frankenstein* filminde doktorun asistanının adı Fritz'di ve filmde bu rolü Dwight Frye oynamıştı. Daha sonra Bela Lugosi–"

"Tamam, yanılmışım," dedi Howie, "ama o sorum hâlâ geçerli. Ya Yabancı'nın bir suç ortağı varsa? Bizi yakından takip etme emri almış birisi? Mantıklı gelmiyor mu? Yabancı, bizim Marysville Çukuru'nu öğrendiğimizi bilmiyorsa da, onu huzursuz edecek kadar yakınında olduğumuzu biliyor."

"Nereye varmak istediğini anlıyorum," dedi Alec, "ama seri katiller genellikle yalnız çalışır ve en uzun süre yakalanmayanlar daima değişik yerlerde bulunanlardır. Yabancı, Flint City'ye Dayton'dan geldi. Ohio'dan öncesini araştıracak olursak belki Tampa'da, Florida'da veya Portland'da, Maine'de öldürülmüş çocuklar olduğunu öğreniriz. Afrika'da bir atasözü vardır: *Yalnız gezenler en hızlı yol alanlardır.* Ve işin pratiğine bakacak olursak, kim böyle bir işte çalışır ki?"

"Kaçığın biri," dedi Howie.

"Pekâlâ," dedi Ralph, "ama yardımcısını nereden buldu? İşçi bulma kurumuna gidip rastgele birini mi seçti?"

"Peki," dedi Howie. "Yabancı tek başına ve Marysville Çukuru'na saklanmış, onu bulup yakalamamızı bekliyor. Onu güneşin altına çıkarmamızı ve kalbine bir kazık çakmamızı bekliyor."

"Stoker'ın romanında, "dedi Holly, "yakaladıkları zaman Drakula'nın kafasını keserler ve ağzının için sarmısakla doldururlar."

Howie el fenerini yatağın üstüne atıp ellerini kaldırdı. "Bu da iyi. Shopwell'e uğrayıp bir miktar sarmısak alalım. Bir de kasap satırı alalım, çünkü Home Depot'dayken testere almayı ihmal ettik."

"Bence kafasına sıkılan bir kurşun da iş görür," dedi Ralph.

Bir süre bunu düşündüler, sonra Howie yatacağını söyledi. "Ama yatmadan önce yarınki planımızın ne olduğunu bilmek istiyorum."

Ralph bunu Holly'nin cevaplamasını bekledi. Ama Holly ses çıkarmayıp Ralph'a baktı. Ralph buna şaşırdı; Holly'nin gözlerinin altındaki çukurları ve ağzının kenarında beliren çizgileri fark edince duygulandı. Kendisi de çok yorgundu, muhtemelen hepsi çok yorgundu, ama Holly Gibney iyice tükenmiş görünüyordu. Kendisini aşırı derecede zorladığı belliydi.

"Dokuzdan önce hiçbir şey yapmıyoruz," dedi Ralph. "Hepimizin en az sekiz saat uyumaya ihtiyacı var. Sonra toparlanıp motelden ayrılırız ve Bolton'lara uğrayıp Yune'u alırız. Oradan da Marysville Çukuru'na gideriz."

"Eğer Claude'un eve döndüğümüzü sanmasını istiyorsak, yanlış bir yön olur," dedi Alec. "Neden Plainville'e dönmediğimizi merak eder."

"Pekâlâ, o zaman Claude ve Lovie'ye önce Tippit'e gitmek zorunda olduğumuzu söyleriz... Home Depot'dan bir şeyler daha almak için falan."

"Pek inandırıcı olmaz," dedi Howie.

"Claude'la konuşmaya gelen eyalet polisi kimdi?" diye sordu Alec. "Hatırlıyor musun?"

Ralph o anda hatırlayamadı ama vakayla ilgili notlarını iPad'ine kaydetmişti. Umacı peşinde olsalar bile rutinden şaşmamak gerekirdi. "Adı Owen Sipe. Onbaşı Owen Sipe."

"Pekâlâ. Sen Claude ve annesine Onbaşı Sipe'tan bir telefon aldığını ve Claude'a benzeyen birinin bir otomobil hırsızlığıyla ilgili soruşturma için Tippit'te arandığını söylersin. Eğer gerçekten Claude'un kafasının içine girebiliyorsa, onlara söyle-

mek, Yabancı'nın kendisine söylemek gibi olur. Yune bütün gece Claude'un evde olduğuna tanıklık eder ve–"

"Eğer geceyi kameriyede geçirmişse, tanıklık edemez," dedi Ralph.

"Yani Claude'un otomobilini çalıştırdığını duymayacak mı? O arabaya yıllar önce yeni bir susturucu alması gerekirdi."

Ralph gülümsedi. "Haklısın."

"Pekâlâ, o halde bunu soruşturmak için Tippit'e gideceğimizi, bundan bir şey çıkmazsa Flint City'e döneceğimizi söylersin. Makul mü?"

"Makul," dedi Ralph. "Ama Claude sakın fenerlerimizi ve kasklarımızı görmesin."

15

Saat on bir olduğunda Ralph odasında yatağına uzanmış, lambayı söndürmesi gerektiğini bildiği halde bunu bir türlü yapmamıştı. Jeannie'yi aramış, kısmen vakayla ilgili, kısmen Derek'le ilgili, çoğu manasız şeyler hakkında yarım saat gevezelik etmişlerdi. Bundan sonra, Lovie Bolton'ın gecenin geç saatlerinde dinlediği vaazların ona da uyku ilacı gibi geleceğini umarak televizyonu açtığı zaman ekranda ŞU ANDA UYDUMUZ FAAL DEĞİLDİR. ANLAYIŞ GÖSTERDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ yazısıyla karşılaşmıştı.

Gece lambasına uzandığı anda kapısı hafifçe tıklatıldı. Kalkıp kapıya gitti, kulpunu tuttu, sonra gözetleme deliğinden bakmayı akıl etti. Çok kirli olduğu için hiçbir şey görünmüyordu.

"Kim o?"

"Benim," dedi Holly cılız bir sesle.

Ralph kapıyı açtı. Holly'nin tişörtünün bir tarafı belinden çıkmıştı ve gece ayazına karşı üstüne geçirdiği elbisesinin ceketi komik bir şekilde bir tarafından sarkıyordu. Kısa saçları rüzgârla havalanmıştı. Elinde iPad'i vardı. Ralph o anda üstünde sadece külotunun olduğunu fark etti.

"Seni uyandırdım," dedi Holly.

"Uyandırmadın. İçeriye gelsene."

Holly kısa bir tereddütten sonra içeriye girip tek sandalyeye otururken Ralph da pantolonunu giydi.

"Uyuman gerekli Holly. Çok yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim. Ama bazen ne kadar çok yorgunsam, uyumam da o kadar zor oluyor. Özellikle de endişeliysem."

"Ambien'i denedin mi?"

"Antidepresan alanlara tavsiye edilmiyor."

"Anlıyorum."

"Biraz araştırma yaptım. Bazen bunu yapmak uykumu getirir. Önce Claude'un annesinin anlattığı trajediyle ilgili gazete haberlerini aradım. Olay hakkında pek çok yazı vardı ve olayın geçmişi hakkında bilgi veriliyordu. Duymak istersin diye düşündüm."

"İşimize yarayacak mı?"

"Bence yarayacak."

"O halde duymak isterim."

Ralph yatağa oturdu, Holly de dizlerini birleştirip sandalyenin ucuna tünedi.

"Lovie çukurun Ahiga tarafındaki girişten söz edip durdu ve Jamieson kardeşlerden birinin cebindeki Şef Ahiga bebeğini düşürdüğünü söyledi." Holly iPad'ini açtı. "Bu fotoğraf 1888'de çekilmiş."

Sepya tonundaki fotoğraf, beline kadar inen bir tüylü başlık giymiş, duruşundaki asillikle dikkat çeken bir Kızılderiliyi profilden gösteriyordu.

"Fotoğraftaki bu şef bir süre El Paso yakınındaki Tigua kampında bulunan Navajo Kızılderilileriyle kaldıktan sonra beyaz bir kadınla evlendi, ardından önce kötü muamele gördüğü Austin'e, sonra da Marysville'e taşındı. Burada saçlarını kestirip Hıristiyan olunca topluma kabul edildi. Karısının bir miktar parası vardı, bununla Marysville Marketi'ni açtılar. Burası daha sonra Indian Motel ve Cafe oldu."

"Vay canına!" dedi Ralph odanın içine bakarak.

"Evet. Şef Ahiga'nın bu fotoğrafı da 1926'da çekilmiş, ölmeden iki yıl önce. Artık adı Thomas Higgins'miş." Holly başka bir fotoğraf daha gösterdi.

"Olur şey değil!" dedi Ralph. "Bu kadar değişiklik inanılır gibi değil."

Aynı asil görünümdü, ama yan profilde öne çıkan yanağı artık çizgilerle doluydu ve kafasında da Kızılderili başlığı yoktu. Eski Navajo şefi beyaz bir gömlek giymiş, kravat takmıştı ve çerçevesiz gözlüğü vardı.

Holly devam etti. "Marysville'in tek başarılı dükkânını işletmesinin yanı sıra, Çukur'u keşfedip oraya ilk turistik turları düzenleyen de Şef Ahiga, diğer adıyla Thomas Higgins olmuş."

"Ama mağaraya onun değil, kasabanın adını vermişler," dedi Ralph. "Eh, beklenmedik bir şey değil. Ne kadar başarılı bir işadamı ve Hıristiyan da olsa, oradaki toplumun gözünde bir Kızılderiliydi. Yine de sanırım kasabalılar ona Austin'deki Hıristiyanlardan daha iyi davranmıştır. Takdire değer bir şey. Devam et."

Holly başka bir fotoğraf gösterdi. Tahtadan bir tabelada, başında tüylü şapkasıyla Şef Ahiga'nın bir yağlıboya resmi, altındaysa EN İYİ RESİMYAZILAR BURADADIR duyurusu vardı. Holly görüntüyü büyütünce Ralph kayaların arasından uzanan bir patika gördü.

"Mağaraya kasabanın adını vermişler," dedi Holly, "ama hiç değilse şefin de adı geçmiş – Ahiga girişi. Ses Odası kadar ışıltılı değilse de, buraya doğrudan bağlantısı var. Malzemelerin getirildiği Ahiga girişi aynı zamanda acil durumlardaki çıkış yoluydu."

"Kurtarma ekipleri buradan girip onları çocuklara götürecek alternatif bir yol bulmayı ummuşlar."

"Doğru." Holly gözleri parlayarak öne uzandı. "Ana girişi sadece tahta plakalarla değil, betonla da kapatmışlar. Orada başka çocuklar da kaybolmasın diye düşünmüşler. Ahiga girişi de –arka kapı– tahta plakalarla kapatılmış ama okuduğum makalelerin hiçbirinde buraya beton döküldüğü yazılmıyor."

"Bu öyle olmadığı anlamına gelmez."

Holly sabırsız bir ifadeyle başını salladı. "Biliyorum ama ya beton dökülmemişse?"

"O zaman Yabancı buradan girmiş olmalı. Söylemek istediğin şey bu."

"Önce oraya gitmeliyiz ve içeriye girildiğini gösteren belirtiler varsa..."

"Anlıyorum," dedi Ralph, "ve mantıklı bir plan. Kutlarım. Sen çok iyi bir dedektifsin, Holly."

Holly övgü karşısında ne yapacağını bilemediği için gözlerini kaçırıp alçak sesle teşekkür etti. "Çok naziksin."

"Nezaket filan değil. Sen Betsy Riggins'ten ve o ciğeri beş para etmez Jack Hoskins'ten çok daha iyisin. O herif yakında emekli olacak; eğer benim böyle bir atama yetkim olsaydı, o göreve seni getirirdim."

Holly başını iki yana salladı ama gülümsüyordu. "Kefalet dolandırıcıları, kayıp ev hayvanları gibi işler bana yetiyor. Başka bir cinayet soruşturmasında görev almak istemem."

Ralph ayağa kalktı. "Artık odana gidip biraz uyuma zamanın geldi. Bu konuda haklı çıkarsan, yarın çok yorucu bir gün geçireceğiz demektir."

"Bir dakika bekle. Buraya gelmemin başka bir nedeni daha var. Otursana."

16

Her ne kadar Bill Hodges'la tanıştığı günlere göre çok daha cesur olsa da, Holly hâlâ insanlara davranışlarını değiştirmek zorunda olduklarını veya yanıldıklarını söylemeye alışkın değildi. Gençlik günlerinde bazen intiharı bile düşünecek kadar kendinden utanan, her şeyden korkan ürkek bir fare gibiydi. Bir türlü cesaret edip içine giremediği bir cenaze evinin arka tarafında, Bill yanına oturduğu zaman, içinde çok önemli bir şeyi

kaybettiği hissi vardı; bu bir cüzdan veya kredi kartı değildi. Kaybettiği şey özgüveniydi.

Galiba bunu kaybettin, demişti Bill, gerçekte hiçbir sözcük kullanmadan. *Al, bunu cebine sok.*

Artık Bill ölmüştü ve yanında pek çok bakımdan Bill'e benzeyen bu adam vardı; zekâsı, arada bir öne çıkan espri anlayışı ve hepsinden önemlisi azmi. Bill de mutlaka onu severdi, çünkü Ralph Anderson da bir davanın peşini sonuna kadar bırakmayan bir adamdı.

Fakat farklılıklar da vardı ve bu sadece Ralph'ın Bill öldüğü zamanki yaşından otuz yıl daha genç olması değildi. Ralph'ın, vakanın gerçek boyutlarını anlamadan Terry Maitland'ı herkesin gözünün önünde tutuklaması bu farklılıklardan sadece biriydi. Bu hatası her ne kadar aklından çıkmasa da, muhtemelen en önemlisi değildi.

N'olur Tanrım, ona söylemem gereken şeyi söylememe yardım et, çünkü başka fırsatım olmayacak. Ve beni anlamasını sağla. N'olur Tanrım, beni anlamasını sağla.

"Sen de, diğerleri de ne zaman Yabancı'dan söz etseniz, koşullu cümleler kullanıyorsunuz," dedi Holly.

"Anlayamadım Holly."

"Bence anlıyorsun. '*Eğer* o varsa. *Farz edelim ki* var. Var olduğunu *varsayarsak*.'"

Ralph bir şey söylemedi.

"Diğerleri umurumda değil ama senin inanmanı istiyorum Ralph. İnanmana ihtiyacım var. Ben inanıyorum ama tek başıma yeterli değilim."

"Holly–"

"Hayır!" dedi Holly sertçe. "Hayır. Beni dinle. Delice bir şey olduğunu biliyorum. Ama *El Cuco* fikri dünyada olup biten onca korkunç şeyden daha mı açıklanamaz bir şey? Doğal afetlerden veya kazalardan söz etmiyorum, bazı insanların başka insanlara yaptığı şeyleri kastediyorum. Ted Bundy sadece *El Cuco*'nun bir versiyonu değil miydi? Onu tanıyan insanlara görünen bir yüzü,

öldürdüğü kadınlara görünen başka bir yüzü olan bir 'biçim değiştiren' değil miydi? O kadınların son gördüğü şey, onun yüzünün ardındaki diğer yüzdü, *El Cuco*'nun yüzüydü. Onun gibi başkaları da var. Aramızda dolaşıyorlar. Bunu sen de biliyorsun. Anlama kapasitemizin dışında kalan canavarlar. Onların varlığına inanıyorsun. Bazılarını hapse attırdın, belki idam edilmelerini sağladın."

Ralph sessizce bunu düşündü.

"Sana bir soru sorayım," dedi Holly. "Farz et ki, o çocuğu Terry Maitland öldürdü, derisini yüzüp içine bir ağaç dalı soktu. O zaman Terry'nin davranışı, o mağarada gizleniyor olması muhtemel şeyden daha mı kolay açıklanabilir olurdu? Şunu söyleyebilir miydin? 'O örnek vatandaş ve çocukların beyzbol koçunun maskesinin altında gizlenmiş karanlığı ve kötülüğü anlıyorum. Ona bunu yaptıran şeyin ne olduğunu biliyorum.'"

"Hayır. Korkunç şeyler yapan birçok adamı ve bebeğini küvette boğan bir kadını tutukladım, ama hiçbir zaman onları anlamadım. Çoğu zaman onlar da kendilerini anlayamaz."

"Ben de Brady Hartsfield'in bir konser salonunda kendisiyle birlikte bin masum genci öldürmeye kalkışmasını anlamadım. Senden basit bir şey istiyorum. Buna inan. Hiç değilse önümüzdeki yirmi dört saat için. Bunu yapabilir misin?"

"Evet dersem biraz uyuyabilecek misin?"

Holly gözlerini ondan ayırmadan, "Evet," dedi.

"O halde inanıyorum. Hiç değilse önümüzdeki yirmi dört saat boyunca. Yabancı'nın Marysville Çukuru'nda olup olmadığını bilmiyoruz, ama o var."

Holly iç çekip ayağa kalktı. Saçları dağılmıştı. Ralph onun hem çok sevimli hem de çok kırılgan olduğunu düşündü. "Güzel. Şimdi yatmaya gidiyorum."

Ralph kapıyı açtı. Holly çıkarken de ona, "Evrenin sonu yoktur," dedi.

Holly ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Doğru. O lanet şeyin sonu yok. İyi geceler Ralph."

MARYSVILLE ÇUKURU

27 Temmuz

1

Jack sabahın dördünde uyandı.

Dışarıda sert bir rüzgâr esiyordu ve Jack'in bütün vücudu sızlıyordu. Sadece ensesi değil, kolları, bacakları ve kıçı da. Güneş yanığı acısı gibiydi. Üstündeki örtüyü itip komodindeki lambayı yaktı. Altmış *watt*'lık ampülün aydınlattığı loş ışıkta vücuduna baktı, derisinde hiçbir şey görmedi ama acı oradaydı. *İçinde.*

"İstediğin şeyi yapacağım," dedi ziyaretçisine. "Onları durduracağım. Söz veriyorum."

Karşılık gelmedi. Ziyaretçi ya cevap vermiyordu ya da orada değildi. En azından o anda. O lanet olası samanlıkta, sadece okşar gibi hafif bir temas yetmişti ona. Artık içi zehir doluydu. Kanser zehri. Şimdi bu boktan motel odasında gün doğmadan çok önce oturmuş bekliyordu. Ziyaretçinin ona verdiği bu zehri geri alıp almayacağından emin değildi, ama başka ne seçeneği vardı ki? Denemek zorundaydı. Eğer işe yaramazsa...

"Kendimi vururum." Bu düşünce onu biraz rahatlattı. Annesinin böyle bir seçeneği olmamıştı. Bir kez daha, daha kararlı bir şekilde söyledi. "Kendimi vururum!"

Artık akşamdan kalma halleri olmayacak; polislere yakalanıp alkol testine maruz kalmamak için hız sınırına uyarak, bütün kırmızı ışıklarda durarak eve gitmek zorunda olmayacaktı. Nafaka çeki geciktiği için eski karısından telefon gelmeyecekti. O

çekler artık gelmediği zaman eski karısı ne yapacaktı? İşe girmek zorunda kalacak, erkeklerin nasıl yaşadığını anlayacaktı. Artık bütün gün televizyon karşısında oturup o saçma programları izleyemeyecekti. Vah vah!

Giyinip dışarıya çıktı. Rüzgâr o kadar sert değildi şimdi ama havanın serinliği iliklerine işliyordu. Flint City'den ayrılırken hava sıcak olduğu için yanına bir ceket almak aklına gelmemişti. Ya da değişebileceği bir kıyafet. Hatta bir diş fırçası.

Eski karısının, *İşte sen busun*, dediğini duyar gibi oldu. *Sen hep böylesin, her işi eksik bırakırsın!*

Otomobiller, kamyonetler ve birkaç kampçı motelin önünde bekliyordu. Jack üstü kapalı yürüyüş yolunda ilerlerken, işgüzarların mavi SUV'u hâlâ orada mı, diye baktı. Oradaydı. Hepsi odalarına kapanmış, acısız sancısız rüyalar görüyordu. Bir an odaları tek tek dolaşıp hepsini vurmayı geçirdi aklından. Çok hoş bir fikirdi bu, ama aynı zamanda çok da saçmaydı. Hangi odalarda kaldıklarını bilmediği gibi, sonuna içlerinden biri –Baş İşgüzar– ateşine karşılık verirdi. Ne de olsa burası Teksas'tı ve burada insanlar hâlâ kovboyların ve silahşorların zamanında yaşadıklarına inanırdı.

En iyisi, ziyaretçinin onların geleceğini söylediği yerde beklemekti. Onları orada vurabilirdi. Yakalanmayacağına emindi; o devasa büyüklükteki alanda hiç kimse olmazdı. Bu iş halledildikten sonra ziyaretçi zehri geri alırsa hikâye mutlu sonla biterdi. Eğer yapmazsa, Jack, Glock tabancasının namlusunu ağzına sokup tetiği çekecekti. Eski karısının gelecek yirmi yıl boyunca garsonluk yapışını veya bir eldiven fabrikasında çalıştığını hayal etmek çok keyifliydi ama düşünmesi gereken başka şeyler vardı. Annesi gibi her kıpırdanışında derisi soyularak ölmeyecekti. Düşünmesi gereken şey buydu.

Kamyonetine bindi ve ürpererek Marysville Çukuru'na doğru yola koyuldu. Ufuktaki ay soğuk bir taş gibi görünüyordu. Ürpermesi şiddetli bir titremeye dönüştü, birkaç kez karşı şeride girdi. Önemli değildi, çünkü büyük kamyonlar ya 190 numaralı

otoyolu ya da eyaletler arası yolu kullanırdı. Gecenin bu uğursuz saatinde Rural Star yolunda ondan başka kimse yoktu.

Kamyonetin motoru ısındıktan sonra kaloriferi sonuna kadar açtı ve bir süre sonra gövdesindeki acı yavaş yavaş dinmeye başladı. Fakat ensesi hâlâ zonkluyordu; ovduğu zaman eline kar tanelerine benzeyen ölü deri parçaları geldi. Belki de günlerdir çektiği acının kaynağı sadece sıradan bir güneş yanığıydı ve başka her şey sadece zihnindeydi. Tıpkı eski karısının uyduruk migreni gibi psikosomatikti. Psikosomatik acı insanı derin uykusundan uyandırabilir miydi? Bilmiyordu ama duş perdesinin ardında gizlenen ziyaretçinin gerçek olduğunu biliyordu; aklı başında kimse onun gibi biriyle ters düşmek istemezdi.

Bir de Ralph Götveren Anderson vardı; görevden alınarak tatilinden erken dönmesine neden olan Bay Fikrim Yok. O herif idari izinde olduğu için, oturup DVD seyrederek votka toniğimi içeceğim yerde Canning Township'e ben gittim, diye düşündü.

İKİNCİ BİR DUYURUYA KADAR KAPALIDIR yazılı tabeladan dönerken ani bir sezgiyle ürperdi: Ralph Götveren Anderson onu oraya kasten göndermiş olabilirdi! Ziyaretçinin orada olduğunu ve ne yapacağını biliyor olabilirdi. Ralph puştu yıllardan beri ondan kurtulmak istemişti ve şimdi bu gerçeği de hesaba katınca bütün parçalar yerine oturuyordu. Mantıklıydı. Ralph puştunun hesaba katmadığı tek şey, dövmeli adamın ona ihanet edeceğiydi.

Jack bu boktan işin sonu için üç ihtimal görüyordu: Belki ziyaretçi Jack'in içindeki zehri geri alırdı; bu ilk ihtimaldi. Eğer psikosomatikse zamanla kendiliğinden geçerdi; bu ikinci ihtimaldi. Ya da kanser gerçekti ve ziyaretçi bunu geri alamıyordu; bu da üçüncü ihtimaldi.

Hangi ihtimal gerçekleşirse gerçekleşsin, Bay Fikrim Yok tarih olacaktı. Jack bunu ziyaretçiye değil, kendine vaat etmişti. Anderson geberecekti, diğerleri de onunla birlikte ölecekti. Temiz iş. Jack Hoskins: Amerikalı Keskin Nişancı.

Bilet gişesine gelip zincirin etrafından dolandı. Güneş doğduktan sonra muhtemelen rüzgâr da diner, hava biraz daha ısınırdı; ama hâlâ sert esiyor, tozu toprağı savuruyordu. İşgüzarlar kamyonetinin izlerini görecek diye endişe etmek zorunda kalmayacaktı. Tabii buraya gelecek olurlarsa...

"Gelmezlerse yine de beni iyileştirecek misin?" diye sordu. Cevap beklemiyordu ama geldi.

Evet, eskisi gibi iyi olacaksın.

Bu gerçek bir ses miydi, yoksa kendisine mi aitti?

Ne fark ederdi ki?

2

Jack, eskiden turistlerin kaldığı harap haldeki bungalovların yanından geçerken, kim dünya kadar para verip alt tarafı bir çukur olan şeyin yanında kalmak ister ki, diye düşündü. Gidecek daha iyi bir yer mi yoktu? Yosemite Ulusal Parkı? Büyük Kanyon Ulusal Parkı? Başka her yer bu tozlu Teksas'taki çukurdan daha iyiydi.

Daha önceki gelişinde olduğu gibi, yine malzeme ve onarım deposunun yanına park etti. Torpido gözündeki el fenerini, kilitli kutusundaki Winchester tüfeğini ve bir kutu mermiyi aldı. Mermileri ceplerine doldurduktan sonra tam patikaya gidecekken durdu ve içeride işine yarayabilecek bir şey olabilir düşüncesiyle el fenerini kulübenin tozlu pencerelerden içeriye yöneltti. Hiçbir şey yoktu. Fakat o sırada kulübenin yakınında gördüğü şey onu gülümsetti: Üstü tozla kaplı küçük bir otomobil. Arka camında bir çıkartma vardı: OĞLUM FLINT CITY LİSESİ'NDE TAKDİR LİSTESİNDEDİR! İçinde zehir de olsa, Jack'in dedektiflik becerileri hâlâ tükenmemişti. Ziyaretçisi buradaydı; Flint City'den buraya mutlaka çalıntı olan bu otomobille gelmiş olmalıydı.

Kendini daha iyi hissetti ve duş perdesinin arkasından çıkan o dövmeli eli gördüğünden beri ilk kez acıktığını fark etti.

Kamyonete dönüp torpido gözünde yiyecek bir şey aradı. Bir paket kraker buldu. Hiç yoktan iyiydi. Tüfeği sol elinde, bir yandan krakerleri ağzına atarken patikada yürüdü. Tüfeğin kayışı vardı ama omzuna asarsa ensesini sıyırır ya da kanatır diye korktu. Mermilerle dolu cepleri bacaklarına çarpıp duruyordu.

Rengi solmuş Kızılderili tabelasına gelince aniden aklına bir şey geldi ve durdu. Yan yoldan bungalovlara gelen biri onun malzeme deposunun yanındaki kamyonetini görüp bundan işkillenebilirdi. Bir an geri dönüp kamyonetini oradan çekmeyi düşündüyse de vazgeçti. İşgüzarlar, gelecek olurlarsa, ana girişin yakınında bir yere park ederlerdi. Onlar etrafa bakınmak için araçlarından çıkınca da, Jack kayalığın tepesindeki yerinden ateş açar, daha ne olduğunu anlayamadan ikisini veya üçünü haklardı. Diğerleri de korkak tavuklar gibi sağa sola kaçışırdı. Daha gizlenecek bir yer bulamadan Jack onları da vururdu. Bay Fikrim Yok ve arkadaşları o otoparktan sağ çıkamayacaklardı.

3

El fenerinin ışığına rağmen kayalığın tepesine çıkan patika tehlikeliydi. Jack acele etmedi. Düşüp bir yerini kırması hiç iyi olmazdı. Gözlem noktasına vardığında ilk gün ışığı yavaş yavaş göğe sızmaya başlıyordu. Bir gün önce orada bıraktığı yabaya tuttu fenerini; tam elini uzatacakken geri çekti. Umarım bu bir uğursuzluk alameti değildir, diye geçirdi içinden.

Bu yabayı çıngıraklıyılanlara karşı korunmak için getirmişti ama şimdi bir yılan bunun yanında kıvrılmış yatıyordu. Küçük bir yılan değildi bu, gerçek bir canavardı. Ateş edemezdi, çünkü kurşun belki o lanet olası yaratığı sadece yaralar ve ona saldırmasına yol açardı. Ayaklarında lastik ayakkabılar vardı, Tippit'te çizme almayı unutmuştu. Ayrıca, bir de kurşunun sekme ve onu yaralaması ihtimali vardı.

Tüfeğini kundağının ucundan tutup namlusunu uzattı; uyuyan yılanın altına soktu ve kaçmasına zaman bırakmadan omzunun üzerinden fırlattı. Çirkin yaratık beş-altı metre uzağa, patikaya düştü, kıvrıldı ve kuru bir tas içinde çalkalanan boncuklar gibi bir ses çıkardı. Jack yabayı yerden aldı. Hayvan sürünerek iki kaya arasındaki çatlağın içine giriyordu.

"Sakın döneyim deme," dedi Jack. "Burası benim yerim."

4

"Saat dokuzdan önce hiçbir şey yapmıyoruz," demişti Ralph, ama sekizi çeyrek geçe hepsi Indian Motel'in kafesine inmişti. Ralph, Howie ve Alec biftek ve yumurta sipariş etti. Holly üç yumurtalı bir omlet ve patates kızartması istedi. Ralph onun yemeğini iştahla yediğini görünce sevindi.

Holly yine blucin, tişört ve bunun üstüne de ceketini giymişti.

"Hava bu ceket için çok sıcak olacak," dedi Ralph.

"Biliyorum, üstelik çok da kırışık; ama cepleri büyük. Sırt çantamı da yanıma alacağım, ama yürümek zorunda kalırsak otomobilde bırakırım." Öne eğilip sesini alçalttı. "Bazen böyle yerlerde garson kadınlar hırsızlık yapar."

Howie belki geğirmemek için, belki gülmesini bastırmak için eliyle ağzını kapadı.

5

Bolton'ların evine vardıklarında Yune ve Claude'u ön verandada kahve içerken buldular. Lovie tekerlekli sandalyesinde, yandaki küçük bahçedeydi; başında büyük bir hasır şapka, kucağında oksijen tüpü, ağzında sigarası vardı.

"Dün gece her şey yolunda gitti mi?" diye sordu Ralph.

"Gayet iyiydi," dedi Yune. "Rüzgâr biraz rahatsız ediciydi ama daldıktan sonra bebekler gibi uyudum."

"Ya sen, Claude? Her şey yolunda mı?"

"Burada yine birisinin dolaştığını hissedip hissetmediğimi soruyorsan, hayır, hissetmedim. Annem de hissetmedi."

"Bunun bir nedeni olabilir," dedi Alec. "Tippit'teki polisler dün gece bir haneye tecavüz vakasıyla uğraşmış. Evin erkeği camın kırıldığını işitince pompalı tüfeğini almış ve adamı korkutup kaçırmış. Polislere bu adamın siyah saçlı, keçisakallı ve dövmelerle kaplı kolları olduğunu söylemiş."

Claude buna çok kızdı. "Dün gece yatak odamdan dışarıya adımımı bile atmadım!"

"Bundan şüphemiz yok," dedi Ralph. "Bu kişi aradığımız adam olabilir. Araştırmak için Tippit'e gideceğiz. Eğer adam oradan ayrılmışsa –ki herhalde öyledir– bir sonraki adımımıza karar vermek için Flint City'ye döneceğiz."

"Başka ne yapabileceğimizi bilmiyorum," dedi Howie. "Tippit'te yoksa başka her yerde olabilir."

"Başka ipucu yok mu?" diye sordu Claude.

"Yok," dedi Alec.

Lovie yanlarına geldi. "Eve dönmeye karar verirseniz, havaalanına giderken bize uğrayın. Dünden artan tavuklarla size sandviç yaparım. Yani üst üste tavuk yemeğe itirazınız yoksa..."

"Uğrarız," dedi Howie. "Her ikinize de teşekkür ederiz."

"Benim size teşekkür etmem lazım," dedi Claude.

Herkesle el sıkıştı. Lovie kollarını açıp Holly'ye sarıldı. Holly önce şaşırdı ama ses çıkarmadı. "Mutlaka yine gel," diye fısıldadı Lovie onun kulağına.

"Gelirim," dedi Holly, bu vaadini yerine getirmeyi umarak.

6

Direksiyonda Howie vardı, Ralph yolcu koltuğunda, diğer üçü arka koltuktaydı. Güneş yükselmişti ve çok sıcak bir gün olacağa benziyordu.

"Tippit'teki polislerin seninle nasıl temas kurduğunu merak ediyorum," dedi Yune. "Yetkililerden bizim burada olduğumuzu bilen biri olduğunu sanmıyordum."

"Bilmiyorlar," dedi Alec. "Eğer bu Yabancı gerçekten varsa, Bolton'ların neden ters yöne gittiğimiz konusunda şüphelenmesini istemedik."

Holly'nin o anda ne düşündüğünü anlaması için Ralph'ın zihin okumayı bilmesi gerekmiyordu. *Sen de, diğerleri de ne zaman Yabancı'dan söz etseniz, koşullu cümleler kullanıyorsunuz.*

Ralph arkasına döndü. "Dinleyin. Artık *eğer, belki* gibi ifadeler kullanmak yok. Bugün için, o Yabancı gerçekten var. Bugün için, o istediği zaman Claude'un zihnini okuyabiliyor ve yanılmıyorsak şimdi Marysville Çukuru'nda. Artık varsayım yok, sadece inanmak var. Bunu yapabilir misiniz?"

Bir an kimse cevap vermedi. Sonra Howie, "Ben savunma avukatıyım, evlat. Her şeye inanabilirim," dedi.

7

Ellerinde gaz lambalarıyla çukurun girişinde duran dehşet içindeki bir ailenin resmedildiği tabelaya geldiler. Howie giriş yolundaki asfaltın çatlaklarına ve tümseklerine dikkat ederek yavaş ilerliyordu. Hava sıcaklığı giderek artıyordu.

"Şuradaki tümseği görüyor musunuz?" dedi Holly. "Mağaranın ana girişi bunun ardında. Ya da kapatılmadan önce öyleydi. Önce oraya bir bakalım. Eğer oradan girmeye çalışmışsa, belki bir iz buluruz."

"Bana uyar," dedi Yune. "Yahu, ne kadar ıssız bir yer burası."

"O çocukların ve kurtarma ekibinin kaybı, aileleri için korkunç bir şeydi," dedi Holly, "ama Marysville için de bir felaket olmuştu. Çukur bu kasabanın tek işvereni gibiydi. Kapatıldıktan sonra kasaba sakinlerinin çoğu buradan taşındı."

Howie fren yaptı. "Bu eski bilet gişesi olmalı, yolu kesen bir zincir görüyorum."

"Etrafından dolan," dedi Yune. "Bu aracın süspansiyonunu nasılmış, görelim."

Howie zincirin etrafından dolandı; sarsıntılı yolculukta herkes yerinde hoplayıp duruyordu. "Pekâlâ arkadaşlar, şu anda resmen özel bir mülke yasadışı giriş yapıyoruz."

Onların yaklaştığını gören bir çakal hızla oradan uzaklaştı. Yerde lastik izleri gören Ralph kasabalı çocukların –hiç değilse birkaçı Marysville'de kalmış olmalıydı– arazi araçlarıyla buraya geldiğini tahmin etti. Ama asıl dikkatini çelen şey, ilerideki kayalıktı. Buradan Marysville'in tek turistik yeri görünüyordu.

"Hepimizde silah var," dedi Yune. Dimdik oturmuş, pürdikkat önlerindeki yola bakıyordu. "Yanılmıyorum, değil mi?"

Erkekler bu soruya olumlu cevap verirken Holly bir şey demedi.

8

Jack tepenin üstündeki yerinden onları daha otoparka gelmeden çok önce gördü. Tüfeğini kontrol etti; şarjörü doluydu, bir tane mermi de namluya sürdü. Uçurumun ucuna yassı bir kaya parçası yerleştirmişti az önce; şimdi de boylu boyunca uzanmış, namluyu bunun üstüne dayamıştı. Dürbününden bakıp gelmekte olan otomobilin şoför tarafına odakladı. Bir anlık güneş parıltısıyla hiçbir şey göremedi. Geri çekilip gözünü ovduktan sonra tekrar dürbünle baktı.

Hadi, dedi içinden. *Otoparkın tam ortasında durun. Ne harika olur! Orada durun ve dışarıya çıkın.*

Oysa SUV otoparkın karşı tarafına gidip mağaranın tahtalarla kapatılmış girişinde durdu. Bütün kapılar açıldı ve dördü erkek biri kadın, beş kişi dışarıya çıktı. Ne güzel; hepsi yan yana duran beş küçük işgüzar. Fakat ne yazık ki rahat atış yapamayacaktı.

Güneşin o andaki konumu, mağara girişini gölgede bırakıyordu. Jack yine de atışı denerdi –Leupold dürbünü çok iyiydi– ama SUV sorunu vardı; beş kişiden en az üçünün önünde –Bay Fikrim Yok dahil– barikat olmuştu.

Tüfeğinin kabzası yanağındaydı, nabzı hızlanmıştı. Artık zonklayan ensesinin farkında bile değildi, tüm dikkatini MARYSVILLE ÇUKURU'NA HOŞ GELDİNİZ tabelasının altında duran işgüzarlara yöneltmişti.

"Hadi, çıkın artık oradan," diye fısıldadı. "Çıkın ve etrafınıza şöyle bir bakın. Bunu siz de istiyorsunuz."

Bu çağrıya uymalarını bekledi.

9

Çukurun kemerli girişi iki düzine tahta plakayla kapatılmış, kocaman paslı sürgülerle arkasındaki beton dolguya eklenmişti. Bu kadar sağlam kapatılmışken, maceraseverleri engellemek için Giriş Yasaktır uyarısına hiç gerek yoktu, fakat buna rağmen bu uyarı tabelalarından birkaç tane vardı.

"Bunun kurcalanmış olduğunu düşünenimiz var mı?" diye sordu Yune.

"Hayır," dedi Alec. "Tahta plakalara neden gerek gördüklerini anlamıyorum. Bu beton dolguda delik açmak için bir hayli dinamit lazım."

"Ki o da depremin başlattığı işi bitirir," dedi Howie.

Holly dönüp SUV'un üzerinden bir yeri işaret etti. "Hediyelik eşya dükkânının diğer tarafındaki yolu görüyor musunuz? O yol Ahiga girişine gidiyor. Turistlerin mağaraya o yoldan girmelerine izin verilmiyordu, ama orada çok ilginç resimyazılar varmış."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Yune.

"Turistlere verdikleri harita hâlâ internette bulunuyor. Bugünlerde *her şey* internette zaten."

"Buna araştırma deniyor, *amigo*," dedi Ralph. "Bir ara sen de denesen iyi edersin."

Tekrar SUV'a bindiler. Howie yine direksiyonda, Ralph yolcu koltuğundaydı. Howie otoparktan yavaşça çıkarken, "O yol çok kötü görünüyor," dedi.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Holly. "Tepenin diğer tarafında bungalovlar var. Gazete haberlerine göre ikinci kurtarma ekibi bunları konaklamak olarak kullanmış. Onlardan başka birçok gazeteci ve kayıpların haberini duyup gelen akrabaları da varmış."

"Tabii bir de onlarca meraklı vatandaş," dedi Yune. "Onlar da muhtemelen–"

"Howie, dur!" dedi Alec. Otoparkın tam ortasına gelmişlerdi, SUV'un burnu bungalovlara giden yola dönüktü. Ve büyük olasılıkla çukurun arka girişine.

Howie fren yaptı. "Ne oldu?"

"Belki bu işi gerektiğinden fazla zorlaştırıyoruz. Yabancı'nın ille de o mağarada olması gerekmiyor; daha önce Canning Township'teki bir samanlıkta saklanmıştı."

"Yani?"

"Yani önce gidip şu hediyelik eşya dükkânını kontrol edelim. Bakalım içeriye girildiğini gösteren bir iz var mı."

"Ben bakarım," dedi Yune.

Howie sürücü kapısını açtı. "Neden hepimiz gitmiyoruz?"

10

İşgüzarlar tahta plakalı girişten ayrılıp SUV'a dönüyordu; kel kafalı şişman adam yine direksiyona geçmek için otomobilin etrafından dolandı. Bu da Jack'e net bir atış fırsatı verdi. Dürbünü adamın yüzüne odakladı, nefes aldı ve tetiğe bastı. Tetik kımıldamadı. Kâbus gibi bir an için Winchester'da bir arıza olduğunu düşündü ama sonra tüfeğin emniyet kilidini açmadığını fark etti.

Bu kadar salaklık olur muydu? Gözünü dürbünden ayırmadan kilidi açmaya çalıştı. Terli başparmağı üstünden kaydı ve emniyeti açana kadar kel adam şoför koltuğuna oturmuş, aracın kapısını kapamıştı. Diğerleri de otomobilin içine girmişti.

"Lanet olsun!" diye söylendi Jack. "Lanet olsun!"

Giderek artan bir panikle, SUV'un hareket ettiğini ve ateş hattından çıkarak malzeme deposuna doğru ilerlediğini gördü. İlk tepeyi aşacaklar, bungalovları, malzeme ve onarım deposunu ve yanına park ettiği kamyonetini göreceklerdi. Ralph Anderson o kamyonetin kime ait olduğunu bilir miydi? Tabii ki bilirdi. Bir kenarını süsleyen balık çıkartmalarından tanımasa, arka tamponundaki BİR SONRAKİ YOLCULUĞUM ANNENE OLACAK çıkartmasından tanırdı.

O yoldan gitmelerine izin vermemelisin.

Bu ses ziyaretçisinin miydi, yoksa kendisinin mi bilemedi ama önemli değildi, çünkü doğruydu. O SUV'u durdurmak zorundaydı; motor kısmına isabet ettireceği iki veya üç mermi bunun için yeterliydi. Ondan sonra camlara ateş etmeye başlardı. Camdan yansıyan güneş yüzünden hepsini haklayamayabilirdi ama vurulmayanlar yaralı olarak veya sersemlemiş bir halde o boş otoparka dökülürdü.

Tetiğin üstündeki parmağı kıvrıldı ama daha ilk atışını yapmadan SUV hediyelik eşya dükkânının yanında durdu, kapıları açıldı.

"Şükürler olsun!" dedi Jack. Bir kez daha gözünü dürbüne dayadı ve Bay Fikrim Yok'un dışarıya çıkmasını bekledi. Hepsini temizleyecekti ama ilk giden baş işgüzar olacaktı.

11

Çıngıraklıyılan sığındığı çatlaktan dışarıya süzülüp Jack'in iki yana ayrılmış ayaklarına doğru ilerledi, dilini titreterek havanın tadını yokladı, sonra yine ileriye doğru süründü. Saldırmak

gibi bir niyeti yoktu, yaklaşması sadece keşif amaçlıydı, fakat Jack ilk atışını yapınca kuyruğunu kaldırıp çıngırağa benzer bir ses çıkarmaya başladı. Sadece diş fırçasını değil, kulaklarını tıkamak için yanına pamuk almayı da unutan Jack bu sesi duymadı.

12

SUV'dan ilk çıkan Howie oldu. Elleri kalçasında OTANTİK KIZILDERİLİ EL SANATLARI ÜRÜNLERİ VE HEDİYELİK EŞYALAR yazılı devrilmiş tabelaya baktı. Alec ve Yune şoför tarafındaki arka kapıdan çıktı. Ralph da çıktı ve kapı kulpuyla sorun yaşayan Holly'ye arka kapıyı açtı. Bunu yaparken asfaltın üstündeki bir şey gözüne çarptı.

"Şuna bakın," dedi.

Ralph eğilirken, "Nedir o?" diye sordu Holly.

"Galiba bir ok ucu olabi–"

Çok güçlü bir patlama sesi duyuldu, ateş edilmişti. Ralph başının iki santim üstünden geçen kurşunu hissetti. SUV'un yolcu tarafındaki dikiz aynası paramparça oldu.

"Silah!" diye bağırdı Ralph, Holly'yi omuzlarından tutup dizlerinin üstüne çöktürdü. *"Silah, silah, silah!"*

Howie etrafına bakındı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ne dedin? Silah mı de–"

İkinci atış geldi ve Howie Gold'un başının üst kısmına isabet etti. Howie bir an olduğu yerde kalakaldı; kaşlarından ve yanaklarından aşağıya kan boşalıyordu. Sonra devrildi. Alec onun yanına koştu; üçüncü atış Alec'i SUV'un kaputuna mıhladı. Belinin biraz üstünden kan fışkırıyordu. Yune ona doğru koştu. Dördüncü atış geldi. Bu atış Alec'in boynunun yan kısmını kopardı ve Howie'nin dedektifi otomobilin arkasında gözden kayboldu.

Ralph, *"Eğil!"* diye bağırdı Yune'a. "Eğil! Adam o kayalığın tepesinde!"

Yune dizlerinin üstüne çöktü. Art arda üç atış daha geldi. SUV'un lastiklerinden biri tıslamaya başladı. Ön cam çatlamış,

direksiyonun üstünde kocaman bir delik açılmıştı. Üçüncü atış da şoför tarafındaki panelden geçip yolcu tarafında, Ralph ve Yune'un siper aldığı yerde tenis topu büyüklüğünde bir delik açtı. Bir anlık sessizlikten sonra atışlar yine başladı; bu defa dört kez. Arka camlar tuzla buz oldu.

"Burada kalamayız," dedi Holly. Son derece sakin bir hali vardı. "Bize isabet ettiremezse benzin deposunu vurabilir."

"Holly haklı," dedi Yune. "Sence Alec ve Gould? Hiç ihtimal var mı?"

"Hayır," dedi Ralph. "İkisi de–"

Bir yaylım ateş daha... Hepsi oldukları yerde iyice sinerken lastiklerden biri daha tıslamaya başladı.

"Öldüler," diye bitirdi cümlesini Ralph. "O hediyelik eşya dükkânına koşmamız gerek. Önce siz ikiniz gidin, ben sizi korurum."

"Koruma işini ben yaparım," dedi Yune. "Holly'yle sen oraya koşun."

Ateş edilen yerden bir çığlık yükseldi. Ralph bunun acıdan mı, öfkeden mi olduğunu kestiremedi.

Yune ayağa kalktı, bacaklarını iki yana açtı, iki eliyle tuttuğu tabancasıyla kayalığın tepesine doğru ateş etmeye başladı. *"Gidin!"* diye bağırdı. *"Hemen, şimdi. Gidin!"*

Ralph ve Holly ayağa kalktı. Ralph, tıpkı Terry Maitland'ın vurulduğu gün gibi, her şeyi görebildiğini düşündü. Kolu Holly'nin beline dolanmıştı. Gökte kanatlarını açmış bir kuş daireler çiziyordu. Lastikler tıslarken SUV sol tarafa doğru yatmaya başlamıştı. Kayalığın tepesinde kıpırdayan bir ışıltı gördü; tüfek dürbününden yansıyor olmalıydı. Ralph bunun neden kıpırdadığını anlayamadı. Oradan ikinci çığlık da geldi, sonra üçüncüsü... Bu sonuncusu daha şiddetliydi. Holly, Yune'un kolunu tutup onu sarstı. Yune rüya görürken hoyratça uyandırılmış biri gibi ona baktı. Ralph o zaman, onun ölmeye hazır olduğunu anladı. Ölmeyi beklediğini. Üçü birden hızla hediyelik eşya dükkânına doğru koşmaya başladı fakat bu, dükkânın SUV'a olan mesafe taş çatla-

sa elli metre olmasına rağmen, bazı aptal romantik komedilerin sonlarındaki gibi yavaş çekim bir koşuya benziyordu. Ne var ki, bu filmlerde kimse az önce öldürülmüş dostlarının cesetlerini geride bırakıp koşmazdı. Bu filmlerde kimse kan gölüne basıp arkasında parlak kırmızı izler bırakmazdı. Bir atış daha geldi ve Yune haykırdı.

"Vuruldum! O puşt beni vurdu!" dedikten sonra yere devrildi.

13

Çıngıraklıyılan, bölgesini işgal eden bu rahatsız edici adamdan kurtulmaya karar verdiği anda Jack tüfeğini dolduruyordu. Hamlesini yapıp sağ baldırını ısırdı. Dişleri Jack'in ince keten pantolonunu kolayca deldi; zehir kesesi dopdoluydu. Jack sağ elinde tüfeği, yana yuvarlanırken çığlığı bastı; duyduğu acıdan değil, yılanın kararlı gözlerle bacağından yukarıya süzüldüğünü gördüğü için. Kaygan yaratık şaşılacak kadar ağırdı. Yılan onu bir kez daha, bu defa uyluğundan soktu ve yukarıya doğru süzülmeye devam etti. Bir sonraki hedefi Jack'in hayaları olabilirdi.

"Çekil üstümden! ÇEKİL ÜSTÜMDEN BE PİS YARATIK!"

Tüfeğiyle yılandan kurtulmaya çalışması boşuna çaba olurdu. Silahını yere bırakıp hayvanı iki eliyle tuttu. Yılan onu bileğinden ısırıp iki iri delik açtı, ama artık zehir kesesi boşalmıştı. Jack bunu bilmiyordu ve umurunda değildi. Hayvanı çamaşır sıkar gibi sıktı ve derisinin yarıldığını gördü. Aşağıdaki birisi devamlı ateş edip duruyordu –sesine bakılırsa bir tabancaydı– ama mesafe çok uzaktı ve mermilerden hiçbiri yakınına bile gelmedi. Jack yılanı yamaca doğru fırlattı ve kaçıp gidişini seyretti.

Onları hakla, Jack.

"Peki, tamam."

Konuşuyor muydu, yoksa sadece düşünüyor muydu? Kestiremedi. Kulaklarındaki çınlama yüksek sesli bir uğultu haline gelmişti.

Tüfeğini aldı, yüzüstü uzandıktan sonra namluyu tekrar o kaya parçasının üstüne yerleştirdi ve dürbünden baktı. Kalan üçü, hediyelik eşya dükkânına doğru koşuyordu. Kadını aralarına almışlardı. Dürbünü Anderson'a odaklamaya çalıştı ama ellerinden biri –yılan tarafından birkaç kez ısırılmış olanı– titriyordu. Bunun üzerine arkada kalan esmer adama nişan aldı. İki atışın sonunda onu vurabildi. Adamın kolu beyzbol topunu fırlatmaya hazırlanan bir oyuncu gibi havaya kalktı, sonra yana devrildi. Diğer ikisi ona yardım etmek için durdu. Bu Jack için en iyi fırsattı, hatta belki de sonuncusu. Onları şimdi vuramazsa, kulübenin arkasına saklanacaklardı.

İlk ısırıldığı yerden yukarıya doğru sancı başladı; baldırının şiştiğini hissedebiliyordu, ama en kötü kısmı bu değildi. En kötüsü, vücuduna yayılan muazzam sıcaklıktı. Bir atış daha yaptı ve kadını vurduğunu sandı ama ıskalamıştı. Kadın esmer adamı yaralı kolundan tuttu. Anderson da beline sarılıp onu ayağa kaldırdı. Jack bir kez daha ateş etti fakat sadece boşa düşen tetiğin sesi duyuldu. Cebinden mermi alıp tüfeğine doldurmaya çalıştı; hazneye iki tanesini yerleştirebildi, diğerlerini düşürmüştü. Elleri uyuşuyordu. Yılanın ısırdığı bacağı uyuşuyordu. Dili şişmeye başlamıştı. Hüsran içinde bir çığlık daha attı. Gözünü tekrar dürbüne dayadığında hepsi gitmişti. Bir anlığına gölgelerini gördü ama sonra o da gözden kayboldu.

14

Yune'un bir yanında Holly, diğerinde Ralph vardı; hediyelik eşya dükkânının parçalanmış tarafına kadar geldiklerinde çöktü, soluk soluğa sırtını duvara dayadı. Yüzü kül gibi olmuştu, alnı terden parlıyordu. Gömleğinin sol kolu kan içindeydi.

İnledi. "Çok acıyor be!" Tepedeki adam bir kez daha ateş etti. Kurşun asfalttan sekti.

"Çok mu kötü?" dedi Ralph. "Bir bakayım."

Yune'un gömlek manşetini açtı ve her ne kadar gömlek kolunu çok yumuşak bir şekilde sıyırdıysa da Yune acıyla bağırdı. Holly cep telefonuyla meşguldü.

Yara ortaya çıkınca Ralph'ın korktuğu kadar kötü olmadığı anlaşıldı. Kurşun sadece sıyırmıştı; filmlerde bu yara Yune'nun savaşa devam etmesine engel olmazdı ama bu gerçek hayattı ve gerçek hayatta her şey her zaman farklıydı. Kurşun dirseğini parçalamıştı. Yaranın çevresi morarmış ve şişmeye başlamıştı.

"Sadece dirseğimin çıktığını söyle," dedi Yune.

"Öylesi daha iyi olurdu ama galiba kırılmış," dedi Ralph. "Yine de çok şanslısın. Tam isabet etseydi, kolunun alt tarafını koparabilirdi. Neyle ateş ettiğini bilmiyorum ama çok kuvvetli bir silah."

"Omzumun çıktığı kesin," dedi Yune. "Kolumu aniden havaya kaldırdığım zaman oldu. *Hassiktir!* Şimdi ne yapacağız, *amigo*? Burada kapana kısılıp kaldık."

"Holly?" dedi Ralph. "Bir gelişme var mı?"

"Hayır. Bolton'lardayken dört çizgi vardı ama burada bir tane bile yok. Tepedeki adam, 'Çekil üstümden' diye mi bağırdı? Bunu duyanınız–"

Tüfekli adam bir kez daha ateş etti. Alec Peyley'in cesedi bir an sıçradı, sonra hareketsiz kaldı. *"Seni geberteceğim, Anderson!"* diye bağırdı tepedeki adam. *"Seni geberteceğim! Hepinizi geberteceğim!"*

Yune şaşkın bir ifadeyle Ralph'a baktı.

"Fena çuvalladık," dedi Holly. "Demek ki Yabancı'nın bir yardımcısı varmış. Ve bu her kimse, seni tanıyor Ralph. Sen onu tanıyor musun?"

Ralph başını iki yana salladı. Tüfekli adam neredeyse ulur gibi, var gücüyle bağırmıştı ve ses yankılanmıştı. Tanımak mümkün değildi.

Yune yaralı kolunu inceledi. Kanama azalmıştı ama şişlik devam ediyordu. Çok geçmeden dirsek eklemi işe yaramaz olacaktı. "Fena halde acıyor. N'olur bir fikrin olduğunu söyle, Ralph."

Ralph binanın karşı ucuna gitti ve bağırdı. "Polisler az sonra burada olacak, aşağılık herif! Otoyol Devriyesi. O adamlar sana 'teslim ol' demeyecek! Seni kuduz bir köpek gibi vuracaklar. Yaşamak istiyorsan hemen kaç!"

Bir sessizliğin ardından bir çığlık daha geldi. Bu acıdan da olabilirdi, kahkaha da; ya da her ikisi... Bunu iki atış daha izledi. Mermilerden biri binanın, Ralph'ın başının üstündeki noktaya geldi ve bir tahta plakayı parçaladı.

Ralph geri çekilip diğer ikisine baktı. "Galiba hayır demek istedi."

"Delirmiş gibi," dedi Holly.

"Keçileri kaçırmış," dedi Yune. Başını duvara dayadı. "Asfalt çok sıcak. Öğlen olduğunda daha da ısınacak. Eğer hâlâ buradaysak, kavrulacağız."

"Komiser Sablo, siz sağ elinizle mi ateş edersiniz?"

"Evet. Madem burada tüfekli bir deli bizi kıstırmış durumda, artık bana Yune desene."

"Binanın en ucuna, Ralph'ın durduğu yere gitmelisin. Ralph, sen de benim yanıma gel. Komiser Sablo ateş etmeye başlayınca bungalovlara ve Ahiga girişine giden yola koşacağız. Tahminime göre elli metre kadar açıkta kalırız. Bu mesafeyi on beş saniyede alabiliriz. Belki on iki saniyede."

"On iki saniye ikimizden birini vurması için yeterli olabilir, Holly."

"Bence başarabiliriz." Ralph onun bu kadar sakin oluşuna hayret ediyordu. Daha iki gün önce Howie'nin toplantı odasına geldiğinde o kadar gergindi ki, birisi öksürse yerinden sıçrayacak gibiydi.

Daha önce böyle durumlarda kalmış, diye düşündü Ralph. *Ve belki böyle durumlarda gerçek Holly Gibney ortaya* çıkıyor.

Bir kez daha ateş edildi. Parçalanan metal sesi... Sonra bir daha.

"SUV'un benzin deposuna ateş ediyor," dedi Yune. "Aracı kiraladığımız şirketin hiç hoşuna gitmeyecek."

"Gitmeliyiz Ralph." Holly gözlerini onun gözlerine dikmişti. Bu da daha önce yapamadığı bir şeydi. "Kaçmasına izin verirsek daha kaç tane Frank Peterson öldüreceğini düşün. Çocuklar onu tanıdıklarını düşünüp birlikte gidecekler. Ya da tıpkı Howard kardeşler gibi onu çok cana yakın bulacaklar."

Art arda üç atış daha. Ralph, SUV'un arka panelinde delikler açıldığını gördü. Evet, adam benzin deposuna nişan alıyordu.

"Ya bu yardımcı bizimle karşılaşmak için aşağıya inerse?" diye sordu Ralph.

"İnmeyebilir. Belki olduğu yerde, yüksek bir yerde kalmayı tercih eder. Sadece Ahiga girişine giden o patika kadar bir mesafe koşmamız gerekecek. Biz oraya varmadan aşağıya inecek olursa onu vurabilirsin."

"Memnuniyetle, ama tabii o önce beni vurmazsa."

"Bence onun bir sorunu var," dedi Holly. "O çığlıklar."

Yune başını salladı. "'Çekil üstümden!' dedi. Ben de duydum."

Bir sonraki atış SUV'un benzin deposunu deldi ve benzin asfalta akmaya başladı. O anda bir infilak olmadı ama tepedeki adam depoyu bir daha vuracak olursa kesinlikle patlardı.

"Pekâlâ," dedi Ralph. Başka tek seçenek büzüldükleri yerde kalıp Yabancı'nın yardımcısının güçlü mermilerle hediyelik eşya dükkânının duvarlarını delmesini beklemekti. "Yune, elinden geldiğince bize korumaya çalış."

Her kımıldayışında inleme sesi çıkaran Yune yapının köşesine gitti. Sağ eliyle Glock'ını göğsüne dayadı. Holly ve Ralph binanın diğer ucuna yöneldi. Ralph oradan servis yolunu ve bungalovları görebiliyordu; iki büyük kayanın arasındaydılar. Birinin üstünde bir Amerikan bayrağı, diğerinde bir Teksas yıldızı vardı.

"Amerikan bayrağı olan kabine ulaşabilirsek güvende oluruz."

Bu çok doğruydu ama o elli metre, hiç beş yüz metreye bu kadar çok benzememişti. Evde yoga yapan ve şehre alışverişe giden Jeannie'yi düşündü. Kampta arkadaşlarıyla diziler, video

oyunları ve kızlar hakkında konuşan Derek'i düşündü. Hatta o anda Holly'nin ne düşündüğünü bile aklından geçirdi.

Belli ki Ralph'ı düşünüyordu. "Hazır mısın?"

Ralph cevap veremeden tüfekli adam bir kez daha ateş etti ve SUV'un benzin deposu turuncu bir alev topu halinde infilak etti. Yune başını köşeden çıkarıp tepeye doğru ateş açtı.

Holly koşmaya başladı. Ralph onu takip etti.

15

Jack, SUV'un infilak ettiğini görünce bir zafer çığlığı attı ama içinde kimse olmadığına göre bu bir zafer sayılmazdı. Gözüne bir hareket çarpınca, işgüzarlardan ikisinin servis yoluna doğru koştuğunu gördü. Önde o kadın, Anderson da onun arkasında. Tüfeğini onlara doğrulttu ve dürbününü odakladı. Tetiği çekmeden hemen önce bir silahın patlama sesini duydu. Kaya parçaları omzuna döküldü. Geride bıraktıkları adam ateş ediyordu; nasıl bir tabanca kullanırsa kullansın bu mesafe isabetli bir atış için çok uzaktı ama son mermi çok yakına gelmişti. Jack eğildi, çenesini boğazına dayadı; salgı bezlerinin cerahatle dolmuş gibi şiştiğini ve zonkladığını hissetti. Başı ağrıyor, cildi yanıyor, gözleri yuvaları için fazla büyükmüş gibi geliyordu.

Dürbünden baktığı zaman Anderson'ın o büyük kayalardan birinin ardında gözden kaybolduğunu gördü. Onları kaybetmişti. Hepsi bu kadar da değildi. Rüzgâr olmadığı için SUV'dan yükselen siyah dumanın dağılma ihtimali yoktu. Ya birisi bunu görüp de itfaiyeyi ararsa?

Aşağıya in.

Bu defa kimin sesi olduğuna şüphe yoktu.

Ahiga patikasına ulaşmadan onları haklaman gerek.

Ahiga'nın ne olduğu hakkında Jack'in en küçük bir fikri bile yoktu ama kafasının içindeki ziyaretçinin neyi kastettiği belliydi: Şef Wahoo'lu tabelayla gösterilen patikaydı. Aşağıdaki hıyardan

gelen başka bir kurşun yakınındakı kayadan büyük bir parça koparırken büzüldü, geldiği yöne doğru geriye bir adım attı ve aşağıya düştü. Bir an için duyduğu acıdan başka hiçbir şey düşünemedi. Sonra iki kaya arasındaki bir çalıyı tutup kendini yukarıya çekti. Başını eğip bacaklarına bakınca ne hale gelmiş olduğuna inanamadı. Yılanın soktuğu bacağı diğerinin iki katı kadar büyümüş, pantolonunun kumaşı patlayacak gibi gerilmişti. Daha da kötüsü, kasıkları da şişmişti. Sanki oraya küçük bir yastık sokulmuştu.

Aşağıya in Jack. Onları hakla, seni kanserden kurtarayım.

Evet ama şu anda daha öncelikli sorunları vardı, değil mi? Suda bırakılmış bir sünger gibi şişip duruyordu.

Yılanın zehrinden de. Seni iyileştirebilirim.

Jack, dövmeli adama inanabileceğinden emin değildi ama başka seçeneği olmadığının da farkındaydı. Bir de Anderson vardı. Bay Fikrim Yok buradan sağ çıkmamalıydı. Her şeyin sorumlusu oydu ve kesinlikle ölmeliydi.

Tüfeği namlusundan tutup kabzasını baston gibi kullanarak temkinli adımlarla patikadan inmeye başladı. İkinci düşüşü sol ayağının altındaki kaya parçası kayınca gerçekleşti; şişen ve zonklayan sağ bacağından destek alamamıştı. Bu defa pantolonu yırtılınca çürüyen ve moraran eti ortaya çıktı. Zor bela yine ayağa kalkabildi, yüzü ter içinde kalmıştı. Artık bu lanet olası yerde öleceğine emindi ama tek başına ölmeyecekti.

16

Ralph ve Holly iki büklüm ve başlarını iyice eğerek koşuyordu. İlk tepenin en üst noktasına varınca soluklanmak için durdular. Altlarında, sol tarafta çürümeye yüz tutmuş bungalovları görebiliyorlardı. Sağ taraftaysa, Marysville Çukuru'nun ilgi odağı olduğu günlerden kalma, muhtemelen malzeme deposu olarak kullanılan uzun, ahşap bir yapı vardı. Yanında bir kamyonet park

edilmişti. Ralph buna şöyle bir baktı, başını çevirdi, sonra aniden dönüp tekrar baktı.

"Vay canına!"

"Ne? Ne oldu?"

"Demek bana seslenmesi boşuna değilmiş... Bu Jack Hoskins'in kamyoneti."

"Hoskins? Flint City'deki diğer dedektif mi?"

"Evet, o."

"Ama neden sana..." Sonra başını sertçe iki yana salladı. "Fark etmez. Artık ateş etmeyi kesti, herhalde buraya geliyordur. Buradan gitmemiz gerek."

"Belki Yune onu vurmuştur," dedi Ralph, ama Holly'nin şüphe dolu bakışını görünce, "Pekâlâ, tamam," dedi.

Koşarak malzeme deposunun yanından geçtiler. Karşı tarafta küçük tepenin arka tarafına giden başka bir patika vardı. "Önce ben gideceğim," dedi Ralph. "Tabancası olan benim."

Holly itiraz etmedi.

Kıvrımlarla uzanan patikadan tepeye tırmanırken taşlara takılıp düşmemeye dikkat ettiler. Üç dakika tırmandıktan sonra Ralph daha yukarıdan bir yerden savrulan kaya parçalarının sesini duydu. Gerçekten de Hoskins onları karşılamaya geliyordu.

Bir kaya çıkıntısının etrafından dolandılar. Ralph Glock'unu her an ateş etmeye hazır bir şekilde tutuyor, Holly de arkasından geliyordu. Önlerinde yirmi metrelik düz bir patika vardı. Hoskins'in inerken çıkardığı sesler artık daha net duyuluyordu ama ne kadar yakında olduğunu kestirmek mümkün değildi.

"Arka girişe giden o lanet olası yol nerede?" diye sordu Ralph. "Herif yaklaşıyor. Eğer bu yoldan çıkmadan onunla karşılaşırsak silahlı çatışma olacak. Kurşun sekme ihtimali de fazla. Onu gördüğün anda senin yere eğilmeni–"

"Patikaya ondan önce varırsak silahlı çatışma olmayacak, ben de eğilmek zorunda kalmayacağım. Hadi!"

Ralph o düz patikadan yukarıya doğru koşmaya başladı. Holly arkasındaydı ve arada bir sırtına dokunuyordu. Patika-

daki dönemece geldiler. Ralph dönemecin köşesinden bakarken Hoskins'in tüfeğinin namlusunu göreceğini tahmin ediyordu. Tüfeği değil ama üzerinde Şef Ahiga'nın rengi solmuş portresi olan ahşap tabelayı gördü.

"Hadi," dedi, "daha hızlı!"

Tabelaya doğru koşarlarken Ralph peşlerindeki adamın nefes nefese kaldığını işitebiliyordu. Neredeyse ağlar gibiydi. Bunu acı dolu bir feryat izledi. Sese bakılırsa Hoskins düşmüş olmalıydı.

Güzel! Yerden kalkma!

Fakat çok kısa bir süre sonra Jack'in adımlarını yine duymaya başladılar. Çok yakındaydı. Giderek yaklaşıyordu. Ralph, Holly'yi tuttuğu gibi Ahiga patikasına doğru itti. Holly'nin küçük, solgun yüzü ter içindeydi. Dudakları büzülmüş, elleri artık toz ve kan lekeleriyle kaplı ceketinin ceplerine gömülmüştü.

Ralph parmağını dudaklarına götürdü. Holly başını salladı. Ralph tabelanın arkasına geçti. Kuru Teksas havası tahtaları biraz şişirmişti, bu sayede aradaki çatlaklardan bakabildi. Hoskins'i sendeleyerek görüş alanına girerken gördü. Önce Yune'un şanslı bir atış yapıp onu vurduğunu sandı ama bu, Hoskins'in parçalanan pantolonunu ve korkunç bir şekilde şişmiş olan sağ bacağını açıklamıyordu. *Boşuna değil, düştü,* diye düşündü Ralph. Bacağının o haliyle patikadan aşağıya, buraya kadar inebilmesi şaşılacak şeydi. Howie Gold'u ve Pelley'yi öldürmek için kullandığı tüfek hâlâ elindeydi, ama şimdi bunu baston niyetine kullanıyordu ve parmakları tetiğin yakınında bile değildi. Ralph onun yakın mesafeden bile herhangi bir şeyi vurabileceğini sanmıyordu. Elleri çok fena titriyordu. Gözleri kan çanağı gibi olmuştu. Kaya tozları yüzünü bir kabuki* maskesine dönüştürmüştü fakat terle ıslanan kısımlarından cildinin kıpkırmızı olduğu görülüyordu.

Ralph tabancası elinde, tabelanın arkasından çıktı. "Olduğun yerde kal, Jack. Tüfeği de elinden bırak."

---

* On yedinci yüzyılın başlarında ortaya çıkan geleneksel Japon halk tiyatrosu türü. *–yhn.*

Jack on metre ötede sendeleyerek durdu ve tüfeği namlusundan tutmaya devam etti. Ralph'ın istediği şeyi yapmamıştı ama önemli değildi. Hoskins tüfeğini doğrultmaya kalkışırsa hayatı orada son bulacaktı.

"Burada olmamalısın," dedi Jack. "Dedemin dediği gibi, doğuştan mı ahmaksın, yoksa o şekilde mi yetiştirildin?"

"Saçmalıklarını dinleyecek halim yok. İki kişiyi öldürdün, birini yaraladın. Pusu kurup onları vurdun."

"Onlar da buraya gelmemeliydi," dedi Jack, "ama geldiler ve onları hiç ilgilendirmeyen bir işe bulaştıkları için layığını buldular."

"Neymiş o iş, Bay Hoskins?" diye sordu Holly.

Hoskins çatlayan dudaklarıyla gülümsemeye çalıştı. "Dövmeli adam. Sanırım biliyorsun, seni işgüzar kaltak!"

"Pekâlâ, artık mermilerin bittiğine göre tüfeğini yere bırak," dedi Ralph. "Bununla yeterince zarar verdin. Bırak elinden. Eğilecek olursan, suratının üstüne düşersin. Seni yılan mı soktu?"

"Yılan beklenmedik bir fazlalıktı. Hemen buradan gitmelisiniz, Ralph. İkiniz de hemen gitmelisiniz. Yoksa o adam sizleri de benim gibi zehirleyecek. Lafımı dinleyin."

Holly ona bir adım sokuldu. "Seni nasıl zehirledi?"

"Sadece bana dokundu. Enseme. Bu kadarı yetti." Hüsran içinde başını iki yana salladı. "Canning Township'teki o samanlıkta." Öfkeyle yükselen sesi titriyordu. "*Senin* beni gönderdiğin yerde!"

Ralph başını iki yana salladı. "Seni oraya amir göndermiştir, Jack. Ben bunu hiç bilmiyordum. Bir kere daha 'tüfeğini yere bırak' demeyeceğim. Onunla işin kalmadı artık."

Jack bunu düşündü... ya da düşünür gibi göründü. Sonra yavaşça tüfeği kaldırdı, eli tetiğe doğru kayıyordu. "Ben annemin öldüğü gibi ölmeyeceğim, Ralph. Asla. Beni durdurmazsan önce arkadaşını, sonra da seni vuracağım."

"Jack, yapma! Son defa uyarıyorum."

Jack tüfeğini Holly'ye çevirmişti. Holly kıpırdamadı. Ralph onun önüne geçti ve üç el ateş etti. Biri Howie, biri Alec, biri Yune için. Mesafe bir tabanca için biraz uzaktı, ama Glock çok iyi bir silahtı ve Ralph da iyi nişancıydı. Jack Hoskins yere devrildi. Ralph, ölürken yüzünde bir rahatlama ifadesinin belirdiğini görür gibi oldu.

17

Ralph çıkıntı yapan bir kayanın üstüne oturdu, nefes almakta zorlanıyordu. Holly, Hoskins'in yanında eğilip onu ters çevirdi. Biraz inceledikten sonra Ralph'ın yanına geldi. "Birden fazla kez ısırılmış."

"Çok büyük bir çıngıraklıyılan olmalı."

"Ama onu önce başka bir şey zehirlemiş. Herhangi bir yılandan daha kötü bir şey. Hoskins ona Dövmeli Adam diyordu, biz Yabancı diyoruz. *El Cuco*. Bu işi bitirmemiz gerek."

Ralph kayalığın diğer tarafında cansız yatan Howie ve Alec'i düşündü. İkisinin de ailesi vardı. Ve Yune... Hâlâ sağdı fakat yaralıydı ve acı çekiyordu; onun da ailesi vardı.

"Haklısın," dedi Ralph. "Bu tabancayı ister misin? Ben onun tüfeğini alırım."

Holly hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Pekâlâ. Bu işi bitirelim."

18

İlk dönemeci geçtiler. Şimdi Ahiga patikası genişleyip alçalıyordu. İki yanda resimyazılar vardı. Bazı tarihî figürler ve süslemeler sprey boyayla boyanarak tahrip edilmişti.

"Geleceğimizi bilecek," dedi Holly.

"Biliyorum. Keşke yanımıza o el fenerlerinden bir tane getirseydik."

Holly elini o kocaman ceplerinden birine soktu ve Home Depot'dan aldığı UV el fenerlerinden bir tane çıkardı.

"Sana şaşırıyorum," dedi Ralph. "Herhalde o ceplerinden birinde iki tane de kask yoktur, değil mi?"

"Darılma ama espri anlayışın biraz zayıf, Ralph. Biraz geliştirsen iyi edersin."

Patikanın bir sonraki dönemecini geçtikten sonra karşılarına çıkan kayada, zeminin bir metre üstünde doğal bir oyuk vardı. Bunun üstünde rengi solmuş siyah boyayla ASLA UNUTMAYACAĞIZ yazılıydı. Bu oyukta tozlu bir saksı vardı. İçindeki dalları iskelet parmakları gibi sarkmıştı. Bir zamanlar bu dalları süsleyen yapraklar çoktan yok olmuştu ama yine de geriye bir şey kalmıştı: saksının etrafına saçılmış altı tane Şef Ahiga bebeği. Jameison ikizlerinin mağaraya girerken arkalarında bıraktığı bebeklerdendi. Oyuncaklar yıllar içinde sararmış, plastik kısımları güneşten çatlamıştı.

"Buraya gelenler olmuş," dedi Holly. "Sprey boyaya bakılırsa çocuklar gelmiş olmalı. Ama bunu tahrip etmemişler."

"Göründüğü kadarıyla dokunmamışlar bile," dedi Ralph. "Hadi. Yune bir kurşun yarası ve kırılmış dirseğiyle öbür tarafta."

"Evet, eminim canı çok yanıyordur. Ama dikkatli olmamız lazım. Bu da yavaş hareket etmek anlamına geliyor."

Ralph onun dirseğini tuttu. "Eğer bu herif ikimizi birden haklarsa, Yune tek başına kalacak. Bence senin oraya dönmen iyi olur."

Holly yanan SUV'dan göğe yükselen siyah dumanı işaret etti. "Birileri bunu mutlaka görüp oraya gelir. Ve eğer bize bir şey olursa, bunun nedenini bilen tek kişi Yune olacak."

Holly kolunu onun elinden kurtardı ve patikadan yukarıya doğru yürüdü. Ralph yıllardan beri bozulmamış olan bu mabede son kez bakıp onu takip etti.

19

Tam Ralph, Ahiga patikasının onları tekrar hediyelik eşya dükkânından başka bir yere yönlendirmediğini düşünürken, patika sola doğru keskin bir dönüş yaptı ve bu yol ilk bakışta bir alet edevat odası gibi görünen yerde son buldu. Yapının dış tarafının rengi solmuş, yeşil boyası kabarmıştı ve tam ortasındaki penceresiz kapı aralık duruyordu. Kapının iki yanında uyarı tabelaları vardı. Birinde GİRİŞ KESİNLİKLE YASAKTIR, diğerindeyse BU MÜLK MARYSVILLE BELEDİYE MECLİSİ TARAFINDAN KAPATILMIŞTIR yazılıydı.

Ralph kapıya gitti. Holly'ye patikanın kayalık tarafına geçmesini işaret etti, kapıyı iterek açtı ve eğilip tabancasını ateşe hazır durumda tuttu. İçerideki küçük giriş, karanlığa doğru uzanan iki metrelik çatlaktan sökülmüş tahta plakalar dışında boştu. Bu plakaların uçları hâlâ zamanla paslanmış kocaman sürgülerle kayaya bağlıydı.

"Ralph, şuna bak. Çok ilginç!"

Holly kapının tahrip edilmiş kilidini incelemek için eğilmişti. Ralph bunun bir levye veya bijon anahtarıyla yapılmadığını düşündü; birisi kilidi parçalayana kadar bir kaya parçasıyla vurmuş olmalıydı.

"Ne o, Holly?"

"Tek taraflı olduğunu görüyor musun? Sadece dışarıdaki birisi için kilitli. Birileri Jameison ikizlerinin veya ilk kurtarma ekibinden birkaç kişinin hâlâ hayatta olduğunu umuyormuş. Eğer buraya kadar gelebilirlerse, içeride kilitli kalmalarını istememişler."

"Ama kimse buraya kadar gelememiş."

"Evet." Holly giriş kısmını geçip kayadaki yarığın yanına geldi. "Kokuyu alıyor musun?"

Ralph kokuyu alıyordu ve bambaşka bir dünyanın girişinde olduklarının farkındaydı. Ekşimsi rutubet kokusunun yanı sıra

başka bir şey daha vardı: çürüyen ete özgü bir koku. Hafifti ama vardı. Aklına içi kurtçuklarla dolu kavun geldi.

Karanlığa doğru yürüdüler. Ralph uzun boyluydu ama yarık yeterince yüksek olduğu için eğilmek zorunda kalmıyordu. Holly fenerini açtı, önce aşağıya doğru uzanan koridora, sonra da ayaklarına tuttu. O anda her ikisi de karanlığın içinde parlayan bir dizi damlacık gördü. Holly, Ralph'a, bunu evlerinin oturma odasında el yapımı malzemelerle daha önce de tespit ettiğini hatırlatmaya gerek görmedi.

Sadece ilk yirmi metreyi yan yana yürüyebildiler. Bundan sonra geçit daraldı, Holly feneri ona verdi. Ralph feneri sol eline aldı, sağ elinde tabancası vardı. Duvarlarda kimi kırmızı, kimi açık eflatun, kimi yeşilimsi sarı mineral izleri parıldıyordu. Ralph, *El Cuco* orada da gizlenmiş olabilir, düşüncesiyle arada bir feneri yukarıya çeviriyordu. Hava soğuk değildi –mağaralardaki havanın aşağı yukarı o bölgenin ortalama sıcaklığına eşit olduğunu okumuştu bir yerlerde– ama burası dışarıya göre soğuk sayılırdı; tabii bir de bedenleri korku duygusuyla salgılanan terle kaplıydı. Daha derinlerden bir yerden gelen hava akımı da o çürümüş et kokusunu sanki yüzlerine doğru üflüyordu.

Ralph aniden durunca Holly ona çarptı. "Ne oldu?" diye fısıldadı Holly.

Ralph ona cevap vermek yerine feneri kayadaki bir çatlağa tuttu. Sprey boyayla iki kelime yazılmıştı. KONTROL EDİLDİ ve HİÇBİR ŞEY YOK.

Yavaş yavaş ilerlemeye devam ettiler. Ralph, Holly'nin ne halde olduğunu bilmiyordu ama onun içinde giderek artan bir korku vardı; bir daha karısını ve oğlunu asla göremeyeceğini düşünüyordu. Ya da gün ışığını. İnsanın gün ışığını bu kadar çabuk özleyebilmesi şaşırtıcıydı.

"Ne korkunç yer, değil mi?" diye fısıldadı Holly.

"Evet. Sen geri dönmelisin."

Holly'den gelen tek karşılık onu sırtından hafifçe dürtmek oldu.

Geçitten aşağıya doğru yürüdükçe her birinde aynı sözcüklerin yazılı olduğu birkaç çatlağın yanından daha geçtiler. Bu yazılar ne kadar zaman önce yazılmıştı acaba? O sırada Claude Bolton ergenlik yaşlarındaysa, on beş ya da belki yirmi yıl önce olmalıydı. O zamandan beri buraya Yabancı dışında kim gelmişti? Ve neden gelmişti? Holly haklıydı, burası korkunç bir yerdi. Ralph her adımında, diri diri gömülen biri gibi hissediyordu kendini. Figgis Park'taki açık alanı ve Frank Peterson'ı hatırlamaya çalıştı. O uğursuz ağaç dalındaki kanlı parmak izlerini... Son nefesini verirken Terry Maitland'ın ona vicdanını nasıl rahatlatacağını soruşunu...

Yürümeye devam etti.

Geçit aniden daha da daraldı, ama bunun nedeni duvarların daha sıkışık olması değil, her iki yanda biriken taş yığınlarıydı. Ralph feneri yukarıya tutunca tavanda derin bir oyuk gördü. Bu, çekilmiş bir dişin ardında kalan boşluğu hatırlattı ona.

"Holly, tavan burada çökmüş. İkinci kurtarma ekibi muhtemelen en büyük kaya parçalarını temizlemiş. Bunları da..." Feneri taş yığınının üstünde gezdirdi.

"Bunlarla da uğraşmayıp sadece önlerinden çekmekle yetinmişler," dedi Holly.

"Evet."

Yürümeye devam ettiler. Ralph iri yapılı olduğu için yan dönmek zorundaydı. Feneri Holly'ye verdi ve tabancasını yüzünün iyice yakınına kadar kaldırdı. "Fenerin ışığını kolumun altından geçir. Dümdüz ileriye doğru tut. Sürprizle karşılaşmayalım."

"Pe-peki."

"Üşümüş gibisin."

"Üşüyorum. Ses çıkarma. Bizi işitebilir."

"Ne fark eder ki? Bizim geldiğimizi biliyor zaten. Onun bir kurşunla öldürülebileceğine inanıyorsun, değil mi? Sen–"

"Dur, Ralph, dur! Üstüne basacaksın!"

Ralph hemen durdu, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Holly feneri onun ayaklarının biraz ötesine doğru tuttu. Son

taş yığınının üzerinde bir köpeğe veya çakala ait bir ceset vardı. Çakal olması daha büyük olasılıktı ama emin olmak imkânsızdı, çünkü hayvanın kafası koparılmış, karnı yarıldıktan sonra da iç organları çıkarılmıştı.

"Duyduğumuz koku buydu," dedi Holly.

Ralph cesede basmadan üzerinden geçti. Üç metre sonra yine durdu. O hayvanın bir çakal olduğu belliydi, çünkü kafası buradaydı. Abartılı bir şaşkınlıkla onlara bakıyordu sanki; Ralph bunun nedenini anlayamadı.

Holly anlamıştı ama. "Gözleri oyulmuş," dedi. "İç organlarını yemesi yetmemiş, bu zavallı hayvanın gözlerini de yemiş. Öööğğ!"

"Demek ki Yabancı sadece insan eti ve kanıyla beslenmiyor," dedi Ralph. "Ya da sadece kederle."

"Kış uykusunda olması gereken dönemde, başta sen ve Komiser Sablo olmak üzere bizim yüzümüzden çok aktif oldu. Ve sevdiği yiyeceklerden mahrum kaldı. Şu anda çok acıkmış olmalı."

"Ve güçsüz," dedi Ralph. "Güçsüz olmalı, demiştin."

"Öyle olduğunu umalım," dedi Holly. "Bu iş son derece korkunç. Ben kapalı yerlerden nefret ederim."

"Dönmek istersen–"

Holly bir kez daha onu sırtını hafifçe dürttü. "Yürümeye devam et. Ve bastığın yerlere dikkat et."

20

Hafifçe parlayan damla izleri devam ediyordu. Ralph bunları o şeyin ter damlaları olarak düşünmeye başlamıştı. Kendilerininki gibi korkudan kaynaklanan ter miydi yoksa? Öyle olmasını umdu.

Başka yarıklar ve çatlaklar da vardı ama artık sprey boyalı yazılar yoktu. Bu yarıklar küçük bir çocuğun bile sığamayacağı

kadar dardı. Ya da buradan kaçamayacakları kadar. Her ne kadar sıkış tıkış da olsa Holly onun yanında yürüyebiliyordu. Uzak bir yerden geldiğini düşündükleri bir ses duydular: Bir yerde su damlıyordu. Ralph bir kez daha, bu defa sol yanağına gelen bir hava akımı hissetti. Hayalet parmaklar tarafından okşanmaya benziyordu. Bu akım o çatlaklardan birinden geliyor ve inlemeye benzer bir ses çıkarıyordu. Gerçekten de ürpertici bir yerdi. İnsanların bu yeraltı mabedini keşfetmek için dünya kadar para ödediklerine inanmakta hâlâ zorlanıyordu, ama tabii onlar şimdi kendisinin bildiği ve artık inandığı şeyleri bilmiyorlardı. Yerin bu kadar derinliklerinde olmanın insanı daha önce imkânsız gibi görünen, gülünesi bir şeye inandırabilmesi şaşılacak bir şeydi.

"Dikkat!" dedi Holly. "Başka hayvan cesetleri var."

Bu defa parçalanmış iki tarla sincabıyla, onların ardında sadece derisi kalmış bir çıngıraklıyılan vardı.

Biraz daha yürüdükten sonra, aşağıya doğru inen çok eğimli bir yolun tepesine geldiler; yüzeyi bir dans pisti gibi cilalıydı. Ralph bunun dinozorlar döneminden kalma bir yeraltı nehri tarafından oluşturulduğunu düşündü. Bir yanında paslanmış bir tırabzan vardı. Holly feneri bunun üzerinde gezdirince sadece parıldayan damlacıklar değil, avuç ve parmak izleri de ortaya çıktı. Ralph bu izlerin Claude Bolton'a ait olduğuna emindi.

"O puşt çok temkinliymiş, değil mi? Kayıp düşmek istememiş."

"Evet. Sanırım bu, Lovie'nin Şeytan Kaydırağı dediği geçit olmalı. Bastığın yere dik–"

Arkalarından bir yerden bir uğultu duydular, ayaklarının altında belli belirsiz bir sarsıntı oldu. Holly korkudan büyümüş gözlerle Ralph'a baktı.

"Korkacak bir şey yok," dedi Ralph. "Bu yaşlı mağara çok uzun zamandan beri kendi kendine konuşuyor."

"Evet ama eminin bu sohbet Lovie'nin sözünü ettiği depremden sonra daha canlı olmuştur. 2007'deki deprem."

"İstediğin zaman dönebilir–"

"Bunu bir daha söyleme. Bu işin sonunu görmek zorundayım."

Tırabzana tutunarak ama oradaki izlere dokunmamaya özen göstererek yokuştan aşağıya inmeye başladılar. En altta bir tabela vardı:

ŞEYTAN KAYDIRAĞI'NA HOŞ GELDİNİZ
GÜVENLİĞİNİZ İÇİN TIRABZANI KULLANIN

Kaydırağın ötesinde geçit daha da genişliyordu. O kemerli giriş yerlerinden bir tane daha vardı ama ahşap kaplamanın bir kısmı çöktüğü için orada sadece kenarları pürüzlü bir ağız görünüyordu.

Holly avuçlarını ağzının her iki yanına getirmiş, alçak sesle, "Merhaba," dedi.

Sesi art arda yankılanarak geri geldi. *Mer...er...ha...ha...ba...ba*

"Tahmin etmiştim," dedi Holly. "Burası Ses Odası. Lovie'nin sözünü ettiği o büyük–"

"Merhaba."

Mer...er...ha...ha...ba...ba...

Alçak sesle söylendiği halde Ralph soluğunun kesildiğini hissetti. Holly korku içinde koluna yapıştı.

"Madem buraya kadar geldiniz..."

Madem...buraya...kadar...geldiniz...

"...ve beni bulmak için onca sıkıntı çektiniz, hadi, içeriye girsenize."

21

Kemerli girişten yan yana girdiler. Holly hâlâ Ralph'ın kolunu sımsıkı tutuyordu. Fener ondaydı, Ralph ise bir hedef gördüğü anda ateş etmeye hazır halde tabancasını doğrultmuştu. Tek atış yetecekti. Fakat hedef falan yoktu; en azından ilk başta.

Kemerin ardında çıkıntı yapan bir taş blok, ana mağara zemininden yirmi metre yükseklikte bir balkon oluşturmuştu. Metal bir merdiven buradan kıvrılarak aşağıya iniyordu. Holly yukarıya bakınca başı döndü. Basamaklar yetmiş metre kadar daha yükseliyor, muhtemelen ana girişe çıkan bir açıklığı geçip sarkıtlarla dolu tavana kadar çıkıyordu. Aşağıya inen merdiven iyi görünüyordu. Üst taraflardaysa bir kısmı onu sabitleyen yumruk büyüklüğündeki cıvatalardan sökülmüştü ve her an düşecekmiş gibi sarkıyordu.

Altta, sıradan bir ayaklı lambanın aydınlığında onları bekliyordu Yabancı. Lambanın kordonu, üstünde HONDA yazan ve hafif bir mırıltı çıkaran kırmızı bir kutuya bağlıydı. Aydınlanan yerin en köşesinde, üstünde katlanmış bir battaniye olan portatif bir karyola vardı.

Yabancı'nın üstünde blucin, kirli beyaz bir gömlek, bir deri yelek ve kovboy çizmeleri vardı. Göründüğü kadarıyla silahsızdı. Claude Bolton'ın yüzüyle onlara bakıyordu. Birkaç nesil önce Kızılderili olduğunu gösteren çıkık elmacıkkemikleri, siyah saçları ve keçisakalıyla... Ralph parmaklarındaki dövmeleri göremese de, var olduğuna emindi.

Hoskins ona Dövmeli Adam demişti.

"Eğer niyetiniz gerçekten benimle konuşmaksa, o merdivenden inme riskini alacaksınız. Beni taşıyabildi ama doğrusunu söylemek gerekirse pek sağlam değildir."

Bunları normal bir konuşma sesiyle söylemesine rağmen kelimeleri üst üste biniyor, ikiye, üçe katlanıyordu. Sanki orada bir değil, birçok Yabancı vardı.

Holly merdivene adımını attı. Ralph onu durdurdu. "Önce ben ineceğim."

"Ben ineyim. Daha hafifim."

"Önce ben ineceğim," diye tekrarladı Ralph. "Aşağıya varırsam sen de gelirsin." Bunları alçak sesle söylemişti ama akustik sayesinde Yabancı'nın her kelimeyi işittiğini düşündü. *En azından*

öyle olduğunu umuyorum, dedi içinden. "Ama zemine en az on iki basamak kala dur. Onunla konuşmam lazım."

Bunları söylerken kararlı bir ifadeyle Holly'ye bakıyordu. Holly onun Glock'ına baktı, sonra başını salladı. Hayır, Yabancı'yla konuşma falan olmayacaktı. Uzun uzun soru-cevap faslı olmayacaktı. Yabancı'nın kafasına tek atış yapacak, sonra buradan gideceklerdi. Tabii tavan üstlerine göçmezse...

"Pekâlâ," dedi Holly. "Dikkatli ol."

Dikkatli olmanın bir yolu yoktu; o eski merdiven onu ya taşıyacaktı ya da taşımayacaktı. Ralph merdineni inmeye başlarken olumlu düşünmeye çalıştı. Basamaklar gıcırdıyor, sallanıyor, sarsılıyordu.

"Buraya kadar çok iyiydin," dedi Yabancı. "Duvara yakın yürü, en güvenli yeri orası."

Ralph zemine indi. Yabancı, o ayaklı lambasının yanında hareketsiz duruyordu. Bu lambayı, jeneratörü ve portatif karyolayı Tippit'teki Home Depot'dan mı satın almıştı? Herhalde öyleydi, Teksas'ın bu ıssız yerinde bunları bulabileceği sadece orası vardı. Holly de inmeye başlayınca basamaklar yine gıcırdamaya ve sarsılmaya başladı.

Artık onunla aynı seviyede olduğu için Ralph Yabancı'ya neredeyse bir bilim insanı merakıyla baktı. İnsana benziyordu ama yine de bir tuhaflık vardı. İnsanın gözlerini şaşı yapıp bir resme bakması gibiydi. Claude Bolton'ın yüzüydü, tamam, ama çenesi onunki gibi yuvarlak değil, köşeliydi ve ucunda hafif bir çukuru vardı. Sağ taraftaki çene hattı soldakinden daha uzundu ve bu da yüzünü eğri gösteriyordu. Saçlar Claude'undu, karga kanadı gibi siyah ve parlaktı ama arada kızıla çalan kahverengi tonları da vardı. Tüm bunların içinde en dikkat çekici yeri gözleriydi: Biri Claude'unki gibi kahverengiydi, diğeri maviydi.

Ralph o çene çukurunu, uzun çene kemiğini, kızıla çalan kahverengi saçı tanıyordu. Hepsinden de öte o mavi gözü. Terry Maitland daha kısa bir süre önce –o sıcak temmuz sabahı– ölürken, o gözün ferinin kaybolduğunu görmüştü.

"Hâlâ değişiyorsun, değil mi? Karımın gördüğü görüntün Claude Bolton'a benziyordu, ama hâlâ tamamlanmadın. Henüz bitmedi, değil mi?"

Bu sözlerin Yabancı'nın işiteceği son şeyler olacağını düşünmüştü. Merdivendeki gıcırtılar kesilmiş, Holly güvenli bir yükseklikte durmuştu. Ralph tabancasını kaldırdı, sağ bileğini sol eliyle tuttu.

Yabancı kollarını iki yana açıp vurulmaya hazır bir şekilde durdu. "İstersen beni öldür, dedektif, ama böylece kendini de arkadaşını da öldürmüş olursun. Senin zihnine Claude Bolton'a olduğu gibi erişemiyorum ama aklından geçen şeyi tahmin edebiliyorum: Tek atış, kabul edilebilir bir risk, diye düşünüyorsun. Yanılıyor muyum?"

Ralph bir şey söylemedi.

"Eminim yanılmıyorum. Ama sana bunun çok büyük bir risk olacağını söylemek zorundayım," dedi ve bağırdı. *"BENİM ADIM CLAUDE BOLTON!"*

Yankı, bağırmasından daha yüksek bir ses ortaya çıkardı. Holly, tavandan düşen bir sarkıt bir hançer gibi yanından geçerken çığlık attı. Sarkıt lambanın yakınında bir yere düştü; ikisi de hedef olmamıştı ama Ralph'ın tehlikeyi anlamasına yetmişti.

"Beni burada bulacak kadar bilginiz olduğuna göre, bunu da biliyor olmalısınız," dedi Yabancı. "Ama bilmiyorsanız söyleyeyim: İki çocuk bunun altındaki mağaralarda ve geçitlerde kaybolmuştu; onları arayan kurtarma ekibi–"

"Birisi tabancasını ateşledi ve tavanın bir kısmını göçertti," dedi Holly. "Evet, biliyoruz."

"Bu olay silah sesinin etkisinin daha az olduğu Şeytan Kaydırağı'nda gerçekleşmişti." Yabancı gülümsedi. "Dedektif Anderson silahını burada ateşlerse, kim bilir ne olur? Daha büyük sarkıtların düşeceği kesin. Bunlardan kaçabilmeniz mümkün, ama kaçamazsanız ezilirsiniz. Bir de bütün kayalığın çökmesi ihtimali var ki böylece hepimiz altında kalırız. Bunu göze

alıyor musun, dedektif? Eminim merdivenden aşağıya indiğinde bu riski göze almıştın, ama kurtulma ihtimaliniz çok zayıf."

Holly bir basamak daha inince merdivenden kısa bir gıcırtı yükseldi.

Olduğun yerde kal, dedi içinden Ralph, ama ona bunu yaptırması mümkün değildi. Bu kadın aklına koyduğu şeyi yapardı.

"Senin neden burada olduğunu da biliyoruz," dedi Holly. "Claude'un amcası ve kuzenleri burada. Yerin altında."

"Gerçekten de öyle." Yabancı'nın ağzı kulaklarındaydı. Bu gülümsemeyle görünen altın diş de, parmaklarındaki harfler gibi Claude'undu. "Kurtarmaya çalıştıkları o iki çocuk ve daha birçoğu gibi. Onları hissediyorum. Bazıları daha yakında. Roger Bolton ve oğulları şurada, Yılan Karnı'nın altı metre altında. En çok onları hissediyorum ama sadece yakında oldukları için değil; onlar benim oluşmakta olduğum kandan."

"Galiba yenecek kadar iyi değil?" dedi Ralph. Portatif karyolaya bakıyordu; hemen yanında bir soğutucu, onun yanında da kemik ve deri parçaları vardı.

"Tabii ki değil." Yabancı sabrı taşmış bir halde ona bakt "Ama cesetlerinden bir ışıltı sızıyor. O iki salak çocuktan bile az da olsa sızıyor. Çok derindeler. Marysville Çukuru'nun hiç bilinmeyen bölgelerini keşfetmek isterken ölmüşler." Yabancı'nın bu defaki gülümsemesinde sadece altın dişi değil, bütün dişleri göründü. Frank Peterson'ı öldürürken, etini yerken ve oğlanın acısını su gibi içerken de böyle gülüyor muydu, diye düşündü Ralph.

"Bir gece lambasının ışığı gibi mi?" diye sordu Holly. Çok merak ettiği belliydi. Birkaç basamak daha inerken merdiven yine gıcırdadı. Keşke aşağıya inmek yerine yukarıya çıksa, kendini sıcak Teksas güneşine atsa, diye düşündü Ralph.

Yabancı omuz silkti.

İçinden, *Geri dön*, dedi Holly'ye. *Ahiga arka kapısına vardığına emin olduğum zaman ateş edeceğim. Karımın dul, oğlumun babasız kalacağını bilsem de bunu yapacağım. Terry'ye ve ondan öncekilere borçluyum bunu.*

"Bir gece lambasının ışığı," dedi Holly bir basamak daha inerek. "Bilirsin, insanı rahatlatır. Küçükken benim öyle bir lambam vardı."

Yabancı ona Ralph'ın omzunun üzerinden bakıyordu. Işık arkasındaydı ve yüzü gölgede kalıyordu, ama Ralph o uyumsuz gözlerde tuhaf bir pırıltı gördü. Tam olarak böyle ifade edilemezdi aslında. Işıltı o gözlerin *içinde* değildi, doğrudan o *gözlerden* geliyordu. Ralph şimdi Grace Maitland'ın, "Gözlerinin yerinde saman vardı," derken ne demek istediğini anlıyordu.

"Rahatlatır mı?" Yabancı bu kelimeyi bir an düşündü. "Evet, bunu hiç o şekilde düşünmemiştim ama mümkün. Bilgi bilgidir. Ölmüş olmalarına rağmen onlar Bolton'larla dolu."

"Anılarla mı, demek istedin?" diye sordu Holly. Ralph ona sol eliyle ona uzaklaşmasını işaret etti ama bunun işe yaramayacağını biliyordu.

"Hayır, onu kastetmedim." Yabancı sabrı taşmış bir ifadeyle Holly'ye baktı ama o bakışta başka bir şey daha vardı. Ralph'ın sorgu odasında defalarca tanık olduğu bir istek. Her zanlı konuşmak istemezdi ama çoğu buna hevesli olurdu, çünkü düşünceleriyle baş başa, kapalı bir odada kalmışlardı. Ve bu şey de, çok uzun bir süre kendi düşüncesiyle yalnız kalmış olmalıydı. Ona bir kez bakınca bu belli oluyordu.

"O halde nedir?" Holly hâlâ aynı basamaktaydı, Ralph buna şükretti.

"Soy. Soyda anılardan veya fiziksel benzerliklerden öte nesilden nesle geçen bir şey vardır. Bu, var olmanın bir yoludur. Görmenin. Yenecek bir şey değildir ama bir tür güçtür. Ruhlar kaybolur ama ölmüş bedenlerinden ve beyinlerinden geriye bir şey kalır."

"Bir çeşit DNA," dedi Holly. "Belki kabileye ait, belki ırksal."

"Öyle de denebilir." Yabancı, parmaklarında MUST yazan elini öne uzatarak Ralph'a doğru bir adım attı. "Bu dövme gibi. Canlı olmasa da belli bir bilgiyi saklar ve–"

"Dur!" diye bağırdı Holly. *Daha da yaklaşmış,* dedi içinden Ralph. *Ben fark etmeden bunu nasıl yapabildi?*

Yankılar yükseldi, patlar gibi oldu ve bir şey düştü. Bu defa bir sarkıt değil, duvarlardan birinden kopan bir kaya parçasıydı.

"Sakın bunu yapma," dedi Yabancı. "Tavanın tepemize çökmesini istemiyorsan sesini öyle yükseltme."

Holly tekrar konuştuğunda sesini alçaltmıştı ama hâlâ telaşlıydı. "Dedektif Hoskins'e ne yaptığını unutma, Ralph. Teması zehirli."

"Sadece dönüşüm aşamasındayken," dedi Yabancı. "Radyasyondan ziyade zehirli sarmaşık gibi. Ayrıca Dedektif Hoskins de buna çok yatkındı. Bir kez birine dokundum mu, her zaman olmasa da, onların zihinlerine girebiliyorum. Ya da sevdiklerinin zihinlerine. Bunu Frank Peterson'ın ailesinde de uyguladım. Sadece birazcık dürtmeyle onları zaten gitmekte oldukları yöne doğru ittim."

"Olduğun yerde kal!" dedi Ralph.

Yabancı, dövmeli ellerini kaldırdı. "Elbette. Elinde silahı olan kişi sensin. Ama buradan gitmenize izin veremem. Yeni bir yere yerleşemeyecek kadar yorgunum. Buraya çok erken gelmek zorunda kaldım ve gelirken birkaç şey satın almam gerekti; bütün bunlar gücümü daha da azalttı. Galiba berabere durumdayız."

"Kendini bu duruma sen soktun," dedi Ralph. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yabancı'nın ona bakan yüzünde hâlâ giderek solmakta olan Terry Maitland'dan izler vardı.

"Heath Holmes, tamam. Holmes'ten öncekiler tamam. Ama Terry Maitland hataydı."

"Galiba öyle." Yabancı şaşırmış gibiydi ama hâlâ halinden memnun görünüyordu. "Kuvvetli mazeretleri ve tertemiz sicilleri olan başkalarını da kullandım. Deliller ve görgü tanıkları varken, mazeretlerin ve temiz sicillerin önemi kalmıyor. İnsanlar kendi algıladıkları dışında kalan açıklamaları görmüyor bile. Terry'nin

mazereti ne kadar kuvvetli olsa da, beni fark etmemeliydin. Ama öyle olmadı. Mahkeme binasına geldiğim için mi?"

Ralph yanıt vermedi. Holly son basamağı da indi, artık onun yanında duruyordu.

Yabancı iç geçirdi. "Hata yaptım, televizyon kameralarının orada olacağını hesaba katmam gerekirdi; ama çok açtım. Yine de uzakta kalabilirdim. Açgözlülük ettim."

"Ayrıca kendine çok güveniyordun," dedi Ralph. "Aşırı özgüven dikkatsizliğe yol açar. Biz polisler bunu çok görmüşüzdür."

"Açgözlülük ve aşırı özgüven. Ama buna rağmen yine de izimi kaybettirebilirdim." Gözlerini Holly'ye dikmişti. "Bu durumda olmamı sana borçluyum, değil mi Holly? Claude adının Holly olduğunu söylüyor. İnanabilmeni ne sağladı? Beş duyusunun sınırları dışında muhtemelen hiçbir şeye inanmayan bir grup modern adamı nasıl ikna edebildin? Daha önce benim gibi birini görmüş müydün?"

"Buraya senin sorularına cevap vermek için gelmedik," dedi Holly. Bir eli ceketinin cebindeydi. Diğer elinde, o anda kapalı durumda olan el feneri vardı. Odayı sadece ayaklı lamba aydınlatıyordu. "Buraya seni öldürmeye geldik."

"Bunu nasıl başaracaksınız bilemiyorum, Holly. Eğer burada sadece onunla ben olsaydık, arkadaşın ateş etmeyi göze alabilirdi, ama senin de hayatını tehlikeye atmak istediğini sanmıyorum. Ayrıca, üstüme çullanmaya kalkışırsanız benim hem çok kuvvetli hem de biraz zehirli olduğumu görürsünüz. Evet, bu tükenmiş halimde bile."

"Şimdilik berabere durumdayız," dedi Ralph, "ama kısa bir süre için. Hoskins, Komiser Yunel Sablo'yu vurdu ama öldüremedi. Şimdiye kadar çoktan polislere haber vermiştir."

"İyi denemeydi," dedi Yabancı. "Doğu yönünde on kilometre, batı yönünde yirmi kilometre boyunca cep telefonları çekmez. Bunu kontrol etmeyeceğimi mi sandın?"

Fakat Ralph'ın bir kozu daha vardı. "Hoskins arabamızı havaya uçurdu. Dumanlar gökyüzünü kapladı bile."

"Bu her şeyi değiştirir. Kaçmam gerek. Bu halimle bunu yapmam hem çok zor hem de ıstıraplı olacak. Eğer beni kızdırmak istediysen, dedektif, bunu başar–"

"Daha önce benim gibi birini gördün mü, diye sormuştun," diye araya girdi Holly. "Hayır, tam senin gibi birini görmedim, ama eminim Ralph görmüştür. Şekil değiştirme ve insanların hafızalarını emme gibi özelliklerini bir kenara koyunca, sen *sadece* sadist bir pedofilsin!"

Yabancı, suratına bir tokat yemiş gibi irkildi. Bir an için yanarak dumanlar çıkaran SUV'u unutmuş gibiydi. "Bu çok çirkin, saçma ve yanlış! Ben sadece yaşamak için yerim. Sizin türünüz de domuzları, inekleri keserken aynı şeyi yapıyor. Benim gözümde sizler de öylesiniz – yenebilir hayvanlar."

"Yalan söylüyorsun!" Holly ona doğru bir adım attı. Ralph kolundan tutmaya çalıştı ama Holly onu itti. Soluk sarı yanaklarında kırmızı güller açmaya başlamıştı. "Olmadığın birine benzeme yeteneğin, sana güvenilmesini sağlıyor. Bay Maitland'ın arkadaşlarından birini de alabilirdin. Karısını alabilirdin. Ama bunun yerine bir çocuğu aldın. *Daima* çocukları alırsın."

"Onlar en lezzetli ve kuvvetli gıdalardır. Siz hiç süt danası veya dana ciğeri yemediniz mi?"

"Sen onları sadece yemekle kalmıyorsun, üstlerine boşalıyorsun." Tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

"DNA bırakmak için!" diye bağırdı Yabancı.

"Başka yollardan da bırakabilirdin!" diye bağırarak karşılık verdi Holly ve tavandan bir şey daha düştü. "Ama şeyini sokmuyorsun. İktidarsız olduğun için, değil mi?" İşaretparmağını kaldırıp birkaç kere ucunu aşağıya doğru büktü.

"Kes sesini!"

"Çocukları alıyorsun, çünkü sen bu işi penisinle yapamayan bir çocuk tecavüzcüsüsün! Bunun yerine–"

Yabancı ona doğru koştu; yüzü artık Claude Bolton veya Terry Maitland'la hiç ilgisi olmayan bir nefret ifadesiyle buruşmuştu. Bu onun kendi yüzüydü; mağaranın en dipleri gibi karan-

lık ve korkunçtu. Ralph tabancasını kaldırdı ama tetiği çekemeden Holly onun ateş hattına girdi.

"Ateş etme Ralph, ateş etme!"

Tavandan bir şey daha düştü, bu seferki oldukça büyüktü. Yabancı'nın karyolasını ve soğutucusunu paramparça etti, etrafa kaya parçaları saçıldı.

Holly sarkık duran ceket cebinden bir şey çıkardı. Uzun, beyaz ve içinde bir ağırlık varmış gibi gergin görünen bir şeydi bu. Aynı anda el fenerini yaktı ve Yabancı'nın suratına tuttu. Yabancı ürktü, hırlar gibi bir ses çıkardı ve başını yana çevirdi, ama hâlâ Claude Bolton'ın elleriyle ona uzanmaya çalışıyordu. Holly o beyaz şeyi omzuna kadar kaldırıp bütün gücüyle savurdu; nesne Yabancı'nın kafasına –tam alnına– isabet etti.

Ralph'ın gördüğü manzara ömrünün sonuna kadar aklından çıkmayacaktı. Yabancı'nın kafasının sol tarafı kemik değil de kâğıt hamuruymuş gibi çukurlaşmıştı. Kahverengi gözü yuvasından fırladı. Dizlerinin üstüne çökerken yüzü sıvılaşmış gibi görünüyordu. Ralph birkaç saniye içinde yüzden fazla yüz hattı gördü: geniş alınlar, dar alınlar, fırça gibi kaşlar, çukur gözler, patlak gözler, hem etli hem ince dudaklar. Fırlak dişler, öne çıkık çeneler. Ne var ki, en uzun süre kalan son yüz kesinlikle Yabancı'nın gerçek yüzüydü ve son derece sıradandı. Yolda yanından geçerken görüp hemen unutacağın türde bir yüz.

Holly bir kez daha vurdu; o nesne bu kez elmacıkkemiğine isabet etti ve bu sıradan yüzü çirkin bir yarım ay haline getirdi.

Nihayetinde o hiçbir şeymiş, diye düşündü Ralph. *Bir hiç... Claude'a, Terry'ye, Heath Holmes'e benzeyen yüz... bir hiçmiş.*

Yabancı'nın kafasında oluşan çukurdan, burnundan ve ağzından kırmızımsı küçük solucanlar akmaya başladı. Bu solucanlar Ses Odası'nın taş zeminine sel gibi akıyordu. Claude Bolton'ın vücudu önce titremeye, sonra eğilip bükülmeye, ardından da giysilerinin içinde büzüşmeye başladı.

Holly el fenerini bırakıp o beyaz şeyi (bu uzun bir erkek spor çorabıydı) iki eliyle tuttu. Bunu son bir kez savurup Yabancı'nın

kafasının tepesine indirdi. Yabancı'nın suratı tıpkı çürümüş bir sukabağı gibi ortasından yarıldı. Ortaya çıkan çukurda beyin yoktu; sadece Ralph'a küçükken kavununda çıkan kurtçukları hatırlatan solucanlar vardı ve onlar da daha önce ortalığa dökülenlerle birlikte kıvrıla kıvrıla Holly'nin ayaklarına doğru ilerlemeye başlamıştı.

Holly onlardan uzaklaşırken Ralph'a çarptı, sonra dizleri büküldü. Ralph kalkmasına yardım etti. Holly'nin yüzü kül gibiydi, yanaklarından aşağıya gözyaşları süzülüyordu.

"Çorabı yere bırak," dedi Ralph kulağına.

Holly sersemlemiş bir ifadeyle ona baktı.

"O şeylerden bazıları çorabın üstünde."

Holly hâlâ ona boş bir ifadeyle bakınca, Ralph çorabı elinden almaya çalıştı. İlk başta alamadı, Holly onu sımsıkı tutuyordu. Ralph onun parmaklarını çoraptan ayırmaya çalıştı. Bunu parmaklarını kırmadan yapmayı umuyordu ama gerekirse kıracaktı. O şeyler ona temas ederse, zehirli sarmaşıktan çok daha kötü bir etkisi olurdu. Ve eğer derisinin altına girerlerse...

Holly biraz olsun kendine gelir gibi oldu ve çorabı elinden bıraktı. Çorabın ucu yere temas eder etmez tok bir ses çıktı. Ralph, Holly'nin elinden tuttu ve onu üstlerine doğru gelen solucanlardan uzaklaştırdı. Holly yere baktı, tehlikeyi gördü ve derin bir nefes aldı.

"Sakın çığlık atma," dedi Ralph. "Tepeden başka bir şeyin düşmesini göze alamayız. Sadece tırman."

Ralph onu merdivenden yukarıya çekmeye başladı. İlk beş basamaktan sonra Holly'nin yardıma ihtiyacı kalmadı. Yabancı'nın yarılmış kafasından ve ağzından çıkmaya devam eden solucanları görebilmek için yüzleri yere dönük tırmanıyorlardı.

"Dur," dedi Holly. "Şunlara baksana. Amaçsızca dolanıyorlar. Basamakları çıkamazlar. Ölmeye başlıyorlar sanırım."

Haklıydı. Hareketleri yavaşlamıştı ve artık Yabancı'nın yanındaki büyük yığında hiçbir hareketlilik yoktu. Ama Yabancı'nın vücudunda hâlâ kıpırtı vardı; içinde bir yerde, yaşamaya çalışan

bir güç vardı sanki. Geriliyor, bükülüyor, kollarını semaforla işaret verir gibi sallıyordu. Kafasından geriye kalanı, gömlek yakasının içine doğru çekilmeye başladı. Claude Bolton'ın siyah saçları önce dikildi, sonra yok oldu.

"Nedir bu?" dedi Holly.

"Bilmiyorum, umurumda da değil," dedi Ralph. "Bildiğim tek şey, bundan sonra hayatın boyunca içki satın almak zorunda kalmayacağın. Hiç değilse, benimle beraberken."

"Ben zaten içki içmem," dedi Holly. "Kullandığım ilaca ters etki yapıyor. Sana bunu daha önce de söylemiş–"

Birden tırabzanın kenarından uzanıp kustu. O sırada Ralph onu tuttu.

"Özür dilerim," dedi Holly.

"Gerek yok. Bir an önce–"

"Bu boktan yerden çıkıp gidelim," diyerek onun cümlesini tamamladı Holly.

22

Gün ışığı onlara hiç bu kadar güzel gelmemişti.

Şef Ahiga tabelasına geldiklerinde, Holly başının döndüğünü ve oturması gerektiğini söyledi. Ralph ikisinin de sığacağı büyüklükte yassı bir kaya buldu ve Holly'nin yanına oturdu. Holly, Jack Hoskins'in az ileride sere serpe yatan cesedine baktı ve ağlamaya başladı. Önce boğuk sesler çıkarıyordu. Ralph, Holly'nin acınacak kadar sıska omuzlarını tuttu, sarıldı. Holly yüzünü onun göğsüne dayayıp bu defa hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Belki göründüğünden daha ağır yarası olan Yune'a dönmek zorundaydılar; ne de olsa o sırada ateş altındaydılar ve kesin teşhis koyacak zamanları yoktu. Bildikleri kadarıyla dirseği kırılmış, omzu çıkmıştı. Ama Holly'nin biraz daha zamana ihtiyacı vardı. "Büyük dedektif" Ralph'ın başaramadığı bir şeyi yaparak bunu fazlasıyla hak etmişti.

Bir dakika sonra Holly'nin ağlama krizi sona erdi. Yine iyiydi ve güçlü görünüyordu. Başını kaldırıp kızarmış gözlerle ona baktı, ama Ralph ilk başta onun nerede olduğunu veya kendisinin kim olduğunu bildiğinden şüphe etti.

"Bunu bir daha yapamam, Bill. Asla. Asla, asla! Ve eğer bu da Brady gibi geri gelecek olursa, kendimi öldürürüm. Beni anlıyor musun?"

Ralph onu hafifçe sarstı. "Gelmeyecek, Holly. Söz veriyorum."

Holly gözlerini kırpıştırdı. "Ralph. Ralph demek istedim. Kafasından çıkan o solucanları gördün mü?"

"Evet."

"Ööğğ!" Bir öğürme sesi çıkarıp eliyle ağzını örttü.

"Bir çoraptan cop yapmayı kim öğretti sana? Ve çorap uzun olursa daha sert darbe vurulacağını? Bill Hodges mi?"

"Evet."

"İçinde ne vardı?"

"Bilyeli rulmanlar, tıpkı Bill'inki gibi. Bunları Flint City'deki Walmart'ın otomotiv reyonundan satın aldım. Tabanca kullanamadığım için. Tokatçı'yı kullanmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim, sadece o anda içimden geldi."

"İçine doğmuş." Ralph gülümsedi; her tarafı uyuşmuş gibiydi ve hayatta kalabilmek için yeni bir vücut arayan o solucanların hâlâ peşlerinden gelip gelmediğini kollamak için ikide bir etrafına bakınıyordu. "Buna o adı mı verdin? Tokatçı?"

"Bu adı Bill vermişti. Ralph, bir an önce gitmeliyiz. Yune–"

"Biliyorum. Ama önce bir şey yapmam lazım. Olduğun yerde kal."

Hoskins'in cesedine gidip ceplerini karıştırdı. Kamyonetin anahtarlarını bulduktan sonra Holly'nin yanına döndü. "Tamam."

Patikadan aşağıya yürümeye başladılar. Holly bir ara tökezleyince Ralph onu tuttu. Sonra Ralph tökezledi, bu defa Holly onu tuttu.

İki topal gibiyiz, diye düşündü Ralph. *Ama gördüğümüz onca şeyden sonra...*

"Bilmediğimiz o kadar çok şey var ki," dedi Holly. "Yabancı'nın nereden geldiği. O solucanların bir hastalık mı, yoksa uzaydan gelen bir çeşit yaşam formu mu olduğu. Kurbanlarının kimler olduğunu – sadece çocuklar değil, cinayetler için suçlanan insanlar da. Epey çok kişi olmalı. En sonundaki yüzünü gördün mü? Nasıl değiştiğini?"

"Evet," dedi Ralph. Bunu hiçbir zaman unutamayacaktı.

"Ne kadar süre yaşamış olduğunu bilmiyoruz. Ne olduğunu..."

"Şu kadarını biliyoruz," dedi Ralph. "O *El Cuco*'ydu. Ha, bir şey daha: O orospu çocuğu öldü."

23

Patikanın büyük bir kısmını geçtikten sonra bir korna sesi duyuldu. Holly durup endişeyle dudaklarını ısırdı.

"Sakin ol," dedi Ralph. "Sanırım bu Yune."

Patika genişlediği ve yokuş bittiği için daha hızlı yürüyebildiler. Depo barakasına geldikleri zaman korna sesinin kaynağının gerçekten de Yune olduğunu gördüler. Gövdesinin yarısı Hoskins'in kamyonetinde, yarısı dışındaydı ve sağ eliyle kornaya basıyordu. Şişmiş ve kan içindeki sol kolunu kucağına dayamıştı.

"Kornayı bırakabilirsin artık," dedi Ralph. "Anneyle baba geldi. Nasılsın?"

"Kolum bok gibi acıyor, ama bunun dışında iyiyim. Onu haklayabildiniz mi? *El Cuco*'yu?

"Evet," dedi Ralph. "Onu Holly hakladı. İnsan değildi ama yine de öldü. Artık çocukları öldüremeyecek."

"Onu Holly mi hakladı?" Yune ona baktı. "Nasıl?"

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi Holly. "Şu anda sadece senin durumun önemli. Bayıldın mı? Başın dönüyor mu?"

"Buraya yürürken biraz başım döndü. Yol bitmek bilmedi ve birkaç kez durup dinlenmek zorunda kaldım. Siz dışarıya çıkarken karşılamayı umuyordum. Derken bu kamyoneti gördüm. Bize ateş eden adamın olmalı. Ruhsata göre adı John P. Hoskins. Bu herif tahmin ettiğim kişi mi?"

"Evet. Flint City Emniyetinden. O da öldü. Onu vurdum."

Yune'un gözleri büyüdü. "Burada ne işi varmış?"

"Onu Yabancı göndermiş. Bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum."

"Belki anahtarları arabanın üstünde bırakmıştır diye ummuştum ama maalesef yok. Torpido gözünde ağrı kesici gibi şey de yok. Sadece ruhsat, sigorta kartı ve ıvır zıvır."

"Anahtarlar bende," dedi Ralph. "Cebindeydi."

"Bende de ağrı kesici bir şey var," dedi Holly. O dipsiz gibi görünen ceket ceplerinden birinden büyük, kahverengi bir ilaç şişesi çıkardı. Üstünde etiketi yoktu.

"O ceplerde başka ne var?" diye sordu Ralph. "Kamp ocağı? Kahve demliği? Kısa dalga radyo?"

"Espri anlayışını geliştir Ralph."

"Bunu gülecek bir şey olsun diye söylemedim. Sadece hayranlığımı belirttim."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Yune.

Holly ilaç şişesini açıp avucuna çeşitli haplar boşalttı. "Bunlar Zoloft... Paxil... artık pek kullanmadığım Valium... ve bunlar." Geri kalan hapları tekrar şişeye boşalttı, iki turuncu hapı elinde tuttu. "Motrin. Bunu stres kaynaklı baş ağrılarım için kullanırım. Çene eklemi rahatsızlığım için de. Gerçi gece plağı kullanmaya başladıktan sonra bu sorunum geçti. Bende bir hibrit modeli var. Biraz pahalı ama piyasadaki en iyi..." Ona baktıklarını fark etti. "Ne?"

"Sadece hayranlık," dedi Yune. "Her olasılığa karşı hazırlığı olan kadınları çok severim." Hapları aldı, susuz yuttu ve gözlerini kapadı. "Çok teşekkür ederim. Umarın o gece plağı hep işine yarar."

Holly şişeyi tekrar cebine sokarken ona kuşkuyla baktı. "İhtiyacın olursa iki tane daha var. Hiç itfaiye sireni işittin mi?"

"Hayır," dedi Yune. "Artık gelmeyeceklerini düşünmeye başladım."

"Gelirler," dedi Ralph, "ama onlar geldiklerinde sen burada olmayacaksın. Hastaneye gitmen lazım. Plainsville buraya Tippit'ten daha yakın, üstelik Bolton'ların evi yol üstünde. Orada durmanız gerekecek. Holly, ben burada kalayım, aracı sen kullan, olur mu?"

"Evet, ama neden..." Sonra avucuyla hafifçe alnına vurdu. "Bay Gold ve Bay Pelley."

"Evet. Onları öldükleri yerde bırakmaya niyetim yok."

"Olay yerini bozmak doğru değil," dedi Yune. "Bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum ama iki iyi insanın yanan bir aracın yanı başında güneşten kavrulmasına izin veremem. Buna itirazın var mı?"

Yune başını iki yana salladı. Kafası terle kaplıydı.

"Otoparka kadar kamyoneti ben kullanırım, sonra da direksiyonu Holly'ye veririm. O ilaç biraz rahatlattı mı, *amigo*?"

"Evet. Çok değil ama işe yaradı."

"Güzel, çünkü yola koyulmadan önce konuşmamız gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Bu olayı nasıl açıklayacağımız hakkında," dedi Holly.

24

Otoparka geldikten sonra Ralph araçtan indi. Holly de dışarıya çıkıp ona doğru yürüdü ve sarıldı. Kısa bir temastı ama kuvvetliydi. Kiralık SUV neredeyse kül olmuş, dumanı da seyrelmişti.

Yune acı içinde yolcu koltuğuna oturdu. Ralph'a döndü ve "Öldüğüne emin misin?" diye sordu. Ralph onun Hoskins'i kastetmediğini biliyordu.

"Evet. Eridi gitti. Polisler oraya geldikleri zaman elbiselerinden ve bir miktar ölü solucandan başka bir şey bulamayacak."

"Solucan mı?" dedi Yune yüzünü ekşiterek.

"Ne kadar hızlı öldüklerini düşünecek olursak," dedi Holly, "sanırım çok çabuk çürüyecekler. Ama elbiselerinde DNA olacak ve Claude'unkiyle karşılaştırdıkları zaman eşleşme olduğu ortaya çıkacaktır."

"Ya da Claude ve Terry'nin karışımı; çünkü değişimi tamamlanmamıştı. Sen de gördün, değil mi?"

Holly evet anlamında başını salladı.

"Ki bu da o DNA'yı değersiz kılar. Sanırım Claude'a bir şey olmaz." Ralph cep telefonunu çıkarıp Yune'un sağlam eline tutuşturdu. "Çekim alanına girmeye başlayınca telefonu kullanabilecek misin?"

"Evet."

"Arama sırasını hatırlıyor musun?"

"Tabii ki." Yune isimleri cep telefonunda listelerken Tippit yönünden siren sesleri duyuldu. Nihayet birisi dumanları fark etmişti; ne olduğunu görmek için kendisi geleceğine itfaiyeye haber etmişti. İsabet olmuştu. "Bölge Savcısı Bill Samuels. Sonra karın. Sonra Amir Geller. En sonunda da Teksas Otoyol Devriyesinden Başkomiser Horace Kinney. Bolton'larla yüz yüze konuşacağız."

"Onlarla ben konuşurum," dedi Holly. "Sen hiç kıpırdamadan oturup kolunu dinlendir."

"Claude ve Lovie'nin olanları tümüyle bilmesi çok önemli," dedi Ralph. "Hadi, hemen gidin. İtfaiye araçları geldiğinde hâlâ burada olursanız takılıp kalırsınız."

Holly koltuğu ve dikiz aynasını kendine göre ayarladıktan sonra Yune'a ve hâlâ yolcu kapısının camından içeriye uzanmış olan Ralph'a baktı. Yorgun görünüyordu ama tükenmiş bir hali yoktu. Ralph onun yüzünde sadece kararlılık gördü.

"Bu işi en basit şekilde açıklamalıyız," dedi Holly. "Mümkün olduğu kadar basit ve gerçeğe olabildiği kadar yakın."

"Sen bunu daha önce yaşadın," dedi Yune. "Ya da buna benzer bir şeyi. Değil mi?"

"Evet. Ve her ne kadar hiçbir zaman cevap alamayacakları sorular olsa da, bize inanacaklardır. Nedenini ikiniz de biliyorsunuz. Ralph, siren sesleri yaklaşıyor, gitmemiz gerek."

Ralph yolcu kapısını kapadıktan sonra kamyonetin yola çıkışını seyretti. Holly'nin zincirin etrafından dolanırken üstünden geçeceği o son derece engebeli araziyi düşündü. Yune'un kolunu düşünerek mümkün olduğunca o çukurların ve tümseklerin yanlarından geçerdi. Ralph'ın bu kadına olan hayranlığı bitecek gibi değildi.

Önce Alec'in cesedine gitti. Otomobil sönmüştü ama hâlâ müthiş bir hararet yayıyordu. Alec'in yüzü ve kolları kararmış, başı yanmıştı. Ralph onu kemerinden tutup hediyelik eşya dükkânına doğru çekerken geride yanmış parçaları kalıyordu. Alec o anda mahkeme binasının önünde gördüğü adama ne çok benzemişti. *Sadece başının üstünde sarı bir gömlek eksik*, diye düşündü ve bu da bardağı taşıran son damla oldu. Alec'in kemerini bırakıp yirmi adım uzaklaştı, eğildi ve midesinde ne varsa kustu. Sonra dönüp başladığı işi bitirdi; önce Alec'i, sonra Howie Gold'u hediyelik eşya dükkânının gölgesine kadar sürükledi.

Bir süre dinlenip soluklandıktan sonra dükkânın kapısını inceledi. Bir asma kilit vardı ama kapı bir hayli çürümüş görünüyordu. İki kez vurduğunda menteşelerinden söküldü. İçerisi gölgeydi ama korkunç sıcaktı. Raflar tamamen boş değildi, MARYSVILLE ÇUKURU'NU KEŞFETTİM yazan hatıra tişörtleri vardı. Ralph bunlardan iki tanesini alıp tozlarını silkeledi. Siren sesleri artık çok yakından geliyordu. Ralph onların pahalı araçlarını engebeli araziden sürmeyip bariyer zincirini kesmek için duracaklarını düşündü. Hâlâ biraz zamanı vardı.

Eğilip o iki iyi adamın yüzlerini örttü. Daha uzun yıllar yaşayacaklarını düşünmüş olan iki iyi adam. Arkalarından yas tutacak aileleri olan iki adam. Tek iyi şey (eğer iyi bir yanı varsa) onların kederi bir canavarın yemeği olmayacaktı.

Kolları dizlerinin üstünde, onların yanında oturdu. Bu ölümlerden de o mu sorumluydu? Herhalde, kısmen. Çünkü olaylar zinciri onun büyük bir yanlış yaparak Terry Maitland'ı uluorta tutuklamasıyla başlamıştı. Ama yine de her şeyin sorumlusu olduğunu kabul edemiyordu.

Bize inanacaklardır, demişti Holly. *Ve ikiniz de bunun nedenini biliyorsunuz.*

Ralph biliyordu. En zayıf açıklamaya bile inanacaklardır çünkü ayak izleri bir anda kaybolmaz, dış kabuğu sapasağlam olan bir kavunun içine kurtçuklar giremezdi. İnanacaklardı, çünkü başka bir ihtimalin olabileceğini itiraf etmek, gerçeğin kendisini sorgulamak olacaktı. Ne tesadüftü ki, Yabancı'yı cinayetlerle dolu uzun yaşamı boyunca koruyan o şey, şimdi onları koruyacaktı.

Evrenin sonu yoktur, diye düşündü ve hediyelik eşya dükkânının gölgesinde itfaiye araçlarının gelmesini bekledi.

25

Holly direksiyonu dikkatle kullanırken Yune'un telefon konuşmasını dinliyordu. Bill Samuels, Howie Gold ve Alec Pelley'nin öldüğünü duyunca çok sarsıldı fakat Yune onun bir şey sormasına izin vermedi. Daha sonra soru-cevap için zamanları olacaktı ama şimdi sırası değildi. Samuels'ın daha önce ifadeleri alınan bütün tanıklarla bir kez daha görüşmesi gerekiyordu. Önce Willow Rainwater'la başlayacak, ona striptiz kulübünden Dubrow tren istasyonuna götürdüğü şahsın kimliğiyle ilgili önemli sorularla karşılaştıklarını söyleyecekti. O şahsın Terry Maitland olduğuna hâlâ emin miydi?

"İçine şüphe düşürecek şekilde sorgulamaya çalış," dedi Yune. "Bunu yapabilir misin?"

"Elbette," dedi Samuels. "Son beş yıldan beri jüri önünde hep bunu yaptım. İfadesine bakılacak olursa, Bayan Rainwater'ın zaten kuşkuları varmış. Diğer tanıkların da; özellikle de Terry'yi

Cap City'deki toplantıda gösteren video sosyal medyada paylaşıldıktan sonra... YouTube'da yarım milyon tık aldı. Şimdi bana Howie ve Alec'i anlat."

"Daha sonra. Zamanımız çok kısıtlı, Bay Samuels. Rainwater'la başlayıp tanıklarla görüş. Bir şey daha var: iki gece önce yaptığımız toplantı. Bu çok önemli, o yüzden çok dikkatli dinle."

Samuels dinledi, kabul etti. Yune sonra Jeannie Anderson'ı aradı. Bu görüşme daha uzun sürdü, çünkü Jeannie daha kapsamlı bir açıklamayı hem hak ediyor hem de ihtiyaç duyuyordu. Yune söyleyeceklerini bitirdiğine Jeannie ağladı; herhalde rahatladığı için. İnsanların ölmesi, Yune'un yaralanması çok kötüydü, ama kocası iyiydi. Yune ona ne yapması gerektiğini söyledi, Jeannie hemen kabul etti.

Üçüncü aramayı Flint City Emniyet Amiri Rodney Geller'a yapmaya hazırlanırken başka siren seslerinin de yaklaştığını duydular. Bu defa gelen iki Teksas Otoyol Devriyesi aracıydı; onların yanından hızla geçip Marysville Çukuru'na doğru ilerlediler.

"Şansımız varsa," dedi Yune, "o polislerden biri Bolton'larla konuşan memurdur. Galiba adı Stape'ti."

"Sipe," diye düzeltti, Holly. "Owen Sipe. Kolun nasıl?"

"Hâlâ fena acıyor. Kalan o iki Motrin'i de alayım."

"Hayır. Bir anda çok fazla alırsan karaciğerine zarar verebilir. Ama önce son aramalar kısmına gidip Bay Samuels ve Bayan Anderson'la yaptığın konuşmaları sil."

"Sen müthiş bir dolandırıcı olurdun, *senorita*."

"Sadece dikkatli oluyorum. *Prudente*.*" Holly gözünü yoldan ayırmıyordu. Yol bomboştu ama o bu şekilde otomobil kullanırdı. "Önce dediğimi yap, sonra diğerlerini ararsın."

---

* (İsp.) Tedbirli. –*yhn.*

26

Lovie Bolton'da sırt ağrıları için bir miktar Percocet vardı, Yune Motrin yerine bu ilaçtan iki tane yuttu. Hapishanedeki son döneminde ilkyardım kursları görmüş olan Claude onun yarasını sararken Holly de olanları anlatıyordu. Bu işi süratle yaptı; sadece Yune'u bir an önce hastaneye götürmek için değil; resmî bir yetkili buraya gelmeden önce Bolton'ların bu olaydaki rollerini anlamalarını istiyordu. Otoyol Devriyesi polisleri Ralph'a sorular soracak, o da bunları cevaplayacaktı. Neyse ki bu evde anlattıklarına inanılıyordu. Lovie ve Claude iki gece önce Yabancı'nın varlığını hissetmişlerdi. Claude ise onu daha önce de hissetmişti – sessizce gözetlendiği hissi...

"Tabii ki onu hissetmişsindir," dedi Holly. "Zihnini yağmalıyordu."

"Onu gördün," dedi Claude. "O mağarada saklanıyordu ve sen onu gördün?"

"Evet."

"Ve bana benziyordu?"

"Neredeyse tıpatıp."

Lovie titrek bir sesle sordu. "Ben ayırt edebilir miydim?"

Holly gülümsedi. "Bir bakışta hem de. Eminim. Komiser Sablo, gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Yune ayağa kalktı. "Bu kuvvetli ilaçların bir faydası var. Sancı devam ediyor ama insan hiç aldırmıyor."

Claude kahkahayı basıp parmağıyla ona ateş eder gibi yaptı. "Çok haklısın, ahbap." Lovie'nin ona kaşlarını çatarak baktığını görünce, "Özür dilerim anne," dedi.

"Anlatmak zorunda olduğunuz hikâyeyi anladınız mı?" diye sordu Holly.

"Evet, hanımefendi," dedi Claude. "Çuvallama ihtimali olmayacak kadar basit. Flint City Bölge Savcısı, Maitland dosyasını yeniden açmayı düşünüyor, sizler de buraya beni sorgulamaya geldiniz."

"Sen ne dedin?" diye sordu Holly.

"O günü düşündükçe, gördüğüm kişinin Koç Terry olmadığına kanaat getirdim; sadece ona benzeyen biriydi."

"Başka?" diye sordu Yune. "Burası çok önemli."

Bu defa Lovie cevap verdi. "Bu sabah hepiniz vedalaşmak ve unuttuğumuz bir şey var mı diye sormak için buraya geldiniz. Tam gitmek için kalktığınız anda bir telefon geldi."

"Sabit telefonunuza," dedi Holly. *Çok şükür, hâlâ sabit telefonlar var.*

"Evet, sabit telefona. Bir adam, Dedektif Anderson'la birlikte çalıştığını söyledi."

"Ve onunla konuşmuş," dedi Holly.

"Evet. Adam, Dedektif Anderson'a hepinizin aradığı şahsın, gerçek katilin, Marysville Çukuru'nda saklandığını söylemiş."

"Bunu aklınızda tutun," dedi Holly. "İkinize de teşekkür ederim."

"Bizim sana teşekkür etmemiz lazım," dedi Lovie ve kollarını iki yana açtı. "Şimdi buraya gel Bayan Holly Gibney ve yaşlı Lovie'ye sarıl bakayım."

Holly tekerlekli iskemleye gidip eğildi. Marysville Çukuru'ndan sonra Lovie Bolton'ın kolları ona iyi gelmişti. O kolların arasında olabildiğince uzun bir süre kaldı.

27

Marcy Maitland, kocasının uluorta tutuklanmasından, daha sonra sokak ortasında öldürülmesinden sonra evini arayanlardan usanmıştı. Bu nedenle, kapısı tıklatıldığı zaman önce pencereye gitti, perdeyi araladı ve dışarıya bir göz attı. Kapıdaki kişi Dedektif Anderson'ın karısıydı ve göründüğü kadarıyla ağlamıştı. Marcy hemen gidip kapıyı açtı. Evet, gördüğü şey gözyaşlarıydı ve Marcy'nin endişeli yüzünü görünce yine ağlamaya başladı.

"Ne var? Ne oldu? Herkes iyi mi?"

Jeannie içeriye girdi. "Kızlar nerede?"

"Arka bahçedeki büyük ağacın altında iskambil oynuyorlar. Dün bütün gece oynadılar, bu sabah da erkenden yine oynamaya başladılar. Neler oluyor?"

Jeannie onu kolundan tutup oturma odasına yöneltti. "Otursan iyi olur."

Marcy olduğu yerde kaldı. "Söylesene!"

"İyi haberler de var, çok kötü haberler de var. Ralph ve o Gibney adlı kadın iyiler. Komiser Sablo vuruldu ama hayati tehlikesi yokmuş. Ama Howie Gold ve Bay Pelley... öldüler. Kocamın birlikte çalıştığı bir adam pusu kurup onları vurmuş. Jack Hoskins adındaki bir dedektif."

"Öldüler mi? *Öldüler mi?* Nasıl..." Marcy koltuğa devrilir gibi çöküp kaldı. Anlamakta zorluk çeken bir ifadeyle Jeannie'ye baktı. "İyi haberle ne demek istedin? Nasıl bir iyi haber olabilir ki? Her şey gittikçe daha kötü oluyor!"

Marcy ellerini yüzüne götürdü. Jeannie onun yanında diz çöküp nazikçe ellerini yüzünden çekti. "Kendini toparlaman lazım, Marcy."

"Elimde değil. Kocam öldü, şimdi de bu. Bir daha kendimi toparlayabileceğimi sanmıyorum. Grace ve Sarah için bile."

"Yeter." Jeannie bunu alçak sesle söylemişti ama Marcy tokat yemiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Hiçbir şey Terry'yi geri getiremez ama onun adını temize çıkarmak ve kızlarının bu kasabada başları dik yürüyebilmesini sağlamak için iki iyi adam öldü. Onların da aileleri var ve şimdi buradan ayrılınca Elaine Gold'la konuşmam gerekecek. Çok acı olacak. Yune yaralandı, benim kocam hayatını tehlikeye attı. Senin de acı içinde olduğunu biliyorum ama bu iş seninle ilgili değil. Ralph'ın senin yardımına ihtiyacı var. Diğerlerinin de. Bu nedenle kendini toparla ve beni dinle."

"Peki, tamam."

Jeannie onun bir elini kaldırıp tuttu. Parmakları soğuktu; Jeannie kendi elinin de bundan sıcak olmadığını düşündü.

"Holly Gibney'in bize anlattığı her şey doğru çıktı. Bir *Yabancı* vardı ve bu bir insan değildi. Başka bir şeydi. Ona ister *El Cuco* de, ister Drakula de, istersen Şeytanın Oğlu de, fark etmez. Bir mağaradaydı. Onu bulup öldürdüler. Ralph bana onun Claude Bolton'a benzediğini söyledi; oysa gerçek Claude Bolton oradan kilometrelerce uzak bir yerdeydi. Buraya gelmeden önce Bill Samuels'la konuştum. Hepimiz aynı şeyi anlatırsak her şeyin yoluna gireceğini düşünüyor. Muhtemelen Terry'nin adını temize çıkarabileceğiz. *Hepimiz aynı hikâyeyi anlatırsak.* Bunu yapabilir misin?"

Jeannie onun gözlerinde umut pırıltıları gördü.

"Evet. Evet, bunu yapabilirim. Nedir o hikâye?"

"Yaptığımız toplantının amacı sadece Terry'nin adını temize çıkarmaktı. Başka hiçbir şey değildi."

"Sadece onun adını temize çıkarmak için."

"O toplantıda Bill Samuels daha önce Ralph'ın ve diğer memurların ifadelerini aldığı bütün tanıklarla bir kez daha görüşmeyi kabul etti. Willow Rainwater'la başlayıp geriye doğru giderek. Tamam mı?"

"Evet."

"Bu işe Claude Bolton'la başlayamamasının nedeni Bay Bolton'ın hasta olan annesine yardım etmek için Teksas'ta oluşu. Howie kendisinin, Alec'in ve kocamın oraya gidip Claude'la konuşmalarını önerdi. Yune da fırsat bulursa onlara katılacaktı. Bütün bu dediklerimi hatırlayabilecek misin?"

"Evet," dedi Marcy hızla başını onaylarcasına sallayarak. "Hepimiz bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştük. Ama Bayan Gibney'in neden o toplantıda bulunduğunu hatırlamıyorum."

"Gibney, Terry'nin Ohio'da neler yaptığını araştırması için Alec'in tuttuğu bir soruşturmacıydı. Vakaya ilgi duydu ve belki daha fazla yardımda bulunabilir diye geldi. Şimdi hatırladın mı?"

"Evet."

Eli Marcy'nin elinde, gözleri gözlerinde, Jeannie ona sonuncu ve en önemli kısmı söyledi. "Hiçbir zaman şekil değiştiriciler, *El Cuco*'lar ya da doğaüstü denebilecek şeyler hakkında konuşmadık."

"Hayır, kesinlikle konuşmadık, aklımızın ucundan bile geçmedi, neden geçecekti ki?"

"Terry'ye benzeyen birinin Frank Peterson'ı öldürdüğünü ve suçu Terry'ye atmaya çalıştığını düşündük. Bu kişiye 'Yabancı' adını taktık."

"Evet," dedi Marcy onun elini sıkarak. "Yabancı."

FLINT CITY

Sonrası

1

Howard Gold'un ölmeden önce kiraladığı uçak sabah on birde Flint City'ye indi. İçinde ne Howie ne de Alec vardı. Adli tabibin işi bittikten sonra, cesetler Plainsville Cenaze Evi'ne ait bir cenaze arabası içinde Flint City'ye nakledilmişti. Bunun masrafını Ralph, Yune ve Holly karşıladı. Jack Hoskins'in cesedini başka bir cenaze arabası götürmüştü. Yune hepsi adına konuşmuş ve bu alçağın, öldürdüğü adamlarla birlikte aynı araçla şehre dönmesini asla kabul etmeyeceğini söylemişti.

Pistte onları Jeannie Anderson bekliyordu; yanında Yune'un karısı ve iki oğlu vardı. Oğlanlar Jeannie'yi itip (Hektor adında küçük olanı neredeyse Jeannie'yi düşürecekti) alçılı kolu askıda olan babalarına koştu. Yune onlara sağlam koluyla sarıldıktan sonra karısını yanına çağırdı. O da koşarak geldi. Jeannie de etekleri uçuşarak koştu ve kocasına sarıldı.

Sablo ve Anderson aileleri birbirine sarılarak, gülerek bu küçük terminal kapısının önünde dururken, Ralph etrafına bakınınca Holly'nin tek başına uçağın kanadının önünde beklediğini gördü. Üstünde yeni bir takım elbise vardı; bunu Plainsville'den satın almıştı.

Ralph ona işaret edince Holly mahcup bir şekilde yanlarına geldi. Birkaç adım geride durdu ama Jeannie uzanıp onun elini tuttu ve yanına çekip sarıldı. Ralph ikisini kollarının arasına aldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Jeannie kulağına. "Kocamı bana sağ salim getirdiğin için teşekkür ederim."

"Soruşturmamız biter bitmez eve dönmeyi umuyorduk," dedi Holly, "ama doktorlar Komiser Sablo'nun bir gün daha kalmasını istedi. Kolunda bir kan pıhtısı varmış, bu sorunların çözülmesi gerektiğini söylediler." Kendini bir adım geri çekti, yüzü kızarmıştı ama halinden memnundu. Üç metre ötede Gabriela Salvo oğullarına babalarını sıkıştırmamalarını, yoksa bir daha kolunun kırılacağını söylüyordu.

"Derek bütün bu olanlar hakkında ne biliyor?" diye sordu Ralph karısına.

"Babasının Teksas'ta silahlı bir çatışmaya girdiğini ama iyi olduğunu biliyor. Bu sırada iki adamın öldüğünü de öğrendi. Eve erken dönmek istiyor."

"Sen ne dedin?"

"İyi olur, dedim. Gelecek hafta burada olacak. Sana uyar mı?"

"Evet." Oğlunu yine görmek iyi olacaktı.

"Bu gece akşam yemeğini bizim evde yiyeceğiz," dedi Jeannie, Holly'ye, "ve yine bizde kalacaksın. İtiraz istemem. Misafir odası hazırlandı."

"Çok iyi olur," dedi Holly gülümseyerek. Ralph'a dönünce gülümsemesi kayboldu. "Keşke Bay Gold ve Bay Pelley de bizimle sofrada olsalardı. Ölmeleri çok acı. Bana..."

"Biliyorum," dedi Ralph kolunu onun omzuna atarak.

2

Ralph biftekleri idari izindeyken tertemiz ettiği mangalda kızarttı. Yanında salata, mısır ve tatlı olarak dondurmalı elmalı turta vardı. "Tipik Amerikan yemeği," dedi Yune, karısı onun bifteğini keserken.

"Çok lezzetliydi," dedi Holly.

Bill Samuels karnını okşadı. "Ancak İşçi Bayramı'nda tekrar yemek yiyebilecek hale gelebilirim sanırım, ama yine de o kadar emin değilim."

"Fazla bir şey yemedin ki," dedi Jeannie. Piknik masasının yanındaki soğutucudan bir şişe bira çıkardı; yarısını Samuels'ın bardağına, yarısını kendisininkine doldurdu. "Çok zayıfsın," dedi. "Seni besleyecek bir kadına ihtiyacın var."

"Belki serbest avukatlığa başlarsam eski karım döner. Bu şehirde iyi bir avukata büyük bir talep olacak; artık Howie..." Ne dediğini fark edince sustu. "İyi bir avukat her zaman iş bulabilir demek istedim."

Kısa bir anlık sessizlikten sonra Ralph bira şişesini kaldırdı. "Hayat bazen çok boktan olabiliyor."

Boğucu temmuz sıcağı geçmiş, böceklerin sayısı azalmıştı ve Anderson'ların arka bahçesi çok hoş bir yerdi. Yemek bittikten sonra Yune'un iki oğlu ve Marcy Maitland'ın kızları garajın yanındaki sahaya gidip basketbol oynamaya başladılar.

"Pekâlâ," dedi Marcy. Çocuklar epeyce uzakta olmalarına rağmen sesini alçaltmıştı. "Soruşturmanız... Anlattığınız hikâye kabul gördü mü?"

"Evet," dedi Ralph. "Hoskins telefonla Bolton'ın evini aradı ve bizi Marysville Çukuru'na yönlendirdi. Oraya geldiğimizde de bize ateş açtı. Howie ve Alec'i öldürüp Yune'u yaraladı. Asıl benim peşimde olduğunu öne sürdüm. Yıllar içinde onunla ters düşmüştük, içkiyi artırdıkça bu kırgınlık onu kemirmiş olmalı. Onun henüz tanıtlanmamış bir suç ortağı olduğu varsayılıyor; bu şahıs ona içki ve uyuşturucu sağlayıp paranoyasını besliyordu. Adli tabip, vücudunda kokain izleri buldu. Teksas Otoyol polisleri Ses Odası'na gittiler ama onun suç ortağını bulamadılar."

"Sadece elbiseleri," dedi Holly.

"Onun öldüğüne eminsiniz yani?" dedi Jeannie. "Yabancı'nın?"

"Evet," dedi Ralph. "Görseydin sen de emin olurdun."

"İyi ki görmedin," dedi Holly.

"Bitti mi?" diye sordu Gabriela Sablo. "Benim için tek önemli şey bu. Bu iş gerçekten bitti mi?"

"Hayır," dedi Marcy. "Benim ve kızlarım için bitmedi. Nasıl bitebilir ki? Kocam mahkemeye çıkacağı gün öldürüldü."

Samuels, "Bununla ilgili çalışıyoruz," dedi.

3

1 Ağustos

Flint City'deki ilk gününün şafağı sökerken Ralph yatak odası penceresine gidip dışarıya baktı. Holly Gibney arka bahçede koltuklardan birinde oturuyordu. Jeannie'ye bir göz attı; karısı hafif bir horultuyla uyuyordu. Aşağıya indi. Mutfakta Holly'nin çantasını görünce şaşırmadı. Holly kuzeye yapacağı uçak yolculuğu için birkaç parça eşyasını toplamıştı bile. Bu kadın ayaklarının altındaki otların uzamasını beklemezdi. Ralph onun Flint City'den gideceği için memnun olacağını düşündü.

Önceki sabah Holly'yle burada oldukları sırada kahve kokusu Jeannie'yi uyandırmıştı, bu yüzden Ralph bu defa ona portakal suyu getirdi. Karısını seviyordu ama bu ânın sadece Holly ile kendisine özel olmasını istiyordu. Aralarında bir bağ oluşmuştu ve birbirlerini bir daha hiç görmeseler bile o bağ hep var olacaktı.

"Teşekkür ederim," dedi Holly. "Sabahları portakal suyundan daha iyi bir şey yoktur." Bardağına iştahla baktıktan sonra bir dikişte yarıladı. "Kahve bekleyebilir."

"Uçağın kaçta?"

"On biri çeyrek geçe. Buradan sekizde çıkarım." Ralph'ın şaşırdığını görünce mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Biliyorum, ben doğam gereği erkenciyimdir. Kullandığım Zoloft birçok şeye yarıyor ama buna değil."

"Uyudun mu?"

"Biraz. Ya sen?"

"Biraz."

Bir süre konuşmadılar. Günün ilk kuşu şakımaya başladı. Başka biri buna karşılık verdi.

"Kötü rüyalar gördün mü?" diye sordu Ralph.

"Evet. Sen?"

"Evet. O solucanları."

"Brady Hartsfield'den sonra da kötü rüyalarım olmuştu." Hafifçe Ralph'ın eline dokunduktan sonra hemen elini çekti. "Önceleri çok sık kâbus görüyordum ama zamanla azaldı."

"Sence tamamen silinirler mi?"

"Hayır. Silinmelerini de istemem zaten. Bana göre rüyalar bizim görünmeyen âlemle temas yolumuzdur. Özel bir yetenektir."

"Kötü olanları da mı?"

"Kötü olanları da."

"Bizimle haberleşecek misin?"

Holly şaşırdı. "Elbette. Buradaki işlerin nasıl sonuçlandığını bilmek istiyorum. Çok meraklı bir insanımdır. Bazen bu yüzden başım derde girer."

"Bazen de o sayede derdin biter."

Holly gülümsedi. "Buna inanmak isterim." Portakal suyunun kalanını içti. "O konuda Bay Samuels sana yardım eder. O adam bana Scrooge'un* üç hayaleti gördükten sonraki halini hatırlatıyor. Sen de tabii."

Bu benzetme Bill'i güldürdü. "Bill, Marcy ve kızları için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Ben de yardım edeceğim. Telafi etmemiz gereken pek çok şey var."

"Evet. Elinizden geleni yapın. Ama sonra ipin ucunu bırakın. Eğer geçmişinden kopamazsan, yaptığın hatalar seni kemirir." Yüzünü ona dönüp gözlerini ona dikti. "Bunu yaşamış biri olarak söylüyorum."

---

* Charles Dickens'ın *Bir Noel Şarkısı* adlı kitabının kahramanı Ebenezer Scrooge. *-yhn.*

Mutfak ışığı yandı. Jeannie kalkmıştı. Birazdan üçü piknik masasında kahve içeceklerdi, ama hâlâ yalnızlarken Ralph'ın ona söyleyeceği önemli bir şey vardı.

"Sağ ol Holly. Geldiğin için ve inandığın için teşekkür ederim. Beni inandırdığın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın o şey hâlâ yaşayacaktı."

Holly ışıltılı bir gülümsemeyle baktı. "Bir şey değil; fakat evime dönüp yine kefalet dolandırıcılarının, kayıp hayvanların peşine düşmekten memnun olacağım."

Jeannie kapı eşiğinden seslendi. "Kim kahve istiyor?"

"İkimiz de," dedi Ralph.

"Hemen geliyor! Bana yer ayırın."

Holly fısıldar gibi konuştu. "O şey kötülüktü. Katıksız kötülük."

"Aynı fikirdeyim," dedi Ralph.

"Ama ikide bir düşündüğüm bir şey var: O minibüste bulduğun kâğıt parçası. Tommy Tuppense'e ait olan. O minibüse nasıl geldiği konusunda çeşitli açıklamalar yapmıştık. Hatırlıyor musun?"

"Tabii."

"O açıklamaların hiçbiri bana mantıklı gelmemişti. Orada olmaması gerekiyordu, ama oradaydı işte. Ve o kâğıt parçası olmasaydı –Ohio'da olanlarla bağlantı– o şey hâlâ hayatını sürdürecekti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Basit," dedi Holly. "Dünyada bir de iyilik sağlayan bir güç var. Bu benim inandığım bir şey. Olagelen onca korkunç şeyi düşündüğüm zaman delirmememi sağlıyor. Sanırım bunun kanıtı da var, ne dersin? Sadece burada değil, her yerde. Dengeyi sağlamaya çalışan bir güç var. Kâbuslar görmeye başladığın zaman, Ralph, o kâğıt parçasını düşün."

Ralph hemen karşılık vermeyince, Holly ona ne düşündüğünü sordu. Mutfak kapısı açıldı, az sonra Jeannie kahvelerle gelecekti. Holly'yle yalnız kalacağı süre bitmek üzereydi.

"Evreni düşünüyordum. Gerçekten onun sonu yok, değil mi? Ve hiçbir açıklaması da yok."

"Doğru," dedi Holly. "Anlamaya çalışmanın da hiçbir yararı yok."

4

10 Ağustos

Flint County Bölge Savcısı William Samuels elinde ince bir dosyayla adliyenin konferans salonundaki kürsüye doğru yürüdü. Kümelenmiş mikrofonların arkasında durdu. Kameraların ışıkları açıldı. Samuels orada toplanmış muhabirlerin susmalarını bekledi. Ralph en ön sırada oturuyordu. Samuels başlamadan önce ona başıyla selam verdi.

"Günaydın baylar, bayanlar. Frank Peterson'ın öldürülmesiyle ilgili kısa bir açıklama yaptıktan sonra sorularınızı alacağım.

"Çoğunuzun bildiği gibi Frank Peterson'ın burada, Flint City'de kaçırılıp öldürüldüğü saatlerde Terry Maitland'ı Cap City'deki bir toplantıdayken gösteren bir video var. O videonun gerçekliğiyle ilgili en küçük bir şüphe yok. Keza o toplantıda bulunan Bay Maitland'ın meslektaşlarının ifadelerinde de en küçük bir gölge yok. Soruşturmamız sırasında, toplantının yapıldığı Cap City'deki otelde Bay Maitland'ın parmak izlerini bulduk. Bu izlerin Frank Peterson öldürüldüğünde oraya bırakıldığı kanıtlanınca Bay Maitland zanlı olmaktan çıktı."

Muhabirlerden mırıltılar yükseldi. Bir muhabir, "Maitland'ın cinayet yerindeki izlerini nasıl açıklıyorsunuz?" diye sordu.

Samuels ona en sert savcı bakışıyla baktı. "Sorularınızı biraz sonraya bırakın lütfen. O konuya şimdi geliyordum. Adli tıp incelemelerinden sonra, artık çocuğun kaçırılışında kullanılan minibüste ve Figgis Park'ta bulunan parmak izlerinin sonradan yerleştirildiği kanaatine vardık. Bu sık rastlanmayan bir durum, ama imkânsız da değil. Sahte parmak izi yerleştirme teknikleri

internette bulunabiliyor ki bu hem suçlular için hem de emniyet kuvvetleri için çok değerli bir kaynaktır.

"Bu durum söz konusu cinayetin sapıkça olduğu kadar kurnazca bir şekilde işlendiğini gösteriyor. Failin Terry Maitland'a yönelik bir husumeti olup olmadığını bilmiyoruz. Bu konuda soruşturmamız devam edecektir."

Dinleyicilerine baktı; Flint County'de yeniden seçilmek için aday olmayacaktı. Bu vakadan sonra hukuk diplomasını internetten alan bir yeniyetme bile onu kolayca yenebilirdi.

"Size açıkladığım olgulardan sonra neden hâlâ Bay Maitland dosyasını kapatmadığımızı sorabilirsiniz. İki nedeni var. En belirgin olanı, Bay Maitland'ın tutuklandığı gün veya onun ön duruşmaya çıkarılacağı gün bütün bu bilgilerin elimizde olmayışıdır."

Ama çoğu elimizdeydi, değil mi Bill? diye düşündü Ralph; en şık takım elbisesi içinde, tamamen ifadesiz bir yüzle oturuyordu.

"Dosyayı kapatmamamızın ikinci nedeni," diye devam etti Samuels, "olay yerinde elde edilen ve Bay Maitland'la eşleşmiş gibi görünen DNA'ydı. Yaygın bir varsayım, DNA eşleşmesinin hiç yanılmayacağıdır, ama Genetik Konseyi'nin yayınladığı bilimsel bir makalede bunun yanlış bir varsayım olduğu öne sürüldü. Eğer numuneler karışmışsa, eşleşme güvenilir olmaktan çıkar, denildi. Figgis Park'ta edinilen numuneler gerçekten karışmıştı; hem failin hem kurbanın DNA'sı vardı."

Muhabirlerin not almalarını bekledikten sonra devam etti.

"Buna ek olarak, bir de numunelerin başka bir test süreci sırasında ultraviyole ışınlarına maruz kalması var. Savcılığın görüşüne göre bu DNA sonucu bir mahkemede geçerli kabul edilemeyecek kadar bozulmuş. Yani o numunelerin hiçbir değeri yok."

Samuels durup dosyasındaki ikinci sayfaya baktı. Bu dosya zaten göstermelikti, sayfaların çoğu boştu.

"Terry Maitland'ın öldürülmesinin ardından Marysville, Teksas'ta yaşanan olaylara kısaca değineceğim. Bildiğimiz kadarıyla Flint City Emniyet Müdürlüğü'nden Dedektif John Hoskins, Frank Peterson'ı öldüren şahısla bir suç ortaklığı içindeydi.

Hoskins'in bu şahsı sakladığını ve birlikte buna benzer korkunç suçlar planladıklarına inanıyoruz. Dedektif Ralph Anderson ve mesai arkadaşlarının sayesinde planlarını hayata geçiremediler." Ciddi bir ifadeyle dinleyicilere baktı. "Howard Gold ve Alec Pelley, Marysville'de öldü. Onları kaybetmenin kederini yaşıyoruz. Onların aileleri ve bizler için tek teselli, şu andan itibaren hiçbir çocuğun Frank Peterson'ın akıbetine uğramayacak olmasıdır."

Güzel yaklaşım, diye düşündü Ralph. *Sulandırmadan, yeterince dokunaklı.*

"Eminim, Marysville'de yaşanan olaylarla ilgili sorularınız da var ama bunları cevaplama yetkim yok. Teksas Otoyol Devriyesi ve Flint City Emniyet Müdürlüğü'nün ortak soruşturması devam etmektedir. Eyalet Emniyet Müdürlüğü Komiseri Yunel Sablo bu iki teşkilat arasında irtibat görevlisi olarak çalışıyor. Zamanı geldiğinde, edindiği bilgileri sizinle paylaşacaktır."

Bu işi çok iyi biliyor, diye düşündü Ralph hayranlıkla. *Her konuya değindi.*

Samuels dosyasını kapadıktan sonra dinleyicilerine baktı. "Yeniden seçilmek için aday olmayacağım, bu nedenle tamamen dürüst olma fırsatım var."

Bu daha da iyi oldu, diye düşündü Ralph.

"Eğer delilleri değerlendirecek biraz daha fazla zamanımız olsaydı, savcılık mutlaka Bay Maitland'a yönelik suçlamaları düşürecekti. Onu mahkemeye çıkarabilseydik, eminim suçsuz bulunacaktı. Öldüğü zaman, yasalara göre suçsuzdu. Fakat onun ve ailesinin üstünde hâlâ bir şüphe bulutu var. Bugün burada o bulutu dağıtacağım. Bölge Savcılığının ve benim kişisel fikrime göre Terry Maitland'ın Frank Peterson'ın ölümüyle hiçbir ilişkisi olmamıştır. Dolayısıyla bu soruşturmanın tekrar açıldığını ilan ediyorum. Her ne kadar ağırlığı şu anda Teksas'ta olsa da, Flint City, Flint County ve Canning Township'te de soruşturmalar devam etmektedir. Şimdi sorularınızı cevaplayabilirim."

Pek çok soru vardı.

5

Ralph, o gün basın açıklamasından sonra Samuels'ı ofisinde ziyaret etti. Yakında emekli olacak olan Bölge Savcısının masasında bir şişe Bushmills viskisi vardı. Samuels iki kadeh doldurup kadehini kaldırdı. "Artık gürültü patırtı bitti. Savaş kazanıldı ve kaybedildi. Şimdi, bunun şerefine içelim."

İçkilerini yudumladılar.

"Soru-cevap kısmını çok güzel hallettin," dedi Ralph. "Özellikle de savurduğun palavraların çokluğu düşünülünce."

Samuels omuz silkti. "Palavra her hukukçunun mesleki silahıdır. Terry'nin adı bu şehirde tamamen temize çıkmış değil; bu hiçbir zaman olmayacak. Marcy bunu anlıyor, ama neyse ki insanlar da yargılarını değiştirmeye başlıyor. Örneğin Jamie Mattingly... Marcy beni aradı ve bu kadının gelip ondan özür dilediğini söyledi. Birlikte gözyaşı dökmüşler. İşin gidişatını değiştiren, Terry'nin Cap City'deki o görüntüleri oldu ama benim DNA'yla ilgili söylediklerim de çok işe yaradı. Marcy şehirde hayatını sürdürmeye çalışacak. Bence başarılı olur."

"O DNA konusu..." dedi Ralph. "Hastanenin seroloji bölümündeki Ed Bogan o numuneleri incelemişti. Adamın şöhreti söz konusu, eminim deli oluyordur."

Samuels gülümsedi. "Haklı. Ne var ki gerçekler tatsızdır – 'birden kesiliveren ayak izleri durumu' diyebilirsin buna. UV ışığına maruz kalmadı ama numunelerde kaynağı bilinmeyen beyaz noktalar oluşmaya başladı ve artık tamamen bozulmuş halde. Bogan, Ohio'daki Eyalet Emniyeti Adli Tıp kurumuyla temasa geçti; bil bakalım ne oldu? Aynı şey Heath Holmes numunelerinde de çıktı. Bir dizi fotoğraf bunların çözüldüğünü gösteriyor. Bir savunma avukatı için bulunmaz nimet."

"Ya tanıklar?"

Bill Samuels güldü ve kadehine biraz daha viski boşalttı. Şişeyi Ralph'a uzattı ama o otomobil kullanacağı için teklifi geri çevirdi.

"Onlar işin kolay tarafıydı. İki istisna dışında hepsi yanıldığına karar verdi. Arlene Stanhope ve June Morris. Onlar ilk ifadelerinde ısrar etti."

Ralph buna şaşırmadı. Stanhope, Yabancı'nın Gerald's Fine Groceries otoparkında Frank Peterson'ı minibüse alıp götürdüğünü gören yaşlı kadındı. June Morris ise onu kanlı gömleğiyle Figgis Park'ta gören çocuktu. En yaşlı ve en genç olanlar çoğu zaman doğru görürlerdi.

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi içkilerimizi bitirip yollarımıza gideceğiz," dedi Samuels. "Sana tek bir sorum var."

"Sor."

"O şey tek miydi? Yoksa başkaları da var mı?"

Ralph'ın aklı mağaradaki karşılaşmaya gitti ve Yabancı'nın Holly'ye soru sorarken gözlerindeki arsız ifadeyi hatırladı. *Daha önce benim gibi birini gördün mü?*

"Sanmıyorum," dedi, "ama hiçbir zaman tamamen emin olamayacağız. Artık bunu biliyorum."

"Umarım yoktur."

Ralph karşılık vermedi. Holly'nin, *Evrenin sonu yoktur,* deyişini işitir gibi oluyordu.

6

21 Eylül

Ralph tıraş olmak için banyoya giderken kahvesini de yanına aldı. Zorunlu izinli olduğu süre içinde günlük işlerine özen göstermemişti ama iki hafta önce tekrar aktif göreve çağrılmıştı. Jeannie mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Burnuna salamlı yumurta kokusu geldi. Televizyonda *Today* programının başlayacağını duyuran müzik sesini işitti; her zamanki gibi bir dizi kötü haberle başlayıp magazin haberlerine ve reçetesiz ilaç reklamlarına geçeceklerdi.

Kahve kupasını masaya bırakırken birden donakaldı. Başparmak tırnağının içinden kırmızı bir solucan çıkıyordu. Aynaya bakınca yüzünün Claude Bolton'ın yüzüne dönüştüğünü gördü. Çığlık atmak için ağzını açtı. Kurtçuklar ve kırmızı solucanlar sel halinde ağzından taşıp üstüne akmaya başladı.

7

Sıçrayarak uyandı ve doğruldu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Eliyle ağzını kapatmıştı – ya çığlığını bastırmak ya da daha kötü bir şeyin çıkmasına engel olmak için. Jeannie yanında uyumaya devam ediyordu, demek ki çığlık atmamıştı.

O gün o solucanlardan biri bile içime girmedi. Bana hiç dokunmadılar. Bunu biliyorsun.

Evet, biliyordu. Ne de olsa oradaydı ve göreve dönmeden önce kapsamlı bir muayeneden geçmişti. Biraz artmış kilosu ve kolesterolü dışında, Dr. Elway onu sağlıklı ve fit bulmuştu.

Saate baktı: Dörde çeyrek vardı. Sırtüstü yatıp tavana baktı. Günün ilk ışıklarının belirmesine daha çok uzun bir zaman vardı. Düşünmek için de...

8

Ralph da Jeannie de erken kalkardı. Derek ise okul otobüsüne yetişmesi için en çok yediye kadar uyuyabilirdi. Ralph pijamalarıyla mutfağa geldi. Jeannie oğlu için tahıl gevreği hazırlıyordu. Jeannie ona nasıl uyuduğunu sordu, Ralph, "İyiydi," dedi. Karısı ona, "Jack Hoskins'in yerine kimse bulundu mu?" diye sordu. Ralph, "Evet," dedi. Onun ve Betsy Riggins'in tavsiyesi üzerine Amir Geller, polis memuru Troy Ramage'i terfi ettirip Flint City'nin üç kişilik dedektif ekibine dahil etmişti.

"Avizedeki en parlak ampul değildir ama çalışkandır ve takım oyuncusudur. Başarılı olacağına inanıyorum."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Kocasının kupasına kahve doldurduktan sonra elini onun yanağında gezdirdi. "Tıraş olsan iyi edersin, hayatım."

Kahvesini alıp üst kata çıktı, yatak odası kapısını kapadı ve telefonunu şarjdan çekti. Arayacağı numara rehberinde kayıtlıydı, saat çok erken olsa da uyanmış olduğunu biliyordu. Çoğu zaman aradığında daha ilk çalışında açardı. Bu defa da öyle oldu.

"Selam Ralph."

"Selam Holly."

"Nasıl uyudun?"

"Pek iyi sayılmaz. Rüyamda o solucanları gördüm. Ya sen?"

"Dün gece iyiydi. Bilgisayarımda bir film seyrettim, bu da uyumamı sağladı. *When Harry Met Sally.** Bu film beni hep güldürür."

"Güzel. Çok iyi. Şu sıralar ne üstünde çalışıyorsun?"

"Hep aynı şeyler." Birden sesi canlandı. "Bir gençlik yurdunda evden kaçmış bir kızı buldum. Annesi onu altı aydan beri arıyormuş. Kızla konuştum ve evine dönmesine ikna ettim. Bana, annesinin sevgilisinden ne kadar nefret etse de bir kez daha deneyeceğini söyledi."

"Sanırım onun otobüs bileti parasını da vermişsindir."

"Şey... evet."

"Muhtemelen şimdi o parayla kafayı buluyordur."

"Her zaman öyle olmaz, Ralph. Buna–"

"Biliyorum. İnanmak zorundayım."

"Evet."

Kısa bir an sessizlik oldu.

"Ralph..."

Ralph bekledi.

"Ondan dışarıya çıkan o şeyler... ikimize de hiç temas etmedi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

---

* *Harry, Sally ile Tanışınca.* (Yönetmen: Rob Reiner, ABD, 1989.) *–yhn.*

"Biliyorum," dedi Ralph. "Sanırım rüyalarımın çoğu küçükken kestiğim o kavunun içindekilerle ilgili. Sana bunu anlatmıştım, değil mi?"

"Evet."

Ralph onun gülümsediğini görür gibi oldu, kendisi de gülümseyerek karşılık verdi. "Tabii ki anlatmışımdır, hatta birkaç kere. Bazen kafayı yediğimi düşünüyorum."

"Hiç de değil. Bir sonrakine seni ben arayacağım; rüyamda, dolabımın içinde Brady Hartsfield'in yüzünü gördükten sonra. Bu defa da sen bana iyi uyuduğunu söyleyeceksin."

Ralph bunun doğru olduğunu biliyordu, çünkü daha önce de olmuştu.

"Senin hissettiklerin... ve benim hissettiğim... çok normal. Gerçek, ince bir buz tabakasıdır, ama çoğu insan hayatı boyunca bunun üstünde patenle kayar ve hiç içine düşmez. Sen ve ben o buzun içine düştük ama yardımlaşarak çıkmayı başardık. Hâlâ birbirimize yardım ediyoruz."

Sen bana daha çok yardım ediyorsun, diye düşündü Ralph. *Senin de sorunların olabilir Holly, ama bu işte benden çok daha iyisin. Fazlasıyla iyi.*

"Peki, sen iyi misin?" diye sordu Ralph. "Gerçek anlamda?"

"Evet. Gerçekten. Sen de iyi olacaksın."

"Anlaşıldı. Ayaklarının altındaki buzun çatırdadığını işitirsen beni ara."

"Elbette," dedi Holly. "Sen de aynı şeyi yapacaksın. Bu şekilde devam edeceğiz."

Alt kattan Jeannie'nin sesi geldi. "Kahvaltı on dakika sonra hazır."

"Gitmem gerek," dedi Ralph. "Teşekkür ederim. İyi ki varsın."

"Bir şey değil," dedi Holly. "Kendine iyi bak... Rüyaların bitmesini bekle."

"Peki."

"Hoşça kal Ralph."

"Hoşça kal Holly."

Ralph bir an durduktan sonra ekledi. "Seni seviyorum Holly." Ama bunu der demez telefonu kapadı, çünkü Holly'nin mahcup olacağını ve dilinin tutulacağını biliyordu. Tıraş olmak için banyoya gitti. Artık orta yaşlıydı ve tıraş köpüğüyle kapladığı sakalında tek tük beyaz noktalar vardı. Ama bu onun yüzüydü; karısının ve oğlunun tanıyıp sevdiği yüz... Ve ebediyen onun yüzü olacaktı.

Bu iyi bir şeydi.

SON

YAZARIN NOTU

Yetenekli araştırma asistanım Russ Dorr ve hikâyenin hukukla ilgili konularında bana yardım eden baba oğul Warren ve Daniel Silver'a teşekkür borçluyum. Warren hayatının büyük bir kısmını Maine'de savunma avukatı olarak geçirdi, oğlu da avukatlığa başlayana kadar New York'ta başarılı bir savcı olarak görev yaptı. *El cuco* ve *las luchadoras* hakkında hayli bilgili olan Chris Lotts'a ve bana *el cucuy* ile ilgili çocuk kitabını arayıp bulan kızım Naomi'ye teşekkür ederim. Scribner'daki Nan Graham, Susan Moldow ve Roz Lippel'e; Hodder & Stoughton'daki Philippa Pride'a teşekkür ederim. Bu romanın ilk yüz sayfasını uçakta okuyup devamını isteyen Katherine 'Katie' Monaghan'a özellikle teşekkür borçluyum. Bir yazar için bundan daha teşvik edici bir şey olamaz.

Her zaman olduğu gibi, karıma teşekkür ederim. Seni seviyorum Tabby.

Son sözlerim olayın geçtiği yerlerle ilgili olacak. Oklahoma harika bir eyalettir, orada çok iyi insanlarla tanıştım. Bu insanlardan bazıları pek çok şeyi yanlış yazdığımı söyleyecektir ve muhtemelen bu doğrudur. Bir yerin özünü kavrayabilmek için orada uzun yıllar geçirmek gerekir. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Hatalarım için beni bağışlayın. Flint City ve Cap City ise tamamen hayal ürünüdür.

Stephen King

BİR İNSAN AYNI ANDA
İKİ AYRI YERDE BULUNABİLİR Mİ?

Şehir parkında, vahşice katledilen on bir yaşındaki bir erkek çocuğunun cesedi bulunur. Görgü tanıklarının ifadelerine göre katil, İngilizce öğretmeni, şehrin Küçükler Beyzbol Ligi'nin koçu ve herkesin çok sevdiği Terry Maitland'dır. Parmak izi ve DNA sonuçlarıyla desteklenen diğer kanıtlar da tartışılmaz biçimde onu işaret etmektedir.

Bu korkunç cinayetin dehşete düşürdüğü Dedektif Ralph Anderson, eskiden kendi oğlunun da koçluğunu yapmış olan zanlının, bir beyzbol maçının ortasında, herkesin gözü önünde tutuklanması emrini verir. Ne var ki, Maitland cinayetin işlendiği gün başka bir kentte bir konferansta olduğunu iddia eder ve bu, ilerleyen günlerde tanıklarla, kamera görüntüleriyle doğrulanır.

Ralph Anderson ve Bölge Savcısı Bill Samuels bu şaşırtıcı gelişmenin yarattığı çelişkiyi çözmek için delillerin izini sürmeye devam ederken, cinayeti aydınlatmaya çalışan herkes bilinmezliklerle ve tehlikelerle dolu bir anafora doğru sürüklenmektedir.

Stephen King yine hayal gücünün sınırlarını zorluyor, yine usta bir hikâye anlatıcısı olduğunu kanıtlıyor...

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-21-2500-1
9 789752 125001

KDV'den MUAFTIR